

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW
YORK
TIMES
ÇOK
SATARI!

PHILIPPA GREGORY

Kraliçe soruyor: Aşk mı, taht mı?

Bakirenin Aşığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

ARTEMIS
TARİH ROMANLARI

Philippa Gregory

BAKİRENİN AŞIĞI

Kraliçe soruyor: Aşk mı, taht mı?

Okuma Sırası

Cilt 1 Boleyn Kızı

Cilt 2 Kraliçenin Soytarısı

Cilt 3 Bakirenin Aşığı

Cilt 4 Mahkum Prenses

İngilizce'den Çeviren: Özlem Malkara - Bige Turan

ARTEMİS YAYINLARI

Orijinal Adı : The Virgin 's Lover

Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren : Özlem Malkara - Bige Turan

Son Okuma : dramaRepublic

Görsel Tasarım : photoRepublic

Grafik Uygulama : Ebru Kaya

Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Kasım 2008 ISBN : 978-605-0058-44-4

Philippa Gregory©, 2004 HarperCollins

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti. 'ne

aittir. Yayınevinden izin alınmadan kümen ya da tamamen alıntı

yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğalulamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53

Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım:

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Giriş

Sonbahar 1559

Norfbik'ta tüm çanlar Elizabeth için çalışıyordu, peş peşe çalan çanlar adeta Amy'nin beynine işliyor, çıldırmış bir kadının histerik çığlıkları gibi kulaklarında çınlıyordu, tam hafifledi, sustu derken ahenksiz, tiz çınlamalar işkence gibi en baştan başlıyordu. Amy dışarıdan gelen gürültüye daha fazla tahammül edemeyince başını yastığın altına sokup üstüne de yorgam çekti ama ne yapsa kulaklarındaki uğultu kesilmek bilmiyordu. Kargalar yuvalarını terkedip sürü halinde göğe yükseldi, rüzgârda meşum bir şeylerin habercisi gt» bi zikzaklar çizerek uçmaya başladılar; yarasalar siyah bir duman bulutu gibi, sanki dünyanın tersine döndüğünü gös-terircesine, gün hiç doğmayacak, artık sonsuza dek gece yaşanacak dercesine çan kulesinden havalandı.

Amy tüm bu tantananın neden koptuğunu biliyordu, sormasına hiç gerek yoktu. Sonunda zavallı hasta Kraliçe Mary ölmüş, taht tartışmasız varisi Prenses Elizabeth'e kalmıştı. Ne mutlu. İngiltere'deki herkes bu kutlamaya katırmalıydı. Protestan Prenses tahta oturmuş, İngiltere Kraliçesi olmuştu. Ülkedeki tüm çanlar yeni Kraliçe'nin şerefine çalışıyor,

2 | Philippa Gregory

halk ellerinde bira kupaları, evlerinde duramamış, sokakta sevinçten dans ediyordu ve artık boşalan tüm hapishanelerin kapılarını ardına dek açılıyordu. İngilizler Elizabeth'leri-ne kavuşmuş, Mary Tudor'un yüreklere korku salan devri kapanmıştı. Herkes bu kutlamanın gönüllü birer parçasıydı.

Amy hariç herkes.

Çanlar Amy'yi uyandırdı ama diğer İngilizler'in aksine, yüreğine mutluluk ve umut tohumları ekmiyordu. Amy, koca İngiltere'de yalnızca Amy, Elizabeth'in tahta yükselişini kutlamıyordu. Hatta çanlar bile onun ruh haline uygun gelmiyordu/Sesleri Amy için kıskançlığın ritmiydi, öfkenin haykırışıydı, terkedilmiş bir kadının hıçkırıkla dolu çığlıklarıydı.

"Tanrı onu bir yıldırımla öldürse," diye beddua etti, Elizabeth'in tahta geçtiğini muştulayan çan seslerini duymamak için kafasını yastığa gömerken. "Gençliğine, tazeliğine ve güzelliğine rağmen Tanrı onu bir yıldırımla öldürsün. Havasını batırsın, incecik saçlarını döksün, dişlerini çürütsün ve bir başına, yapayalnız öldürsün. Bir başına ve yapayalnız, benim gibi."

Amy, kayıp kocasından uzun zamandır haber alamamıştı: Artık ümidi de kesmişti zaten. Günler birbirini takip ediyor, haftalar hızla geçip gidiyordu. Robert, Kraliçe Mary'nin ölüm haberini alır almaz son sürat Londra'dan Hatfield Sa-rayı'na geçmiş olmalıydı. Tam da planladığı gibi, prensesin önünde herkesten önce diz çöküp onu tebrik edecek ve ona kraliçe olduğunu söyleyecek ilk kişi olacaktı.

Amy, Elizabeth'in tahta çıkınca yapacağı konuşmayı, takınacağı duruşu çoktan hazırladığını ve Robert'ı nasıl ödül-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 3

lendireceğini bile kararlaştırdığını düşünüyordu. Belki kocası da, Prenses'in yükselişini kutlarken çoktan kendi yükselişini kutlamaya başlamıştı bile. Amy, uşakları hasta olduğu için ve Stanfield Hall'da, ailesinin çiftliğinde işler yetişmiyor diye inekleri, sağmak üzere nehir kenarından almaya kendi gidiyordu. Fakat yaşlı bir meşe ağacından dökülen ve kar fırtınası gibi döne döne uçuşarak düşen kahverengi yapraklara bakmak için durdu; kurumuş yapraklar bile kocası gibi rüzgârla güneybatıya, Hatfield'a, yani Elizabeth'e doğru uçuşuyordu. '

Aslında Amy'nin, kocasına kıymet ve paye verecek bir kraliçe tahta geçtiği için mutlu olması gerekirdi. Kocasını yeniden güç ve paraya kavuşunca kendi ailesinin koşulları da iyileşeceği için sevinmeliydi. Bir kez daha Leydi Dudley olduğuna sevinmeliydi: Arazilerine ve kaybettiği her şeye yeniden kavuşacaktı, sarayda bir yeri olacaktı, hatta belki de kontesliğe yükselirdi.

Ne var ki, Amy hiç mi hiç mutlu değildi. Koşullar her ne olursa olsun sevgili kocasını Kraliçe'nin gözbebeği olarak görmektense yanı başında bir vatan haini olarak görmeyi tercih ederdi. Kıskanç bir kadın gibi davrandığının, hatta davranmakla kalmayıp düpedüz kıskançlık yaptığının farkındaydı, üstelik kıskançlığın Tanrı katında büyük bir günah olduğunu bile bile.

Başını öne eğdi ve ineklerin seyrek otlarda otlandığı, beceriksiz toynakları arasına toprak kaçırarak sağa sola hareket ettiği çimlere doğru yalpalaya yalpalaya yürüdü.

Biz nasıl bu hale düştük? diye fısıldadı bakışlarını^' Nor-folk'un üstüne çöreklenen fırtına bulutlarına doğru kaldırarak. Ben onu delicesine severken ve o da beni severken? İkimizin de gözü dünyada başkasını görmezken? Beni nasıl

4 | Philippa Gregory

burada bir başıma bırakıp Kraliçe'nin eteğinin altına sığınır? Bu aşk masalı nasıl olur da müreffeh ve muzaffer bir ortamda başlayıp böyle can yakan bir huzursuzluk ve yalnızlıkla son bulur?

(bir cıjjıl Önce: ^az 1551

Rüyasında yine boş odanın tahta yer döşemeleriyle üstüne isimleri^ kazılı olan şöminenin kefeke taşlarını görmüştü. Yüksek pencerenin önüne çektikleri yemek masasına çıkan beş delikanlı çenelerini pencere pervazına dayamış, babalarının iskelede ağır adımlarla yürüyüp basamakları tırmanışını seyrediyordu.

Daha yeni restore edilen Roma Katolik Kilisesi'nin rahiplerinden biri de babalarına eşlik ediyordu. Babası yaptıklarından pişman olduğu ve prensiplerini ezip geçtiği için af dilemiş, köleler gibi yalvarmıştı. Affedilme ihtimali karşısında sadakat yeminlerini bir yana bırakıp sonra da kendisini izleyen küçük kalabalığa dönerek özrünün kabul edildiğini görmek için yapmacık bir edayla tek tek hepsinin gözlerinin içine baktı, son da olsa, böylesi teatral bir anda bağışlandığının söylenmesini bekledi.

Umut etmek için birden çok nedeni vardı. Yeni hükümdar bir Tudor'du ve Tudorlar dış görünüşün gücünü iyi bilirdi. Dindar bir kadındı ve tövbeye gelmiş bir adamı geri çevireceğe benzemiyordu. Üstelik her şey bir yana o bir ka-

6 | Philippa Gregory

dindi: Yumuşak kalpli ama kalınkafah bir kadındı.-Böyle yüce bir adamın infaz hükmünü verecek cesareti yoktu, olsa bile yürürlüğe girmesine gönlü el vermezdi.

-Ayağa kalk, baba.- Robert usulca babasına seslendi. -Önünde sonunda affedileceksin, bunun için kendini bu kadar küçük düşürdüğüne değmez.

Robert'ın arkasındaki kapı açıldı, içeri gardiyanlardan biri girdi ve beş genci de cam kenarında parlak güneşli günde dışarı bakarken görünce ister istemez bir kahkaha attı. "Sakin aşağı atlamaya kalkmayın, " dedi. "Sakin celladı soymaya yeltenmeyin. Onu kurtarabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz, nasıl olsa sıra size ve sevimli dul annenize de gelecek!"

"Affımız kabul edilip serbest bırakıldıktan sonra sana bu sözlerini bir bir hatırlatacağım!" Robert dikkatini yeniden aşağı çevirdi. Gardiyan pencerenin menteşelerini kontrol edip beş delikanlının açamayacağına kanaat getirince kı-kırdaya kıkırdaya kapıyı üstlerine kilitleyip aşağı indi.

İskelede, rahip elindeki Latince İncil'den, hüküm giyen adam için dualar okuyordu. Robert, rahibin cüppesinin rüzgârda nasıl da bir donanma yelkeni gibi dalgalandığını farkedip şaşırdı. Derken o esnada rahip duasını hızlı hızlı bitirdi, babasına öpmesi için bir haç uzattı ve geri çekildi.

Robert birdenbire üşüdüğünü fark etti, pencerenin camı buz gibiydi. Pencereye dayadığı alnı ve avuçları dondu, adeta vücut sıcaklığı düşüyor, aşağıdaki manzara karşısın-,da kanı

çekiliyordu. Kurulan idam tahtasına çıkan babası taş bloğun önünde itaatkârca diz çöktü. Cellat öne çıkıp yaşlı adamın gözlerini bağladı, onunla konuştu. Mahkûm da ona cevap vermek için eğik başını çevirdi. Sonra dehşet

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 7

verici bir biçimde bu hareket dikkatini dağıtır gibi oldu. Mahkûm ellerini taş bloktan kaldırdı ve bloğu yeniden bulamadı. Gözleri bağlı olduğu için elleriyle havayı yokladı, kollarını öne uzattı. Cellat baltasını almak için arkasını dönmüştü ve tekrar önüne dönünce mahkûmun düşmek üzere olduğunu görüp telaşlandı.

Kapüşonlu infazcı panikle, yönünü bulmaya çalışan mahkûma seslendi ve mahkûm da gözündeki bandı çekiştirdi, hazır olmadığını, taş bloğu bulamadığını haykırdı ve baltanın beklemesini istedi.

"Kıpırdama!" Robert pencerenin kalın camını yumruklayarak bağırıp çağırıyordu. "Kıpırdama, baba! Tanrı aşkına, kıpırdama!"

"Henüz değil!" diye seslendi, yeşilliklerde duran gölge arkasındaki cellada. "Bloğu bulamıyorum! Hazır değilim! Hazır değilim! Daha değil! Daha değil!"

Samanların arasında emekliyordu, bir eli önüne uzanmış, bloğu bulmaya çalışıyordu, diğer eli de kafasındaki sıkı bandajı çözmeye uğraşıyordu. "Bana dokunma! Kraliçe beni affedecektir! Daha hazır değilim!" diye bağırırdı; cellat baltasını kaldırıp çıplak boynuna indirirken bile avaz avazdı. Yukarı doğru oluk gibi kanfışkırdı ve darbenin etkisiyle mahkûm bir tarafa devrildi.

"Baba!" diye bağırırdı Robert da. "Babam benim!"

Her nabız atışıyla yaradan kan fışkıırıyordu ama mahkûm hâlâ samanların arasında can çekişen bir domuz gibi çırpınıyordu, hâlâ tutmayan ayaklarıyla doğrulmaya çabalıyor, kör bir kuvvetle uyuşan elleriyle bloğu aranıyordu. Cellat kendi beceriksizliğine lanet okuyarak baltayı bir daha kaldırdı havaya.

"Baba!" diye bağırırdı acıyla, balta inerken. "Baba!"

8 | Philippa Gregory

"Robert? Lordum?" Bir el nazikçe omzunu silkiyordu. Gözlerini açınca karşısında kahverengi saçlarını uyumadan önce örmüş, yatak odasının mum ışığında capcanlı bakışıyla Amy'yi buldu.

"Oh, şükürler olsun! Korkunç bir kâbustu! Ne biçim bir rüyaydı öyle! Tanrım beni korusun bu rüyalardan. Tannm, beni bu kâbusu görmekten sakın!"

"Aynı rüyayı mı gördün?" diye sordu Amy. "Babanın ölümünün rüyası mı gene?"

Amy'nin ağzından babasının öldüğü gerçeğini duymaya bile tahammülü yoktu. "Sadece rüyaydı!" Aklından geçenlerin anlaşılmasından korkarcasına kestirip attı. "Sadece kötü bir rüyaydı."

"Ama aynı rüyaydı, değil mi?" Amy ısrar ediyordu.

Robert omuz silkti. "Aynı rüyayı görmemde bu kadar şaşıracak ne var, anlamış değilim. Bira var mı?"

Amy yorganı üstünden atıp yataktan kalkarak sabahlığını omzuna geçirdi ama vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. "Bence bu bir alamet!" dedi dümdüz bir sesle. Kupaya doldurduğu birayı Robert'a uzatırken, "Isıtmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, soğuk içeceğim."

Robert yatakta doğrulup kupayı kafasına dikerken sırtının ter içinde kaldığını fark etti ve kendi dehşetinden utanarak bir kez daha tüyleri ürperdi.

"Bu bir uyarı, Robert!"

Robert Dudley yüzüne umursamaz bir gülümseme oturtmaya çalışsa da, babasının hunharca öldürülüşü, o kara güne dair omuzlarında taşıdığı ağır yük artık ona çok fazla geliyordu. "Hayır, yapma," dedi.

"Yarın gitmemelişin."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 9

Robert, yüzündeki suçlayıcı ifadeyi gizlemek istercesine bir yudum daha almak için başını kupaya gömdü.

"Böyle korkunç bir rüya ancak sana gönderilen bir işaret olarak yorumlanabilir. Kral Philip'le yola çıkmamalısın."

"Ah, yapma Amy, onunla ilk yolculuğa gidişim değil ki. Birlikte yüzlerce sefere çıktık ve onunla gitmek zorunda olduğumu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Bu sefer olmaz! Babanın rüyana girdiği bir gecenin sabahında olmaz, Robert... Neden bunun bir işaret olduğunu kabullenmeyerek kendini kandırmaya çalışıyorsun? Baban oğlunu İngiltere

tahtına geçirmeye çalışırken bir vatan haini diye öldürüldü. Onurunu bir kez daha ayaklar altına mı alacaksın?" r

Robert-gülümsemek için kendini zorladı. "Üstünde durulacak bir onurum olduğunu hiç sanmıyorum. Atım ve erkek kardeşimden başka hiçbir-şeyim yok. Kendi taburumu harekete geçirecek güçten bile yoksunum."

"Baban seni bizzat mezarından uyarıyor."

Robert yorgunca kafasını salladı. "Amy, tüm bunlar bana yeterince acı veriyor zaten. Ne olur sen de ikide bir babamın adını anarak yaramı deşme! Neler olup bittiğini bilmiyorsun bile. Babam aile şerefimizi kurtarmamı isterdi. Babam bana asla karışmazdı, ne yapmak istediysen hiçbir zaman karşı çıkmadı. Sevgilim, sen de kocan için bir iyilik yapmak istiyorsan, hevesimi kırmak yerine bana destek olmaya çalış. İnan bana, babam yaşasaydı o da öyle yapardı."

"Sen de karın için bir iyilik yapmak istiyorsan, onüçyıl-nız bırakıp gitme," diye karşı çıktı Amy.

"Senj Hollanda'ya gidince ne yapacağımı düşündün mü hiç? Bana ne olacağını?"

10 | Philippa Gregory

"Anlaştığımız gibi sen de Chichester'e, Philipses'e gide çeksın," dedi Robert kararlı bir sesle.

"Eğer sefer umduğumuzdan uzun sürer ve ben eve çabuk dönemezsem, kendi evine, Stanfield Hall'daki üveyannenin yanına gitmeni istiyorum."

"Orası benim evim değil! Benim evim Syderstone'da," dedi Amy. "Ben ikimizin bir yuvası olmasını istemiştım. Ömrümün sonuna dek senin karın olarak yanı başında yaşamayı istedim."

Robert utanç içinde geçirdiği iki yılın ardından bile, Amy'yi=reddetmek için dişlerini sıkmak zorunda kalıyordu. "Kraliyetin Syderstone'a el koyduğunu sen de biliyorsun. Paramız olmadığını ve bunu yapamayacağımızı da."

"Üveyannemden, Syderstone'u bizim için kraliyetten kiralamasını isteyebiliriz." Amy inat ediyordu. "Toprağı işleriz. Benim de elimden geleni yapacağımı biliyorsun. Çalışmak beni korkutmuyor, birlikte her şeyi yoluna koyabiliriz. Yabancı bir kral için kumar oynamaktansa dişimizi tırnağımıza takıp çabalayabiliriz."

"Çalışmaktan kaçmayacağını biliyorum," diye onu onayladı Robert. "Gün ağarmadan uyanıp soluğu tarlada alacağına da şüphem yok. Ama ben karımın bir ırgat gibi ter dökmesini hazmedemem. Ben büyük oynamak ve en iyisi için mücadele etmek için yaratılmışım. Hem babana da sana müreffeh bir hayat yaşatacağımı vaat ettim. Bir avuç toprak ve besili bir inek değil istediğim, ben İngiltere'nin yarısını istiyorum!"

"Benden bıktığın için çekip gittiğini düşünecekler," diye konuştu Amy ikna etmek istercesine. "Herkesin aklından aynı şeyler geçecek. Eve, yanıma daha yeni uğradın ve hemen tekrar gidiyorsun işte."

BAKİRENİN ÂŞIĞI »11

"İki yıl boyunca bu evde seninle baş başa yaşadık, Amy!" diye heyecanlandı Robert. "İki uzun yıl!" Robert sesindeki öfke tınlarının Amy'yi incitebileceğini düşünerek kendini toparlamaya çalıştı. "Amy, beni affet ama ben böyle yaşayamam. O aylar, bir ömür gibi geldi bana. İsmim vatan hainliği etiketiyle lekелendi, hiçbir şeye sahip olma hakkım yok! Ne ticaret yapabiliyorum, ne bir şey alabiliyor, ne de satabiliyorum. Ailemin nesi varsa kraliyet tarafından el kondu -Biliyorum!- benim yüzümden senin ailenin elindekiler de yok oldu: Babandan kalan miras, annenin serveti. Sahip olduğun her şey benim yüzümden yitip gitti. Hakkımız olanı geri almak zorundayım. Senin için, bizim için."

"Bedeli bu olaksa hakkımız olan bile umurumda değil," dedi Amy dümdüz bir sesle.

"Başından beri her şeyi bizim için yaptığını söyleyip duruyorsun ama ben bunların hiçbirini istemiyorum. Ben sadece senin yanımda olmanı istiyorum, bana sen lazımsın, Robert; mal mülk, para değil. Üveyannemin yanında yaşamak zorunda kalmak, onun merhametine sığınmak bile umurumda değil. Tek düşündüğüm senin yanımda ve güvende olman."

"Amy, yapma lütfen! Ben yaşlı bir kadının sadakasına, muhtaç olacak bir erkek değilim! Ayağımı vuran bir ayakkabıyı her gün giymek zorunda kalmaktan bir farkı yok bu söylediğinin! Biz evlendiğimizde babam İngiltere'nin en güçlü adamıydı. İkimizin ortak bir planı vardı: Kardeşim kral, Jane Grey de kraliçe olacaktı. Planımızı hayata geçirmeye ramak kalmıştı. İngiliz asillerinden olacaktım. Hep bunu umdum, bunun için savaştım. Kanımın son damlasına kadar mücadele etmek de dahil, her şeyi göze almıştım. Ben bu yola baş koydum. Hem neden olmasın ki? Bizim de kraliyet tahtında en az Tudorlar kadar hakkımız vardı, ki

12 | Philippa Gregory

onlar da üç nesil önce aynı şeyi yapmıştı. Dudleyler, İngiliz kraliyet tahtının yeni varisi olabilirdi. Başaramasak da, yenilsek de."

"Ve hakir görülseniz de," diye destekledi Amy. "Hem de un ufak olsak da," diye onayladı Robert. "Olsun, ben hâlâ bir Dudley'yim. İktidar için doğmuşum ve iktidara geçmek için hâlâ şansım var. Aileme ve ülkeme hizmet etmek için dünyaya getirildim. Sen de bir karış toprak işleyip ailesini geçindirmeye çalışan çiftçi bir koca istemezsin. Sen de bütün gün evde oturup cürufarla oynayan bir koca istemezsin."

"Hayır, aksine istediğim tam da bu," diye ısrar etti Amy. "İngiltere'nin, iktidar kavgasına bulaşmış çabalayan adamlardan çok, toprak işleyen çiftçilere ihtiyacı olduğunu -hem de ülkeyi kalkındırmak için ihtiyacı olduğunu- göremiyorsun, değil mi Robert?"

Robert kendini tutamayarak içten bir kahkaha koyuverdi. "Belki sadece sana öyle geliyordur. Ama ben asla senin istediğin gibi biri olmayacağım, olamam da! Ben ülkenin en büyük adamı olmak için doğdum, büyüdüm. Ne yenilgi, ne de ölüm korkusu; hiçbir şey beni kendi yağıyla kavran, zavallı bir çiftçi yapamayacak. En güçlü olmasa bile, adı ülkenin en güçlüleri arasında sayılan bir adamın oğluyum ben. Ben büyürken etrafımda sadece kral çocukları vardı. Şimdi Norfolk'ta solucanlarla arkadaşlık etmemi nasıl beklersin? İsmimi temizlemek ve Kral Philip'in dikkatini çekmek zorundayım. Kraliçe Mary'nin gözüne girersem yükselmem işten bile değil."

"Ya savaşta ölürsen, o zaman ne olacak?" Robert hınzır bir edayla göz kırptı. "Tatlım, neden son gecemizde tatsız şeylerden söz ederek bana işkence ediyor-

BAKİRENİN ÂŞIĞI "13

sun? Ne dersin de, ben yarın yola çıkacağım. Kötü dileklerde bulunma boşuna."

"Ama sen bir rüya gördün!" Amy yatağa bağdaş kurup Robert'ın elindeki boş kupayı aldı ve kocasının ellerine sıkıca sarılarak bir öğretmen edasıyla konuşmaya koyuldu. "Lordum, bu bir ikaz. Bana kulak ver ve yarın gitmekten vazgeç!"

"Gitmek zorundayım," dedi Robert dürndüz bir sesle. "Böyle yaşamaktansa ölmeyi bile tercih ederim, en azından ölümüm ismimdeki lekeyi temizler. Kraliçe Mary'nin İngiltere'sinde onuru ayaklar altına alınmış bir ailenin vatan haini oğlu..."

"Ama neden? Elizabeth'in İngiltere'sinde yaşamayı mı tercih ederdin?"

"Hem de tüm kalbimle..."

Amy aniden Robert'ın ellerini bıraktı, mumu söndürüp yorgani üstüne çekerek sırtını kocasına döndü. Karıkoca gözlerini tavana dikti ve çıt çıkarmadan uzandılar.

"Öyle bir şey asla olmayacak," diye açıkça belirtti Amy. "Elizabeth tahta asla çıkamayacak. Kraliçe yakında bir çocuk daha doğurur. İspanyol Philip'in oğlu, hem İspanya. İmparatoru, hem de İngiltere Kralı olur, çocuk kız olursa da kimsenin istemediği bir prenses olarak yabancı bir prensle evlenir ve kısa zamanda unutulur gider."

"Ya da gitmez," diye cevapladı Robert. "Kraliçe'nin bir çocuk daha doğuracak vakti olup olmadığını bilemeyiz. Mary ölürse, benim Prensesim de İngiltere Kraliçesi olur ve tahta çıktıktan sonra beni unutmayaacağına eminim."V

14 | Philippa Gregory

Ertesi sabah Amy, Robert'la konuşmamaya karar verdi. Alt katta sessiz sedasız kahvaltılarını ettikten sonra Amy tekrar odalarına çıkıp Robert'ın birkaç parça eşyasını toplayarak çantasını hazırladı. Robert yukarı seslenip karısını daha sonra rıhtımda bekleyeceğini söyleyerek evden ayrıldı ve kalabalık sokaklara karıştı.

Hollanda'ya sefere çıkmaya hazırlanan İspanya Kralı Philip'i uğurlama telaşı Dover köyünü bir baştan bir başa sarmıştı. Her türlü zerzevat satan sokak satıcıları kalabalıktan istifade edip satışlarını katlamak için çığırkanlık yapıyordu. Kocakarılar sepetlerindeki tılsım ve muskaları sefere çıkan askerlere uğur getireceği bahanesiyle satmaya çalışıyordu. Seyyar satıcılar tepsilerindekileri gösteriyor, sokağın bir tarafına tezgah açan berberlerse bitlenmekten korkan askerleri sefere çıkmadan önce tıraş etmek için birbiriyle yarışlıyordu. Birkaç rahip de bir araya gelmiş, vicdanlarını günahlarından arındırmadan ölmekten korkanları etrafına toplamıştı; fahişeler de asker kalabalığına karışmış, şen kahkahalar atıyor ve her türlü kısa zevki vaat ederek aralarında geziniyordu.

Kadınlar ise kocaları ve sevgilileriyle vedalaşmak için rıhtımda sıralanmıştı, yük arabaları ve toplar tehlikeli bir şekilde kenardan çekilip sürükleniyor ve küçük gemilere yükleniyordu, tahta iskelelerden gemiye geçirilmek istenen atlar arkalarından küfürler ederek çeken adamların ellerinde kimildanıyor ve kişniyordu. Robert'ın da handan çıkmasıyla küçük erkek kardeşinin koluna yapışması bir oldu.

"Henry! Seni gördüğüme sevindim!" diye seslenen Robert, on dokuz yaşındaki kardeşinin boynuna atıldı. "Ben de kara kara birbirimizi nasıl bulacağımızı düşünüyordum. Dün bütün gece gelmeni bekledim."

BAKİRENİN ÂŞIĞI »15

"Haklısın, dün gece geciktim. Ambrose atımı tımar edene kadar dışarı çıkmama izin vermeyecekti. Nasıl olduğunu bilirsin. Ansızın otoriter ağabey rolüne soyundu. Güvende olacağıma ve seni de tehlikeden uzak tutacağıma dair yemin etmek zorunda kaldım."

Robert içten bir kahkaha attı. "Umarım onunla baş ede-biliyorsundur."

"Buraya bu sabah geldim ve her yerde seni arıyordum." Henry bir adım geri çekilip ağabeyini dikkatlice süzdü. Robert, henüz yirmi üç yaşındaydı ve her kadının soluğunu kesebilecek kadar yakışıklıydı. Oysa delikanlılık çağında çektiği acılar gözlerine derin anlamlar katmıştı bile. Son zamanlarda çok kilo verdiği için avurtları çökmüş, yüzüne yılların yorgunluğunu taşıyan orta yaşlı bir adamın ifadesi yerleşmişti. Henry'ye bakıp sırtınca yüzündeki sert ifade yerini sevgi dolu bir ağabeyin sevecenliğine bıraktı. "Şükürler olsun, Tanrım! Seni gördüğüme sevindim, ufaklık! Büyük bir serüvene hazır mısın?"

"Kralın maiyeti geldi," diye anlattı Henry ona. "Kral Philip güverteye çıktı bile, Kraliçe ve Prenses de burada."

"Ya Elizabeth? Burada mı? Onunla konuştun mu?"

"Onlar yeni gemide; Philip ve Mary," dedi Henry. "Kraliçe oldukça huysuz görünüyor."

Dudley, Henry'ye gülerek karşılık verdi. "Bu durum Elizabethan hoşuna gitmiş olmalı."

"Ot gibi yaşayan bir ablanın yanında ne kadar mutlu olu-nabilirse!" Henry, benzetmesine kendi de güldü. "Peki Elizabethan, Kral Philip'in sevgilisi olduğu doğru mu?" ,

"Aslında tam olarak öyle değil," dedi Dudley bir çocuk kadar kendinden emin. "Sadece kendini garantiye almak için kralın nabzına göre şerbet veriyor. Aksi takdirde krali-

16 | Fnilippa Gregory

yet danışma meclisi yarından tezi yok, infaz kararını verirdi. Elizabeth aşk sarhoşu bir aptal değil, olamaz da. Tek derdi kralı kullanmak, ona ait olmak aklından bile geçmi-yordur. Elizabeth kıvrak zekâlı bir kadındır, doğrusu onu görmeyi çok isterdim."

"Sana karşı en başından beri şefkatli yaklaşıyor, öyle değil mi?" Henry hınzır bir edayla sırtıttı.

"Kim bilir, belki kralı bile gölgede bırakabilirsin!"

"Ona vaat edebileceğim hiçbir şeyim yokken bu imkânsız," dedi Robert. "Elizabeth hayatını hesap kitap üstüne kurar. Tاجarı onu korusun. Her neyse, yolculuğa hazır mısın?" "Atımı çoktan güverteye çıkardım. Ama sana da yardım edebilirim."

"Pekâlâ, gidelim öyleyse," dedi Robert. İki genç adam taş revaktan geçerek hanın arka avlusunda bağlı duran atın yanına gittiler.

"Onu en son ne zaman gördün? Prenses'i yani?" diye sordu Henry ağabeyine.

"Son gördüğümde hâlâ ihtişam içinde yaşıyorduk, tabii o da öyle." Robert'ın yüzünde pişmanlığın izleri vardı. "Sarayda geçirdiğimiz son Noel'di galiba. Kral Edward tahtı kaybetmek üzereydi ve Elizabeth de en gözde Protestan prensesti. İkimiz de kendini beğenmiş bir edayla ortalıkta gezinirken Mary hiçbir yerde yoktu. Hatırlıyor musun, Henry?" Henry kaşlarını çattı.

"Hayal meyal. Detaylarla pek ilgilenmediğimi bilirsin."

"İlgilensen iyi olur," dedi Robert gevrek gevrek. "Bizim gibi bir ailenin tüm fertleri detaylarla ilgilenmek zorundadır."

"Biz hâlâ oradayken, vatan hainliğiyle itham edilip Ku-le'deki hücreye kapatıldığını hatırlıyorum," diye anımsadı Henry.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 17

"Serbest bırakıldığını öğrenince çok sevinmiştim. Eliza-beth'te oldum olası bir şeytan tüyü olduğuna inanırım."

Büyük siyah at Robert'ı görünce kişnemeye başladı ve Robert da usulca ata yaklaşip burnunu okşamaya koyuldu. "Gel tatlım, haydi gel, UkAdımV "Ona ne dedin?" diye sordu Henry. "İlk Adım." Robert derin bir nefes alıp devam etti. "Kuledeki zindandan ilk çıktığımda Amy'nin yanına koşup üve-yannesinin evine sığındığımda çulsuz kalmıştım, kadın da bana binmek için at «satın almamamı ya da ödünç almamı söylemişti."

Henry kısık sesle uzun ve tiz bir jslık çaldı. "Hâlâ Stanfi-eld'da güzel bir evleri olduğunu sanıyordum?"

"Kimsenin vatan haini damgasını yemiş bir damada verilecek evi yoktur," dedi Robert kederle. "Nitekim benim de binici kıyafetlerimi giyip bir at yarışına katılmaktan başka çarem yoktu. Ben de öyle yaptım ve bu atı kazandım. Hak ettiğim mertebeye yeniden kavuşmam için attığım ilk adım olduğu için de ona bu ismi verdim."

"Ve bu da ikinci adımımız olacak, öyle mi?" Robert başıyla onayladı. "Eğer Kral Philip'in gözüne gi-rebilirsek, yeniden saraya dönebiliriz,"- dedi. "Hollanda topraklarını İspanya topraklarına katan bir adamın affedilmemesi için hiçbir neden yok, suçu her ne olursa olsun."

"Dudley! Bir Dudley!" Henry eski günlerde olduğu gibi aile fertlerinden biri çarpışmaya giderken attıkları savaş naralarından birini attı.

İki kardeş hırçın atın yularından tutup kalabalık sqkak-lardan geçerek rıhtıma çıktı ve atlarını güverteye çıkararak diğer adamların arkasında beklediler. Sakin dalgalar sahili dövüyordu. İlk Adım burun deliklerini kocaman açıp huzur-

18 | Philippa Gregory

suzlanarak kıpırdandı. Tahta plakanın üstünde yürüyüp gemiye geçme sırası ona geldiğinde ön ayağını tahtaya koydu ama sonra korkudan dondu.

Liman işçilerinden biri kamçısını kaldırarak yanlarına geldi.

"İndir o elini!" diye böğürdü Robert, kalabalığın gürültüsü arasında.

"Söylüyorum yalnız, vurmadan ilerlemeyecek bu hayvan," diye küfretti adam.

Robert ata sırtını döndü, dizginleri bıraktı ve karanlıkta önünden yürüdü. At sendeledi, ayak değiştirdi, kulaklarını havaya dikti, Robert'ı arayan başı sağa sola çevrildi. Gemi güvertesinin tam ortasından Robert'ın ıslığı yükselince at da kulaklarını dikip büyük bir güvenle güverteye yürüdü.

Robert atını okşayıp sevdikten sonra gemiden inip limana geldi tekrar ve rıhtımda, elinde torbalarla Amy'yi gördü. "Her şey yüklendi, gemi hazır," dedi Robert ona neşeyle. Amy'nin soğuk, küçücük elini tutup dudaklarına götürdü. "Dün gece rüyam aklımı başımdan aldı ve sinirlerimi bozdu. Bundan sonra başka sürtüşme yaşamayalım, dostça ayrılalım."

Amy'nin kahverengi gözleri yaşlara boğuldu. "Ah, Robert! Ne olur gitme!" Zavallı genç kadın nefes nefeseydi.

"Şimdi Amy." Robert ikna edici bir ses tonuyla konuşmaya özen gösteriyordu. "Gitmem gerektiğini sen de biliyorsun. Bütün kazancımı sana göndereceğim, gönderdiğim parayı akıllıca işleteceğine şüphem yok. Kim bilir, belki biriktirip küçük bir çiftlik bile alabilirsin. Karıcığım, yeniden toparlanıp o eski şaşaalı günlerimize kavuşabiliriz. Senden tek istediğim bana güvenmen ve destek olman."

Amy gülümsemeye çalıştı. "Seni asla yarı yolda bırakmayacağım, bunu sen de biliyorsun. Ben sadece..."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 19

"Kraliyet mavnası!" Henry, iskeledeki tüm askerlerin şapkalarını çıkarıp başlarını eğdiğini görünce heyecanla bağırdı.

"Bizi mazur gör." Robert telaşlı bir biçimde Amy'den izin istedi ve Henry 'le birlikte İspanyol Kralı Philip'in gemisinin güvertesine yöneldiler. Kraliyet mavnasının gelişini güverteden seyretmek istiyordu. Kraliçe, mavnanın tenteli pupasında otururken yirmi iki yaşındaki Prenses Elizabeth, Tudor hanedanının renkleri beyaz ve yeşillere bürünmüş pruvada dimdik ve mağrur ayakta durarak herkesin kendisini görmesini istercesine etrafa gülücükler saçıyordu, insanlara el sallıyordu.

Kürekçiler mavnayı kımıldatmamaya özen gösteriyordu ve gemiler yan yana durdu. İki kardeşse savaş gemisinin yüksek güvertesinden, daha alçakta kalan mavnayı tabak gibi görüyordu.

Elizabeth başını kaldırınca Dudleyler'le göz göze geldi. "Bir Dudley!" diye sevinç içinde bağırırken ısıltılı gözleri Robert'a kilitlendi.

Robert, başını eğip prensesi selamlayarak karşılık verdi. "Prenses!" Ardından kendisini tanımayan Kraliçe'ye çevirdi bakışlarını. "Majesteleri."

Kraliçe mesafeli bir tavırla elini Robert'a uzattı. Elbisesinin üstünde sıra sıra inciler, kulaklarında ise pırlanta küpeler vardı. Ne kadar vakur görünmeye çalışsa da gözlerinde derin bir acının izleri vardı. Dudak çevresindeki çizgilere bakılırsa, gülümsemeyi bile unutmuştu.

Elizabeth kraliyet mavnasının ucuna yaklaştı. "Sen de mi savaşa katılıyorsun?" diye seslendi diğer gemiye. "Kahraman olmaya mı karar verdin, Robert?"

«,'

"Umarım," diye cevap vererek seslendi Robert da. "Kraliçe'ye eşinin sömürgelerinde hizmet etmek ve kendisine hak ettiği mertebeyi geri kazandırmaktan şeref duyacağım."

20 | Philippa Gregory

Elizabeth'in gözlerinde hain pırıltılar dolaşıyordu. "Eminim, senden daha sadık tek bir askeri bile yoktur." Prenses şen bir kahkaha koyuvermemek için kendini zor tutuyordu. "Ve sarayda da sizden daha tatlı birinin olmadığına bahse girerim," diye karşılık verdi Robert da.

Elizabeth gülmemek için dişlerini sıkıyordu. Robert, Elizabeth'in hislerine hâkim olmak için kendisiyle nasıl mücadele ettiğine bizzat şahit oldu.

"Peki siz iyi misiniz, Prenses?" diye daha yumuşak bir sesle konuştu Robert. Elizabeth, Robert'ın ne kastettiğini an-larnıştı: Sağlığınız yerinde mi? Çünkü Prenses'in hastalanıp eklemeleri şiştiği için yatağa düşmekten korktuğunu biliyordu. Ve güvende misiniz? Çünkü kraliyet mavnasında, hemen Kraliçe'nin yanı başında olmanın, tahta yakın olmakla, idam sehpasına yakın olmakla aynı manaya geldiğini ve aslında ne denli büyük bir tehlike olduğunu Robert gayet iyi biliyordu. Özellikle danışma meclisinde kendine en yakın isim olan Kral Philip sefere çıkarken. Ve her şey bir yana: Siz de benim gibi yarınlardan umutlu musunuz, güzel günlerin bir an önce gelmesi için dua ediyor musunuz?

"Ben iyiyim!" diye bağırdı Elizabeth. "Her zamanki gibi. Aynı. Ya sen?"

Robert ona sırtıttı. "Ben de aynıyım." Daha fazla konuşmalarına gerek yoktu. "Tanrı seni korusun ve esirgesin, Robert Dudley," dedi Elizabeth.

"Sizi de, Prenses." Ve Tanrı size güç versin, ben de o günleri göreyim, Robert'ın dile getirmediği cevaptı. Elizabeth'in gözlerindeki arsız pırıltıdan aklından geçenleri anladığını anladı Robert. Her zaman birbirlerinin ne düşündüğünü çok iyi bilirlerdi zaten.

% 155Ö

Amy tam altı ay sonra, yanında arkadaşı Lizzie Oddingsell ile Grayesend iskelesinde durmuş, güvertesi sere serpe uzanan ölü ve yaralılarla dolu, yelkenlerini indirmiş, savaştan dönen gemilerin demirleyişini seyrediyordu. Hayatta kalanlar yenilginin utancıyla kafalarını dahi kaldıramıyordu.

Robert'ın gemisi limana sön yanaşanlar arasındaydı. Amy tam üç saattir iskelede bekliyor ve her geçen dakika Ro-bert'a sağ salım kavuşma umudu biraz daha azalıyordu. Fakat ufak gemi yavaş yavaş yanaştı, halat attı ve adeta İngiltere'ye mağlubiyetle dönmenin utancıyla gönülsüzce rıhtıma demir attı.

Amy elini gözlerine siper ederek meraklı bakışlarını gemi güvertesine dikti. Sesi soluğu çıkmadan ve tek damla gözyaşı dökmeden kalabalığın arasında sevgili kocası Ro-bert'ı seçmeye çalışıyordu. Korkuyordu... Eğer Robert güvertede bulunanların arasında değilse bu ancak iki anlama gelebilirdi: Sör Robert ya esir alınmış ya da öldürülmüştü.

Derken Robert'ı gördü. Gemi direğinin tam yanında duruyordu. Hiç acelesi yokmuş, ne kendi toprağına yeniden

22 | Philippa Gregory

ayak basmak, ne de Amy'yi görmek umurundaydı sanki. Yanında iki sivil adamla, kucağında kara kafalı bir bebek taşıyan bir kadın da vardı. Ama Henry ortada yoktu.

Gemi halatının iskeleye atıldığını görünce Amy atılıp Ro-bert'ı kucaklamak, iskeleyi koşarak geçip kollarını kocasının boynuna dolamak için öne çıkmak istediye de Lizzie Oddingsell arkadaşına mani oldu. "Bekle," diye tavsiye verdi genç kadına. "Önce nasıl olduğunu görelim." Amy, Lizzie'nin elinden kurtuldu ama yerinden de kıpırdamadı. Robert'ın gemiden ağır aksak indiğini görünce yaralanmış olmasından endişe etti.

"Robert?"

"Amy."

"Tanrı'ya şükürler olsun iyisin," diye patladı Amy. "Korkunç bir şekilde ablukaya alındığınızı duyduk. Calais düşmüş. Tüm bunların doğru olmadığını biliyorduk ama..."

"Hepsi doğru, Amy."

"Calais de düştü mü?"

İnanılmaz bir şeydi doğrusu. Calais, İngiltere'nin gözbebeği sömürgelerinden biriydi. Sokaklarında İngilizce konuşulur, İngilizler'e vergi ödenir, değerli yün ve kumaş ticareti yapıldı. İngiliz krallarına İngiltere ve Fransa'nın Kralı' payesini kazandıran da Calais'ti. Calais, İngiltere'nin, bir dünya gücü olduğunun yegâne göstergesiydi. Fransa topraklarındaki bu liman kenti en az Bristol kadar İngiltere'ye de aitti. Calais'in Fransızlar'ın eline geçtiğini düşünmek bile korkunçtu.

"Düştü! Calais'i kaybettik."

"Peki kardeşin nerede?" Amy alacağı cevaptan korksa da nihayet cesaretini toplayıp sordu.

"Robert, söylesene Henry nerede?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 23

"Öldü." Robert lafı fazla uzatmadan yanıtladı. "St.Quen-tin'de bacağına bir kurşun isabet etti, sonra da kollarımda can verdi." Robert, acısını bastırmak ister gibi kısa ama keskin bir kahkaha koyuverdi. "St. Quentin'de İspanya Kralı Phi-lip'in dikkatini çektim. Başarımdan övgüyle söz edilen bir rapor Kraliçe'ye gönderilmek üzereydi. Tam planladığım gibi ilk adımı atmıştım ama planım kardeşime mal oldu. Hayatta yokluğuna dayanabileceğim en son insan. Ve şimdi de bozguna uğramış bir ordunun başında ülkeme döndüm. Maalesef St.Quentin'de iyi bir iş çıkaran Robert Dudley'nin, Calais'te hezimete uğradığı Kraliçe'nin gözünden kaçmayacaktır."

"Ah, Robert, ne önemi var ki?" diye sesini yükseltti Amy. "Sen sağ ve biz birlikte olduktan sonra. Haydi Robert birlikte evimize gidelim. Calais, ya da Kraliçe'nin ne düşündüğü kimin umurunda? Calais'e ihtiyacın yok, Syderstone'u geri alabiliriz. Benimle gel ve ne kadar mutlu olacağımızı kendi gözlerinle gör!"

Robert başını iki yana salladı. "Kraliçe'ye rapor vermem gerekiyor," dedi inat eder gibi.

"Sen bir aptalsın!" Amy sinirine hâkim olamıyordu. "Bırak da kötü haberi ona başkası versin. O kişi neden sen ola-'sın ki?"

Herkesin gözü önünde karısının kendisine kafa tutması Robert'ın ağırlına gitti, gözleri öfkeyle parladı. "Aptal olduğumu düşünüyorsan kusura bakma. Ama Kral Philip benim ismimi vererek beni huzuruna çağırdı, ben de görevimi yerine getirmeliyim. Ben gelene kadar sen Chichester'de Phi-lipses'le birlikte kalabilirsin. Eğer bu kadın ve çocuğunu da beraberinde götürürseri memnun olurum. Calais'te evini kaybetti, İngiltere'de bir süreliğine sığınabileceği bir yere ihtiyacı var."

24 | Pfailippa Gregory

"Hayır. Götüremem!" Robert, Amy'yi belki de ilk kez bu kadar aksi ve öfkeli görüyordu. "Hem ondan bana ne, sana ne?"

"O da Kraliçe'nin soytanlarından biriydi," diye açıkladı Robert. "Adı Hannah Green. Üstelik sefer boyunca bana hep sadık kaldı ve tek tük yol arkadaşlarımdan biri oldu. Lütfen sen de ona karşı biraz daha nazik olmayı dene, Amy. Onu Chichester'e götür. Ben de o esnada kraliyet atlarından birini ödünç alıp saraya gideceğim."

"Ne o, planların gibi atından da mı oldun?" Amy, Robert'ın canını acıtmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. "Aylar sonra eve kardeşini ve atını kaybederek geldin. Ne daha zengin ne de kudretli döndün, aksine giderken durumumuz daha iyiydi. Ne yazık ki, üveyannem Leydi Robsart haklı çıktı."

"Evet, üveyannen haklı çıktı." Robert sakın olmaya çalışıyordu. "Güzel ve asil atım, üstünde beni taşıırken bir topçu ateşinin kurbanı oldu. Önce beni yere savurdu, sonra da kendisi üstüme kapanarak hayatımı kurtardı. Beni kurtarmak pahasına can verdi. Ona iyi bir sahip olacağıma dair söz vermiştim, oysa onun ölümüne neden oldum. Ona 'İlk Adım' ismini vermiştim, oysa daha ilk adımda tökezleyip çuvalladım. Hem atımı, hem de sefer için harcadığım parayı kaybettim. Hepsi bu mu? Hayır, kardeşim ve tüm umutlarımdan da oldum. Sanırım Dudley ailesinin sonunun geldiğini duymak seni memnun edecek. Memnun ol o zaman, çünkü bu kez ben bile yolun sonunu göremiyorum!"

Robert ve Amy ayrı ayrı kendi yollarına koyuldu: Robert saraya doğru gitti ve kötü haber getirdiği için hiç hoş karşı-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 25

lanmadı, Amy ise uzun süre kalmak üzere Chichester'deki arkadaşlarının evine gitti ama sonra ikisi de istemeye istemeye Stanfield'daki üveyannesinin evine döndü. Gidebilecekleri başka hiçbir yer yoktu.

"Çiftlikte çalışacak yeterli sayıda işçimiz yok." İlk gecelerinde Leydi Robsart açıkça söyledi.

Robert dalgın bakışlarını önünde duran boş çorba kâsesinden kaldırdı. "Ne?"

"Tarlaları sürüyoruz ve elimize geçen mahsul hiçbir işimize yaramıyor. Çalışacak işçi yok, düşündüm de belki sen yarın tarlayı sürmemize yardım edebilirsin."

Robert, Leydi Robsart'a Yunanca konuşuyormuş gibi boş gözlerle bakakaldı. "Tarlada çalışmamı mı istiyorsunuz?"

"Aslında üveyannem işçilerin başında durmanın iyi olacağından söz ediyor, öyle değil mi?" Amy, ipler ansızın gerilmeden araya girme ihtiyacı hissetti.

"Saban süren işçilerin başında durmasının sence ne gibi bir faydası olabilir? Şüphesiz bu işin nasıl yapıldığını o da biliyordur. Robert'ın iyi at bindiğini biliyorum, en azından sabanı sürebilir."

Amy kocasına döndü. "Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor, değil mi Robert?"

Robert afallamıştı, ağzını bıçak açmıyordu. "Şimdi siz benden ırgatlar gibi tarlada çalışmamı mı istiyorsunuz?"

"Bu evin geçimine katkı sağlamak için başka ne yapabileceğini düşünüyorsun? Tarladaki beyaz bir zambak gibisin, ne tohum ekebilirsin, ne orak kullanabilirsin."

Robert'ın beti benzi attı ve Bayan Robsart'ın ona dediği şekilde bir zambak gibi bembeyaz oldu.

"Ben herhangi biri gibi tarlada çalışmam!"

"Neden sana lord muamelesi yapayım ki? Tüm asalet unvanların, varlığın ve umutların yok olup gitti."

26 | Philippa Gregory

Robert, öfkesine hâkim olmaya çalışırken kekelemeye başladı. "Bir daha asla yükselemeyecek olsam bile, kendimi bir gübre yığınının içine hapsedecek kadar küçülemem!"

"Zaten bir adamın alçalabileceği kadar alçaldın. Kral Philip bir daha evine dönemeyecek. Ve Kraliçe de -Tanrı onu korusun- çoktan sana sırtını döndü. İsmi lekелendi, itibarın kalmadı. Amy'nin aşkı ve benim sana gösterdiğim merhametten başka hiçbir şeyin yok."

"Senin merhametin!" Robert avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Seni evime kabul ettim, hem de hiçbir karşılık beklemeden. Senin de diğerleri gibi çalışabileceğini sanmam suç mu? Amy kümes hayvanlarıyla ilgilenip dikiş dikiyor, ayrıca ev işlerine de yardım ediyor. Ben evin düzenini sağlıyorum, oğullarım ekinler ve büyükbaş hayvanlarla ilgileniyor."

"Onlar çobanlara ve saban sürenlere emirler yağıdırıyor!" diye patladı Robert.

"Çünkü onlar ne yapılması gerektiğini biliyor. Sen hiçbir şey bilmediğine göre emir vermek yerine almak durumun-dasın!"

Robert ağır ağır masadan kalktı. "Leydi Robsart." Sakin bir ses tonuyla konuşmaya özen gösteriyordu. "Beni daha fazla ileri gitmek zorunda bırakmayın. Yenilmiş olabilirim ama bu size beni aşağılama hakkını vermez."

"Ah, neden ama?" Leydi Robsart için durum eğlenceli bir hal almış gibiydi. "Rövanşının sertliğinden korktuğumu söyleyemem."

"Çünkü sizin için bir önemi olmamalı," dedi Robert ağırbaşlılıkla. "Benim kendimi yeterince alçalttığımı kendi ağzınızla söylediniz. Ben mağlup bir adamım, kaybettiğim kardeşimin ve tabii son iki yıl içinde benim yüzümden hayatı-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 27

nı kaybeden diğer üç kardeşimin yasını tutuyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini düşündünüz mü hiç? Nezaketinizden olmasa bile merhametinizden biraz daha müsamaha gösterebiliriniz. Nedense ben Lord Robert'ken ne siz, ne de Amy'nin babası hesap soruyordu."

Leydi Robsart yanıt vermeyince Robert, Amy'ye döndü. "Benimle gel, Amy!"

Amy, Roberta kulak asmadı. "Birazdan geleceğim."

Leydi Robsart dudaklarına yayılan gülümsemeyi saklamak için başını çevirdi.

"Gel," diyip elini Amy'ye doğru uzattı Robert.

"Tabakları yıkayıp yerleri süpürmem gerekiyor." Amy kendince bahaneler ürettiyordu.

Robert, bir kez daha geri çevrilmeyi göze alamadığı için ısrar etmeyip arkasını dönerek kapıya yöneldi.

"Yarın gün ağarmadan ahırda ol, çalışmak için!" diye seslendi Leydi Robsart, Robert'ın arkasından.

Genç adam kapıyı hızla çarparak salondan çıktı.

Amy ayak sesleri iyice uzaklaşıp kesilinceye kadar bekleyip sonra da üveyannesinin boynuna atıldı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Onu buradan gitmeye zorluyorsun."

"Evet, çünkü onu burada istemiyorum."

"Pekâlâ, ama ben istiyorum. Eğer o giderse ben de giderim."

"Ah, Amy!" Leydi Robsart üvey kızına öğüt vermeye hazırlanıyordu. "Biraz makul ol, lütfen. O yenilgiye uğramış bir adam, bu saatten sonra ondan hiçbir şey olmaz. Bırak nereye istiyorsa oraya gitsin. İster Kral Philip'e koşsun, ister başka bir maceraperestin yanına. Bir gün bir yerde bir ça-

28 | Philippa Gregory

tışmada ölüp gidecek ve sen de özgürlüğüne kavuşacaksın. Başından beri yanlış bir evlilik yaptığını söyleyip duruyorum, artık bu saçmalığa bir son verme zamanı geldi."

"Asla!" dedi Amy tükürür gibi. "Böyle bir şeyi aklından geçirmen bile delilik. Eğer tarlada çalışmak istemiyorsa ben onun yerine çalışırım. Eğer onu kendine düşman bellersen beni de bellersin. Onu seviyorum. Ben ona, o da bana ait. İkimizin arasına hiçbir şey giremez."

Leydi Robsart şaşırdı. "Amy, bu sen olamazsın!"

"Hayır, aksine bu benim. Sen kocamın üstüne giderken bir köşeye çekilip sakın kalmamı nasıl beklersin? Bizi ayırmaya çalıştın çünkü buradan ayrılmayı asla göze alamayacağımı sanıyordun. Şimdi beni iyi dinle: Burayı hemen ter-kedeceğim! Benim için Lord Robert'tan daha önemli bir şey yok. Evime ya da sana duyduğum bağlılık, kocama bağlılığım boy ölçüşemez. Ve sen de Robert'a saygı duymuyorsan, en azından ona benim kocam ve sevdiğim adam olduğu için saygı duymalısın!"

"Vay canına," dedi Leydi Robsart gönülsüz bir hayranlıkla. "Bir hiç uğruna ortalığı birbirine katıyorsun."

"Ben bir hiçten bahsetmiyorum." Amy inat ediyordu.

"Bir hiç de olabilirdi." Üveyanne geç de olsa ateşkes ilan etmeye çalışıyordu. "Tamam, onu tarlada çalışmaktan kurtardın ama yine de ona bir meşgale bulmak zorundasın. Sence de bir şeyler yapması gerekmiyor mu, Amy?"

"Ona bir at alabiliriz," diye karar verdi Amy. "Ucuz, toy bir at. Atı ehlileştirip yetiştirir, sonra da atı satıp kazandığı paranın bir kısmıyla bir yenisini alabiliriz. Atlardan çok iyi anlar, onlarla arasında neredeyse özel bir diyalog var."

"Peki atı neyle almayı planlıyorsun?" Leydi Robsart öğrenmek istiyordu. "Sakın benden bir şey bekleme."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 29

"Babamın madalyonunu satarım," dedi Amy sadakatle.

"O madalyonu satmana asla izin vermem!"

"Robert için satacağım."

Yaşlı kadın bir an duraksadı. "İyi, sana ben borç vereceğim, yeter ki madalyonu satma."

Amy, üveyannesini karşısında kazandığı zaferden hoşnuttu. "Teşekkür ederim."

!®

Robert'ı sakinleşmesi için bir saat kadar yalnız bıraktıktan sonra Amy de üst kattaki kırık dökük yatak odalarına çıktı, Robert'ı küçük yataklarında bulmayı bekliyordu, ikisi adına mücadeleyi kazandığını, yarın ahıra gitmesine gerek kalmadığını ve ona tımar etmesi için bir at alacaklarını söyleme hevesiyle girdi içeri. Ancak düz beyaz çarşaflara el değmemişti, yatak bomboştı, odada kimse yoktu. Robert gitmişti.

<TJaz 1556

Robert Dudley tüm gücünü toplayarak kararlı adımlarla saraya doğru yürüyordu. Karısının ailesinin aşağılamalarına da maruz kaldıktan sonra onu daha fazla ne küçültebilirdi ki? Ama şimdi Richmond'da, bir zamanlar kendi evi gibi benimsediği yeni inşa edilen ihtişamlı sarayda her gün biraz daha burnunun sürtüleceği idrak ediyordu. Bir zamanlar yanlarından geçip gittiği, dilenseler daha iyi diye düşündüğü arzuhal sahiplerinin arasındaki yerini almıştı. Kendilerinden daha üst durumda olanların ilgisini çekmek için, onları biraz yükseltecek birileriyle tanıştırılma umudu içinde günlerce birilerinin kapısında yatan adamların arasına katılmıştı. Tudor Sarayı'nda her şey para, güç ve konum pınarı gibiydi. Sarayın yüksek mevkilerinden vergi ödeyenlere, oradan da daha aşağı kademedekilere doğru bölünüyordu her şey. Servetine sahip çıkamayanlar paraları etrafa savuruyordu ancak değirmenin suyundan biraz da kendinize alabilmek için önce kaynaktan elde eden birisini bulmanız gerekiyordu.

Robert, bir zamanlar babasından sonra krala en yakın ikinci adam olarak sarayın tepesinde işlerin nasıl yürüdüğü-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 31

nü gayet iyi biliyordu. Şimdi sıra sarayın alt kademelerinde neler döndüğünü öğrenmeye gelmişti.

Robert, kayınbiraderinin arkadaşlarından Henry Sidney'in evinde misafir kaldığı süre boyunca her gün muntazam olarak sarayın kapısını aşındırmaya başladı. Tek istediği bir lordun yanında ufak tefek bir iş ve başını sokacak bir oda bulabilmektir. Ama bu o kadar kolay olmayacaktı. Kimse Robert'ı işe almaya yanaşmıyor, hatta insanlar ona selam vermekten bile çekiniyordu. Sıradan işlerde çalıştırılmak için fazla eğitilmişti; insan üç dil birden bilen birine nasıl olur da yan komşudan ödünç alınacak malzeme listesini yazdırabilirdi? Üstelik Robert, Kral Edward zamanında babasıyla- birlikte Protestan reformuna ön ayak olduğu için Katolik Lordları tarafından da hor görülüyordu. Ayak işinde çalıştırılmak ya da sarayda herhangi bir işle görevlendirilmek üzere fazlasıyla çekici, bir o kadar da asil bir duruşu vardı. Hiçbir lord, arkasında Robert gibi bir adam dururken avantajı kendi lehine çeviremezdi. Kimse kendi hizmetkârının gölgesinde kalma riskini almak da istemezdi. Ayrıca bu kadar yakışıklı ve cazibeli bir adamı da karısı ve kızlarıyla aynı çatı altında barındırmak hiçbir lordun işine gelmiyordu. Nitekim keskin yüz hatları, delici bakışlarıyla her kadının aklını başından alabilecek çekicilikteki Robert Dudley'yi kimse işe almak istemiyordu.

Robert, sarayda cüzamlı bir yakışıklı gibi takılıyordu, artık itilip kakılmaya, sürekli ret cevabı almaya alışmıştı. Lord unvanını taşıırken peşinden ayrılmayan, onunla arkadaşlığı bir ayrıcalık payesi gibi onurla taşıdığını ifade eden eski dostları şimdi Robert'ı tanımazdan geliyordu. İnsan Hafızasının ne kadar nankör olduğunu acı bir tecrübeyle anlıyordu Robert. Kendi ülkesinde dışlanmış, bir kenara itilmişti.

32 | Philippa Gregory

İspanya Kralı Philip'in referansı da artık bir işe yaramıyor, hiçbir kapıyı açmıyordu. Görünüşe bakılırsa kral hem karısını, hem de İngiltere'yi belki de sonsuza dek terk etmişti. Kendisine güzeller güzeli bir metres tutup Hollan-da'daki sarayına kapandığı iddia ediliyordu. Herkes ağız birliği etmişçesine Philip'in İngiltere'ye bir daha ayak basmayacağından söz ediyordu. Terk ettiği karısı Kraliçe Mary de ikinciye yanıldığını kabullenmişti -bir daha asla hamile kalamayacağı ve İngiltere tahtına bir erkek varis bırakamayacağından dert yanıyordu. Giysilerinin içinde ufak kalmıştı, kendini odasına kapatmış, İngiltere'yi yöneten bir kraliçeden çok, kocasının yasını tutan sıradan bir dul gibi davranıyordu.

Robert itibannı yitirmiş bir adam olarak kendi başına ticaret yapamadığı gibi bir tüccar grubuyla birlikte de çalışmıyordu ve ismindeki bu leke kalkmadığı müddetçe hiçbir ilerleme kaydedemeyeceğinin bilincindeydi, bu lekeyi kaldırmak da bir kişinin elindeydi: Kraliçe Mary. Karanlık, puslu bir sabah Henry, kayınbiraderi Henry Sidney'den ödünç aldığı şapkası ve yakasıyla soluğu Kraliçe'nin saraydaki odasının önünde aldı. Kraliçe kiliseye gitmek üzere elbet odasından çıkacaktı. Kraliçe'nin oda kapısı açılınca Robert gibi sırada bekleyen diğer arzuhal sahipleri telaşla kenara çekildi. Kraliçe, üstünde siyah matem elbiseleri, başı önde, kendisine eşlik eden birkaç kadınla birlikte kapıda göründü.

Robert, Kraliçe'nin onu fark etmeden önünden geçip gitmesinden korkuyordu. Ama korktuğu olmadı, Kraliçe'nin bir an için kaldırdığı bakışları Robert'a takıldı ve onu tanıyınca da durdu. "Robert Dudley?"

Robert eğilerek Kraliçe'yi selamladı. "Şükranlarımla, Kraliçem!"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 33

"Benden bir şey mi istiyorsun?" diye sordu Kraliçe yorgunca.

Robert da Kraliçe gibi doğrudan konuşması gerektiğini düşündü. "İsmimdeki vatan haini lekesinin kaldırılmasını istirham ediyorum," dedi açıksözlülükle. "Kocanıza St.Quen-tin ve Calais'te hizmet ettim. Bu sefer, servetimin kalanına ve kardeşimin hayatına mal oldu. Merhametinize sığınıyorum, Majesteleri. İsmimde bu leke varken ne başım dik yürüyebiliyorum, ne de kendime bir iş bulabiliyorum. Karım babasından kalan- mirası, Norfolk'taki küçük çiftliğini kaybetti, bense babamdan kalan her şeyi. Karımın sırf benimle evli olduğu için aşağılanmasına ve yokluk çekmesine dayanamıyorum."

"Kadınlar her zaman kocalarının kaderini paylaşır," dedi Kraliçe dümdüz bir sesle. "İyi ya da kötü. Ve unutma ki kötü bir koca bir kadını sadece mutsuz eder."

"Haklısınız, Kraliçem," dedi Robert da. "Ama o benimle servetim için evlenmedi. Onun tek istediği küçük bir köyde sakin bir hayat geçirebilmektir. Ve ben eğer onu dinlemiş olsaydım bugün herkesten daha mutlu olacaktı. Şimdiyse aynı çatı altında bue yaşayamıyoruz, ailesinin beni hakir görmesine katlanamıyorum ama ona başımızı sokacak bir ev de sağlayamıyorum. Onu hayalkırıklığına uğrattım, Kraliçem ve hepsi baştan sona benim hatam."

"Calais düşerken sen de oradaydın, değil mi?" diye hatırladı Kraliçe Mary.

Robert'ın gözlerindeki karanlık bakış Kraliçe'ninkilerden farksızdı. "Bu hezimet asla unutamayacağım," dedi(Robert. "Gereken önlemleri alamadık ve gafil avlandık. Kanallar bir hisar hendeği görevi görmesi için taşırılmalıydı ama denize açılan kapıları açmadılar. Surlar ve kaleler korunamadı, iç-

34 | Philippa Gregory

lerine yeterli adam yerleştirilemedi. Birliğimle birlikte elimden geleni yaptım ama Fransızlar sayıca bizden üstündü ve daha yetenekliydi. Yine de denemeden pes ederek başarısızlığa uğratmadım sizi, Majesteleri. Kocanız zaten St. Qu-entin'de bizzat kumandanlığını yaptı."

"Seni bildim bileli ağzın iyi laf yapar." Kraliçe Mary'nin dudak kıvrımlarına hayaleti andıran belli belirsiz bir gülümseme oturdu. "Dudleyler'in hepsi aynıdır, cennetin kapılarını açacak bir cazibeleri vardır."

"Umarım, Kraliçem," dedi Robert Dudley. "Çoğu çoktan cennete gitti bile. Geri kalanlarımız da, üstelik hiç hak etmedikleri halde, toplumdan dışlandılar. Doğduğum zaman yanımda, çocuk odasında yedi erkek, beş de kızkardeşim vardı ama artık dördümüz kaldık maalesef."

"Ben de öyle dışlanmış vaziyetteyim." Kraliçe'den beklenmeyen bir itiraftı bu. "Babanı ve seni ezip geçerek tahta çıkınca her şeyin üstesinden geleceğimi sanıyordum. Tüm belalar sona erecekti ama ne yazık ki, her şey asıl ben tahta çıkınca başladı."

"Hiçbir şey istediğiniz gibi olmadığı için çok üzgünüm," dedi Robert kibarca. "Kraliyet tacı görüldüğü gibi hafif bir yük değildir, özellikle de bir kadın için."

Kraliçe'nin feri kaçan gözlerinden yaşlar boşaldığını görmek Robert'ı şaşırttı. "Hele hele yalnız bir kadın için," dedi Mary yumuşakça. "Elizabeth bekâr, genç bir kadın olarak belki bunu daha iyi anlar. Tek başına koskoca bir kraliyeti yönetmek hiç kolay değil, tahtı paylaşabileceğin güvenilir birini bulmak da! Hangi erkek kendine hem bir eş, hem de bir taht alıp üstüne üstlük kansının kendisini yönetmesine seyirci kalabilir ki? Bunu kim kabullenebilir?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 35

Robert dizüstü çömelerek Kraliçe'nin elini avucuna alıp öptü. "Kraliçe Mary, Tanrı şahidimdir ki, sizin kederiniz benim de kederimdir. İşlerin bu noktaya gelebileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi."

Kraliçe bir an için duraksayıp adeta rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Robert!"

Robert'ın başını kaldırıp Kraliçe'ye bakmasıyla birlikte, onu da çekim alanına alması bir oldu. İspanyollar'ınki gibi esmer ve pürüzsüz bir teni, yüzünde son zamanlarda yaşadıklarının izlerini yansıtan derin çizgiler vardı.

J'Önünde hâlâ uzun bir yol var!" Kraliçe alaycı bir tavır takındı. "Hâlâ çok genç ve yakışıklısın, sağlığın da yerinde. Benden sonra tahta Elizabeth'in oturacağına ve tüm kaybettiklerini sana geri vereceğine inanıyorsun. Ama unutma ki karını sevmek zorundasın, Robert Dudley. Bir kadın için en zoru kocası tarafından görmezden gelinerek ihmal edilmektir."

Robert ayağa kalktı. "Onu her zaman seveceğim, Kraliçem," diye kolaylıkla söz verdi.

Kraliçe Mary onaylayan bir edayla başını salladıktan sonra devam etti. "Ve tabi benim kuyumu kazmaya da çalışmayacaksın."

Robert bu sözü verirken daha dikkatli ve ikna edici olmak zorundaydı. Kraliçe ile göz göze geldi ve gözünü bile kırpmadan konuştu. "O günler geride kaldı," dedi. "Siz benim gerçek Majestem'siniz! Önünüzde diz çöktüm, Kraliçe Mary. Ben İngiltere Kraliçesi'nin karşısında onurumu ayaklar altına almaya hazırım."

"Pekâlâ," dedi Kraliçe Mary yorgun argın. "İsmindeki vatan haini damgasının kaldırılmasını sağlayacağım. Karının topraklarını geri alabilirsiniz, tabii kendi asalet unvanlarını

36 | Philippa Gregory

da. Sarayda eskisi gibi odan da olacak, dilerim her şey senin için iyi olur."

Robert zevkten dört köşe olmasına rağmen gerçek duygularını gizlemek zorunda olduğunun farkındaydı. Tekrar eğilerek Kraliçe'ye teşekkür etti. "Her zaman duacınızım."

"O halde neden benimle birlikte kiliseye germiyorsun?" dedi Mary.

Babası Protestan Reformu'nun fitilini ateşleyen Robert Dudley, bir an bile düşünmeden Kraliçe'nin peşi sıra Katolik Kilise'nin yolunu tuttu. Mihrabın gerisinde duran ikonaların önünde diz çökerken üzerine doğrulan bakışları görmezden gelmeye çalıştı. Bir anlık bir tereddüt, en ufak bir yan bakışı görüldü mü, olay biter, kafirlikle suçlanırdı. Ama Robert ne tereddüt etti, ne de göz ucuyla yana baktı. Haç çıkarıp mihraba doğru eğilirken bir kukladan farksız hissediyordu kendini. Sadece kendi inancına değil, babasının, savunmak için canını feda ettiği

inancına da ihanet ettiğinin herkes gibi o da farkındaydı. Ama maalesef kötü şans sonunda Robert Dudley'yi de diz çökmek zorunda bırakmıştı ve bunu en iyi o biliyordu.

öonbahar 1556

Hertfordshire'daki tüm çanlar, İngiltere'deki tüm çanlar Elizabeth için çalıyordu, peş peşe çalan çanlar adeta Amy'nin beynine işliyor, çıldırmış bir kadının histerik çığlıkları gibi kulaklarında çınılıyordu, tam hafifledi, sustu derken ahenksiz cırtlak çınlamalar işkence gibi en baştan başlıyordu. Elizabeth, Hertfordshire Sarayı'nın tüm panjurlarını ve pencerelerini ardına dek açtı ve gürültüden, kendi zaferinden sağır olmak istedi, dışarıda tahta çıkışını tezahüratlarla kutlayan kalabalığın gürültüsü içinde kaybolmak istiyordu; ve işte çanlar susmak bilmiyordu, kargalar yuvalarını terkedip sürü halinde göğşe yükseldi, meşum şeylerin habercisi gibi zikzaklar çizerek uçmaya başladı; yarasalar siyah bir duman bulutu gibi, dünyanın tersine döndüğünü gösterircesine, gün hiç doğmayacak, artık sonsuza dek gece yaşanacak dercesine çan kulesinden havalandı.

Elizabeth, kötü haberi gri gökyüzüne yayan çekiç seslerinin ritmini duydukça kahkahalarla gülüyordu: Zavallı hasta Kraliçe Mary nihayet ölmüştü ve genç Prenses Elizabeth tahtın tartışmasız yeni sahibiydi.

38 | Philippa Gregory

Yeni Kraliçe gökyüzünde hızla hareket eden bulutlara gözlerini dikip Tanrı'ya şükranlarını sundu. "İşte sonunda tam da annemin en başından beri istediği gibi bir kraliçe oldum, Mary'nin asla olamadığı, benimse olmak için doğduğum bir kraliçe."

® |

"Peki sen ne düşünüyorsun?". Elizabeth doğrudan sordu.

Amy'nin kocası, baştan çıkarıcı duruşuyla gözlerini gözlerine? diken, boyu omuzlarındaki genç Kraliçe'ye çapkın bir gülümsemeyle baktı. Hatfield Sarayı'nın soğuk bahçesinde yan yana yürüyorlardı.

"Asla evlenmemeniz gerektiğini düşünüyordum."

Prenses bu beklemediği cevap karşısında şaşırdı. "Gerçekten mi? Sanırım sen hariç herkes mutlaka evlenmem gerektiğini düşünüyor."

"Mutlaka biriyle evlenmeniz gerekecekse bu sizden çok ama çok yaşlı bir erkek olmalı."

Elizabeth adeta zevkten dört köşe oldu ve gevrek bir kahkaha attı. "Ama neden?"

"Böylece kısa zamanda ölür gider. Siyah kadifeler içinde muhteşem görüldüğünüzü düşünürsek sizce de haklı değil miyim? Bence siyah kadife haricinde hiçbir şey giymemeli-siniz."

Tüm bunlar nazik bir jestten ya da sıradan basit bir komplimandan fazlasıydı. Robert Dudley, hayatı boyunca at binmekten politikaya kadar pek çok şeyde en iyisi olarak öne çıksa da onu asıl farklı kılan tatlı diliydi.

Elizabeth pembe burnundan deri botlarına kadar baştan ayağa siyahlara bürünmüş, sabah ayazında siyah deri eldi-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 39

venleri içinde parmaklarını birbirine sürterek ısıtmaya çalışıyordu ve başındaki siyah kadife şapkası gür kızıl saçlarının üstünde hafif bir eğimle duruyordu. Soğuktan buz kesen yüzlerce arzuhal sahibi, nafile bir inatla peşleri sıra yeni Kraliçe ve Lord Robert'ı takip ediyordu. Sadece, Elizabethan uzun zamandır danışmanlığını yapan William Cecil, iki eski çocukluk arkadaşının özel sohbetinin arasına girebilecek teklifsizliğe sahipti.

"Sen misin, Cecil?" Elizabeth hemen enselerinde kendilerini takip eden yaşlı adama nazik bir üslupla seslendi. Cecil de siyahlara bürünmüştü.

"Haberler iyi, Kraliçem!" William Cecil, Robert Dudley'yi de başıyla selamlamayı ihmal etmedi.

"Sör Francis Kftollys'ten duydum, her şeyi bir çırpıda öğrenmekten hoşlandığınızı bildiğim için sözü fazla uzatmayacağım. Karısı ve ailesiyle birlikte Almanya'yı terk etmeye hazırlanıyorlar-mış, sanırım yeni yılı birlikte karşılayacağız."

"Taç giyme törenimde yanımda olmayacaklar mı?" Kuzeni Catherine'i ne kadar özlediği sesine yansıyan hüsrandan belli oluyordu.

"Üzgünüm, Kraliçem," dedi Cecil. "Maalesef onlar vaktinde burada olamayacağı gibi bizim de onları beklememiz mümkün değil."

"Ama benim yardımcı leydim olmayı kabul etmiştir herhalde? Kızı da -neydi onun adı?-Laetitia, başnedimem olmayacak mıydı?"

"Bundan büyük haz duyacağına eminim," dedi Cecil. "Sör Francis teklifinizi memnuniyetle kabul etti]fe}erini bildiren bir not yazmış. Yakında Leydi Knollys'in. mektubu da elinize geçecekmiş. Sör Francis'in yazdıklarına tiakılırsa, kuzeninizin size anlatacak o kadar çok şeyi vaflrniş ki, ulaşım

40 | Philippa Gregory

yanlarından ayrılmadan önce mektubu maalesef yetiştire-memiş."

Elizabeth'in etrafına ışık saan gülümsemesi bir anda havayı aydınlatmış gibiydi. "Onu görünce konuşacak ne kadar çok şey birikti!"

"Bir an önce sarayı hazırlatalım ki kuzeniniz geldiğinde rahat rahat sohbet edebilin," dedi Dudley. "Catherine'i 'sı-cak-soğuk' oyunlarımızdan hatırlıyorum. Sen de hatırlıyorsun, değil mi? Catherine her seferinde yenilirdi."

"Ne zaman gözlerimizi üstüne diksek kızanp bozardığı-nı nasıl Unuturum."

"Ambrose'un faresini dikiş kutusuna sakladığı oyun hariç. Çıgıllarıyla evi nasıl da birbirine katmıştı!"

"Onu gerçekten çok özledim," dedi Elizabeth, dümdüz bir sesle. "O neredeyse benim tüm ailem."

Adamlardan ikisi de Elizabeth'e, gözden düştüğü günlerde ona sahip çıkmayan taş kalpli Howard'lan hatırlatmadı, oysa aynı akrabalar şimdi sarayın etrafında pervane oluyor, onu sanki ezelden beri benimsemişler gibi sahipleniyorlardı.

"Ben varım, Elizabeth," dedi Robert nazikçe. "Hem kız-kardeşim, seni öz ablası olsan ancak bu kadar sevebilirdi." "Ama Catherine boynumda taşıdığım haç ve kraliyet kilisesindeki mumlar için beni bir güzel azarlayacaktır," dedi Elizabeth suratını asarak, ayrıntılara girmeden birden işi en dik yokuşa süren bir tavır takındı.

"Eğer bu onun tercihi değilse, nasıl kraliyet kilisesinde ibadet edebilirsin?" Cecil, Elizabeth'e hatırlatma ihtiyacı hissetti. "Bu senin tercihin,"

"Hayır, Papa'nın hükmü altında yaşamaktansa İngiltere'yi terk etmeyi kendi seçti. Şimdi Catherine ve ailesi gibi

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 41

diğer Protestanlar da vatanlarına dönüyor, üstelik de bir şeylerin değiştiğini görme umuduyla."

"Hepimiz gibi, Kraliçem, buna hiç şüphem yok."

Robert, soran gözlerini Ceçil'e doğrulttu. Ülkede yaşayanların kendisi kadar net bir dünya görüşü olmadığını altını çizmek ister gibiydi. Ama yaşlı adam, yumuşakbaşlı bir edayla Robert'ın çıkışını görmezden geldi. Cecil en başından beri camiada erdemli bir Protestan olarak bilinirdi. Hatta sırf Protestan Prenses'e gösterdiği bağlılık yüzünden Katolik saray tarafından yıllarca dışlanmıştı. Katolikler tahta geçmeden önce, Dudleyler de dahil olmak üzere uzun süre Protestan Lordlar'a bilfiil hizmet vermişti. Hatta reform arifesinde Cecil, Robert'ın babasına pek çok konuda danışmanlık yapmıştı. Robert ve Cecil arkadaş olamasalar da aralarında mazisi eskiye dayanan, güçlü bir bağ vardı.

"Alt tarafı kilise mihrabında bir haç duruyor olmasının Papa'yla ne ilgisi var?" diye kesin konuştu Elizabeth. "Buna karşı çıkacaklarını sanmam."

Cecil anlayışla gülümsedi. Elizabeth, kilisede değerli mücevherler ve altınlar görmekten, rahiplerin parlak cüppelerinden, kilise duvarlarının canlı renklerinden ve Katolik inancının şaşaasından hoşlanırdı. Ama en azından Cecil, Eli-zabeth'i, dini eğitimini aldığı reform geçiren kilisede tutabileceğinden emindi.

"Kilisede kutsal ekmek kâsesinin havaya kaldırılmasına ve Tanrı'yı kutsarmış gibi kutsanmasına müsamaha gösteremem," dedi kesin bir tavırla. "Papa'nın saçmalıklarına bir son vermeye kararlıyım. Halkımın inancının kötüye kullanılıp kafasının karıştırılmasına daha fazla göz yummayacağım, Cecil! Bunun büyük bir günah olduğunu bile bile alet olamam, olmayacağım da!"

42 | Philippa Gregory

Cecil başını sallamakla yetindi. Ülkenin en az yarısı onunla aynı fikirde olduğu gibi, maalesef diğer yarısı da tam aksini savunuyor olmalıydı. Halkın gözünde komünyondaki ekmek teknesi Tanrı'nın vücut bulmuş haliydi ve gerçekten Tanrı yanlarındaymış gibi ona ibadet edilmeliydi; hatta bu ibadetten geri kalmak kafirlikten başka bir şey değildi ve daha geçen haftaya kadar, cezası yakılarak öldürülmekti.

"Pekâlâ, kimi Kraliçe Mary'nin cenazesinde vaaz verme göreviyle onurlandıracaksınız?" diye sordu Elizabeth damdan düşercesine.

"Winchester Piskoposu John White," dedi Cecil. "Bu göreve kendisi talip oldu, Kraliçe'yi yürekten severdi. Hem saygın bir isim de." Cecil duraksayıp kaldığı yerden devam etti. "Gerçi içlerinden herhangi biri de yapabiliirdi, kilisenin tamamı kendini Kraliçe Mary'e adanmıştı."

"Zaten yapmak zorundalar da." Robert, bu sohbetin dışında kalmak istemedi. "Katolik sempatileri sayesinde Kraliçe'nin gözüne girdiler, üstelik Kraliçe onlara tam yetki de verdi. Protestan bir prensesi kabullenmeleri kolay olmayacaktır ama buna da alışırlar."

Cecil başını eğmekle yetindi ve diplomatik olarak hiçbir şey söylemedi. Ancak içten içe Protestan prenses her ne reform yaparsa yapsın, Katolik kilisenin ve yandaşlarının kendi inançlarına bağlı kalacağını tahmin ediyordu. Her şeye rağmen, en azından yüce kilisenin genç Kraliçe'ye cephe almasına engel olabilmeyi umut ediyordu.

"Tamam, bırakalım da cenaze işlerini Winchester yürütsün," dedi Elizabeth. "Yalnız ılımlı olması gerektiğini kendisine hatırlatmayı unutmayın. Halkı galeyana getirecek tek bir kelime dahi edilmesini istemiyorum. Reform gerçekleşene kadar huzur ortamını korumak birinci görevimiz olmalı, Cecil."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 43

"Winchester tutucu bir Katolik'tir," diye hatırlattı Robert, Elizabeth'e. "O dile dökse de dökme de bakış açısını herkes gayet iyi bilir."

Elizabeth'in delici bakışları genç adama çevrildi. "Madem bu kadar çok biliyorsun, bu işi yapacak başka birini bul, Robert!"

Bunun üstüne Dudley omuz silkerek susmayı tercih etti. "Çok iyi dediniz," diye ekledi Cecil. "Bu işi ondan başkasının yapması uygun düşmeyebilir. Katolikler'in hepsi en az peder kadar tutucu ve piskoposlarına adeta Tanrı gibi tapıyor. Son beş yıldır Protestanlar'ı sapkın oldukları gerekçesiyle yaktıklarını herkes biliyor. Büyük bir kısmı sizin inançlarınıza da aynı damgayı vuracaktır. Bir gecede her şeyi değiştirenle, zamana ihtiyacımız olacak."

Dudley, genç kadının kendini tutmakta zorlandığının farkındaydı. Yeni Kraliçe'nin içinden arkasına bakmadan oradan uzaklaşmak geçtiğine emindi.

"Kimse her şeyin bir gecede değişmesini beklemiyor da zaten, hayalciliğin lüzumu yok," diye kestirip attı Elizabeth. "Benim tek istediğim Tanrı'nın kendilerine verdiği görevi layıkıyla yerine getirmeleri, tüm zayıflıklarına rağmen Kraliçe'nin üstüne düşenleri yerine getirdiği ve benim de yapacağım gibi."

"İhtiyatlı davranması için piskoposu uyaracağım," diyen Cecil'in birtakım şüpheleri olduğu her halinden belliydi. "Ama kendi kürsüsünde neler söyleyip ne söyleyemeyeceğini ona ben emredemem."

"Emretmeyi öğrensen iyi olur, Cecil," dedi Elizabeth, saygıdan yoksun bir tavırla. "Kendi kilisemin başına bela açması tahammül edebileceğim en son şey."

44 | Philippa Gregory

h

"Ölüm yaşamdan daha övgüye değerdir." Winchester başpiskoposu konuşmaya başladığı an sesindeki meydan okuma da kendini göstermişti. "Bu hazin günde, elim bir uğurlama töreni için bir araya toplandık; Yüce Kraliçemiz Mary'i son yolculuğuna uğurlayacağımız günde kullanacağım cümle budur-. Ölüm, yaşamdan daha övgüye değerdir. Şimdi, Tanrı'ya ait bu sözlerden ne anlam çıkarmalıyız? Yaşayan bir köpek, ölü bir aslandan daha mı iyidir? Ya da ölü bile olsa bir aslan, en enerjik, en canlı ve sevimli bir köpek yavrusundan daha değerli ve asil değil midir sizce?"

Oturduğu uzun bankta öne eğilen ve şaşkın cemaatin gözlerinden irak kalan William Cecil, yavaşça bir inilti çıkardı, başını elleri arasına aldı ve gözlerini yumup Winchester piskoposunun, ev hapsi cezasına çarptırılmasına neden olacak vaazını dinledi.

%? 1550-59

Noel her zaman Whitehall Sarayı'nda kutlanırdı. Elizabeth ve Cecil, Tudor hanedanının Noel kutlama geleneklerinin devam edeceğinin düşünülmesinden endişe ediyordu. Halk Mary, Edward ve babaları muzaffer Sekizinci Henry'i hükümdar olarak bağrına bastığı gibi Elizabeth'in hükümdarlığını da kabullenmeliydi.

"Her şeyin mükemmel olması gerektiğini biliyorum," dedi Cecil. "Kraliyet korosu, maskeli balo ve bir seri ziyafet de olmalı." Cecil bir an için konudan kopmuş gibiydi. Dudley ailesine uzun yıllar hizmet vermesine, onlar aracılığıyla Tudor hanedanıyla yakın temasta bulunmasına rağmen, hiçbir zaman kraliyet odağının bir parçası olamamıştı. Ticari görüşme ve anlaşmalarda

hazır bulunup Dudleyler'e bilgi vermiş ama asla eğlence ve kutlamalarda yer almamıştı. Üstelik kraliyet düzenine dair de en ufak bir bilgi ya da tecrübesi yoktu.

"Edward'ın huzuruna en son hastalandığında çıkmıştım." Elizabeth, kralın hastalığını hatırlayınca üzüldü. "Ne ziyafet, ne de maskeli balo vardı. Mary'nin zamanında ise zaten No-

46 | Philippa Gregory

el dönemi bile olsa üç günde bir ziyafet verilir ama hepsi de çok kasvetli geçerdi. Sanırım tek bir Noel güzel geçmişti, o da Philip'in geldiği Noel. Mary hamile olduğunu sanıyordu ama ben odama kilitli olduğum için kendi gözlerimle görme fırsatım olmamıştı."

"Neden Noel kutlamalarına taze bir soluk getirmeyi denemiyoruz?" Cecil, Elizabeth! neşelendirmeye çalışıyordu.

"Ben yenilik ılan istemiyorum," diye cevapladı Elizabeth. "Halk yeterince yeniliğe şahit oldu. İnsanların bir şeylerin düzeldiğine, benim de en az babam kadar iyi bir hükümdar -olduğumu görmeye ihtiyacı var."

Yarım düzine hizmetkâr, bir vagon dolusu yer yaygısını taşıyarak önlerinden geçti. Yarısı sağa, yarısı sola dönmüş, sonra da arabadan indirdikleri yaygıları en ortaya dizmişti. Odaların tam olarak kime ait olduğu belli olmadığı için neyi nereye koyacaklarından emin değillerdi. İçlerinde, yeni kraliyetin protokol kurallarını bilen olmadığı gibi, üst düzey Lordlar'a hangi odaların verileceği de henüz belirlenmemişti. Kraliçe Mary zamanından beri görevde olan emektar Katolik Lordlar yeniyetme prensesten mümkün mertebe uzak durmaya çalışıyordu. Protestan fırsatçılar ise henüz sürgünden dönmemiş, saray görevlileri ve hizmetkârlarına ise yol gösterecek deneyimli bir teşrifatçı henüz görevlendirilmemişti. İngiltere sarayında kelimenin tam manasıyla kargaşa ve değişim rüzgârları esiyordu.

Robert Dudley, yaygı yığınının etrafında dolaşp şöyle bir göz attıktan sonra, her zamanki cakalı hareketleriyle kırmızı şapkasını çıkararak içten bir gülümsemeyle prensesi selamladı.

"Majesteleri."

"Sör Robert. Siz at erbabısınız. Bana kalırsa tüm seremoni ve kutlamalarla da bizzat siz ilgilenebilirsiniz."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 47

"Elbette, nasıl isterseniz, Kraliçem," dedi Robert rahatça. "Hemen hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir yapılabaklar listesi çıkarıp size getireceğim."

Elizabeth bir an için duraksadı. "Kutlamalar için yeni önerilerin mi var?"

Dudley omuz silkerek zaman kazandı ve sanki sorunun ne anlama geldiğini düşünüyormuş gibi Cecil'e de soran gözlerle baktı. "Bazı yeni fikirlerim var, Majesteleri. Siz tahta yeni geçen bir prensessiniz, Noel kutlamalarında küçük yenilikler yapmak hoş olabilir. Ama maskeli balo çoğunlukla geleneklere uygun olarak düzenlenir. Noel yemeğinin de olmazsa olmazlar arasında olduğunu bilirsiniz ve hava yeterince soğuksa küçük bir buz panayırı düzenlenir. Ben Rus usulü bir balo düzenlemenin ilginizi çekebileceğini düşündüm. Yerel danslar kutlamalara renk katabilir. Civar ülkelerden gelecek elçileri de unutmamak lazım. Av partileri, piknikler ve özel akşam yemekleri de düzenlenmeli."

Elizabeth adeta afalladı. "Peki tüm bunları nasıl organize etmen gerektiğini biliyor musun?"

Robert hâlâ anlamazdan gelerek gülümsüyordu. "Evet, kimlere ne emretmem gerektiğini biliyorum."

Cecil bir an için huzursuzluğa kapıldı; hayatı boyunca nadiren böyle hissettiğini düşündü. Konunun dışında kalmak, fikir sahibi olmadığı meselelerle yüzleşmek yaşlı adamı fena halde rahatsız etti. Kendini darkafalı ve zavallı hissediyordu. Babasının oğlu gibiydi, Kraliyet ailesinin herhangi hizmetkârından biriydi sanki. Ya da bir manastır vurguncusu, hatta soylu bir kadınla sırf parası için evlenmiş bir düzenbaz! Robert Dudley ile arasında bir uçurum olduğunu en başından beri biliyordu ama ilk kez o an, bu gerçek yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Robert Dudley'nin büyükba-

48 | Philippa Gregory

bası, Yedinci Henry tahttayken sarayda üst düzey bir mevkiye sahipti. Oğlu ise Sekizinci Henry zamanında sarayda adeta bir yıldız gibi parlamış, hatta dokuz günlüğüne bile olsa İngiltere Kraliçesi'nin kayınpederi olma şerefine nail olmuştu.

Elizabeth gözden düşüp kendi ülkesinde yapayalnız kaldığında genç Robert kraliyet sarayının koridorlarında sanki evindeymiş gibi rahatlıkla bir o yana bir bu yana koşturuyordu. Üçü

arasında güç ve mevki kullanmaya en aşına olan kuşkusuz Robert'tı. Cecil, genç Kraliçe'nin yüzüne bakınca kendi kifayetsizlik ve tedirginliğinin birebir aksini görmüştü sanki.

"Robert, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Elizabeth kısık sesle konuşmaya özen gösteriyordu. "Hatta kraliyet odasından çıkıp büyük salona nasıl girmem gerektiğini bile hatırlamıyorum. İnan bana önümde biri yürüyüp bana yol göstermezse, kaybolmam işten bile değil. Resim galerisinden bahçeye nasıl çıkacağımı, ya da odama nasıl geri döneceğimi bile bilmiyorum. Ben... Ben, bu koca sarayda adeta kayboluyorum."

Cecil yanılmış olamazdı, o an genç adamın gözlerinde adeta bir şimşek çakmıştı. Umut? Hırs? Dudley, genç ve toy prenses ile başdanışmanın Londra Sarayı'na girmeye adeta cesaret edemediğinden sonunda emin oldu.

Sör Robert, genç prensese nazik bir tavırla, girmesi için kolunu uzattı. "Majesteleri, izin verirseniz benim eski evim sizin yeni sarayınızda size mihmandarlık edeyim. Bu kısa gezintiler sayesinde bu koridorlar size en az Hatfield Sarayı kadar aşına gelecektir. İnanın bana, burada hayatınızda hiç olmadığınız kadar mutlu olacaksınız. Whitehall Sara-yı'nda herkes kaybolabilir, burası bir evden çok koskoca bir

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 49

köye benziyor. Ama bana güvenin, size yardımcı olacağım." Genç adamın bu nazik önerisi geri çevrilecek cinsten değildi, üstelik Elizabeth'in güvенеbileceği birinin yardımına ihtiyacı vardı. Tereddüt etmeden Sör Robert'ın koluna girerken Cecil'e de kaçamak bir bakış atmayı ihmal etmedi.

"Sizi takip edeceğim, Majesteleri," dedi Cecil çabucak, bir yandan da, bu genç adamın kendisine odasının yerini göstermesine tahammül edemeyeceğini geçiriyordu kafasından. Ya, evet, diye düşündü. Hadi devam et bakalım, durumdan şortuna kadar faydalan. İkimizi gafil avladın. Biz buradayız, sarayın yeni sahipleriyiz, daha kendi yatakoda-mızın yerini bile bilmiyoruz ama sen her odayı, her koridoru avucunun içi gibi biliyorsun. Sanki sen prensesten daha asil kanlısın, sanki buranın haklı prensi sensin ve şimdi de gayet nazikçe genç Kraliçe'ye evini tanıt bakalım.

Maalesef her şey Elizabeth'in sarayın koridorlarını ve arka sokaklarını tanımasıyla, sarayda dolaşırken kaybolma-masıyla bitmiyordu. Genç Kraliçe dışarı çıktığında şapkasını çıkarıp kendisini saygıyla selamlayan Protestanlar olduğu kadar, tahta çıkan son kadının başlarına açtığı işlerden sonra tahtta tekrar bir kadın görmek istemeyenler de vardı. Pek çokları, Elizabeth'in saygın bir Protestan prensle nişanlandığını açıklayıp ülke yönetimini kendisine devrettiğini duymak için can atıyordu. Kral Henry'nin yeğeni, daha önce Robert Dudley'nin kızkardeşiyle evli olan Lord Henry Has-tings ise halk arasında, genç Kraliçe'nin eşi olmak için en güçlü aday olarak gösteriliyordu. Saygın bir genç adam olduğu kadar, ülkeyi yönetmek için de elzem vasıflara haiz-

50 | Philippa Gregory

di. Alenen konuşmayan ama kuytularda fısıldaşan daha bir sürü insan vardı; hepsi de İskoç Kraliçesi, Fransa Prensesi Mary'nin tahta çıkacağı günün hayalini kuruyordu. Ülkeye barışın gelmesi, Fransa'yla uzun soluklu bir itilafa imza atılması ve dini değişim rüzgârlarının son bulması en büyük dilekleriydi. Elizabeth'ten daha genç olduğu herkesçe biliniyordu; henüz on altı yaşında olmasına rağmen kadınsı bir güzelliği vardı. Fransız kraliyetinin varisi ile evlenerek de arkasına büyük bir güç almıştı.

Elizabeth tahta henüz yeni geçtiği için taç giyme töreni yapılmanış, hâlâ saraya alışmak ve eş dost çevresini yüksek mevkilere getirmekle meşguldü. Kendinden emin bir Tudor gibi davranıyordu, bir an önce kiliseye dair meseleyi de çözmesi gerektiğinin farkındaydı. Eğer derhâl kontrol altına alınmazsa, kilise Elizabeth'in başına iş açabilir, hatta daha keyfini bile süremediği tacını elinden alabilirdi.

Muhakkak biraz ödün verecekti ve Kraliyet danışma meclisinde çoğunluk hâlâ Kraliçe Mary'nin adamlarındaydı. Elizabeth'in göreve getirdikleri ise ısınma turları atmaya başlamıştı. Kilise ise Sekizinci Henry'nin vefatıyla tahtın boşaldığı günlerdeki haline döndürülmeliydi. Hükümdarın yönetiminde, başında bizzat İngilizler'in bulunduğu, İngiliz kraliyetinin kanunlarına uyan, İngiliz hazinesine vergisini ödeyen, duaların İngilizce okunduğu, vaazların İngilizce verildiği bir İngiliz kilisesi olmalıydı; kısacası her şeyi yerine getirmeli ancak şeklen ve içerik olarak Katolik inanışına mümkün olduğunca uzak görünmeliydi.

Elizabeth'in herhangi bir iç savaş çıkmadan tahta geçmesini iple çekenlerin aklına yatıyordu bunlar. İktidarın barış içinde bir elden diğer ele geçmesi özlemini duyanların da aklına yatıyordu. Hatta ve hatta, kilise dışında herkesin ak-
BAKİRENİN ÂŞIĞI | 51

lına yatıyordu işte, kilisenin piskoposlarıysa Protestanlık'ın ölümcül kafirliğine bir adım yaklaşmakta diretiyorlardı ve en kötüsü de, birden bu talihsiz dönemde işi inada bindiren Kraliçe'nin aklına hiç yatmıyordu bu tavır.

"Noel ayininde kilisede kutsal ekmek kâsesinin kaldırılmasını istemiyorum." Elizabeth yirminci kez altını çiziyordu. "Noel ayininde halkımın tapınması için kutsal ekmek kâsesinin peder tarafından gösterilmesini asla istemiyorum."

"Kesinlikle olmayacak." Cecil halinden bezmiş görünüyordu. Noel arif esindeydiler ve evine gitme hayali kuruyordu. Noel komünyonunu kendi kilisesinde Protestan inancının gerektirdiği biçimde, oyun oynamasına gerek kalmadan alabilmeyi, Noel'in geri kalan kısmını da ailesiyle birlikte geçirebilmeyi istiyordu. Tercih şansı olsa, kesinlikle saraya Noel'in on ikinci gecesi verilecek büyük ziyafette dönmeyi arzulardı.

Kraliyet kilisesinde, Protestan Kraliçe'nin huzurunda Noel kutlamalarına önderlik edecek bir piskopos bulmak görüldüğü kadar kolay değildi. Üstelik tam da Elizabeth değişim rüzgârları estirmeye hazırlanırken.

"Cemaatin komünyonu almasına izin verecek mi?" Elizabeth emin olmak istiyordu. "Neydi adı? Piskopos Ogles-ham mı?"

"Owen Oglethorpe." Cecil, genç Kraliçe'yi düzeltti. "Carlisle Piskoposu. Evet, neyse ki o sizi gayet iyi anlıyor. Her şey istediğiniz gibi olacak. Kilisede Noel ayinini dilediğiniz gibi yürütülecek ve piskopos kutsal ekmek kâsesini de asla kaldırmayacak."

52 | Philippa Gregory

Ertesi gün, piskopos cemaatin, içindeki ekmek ve şarabın İsa'nın eti ve kanına dönüştüğü anı kutsamaları için ayin esnasında kutsal ekmek kâsesini başının üstüne kaldırınca Cecil bir kez daha kafasını elleri arasına alıp iki yana sallandı.

Asillerin oturduğu banktan net bir ses yükseldi. "Piskopos! Kutsal ekmek kâsesini aşağı indirin!"

Piskopos, adeta Kraliçe'yi duymamış gibiydi. Belki de gözlerini kapatmış duaya daldığı için gerçekten duymamıştı. Piskopos, Tann'nın o anda yeryüzüne indiğine ve Tann'nın varlığına dair en somut kanıtlardan birini elinde tuttuğuna inanıyor, ekmek kâsesini kutsamaları için sadık inananlara uzatıyordu çünkü ona göre, iyi Hristiyanlar, bunu komünyonun bu bölümünde yapmalıydı.

"Piskopos, size söylüyorum! Kâseyi aşağı indirin!" Asillerin oturduğu kapalı bankın kapağı açılıp büyük bir gürültüyle çarpıldı. Piskopos Oglethorpe, usul usul başını çevirerek omzunun üstünden Kraliçe'ye baktı ve hiddetli bakışıyla karşılaştı, Elizabeth pazardaki bir balık satıcısı kadın gibi yanakları öfkeden al al olmuş, kara gözleri hırçın bir kedininki gibi bakıyordu. Kraliçe tamamen ayağa kalktı, sağ elinin işaret parmağını piskoposa doğrulttu. Sesinde emir tınıları vardı.

"Burası benim kilisem ve sen de benim adıma çalışan bir din görevlisisin. Kraliçe benim, ben ne dersem onu yapacaksın. Şimdi derhal kutsal ekmek kâsesini aşağı indir!"

Piskopos, Kraliçe'nin ne kendi, ne de söyledikleri umu-rundaymış gibi mihraba dönerek yeniden gözlerini kapatıp kaldığı yerden duasını etmeye devam etti.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 53

Rahip, Elizabeth'in oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi öfkeyle kilisenin kapısını çarparak dışarı çıktığını duyunca omuzlarının çöktüğünü, kollarının yanmaya başladığını hissetti, yine de cemaate sırtı dönük durdu, ayini onlar ile kutlamadı ama onlara hürmeten gene de durdu: Neticede bu süreç insanın Tanrı ile kendisi arasındaydı, Cecil de sadık bir şekilde onları gözlemledi ama dualarına katılmadı. Piskopos kutsal ekmek kâsesini mihraba koydu, sonra da dua etmek için ellerini açarken gayri ihtiyari kolunu hızla çarpan kalbine dayadı ve Kraliçe kendi kilisesinden fırtına gibi eserek çıkıp gitti, bu kutsal günde, Noel Arifesi gününde, Tann'nın huzurunda bu ruh haliyle ve kendi kafir düşünceleriyle orayı terk etti.

İki gün sonra, Cecil hâlâ Noel için evine gidememiş, aksine, bir tarafta Kraliçe'nin sinir krizi öbür tarafta aksi ve inatçı bir başpiskoposla uğraşıyordu. Aynı zamanda bundan böyle ülkenin her yerinde duaların, ayinlerin ve on emrin İngilizce olarak okunacağına ve hiçbir kilisede

bundan böyle kutsal ekmek kâsesinin kaldınlamayacağına dair bir bildiri çıkarması istenmişti. Kraliçe Elizabeth, resmi törenle tacına kavuşmayı bekleyemeden kiliseye karşı savaş açmıştı bile.

"Peki Elizabeth'e tacını kim takacak?" diye sordu Robert. On ikinci gecedен önceki akşamdı. Ne Dudley, ne de Cecil, Noel haftası boyunca bir gece olsun evlerine, eşlerinin yanına dönmeyi başaramamıştı.

54 | Philippa Gregory

Şöleni düzenleyerek üstüne düşeni zaten yaptı, peki din ve devlet işlerine burnunu sokmaya da nasıl vakit buluyor ki? diye kendi kendine anlamaya çalışıyordu Cecil sinir olarak. Ahırın avlusunda atından indi ve dizginleri orada bekleyen bir hizmetliyle verdi. Dudley'nin gözleriyle hayvanı süzdüğünü gördü ve genç adamın, atın sırtının çok kısa olduğunu hemen farkedeceğini anlayınca içi sızladı.

"İlginiz için teşekkür ederim, Sör Robert Dudley ama bu konu sizi neden bu kadar ilgilendiriyor, anlamış değilim doğrusu." Cecil mümkün merteye nazik bir üslup kullanmaya özen gösterdi.

Dudley teskin edici bir ses takınmaya çalışıyordu. "Çünkü bu mesele, Majesteleri'nin kafasını epeyce kurcalıyor. Dertlenince çabuk hastalandığını siz de biliyorsunuz. Benden fikir almak isteyecektir, dolayısıyla ben de kendisini tatmin edecek bir yanıt vermek isterim. Eminim bir planınız vardır, Sör, her zaman olduğu gibi... Ben de sadece planınızın ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Atlarımla ilgilenip üstüme vazife olmayan işlere burnumu sokmamam gerektiğini de söyleyebilirsiniz. Ama Majesteleri'nin biraz olsun sakinleşmesini istiyorsanız ona ne söylemem gerektiğini açıklamalısınız. Benim fikirlerime değer verdiğini siz de biliyorsunuz."

Cecil derin bir nefes aldı. "Hiç kimse Kraliçe'ye tacını takmaya talip olmadı," dedi ağır bir ses tonuyla. "Aramızda kalması koşuluyla bilmeniz gereken bir şey var ki, o da kimsenin Kraliçe'ye tacını takmayacağı. Herkes kendi arasında fikir birliğine varmış gibi, hepsi de Kraliçe'ye en başından beri karşı. Şu aşamada bir komplo teorisinden söz etmek mümkün olmasa da, Majesteleri'ne taş takılmadığı müddetçe onun gerçek bir Kraliçe olmayacağını farkında-

BAKİKENİN AŞIĞI | 55

lar. Kiliseye el sürmemesi için bu yolla Kraliçe'yi etki altına alabileceklerini düşünüyor olmalılar. Mevcut durum maalesef pek de umut vaat etmiyor. Tahta oturan İngiltere Kraliçesi'ni tek bir piskopos bile tanımıyor! Winchester piskoposu, müteveffa Kraliçe'nin cenaze töreninde verdiği vaaz yüzünden ev hapsi cezasına çarptırıldı, Oglethorpe'un akıbeti de Noel günü sergilediği davranışlardan ötürü farksız. Kraliçe'ye icazet vermektense darağacında asılmayı tercih ettiğini söyleyip duruyormuş. Piskopos Bonner'ın da eline bile değmesine izin vermeyeceğinden, alın size bir düşman daha! York Başpiskoposu'nun da Elizabeth'e zerre kadar tahammülü yok. Chichester Piskoposu da ölüm döşeğinde olmasına rağmen Kraliçe tarafından ev hapsi cezasına çarptırıldı, Hepsisi de ağız birliği yapmış, Kraliçe'ye karşı geliyor. Aralarından su sızmadığı için biz de sızamıyoruz!"

"Para yedirsek?" -

Cecil umutsuzca başını iki yana salladı. "Hepsi çok prensipli," dedi. "İngiltere'de Trotestanlık'ın yeniden yükselişe geçmesine tahammülleri yok. Protestan bir kraliçeyi tahtta görmeye de tabii ki."

Dudley'nin yüzü kasvetlendi. "Sör, acilen bir önlem almazsak kilise içten içe Kraliçe'ye karşı büyük bir ayaklanmanın fitilini ateşleyecektir. İstedikleri an Kraliçe'yi dinsizlikle itham edebilecekleri gibi, vatan haini olarak da ilan edebilirler. Onlar Piskopos Prensler, hepsi de Elizabethan, gücünü kötüye kullandığını öne sürebilir. Hepsisi de tahtın Katolik adayları, Kraliçe'yi yerinden bile edebilirler. Eğer Kraliçe'ye savaş ilan ederlerse Elizabeth'in bittiğinin resmidir."

"Evet, biliyorum." Cecil rahatsızlığını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Kraliçe'nin içinde bulunduğu tehli-

56 | Philippa Gregory

kenin farkındayım. Sanırım bundan daha kötüsü olamaz. Daha önce hiçbir hükümdar böyle bıçak sırtında dolaşma-mıştı. Kral Henry'nin bile karşısında ancak tek bir muhalif piskopos vardı. Son kraliçenin karşısında ise, en kötü döneminde bile, iki piskopostan fazlası yoktu. Ama maalesef Prenses Elizabeth'e karşı tüm piskoposlar ağız birliği etmiş, birlikte savaş açmış durumda. Durumun vahametinin farkındayım ama açıkçası Roma Katolik kilisesinin başına bir Protestan prensesin geçmesine nasıl rıza göstereceklerini bilmiyorum."

"Kraliçenin," diye düzeltti onu Robert.

"Nasıl?"

"Kraliçe Elizabeth. Siz 'prenseler' dediniz."

"Tahta çıkmış olabilir ama hâlâ kutsanmadı," dedi Cecil, büyük bir ağırbaşlılıkla. "Dilerim, Elizabeth'ten göğsümü gere gere 'kraliçe' diye bahsedebileceğim günler yakındır. Ama hiç kimse Elizabeth'i kutsamaya yanaşmazken bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum."

"Hepsinin kafasını uçurtamaz ya," dedi Dudley neşesizce.

"Elbette yapamaz."

"Peki ya Kraliçe'nin değişebileceğine ikna olurlarsa?"

"İnanacaklarını hiç sanmam, hele hele Noel günü kendi kilisesini terkedip gittikten sonra."

"Kral Philip'le evleneceğine kanaat getirirlerse taç giyme törenini gerçekleştirirler," diye önerdi Dudley kurnazca. "Philip'in onunla uzlaştığına inanır, güvenirler. Aynı adamın Kraliçe Mary ile birlikte oluşunu gördüler. Elizabeth'in kralın kontrolü altında olacağından teskin olurlar."

Cecil duraksadı. "Aslında evet, katılıyorum."

"Elizabeth'in Philip'le evlenmeyi düşündüğünü üç dört kişiye anlatsanız haber hızla tüm ülkeye yayılır," diye öğüt

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 57

verdi Dudley. "Herkesin duymasını böyle sağlayabiliriz kesin. Mesela düğün için saraya gelip kilise için yeni bir düzenlemeye gideceğinden söz edebilirsiniz. Tanrı biliyor ya, Kral Philip'in Elizabeth'e bildim bileli ilgisi var, Kraliçe'nin kendisine sırt çevirmediği aşıkâr. Hatta Kraliçe Mary ölür ölmez, evlenecekleri dedikoduları bir ara tüm İngiltere'yi sarmıştı. Örneğin Elizabeth ile ikisinin bir yeminlerinin eksik olduğu söylenebilir. Elizabeth zaten son beş senedir kilisedeki bütün ayinlere katıldı, bunu hepsi çok iyi biliyor zaten. Bence bu 'hikâyeyi yeniden alevlendirmek işimize yarayabilir."

"Üstünü örtmeye çalıştığımız skandalları, politik bir araç olarak kullanmamı mı öneriyorsunuz?" Cecil kinayeli konuşuyordu. "Kızkardeşi ölüm döşeğindeyken Elizabeth'in eniştesiyle düşüp kalktığını mı ilan edelim? Aklınızdan geçen bu mu?"

"Elizabeth ve utanç?" Dudley, Cecil'in karşısında yapmacık bir kahkaha koyuvermekten çekinmedi. "Küçük bir kızken bile Elizabeth'in utançtan bir kez olsun yüzünün kızardığına şahit olmadım. Sinirlerine hâkim olmasını becerebilir ve istikrarlı bir şekilde inkâr ettiğiniz takdirde utançtan kaçınılacağını iyi bilir o. Sizin 'skandal' dediklerinizin hiçbirisi -Thomas Seymour'la münasebeti hariç çünkü biraz çığırından çıkmıştı- tesadüf değildi. Nitekim Thomas Seymour'la oynadığı aşk oyunu Seymour'un hayatına mal olunca Elizabeth dersini zaten aldı. Majesteleri artık tutku ve duygularının kendisini yönetmesine izin vermiyor, aksine kontrol bizzat onun elinde. Siz de biliyorsunuz, Elizabeth aptal değil. Aslında ondan öğrenecek çok şeyimiz var, bugüne dek sağ salım gelebildiyse bunu elindeki kozları iyi kullanmasına borçlu. Şimdi de Kraliçe'nin muhtemel evliliği en

58 | Philippa Gregory

büyük silahımız. Sizce Kral Philip'le flört ediyormuş gibi davranırken ne yapmaya çalışıyordu? Tanrı şahit ki, tutkularının esiri değildi. Sadece elindeki kartı doğru kullanmaya çalışıyordu."

Cecil aksini iddia etmeye niyetlendiyse de sonra vazgeçti. Dudley'nin gözlerindeki bir şey, ona Elizabeth'i hatırlatıyordu, Cecil onu da zamanında Philip'e âşık olmaması için uyardığında aynı tavrı görmüştü. Elizabeth ona aynı parlak, alaycı bakışı fırlatmıştı. Dudley de, Elizabeth de genç insanlardı, daha yirmilerindeydiler ancak hayat okulu onlara pek de adil davranmadığı için çabuk olgunlaşmışlardı. İkisinin de duygulara ayıracak yeri yoktu.

"Belki Carlisle bu işi halledebilir," dedi Cecil düşünceli düşünceli. "Eğer Elizabeth'in Kral Philip'le evlenmeyi ciddi ciddi düşündüğüne kanaat getirirsek ve ben de onu ikna edebilirsem tehlikeyi ortadan kaldırmak adına büyük bir adım atabiliriz."

Dudley elini Cecil'in omzuna koydu. "Biri bunu yapmak zorunda, aksi takdirde Elizabeth, kraliçe payesini sonsuza dek alamayacak," diye vurguladı. "Westminster'daki piskoposlardan biri acilen Elizabeth'i kraliçe ilan etmeli, yoksa Jane Grey'in başına gelenler onun da başına gelecek. Hatır-lasanıza, Jane Grey'in saltanatı sadece dokuz gün sürmüştü, sonra da kız hayata gözlerini yummuştu."

Cecil gönülsüzce omuz silkip Dudley'nin omzunda duran elinden kurtuldu.

"Pekâlâ." Dudley, Cecil'in tereddütlerini anlıyor, hatta hak da veriyordu. "Biliyorum! Jane Grey'in ölümüne babamın hırsları neden oldu. Söz hakkınız olsaydı belki bunların hiçbirisi

olmazdı. Ama bilin ki, ben komplocunun teki değilim, Sör William. Ben kendi işimi yapmakla sorumluyum.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 59

Ayrıca sizin de kendi işinizi yapabilmeniz için benim önerilerime ihtiyacınız olmadığını biliyorum."

"Elizabeth'in gerçekten dostu olduğunuzu ve onun iyiliğinden başka bir şey düşünmediğinizi biliyorum. Ayrıca İngiltere sarayı sizden daha iyi bir at terbiyecisi bulamazdı," diye onayladı Cecil, cılız bir gülüşle.

"Teşekkür ederim," dedi Dudley, ona reverans yaparak. "O halde söylemek zorundayım ki şu atınızın sırtı fazla kısa. Bir dahaki sefere kendinize at seçerken bana gelmenizin daha iyi olacağını söylememde bir sakınca yok, öyle değil mi?"

Cecil, Dudley'nin teklifsizliği karşısında kendini gülmekten alıkoymadı. "Siz de en az Elizabeth kadar utanmazsınız, Sör Robert!"

"Bu da bizim büyüklüğümüzün bir sonucu," dedi Dudley rahatça. "Alçakgönüllülüğü çabuk terk ettik."

®

Amy Dudley, Norfolk'ta, Stanfield Hall'un yatak odası penceresinin önünde oturuyordu. Ayaklarının dibinde, kurdeleyle bağlı üç paket duruyordu. Paketlerin üstüne, "Biricik kocama, sevgili karısından," yazan bir not ilişikti. Kargacık burgacık el yazısı, alfabeyi yeni söken bir çocuğunkine benziyordu. Leydi Robsart'ın kendisi için bir kâğıt parçasına yazdığı nottan bakarak başka sayfaya kopyalaması epey zamanını almıştı. Ama genç kadın yine de mutluydu, nihayet okuma yazma öğrendiğini görünce Robert'ın»; de çok mutlu olacağını düşünüyordu.

Amy, Robert için İspanyol işi, altın zımbalı deri bir eyer almış, eyerin bir köşesine de isminin baş harflerini altın yal-

60 | Philippa Gregory

dızla işletmişti. İkinci hediye paketindeyse Amy'nin kendi elleriyle diktiği üç keten fanila vardı, yakası ve düğmelerin çevresi aşağı kadar beyaz üstüne beyaz işlemeliydi. Amy'nin kocasına üçüncü hediyesiyse bir çift şahin eldiveniydi, en yumuşak, en iyi deriden yapılmaydı. İpek kadar yumuşak ve esnek eldivenlere kocasının bayılacağını düşünmüş, eldivenin konçlarına da kocasının baş harflerini işlemeyi ihmal etmemişti.

Amy daha önce hiç deri dikmediği için oldukça zorlanmıştı ve bir ayakkabı tamircisinin eldivenini takarak çalışırken bile elini koruyamamış, bütün avuç içleri kan revan içinde kalana kadar da vazgeçmemişti.

"Kocanın eldivenlerini neden kendi kanınla işlemiyorsun?" Üveyanne Leydi Robsart, dalga geçmekten kendini alıkoymadı.

Amy ise hiçbir şey söylemedi, sabırla Robert'ın yolunu gözlemeye koyuldu. Kocasını için güzel hediyeleri hazırladığından emindi; Robert karısının kendisini mutlu etmek için ne kadar çaba harcadığını görünce onunla gurur duyacaktı. Amy bekledi, bekledi. Noel kutlamalarının devam ettiği on iki gün boyunca bu nafil bekleyiş böyle sürüp gitti. Sonunda Noel'in on ikinci gecesini pencerenin önüne oturup Londra tarafına bakan güney yola gözlerini dikince Robert'ın gelmeyeceğini idrak etti. Kendi gelmediği gibi, ne gelemeyeceğine dair bir not, ne de bir Noel hediyesi göndermişti.

Robert'ın bu umursamazlığı kanına dokunuyordu. Ama Amy'ye asıl dokunan, birazdan bir başına aşağıda salonda toplanan ailesinin yanına incek olmasıydı. Leydi Robsart, dört çocuğu, gelinleri, damatları ve torunlarıyla salonda oturmuş, gülüşerek sohbet ediyor, müzik eşliğinde neşeyle dans ediyordu. Amy, ailesinin içten içe kendisiyle dalga

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 61

geçtiğinin, en kötüsü de ona acıdiklarının farkındaydı. İngiltere'nin en seçkin ailelerinden birine gelin gitmiş, herkesin parmakla gösterdiği mutlu bir evlilik yapmıştı. Oysa şimdi eski bir suçlunun görmezden geldiği, zavallı karısından başkası değildi.

Robert, Noel'de geleceğine söz verip de sözünde durmadığı ve onu ailesine karşı küçük düşürdüğü için Amy hem acı çekiyor, hem de öfkeden kuduruyordu. Genç kadın için en acı olan ise, Robert'ın gelmeyeşine aslında şaşırmış olmasıydı. Robert Dudley hakkında dedikodular almış yürümüştü. Herkes zavallı Amy'nin kocasının, sarayın en yakışıklı ve çekici erkeği olduğundan, bir anda Kraliçe'nin hem en gözde saray mensubu, hem de en yakın arkadaşı haline geldiğinden söz ediyordu. İhtişamlı kraliyet sarayını -hem de en cafcıflı ve eğlenceli

zamanda- bırakıp neden kış ortasında Norfolk'a gelsindi ki? Hele, Robert'ın asla kabul görmediği, hep itilip kakıldığı Amy'nin üveyannesinin evine niye gelsindi?

Kafasını kurcalayan cevapsız sorularla, soğuktan buz kesen ayaklarının dibinde duran hediyelerle, Amy tam on iki geceyi pencere önünde kocasının silüetini görme umuduyla geçirmişti. Ne nafile bir umut!

Bu geceki, Elizabeth'in olduğu kadar, Robert Dudley'nin de Noel Şöleni'ydi. Elizabeth'in saraya dönüşü kadar, Sör Robert'ın dönüşünün de kutlandığı görüşünde herkes hemfikirdi. Robert, babası zamanından beri sarayda, eğlence, kutlama, şamata, dans deyince akla gelen ilk isimdi. "Babam da benzer şeyler yapardı..." Robert önemsiz bir konudan bahseder gibi görünmeye çalışıyordu, farklı stiller-

62 | Philippa Gregory

de konuşuyordu ve amacı aslında İngiltere'nin o güne dek gördüğü en muhteşem Noel kutlamalarının babası Lord Dudley tarafından organize edildiği ve Elizabeth'in kardeşi genç Kral Edward'ın hiçbir zaman emir veremeyen, pasif bir izleyici olduğunu hatırlatmaktı.

Elizabeth, Noel kutlamalarının organizasyonunu Sör Robert'a bırakmakla doğru bir karar verdiğini görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Herkes gibi genç Kraliçe de, Robert'ın özgüveni ve kendini kısa sürede toparlaması karşısında şaşkındı. Dudley her an her yerde ilgi odağı olmayı beceriyordu. Özellikle de maskeli baloda, koronun çaldığı şarkılar eşliğinde sergilediği danslardan etkilenmemek mümkün değildi. Robert dans ederken balo salonunun kemerleri altın varaklı gibi ısı ısı parlıyordu, koro güzel şarkılar söylüyor, böylesi hoş bir adamı en canlı halinde, gururlu ve muazzap havasında görmekten kıvanç duyuyordu. Genç adam sayesinde Avrupa'nın eğlenmeyi en seven insanları İngiltere sarayına akın etmiş, gördüklerine övgüler yağdırmış ya da küçük hediyelerle ortamı şenlendirmişlerdi. Dudley sayesinde saray bir eğlenceden diğerine geçiyordu, öyle ki Elizabeth'in sarayı demek, şıklık, zarafet, stil, neşe ve flört demekti. Robert Dudley, uzun, görkemli bir gece boyunca sürüp giden bir parti vermeyi ülkedeki bütün erkeklerden daha iyi biliyordu ve Elizabeth de ani bir özgürlük ve haz denizine balıklama atlamayı ülkedeki bütün kadınlardan daha iyi biliyordu. Robert, dansa Elizabeth'in partneriydi, av partilerinde yol göstericisi, Elizabeth'in bir türlü vazgeçemediği aptalca şakalarda onun suç ortağıydı ve Elizabeth siyaset, din ya da şiir gibi konulardan söz etmek istediğinde onunla eşit seviyedeydi. Robert, Elizabeth'in güvenilir yol arkadaşı, akıl hocası, en iyi dostu ve hatta sanki ruh ikiziydi. O

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 63

en iyisi ve insanı her zaman şaşırtabilecek hasletlere sahip biriydi.

Noel kuaarıak .";r.-.n in ikinci ve son gecesini de atlatıldıktan sonra Robert tüm dikkat ve mesaisini, Kraliçe'nin taç giyme törenine verdi. O gün, Kraliçe için saltanatı boyunca gözleri dolarak anacağı bir gün olmalıydı.

Robert, büyük bir cömertlikle kendine ayırdığı Whitehall Sarayı'ndaki hangar kadar odasında yalnız çalışıyor, bir tomar müsveddeyle boğuşuyordu. On iki kişinin sığacağı büyüklükteki masadan sarkan rulo görülmeye değermişti. Rulo kâğıt baştan aşağı yüzlerce isimle doluydu: Erkek isimleri, yanında unvanları ve atlarının isimleri, kendilerine eşlik edecek hizmetkârların isimleri, giyecekleri kostüm detayları, üniformalarının ve taşıyacakları flamaların renkleri.

Kâğıdın arkasında ise taç giyme törenine katılım gösterecek diğerlerinin listesi vardı: Loncalar, özel işletme sahipleri, sağlık görevlileri, vilayet yöneticileri ve eyaletlerin meclis üyeleri ile derneklerin kendilerine ayrılmış özel yerleri olacaktı. Sefaret görevlileri, elçiler ve yabancı ülkelerden gelen konuklar ise geçit törenini en iyi yerden seyretmeli, böylece ülkelerine döndüklerinde İngiltere'nin yeni Kraliçe-si'nden övgüyle söz eden raporlar yazmalıydılar.

Dudley'nin katibi ve yardımcısı masanın bir ucundan bir ucuna koşturuyor ve kâğıdın üstüne Robert'ın elindeki listeden hızla okuduğu emirleri not etmeye, yazmaya çalışıyordu. Yardımcısı iki saniyede bir kafasını kaldırıp tekrarlıyordu, "Mor, Sör," ya da "Safran renktekiler bu tarafta," diyordu ve Robert da bir küfür savuruyordu. "O zaman moru diğer tarafa al, renkler iç içe girmesin."

En az ilki kadar uzun ikinci bir masadaysa Kule'den Westminster'a kadar yilankavi uzanan Londra sokakları ha-

64 | Philippa Gregory

ritası vardı. Kortej güzergâhı tek tek işaretlenmiş, en son da saraya bir çarpı konmuştu. Kortejin her bir durağı -özellikle de beş ana durağın yakın plan görünümü- ayrıca bir başka kâğıda da çıkarılmıştı. Bir başka katip büyük bir titizlikle kortejin duraklayacağı durakları renkli

renkli boyamıştı ve her bir ana durakta sunulacak tabloyu da bir güzel çizmişti. Kortejin sorunsuz ilerlemesi Londra sakinlerine düşse de, asıl sorumluluk Robert Dudley'deydi ve onun da taç giyme töreninde en ufak bir aksiliğe dahi tahammülü yoktu.

"İşte bu, Sör." Robert Dudley, eğilerek gözlerini katibin işaret ettiği noktaya dikti.

"Gracechurch Caddesi," diye okudu Robert. "Lancaster ve York saraylarının tören alayını birleştiren nokta. Peki ne özelliği var?"

"Ressam dikkatimizi çekti, Boleyn ailesinin de tablosunu çizmesi gerekiyor muymuş diye sordu, Sör." "Kraliçe'nin annesi mi?"

Katip tepki vermemeye özen gösterdi. Dudley, vatan hainliği, büyücülük ve zinayla suçlanıp kafası kesilen ve uzun zaman önce isminin bile anılmasının yasaklandığı kadını kastediyordu.

"Leydi Anne Boleyn, Sör."

Robert, üstü değerli taşlarla süslü kadife şapkasını geri iterek düşünceli düşünceli gür ve siyah saçlarını karıştırmaya başladı. Yüzündeki düşünceli ifade çizgilerini belirgin-leştirdiğinden asla yirmi beş yaşında göstermiyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Kraliçe'nin annesi. Onu karambole getirip gözardı edemeyiz. Leydi Anne Boleyn, hem İngiltere'nin Kraliçesi, hem de Kraliçe'nin annesidir."

Katip tek kaşını havaya kaldırarak karar sizin dercesine Robert'ın yüzüne baktı. Ona bu kararı verirken tüm sorumluluğu üstüne aldığını hatırlatmaya çalışır gibiydi. Ama ka-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 65

tibe kalsa kesinlikle daha sakin bir hayatı tercih ederdi. Robert, katibin haline bakınca kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı, dostça omzuna vurdu. "Prenses Elizabeth gerçek ve soylu bir İngiliz'dir. Tanrı onu korusun! Hem Tanrı biliyor ki, bu evlilik kralın diğer evlilikleriyle mukayese edilince en iyisiydi. Sevimli ve dürüst bir Howard genç kızı!"

Katip hâlâ tedirgin görünüyordu. "Bir başka dürüst Howard kızı da zina suçuyla yargılandı."

"Asil bir İngiliz soyu." Robert, umursamaz bir tavırla sözlerinin arkasında durmaya devam ediyordu. "Ve tanrı Kraliçe'yi korusun."

"Amin." Katip nazik bir edayla haç çıkardı. ; Robert katibin alışkanlık gereği yaptığı hareketi fark etti ve. aynısını taklit ederken dikkatli oldu. "Şimdi," dedi. "Diğer alaylar netleşti mi?"

"Cheapside'daki-Küçük Kanal hariç, hepsi netleşti." "Neden peki?"

"Orada bir İncil görünüyor. Sorun şu ki, İncil İngilizce mi, Latince mi olacak?"

Bu soru, kilisede fitili ateşlenen münakaşanın tam da odak noktasındaydı. Elizabeth'in babası İncil'in önce İngilizce olacağını bildirmiş, sonra fikrini değiştirip tekrar Latince'ye çevrilmesini emretmişti. Ardından küçük oğlu Edward tüm kiliselere birer İngilizce İncil konmasını sağlamış fakat bu İndiler de sonradan Kraliçe Mary tarafından toplatılmıştı. İncil'i okuyup anlaması gereken sadece rahiplerdi ve İngilizler'in kendi kendilerine İncil'i okumasına gerek yoktu, rahibin açıklamalarını dinlemeleri kâfiydi. Elizabeth'in ne yapmak istediğini ise Robert dahil kimse bilmiyordu. Hele hele tüm kilise kendisine cephe almışken elinden ne gelebileceği merak konusuydu.

66 | Philippa Gregory

Robert, şapkasını çıkarıp odanın bir köşesine attı. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Devlet politikasıyla ilgili bir mesele bu! Ben burada alt tarafı bir kortej düzenlemeye çalışıyorum, sense bana kalkmış, devlet politikasıyla ilgili sorular soruyorsun. Kraliçe'nin ne karar vereceğini nerden bilebilirim? Kraliyet danışma meclisi de, başpiskoposlar da Kraliçe'yi gerektiği gibi yönlendirecektir. Üstelik parlamentonun da aylar boyunca bu konuda istişare edeceğinden adım gibi eminim. Nasıl bir kanun çıkacağını bekleyip göreceğiz. Dua edelim de, çıkan kanun her ne olursa olsun, halk kazan kaldırmak yerine kurallara riayet etsin. Ama buna karar verecek olan ben değilim, olsam bile inan bana, şimdi hiç sırası değil!"

Salona huzursuz edici bir sessizlik çöktü. "Peki ya bu arada?" diye temkinlice sordu katip. Robert'ın sert çıkışından sonra katip tedirgin oldu. "Tören İncil'inin kapağı nasıl olacak? İngilizce mi, Latince mi? Belki Kraliçe isterse İngilizce kapağın içine, Latince bir kopya koyabiliriz. Ya da tam tersi."

"Kapağa İngilizce İNCİL yazın," diye karar verdi Robert. "Böylece herkes ne olduğunu anlar. Büyük harflerle yazın ki, herkes bunun törenin bir parçası olduğunu anlayabilsin. Yani sembolik olduğunu."

Katip elindeki deftere Robert'ın talimatlarını not alırken kapıda hazır bekleyen bir başka görevli şapkayı düştüğü yerden alıp seri adımlarla Dudley'ye getirdi. Robert, sorgulamadan şapkayı aldı. Ne de olsa iki yaşından beri mütemadiyen birilerinin kendisine hizmet etmesine alıştı.

"Bunu tamamladıktan sonra, kortejin diğer güzergahlarını da gözden geçirmek istiyorum. Whitehall'dan Westminster Manastırı'na kadar. Bir de atların bir listesini istiyorum,

BAKİRENİN AŞIĞI | 67

atların güçlü kuvvetli olmasına dikkat edin." Parmaklarını şıklatarak yanına başka bir katip çağırdı.

"Ayrıca insana da ihtiyacımız olacak," dedi Robert birden. İkinci katip, küçük mürekkep hokkası, kalemi ve defte-riyle not almaya çoktan hazırlanmıştı. "İnsan mı dediniz, Sör?"

"Elinde çiçek demetleriyle küçük bir kız çocuğu, yaşlı bir kadın, Midland ya da benzeri bir yerden köylü bir adam. Bunları not alıp Gerard'a yollayın, istediğim özelliklerde yarım düzine insana ihtiyacım olacak. Şunları da not al: Yaşlı kadın bitkin görünecek ama ayakta durabilecek kadar da takati olmalı. Sesinin de Kraliçe'nin duyabileceği kadar yüksek: çıkması önemli bir ayrıntı. Elindeki çiçek demetlerini Kraliçe'ye verecek kız çocuğu neşeli olmalı, altı yedi yaş civarında... Eli ayağı düzgün genç bir delikanlı da bulunacak, o da Kraliçe'nin atının ayaklarının altına çiçekler serecek. Köyden getirilecek orta yaşlı işçi de 'Tanrı sizi korusun, Kraliçem!' diye bağırarak? Ayrıca kocası ticaretle uğraşan birkaç sevimli kadın ve işsiz -hayır, sakat- bir de asker istiyorum. Sakat askerler iki tane olsun. Plymouth ya da Pors-mouth tarafından da bir iki tane kayıkçı getirtilsin. Kıyı şehirlerinden bir yerden ama asla Londra'dan değil. Onlar da Kraliçe'nin denizasırlı hazinelere el koymaya muktedir olduğunu, İngiltere'nin dünyanın bir numaralı güçlerinden biri olabileceğini ve Kraliçe'nin tüm bunlar için elzem zekâ ve potansiyele sahip olduğunu söyleyecekler."

Katip, Sör Robert'ın hızına yetişebilmek-için harıl harıl not alıyordu. .«:

"Unutmadan, üç beş tane de yaşlı adam bulunsun. Onları da halkın arasına yerleştireceğim." Robert konuştuğu planı kafasında iyice netleşiyor, bu da keyfini yerine getiriyor-

68 | Philippa Gregory

du. "Bir tanesi coşkuyla tezahürat yapmalı, herkesin görebilmesi için ön saflarda yer almasını sağlayacağız. Biri daha geride duracak ve o da Kraliçe'nin tam da babasının kızı olduğunu söyleyecek. Yaşlı adamların hepsini şu mıntıkaya konuşlandırmanızı istiyorum..." Robert, parmağıyla haritada bir yerleri işaret ediyordu. "Şurada ve şurada. Sıralamalarının bir önemi yok. Hepsine farklı şeyler söyleteceğiz. Para aldıklarını kimseye söylemeyecekler. Kim olduklarını soran olursa, Kraliçe'yi çok sevdiklerini ve onu yakından görmek için geldiklerini söyleyecekler. Özellikle asker, Kraliçe'nin İngiltere'ye barış ve bolluk getireceğine inandığının altını çizmeli. Ortalıkta dolanan tellallar istemiyorum! Çocuklar anneleriyle gelse daha iyi, annelerine nasıl davranmaları gerektiğini tembihlemeyi ihmal etmeyin. Kraliçe'nin her kesim insan tarafından sevildiğine kanaat getirilmesini istiyorum. Her biri bulunduğu yerden bizzat Kraliçe'nin kendisine seslenecek, övgüler, dualar... Bu tip şeyler söylemeliler."

"Ya kalabalığın gürültüsünden, Kraliçe onları duymazsa?" "Nerde durması gerektiğini Kraliçe'ye söyleyeceğim," dedi Robert kararlı bir şekilde. "Merak etmeyin, birini bile atlamadan hepsini duyacak. Duymasını sağlayacağım."

Robert'ın arkasındaki kapı açıldı, katip kendisini selamlayarak dışarı çıktı ve içeri William Cecil girdi. Cecil içeri girer girmez, gözü masaların üstüne yayılmış harita ve kâğıt rulolarına takıldı.

"Hummalı hazırlığınıza bakılırsa muhteşem bir taç giyme töreni olacak, Sör Robert!" diye alçakgönüllü bir yorum yaptı.

"Umarım öyle olur. Kraliçe için unutulmaz bir tören organize etmeye çalışıyorum.. Dilerim kimse istese de tek bir kusur bile bulamaz."

BAKİRENİN AŞIĞI | 69

Yaşlı adam bir an duraksadı. "Ben sadece fazla detaya indiğinizi söylemeye çalışıyordum. Hatırladığım kadarıyla Kraliçe Mary'nin taç giyme töreni için ne uzun uzadıya listeler hazırlanmış, ne de planlar yapılmıştı. Sanırım, o arkasına kraliyet görevlilerini alarak manastıra doğru yürümekle yetinmişti."

"Mary'nin kortejinde de vagonlar ve atlar vardı," diye hatırlattı Robert. "Üstelik Leydi Mary'nin at eğitmeni de bir liste yapmış, bir kortej düzeni hazırlamıştı. Elimde ondan kalma bazı notlar

da var. Ama asıl önemli olan, ne kadar plan yapmış olursanız olun, her şey doğaçlama gelişiyormuş gibi gösterebilmektir."

: "Kortej ve genel görünüm mü?" William Cecil, haritadaki yazıları yukarıdan aşağı okuyordu.

"Kendiliğinden gelişen sevgi ve sadakat gösterileri." Sör Dudley, her zaman olduğu gibi Cecil'e nazik davranmaya çalışıyordu. "Belediye meclis üyelerinin ısrarı üzerine."

Cecil'in kâğıtlara göz atmasına engel olmak için masanın önüne geçti. "Sör William, Elizabeth tahttaki hakkı doğrudur şu günden bu yana tartışılan genç bir kadın. Tahta oturması tartışma konusu olan bir önceki genç prensesin başına -neler geldiğini hatırlayın. Tacını gizlice takmış sonra da aynı gizlilikle sırta kadem basmıştı. Dolayısıyla, bana kalırsa Elizabeth'in tahta oturacak doğru isim olduğuna inanılması, tacını halkın önünde göğsünü gere gere ve mümkün mertebe muzaffer bir edayla takması her şeyden önemli."

"Leydi Jane gerçek bir varis değildi." Cecil, Sör Dud-ley'nin kardeşinin karısının durumuyla Elizabeth'in durumunun mukayese edilemeyeceğinin altını çizmek istiyordu. "Üstelik tacını da vatana ihanetten yargılanan biri takmıştı. Yani, babanız."

70 | Philippa Gregory

Dudley büyük bir ustalıkla bozuntuya vermeden konuşmaya başladı. "Babam, bu bahsettiklerinizin bedelini ödedi," dedi aynı ses tonuyla. "Kaldı ki, ben de kendi payıma düşeni ödedim. Hem de fazlasıyla. Bu sarayda Dudleyler'in başına gelenler karşısında, yakasını gevşetip bir an düşünmeksizin arkasını dönüp gitmeyen tek bir adam bile yok! Sör William, siz bile aynı şeyi yaptınız. Bizim utancımızdan kendinizi layıkıyla sıyırmayı bildiniz."

Cecil, elleri saraydaki herkesten daha temiz kalmış olmasına rağmen itiraz etmedi. "Belki de. Ama bilmeniz gereken bir şey var."

Dudley, yaşlı adamın ne söyleyeceğini merak ediyordu. Cecil, Dudley'ye yaklaşıp kimsenin duymayacağından emin olunca konuşmaya başladı. "Tüm bunlar için para yok! Hazine tam takır. Kraliçe Mary ve İspanyol kocası el ele verip İngiltere'nin kanını kurutmuşlar. Bu debdebe için harcayacak kuruş paramız yok, kortej geçerken halka dağıtılabilecek altın da. Hazineye hiç altın kalmadı, en iyi ihtimalle mütevazı bir ziyafet sofrası kurabiliriz." "Durum o kadar vahim mi?"

Cecil başını sallayarak onayladı. "Hatta daha da kötü." "O zaman biz de borç alırız." Para pul, Dudley'nin umurunda değil gibi görünüyordu. "Gösteriş budalası olduğumu sanmayın ama bunu yapmaya mecburuz. Kendi halinde mazbut bir prenses gibi tahta çıkmasına göz yumarsak sonrasında çok zorluk çekeriz. İnanın bana bu parayı şimdi harcamazsak yarın öbür gün ordu için harcamak zorunda kalacağız. Hem bahse girerim, ordunun doğuracağı etki, bu debdebenin yanında hiç kalır. Göreceksiniz, Elizabeth herkesin gözüne girecek. Ama önce prensesin bembeyaz bir atın üstünde kuleden çıkıp saçlarını rüzgârda savurarak her

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 71

bir İngiliz'in gözünün içine gerçek bir kraliçe gibi bakması gerekiyor."

Cecil itiraz etmeye yeltendi ama Robert mahal vermedi. "İnsanların kendisi için tempo tuttuğunu, tahtın gerçek ve tek varisi olarak ilan edildiğini duymaya ihtiyacı var. Etrafını saran asil kraliyet üyeleri ve yolunu tıkayan neşeli ve coşkulu kalabalık Elizabeth'in keyfini yerine getirecektir. Onu gerçek bir kraliçe kılmak istiyorsak, attığımız her adıma da dikkat etmeliyiz. Elizabeth'in çevresinde çok güzel bir saray eşrafı ve neşeli, şen bir kalabalık olmalı. Onu böyle kraliçe ilan etmeliyiz: Şimdi ve ömrünün sonuna dek."

Cecil, genç Dudley'nin kendinden emin tavrı ve kurnazca planları karşısında afalladı. "Tüm bunların, Kraliçe'nin kendini güvende hissetmesini sağlayacağına inanıyor musun?"

"Genç Kraliçe, kendi güvenliğini bizzat kendisi sağlayacak." Robert gayet ciddi görünüyordu. "Ona kendini gösterebileceği bir sahne temin edebilirsek, inanın bana kimse gözünü ondan ayıramaz. Bu tören de ona ihtiyacı olan fırsatı verecek, düşünsenize, başı ve omuzları İngiltere'de yaşayan herkesten daha dik ve yukarıda olacak. Kuzenleri, kraliyet koltuğuna göz diken tüm rakipleri ya da aklınıza gelen herhangi birinden daha dik... İşte bu duruşu, onun için çalışan adamlara da ruh ve yürek kazandıracaktır. Şimdi bana gereken parayı getirin ki, bu fırsatı yaratabileyim. Gerisini de Elizabeth kendisi halletsin; gerçek ve usta bir kraliçeyi canlandırırın!"

Cecil, yüzünü pencereye dönerek Whitehall Sarayı'nın kış bahçesini seyre daldı. Robert ise Cecil'i göz hapsine alarak yanıştı. Cecil kırkına merdiven dayamış, tam bir aile babasıydı. Katolik Mary Tudor'un hanedanı boyunca,

karısına bağlı ve ailesi için çalışıp didinen bir adam olarak ağırbaşlı, sessiz sedasız bir Protestan gibi yaşamıştı. Zamanında genç Protestan krala hizmet vermiş, Jane Grey'in komplolarının bir parçası olmayı reddetmiş, Prenses Eliza-beth'e beslediği içten sadakat ve bağlılık ise daima devam etmişti. Hatta o dönemde prensesi sık sık görebilmesi için bir bahanesi olsun ve onun haklarını gözetebilsin diye prensese ait toprakların sorumluluğunu bile üstüne almıştı. Elizabeth'i kraliyet sarayında kol gezen entrikalardan uzak tutan da Cecil'in soğukkanlı ve akli selim tavrı olmuştu. Elizabeth'i İngiltere'nin yeni Kraliçesi olarak tahtta tutacak, yerini sağlamlaştıracak olan da yine Cecil'den başkası değildi. Robert Dudley şahsen Cecil'den hoşlanmıyor olabilir, onu rakip olarak gördüğü de söylenemezdi ancak genç Kraliçe adına asıl kararları da bu yaşlı adamın alacağını farkındaydı. "O halde?" dedi nihayet.

Cecil kafa salladı. "O halde, bir yerden borç alacağız," dedi. "Borçlanmaktan başka şansımız yok. Ama lütfen Tanrı aşkına, Kraliçe'nin selameti için her ne yaparsanız ucuza kapatmaya bakın!"

Robert Dudley içten gelen bir reddedişle başını iki yana salladı. "İmkansız, bu tören ucuza mal edilemez!"

"Sadece ucuz görünemez," diye düzeltti onu Cecil. "Ama pekâlâ makul bir bütçeyle de sorun çözülebilir. Elizabeth'in servetine dair bir fikriniz var mı?"

Cecil, Sör Dudley'nin fikri olmadığını biliyordu. Nitekim hiç kimse bilmiyordu, ta ki hazineden gelen kraliyet danışma meclisi katibi Armagil Waad odanın kapısında görünene dek. Waad'in avucunda hazinede kalan son altınlar vardı, sadece bir avuç altın. Avucundaki altınları sıkırdatırken

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 73

Cecil'in kulağına eğildi: "Ortada servet filan yok! Kraliçe Mary, Kral Henry'den kalan tüm altınları silip süpürmüş."

Robert sıkıntıyla başını iki yana salladı.

"Hazinede tam altmış bin pound açık var." Cecil düşünceli görünüyordu. "Altmış bin pound açık var ve ne satabileceğimiz, ne de borca karşılık teminat gösterebileceğimiz bir şey var. Üstelik yeni vergilendirmeler getirmenin bir yolu da yok. Tören için gereken parayı bulacağız ama ne kadar ucuza mal edebilirsek hanedanın bekası için o kadar iyi."

Elizabeth'in ihtişamlı tören korteji Londra Kulesi'nden başlayıp Westminster Sarayı'nda son buldu, tam da Robert Dudley'nin planladığı gibi... Elizabeth annesi Leydi Anne'i temsil eden büstün önünde durdu, sevimli bir kız çocuğunun uzattığı İncil'i alıp kızın yanağını okşadıktan sonra göğsüne bastırdı. Ayrıca, Dudley'nin tembihlediği yerlerde atını dizginlemeyi de ihmal etmedi.

Kucağında çiçek demetleriyle kalabalığın arasından sıyrılıp yanına gelen kız çocuğunu görünce atından inmeden eğilerek aldığı çiçek demetlerini öpüp tempo tutan halkı gülümseyerek selamladı. Sonra da -nasıl olduysa- onca gürültünün arasında kendisine seslenen iki sakat askerin sesini duydu, atını tekrar durdurup teşekkürleri eşliğinde kahraman İngiliz askerlerini içtenlikle selamladı. Tüm bunlar olurken meydana dolduran İngilizler ise adeta gözlerini kırpmadan olup biteni seyrediyor, askerlerin Kraliçe'ye yağdırdığı övgüleri dinliyordu. Kısa bir süre sonra sahne sırası yaşlı kadına geçti. Kalabalığın gerisinde kalmasına rağmen, mucizevi bir biçimde Elizabeth yaşlı kadının derinden çıkan

74 | Philippa Gregory

sesini de duydu, duaları ve övgü dolu sözleri için kendisine teşekkür etti.

Genç Kraliçe çaylak denizcilere, çıraklık yapan delikanlılara ve İngiltere kırsalından gelen çiftçilere cevap verdiği için halk Elizabeth'i çok sevdi. Kraliçe karnı burnunda bir tüccar karısının önünde durup çocuk oğlan olursa babasının ismi olan Henry'nin verilmesini istediğindeyse halk adeta zıvanadan çıktı, herkes bir ağızdan tempo tutmaya başladı. Elizabeth yaralı askerlere öpmesi için elini uzattı, yaşlı bir adamın gözyaşlarını saklamak için başını eğdiğini görünce' ustaca bir manevrayla yaşlı adamın sevinçten ağladığını tüm halka ilan etti.

Elizabeth, Robert'a asla soru sormadı, ne törenden önce, ne de sonra. Tüm bu insanların parayla mı tutulduğu, yoksa kendisine besledikleri sevgiden mi coşkuyla tempo tuttıkları pek de umurunda sayılmazdı. Sırf bir gün bu hazzı yaşayabilmek için tüm gençliğini yaşamın kıyısında geçirmeyi göze almıştı ve işte şimdi hem kraliyetin, hem de yaşamın merkezindeydi.

Çevresindekilerin basit birer şakşakçı ya da parayla tutulmuş birer kukla olmasının ne önemi vardı ki? Elizabeth'in tek istediği öyle ya da böyle, halkın onu kabullenmesiydi. Üstelik tüm Tudorlar gibi Elizabeth de şov yapmak için yaratılmıştı sanki. Kalabalığa öyle bir gülümsüyordu ki, her bir insana tek tek dikkat ediyor gibi görünüyordu ve de kendisine seslenen insanlar -öyle bir yerleştirilmişti ki, kalabalığın her bir köşesi Elizabeth'i yakından görebiliyordu-dışarıdan bakıldığında doğal noktalardan çıkıp seslenmeyi iyi kıvırdılar, böylece de herkes Elizabeth'i gördü, herkes bu en mutlu gününde prensesin ışıltılı saçan gülüşünü hafızalarına kazıdı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 75

Ertesi gün, pazar günü, sıra Elizabeth'in taç takma törenine geldi. Dudley, kusursuz planının ikinci etabını devreye sokmaya hazırdı. Genç Kraliçe'yi, saraydan manastıra kadar dört katırın çektiği bir tahtırevan taşıyacaktı. Böylece kalabalık, Elizabeth'i kendi omuz hizalarında daha yakından görme fırsatını bulacaktı. Tahtırevanın iki yanına vişne rengi ipek kıyafetleriyle mütekaitletler dizilecek, en önde kan kırmızı kadife ceketleriyle trompetçiler yerini alacak, hemen tahtırevanın arkasından ise Dudley bizzat yayan takip edecekti. Kortejin öncü ismi olarak göz doldurmalı, prensesin beyaz atını eyerinden çekerken muzaffer bir edayla yü-rümeliydi. Dudley, Kraliçe'yi görmek üzere toplanan kalabalığın, Dudley'nin değerli taşlarla süslü şapkasını, kusursuz esmer teni ve yakışıklı yüzünü görünce nasıl da soluğunun kesileceğini hayal ettikçe zevkten dört köşe oluyordu. Sör Robert, kortejin bir numaralı adamı olarak tahtırevanı takip ederken başını bir sağa bir sola çevirerek hem halkı selamlıyor, hem de nabız yokluyordu. Daha önce kendisini yuhalayarak dışlayan insan sürüsünün, şimdi kendisine gıpta etmesi kuşkusuz ruhunu okşuyordu. Gerçi gıptanın yanı sıra insanların bakışlarında yakaladığı kin ve küçümseme bir yandan da içini buruyordu. İngiltere'nin nefret ettiği adamlar sıralamasında ikinci sırada yer aldığı farkındaydı. Birincilik ise bir yabancıda değil, maalesef Dudley'nin öz babasındaydı. Bu gürhün istedikten sonra bir gün cana yakın ve baştan çıkarıcı bir genç kız ruhuna bürünüp, ertesi gün kocası tarafından terkedilmiş bir kadın kadar acımasız ve öfkeli olabileceğini gayet iyi biliyordu.

76 | Philippa Gregory

Bugün, Robert Dudley'ye gıpta ediyor, hatta içten içe onu kıskanıyor, yerinde olmanın hayalini kuruyorlardı. Sor Robert, genç Kraliçe'nin gözdesi olmanın yanı sıra, İngiltere'nin de en yakışıklısıydı. Zamanında tüm İngiliz kızlarının âşık olduğu, sonrasında bir vatan haini olarak hücreye kapatılan, en sonunda yeniden bir kahraman olarak ortaya çıkan mucizevi Sör Robert Dudley! O kurtulanlar arasındaydı, diğerleri gibi...

Muhteşem bir tören oldu, her şey yolunda gitti. Elizabeth tacı başına taktı, yağı alnına sürdü, kraliyet esasını da eline aldı. Carlisle Başpiskoposu, töreni yönetirken Kraliçe'nin birkaç aya kalmadan Katolik camianın en dindar krallarından biriyle hayatını birleştireceği töreni de kendisinin yönetmek istediğine dair temennisini dile getirmekten kaçınmadı. Resmi tören sona erdikten sonra, Elizabeth'in kendisi için çalışan din görevlisi kutsal ekmek kâsesini kaldırmadan ayını tamamladı.

Elizabeth karanlık manastırdan dışarı çıktığında kendisini sadece aydınlık değil, aynı zamanda coşkulu da bir kalabalık bekliyordu. Elizabeth, herkesin yakından görebilmesi için aralarında yürümeyi tercih etti. Ulaşılmaz olmak değil, aksine içlerine karışmak istiyordu. Yıllarca kraliyet içinde dışlanıp mecburen halktan soyutlandıktan sonra bu sevgi gösterileri ona merhem gibi geliyordu.

Taç giyme kutlaması yemeğinde boğazı kuruduğu için sesi çıkmasa, heyecandan yanakları al al olsa da bu hazzı terkedip gitmeye gönlü el vermedi ve gecenin sonuna dek direndi. Kraliçe'nin avukatı yemek salonuna girince önce

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 77

tüm davetlileri göz dağı veren bir edayla süzdü ve ardından masadaki yerini aldı. Elizabeth önce avukatına, ardından Robert Dudley'ye, yeni meclis üyelerine -ki neredeyse yarısı yasal değildi- ve en son da bir anda aile bağları aklına gelen akrabalarına gülümsedi. Akrabaları artık yeğenlerinin bir zanlı olmaktan ziyade, bizzat kanun koyucu olduğunun ayrılmındaydılar elbette.

Kraliçe, çocukluğundan beri eline teslim olduğu müreb-biyesi Kat Ashley gelip de kulağına artık yatmazsa ertesi gün ayakta uyuyacağını söyleyene kadar salonda konuklarına eşlik etmek hususunda ısrar etti. Elizabeth yatağına yat-* tığında saatler sabaha karşı üçü gösteriyordu.

Tanrı canını ayakta alsa keşke! Gece boyu gözüne uyku girmeyen Amy Dudley, uzun ve soğuk bir kış gecesini geride bırakmış, Londra'dan çok uzakta Norfolk'taki evinde penceresi önünde günün ışmasını bekliyordu.

Robert Dudley, uzun ve yorucu geçen bir günün ardından, saray kadınlarından birinin yatağında genç bir Adonis gibi uyandı. Kadının boynuna dolanan ellerini çözerken yanağına kayıtsız bir öpücük kondurdu. Erken kalktığını düşünmesine rağmen, Kraliçe'nin Whitehall'daki odasında huzuruna çıkmak için geç bile kalmış sayılırdı. Odaya girdiğinde Elizabeth çoktan Cecil'le kafa kafaya vermiş, üstü kâğıtlarla dolu bir masanın başında harareti bir şeyler konuşuyordu. Robert'ın geldiğini görüp de oralı olmayınca genç

78 | Philippa Gregory

adam ahşap panelli duvarın önünde Kraliçe'yle görüşmek için dizilenlerin arasında yerini almak zorunda kaldı.

Dudley kaşlarını çatıp konuşmaya kulak kabarttı. Cecil gardırobundan seçtiği koyu renk takım elbise içinde Kraliçe'nin sağ kolundan çok, sıradan bir katibi andırıyordu. Dudley burun bükse de, Cecil'in takım elbisesinin kumaşından ve kesiminden ne kadar kaliteli olduğu belliydi. Boyun bağı yakasında mih gibi duruyor, uzun ve parlak saçlarının tek bir teli dahi kıpırdamıyordu. Şefkat dolu bakışlarını, Elizabeth'in yapmacık yüzünden bir an olsun ayırmıyordu. Genç; "Kraliçe vilayetleri nasıl yöneteceğine dair sorularını arka arkaya sıralarken sabır ve sükûnetinden asla ödün vermiyordu. Elizabeth'in bir kenara itildiği uzun yıllar boyunca onu bir delilik yapmaktan alıkoyan Cecil, şimdi de sadakat ve bağlılığının meyvelerini Kraliçe'nin sağ kolu olarak topluyordu.

Elizabeth, Cecil'e hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu. Öyle ki Cecil, Elizabeth'in önüne geçemediği tutkularına ters düşen bir öneride bile bulursa, Kraliçe kendisini uysal bir çocuk gibi harfiyen dinliyor ve asla itiraz etmeye yeltenmiyordu. Kaldı ki, Cecil'i başdanışman unvanıyla şerefliendirdiğinde kendisinin ne istediğini düşünmeden doğru bildiğinde direktmesi ve yol göstermesi için yemin ettirmişti. Elizabeth de, Cecil her ne önerirse önersin -hoşuna gitsin ya da gitmesin- saygı gösterip sözünü dinleyeceğine ant içmişti. Kraliyet danışma meclisinde başka hiç kimse Kraliçe'yle karşılıklı ant içmemişti, zaten diğerlerinin, Kraliçe'nin umurunda olduğu da söylenemezdi.

Elizabeth, babasının saltanatı boyunca fikirlerine ters düşen danışmanları anında işinden ettiğine ve meclis üyeleri tarafından tenkit edildiğinde her birini vatan hainliği ile it-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 79

ham ettiğine bizzat şahit olmuştu. Babasının bir zorba olarak anılması ya da en yakınındaki danışmanları tarafından bile sevilmemiş olması Elizabeth'i alakadar etmiyor, hatta o tüm bunların kraliyet tahtında oturmanın doğal bir sonucu olduğuna inanıyordu. Ancak yine de babasının yaptıklarından kendine ders çıkarmayı da bilmişti. Babası etrafındaki-lerin fikirlerine kulak kabartmak yerine, kafasının dikine gittiği için elindeki her şeyi yitirmişti.

Üstelik Elizabeth koskoca bir kraliyeti bir başına yönetemeyecek kadar tecrübesiz ve genç olduğunun da farkındaydı. Kraliyet tacı artık başında olsa da hiçbir şeyin garantisi yoktu, hele adım başı kendisine düşmanlık besleyenlerin olduğu bir ülkenin tahtındaysanız... Sadece yirmi beş yaşında gencecik bir kadındı; kendisine yol gösterebilecek ne ana babası, ne de yakın bir akrabası vardı. Kendisini çok yalnız hissediyor ve etrafını sevdiği dostlarıyla donatarak adeta etten bir duvar örmek istiyordu. Cecil, öğretmeni Roger Ascham, emektar mürebbiyesi Kat Ashley ve tıknaz dedikoducu muhasebecisi Thomas Parry ile dadılığını da yapmış olan karısı Blanche... Elizabeth, görmezden gelinen bir prensesken desteğini esirgemeyenleri tahta çıkınca unutmuyarak vefalı davranmıştı. Yıllarca sabır gösteren arkadaşları, can yoldaşları arasında sabrının ve sadakatının karşılığını almayan tek bir kişi bile yoktu.

Neden daha çok alt kademedekileri etrafına topluyor? Dudley, masada oturan Cecil'den pencere önünde bekleyen Kat Ashley'ye bakışlarını çevirirken kendi kendine sor-guluyordu. Hizmetkârlar ve orta halli insanlar tarafından büyütülmesinin ve onların değerlerine saygı göstermesinin bunda payı büyüktü. Ticaretten anlıyor ve orta halli bir evin en iyi nasıl çekip çevrilebileceğini ve iyi yönetilen bir eya-

80 | Philippa Gregory

letten aslında ne beklediklerini iyi biliyordu. Dudley kraliyet sarayında dolanıp babasının çalışma odasında zaman öldürürken o domuz pastırmasının fiyatının ani artışından ve ev geçindirmenin zorluklarından yakınanların arasında yaşıyordu.

Elizabeth bir kraliçe için oldukça dar görüşlüydü. Mesela kutsal ekmek kâsesinin kaldırılıp kaldırılmamasına kafayı takması boşuna değildi; gözünün gördüğü, hatta burnunun dibinde gerçekleşen olaylara kayıtsız kalamıyordu. Ama öte yandan kilisenin hızla sürüklendiği borç batağına farkında bile değildi. Çocukluğundan buyana sadece yaşamını idame ettirmeye odaklandığı için kendisi için bir vizyon geliştirmeye de fırsatı olmamıştı.

Masada, Cecil oturduğu yerden kalkmadan, katiplerinden birine işaret etti, genç adam da elinde tuttuğu kâğıdı masaya yaklaştırarak Kraliçe'ye gösterdi.

Eğer bir erkek bu kraliçenin üstünde tahakküm kurmak istiyorsa, işe önce Cecil'i saf dışı ederek başlamalı. İkisi kafa kafaya vermiş kâğıtta yazanları okurken Robert'ın kafasında sayısız tilki dolaşıyordu. Eğer bir erkek bu kraliçe aracılığıyla İngiltere'yi yönetmek istiyorsa önce Cecil'i aradan çıkarmalı! Ve bu da ancak Elizabeth'in Cecil'e güvenini yi-tirmesiyle mümkün!

Elizabeth kâğıtta bir şey işaret ederek Cecil'e kısık sesle bir soru sordu, aldığı cevap karşısında da teslimiyetini başını sallayarak ifade etti. Elizabeth başını kaldırıncı Dud-ley'nin göz hapsinde olduğunu farkederek onu yanına çağırdı.

Dudley, kendisinden önce sıraya girenlerin önüne geçmenin hazzıyla kafasını dikip tahta yaklaştı ve abartılı bir reveransla Kraliçe'yi selamladı.

BAKİRENİN İŞİĞİ | 81

"İyi günler, Majesteleri!" dedi Robert. "Tahttaki ilk gününüzde Tanrı sizi korusun."

Elizabeth'in gözlerinin içi gülüyordu. "Biz de tahta çıktığımızı Avrupa ülkelerine haber vermeye gidecek elçilerin listesinin üstünden geçiyorduk. Cecil, İspanya Kralı Philip'e bu haberi iletme üzere Brüksel'e gitmek üzere seni görevlendirmemi önerdi. Eski patronuna tahta artık resmen benim çıktığımı sen haber vermek ister misin?"

"Siz nasıl uygun görürseniz," diye anında onaylayan Dudley hoşnutsuzluğunu ört bas etmeye gayret ediyordu. "Peki ama siz tahttaki ilk gününüzü kapalı kapılar ardında mı geçireceksiniz? Dışarıda muhteşem bir hava var ve avcınız da vazifeye hazır."

Elizabeth'in bu teklif karşısında iştahının kabardığı ve bir an duraksadığı Robert'ın gözünden kaçmadı.

"Fransız elçisi..." Cecil doğrudan Kraliçe'nin kulağına eğildi.

Elizabeth omuz silkti. "Sanırım, elçi biraz bekleyebilir."

"Denemenizi istediğim yeni bir at var elimde." Dudley, Kraliçe'nin vazgeçmesine mahal vermemek için kanına girmeye çalışıyordu. "İrlanda'dan yeni getirildi. Cins, bakımlı ve bir o kadar güçlü bir at."

"Umarım o kadar da güçlü değildir." Cecil korumacı tavrından ödün vermiyordu.

"Kraliçe adeta av tanrıçası Diana gibi at biniyor." Dudley, Cecil'i duymazdan gelmiş doğrudan Elizabeth'in gözlerinin içine bakarak onu pohpohluyordu. "Kraliçe'nin bir eşi daha yok. Ahırlardaki herhangi bir ata binmesi gerekse bile, at kendisine itaat etmesi gerektiğini bilir. Tıpkı babasına benziyor, sakın ve korkusuz bir binici."

Dudley'nin iltifatları Kraliçe'yi daha da şevklendirdi. "Bir Saat içinde gelirim," dedi. "Önce sırada bekleyenlerin ne is-

82 | Philippa Gregory

tediğini öğrenmeliyim." Elizabeth odada etrafına baktı ve erkeklerle kadınlar rüzgârın eserken yaladığı mısır püskülleri gibi ona doğru döndü, yalnızca bakışı bile hepsinde, hasretle dikkatini çekme isteği uyandırıyor.

Sör Robert, kısık ama keskin bir kahkaha patlattı. "Ah,, ben size ne istediklerini söyleyebilirim." Alaycı bir tavrı vardı. "Bence değerli vaktinizin bir saatini boşuna harcamamaksınız."

Elizabeth, başını Robert'tan yana eğince o da tahta iyice yaklaşıp Kraliçe'nin kulağına eğildi. Robert'ın kulağına fısıldadıkları karşısında Kraliçe'nin gözleri parladı, güldüğü duyulmasın diye de çareyi elini ağzına kapamakta buldu.

"Sessiz ol, seni kuru iftiracı!" dedi ve eldiveniyle Robert Dudley'nin elinin tersine vurdu.

Dudley anında avucunu açıp Kraliçe'ye uzattı, adeta bir tane daha patlatmasını istiyordu. Elizabeth ise başını ters yöne çevirdi ve uzun kirpiklerini flörtöz bir edayla kırptırdı.

Dudley, Kraliçe'nin bu nazlı edası karşısında kulağına eğilip bir şeyler daha fısıldayınca Elizabeth kıkırdamasına engel olamadı.

"Başdanışmanım," dedi Elizabeth, "neden Sör Robert'ı uzaklaştırmayı denemiyorsunuz? Sizce de etrafa rahatsızlık vermiyor mu?"

Cecil genç adama gülümseyerek baktı. "Kraliçe'nin hoş vakit geçirmesi beni memnun eder," dedi sıcak bir ses tonuyla. "Ama bir şartla, çok çalışması gerekiyor. Kraliyet düzenini bir gecede değiştiremeyiz ancak bu, rehavete ka-pılabileceğimizi göstermez. Ve..." Cecil bir an için duraksa-dı. "Pek çok şeyi iyice gözden geçirmemiz gerekiyor, bizim de alışmamız gerekenler var."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 83

Ve sen bu süreçte çoğu zaman yetersiz kalıyorsun, diye yorum yaptı Robert kendi kendine. Ben ne yapılması gerektiğini biliyorum. Ama sen onun başdanışmanısın, bense sarayın at terbiyecisiyim. Bırak da bugünlük böyle olsun. Ve ben de onu bugün her şeye rağmen at binmeye götüreceğim.

Robert dışından gülümseyerek devam etti: "Neden hâlâ buradayız, Majesteleri! Benimle gelin ve at binelim. Avlanmamız şart değil, yanımıza iki seyis alıp şu bahsettiğim cins atı deneyebiliriz."

"Bir saat içinde geleceğim," diye söz verdi Elizabeth, Ce-cil'e. ' "Belki Fransız elçisi de sizle gelebilir," diye teklif etti Cecil. Robert, Cecil'in Kraliçe'yle yalnız kalmalarına mani olmaya çalıştığının farkındaydı.

"Elçinin binebileceği bir at yok mu?" diye sordu Cecil, Robert'ın yetkilerine meydan okurcasına ama kendisine meydan okuyormuş gibi görünmemeye özen göstererek.

"Olmaz mı!" dedi Robert terbiyeli bir şekilde. "Bir düzine at arasından istediğini seçebilir."

Kraliçe odanın içine göz gezdirirken bakışı duvar dibinde bekleyenlerden birine takıldı. "Ah, lordum," dedi hoşça, "Sizi burada görmek ne bi'yük mutluluk."

Adam, nihayet Kraliçe'nin ilgisini çekebilmiş olmanın sevinciyle bir adım öne çıktı. "Tahta çıkışınızı kutlamak için size küçük bir armağan getirdim," dedi.

Elizabeth, her ne olursa olsun kendisine hediye verilmesinden çok hoşlanırdı. Robert, adamın bir maruzatı olduğundan adı gibi emindi. Ya kamu arazilerinden birini işletme izni isteyecek, ya üstündeki arazilerin vergilerinin kaldırılmasını talep edecek, kim bilir belki de geçinemediği bir

84 | Philippa Gregory

komşusunun icabına bakılması için ricacı olacaktı. Dudley daha fazla vakit kaybetmek istemediği için izin isteyerek Kraliçe'nin huzurundan ayrılıp koşar adım merdivenleri inerek ahıra yöneldi.

Cecil, Kraliçe'nin gezintisine katılmaları için Fransız elçisi haricinde birkaç Lord, üç beş toprak sahibi soylu, bir iki leydi ve yarım düzine de muhafız ayarlamasına rağmen, yol boyunca Elizabeth ve Robert en önde yan yana at bindiler. Dudley kendilerini takip eden adamlardan ikisinin, bu mertebeyi hak etmediğine dair fısıldaştıklarını duydu fakat oralı olmadı, Kraliçe ise duymadı bile.

Yönlerini batıya çevirip önce şehrin dar sokaklarından geçtiler, sonra da St. James Parkı'nın sararan otlarının arasında dolaştılar. Parkın hemen arkasında kalan evler, tüm şehri doyuran bağ ve bahçelere, onlar da açık arazi ve kırsal alana açılıyordu. Kraliçe yeni atına alışmaya çalıştığı için biraz tedirgindi. Atın kendisini üstünden atmasından korktuğu için dizginlere sıkı sıkıya yapışmıştı.

"Bu atın terbiye edilmeye ihtiyacı var." Robert'ı tenkit eden bir hali vardı.

"Bence ona önce bu haliyle alışmalısınız, ne yapacağımıza sonra birlikte karar veririz. Avlanırken kullanmak isteyebileceğiniz gibi kortejlerde de size eşlik edebilir. Her iki iş için de uygun vasıflara haiz. Eğer resmi geçitlerde kullanmaya karar vererseniz, özel bir eğitimden geçireceğim. Özellikle de izdihamdan korkmaması, kalabalık ortamlarda yüzlerce insanla burun buruna olmaya alışması şart. Nitekim maalesef gri atınız kalabalığı görünce biraz tedirgin oluyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 85

"Bunun için onu suçlayamazsın!" Kraliçe sert çıktı. "Ayaklarının dibine çiçek demetleri saçıyor, ellerde salınan bayraklar yüzüne çarpıyordu."

Robert, Kraliçe'ye içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Biliyorum. Ama bundan sonra hep aynı şey olacak. İngiltere Kraliçesi'ni seviyor! Kalabalıktan korkmayacak, bir töreni ayakta izleyebilecek ve sizin de eğilip bir çocuğun elinden bir çiçek demeti almanıza izin verecek kontrollü bir ata ihtiyacınız olacak. Üstelik her daim başını dimdik tutarak vakar da görünmeli." Robert'ın önerisi Elizabeth'in aklını çeldi. "Aslında haklısın. Zaten bir yandan atı dizginleyip bir yandan da halka ilgi göstermek hiç de kolay olmuyor."

"Ayrıca kortejlerde atınıza bir seyis parçasının göz kulak olmasını da istemiyorum." Robert son derece kararlı görünüyordu. "Ya da -halkın arasından bir tahtirevan üstünde geçmenizi. İngilizlerin sizi soylu ve cins bir ata hükmederken görmelerinde fayda var. Sizi asla eleştirmelerine meydan vermemeliyiz. Herkes size hayranlıkla bakmalı ve her törende biraz daha güçlenip gözlerinde yükselmelisiniz."

Elizabeth onaylayarak başını salladı. "Olabilirdi güçlü görünmeliyim, ablam mütemadiyen ne kadar güçsüz olduğundan dem vururdu. Hep hasta ve halsizdi, istinasız her zaman."

"Ve bu tam da sizin renginiz. Siz de ısı ısı bir kestane gibisiniz." Robert münasebetsiz bir üslup kullanmasına rağmen Kraliçe üstünde durmadı, gülerek geçiştirdi: "Ah, yoksa onun da bir Tudor olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle, Tudorlar'ın mizacına çok benziyor," dedi Robert. O ve kardeşleri daha küçük birer çocukken Hatfi-eld'daki çocuk yuvasında büyümüşü ve prens ve prenses-

86 | Philippa Gregory

lerle oyun arkadaşlığı yaptıkları için Tudor mizacını yakından tanıyordu. "Gem vurulmasından hoşlanmaz, dizginlenmeye gelemmez ama son derece de uysaldırlar."

Elizabeth'in gözleri parladı. "Dilsiz bir hayvan için bile bu kadar bilgece konuşuyorsan, benim eğitimcim olmadığın için Tanrı'ya şükretmeliyim."

"Bir kraliçeyi eğitmeye kim cüret edebilir? Ben sizden ancak bana merhamet etmenizi istirham edebilirim."

"Sana merhamet göstermediğimi mi düşünüyorsun?" dedi Kraliçe, bir taraftan da Robert'a sunduğu en iyi konumu, yıllık: maaşının yüklü olduğunu ve Robert'ın saray eşrafının ziyaret edeceği bütün saraylarda istediği odalarda kalması ve istediği masaya sofrasını kurmasının yeterli olup olmadığını kafasından geçiriyordu.

Robert umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Ah, Elizabeth, benden merhametini esirgememeni dilerken kastettiğim bu değildi."

"Bundan sonra bana isimle hitap etmezsen sevinirim." Alçak sesle Robert'ı uyarmasına rağmen, Robert aslında Kraliçe'nin bundan rahatsız olmadığına inanıyordu.

"Bir an boş bulundum," dedi Robert kısık bir sesle. "Bu kır gezintisinde bana eşlik etmenizden öyle büyük haz duydum ki, eskisi gibi iki iyi arkadaş olduğumuz günlerde sandım kendimi. Üzgünüm, ansızın İngiltere tahtına oturduğunuzu unutmuşum."

"Ben doğuştan prensesim," dedi Elizabeth savunmaya geçercesine. "Ansızın yükselmedim, doğuştan hakkım olanı aldım."

"Ve ben de sizi, tanıdığım ilk günden itibaren sadece siz olduğunuz için sevdim." Robert, bir kez daha doğru zamanda kıvrak zekâsını konuşturdu.

BAKİRENİN AŞIĞI | 87

Nitekim Kraliçe, gayri ihtiyari sıkı sıkı tuttuğu dizginleri gevşetti, bu iltifat karşısında kendisi de gevşemişti. Robert, Elizabeth'in hassas noktalarını iyi biliyor, onu nereden vurması gerektiğini her an kestirebiliyordu.

"Edward senden hep övgüyle bahsederdi." Elizabeth, erkek kardeşini hatırlayınca gözleri buğulandı.

Robert ağırbaşlılıkla kafa salladı. "Tanrı onu kutsasın. Onu en az kendi kardeşlerimi özlediğim kadar özliyorum." "Ama babana karşı, sana olduğu kadar sıcak değildi," dedi Elizabeth 'oldukça manalı bir tonlamayla.

Robert, Elizabeth'e bakarak gülümsedi. Geçmişin izlerini bugüne taşımanın kimseye bir faydası yok, demeye çalışır gibiydi. Konuyu deşmeden toparlamak için, "Kötü günlerdi ve neyse ki geride kaldı," dedi gayet sıradan bir şeyden bahsedercesine. "İkimizin de yanlış anlaşıldığımızı Tanrı biliyor, üstelik yok yere cezamızı da çektik. Vatan haini damgasını yiyerek gençliğimizin azımsanamayacak bir kısmını Kule'de kapalı kapılar ardında harcadık. Serbest bırakıldıktan sonra bir an olsun seni düşünmekten vazgeçmedim, kapatıldığın kulenin kapısına kaç defa geldim, sayısını bile hatırlamıyorum. Orada, kapının diğer tarafında olduğunu bilip de sana ulaşamamak. Seni bir kerecik görebilmek için ne isterlerse vermeye razıydım. Her şey bir yana, en azından senin de orada olduğunu bilmek beni nasıl rahatlatıyordu, anlatamam. İkimiz için de kara, kapkara günlerdi. Ama bugün en azından bu kötü kadere birlikte göğüs gerdiğimiz için onur duyuyorum. Sen kapının bir tarafında, bense diğer tarafında."

..;

"Beni, senden daha iyi kimse anlayamaz," derken Elizabeth içinde bastırıldığı bir enerjiyle konuşuyordu. "Orada, kapının ardında olmayan bunun ne demek olduğunu, içe-

88 | Philippa Gregory

risinin nasıl bir yer olduğunu asla anlayamaz! Gözün gör-mese de aşağıdaki yeşilliklerde senin için bir darağacı kurulacağını bilmek, ne zaman kurulup biteceğini, infazının bugün mü yarın mı gerçekleşeceğini bilmeden öylece kaderine boyun eğip sonunu beklemek, sorduğun zamansa aldığın cevaplara güvenemeden beklemenin ne demek olduğunu bilemezler."

"Hâlâ rüyana giriyor mu?" diye sordu Robert çok kısık bir sesle. "Ben bazı geceler kan ter içinde uyanıyorum."

Kraliçe'nin gözlerini yalayıp geçen kasvet, onun da bu korkunç cendereden hâlâ kurtulamadığına işaret ediyordu. "Rüyamda hep aynı çekiç sesini duyuyorum. Dünyada duymaya tahammül edemediğim tek ses: Çekiç sesi!" dedi sessizce. "Çekiç ve testere seslerini dinlemek ve insanın kendi darağacının kurulduğunu bilmesi, hem de tam da penceresinin altında."

"Tanrı'ya şükürler olsun, kötü günler geride kaldı. Ve şimdi Elizabeth, İngiltere'ye adalet getirme vakti!" dedi Robert sıcak bir tavırla.

Bu kez, ismiyle hitap ettiği için genç adamı uyarmadı

Kraliçe.

"Artık eve dönmeliyiz, Sör!" Seyislerden biri yanlarına geliyordu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu Robert da Kraliçe'ye.

Elizabeth ise ona davetkâr bir gülüş çaktı. "Aslına bakarsan tüm gün at binmek istiyorum. Whitehall'dan ve mütemadiyen kapımı aşındırıp sürekli isteklerini sıralayan insanlardan çok sıkılıyorum. Ama birilerinin de bunları yapması gerekiyor."

"Neden yarın sabah erkenden tekrar çıkmıyoruz öyleyse?" diye teklif etti Robert. "Nehrin güney kıyısında gezinir,

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 89

Lambeth bataklığından geçer, sonra da akşam yemeğine kadar saraya dönmeyiz."

"Hakkımda ne düşünürlersence?" Elizabeth çoktan fikrin cazibesine kapılmıştı oysaki.

"Kraliçe içinden ne geliyorsa onu yapıyor derler," dedi Dudley. "Tam da olması gerektiği gibi. Ve ben de size eşlik ettiğimi söylerim. Ayrıca yarın akşam da şerefimize önce büyük bir ziyafet sonra da küçük bir maskeli balo düzenleyeceğim."

Kraliçe'nin yüzü aydınlandı. "Ama neden?"

"Çünkü siz genç ve güzel bir kraliçesiniz, ülke meselelerine kafanızı gömmek yerine biraz da hayatın tadını çıkartmanız gerekiyor. Artık kraliyet tahtında oturuyorsunuz, Elizabeth, istediğinizi yapmakta özgürsünüz! Kimse size hesap soramaz..."

Elizabeth içten bir-kahkaha savurdu. "Zorba mı olmalıyım?"

"Eğer istediğiniz buysa," neden olmasın?" Robert, Eliza-beth'i yüreklandirmek uğruna kendisini dizginlemekle yetkili kraliyet güçlerini göz ardı etti: Hristiyan aleminin en vicdansız ailelerinin arasında genç bir kadın. "Neden olmasın? Kim size 'hayır' diyebilir ki? Fransa prensesi kuzeniniz Mary tahtın keyfini sürüyor, neden siz de sürmeyesiniz?"

"Ah, Mary!" Adını duyunca yüzü ekşidi Elizabeth'in. Mary henüz sadece on altı yaşında olmasına rağmen Fransız sarayında yaşayan, İskoç Kraliçesi'ydi. "Onun hayatta tek gayesi vardır: Keyif sürmek!"

Elizabeth'in sevimli ve kendisinden daha şanslı olduğu mutlak kuzenine beslediği gizli kıskançlığı farkında olmadan açığa vurması Robert'ın hoşuna gitti. "Yakında sizin de öyle bir sarayınız olacak ki, Mary kıskançlığından İskoç-

90 | Philippa Gregory

ya'ya sığamayacak. Eğlencenin eksik olmadığı koskoca bir sarayda genç, güzel ve bekâr bir kraliçe? Yanında Dauphin gibi bir kocası, başında ise Guise Ailesi olup da tüm hayatını onların isteklerine göre düzenleyen bir Kraliçe'yle sizin sefahatiniz mukayese dahi kabul etmez." Dönüş yoluna geçtiler.

"Kendimi sizi mutlu edip saltanatınızın keyfini sürmenize adayacağım. Gün sizin gününüz, Elizabeth, altın çağınız bugün itibariyle başladı!"

"Ben müreffeh bir çocukluk geçirmedim, Robert." "Ama bundan sonra geçirebilirsiniz," dedi Robert. "Kısa zamanda İngiltere sarayının gözbebeği, nadide inci tanesi olacaksınız. Fransız

prensesi her gün ne kadar mutlu ve hayatınızdan memnun olduğunuzu duyarak kendini yiyip bitirecek Saray erkanı etrafınızda pervane olacak ve bu yaz muhteşerr geçecek! Hristiyan aleminin altın prensesi olarak anılacaksınız. En varlıklı, en güzel ve en çok sevilen prensesi..." Kraliçe'nin yanaklarına renk geldi, derin bir nefes aldı. "Ah, evet, umarım!" diyerek nefes verdi Elizabeth.

"Bu durumda ben Brüksel'deyken beni ne kadar özleyeceksiniz!" diye kurnazca tahmin yürüttü Robert. "Sanırım ben dönene kadar tüm planlarımızı ertelememiz gerekiyor." Elizabeth'in durumu kafasında tarttığını yüzünden anladı Robert. "İşini bir an önce bitirip eve dönmeye bak!"

"Neden benim yerime bir başkasını göndermeyi düşünmüyorsunuz? Benim gitmem şart değil, herhangi biri de tahta çıktığınızı Kral Philip'e iletebilir. Hem ben burada olmazsam, ziyafetleri ve maskeli baloları kim organize edecek?"

"Cecil senin gitmen gerektiğini düşünüyor," dedi Elizabeth. "Kendi ordusunda görev alan bir askerden bu haberi almasının kral için ince bir jest olacağına inanıyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 91

Robert omuz silkti. "Kral Philip'in ne düşündüğü kimin umurunda? Ya da Cecil'in ne düşündüğü? Kraliçem, siz ne düşünüyorsunuz? Bir aylığına Brüksel'e gitmemi mi istersiniz, yoksa yanınızda kalıp sizinle birlikte uzun gezintilere çıkmamı, dansta kavalyleliğinizi yapmamı ve sizi elimden geldiğince mutlu etmemi mi?"

Elizabeth, bu teklif karşısında hoşnutluğunu gizlemek için inci gibi beyaz dişlerini dudağına geçirdi. "Burada kalabilirsiniz, Sör Robert, Cecil'e Brüksel'e gitmek üzere bir başkasını görevlendirmesini söyleyeceğim."

İngiltere kırsalında kışın en çetin ve kasvetli günleri yaşanıyordu ve Norfolk da ülkenin en kasvetli kasabasıydı. Ocak ayında yağın kısa süreli karlar çoktan erimişti ama hâlâ Norwich'e uzanan dar patikalar atlara geçit vermiyordu. Kaldı ki Norwich'te katedral dışında gidilebilecek pek bir yer yoktu. Katedral de son gelişmelerden sonra gergin bir sessizliğe teslim olmuş, huzurdan eser kalmamıştı. Haç hâlâ mihrapta durmasına rağmen, Meryem Ana heykelinin altındaki mumlar söndürülmüş, tablolar ve goblenler kaldırılmıştı. Meryem Ana'nın pelerinine ilıştırılan notlar ve dualar da yok edilmişti. Kimse eskiden olduğu gibi Meryem Ana'ya dua edip edemeyeceğinden emin değildi.

Amy, kutsal varsaydığı şeylerin bir anda sırra kadem bastığı kiliseyi görmek bile istemiyordu. Şehirdeki diğer kiliseler de yeniden düzenlenip bir kısmı ahır bir kısmı ise mesken olarak kullanılmaya başlanmıştı. Daha önce mihrabın durduğu bir yere insanların yataklarını nasıl koyabildikleri-ne Amy bir türlü anlam veremiyordu. Ama Elizabeth tahta

92 | Philippa Gregory

geçtiğinden bu yana İngilizler bir anda çıkarları uğruna cesur davranmaya başlamıştı. Walsingham'daki tapınağa henüz el sürülmemiş olmasına rağmen sıra pek yakında ona da gelecek olmalıydı. Peki işte o zaman çocuk sahibi olmak isteyen bir kadın nerede Tanrı'ya yakaracaktı? Ya da hırslarının kurbanı olan kocasının kendisine geri dönmesini isteyen zavallı kadınlar?

Amy Dudley, el yazısını geliştirmek için sürekli pratik yapıyordu ama pek de bir anlamı olmadığını düşünüyordu artık. Kocasına bir mektup yazmaya niyetlense bile ne anlatacaktı ki? Robert'ın zaten bildiği şeyleri tekrar tekrar yazmak istemiyordu: Onu ne kadar özlediğini, havanın ne kadar soğuk ve kasvetli, gecelerin ne kadar karanlık ve yatağında yalnız uyandığı sabahların ne kadar hüzünlü olduğunu.

Amy, umutsuzluğunun perçinlendiği ve her birinin öncekinin aynısı geçtiği bu uzun kış günlerinde, Robert'la hiç evlenmemiş olmasının daha iyi mi olacağını sorguluyordu. Amy'yi adeta taparcasına seven babası bu evliliğe başından beri karşı çıkmıştı. Düğüne bir hafta kala, Syderstone'daki çiftlik evinin holünde, kızının önünde diz çöküp dolan gözlerine hâkim olarnayarak bir kez daha düşünmesi için kızına defalarca yalvarmıştı. "Güzel kuşum, onun ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu biliyorum. İleride çok yükseleceğinin de farkındayım. Babası da kraliyet sarayının önde gelen isimlerinden biri, düğün töreninize çok sayıda kraliyet mensubu gelecek. Bir gün böyle bir şerefe nail olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi, hem de biricik küçük kızım sayesinde. Ama sen devlet erkanından bir adamla evlenmek istediğine emin misin? Pekâlâ Norfolk'lu bir delikanlıyla evlenip senin için kendi ellerimle seve seve inşa

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 93

edeceğim küçük bir çiftlik evinde, yanı başımda mutlu bir yuva kurabilirsin. Torunlarımın gözümün önünde büyümesini isterken çok şey mi istiyorum?"

Amy narin ellerini babasının yaşlı omuzlarına koyup ayağa kalkmasına yardım etmiş, başını babasının yıpranmış ceketine yaslayıp hüngür hüngür ağladıktan sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gözlerini babasının gözlerine dikmişti. "Ama ben onu seviyorum, babacığım. Tanrı şahidim olsun ki onunla evlenmek istediğime kesinlikle eminim."

Babası, Amy'nin üstüne daha fazla gitmemiştir. Amy, ilk karısının ona bıraktığı tek emanet, biricik kızı, en sevdiği çocuğuydu; evliliğine karşı çıktığı için kızının kendisine cephelenmesinden çekinmişti. Nitekim Amy küçüklüğünden beri kafasının dikine gitmeyi alışkanlık haline getirmiş inatçı bir kızdı, kendi fikirlerinin yanlış olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Amy, onu gördüğü ilk günden beri Robert Dudley'yi sevdiğine emindi ama kocasını ne kadar sevdiğini, asıl kendisinden uzaklaştığında idrak etmişti. Uzun geceler boyu onu sevmediği için değil, aksine çok sevdiği için hiç susma*-yacakmış gibi hıçkırıklara boğularak ağlıyordu. Sor Robert'a deli gibi âşık ve onsuz geçen her gün Amy'ye biraz daha acı veriyordu. Dudley, vatan hainliği suçuyla mahkûm edildiğinde de onu uzun zaman beklemek zorunda kalmıştı ama bu sefer durum başkaydı. Mahkûmken kocasının kendisine koşması mümkün değildi ama şimdi yanında olması gerekirken o gelmemeyi tercih ediyordu.

Üveyannesi Amy'ye, yollar açılınca kocasının^ yanına gidip gitmeyeceğini sorup duruyordu. Maalesef bu basit görünen sorunun yanıtını Amy de bilmiyordu. Nereye gideceğini bilmeyen bir aptal gibi hissediyordu kendini.

94 | Philippa Gregory

"Benim için ona bir mektup yazar mısın?" dedi Leydi Robsart'a. "Robert, ne yapmam gerektiğini bana yazacaktır."

"Sen kendin yazmak istemez misin?" diye onu teşvik etti Leydi Robsart. "Arzu edersen sen bana dikte edersen ben yazıya dökerim, sonra da sen kendi el yazınla üstünden geçersin."

Amy başını camdan dışarı çevirdi. "Ne önemi var ki?" dedi. "Ben yazsam bile nasıl olsa mektubu katiplerinden biri okuyacak."

Leydi Robsart, Amy'nin gerildiğini görünce usulca bir kâğıt kalem alıp masanın başına geçerek beklemeye koyuldu.

"Lordum," diye başladı Amy ve sesinin titremesine engel olamıyordu.

"Lordum diye hitap edemeyiz." Leydi Robsart, Amy'yi uyarma ihtiyacı hissetti. "Mahkûm edilince unvanını kaybetti ve hâlâ da geri almış değil."

"Ben Robert'a ömrümün sonuna dek Lordum diye hitap edeceğim!" diye öfkeleni Amy. "O bana. geldiğinde Lord Robert'tı ve benim için de hep öyle kalacak. Başkalarının ona nasıl hitap ettiği umurumda bile değil!"

Leydi Robsart'ın tek kaşı havaya kalktı, Robert'ın ona geldiğinde beş parasız olduğunu ve hâlâ da beş parasızın teki olduğunu söylemek istiyordu ama yine de sözcükleri yazdı ve sonra durdu, mürekkep kâğıtta kurudu.

"Benim nerede kalmamı istediğini bilmiyorum. Londra'ya gelmemi ister misin?" Amy'nin sesi kendisine şeker alınmasını isteyen bir çocuğunki gibi ürkek çıkıyordu. "Londra'ya gelip yanınızda yerimi alabilir miyim, Lordum?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 95

Elizabeth gün boyu o pencereden bu pencereye koşturuyor, kuzeninin gelip gelmediğini kontrol etmeleri için hizmetkârlarını büyük salona, genç uşaklarıysa dondurucu soğuğa rağmen saray kapısına gönderip duruyordu. Catherine Knollys, Elizabeth'in teyzesi Mary Boleyn'in kızıydı ve ikisi birlikte büyütülmüştü. İki küçük kız, Elizabeth'in akıbetinin ne olacağının belli olmadığı yıllar boyunca aralarında güçlü bir bağ kurmuştu. Catherine, Elizabeth'ten dokuz yaş büyük olduğu için Hatfield sarayındaki genç kraliyet mensuplarının arasında* yerini daha önce almış ama yalnız ve içine kapanık kuzenini de asla bir başına bırakmamıştı ve ona iyi bir*oyun arkadaşı olmuştu. Nitekim Elizabeth büyüüp yetişkin bir genç kız olduğunda iki kuzen arasındaki paylaşımlar da artmıştı. Catherine iyi eğitim almış, inancı tam bir Protestan'dı. Oysa Elizabeth'in kafası Catherine'e nazaran karışık ve kararsızdı,, her zaman kuzeninin netliğine dair şüpheleri olmuştu.

Catherine, Elizabeth'in annesi Anne Boleyn'in Kule'deki son günlerinde bir an olsun yanından ayrılmamış ve ölümünden sonra da teyzesinin masum olduğundan bir an olsun şüphe etmemişti. Kuzeninin, annesinin iddia edildiği.gi-bi bir fahişe ya da ucuz bir büyücü olduğuna inanmaması, sadece sarayda dönen entrikaların kurbanı olduğuna kanaat getirmesi Elizabeth'i içten içe rahatlatıyordu. Dolayısıyla Catherine ve ailesi Kraliçe Mary'nin çıkardığı kafirlik kanunları yüzünden ülkeyi terk ettiğinde Elizabeth herkesten daha çok üzüldüğünü ifade etmişti.

"Sakin olun, birazdan burada olurlar." Dudley, Elizabeth'in Whitehall Sarayı'nda bir pencereden diğer pencereye koşuşup diken üstünde durduğunu görünce onu rahatlatmak istedi.

96 | Philippa Gregory

"Biliyorum ama ben daha dün burada olacaklarını sanıyordum. Şimdi ise saraya varışlarının yarına sarkmasından endişe ediyorum."

"Yolların durumu malûm ama bana kalırsa bugün muhakkak varmış olurlar."

Elizabeth perdenin püskülleriyle oynarken eskimiş kadifeyi paraladığının farkında değildi. Dudley, ağır adımlarla Kraliçe'ye yaklaşarak usulca elini ellerinin arasına aldı. Odadaki diğer kraliyet üyeleri, genç adamın cüreti karşısında adeta nefeslerini tuttu. Kraliçe'nin elini teklifsizce tutmak, parmaklarıyla oynamak, iki elini birden avucunun içinde ısıtmak ve kendine gelmesi için onu omuzlarından sarsmak kimsenin göze alamayacağı hareketlerdi!

"Şimdi, sakın olun!" dedi Dudley. "Bugün ya da yarın kuzeniniz saraya varmış olacak. Burada cam önünde beklemek yerine at binmeye ne dersiniz? Böylece yolda onunla karşılaşma ihtimali de doğar."

Elizabeth, gözlerini erken inen kış gecesi yüzünden koyu griye dönen gökyüzüne dikti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye itiraf etti istemeye istemeye. "Eğer yolda karşılaşamazsak sadece onu daha uzun süre beklemiş olurum. Sarayda bekleyerek karşılamayı tercih ederim."

"O halde oturun," diye buyurdu Robert. "Neden o gelene kadar kâğıt oynayarak vakit geçirmiyoruz? Eğer bugün gelmezse, ben elli pound kaybedene kadar oynarız." "Elli mi?" Elizabeth'in bir an için dikkati dağıldı. "Ve karşılığında tek riske atacağınız şey, akşam yemeğinden sonra bir dans olacak," diyerek onayladı Robert.

"İnsanların babanı eğlendirmek için servet harcadıkları rivayet edilirdi," diye uyanan William Cecil, iskambil kâğıtları masaya getirilirken yanlarına yanaştı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 97

"Aslında kumarbazın tekiydi!" Robert, ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. "Dördüncü kim olacak?"

"Sör Nicholas." Elizabeth, gülümseyerek meclis üyesini masaya davet etti. "Bizimle kâğıt oynamaya ne dersiniz?"

William Cecil'in şişman kayınbiraderi Sör Nicholas Bacon, Kraliçe'nin davetiyle mest oldu ve yaylana yaylana masaya yöneldi. Genç usaklardan biri bir deste yeni kâğıt getirdi, Elizabeth kâğıtları karıp kesmesi için Robert Dudley'ye uzattı ve oyun başladı.

Dışarıdaki odada bir hareketlenme yaşandı ve Catherine ve Francis Knollys kapıda belirdi. Knollys'ler birbirine çok yakışan bir çiftti: Catherine otuzlu yaşlarının ortasında, şık giyimli bir kadın, kocası ise kırklı yaşlarının ortasında asil bir adamdı. Elizabeth, holden gelen sesleri duyunca telaşla masadan kalkarak elindeki oyun kartlarını fırlatıp kuzeninin geldiği odaya koştu. -

Catherine, kuzeni Kraliçe Elizabeth'i selamlamaya yeltendi ama Elizabeth kuzeninin kollarına atıldı ve iki kadın * birbirine uzun uzun hasretle sarıldı. Sör Francis, arkalarında durmuş, karısının içten bir sevgi gösterisiyle karşılanmasından hoşnut görünüyordu.

Tamam, şimdi gülümseme zamanı! Robert, Francis Knollys'in parlak görünümlü asil adam duruşundan rahatsız olmasına rağmen silkinmesi gerektiğini kendi kendine telkin etti. Aile bağlarınızın seni hanedanın gözbebeği kılacağını sanıyorsun, öyle değil mi? Ama çok yakında yanıldığını acı tecrübelerle anlayacaksın. Kraliçe aptal değil, aksine çıkarlarına hizmet etmediği müddetçe cüzdanını kalbinin durduğu yere koymayacak kadar akıllı. Seni sevecek ve benimseyecek ama işine yaramayacağını hissederse yükselmene meydan vermeyecek!

98 | Philippa Gregory

Sör Francis, Robert'ın kendisini süzdüğünü hissetmiş gibi bakışlarını karısı ve kuzeninden Robert'a çevirerek selam verdi.

"İngiltere'ye hoşgeldiniz," dedi Dudley kibar bir tavırla. Sör Francis, eski müttefikler, komplocular, bir zamanlar düşman olan dönekler ve birkaç yeni yüzden oluşan maiyeti tek tek süzdükten sonra dikkatini yeniden Robert'a doğrulttu. "Nihayet yeniden buradayız," dedi. "Taht Protestan bir kraliçeye emanet, ben sonunda Almanya'dan döndüm, siz Kule'den çıktınız. Tüm bunlar kimin aklına gelirdi ki?"

"Bizim gibi sürgün yiyenler ve dışlananlar için oldukça uzun ve tehlikeli bir macera oldu." Robert, yapmacık da olsa yüzünden gülümsemesini eksik etmemeye çalışıyordu.

"Bazılarımız için tehlike kokusu alıyorum." Sör Francis içten bir kahkaha patlattı. "İngiltere sınırına girmeden yaklaşık beş dakika önce birisi yanıma gelip sizin Kraliçe üstünde gerekenden fazla etkiniz olup olmadığını sordu."

"Gerçekten mi?" diye sordu Robert. "Peki ya siz ne cevap verdiniz?"

"Bir fikir sahibi olabilmem için önce İngiliz topraklarında olmam gerektiğini söyleyerek geçiştirdim. Ama sizi uyarmak zorundayım, Sör Robert, etrafta sizi çekemeyen düşmanlarınız var."

Robert Dudley gülümsedi. "Kendi başarılarıyla geliyorlar," dedi rahatça. "Düşmanlarımla gurur duyuyorum."

Elizabeth, kuzeninin beline doladığı kolunu çözmeden, boştaki elini Sör Francis'e uzattı.

Sör Francis bir adım öne çıkıp Kraliçe'nin önünde diz çökerek kendisine uzanan elini öptü.

"Majesteleri!"

Robert da, Sör Francis'in reverans verişindeki ustalığına hayran kaldı. Asaleti kâr etmeyecek! dedi kendi kendine. Bu

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 99

saray hınca hınç Kazanova kuklalarla dolu. Ustaca bir reverans sana hiçbir şey kazandırmaz!

"Sör Francis, gelişinizi o kadar uzun zamandır bekliyorum ki!" Elizabeth'in mutluluğu gözlerinden okunuyordu. "Kraliyet danışma meclisinde bir koltuğa ne dersiniz? Tavsiyelerinize çok ihtiyacım olacak."

Kraliyet meclisi! Aman Tanrım\ Robert kulaklarına inanamıyor, kıskançlık duygularının kabarmasına engel olamıyordu.

"Gurur duyarım, Kraliçem," dedi Sör Francis, Kraliçe'yi eğilip selamlayarak.

"Baş haznedar ve muhafız başı olarak hizmet verirsiniz çok memnun olurum." Elizabeth, Sör Francis'in ona yakın olmak için çırpınanlardan rüşvet toplamasını da mümkün kılacak ve bu sayede hatın sayılır bir servet edinmesini sağlayacak bir iki paye daha sıraladı.

Robert Dudley, dostane gülümsemesinin yüzünden silinmemesine özen gösteriyor, içinde kabaran kıskançlık duygularını ustalıkla bastırmaya gayret sarf ediyordu. Sör Francis, saygıyla Majesteleri'ni selamlayıp huzurundan ayrılmaya ha- _ zırlanırken Dudley ve Cecil de nazik bir tavırla ona yol verdi.

"Evinize hoşgeldiniz! Ve tabi Kraliçe'nin hizmetine de..." Cecil kibar tavrından zerre kadar ödün vermedi.

"Doğru!" Robert Dudley araya girdi. "Sizin için ne sıcak bir karşılama, korkarım ki, yakında siz de kendi düşmanlarınızı edineceksiniz."

Kuzeniyle ayaküstü hararetli bir sohbete dalan Catherine, Kraliçe'nin başnedimesi olacak kızını tanıştırma vaktinin geldiğine kanaat getirdi. "Kızım Laetitia'yı takdim edebilir miyim?" Kapının ağzında çağrılmayı bekleyen genç kız annesinden beklediği işareti alınca öne çıktı.

100Tarayan: Yaşar Mutlu William Cecil, bir kadının çekim gücüne kapılacak bir adam olmamasına rağmen henüz on yedi yaşındaki kızın güzelliği karşısında nefesini tuttu ve gayri ihtiyari, bakışları Sör Francis'e kaydı. Sör, dudak kıvrımlarına yerleşen müstehzi gülümsemesiyle adeta Cecil'in aklından geçenleri okumuş gibiydi.

"Aman tanrım, adeta Kraliçe'nin kopyası," diye fısıldadı Cecil, Sör Francis'in kulağına. "Sadece biraz daha..." Cecil 'hoş' ya da 'sempatik' diye tamamlamadan sustu. "Aslında karınızın Sekizinci Henry'nin gayri meşru çocuğu olduğunu pekâlâ açıklayabilirsiniz..."

"O da ben de bunu asla kabul etmedik, bugün de etmeyeceğiz." Sör Francis, sanki tüm saray eşrafı birbirini dürtüp kendi arasında fısıldaşmıyormuş, genç kızın delici bakışları bir an olsun Elizabeth'in gözlerinden ayrılmazken pürüzsüz tenine al basmamış gibi, gayet sıradan bir şeyden bahseder gibi konuştu. "Aslında bana kalırsa benim genlerimi de taşıyor."

"Sizin genleriniz mi?" Cecil neredeyse kahkaha krizine girmek üzereydi. "Howard kadınlarına özgü cazibesini bir kenara koyarsak, o kelimenin tam anlamıyla gerçek bir

Tudor!"

"Bunu kabullenemem. Kaldı ki bu sarayda tam da bu dönemde bu konunun üzerine gidilmemesinde fayda var bence."

Genç kızın Kraliçe'ye benzerliği gözünden kaçmayan Dudley, çaktırmadan Elizabeth'in tepkisini ölçüyordu. Elizabeth önce her zamanki nazik tavrıyla öpmesi için elini kıza uzattı, sonra da başını eğince ahenkle omuzlarına dökülen parlak bakır rengi saçlarına dalıp gitti. Ama kız başını kaldırıp Kraliçe'ye yakından bakınca Elizabeth onu şöyle bir

BAKİRENİN AŞIĞI | 101

süzdü ve yüzündeki etkileyici gülümsemeden eser kalmadı. Laetitia, Kraliçe'nin daha genç ve alımlı bir kopyası gibiydi, adeta bir Çin porseleninden yapılmış olanıydı. Genç kızın yanında, Elizabeth'in yüzü ablak, Boleyn burnu kemerli, gözleri patlak ve dudakları ince kalıyordu. Kraliçeden yedi yaş küçük Laetitia, bebeksi yüzü, hokka gibi burnu ve bakır rengi saçlarıyla güzellik abidesi gibi duruyordu.

Robert Dudley, Laetitia'ya bakarken kendinden daha genç ve sersem bir adamın, göğsündeki garip duyguya bir anlam vereme'yip kalbinin yerinden çıktığını sanabileceğini düşünüyordu.

"Sarayıma hoş geldin, kuzen Laetitia!" dedi Kraliçe soğukkanlılıkla. Elizabeth, böyle güzel bir kız çocuğu doğurduğu için adeta suçlayan bakışlarla Catherine'i süzüyordu. "Kızım sizin hizmetinizde olmaktan onur duyar," diye yumuşakça lafa girdi Catherine. "Onun ne kadar iyi yetişmiş, terbiyeli bir kız olduğunu siz de göreceksiniz. Yaşının verdiği toyluğu üstünden atması için sizin yanınızda yetişmesi onun için ne büyük bir nimet! Ona bakınca gözümün, önüne hep babam William Carey geliyor. İnsanı dehşete düşüren bir benzerlik, öyle değil mi?"

William Cecil, Sekizinci Henry gibi William Carey'nin de Laetitia'nın aksine daha esmer tenli olduğunu bildiği için, ister istemez boğazını temizleyerek tepkisini dile getirdi.

"Şimdi lütfen birer kadeh şarap alıp oturun ve bana başınızdan geçenleri bir bir anlatın." Elizabeth gözünün önündeki genç güzellikten ayırdı dikkatini. Catherine, kuzeninin tahtının hemen yanında bir sandalyede yerini aldı ve kızına -geri çekilmesi için bir işaret yaptı. Uzun yılların ardından gerçekleşen karşılaşmanın en zor kısmı atlatılmış, Elizabeth kendisinden daha genç ve çok daha güzel olmasına rağmen

102 | Philippa Gregory

Laetitia ile yüz yüze gelmiş ama mümkün mertebe ılımlı tavrından ödün vermemişti. Catherine hemen yol hikâyelerini anlatmaya koyuldu ve tüm koşullar göz önüne alındığında, ailesinin İngiltere'ye iyi bir dönüş yapmayı başardığını düşündü.

Amy dört gözle Robert'tan gelecek cevabı, kocasının ona ne yapması gerektiğini yazmasını bekliyordu. Her gün öğlen saatlerinde yarım mil yol katederek Norwich'e inip ulaşın yolunu gözlüyor, her seferinde aynı yolu boş ellerle geri yürüyordu. O gün de buz gibi manzaraya bakarak birkaç dakika bekledi, sert ve insanın kemiklerini ağrıtan şubat ayazına rağmen pelerinine sarındı.

"Bu çok kötü." Leydi Robsart akşam yemeğinde artık çenesini tutamadı. "Yanımızda kalman için bana bir miktar para yolladığına dair katibinin yazdığı kısa bir not göndermiş ama zahmet edip kendisi tek bir satır bile yazmamış. Üveyanneni, insan yerine koymadığını göstermek için seçilmiş ne ustaca bir yol!"

"Onu sevmediğini o da biliyor," diye karşılık verdi Amy. "Zamanında gözden düştüğü için adını duymaya bile tahammül edemezken, neden şimdi sana bizzat not yazmaması kanına dokunuyor? Mesele yeniden göze girip herkesin arkadaşı olabilmek için sıraya giriyor olması mı?"

"Bu kadarı yeter," dedi yaşlı kadın. "Seni yok saymasına rağmen sen hayatından memnunsan mesele yok bence!"

"O beni yok saymıyor." Amy sadakatinden taviz vermedi. "Şimdiye kadar ne yaptıysa benim, bizim için yaptı. Şimdi de sadece ikimizin iyiliği ve mutluluğu için çalışıyor."

BAKİRENİN AŞIĞI » 103

"Kraliçe'ye kavalilik ederek mi çalışıyor? Üstelik Kraliçe en az annesi kadar şehvet düşkün bir kadın. Al işte, tam bir Boleyn vicdanına sahip! Amy, sana inanamıyorum, kızım. Kocasını öyle bir kadının dibinde beklerken, kendisi evde terkedilip gidilen kaç kadın senin kadar mutlu olabilir ki?"

"İngiltere'deki her kadın," diye ısrar etti Amy körü körüne. "Çünkü bir İngiliz erkeğinin para ve mevki kazanabileceği tek yerin saray olduğunu herkes gayet iyi bilir. Robert istediğimiz evi alabilecek kadar para biriktirince geri dönecek ve hep hayalini kurduğumuz o evi alacağız."

"Syderstone size dar gelecek o halde." Leydi Robsart, Amy'nin üstüne gitmekten vazgeçmiyordu.

"Ben Syderstone'u hep evim olarak gördüm, babamın dişini tırnağına takarak çalışmasını hep hayranlıkla izledim. Babamın bu evi kendi isteğiyle bana bırakmış olması benim için ne büyük övünç kaynağı!" Amy, bir an duraksadıktan sonra kaldığı yerden devam etti. "Ama hayır, İngiltere sarayının önde gelen görevlilerinden biri için Syderstone yaşamaya uygun bir yer sayılmaz, hem benim için de öyle."

"Bu seni incitmiyor mu?" diye sordu üveyannesi kurnazca. "Kocanın telaşla Kraliçe'ye koşup gitmesi ve seni o günden bu yana hiç görmemesi içini acıtmıyor mu? Üstelik de herkes Robert'ın Kraliçe'nin gözdesi olup çıktığından, Kra-üçe'hin kocan yanındayken gözünün hiçbir şey görmediğinden söz ediyor."

"O bir saray görevlisi!" diye cevapladı Amy gene. "Babası Kral Henry'nin yanından bir an olsun ayrılmadı, o da her zaman kralın safını tuttu. Şimdi de Elizabeth'in yanında olmasından daha doğal ne var? Bir saray görevlisinin yapması gerekeni yapıyor."

104 | Philippa Gregory

"Kraliçe'ye âşık olmasından korkmuyor musun?" Leydi Robsart, üvey kızının canını acıtmak için onu en hassas noktasından vuruyordu.

"O benim kocam!" dedi Amy hiç istifini bozmadan. "Elizabeth ise artık İngiltere Kraliçesi. İki de neyin ne olduğunun farkında. Elizabeth düşünümde konuklar arasındaydı. Herkes ne olup ne olamayacağını biliyor. Kocam beni görmeye gelene kadar onu sabırla bekleyeceğim."

"O halde sen bir azizesin!" Üveyanne kaygısız görünmeye çalışıyordu. "Ben olsam şimdiye kadar çoktan Londra'ya gidip kendime bir ev açtırdım."

Amy tek kaşını kaldırıp üveyannesine küçümser bir tavırla baktı. "Anlaşılan bir saray görevlisinin nasıl davranması gerektiğinden bihabersin. Benim durumumda olan onlarca kadın var, hepsi de eğer kocalarının sarayda yükselmesini istiyorsa nasıl davranmaları gerektiğini bilir."

Leydi Robsart tartışmayı daha fazla uzatmadı ama gecenin ilerleyen saatlerinde, Amy yatağında gözleri tavana dikili yatarken masanın başına geçip üvey kızının kocasına bir mektup yazmaya koyuldu.

Öör '-Robert,

&ğer duyduğum gibi mevki oe makam .sahibi bir adam olduysanız, karınızın burada yokluk içinde yaşaması uygun düşmez, üstelik onun da ilgi oe seogiye, kendisine arkadaşlık edebilecek soylu dostlara ihtiyacı var. Stfmyyi şu an yanınıza aldıramayacaksanız bile, seçkin arkadaşlarınızdan birine kendisini bir süre yanlarında misafir etmeleri için rica etmeniz gerekir. Cn azından siz J2ondra da Stfmyyi yerleştirecek uygun bir ev bulana kadar... kendisine göz kulak olacak birisi oe yol boyunca eşlik edecek bir kadına da ihtiyaç olacaktır.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 105

Çiftlikte işler her ne kadar kötü gitse de benim başında durmam gerektiğinden, Sfimyeye refakat edemeyeceğimi tahmin ediyor olmalısınız önamm "Bayan Oddingsell böyle bir teklif karşısında memnuniyet duyar. cBen karınız kadar sabırlı olmadıgımdan, cevabınızı ivedilikle bekliyor olacağım ayrıca bana olan 22 pound borcunuzun tamamını da kapatırsanız sevinirim

Öarah Robsart.

®

Cecil, şubatın ilk haftası Whitehall Sarayı'ndaki odasında, "kocaman masasının başına kurulmuş, Roma'daki casusundan gelen şifreli mektubu okuyordu. Elizabeth tahta geçer geçmez, ilk işi güvendiği dost ve akrabalarını Avrupa'nın önde gelen saraylarına yerleştirmek olmuş, her birine de içinde İngiltere geçen her ne duyarlarsa kendisine bilgi vermeleri için kesin emir vermişti.

Cecil, Roma sarayına Thomas Dempsey'i gönderebildiği için kendini şanslı addediyordu. Dempsey, Roma'da daha ziyade Kardeş Thomas olarak anılan Katolik bir rahipti. Elizabethan tahta geçişini takip eden ilk haftalarda Master Thomas, Cecil'in ajanları tarafından çantasına gizlediği han-çeriyle Kraliçe'yi öldürmek üzere İngiltere'ye gelirken yakalanmıştı. Cecil'in adamları önce Thomas'a Kule'de uzun süre işkence ettikten sonra onu Kraliçe namına çalışmaya razı etmişti ve Thomas kendi cemaatine ihanet ederek Protestanlara hizmet etmeye başlamıştı. Cecil adamı hayatta kalmak için gönül değiştirdiğinin farkındaydı ve papazın çok geçmeden gene eski inancına döneceğini biliyordu. Ama

106 | Philippa Gregory

bu arada Cecil için, Thomas'ın kökeninin ya da inancının bir önemi yoktu, önemli olan okuryazar bir ajan olarak işini görebilmesiydi. Roma'da tuttuğu raporları önce Latince'ye, sonra da şifre diline çeviriyordu.

cXra!iyet başdanışmanı,

"Papa. maiyetinin inançlarına ters düşen hükümdarlara tebaalarının başkaldırması halinde bunun dinen bir suç ya da günah olmayacağını açıkladı.

Cecil, sandalyesinin arkasına dayanıp mektubun şifresini çözümlerken hata yapmadığından emin olmak için tekrar okudu. Mektupta hata olmamasına rağmen, yazılanlara inanmak çok zordu.

Bu sıradan bir rapor değil, adeta Kraliçe'nin ölüm fermanıydı. Papa'nın sözleri herhangi bir Katolik'in Kraliçe'ye karşı suikast girişimini meşrulaştırıyor, hatta öyle ki, genç Kraliçe'ye karşı beklenmedik bir haclı seferinin fitilini ateşliyordu. Papa'nın açıklaması kutsanmış bir hükümdara, tebaasının mutlak itaat gerekliliğini ortadan kaldırmakla kalmıyor, Papa karşıtlarının eline bile bulunmaz bir koz veriyordu. Bu açıklamayla evrenin Tanrı'yı meleklerin, melekleri hükümdarların, hükümdarları ise insanoğlunun üstünde tutan dengesi kökten sarsılıyordu. Sıradan bir insanın bir hükümdara karşı gelmesi, meleklerle ve dolayısıyla Tanrı'ya da karşı gelmesinden farksızdı. Papa'nın bu sözleri evrenin sessizce edilmiş yeminini bozmuş, en nihayetinde fani bir hükümdarın tebaasını bir başka hükümdara karşı isyan bayrağı açmasını meşru kıhvermişti.

Genel kanı, halkın galeyana gelmesindenense kralların her zaman güç birliği yapmalarının yeğ olduğu yönündeydi.

BAKİRENİN ÂŞIĞI "107

Ama şu an Papa, Elizabeth'e karşı ayaklanmaları için halka icazet vermeye hazırlanıyordu. Papa'nın onayını da almışken kim bilir kaç kişi bu fırsatı kullanacaktı.

Cecil, masada duran tomardan önüne bir kâğıt çekmeye çalışırken ellerinin zangır zangır titrediğini fark etti. Türlü endişenin içini kemirdiği geride kalan zaman boyunca ilk kez kendisini bu kadar topun ağzında hissediyordu. Kafasına, ne hak yere, boşuna mı çırpınıp durdum sorusu takıldı. Elizabeth'in İngiltere kapısına dayanmak üzere olan bu tehlikeye göğüs gerebileceğine inanmıyordu. Başından beri Kraliçe'ye dış bileyenler Papa'nın da onayını aldığına göre, gözü dönmüş Katolikler'e kim nasıl mukayyet olabilirdi? Elizabeth elinden geldiği kadar kiliseye, kendi danışma meclisine, parlamentoya karşı dimdik ayakta durmaya çalışmıştı. Kendi çevresi bile sonuna kadar arkasında olmadığı gibi içlerinde açık açık-muhalefetini dile getirenler varken, genç kadın tüm bu olanlara nasıl dayanacaktı?

Cecil bir an, kısa bir an, tahta çıkması için Henry Has-tings'i desteklese daha iyi olacağını düşündü. Hastings de bir Protestan olmasına rağmen Papa bir krala karşı isyan bayrağı açılmasının icazetini vermeye cüret edemezdi. Yaşlı adam allak bullak olmuştu. Acaba kutsal etmek kâsesinin kaldırılması ve kiliselerin muhafaza edilmesi için Elizabeth'i uyarmalı mıydı? Ortalık yatışıp her şey olağan seyrine dönene kadar büyük reformu gerçekleştirebilmek için böylece zaman kazanabilirlerdi.

Cecil dişlerini sıkıyordu. Olan olmuştu, zamanı başa sarmanın bir yolu olmadığı gibi artık faydası da yoktu. Bir hata yapıldıysa bile herkes üstüne düşen bedeli ödeyecekti, canı pahasına olsa bile. Cecil, Elizabeth'in öldürüleceğine neredeyse adı gibi emindi. Titreyen ellerine hâkim olabil-

108 | Philippa Gregory

mek umuduyla yumruklarını sıkıp başını önüne eğdi. Suikastçının Kraliçe'ye en azından sarayın içinde, ya da dışarıda avlanıp gezinirken ulaşamaması için planlar yapmalıydı. Her şey kötü bir rüya gibiydi. Cecil, bütün bir geceyi sabaha kadar güvенеbileceği insanların listesini çıkararak geçirdi. Katolik İngilizler, Papa'nın çağrısına kulak verdiği an kaçınılmaz son için geri sayım başlamış olacaktı. Ama Cecil en azından Elizabeth'in cenazesinin mümkün olduğunca geç kalkması için elinden geleni yapabiliirdi.

<B ®#®

Amy Dudley, kocasından kendisini ne saraya davet eden, ne de nereye gideceğini belirten tek satır mektup almıştı. Aldığı tek mektup maalesef Bury St. Edmunds'ta yaşayan kuzenlerinden gelen nazik davet mektubu olmuştu.

"Gördün mü? Bak bana ne yollamış!" Amy, neşeyle elinde salladığı mektubu üveyannesine gösteriyordu. "İlk fırsatta bana yazacağını sana söylemiştim. Yolda bana refakat etmek üzere görevlendireceği adamları gelir gelmez yola koyulmalıyım."

"Senin adına çok sevindim," dedi Leydi Robsart. "Para da yollamış mı?"

Sarayın at terbiyecisi olarak, Robert'ın görevi atların disiplinini sağlamak, kraliyet ahırında düzeni tesis etmek, yük katırlarından soylu cins atlara kadar tüm hayvanların güvende olup olmadığını kontrol etmektir. Ayrıca at kiralayan seçkinleri ziyaret etmek, gerektiğinde Kraliçe'nin konuklarıyla bir-

BAKİRENİN ÂŞIĞI «109

likte gezintiye çıkabilmesi için ekstra at temin etmek de onun işiydi. Saray kadınlarına uyumlu ve sakin atlar tahsis edilirken kraliyetin şampiyon cins atları turnuvalar için tımar edilmeliydi. Ayrıca haranın tüm ihtiyaçlarını gidermek ve atların sağlıklı koşullarda yetiştirilmesi için lazım gelenlerin kontrol edilmesi de Sör Robert Dudley'nin sorumluluğu altındaydı.

Madem öyle, diye sordu Cecil kendi kendine, bu adam bu kadar boş zamanı nereden buluyor? Neden atlarıyla ilgilenmek yerine sürekli Kraliçe'nin yanı başında? Robert Dudley ne zamandan beri değerini kaybeden bozuk paralarla ilgileniyordu ki?

"Para basmalıyız," diye duyurdu Sör Robert, Kraliçe'nin da-- nışmanlarından biri vasıtasıyla sabah toplantısına katılmayı becermişti. Bahanesi de Kraliçe'nin toplantılar esnasında masa üstünde görmek istediği taze çiçekleri odaya getirmektir. Elizabeth, Robert'a gülümseyerek isterse kalabileceğini işaret etmişti ve böylece genç adam da bu fırsatı elbette kaçırmamıştı.

"Küçük paraların hemen hemen hepsi aşındı, tamamen değerlerini yitirmeden harekete geçsek iyi olur."

Cecil cevap vermedi. Nitekim her şey ortadaydı. Sör Thomas Gresham, Antwerp'teki ticarethanesinde yıllardır İngiliz parasının değer kaybedişi üzerine çalışmasına rağmen, o bile kesin çözüm önerileri getirmekten imtina ediyordu. Ama şimdi Sör Robert Dudley meydana çıkmış, Gresham'ın bilgi ve birikimine on basarmışçasına öngörülerini bir lütuf gibi Kraliçe'ye sunuyor.

"Eski paraları toplatıp yerine tam ayar madeni para bastırıp piyasaya sürmeliyiz."

Kraliçe düşünceli görünüyordu. "Ama eski madeni paralar çok yıprandı, toplarsak bile altının yarı ağırlığını yakalayamayız."

110 | Philippa Gregory

"Bunu yapmak zorundayız," diye ilan etti Dudley. Robert kendinden emin görünüyordu. "Kimse bir peninin değerini bilmediği gibi, hiç kimse bir çuval tahılın değerine de güvenmiyor. Eğer eskiden kalma bir borcu tahsil etmeye kalkarsanız, avucuna sayılan paranın asıl alacağını ancak yarısına denk geldiğini görürsünüz. Tüccarlarımız mal almak için ülke dışına çıktığında yabancı tüccarlar karşısında düpedüz gülünç duruma düşüyor. Kimse paramızın üstünde yazan rakama bakmaya tenezzül bile etmez oldu. Onların tüm derdi terazinin ne gösterdiği. Kimsenin İngiliz parasına güveni kalmadı. Üstelik eğer piyasadaki paraları toplatmadan yeni para basarsak aynı muameleyi göreceğinden asıl tehlike o zaman kapımıza dayanacak. İnanın bana, kendi varlığımızı sokağa atmaktan bir farkı yok." Elizabeth, Cecil'e döndü.

"Robert haklı." Cecil istemeye istemeye Sör Robert'a arka çıkmak zorunda kaldı. "Sör Thomas Gresham da aynı şeyleri söylüyor."

"Kötü para iyiyi saf dışı eder," diye hükmetti Robert kurula.

Robert'ın ses tonundaki değişim Cecil'in dikkatini celp etti. "Ticarette bu kadar haşır neşir olduğumu bilmiyordum." Sadece Cecil, Robert'ın yüzündeki gizlemeye çalıştığı muzip ifadeyi yakaladı.

Ama zaten bir tek William Cecil bekliyordu o ifadeyi. "İyi bir devlet adamı Kraliçe'nin tüm ihtiyaçlarını gözden geçirebilmelidir."

Aman Tanrım, Gresham'ın yolladığı mektupları açıp okumuş! diye gözlemledi Cecil. Bir an için genç adamın münasebetsizliği ve cüreti Cecil'in afallamasına neden oldu, kraliçenin casusçusunun casuslarını takip ettirmişti ne de olsa. Ula-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 111

ğı yolda yakalayıp mesajın bir kopyasını aldıktan sonra mektubu tekrar mühürlemiş olmalıydı. Ama nasıl? Ve Antwerp'ten bu yana yolculuğun hangi noktasında? Üstelik Gresham 'dan gelen mesajlar elinden geçiyorsa, başka neler biliyordu? "Kötü para iyiyi saf dışı eder!" Kraliçe tekrarladı. Robert Dudley, Elizabeth'e döndü. "Hayatta nasılsa mesukukatta da öyle." Dudley, etrafta ikisinden başka hiç kimse yokmuş gibi dibine girerek konuşuyordu Kraliçe'yle. "Hayattan daha az keyif alır, nazlarınızı görmezden gelerseniz ömrünüzden yemiş olursunuz. Güzel şeyler, gerçek aşk ya da bir insanla Tanrı arasındaki manevi bağ zamanla hayat

meşgalesi arasında kaynar gider. Sizce de öyle değil mi?" \s Kraliçe bir an etkilenmiş göründü. "Haklısın," dedi. "Bazen insan gündelik işlerin arasında öyle boğuluyor ki, kendisi için gerçekten önemli olan şeyleri ıskalayabiliyor."

"Siradışı bir kraliçe olmak istiyorsanız, bir tercih yapmalısınız," dedi Robert da sessizce. "Hayatınızdan taviz vermeden, danışmanlarınızın" söylediklerine kulak asmadan, sadece kalbinizin sesini dinleyerek her yeni güne uyandığınızda en iyi seçimi siz bizzat yapmalısınız."

Elizabeth derin bir nefes alıp karşısında kainatın şifresini çözmüş gibi duran genç adama hayranlık dolu bakışlarla baktı. Sıradan bir saray görevlisiyle değil de, eğitmeni John Dee ile konuşuyordu sanki. Meleklerle konuşan, gelecekte haber verebilen biriyle...

"Ben kendim için en iyisini seçmek istiyorum," dedi Elizabeth.

Robert, muzaffer bir edayla gülümsedi. "En iyisini istediğinizi biliyorum, tabii hak ettiğinizi de. İkimiz de hayattan sadece en iyisini bekliyoruz. Ve nihayet istediğimizi almak için elimizde bir şans var."

112 | Philippa Gregory

"İyi para?" diye fısıldadı Elizabeth. "İyi para ve gerçek aşk."

Elizabeth, gözlerini Dudley'nin gözlerinden almak için kendiyle mücadele ediyordu. "Kutsal ruh hakkında ne düşünüyorsun?"

"Meskukat konusunda ciddi sorunlar yaşadığımız aşikâr." Cecil, damdan düşercesine lafa girdi.

"Londra'daki tüm tüccarlar aynı şeyi söyleyecektir. Ama sorunu bertaraf etmek için ne yapılması gerektiğine dair kesinleşen genel bir kanı yok. Sanırım hepimiz bir poundluk bir madeni paranın bir poundluk altına tekabül etmediği hususunda hemfikiriz. Durumu düzeltmek kolay olmayacaktır."

"Paraya eski değerini kazandırabilmek için bir plan hazırladınız mı?" Dudley, müsteşara alenen meydan okuyor, hatta hesap soruyordu.

"Konuyu Kraliçe'nin danışmanlarıyla gözden geçirmeye devam ediyoruz. Yıllarını bu işe adanmış uzmanlarla."

Dudley sorumsuzca sırtıttı. "Ellerini çabuk tutmalarını söylemeniz iyi olur," diye tavsiyede bulundu neşeli neşeli. "Bir plan üstünde çalışıyoruz."

"Pekâlâ, siz planınızı netleştirirken biz de bahçede kısa bir gezintiye çıkacağız." Dudley, küstah bir tavırla anlamazlıktan gelme yoluna gitti.

"Ansızın netleştirmemiz mümkün değil!" diye heyecanlandı Cecil. "Tüm taşların yerine oturması haftalar sürer."

Ancak Elizabeth çoktan ayağa kalkmıştı bile; Dudley'nin kendisine uzanan koluna girmişti. İkili toplantı odasından çıkarken dersi kıran iki öğrenciyi andırıyordu. Cecil, ikisini baş başa bırakmamak için tetikte bekleyen hizmetkârlara işaret vermekte .hiç gecikmedi. "Kraliçe'yle birlikte gidin," dedi.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 113

"Peşinden gitmemizi kendisi mi istedi?" diye sorguladı kadınlar da.

Cecil başını sallamakla yetindi. "Dışarı çok soğuk, şalını alıp onlarla birlikte yürüyün."

Bahçeye çıkar çıkmaz Robert, Kraliçe'nin elini sıkıca tutup kendi böğrüne yasladı.

"Kendi başıma yürüyebileceğimi sen de biliyorsun," dedi Elizabeth neşeye ve küstahça.

"Biliyorum," dedi Robert da. "Ama elinizi tutmak hoşu-. ma gidiyor, yanı başınızda yürümek de. Sizin için bir sakıncası yoksa tabii?"

Kraliçe ne evet, ne hayır dedi ama elini de çekmedi. Elizabeth bunu hep yapıyordu; önce bir adım atıyor, sonra bir adım geri çekiliyordu. Küçük elini ısıtmasına izin vermesi, Robert'a evliliği ve karısıyla ilgili sorular sorma hakkını doğurdu.

"Leydi Dudley'yi saraya getirip getiremeyeceğin konusunda bana hiçbir şey sormadın," diye söze başladı kışkırtıcı bir tavırla. "Yoksa sarayda sana eşlik etmesini istemiyor musun? Belki o da benim hizmetimde çalışmak ister, bunu ona hiç sordun mu? Açıkçası neden karını nedimelerimden biri olması hususunda önermediğini anlamış değilim. Kız-kardeşini saraya getirmek için bile daha aceleci davrandın."

"Karım kasabada yaşamayı tercih ediyor." Robert önemsiz bir şeyden söz eder gibiydi.

"Artık kasabada bir eviniz mi var?"

Robert, hayır manasında başını geri attı. "Norfolk'ta babadan kalma küçük bir evi var ama pek yaşanacak bir yer

114 | Philippa Gregory

olduğu söylenemez. Dolayısıyla o da Stanfield'da üveyan-nesinin yanında kalıyor. Ama bu hafta Bury St Edmunds'ta-ki kuzenlerimin yanına geçecek."

"Sen bir ev almayacak mısın? Ya da istediğin gibi yeni bir ev yaptırabilirsin."

Robert omuz silkti. "Önce düzgün bir arazi bulmam, sonra da iyi bir ev yaptırmam lazım ama ben zamanımın çoğunu sarayda geçireceğim."

"Ah, gerçekten çoğunlukla sarayda mı olacaksın?" Elizabeth, flörtöz bir edayla göz süzmeye başlamıştı bile.

"Akli başında bir adam güneşten kaçıp karanlığa gömer mi kendini? Saf altını arkasında bırakıp uyduruk yaldızlara teslim olur mu? En iyi şarapların tadına varıp sonra da kötüsünü ister mi?"

Robert, Elizabeth'i baştan çıkarabilmek için elinden geleni yapıyordu. "Ömrümün sonuna kadar sarayda kalacağım, tabi eğer müsaade buyurursanız. Etrafınıza yaydığınız büyülü enerjiye bulanmak, altına boğulmak ve hayal dahi edemeyeceğim lezzette şaraplardan tatmak istiyorum. Ne diyorduk: Kötünün iyiyi saf dışı etmesine izin vermeyeceğiz. Bizim yazgımızda ancak her şeyin en iyisine yer var, başka türlü düşünülemez bile."

Kraliçe bu iltifatın tadını uzun uzun çıkarabilmek için bir süre sessiz kalmayı tercih etti.

"Sanırım karın artık epeyce yaşlanmıştı."

Dudley, Elizabethan kendisiyle dalga geçtiğinin farkındaydı. "Otuz yaşında, benden sadece beş yaş büyük. Bence siz de biliyorsunuz zaten, düşünümüzde siz de vardınız."

Elizabeth hafiften somurttu. "Yıllar öncesinden bahsediyorsun, ben çoktan unuttum bile."

"Aşağı yukarı on yıl oldu," dedi Robert sessizce.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 113

"O halde sanırım evlendiğinizde bile pek genç sayılmaz-mış."

"Evlendiğimizde yirmi bir yaşındaydı."

"Benim için oldukça büyük sayılır, ben o zamanlar sadece on altı yaşındaydım." Elizabeth, iyi bir oyuncuydu ve yüzüne şaşkınlık ifadesi yerleştirmeyi es geçmedi. "Ah, biz sizinle aynı yaşta değil miyiz? Senden oldukça yaşlı bir kadınla evlenmek seni afallatmadı mı?"

"Hayır, afallamadım," dedi Robert seviyeli bir tavırla. "Kaç yaşında ve ne durumda olduğunu biliyordum."

"Peki hâlâ bir çocuğunuz olmadı mı?"

"Tanrı bize bir evlat bağışlamadı."

"-'Duyduğum kadarıyla babanın tüm itirazlarına rağmen evlenmişsiniz. Aranızda büyük bir aşk, tutkulu bir aşk olduğu anlatılıyordu."

Robert olumsuz anlamda kafa salladı. "Babam evlenmek için çok küçük olduğumu düşündüğü için karşı çıktı. O yirmi bir yaşındaydı, bense"henüz on yedimi bile doldurmamıştım. Sanırım fırsat verseydim benim için daha münasip bir eş adayı bulacağına inanıyordu. Ama izin istediğimde de bana karşı çıkmadı, Amy'nin yüklü bir çeyizle geldiğini de göz ardı edemeyiz. Amy'nin ailesinin Norfolk'ta epeyce arazisi ve bir o kadar da küçük baş hayvanı vardı. Babam da ülkenin doğusunda nüfuzunu arttırmak, yeni dostlar edinmek istiyordu. Amy, babasının tek varisiydi ve bu evlilik sonunda babamın da aklına yatmıştı."

"Babanın aklına yattığına inanmak zorundayım!" diye sesini yükseltti Elizabeth heyecanlanarak. "Northumberland Dükü'nün oğlu, hayatı boyunca kraliyet sarayına adım atmamış, kendi adını bile yazmaktan aciz, kocasının hayatı tehlikeyken evde oturup dövmekten başka bir

116 | Philippa Gregory

şey bilmeyen bir kadınla evleniyor... İnsanın akli almıyor doğrusu!"

"Kulağınıza evliliğimle ilgili her ne çalındıysa oldukça detaylıymış demek," diye yorum yaptı Robert da. "Evliliğime dair en az benim kadar çok şey biliyorsunuz."

Elizabeth tam o şuh kahkahalarından birini koyuvermeye hazırlanıyordu ki, hizmetkârlarından birinin yanlarına gelmekte olduğunu fark etti. "Majesteleri, size şalinızı getirdim."

"Şalım getirmeni istediğimi hatırlamıyorum." Elizabeth şaşırmasına rağmen dikkatini Robert'a çevirmekte vakit kaybetmedi. "Ah, ne diyorduk? Evet, evliliğiniz hakkında konuşulanları ben de duydum. Ve tabi karının nasıl bir kadın olduğunu da. Ama doğrusu şimdi konu açılınca hatırlayıverdim."

Sör Robert, Kraliçe'yi selamlayıp kendisine çok yakışan o çapkın gülümsemesini dudağına ilişti. "Hafızanızı biraz daha zorlamamı ister misiniz?"

"Pekâlâ," dedi Elizabeth, "Aslında hâlâ bilmediğim ve merak ettiğim bir şey daha var. Onunla neden evlendin? Eğer bu söylendiği gibi bir aşk evliliğiysen, onu hâlâ seviyor musun?"

"Onunla evlendim çünkü henüz on altısında kanı kaynayan genç bir delikanlıyım. Güzel bir yüzü vardı ve beni deli gibi istiyordu." Robert, cümlelerini kurarken duygusal bir hava estirmemeye özen gösteriyordu. Oysa Amy'le evlenmek için nasıl yanıp tutuştuğu, bu uğurda babasını nasıl karşısına aldığı dün gibi aklındaydı. "Bir an önce evlenmek ve herkese artık yetişkin bir adam olduğumu göstermeye can atıyordum. Ama maalesef sadece evliliğimizin ilk yıllarında birbirimizi mutlu edebildik. Babasının gözbebeğiymiş."

BAKİRENİN ÂŞIĞI »117

ve oldukça şımarık yetiştirilmişti. Dürüst olmak gerekirse, ben de babamın kayırdığı çocuklarından biriydim. Kim bilir belki de iki şımarık genç bir araya gelmiş ve şımarık bir çift oluvermişti. Cicim ayları geride kaldıktan sonra aramızda anlaşmazlıklar başladı. Ben vaktimin çoğunu babamla birlikte sarayda geçiriyordum, o ise kasabada kalıyordu. Sarayda yaşamaya hevesli değildi, zaten görgü ve, bilgisi de saray yaşantısına ayak uydurmak için yeterli değildi. Ama eminim istese öğrenebilirdi, oysa Amy çaba göstermemeyi tercih etti.

"Doğruyu söylemek gerekirse, Kule'de zindan hayatı yaşarken aklımdan geçmediğini fark ettim. Kardeşlerimin eşleri, İcardeşlerimi ziyarete gelirken Amy de onlarla birlikte bir iki defa ziyaretime geldi ama varlığı bu kısa görüşmelerimizde bana zerre kadar huzur vermedi. Benim için artık iyice yabancılaşan bir hayattan söz edip duruyordu: Saman balyaları, koyunlar, aile içi ufak tefek münakaşalar... Adeta dışarıda benden bağımsız bir hayatın akıp gitmeye devam ettiğini yüzüme vurmaya çalışıyordu. Bensiz daha mutlu gibiydi. Babasının evine geri dönmüş, ailemin lekelenen isminin gölgesinden kurtarmıştı kendini. Genç kızlığındaki rahatını geri kazanmıştı, kim bilir belki de zindanda kapalı kalmam onun işine bile geliyordu. Benim zindana tıkalı olmam onu beladan uzak tutuyordu. İngiltere'nin önde gelen ailelerinden birinin saray erkanı oğluyla evli olmaksızın bir mahkûmun eşi olmayı tercih eden bir hali vardı."

Robert bir süre durakladı. "Nasıl bir şey olduğunu siz de biliyorsunuz. Bir mahkûm için hayat, hücresinin taş duvar-larıyla sınırlıdır. Kutu kadar bir odada pencereden kapıya kadar volta atar durursunuz. Hayatınız sadece anılardan ibarettir. Büyük bir sofranın başına oturup güle oynaya ye-

118 | Philippa Gregory

mek yemeyi bile özlersiniz. Oysa siz bir mahkûmdan başka bir şey değilsinizdir, güzel bir akşam yemeğini hayal etmeye bile hakkınız yoktur. Zaten bir süre sonra dışarıda akıp giden hayatı düşünmeyi bile unutursunuz."

Elizabeth, o anda Robert'ın kolunu sıktı. "Haklısın," dedi en ufak bir işve cilve olmaksızın. "Mahkûm hayatı yaşamının nasıl bir şey olduğunu ne kadar iyi bildiğime Tanrı şahit. Dışarıda seni bekleyen ne varsa gözün bir süre sonra görmem olur, sevgin aşınır..."

Robert Dudley başını sallayarak Kraliçe'yi onayladı. "İkimiz de yaşayarak öğrendik."

"Serbest bırakıldığımsa ise her şeyini kaybetmiş bir adamdım. Ailemin taşınır taşınmaz tüm mal varlığına el konulmuştu. Sokaklarda dolanan muhtaçlardan bir farkım kalmamıştı."

"Sebatkar bir dilenci öyle mi?" Elizabeth'in dudaklarına yüzünü aydınlatan bir gülümseme yayıldı.

"Pek de sebatkar sayılmaz. Kendimi ne kadar aciz hissettiğimi bilemezsiniz, Elizabeth! Herhangi biri ne kadar alça-labilirse ben de en az o kadar alçalmıştım. Annem özgür bırakılmamız için yalvarırken can vermişti. Babam gururunu ayaklar altına almış, hepimizin gözü önünde kendi inancımızın bu ülkenin başına musallat olan bir bela olduğunu söylemişti. Ruhum nasıl derinden yaralandı, nasıl utanç duydum, tahmin bile edemezsin! Bu kadarla da kalmadı, cellatlarının ayaklarına kapanıp af diledi ve sonunda bir vatan haini olarak katledildi. Tanrı ruhunu şad etsin ama hepimizi utanç içinde bırakarak ölüp gitti."

"En sevdiğim kardeşim John, Kule'de hastalandı ve ben onu ölümün soğuk ellerinden kurtaramadım. Kurtarmak bir yana, ona bak^moHım bile. Ne yapacağımı bilmiyordum."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 119

Kardeşim Mary'nin yanına gitmesine izin verdiklerinde artık çok geçti. Gencecik yaşında hastalığı yüzünden göçüp gitti. Sadece yirmi dört yaşındaydı ve onun hayata tutunmasını sağlayamadım. Maalesef zavallı bir babanın peşinden giden, zavallı bir evlat, aciz bir kardeşten fazlası olamadım. Özgür bırakıldığımda beni hayata bağlayabilecek, gurur duyabileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı."

Elizabeth sesini çıkarmadan, Robert'ın sözlerini bitirmesini bekledi.

"Karımın üveyannesinin Stanfield'daki evinden başka sığınabilecek bir yerim yoktu." Dudley'nin sesinden nasıl acı çektiği açıkça anlaşılıyordu. "Sahip olduğumuz her şeyi kaybetmiştik: Londra'daki evimiz, uçsuz bucaksız araziler, Syon'daki ev... Hepsi buhar olup uçmuştu. Zavallı Amy bile babasından miras kalan Syderstone'daki çiftlik üstündeki tüm hakkını kaybetmişti." Kısa ve keskin bir kahkaha patlattı. "Kraliçe Mary, Syon'a yeniden rahibeleri yerleştirmişti. Düşünebiliyor musun? Evim bir kez daha rahibe manastırına dönüşmüştü. Kendi evimin salonunda artık rahibeler Te Deum'u söylüyordu."

"Karının ailesi sana iyi davrandı mı?" Elizabeth, alacağı yanıtı tahmin ediyordu.

"Kendini kraliyetin en nüfuzlu adamlarından biri olarak tanıtıp sonunda eve tıfıslı, aciz ve beş parasız bir mahkûm olarak dönen bir damada nasıl davranılırsa öyle davrandılar," dedi Robert yamuk bir gülüşle. "Amy'nin üveyanesi, John Robsart'ın sevgili kızını baştan çıkardığım için beni asla affetmedi. Kocasının, kızının başına neler açtığımı sayıklayarak kalp sektesinden öldüğünü yineleyip durdu. Ona göre kocasının ölümüne de ben sebep olmuştum. Cebime birkaç peniden fazlasını hiçbir zaman koymadı, o da şada-

120 | Philippa Gregory

ka niyetine! Ve Londra'da bir toplantıya katıldığımı öğrenince de beni üstüm başımla kapının önüne koymakla tehdit ettiler."

"Ne toplantısı?" diye sordu Elizabeth, alışkanlık gereği komplocu bir sesle.

Robert, üstünde durmaya gerek, olmadığını göstermek istercesine omuz silkti. "Sizi tahta geçirmek için yaptığımız toplantılardan biriydi. Ah, Elizabeth, ben inancımı her şeye rağmen asla yitirmedim. Tek korkum ablanızın bir oğlan doğurup bizi saf dışı bırakmasıydı. Ama Tanrı yardımcımız oldu." "Beffî tahta geçirmek uğruna kendi hayatını tehlikeye mi attın?" Kraliçe'nin iri siyah gözleri açıldı. "Ne zamandan itibaren? Serbest kalır kalmaz planlar yapmaya mı başladın yoksa?"

Robert gülümsedi. "Elbette," dedi rahat bir tavırla. "İngiltere Kraliçesi Elizabeth'ten başka kim umurumda?"

Elizabeth kısa ama derin bir nefes aldı. "Evde sessiz sedasız oturmaya zorlandıktan sonra ne oldu?"

"Evde kalmadım. Savaş çıkınca kardeşim Henry ve ben Kral Philip'in komutasındaki orduya katılmak üzere gönüllü olduk. Demir almadan az önce seninle karşılaşmıştık, hatırlıyor musun?"

Elizabeth'in bakışları belki de hiç olmadığı kadar yumuşadı. "Tabi ki hatırlıyorum. Philip'i uğurlamak ve Mary'yi teselli etmek için gelmiştim. Ve sen de oradaydın, hayatımda görüp görebileceğim en yakışıklı cesur savaşçı. Çekici gülüşünle kraliyet gemisinden aşağı, bana bakıyordun."

"Yeniden yükselmenin bir yolunu bulmak zorunday-

'dim," dedi Robert. "Amy'nin ailesinden uzaklaşmalıydım."

Robert başını öne eğip durakladı. "Ve Amy'den," diye itiraf etti.

BAKİRENİN AŞIĞI | 121

"Aşkınızı mı bitirmiştiniz?" Konu yavaş yavaş, Kraliçe'nin asıl alakadar olduğu kısma geliyordu.

Robert gülümsedi. "On altı yaşında genç bir adamı tatmin eden şeyler, hayata sıfırdan başlamak zorunda kalan, başından acı tecrübeler geçmiş, olgun bir erkeği tatmin etmeye yetmez maalesef. Zindandan çıktığım an benim için evliliğim çoktan bitmişti zaten. Üveyanesi beni aşağılarken karımın bir kenara çekilip seyirci kalması da son noktayı koydu. Leydi Robsart, zaten darbelenmiş bir adamı tekmelemekten hiç çekinmedi. Tüm bu olaylara sessizce şahitlik etmeyi seçtiği için Amy'yi asla affetmeyeceğim. Benim tarafımı tutmaya yeltenmedi bile, onu nasıl affedebilirim ki? Felaketimiz olsa bile, o evden elimi tutup benimle birlikte çıksaydı belki onu hâlâ sevebilirdim. Ama Amy ne yaptı? Ateşin başına çektiği taburesinde oturup elindeki dikişten başını kaldırdığı nadir anlarda Tan-rı'nın anne babamıza saygı duyup itaat etmemiz gerektiğini buyurduğunu söylemekle yetindi. Ona göre Robsart-lar'ın kurallarına göre yaşayıp onlara boyun eğmeye mecburduk."

Robert'ın yüzüne kara bir bulut çöktü, hatıraları canlanınca öfkesi kabarıp dikkatini dağıtmıştı adeta. Elizabeth ise duyduklarından memnun, dinlemeye devam ediyordu.

"Sonra da... Kıyı ülkelerinde silah kuşanıp savaşmaya başladım. Bu savaş sayesinde hem ismimi, hem de servetimi geri kazanabileceğimi sanıyordum." Robert kısa bir kahkaha attı.

"Gururum belki de son kez baş gösteriyordu. Derken hem kardeşimi, hem de tüm birliğimi kaybettim. Ve tabi Calais'i de. Eve geri döndüğümde burnum tamamen sür-tülmüştü."

"Peki karın seninle alakadar oldu mu?"

122 | Philippa Gregory

"O benim bir yük arabacısı olmam gerektiğine inanıyordu," dedi Robert kederli kederli. "Geri döner dönmez Leydi Robsart tarlalarda çalışmamı emretti." "Seninle asla ilgilenmemiş!"

"Ona kalsa, bana kucak açtığı için üveyannesinin önünde diz çökmeliydim. Daha fazla dayanamazdım, ben de o gece çekip gittim. Saraya geri dönene kadar da birkaç eski arkadaşımın yanına sığındım. Benim evliliğim bitti. Kalben, ben artık özgür bir adamım."

"Özgür bir adam mı?" Elizabeth, sadece Robert'ın duyabileceği kadar kısık sesle sordu.

"Kendini özgür bir adam olarak mı görüyorsun?"

"Evet," dedi Robert kararlı bir sesle. "Kalbim yeniden âşık olabilecek kadar hür. Ve bu kez sadece en iyisini alacağım ya da hiç! Kötünün iyiyi alt etmesine izin vermeyeceğim!"

"Anlıyorum," dedi Elizabeth ansızın serinkanlı bir tavır takınarak ve bir anda tehlikeli yakınlıktan kaçındı. Arkasını döndü ve onu bekleyen hizmetçisine işaret etti. "Şalım alsam iyi olacak, siz de bizimle birlikte yürüebilirsiniz."

Konuşmadan sessiz sedasız yürürlerken Elizabeth, Sör Robert'ın anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu. Dinlediği hikâyede gerçeklik payı olduğunu bilse de, evli bir erkeğin söylediği her şeye körü körüne inanacak kadar aptal değildi. O esnada Robert ise kendi anılarının arasına gömülmüş, Amy'yi sadakatsizlikle suçlamanın verdiği rahatsızlıkla boğuşuyordu zira Robert da karısının kendisini ne kadar derin bir aşk ve bağlılık duygusuyla sevdiğini ve beklemekten asla vazgeçmediğini gayet iyi biliyordu.

BAKİRENİN ÂŞIGI | 123

Cecil, Sör Francis Knollys ve Kraliçe'nin yirmi üç yaşındaki genç amcası Norfolk Dükü Thomas Howard, toplantı salonunun büyük penceresi önünde kafa kafaya vermiş, hararetli bir şeyler konuşuyordu. Arkalarında ise saray eşrafı ikili üçlü gruplar halinde toplanmış, kâh sohbet edip gülüşüyor, kâh birbiriyle şakalaşıyordu. Tahtında oturan Kraliçe de kusursuz bir İspanyolca'yla ziyaretine gelen İspanya el-çisiyle sohbet ediyordu. Cecil, duruma hâkimiyet dürtüsüyle bir kulağı Kraliçe'nin sohbetinde, dikkatini Sör Francis'e vermeye çalışıyordu.

"Kraliçe'nin huzuruna çıkmadan önce herkesi kontrol edebileceğimiz bir yol bulmalıyız. Hatta saray erkanını da." "Herkesi daha fazla incitmiş oluruz," dedi Dük çekingence. "Asıl tehlike avam kamarasından geleceğe benziyor."

"Tehlike herhangi inançlı bir Katolik'ten gelebilir." Cecil dalgın görünüyordu. "Papa açıklamasını kamuya dillendirdiği an Kraliçe şimdiye dek hiç olmadığı kadar hedef gösterilmiş olacak."

"Bundan böyle akşam yemeklerini halkın arasında yememeli." Sör Francis'in de düşünceli bir hali vardı. "Kraliçe'yi akşam yemeği esnasında görmeye gelenlere artık izin verilmemeli."

Cecil duraksadı. Hükümdara erişim ya da önde gelen Lordlar'a birebir kendi salonlarında görüşmek hanedanın yıllardır süregelen kurallarından biriydi. Gelenekleri değiştirmeye, yasaklar koymaya başladıkları an, halk artık kraliçenin kendilerine güvenmediğini düşünecekti.

"Biraz nahoş algılanabilir," dedi Cecil kıskanarak.

"Ayrıca artık halka açık şölenler düzenlemeye de bir son vermeliyiz, kortejler bile tehlike arz edebilir," dedi Sör Francis. "Ama bunu nasıl yapacağız?"

124 | Philippa Gregory

Cecil'in engel olmasına fırsat vermeden, Sör Francis, Robert Dudley'yi yanlarına çağırdı. Dudley, sohbet ettiği gruptan izin isteyerek soluğu aralarında alıverdi hemen.

"Eğer baş başa yaptığımız toplantılara onu da dahil ederseniz, ben yokum!" Dük öfkeyle arkasını döndü ve yanlarından uzaklaşmaya hazırlandı.

"Peki ama neden?" diye sordu Sör Francis. "Bu tür konularda bizden daha çok şey biliyor, tabii muhtemelen ne yapılabileceğini de."

"Onun hayatta bildiği tek bir şey var, o da hırsının tetik-lediği" emellerine nasıl ulaşabileceği. Onu aramıza soktuğun için bir gün çok pişman olacaksın!" Thomas Howard bir anda tüm nezaketini yitirmişti sanki, Dudley aralarına katıldığı anda sırtını dönüp uzaklaşmaya yeltendi. "İyi günler, Sör William, Sör Francis!" "Genç Howard'i bu kadar rahatsız eden nedir?" Dük önündeki kalabalığı yararak salonun diğer ucuna gitmeye çalışırken Sör Francis arkasından seslendi.

"Sanırım naçizane yıldızımın parlamasını çekemiyor," dedi Dudley, keyfi yerinde. "Neden?"

"Babası, babamdan nefret ederdi," dedi Dudley. "Gerçek şu ki, Thomas Howard babamı, beni ve kardeşlerimi mahkûm edip zindana kapattı. Doğrusu bir gün o fare deliğinden çıkıp böyle bir toplantıda karşısına çıkabileceğimi hiç hesaba katmamıştı."

Sör Francis, Dudley'nin anlattıklarını düşünüyordu. "Dük'ün, Kraliçe'yi size karşı kışkırtmasından çekinmiyor musunuz?"

"Benim Kraliçe'yi kendisine karşı kışkırtmamdan korkmasında fayda var," diye cevap veren Robert, müstehzi bir

BAKİRENİN ÂŞIĞI «125

ifadeyle Cecil'e çevirdi bakışlarını. "Kraliçe gerçek dostlarının kim olduğunun farkında. Özellikle de başı beladayken kimlerin yanında olduğunun."

"Ne yazık ki Kraliçe'nin başı hâlâ belada," dedi Sör Francis, konuyu dağıtmadan bir an önce asıl meseleye geçmek istedi. "Kraliçe sarayın dışındayken güvenliğini nasıl sağlayabileceğimizi konuşuyorduk. Sör William'in kulağına korkunç haberler gelmiş. Papa herhangi sıradan bir insanın Kraliçe'ye karşı kaba kuvvet kullanabileceğini ilan etmiş."

Dudley, yüzüne yerleştirdiği yapmacık şaşkınlık ifadesiyle Cecil'e döndü. "Bu doğru olabilir mi? Papa'nın böyle bir şeye müsaade etmesi mümkün değil! Hakkanîyet bunun neresinde?"

"Katolik çevreler şu an bu meseleyi tartışıyor," dedi Cecil dümdüz bir sesle. "İlan edilmesi de yakındır. Katolik cemaat, Papa'dan onay çıktığını duyunca neler olacak kim bilir?"

"Garip, neden benim kulağıma hiçbir şey gelmedi?" diye heyecanlandı Robert.

Ah, gerçekten duymadın mı? Cecil gülümsemekle yetindi. "Öyle ya da böyle, rivayetler Papa'nın yakında icazetini açıklayacağı yönünde."

Dudley belki de uzun zamandır ilk kez bu kadar şaşırı-yordu. Sadece duydukları değil, aynı zamanda Cecil'in Roma başpiskoposluğuna bir casus yerleştirebilmiş olması da onu şaşırtmıştı. Cecil'in casus ağı her geçen gün biraz daha büyüüp etkileyici hale geliyordu. "Bu mevcut düzeni sarsmak anlamına gelir. Kraliçe'ye tacını Papa'nın kendi piskoposlarından biri taktı. Papa'nın bu saatten sonra böyle bir hamle yapması mümkün değil. Kutsanmış bir kraliçenin üstüne köpekleri salamaz."

126 | Philippa Gregory

Cecil genç adamın vurdumduymazlığından rahatsız oldu. "Ama salacak," dedi. "Kim bilir, belki de çoktan düşmeye bastı bile. Asıl tartışmamız gereken, o söz ettiğiniz köpeklerle nasıl engel olacağımız."

"Siz gelmeden önce Kraliçe'yi mümkün mertebe insanlardan uzak tutmamız gerektiğinden söz ediyordum," dedi

Sör Francis.

Tahttan yükselen şen bir kahkaha üçünün de dikkatini o yana çevirdi, hepsi dönüp gülümsediler. Elizabeth, hayranı Elçi Fera ile flört ediyor, anlattıklarına kahkahasıyla karşılık veriyordu, elçi de hayalkırıklığıyla kahkahalar arasında parçalanmış renkten renge giriyordu. Konuşan üçlü Eliza-beth'e bakıp gülümsedi, etrafına yaydığı enerji, cilveli mimik ve jestleri karşı konulabilecek cinsten değildi.

"Onun en güçlü muhafızı bizzat kendi halkı." Dudley, bakışlarını Kraliçe'den ayırmadan usulca söyleyiverdi.

Cecil başını iki yana sallayarak Robert'ı onaylamadığını belirtirken Sör Francis kestirip atmadı.

"Ne demek istiyorsun

nuz, Sör Robert?"

"Papa sıradan insanları galeyana getirip Kraliçe'yi hedef gösteriyor, değil mi? Ama Papa, Kraliçe Elizabeth'i hiç tanımıyor. Zarar görebilir diye Kraliçe'yi bir avuç insandan saklayanlayız, aksine eskisinden daha sık halkın arasına karışıp daha çok insanı etkisi altına almalı. Kraliçe'yi korumak istiyorsak, bu ülkede yaşayan küçük büyük, kadın erkek herkesin ayaklarına kapanmasını sağlamalıyız." "Peki bunu nasıl yapabiliriz?"

"Nasıl olduğunu aslında siz de biliyorsunuz," dedi Dudley, Cecil'e kabaca. "Kendi gözlerinizle görmediniz mi? Taç giyme töreninde tek tek herkesin kalbini kazanmadı mı? Kraliçe'yi halkın arasına sokarak risk almalyız, inanın bana

BAKİRENİN ÂŞIĞI » 127

Kraliçe'yi bizzat gören herkes kendi canı pahasına onu korumak için elinden geleni yapacaktır. Her bir İngiliz, Kraliçe Elizabeth'in gönüllü muhafızı olmalı, olacak da!"

Sör Francis, Robert'ın söylediklerini tartıyordu. "Peki ya ani bir saldırı olursa?"

"Ansızın ortaya çıkan bir suikastçıyı durdurmak neredeyse imkânsız." Cecil'in morali gittikçe bozuluyordu. "Yüzlerce insanın kalbini kazanabilir ama içlerinden sadece biri bile Kraliçe'ye dış biliyorsa ve yazık ki urbasının altında keskin bir bıçak varsa, Kraliçe'yi kaybederiz." Durakladı. "Kapımıza dayanan tehlikenin büyüklüğünü görmemiz şart!"

"Haklısınız, biri Kraliçe'yi öldürmeyi aklına koyarsa onu durdurmak imkânsız." Robert, Cecil'in öngörüsünü onaylasa da çizdiği portrenin kasavetine tam manasıyla kapılmışa benzemiyordu. "Ama yine de, siz onu yirmi hatta belki otuz muhafızla korumaktan söz ederken ben yüzlercesinden bahsediyorum. Ben Kraliçe'ye tüm İngiltere'yi siper etmeyi deneyelim derim!" Robert'in duygusal replikleri karşısında Cecil'in yüzü is- ; • ter istemez eksidi.

"Kendinizce haklı nedenleriniz olabilir ama yine de Kraliçe'yi soyutlamamız gereken yerler olmalı." Sör Francis'in kafasına yatmayan şeyler vardı. "Mesela akşam yemeklerinde ve sarayın içindeki kiliseye giderken. Kalabalık ve yakın temas tehlikeli olabilir."

"Evet, kontrol altına alınması gerekenler var," diye katıldı Robert. "Neden akşam yemeklerini sanki Kraliçe de ora-daymış gibi düzenleme yoluna gitmiyoruz?" S

Cecil iç geçirdi. "Kraliçe oradaymış gibi mi? Böyle bir oyun ne işe yarar ki?"

"..

128 | Philippa Gregory

"İnsanlar aslında bizzat Kraliçe'yi görmeye değil, donatılmış zengin sofraları, tahtı ve şaşaayı görmeye geliyor," dedi Robert havalı havalı. "İnsanlar her halükârda saraya gelmek isteyecektir. Eğer debdebeyle gözlerini boyarsak kimse Kraliçe'yi bizzat görmekle ilgilenmez bile. Sadece tatiller ve özel günlerde yemek salonunda olması yeter; halk kraliçelerinin sağlıklı ve iyi olduğunu görerek tatmin olur. Ama çoğunlukla akşam yemeklerini sevdiği dostlarıyla baş başa yemesinde fayda var. Böylece güvenliğinden de endişe etmemize gerek kalmaz. Trompetler çaldığı, sofralar donatılıp gösteri devam ettiği müddetçe Kraliçe'nin yokluğu kimsenin gözüne batmayacaktır. Herkesin evine huzurlu ve mutlu döneceğine bahse girerim. Yapmamız gereken şey çok basit: Halkı tahtın cazibesıyla kandırıp her akşam iyi bir şova imza atmak! Kraliçe'yi görmeseler bile varlığını ve kudretini hissedeceklerdir..."

"Kraliçe'nin akşam yemeğini boş bir tahta servis etmekten mi bahsediyorsun?" diye bilmek istedi Cecil kafası karışarak "Evet," diye cevapladı Dudley, "aynen öyle, Sör William! Hem neden olmasın ki? Genç Kral Edward hastalandığında da yemeğini altın tabaklarla bomboş bir tahta servis etmemişler miydi? Halk yine akşam yemekleri için saraya akın ediyor, kralın kendisini görmese bile her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirip mutlu huzurlu evlerine dönüyordu. Babam bu işin altından layıkıyla kalkmıştı. Neden biz de yapamayalım? Varlık ve servet gösterisi her zaman işe yarar. Ve Kraliçe'yi gördüklerinde de, hükümdarlarının ulaşılabilir, dokunulabilir ve bağırlarına basılabilir olduğunu görmeleri kâfi. Elizabeth halkın kraliçesi olmalı!"

Cecil'in aklına pek yatmadıysa da Sör Francis ikna olmuştu bile.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 129

Gözlerini tahta dikerek, "Kraliçe'ye bu mevzuyu ben açarım," dedi. İspanya elçisi müsaade istemeye hazırlanırken İspanya Kralı'nın hanedan damgasıyla mühürlenmiş zarfta Elizabeth'e gönderdiği mektubu Kraliçe'ye uzatıyordu. Elizabeth tüm maiyetin gözü önünde -ve belli ki onu izlediklerinden habersiz- mektubu aldı ve göğsüne bastırdı.

"Sanırım yakında siz de Elizabeth'in şov yapmadaki ustalığının farkına varacaksınız," dedi Robert havalı havalı. "O hayatı boyunca üzerine kilitlenen bakışları asla hayal kırıklığına uğratmadı, bundan sonra da uğratmayacak."

Robert Dudley, karısına Bury St Edmunds yolculuğunda eşlik etmesi için kendi özel hizmetkârını görevlendirmiş, kocasından sevgiler yollamış, bir kese altın ile yeni bir elbise diktirmesi için de bir top kırmızı kadife göndermişti.

Ayrıca Amy'ye yeni evinde Robert Dudley'nin eski arkadaşlarından birinin dul kızkardeşi Elizabeth Oddingsell de eşlik edecekti. Daha önce Amy ile Gravesend'de birlikte bulunan ve sonrasında Chichester'e beraber gitmişlerdi. Amy koyu renk saçlı ufak tefek kadını görünce çok mutlu oldu.

"Eşiniz yeniden nasıl da yükselişe geçti!" Bayan Oddingsell oldukça neşeli görünüyordu. "Kardeşimden Sör Robert'in sarayda görevlendirildiğini duyunca size yazmayı düşündüm ama yaranmaya çalıştığımı düşünmenizden çekindim. Etrafınızda bağlarını kuvvetlendirmek isteyen bir sürü eski dost peyda olmuş olmalı."

"Tahminimce, Lordum şu sıralar bir sürü yeni arkadaş ediniyordur," dedi Amy. "Ama ben kasabada kendi halinde yaşamaya devam ediyorum."

130 | Philippa Gregory

"Evet, görünüşe bakılırsa öyle olmuş." Bayan Odding-sell, küçük taş binanın soğuk ve kasvetli salonunu süzüyordu. "Evet, bana söylendiğine göre sizle birlikte bir seri ziyarete çıkacakmışız. Kraliçeler gibi sürekli bir yerden bir yere geçeceğiz, iyi vakit geçireceğimize inanıyorum."

"Ben de," diye cevap veren Amy söyleyecek başka bir şey bulamadı.

"Ah, az kalsın unutuyordum!" Bayan Oddingsell boynundaki sıcacık atkıyı açıp çıkardı. "Sör Robert sizin için sevimli bir tay gönderdi. Ona dilediğiniz ismi verebileceğinizi de eklemeyi unutmadı. Bu yakışıklı seyahatimize renk katacak, siz ne dersiniz?"

Amy pencereye koşarak gözlerini bahçeye dikti. Aşağıda genç bir delikanlı Amy'nin birkaç parça eşyasını arabaya yüklüyordu. Katarın sonunda ise Oddingsell'in bahsettiği kuzgun siyah tay duruyordu.

"Ah, ne kadar tatlı bir hayvan bu böyle!" diye sevindi Amy. Elizabeth tahta çıktığından beri ilk kez bir şey Amy'yi bu kadar mutlu ediyordu.

"Ayrıca buradaki borçlarınızı kapatıp alışveriş yapabilmeniz için bir kese dolusu da altın yolladı." Oddingsell, paltosunun cebinde duran keseyi çıkarıp içindeki altınları Amy'ye gösterdi. Amy ağır keseyi eline aldı. "Hepsi benim mi?" diye sordu. Amy yıllardır bu kadar çok parayı bir arada görmemişti.

"Zor zamanlar geride kaldı," dedi Bayan Oddingsell kibarca. "Tanrı'ya şükürler olsun, artık hepimizi güzel günler bekliyor!"

Amy ve Bayan Oddingsell, soğuk bir kış sabahı şafak sökmeden yola koyuldu. Newbrough'd mola verip iki gece dinlendikten sonra kaldıkları yerden devam ettiler. Yolculukları

BAKİRENİN AŞIĞI | 131

sakin geçti, hava muhalefeti dışında bir sorunla karşılaşmadılar. Amy yeni atına hemen ısındı. Bayan Oddingsell, küçük tayın Amy'ye moral kaynağı olduğunu farkedince yağmur çamur demeden at binerken genç kadına eşlik etti.

h

Bury St Edmunds'a vardıklarında Bay ve Bayan Woods, Amy'yi memnuniyetle karşıladılar ve yanlarında dilediği kadar kalabileceğini söyleyip Amy'yi ağırlamaktan duydukları mutluluğu dile getirdiler. Robert Dudley, mektubunda karısının nisan ayına kadar orada kalmasını istediğinden söz ediyordu.

"Bana da mektup yollamış mı?" diye öğrenmek istedi Amy. Hayır yanıtını alınca Amy'nin rengi uçtu. Karıkoca-Amy'nin bozulduğunu farkedince kendilerine gelen mektubun da kısa bir nottan ibaret olduğunu söyleyerek durumu toparlamaya çalıştı.

"Buraya geleceğinden söz etmiş mi peki?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bayan Woods tekrar ve Amy'nin aldığı her olumsuz yanıtta yüzünün biraz daha gölgelendiğini fark etti. "Sanırım sarayda işler yoğun," diye devam etti, o garip anı geçiştirmek için. "Bence belki de haftalarca evine adım bile atamayacak."

Bayan Woods, kaş yapayım derken göz çıkarttığını idrak ettiğindeyse artık çok geçti. Sör Robert'ın geri dönebileceği bir evi bile yoktu! Amy ile paylaştığı sıcak bir yuvası! Daha fazla konuyu uzatıp istemeden de olsa Amy'yi üzmemek için, lafı yolculuklarının nasıl geçtiğine, sıcak bir banyodan sonra dinlenmek isteyebileceğine, karınlarının aç olup olmadığına getirdi.

132 | Philippa Gregory

Amy hemen özür diledi, yorgun olduğunu ve odasında dinlenmek istediğini söyledi. Koridorda hızlı adımlarla yürüyüp Bayan Oddingsell ile Bayan Woods'u baş başa bıraktı.

"Amy oldukça yorgun, bünyesi pek güçlü sayılmaz," dedi Bayan Oddingsell.

"İsterseniz Cambridge'deki doktorumuzu çağırabilirim?" diye teklif etti Bay Woods. "İyi bir hekimdir ve bekletmeden gelir, hastanın moralini düzeltmek için espriler yapar, neşe verir. Amy'nin rengi sapsarı, sanki sinirleri zayıflamış, öyle mi dersiniz?"

Elizabeth Oddingsell sessizce başını sallayarak onayladı. "Doğrusu keyfi hiç yerinde değil," dedi.

Bay Woods, Amy'nin midesinden şikâyeti olduğunu düşünüp tam meyan kökü ve süt ikram etmeyi teklif edecekti ki, Bayan Woods, Kraliçe Elizabeth'in taç giyme töreninde hemen arkasından siyah bir at üzerinde bir prens edasıyla kendisini takip eden Sör Robert'ı hatırlayıverdi ve Amy'nin keyifsizliğinin asıl nedenini anlayıp sustu.

Akşam yemeğinden sonra Kraliçe'nin hemen yanında yerini alan Robert değil, Cecil olmuştu. Yemek salonundaki uzun yemek masası Tudor hanedanının geleneksel görkemine göre donatıldı, yemekler servis edilmeden önce her zaman olduğu gibi zehirli olma ihtimaline karşı tadıldı, sonra da Kraliçe'nin önünde diz çöken hizmetkârlar tarafından sunuldu. Hizmetçilerden üçü Cecil'in adamıydı ve işe yeni başladıkları için acemiydiler. Bir yandan casusluk yaparken bir yandan da göze batmamak için yemek servisine yardım ediyorlardı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 133

Elizabeth tabakların hepsinden birer lokma tattıktan sonra salonda yerini alan sevdiği dostlarına gönderdi. En iyi yemeklerin kimlere gittiğini seyreden bakışlar, rosto geyik etinin Robert Dudley'nin önüne konduğunu görünce iyice bozuldu ve dedikodu kazanı kaynamaya başladı. Karşılıklı gülüşüp konuşma sesleri yemek salonunu bir baştan bir başa dolduruyor, o da yetmiyormuş gibi, araya boşalan tabakları toplayan hizmetçilerin çıkardığı gürültü de karışıyordu.

Cecil, masadan kalkıp tahta doğru yürürken konuşmalarına kimsenin kulak kabartmaması için Elizabeth müzisyenlere çalmaya başlamalarını işaret etti. "Suikastçılardan haber var mı, Sör William?" diye sordu.

Elizabeth'in tedirginliği yüzünden okunuyordu. "Güvendesiniz, Kraliçem!" Cecil aslında bundan asla emin olamayacaklarını gayet iyi biliyordu ama o an önemli olan Kraliçe'nin içine su serpebilmel i. "Limanlar aralıksız gözleniyor, kapıları da kalabalık bir muhafız ordusu bekliyor. Bizden habersiz içeri fare bile giremez."

Elizabeth kendini gülümsemeye zorladı. "İyi. Her an tetikte olması için herkesi uyarın." Cecil ise başını sallamakla yetindi. "İskoçya meselesine gelince akşamüstü notunuzu okudum. Önerdiğiniz şeyi yapamayız," dedi Elizabeth. "Bir kraliçeye karşı isyancıları desteklememiz uygun düşmez, yasaları tersine çevirmiş oluruz. Bekleyip neler olacağını görmekten başka çaremiz yok."

Elizabeth, tam da Cecil'in tahmin ettiği gibi davranıyordu. Yanlış yapmaktan ölesiye korktuğu aşikârdı. Uçurumun kenarındaymış gibi, durduğu yerden kıpırdamaktan korkuyordu. Ne bir adım ileri, ne de bir adım geri atmaya cesareti vardı. Aslında temkinli olmaya çalışırken haksız da sa-

134 | Phi[^]ippa Gregory

yılmazdı. İngiltere kraliyet sarayında alınan her kararın yüzlerce muhalifi, her bir devrimin de binlerce muhalifi vardı. İnsanlar kendi çıkarlarına hizmet eden karar ve değişimler karşısında ansızın taraf haline gelirken çıkarlarına ters düşüldüğünde de düşünmeksizin dişlerini gösteriveriyordu. Elizabeth tahta yeni çıkmış, oldukça genç bir kraliçeydi ve maalesef başında taşıdığı taç sallantıda sayılırdı. Halkı Kra-liçe'nin kuvvet ve kudretini sorgulamaya itecek herhangi bir atakta bulunmak onu korkutuyordu,

Cecil aklından geçenleri yüzüne yansıtmamaya özen gösteriyordu. Kimseyle paylaşmasa, dile dökmekten imtina etse de, ne kadar zeki ve iyi eğitilmiş olursa olsun, kadınların bu kadar ağır yükleri omuzlamaya elverişli yaratıklar olmadığına inanıyordu. Kadınlar yaradılışları itibarıyla ivedilikle karar alma iradesinden yoksundu, bilhassa da Elizabeth gibiler.

"Tahtta oturan bir kraliçeye karşı çıkarılan isyanın arkasında durmam söz konusu bile olamaz!"

Elizabeth, kati kararının altını bir kez daha çizme ihtiyacı hissetti.

Cecil, mahir davranarak Elizabeth'in yıllar yılı söylentilerin odağında olduğunu, öz be öz, aynı kandan baba bir ablası Kraliçe Mary'nin tahtını sarsmak için adının karıştığı entrikaları dile getirmede.

"Kraliçe Mary Guise'ın vekiline karşı İskoç Protestanların isyanını neden desteklememizi istediğini biliyor ve çabanı da anlayışla karşılıyorum. Ama ben başında kraliyet tacını taşıyan bir kral ya da kraliçeye karşı saf tutamam. Bir başka ülkenin kraliyet işlerine burnumu sokmam hiç de hoş olmaz."

"Ama görünüşe bakılırsa Fransa prensesi sizin işlerinize pekâlâ da burnunu sokacak," diye uyarı Cec il, eski defter-

BAKİRENİN ÂŞIĞI "135

leri açmamaya özen gösterse de en azından mevcut durum karşısında Elizabeth'i uyarmayı görev biliyordu. "Hatta ne yazık ki çoktan gardım ald ı bile. Kendini İngiliz kraliyet tahtının gerçek varisi olarak kabul ediyor. En kötüsü de İngiltere'nin yarısı ve Protestan camianın neredeyse tamamı haklı olduğunu iddia edecektir. Eğer kayınpederi, Fransa Kralı da gelininin İngiliz kraliyet tahtında hak sahibi olduğuna kanaat getirirse, Fransa'nın İngiltere'ye saldırması

an meselesi! İskoç toprakları ve kuzeye el atmak için stepne olarak İngiltere'yi kullanacaklardır. Annesi, bir Fransız ley-dîsi olarak vekaleten İskoçya'yı elinde tutuyor. Fransız askerleri kuzey sınırimıza doğru harekete geçti bile. Bu bir saldırı hazırlığı değilse nedir, Majesteleri? Savaş kapımıza dayandı. Protestan İskoçlar'ı arkamıza alarak Fransız ordusuyla İskoçya'da karşılaşmamız daha doğru olacaktır. Aksi takdirde Fransızlar'ın Büyük Kuzey Yolu'na doğru ilerlemesine seyirci kalırsak, savaş çıktığında kimlerin arkamızda olacağını asla bilemeyeceğiz."

Elizabeth duraksadı. Mary Guise'in kızının kalkanı üstündeki İngiliz leopar motifleri, içten içe kıskançlıkla bezeli olsa da içine bir suçluluk duygusu salıyordu. "Tahtım üstünde hak iddia etmeye cüret edebileceğini sanmıyorum. Üstelik kimse tahta benim yerime Mary'nin oturması için isyan da çıkarmayacaktır," dedi Elizabeth cesurca. "Kim neden tahtta bir Katolik Kraliçe Mary daha istesin ki?"

"Yüzlerce insan isteyecektir," dedi Cecil, "Hatta binlerce."

Bu sözleri, tam tahmin ettiği gibi Kraliçe'ye işliyordu. Elizabeth'in renginin attığı Cecil'in gözünden kaçmadı.

"Halk beni seviyor!" Elizabeth, kendi kendini avutmaya çalışıyordu.

136 | Philippa Gregory

"Haklısınız, ama hepsi değil!"

Kraliçe şen bir kahkaha savurmasına rağmen, neşesi şüphesiz yapmacıktı. "İngiltere'nin kuzeyine nazaran İskoç-ya'da daha çok yandaşım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Cecil körü körüne.

"Eğer bir saldırı söz konusu olursa İspanya Kralı Philip müttefikimiz olarak yanımızda yer alır," diye duyurdu Elizabeth.

"Evet, tabii karısı olacağınıza inandığı müddetçe. Peki siz onu daha ne kadar oyalayabileceğinize inanıyorsunuz? Bir gün onunla evlenmeyi düşündüğünüzü hiç sanmıyorum doğrusu."

Elizabeth, küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdarken açık verdiğinin farkında değildi. O esnada gözü odanın karşı köşesinde iki yakışıklı adamın arasına kurulmuş sohbet eden Robert Dudley'ye takıldı. İstese de istemese de, Dudley'nin etrafına saçtığı ışık diğer iki yakışıklı İngiliz'i gölgede bırakıyordu. Genç adam abartılı bir kahkaha koyuvererek başını geri atarken parmaklarını şıklatarak uşaktan da biraz daha şarap istedi. Hizmetkârlardan biri, kadehi boşalan diğer akşam yemeği misafirlerini es geçip soluğu Dudley'nin yanında aldı.

"Philip'le evlenebilirim," dedi Kraliçe. "Ya da onu oyalamaya devam edebilirim."

"Asıl önemli olan," dedi Cecil nazıkçe, "kendinize doğru bir eş seçmek ve bize. bir varis bırakmanız. Prenses Mary'ye karşı ülkenizi korumak istiyorsanız tek çıkar yol bu. Eğer yanı başınızda güçlü bir eş ve beşikte sağlıklı bir oğlunuz olursa, kimse bir başka kraliçenin adını bile ağzına almaz. Tahtın veraseti garantide olduktan sonra kimsenin gözü mezhep farkı görmez."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 137

"Şimdiye kadar eş olarak kabul edebileceğim hiç kimse önerilmedi." Elizabeth belki de ilk kez, en sevdiği ama bir yandan da kendisini en çok rahatsız eden mevzu üzerine bu kadar açık konuşuyordu. "Hem ben yalnız da mutluyum!"

"Siz bir kraliçesiniz," diye belirtti Cecil. "Ve kraliçeler yalnızlığı seçemez."

Robert kadehini, Elizabeth'in nedimelerinden son metresi için kaldırdı, genç kadın da yanında oturan arkadaşının dürtmesiyle kendine gelerek odanın diğer köşesinde oturan Sör Robert'a cilveyle gülümsedi. Elizabeth görünüşte hiçbir şeyin farkında değil gibiydi, oysa Cecil hiçbir ayrıntıyı kaçırmadığından adı gibi emindi.

"Peki ya İskoçya?" diye sordu Cecil. "Bu çok büyük bir risk, Sör William. Protestan İskoç Lordları'nın Mary Guise'a karşı ayaklanması kulağa hoş geliyor ama ya ayaklanmazlarsa? Ya da ayaklanıp da yenilir-lerse? O zaman biz ne duruma düşeceğiz, fitilini bizzat ateşlediğimiz bir tarafta havlu mu atmış olacağız? Hem de başında tacı olan bir kraliçenin işlerine müdahale ederek... Sence bu Tanrı'nın iradesine karşı çıkmak değil de nedir? Ve Fransız saldırısını üstümüze çekmek!"

"İskoçya'da ya da İngiltere'de, Fransız ordusuyla elbet bir yerde karşı karşıya geleceğiz," diye tahmin yürüttü Cecil. "Yanımızda İspanyol kuvvetleri olsun ya da olmasın... Benim önerim, Majesteleri -daha doğrusu anlamamız için yalvardığını- Fransız ordusuyla çarpışacaksak neden yeri ve zamanı kendimiz belirlemeydim? Eğer şimdi çatışmaya girersek İspanya da yanımızda

yer alacak. Ama zamana bırakırsak, tek başımıza kalabiliriz. Bu da mutlak yenilgi manasına geliyor."

138 | Philippa Gregory

"Hakkı olan-bir tahtta oturan Katolik bir kraliçeye karşı, Protestanların tarafını tutarsak İngiltere'deki Katolikler'in de şimşeklerini üstümüze çekebileceğimizi hesap ediyor musun?" diye altını çizdi Elizabeth.

"Sizin Protestan olduğunuz zaten biliniyor, dolayısıyla Protestanların yanında yer almanız kimse için sürpriz olmaz. Üstelik en dindar Katolikler bile Fransızlar'ın ağır bir yenilgiye uğratıldığını görmekten haz duyacaktır. Katolik İngilizler'in çoğu her şeyden önce birer İngiliz!" Elizabeth tahtında huzursuzca kıpırdandı. "Ben Protestan bir kraliçe olarak anılmak istemiyorum," dedi aksi aksi. "İnsanların inançlarıyla yeterince uğraşılma mı? Neden tekrar aynı hataya düşelim! Herkes inancı neyi gerektiriyorsa onu yapsa ve biz de insanları kendi ibadetleriyle baş başa bıraksak ne çıkar? Başpiskoposun avam kamarasına kadar herkesin inancımı sorgulamasına katlanmak zorunda mıyım? Cezalar olmaksızın kilisenin babam zamanındaki haline dönmüş olması insanları neden tatmin etmeye yetmiyor?"

"Maalesef hayır." Elizabeth'in sert bakışlarına rağmen Cecil kendini doğruları söylemek mecburiyetinde hissediyordu. "Siz ne kadar çabalasanız da her seferinde bir tarafa çekilmeye çalışılacaksınız. Kilisenin bir öndere ihtiyacı var, önder ya siz olacaksınız ya da bu işi Papa'ya bırakacaksınız. Hangisini tercih edersiniz?"

Elizabeth'in dikkatinin dağıldığını fark etti Cecil. Gözleri, masasından kalkıp odanın diğer tarafında kendi masalarında oturan nedimelerin yanına doğru yürüyen Robert'a takıldı. Robert'ın yanlarına geldiğini gören kadınlarsa, yerlerinden kalkmadan aynı anda başlarını ona doğru çevirdi. Karşıdan bakınca güneşe dönen ayçiçeklerini andırıyorlardı.

Kraliçe aniden, "Bunu düşüneceğim," deyip kestirip attıktan sonra eliyle Robert Dudley'ye işaret etti. Dudley de

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 139

anında yönünü değiştirip soluğu kürsünün önünde aldı. "Majesteleri," dedi hoş bir tavırla.

"Dans etmek istiyorum."

"Bana bu şerefi bahşeder misiniz? Aslında ben de sizi dansa kaldırmak için yanıp tutuşuyordum ama sohbetinizi bölmeye cesaret edemedim. Kasvetli şeylerden söz ediyor gibiydiniz."

"Sadece kasvetli değil, aynı zaman aciliyeti olan şeyler." Cecil, Elizabeth'i uyarmak istiyordu.

Kraliçe başını sallayarak onaylasa da dikkatinin dağıldığı belliydi. Gözleri Robert'a kilitli, koltuğundan bir çırpıda kalktı. Cecil kenara çekildi, Kraliçe de salonun ortasındaki piste yöneldi. Robert, Elizabeth'in önünde bir İtalyan gibi eğilerek elini ellerinin arasına aldı. Bu dokunuşla Elizabeth'in yanaklarına al bastı. Elizabeth başını Robert'tan başka tarafa çevirdi.

Cecil, Kraliçe ve Sör Robert'ın çevresini saran çiftleri seyrediyordu: Catherine ve Francis Knollys, onların arkasında Robert'ın kızkardeşi Leydi Mary Sidney ile kavalyesi ve saray eşrafından başka çiftler. Ama başka hiçbir çift Elizabeth ve Sör Robert Dudley kadar göz alıcı, dikkat çekici durmuyordu. Elizabeth, Cecil'in hoşgörülü bakışını üstünde yakalayınca gülümseyerek karşılık verdi, yaşlı adam da başını eğerek selamladı onu. Her şey bir kenara, o sadece bir kraliçe değil, aynı zamanda da genç bir kadındı. Böyle neşeli bir saraya sahip olmak her ülkeye nasip olmuyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, tüm saray uyku sükûnetine teslim olduğunda Cecil hâlâ uyanıktı. Beyaz keten geceliğinin üstüne bir robdöşambr giyip kocaman çalışma masa-

140 | Philippa Gregory

sının başına geçti. Taş zemin soğuk çekmesin diye çıplak ayaklarını da robdöşambrının eteklerine doladı. Önüne koyduğu müsveddeye, Kraliçe'nin elini verebileceği münasip eş adaylarının bir listesini döküyor, her birinin yanına da notlar alıyordu. Cecil liste hazırlamaktaki ustalığını her zaman olduğu gibi itinalı el yazısıyla gösteriyordu.

Kraliçe için koca adayları;

1. ispanya cKrah Philip -kapanın muafiyetine ihtiyacı --olacaktır. /Transaya karşı ingilterenin yanında yor alır ve bizi '-Jskoçyadah Transız tehdidine karşı korur. /S^ma o da ingiltere yi kendi savaşlarına sokacaktır. / 'Jlalk "Kral cPMip'i ikinciye çok zor kabul eder. / "-Bir çocuğa babalık edebilir mi? / &izabeth daha önce Philip e ilgi duyuyordu ama Philip i onun gözünde tek çekici kılan ezeli rakibi kardeşinin kocası olmasıydı.

2 arşidük Charles -c?labsburg ÇJrşidükü ama ingiltere de yaşaması için bir engel yok / ispanya itilafı. / Tanatik bir dindar olduğu söyleniyor. / &ğer anlatıldığı kadar çirkinse. güzellik düşkünü kraliçe karşısında zaten baştan kaybetmiş sayılır.

3. Sfirşidük Ferdinand -Charlesm kardeşi olduğu için aynı avantajlar geçerli. / yVma daha yakışıklı ve çekici bir adam olduğu konuşuluyor. / Daha genç olduğu için daha kolay etki altına alınabilir mi? / kraliçe kendisine tahakküm etmeye çalışan birine asla katlanamaz, tabi biz de.

4. '-Jsveç Prensi &ik - "Prens için bu evlilik bulunmaz bir nimet, ayrıca Saltık tüccarları da memnun olacaktır. / Stfma Saltık denizi haricinde ingiltere'ye hiçbir getirişi olmaz / "Bu evlilik Transa ve ispanyayı da daha beter düşmanımız edecektir, küçük bir menfaat uğruna değer mi? / Protestan oluşu

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 141

bir avantaj. / Stfynt zamanda zengin de, ki bu yngiltere için önemli.

5. 'Kont Çlrran -Prenses 'Jflaryden sonra 'Jskoçya kraliyetinin varisi. / ^skoçya seferini bizim adımıza kumanda edebilir. / c\fkışıklı. / "Protestan / Takir (böylece bana daha yakın olur.) / &ğer '-Jskoçyada Transız ordusunu yenerse bizim için en büyük tehlike ortadan kalkar. / Gğer bir oğullan da olursa, 'Kraliçe en nihayetinde iki krallığı birleştirme fırsatını yakalar. / cJngiliz-cJskoç monarşisi her şeyi çözecektir.

6. "Bir yngiliz Sfivam Kamarası cVyesi -'Kraliçe genç bir kadın, önünde sonunda etrafında pervane olan erkeklerden birine gönlü düşecek / 'Bu da olabilecek en kötü evlilik olur: Müstakbel damat kendi eş dost ve ailesini saraya yerleştirir. / 'Diğer kamara üyelerinin aileleri bu duruma tepki gösterir. / ilkeyi iyi bildiğini iddia ederek daha fazla yetki ve güç isteyecektir. / ' "Bu da benim felaketim olurl.

Cecil sandalyesinin arkasına yaslanıp kalemını masaya bıraktı.

'-Bu olamaz, diye yazmaya devam etti. ihtiyacımız olan en son şey kendini ve ailesini saraya yerleştirecek güç müptelası bir adam tanıya şükürler olsun ki y^obert Dudley zaten evli, gerçi kur yapan tavırlarına son vermeyecektir. Sfima en azından onu gayet iyi tanıyorum..

Saraya çöken ağır sessizlikte bir başına odasında oturuyordu. Tarete tünemiş bir baykuş acı acı ötiyordu. Cecil, Kraliçe'nin yatağında mısırlar uyuduğunu düşününce babacan bir edayla gülümsedi. Önüne temiz bir sayfa çekip yeniden yazmaya koyuldu.

142 | Philippa Gregory

"Xont Stfrran a:

Skordum,

^oğun bir dönemden geçtiğiniz şu günlerde size iyi dileklerle birlikte, bu mektubu ulaştıran görevlinin ingiltere ye gelirken size eşlik etmesine izin verirsiniz çok memnun olurum, öoim ve hizmetkârlarım size hizmet etmekten onur duyacaktır..

h

Elizabeth, Whitehall Sarayı'ndaki özel odasında, İspanya Kralı Philip'ten gelen aşk mektubunu yeniden okuyordu. Art arda gelen aşk mektuplarının üçüncüsü en tutkuyla kaleme alınanıydı. Nedimelerden Leydi Betty, mektupta ne yazdığını görebilmek için çaktırmadan Kraliçe'nin başının üstünden eğilmiş ama zayıf Latince'si yüzünden hiçbir şey anlayamamıştı.

"Ah, dinle bak!" Elizabeth adeta nefesini tuttu. "Benim yüzümden yemeden içmeden kesildiğinden, gözüne uyku girmediğinden söz ediyor."

"Yakında bir deri bir kemik kalmasın sakın!" Catherine Knollys, sözünü esirgemiyordu. "Zaten sıkı adamın tekiydi, bacakları leylek bacağına benzemiyor mu sence de?"

Robert Dudley'nin kızkardeşi Leydi Mary Sidney kendini tutamayıp kıkırdadı.

"Şişşt!" diye onları kınadı Elizabeth, tahttan inmiş olsa da eski bir hükümdarın her zaman saygı görmesi gerektiğine inanırdı. "Philip, nevi şahsına münhasır bir adam. Hem bana kalırsa pekâlâ da önüne ne konursa silip süpürüyordur. Biraz mübalağa etmiş hepsi bu, Catherine! Beni etkilemek istiyor, ne var bunda?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 143

"Bence saçmalık!" Catherine bu kez ağzının içinde geveledi. "Üstelik de Papacı saçmalık."

"Vicdanı ve değer yargılarıyla kıyasıya mücadele ettiğinden bahsediyor. Benim inancıma, sebatkarlığıma saygı duyuyor ve her ikimiz de kendi inançlarımıza sadık kalsak da birlikte yaşayabilmenin bir yolunun bulunabileceğini söylüyor." "Herhalde beraberinde bir düzine Kardinal getirir," diye tahmin yürüttü Catherine, "Onların peşi sıra da Engizisyon. Tüm bunlar siyasi oyununun bir parçası, sana duyduğu aşkla bir ilgisi yok."

Elizabeth gözlerini kuzeni Catherine'e dikti. "Catherine, kral bana ilgi duyuyor. Sen burada değildin tabii, olsaydın kendi gözlerinle görürdün. Herkesin dikkatini çekmişti, tam bir skandaldi. Eğer benim için Kraliçe'yi karşısına alıp konuş-masaydı belki ömrümü sonuna dek Kule'deki zindanda hapis kalacaktım. Benim de bir prenses ve tahtın varislerinden biri olarak muamele görme hakkım olduğunda ısrarcı davrandı..." Elizabeth bir an duraksayıp sabahlığının altın yaldızlı eteklerini düzeltti. "Ayrıca da bana karşı çok şefkatli bir yaklaşımı var." Elizabeth'in megaloman bir tarafı vardı ve kendinden bahsederken yüz ifadesi de ses tonu gibi başka-laşıyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi bildim bileli bana hayran! Gerçek bir prens, gerçek bir kral umutsuz bir aşka düşmüş, düşünsene ne büyük ıstırap. Ablam hasta yatağındayken birlikte geçirecek çok zamanımız oldu ve o..." "Philip'ten iyi bir koca olacak demek ki!" diye araya girdi Catherine. "Karısı bebek beklerken kardeşiyle kırıştırmaya teşebbüs ettiğine göre."

"Mary aslında hamile falan değildi." Elizabeth, müthiş bir umarsızlıkla konuştu. "Mary sadece karnı şiş ve halsiz olduğu için kendini bebek beklediğine inandırmıştı..."

144 | Philippa Gregory

"Daha da kötü ya," diye zafere ulaştı Catherine. "Hasta karısıyla ilgilenmek yerine, genç ve bekâr kızkardeşiyle ilgilenmeyi tercih etmiş. Gerçek şu ki, Majesteleri, onunla birlikte olamazsınız! Halk İspanya Kralı'nın kraliyet sarayına kurulmasına asla müsaade etmeyecektir. Mary'nin kocası olarak geldiğinde de kabul görmemişti, hele bir ikinciye... Kulağa imkânsız geliyor. Hazineyi boşalttı, Kraliçe Mary'nin kalbini kırdı, ona bir erkek evlat veremedi, Cala-is'i kaybetti ve üstelik tahttaki son aylarını -o kadar can alıcı meselenin arasında- Brüksel'de kadınlarla gönlünü hoş ederek geçirdi."

"Hayır!" Elizabeth, mektubun yarattığı cazibeden ansızın çıkıverdi. "Eğer öyleyse, benim aşkım yüzümden yemeden içmeden kesildiğini söylerken ne demeye çalışıyor?"

"Ah, yapmayın, Elizabeth, esnafın şişman karılarına bile ağzı sulanan zampananın tekinden bahsediyoruz!" Kraliçe'nin kıkırdaması Catherine'in hoşuna gitti. "Bence ablanın artıklarından çok daha iyisine layıksın! Sen yaşlı bir dul değilsin, neden soğumuş biftek ve ikinci el kocalara kanaat edesin? Önüne çok daha iyi fırsatlar çıkacağına adım gibi eminim."

"Peki sen bana kimi uygun görüyorsun?" diye sordu Elizabeth.

"Kont Arran'ı," diye atıldı Catherine acilen. "Genç, yakışıklı, Protestan ve çok ama çok çekici bir adam. Onunla bir kez karşılaştım ve o an aklımı başımdan aldı. Üstelik o da tahtı devraldığında İngiltere ve İskoçya Kraliyet'ini birleştirmeniz için hiçbir engel kalmamış olacak."

"Tabii Mary Guise şans eseri ölür ve tahta kızı geçmezse," diye ifade etti Elizabeth. "Mary'nin ne kadar sağlıklı, kızının-sa benden bile genç olduğunu görmezden gelir gibisin."

BAKİRENİN AŞIGI | 145

"Tanrı istediği takdirde en garip şeyler bile oluyor," dedi Catherine kendine güvenerek. "Hem Mary yaşasa bile yakışıklı bir Protestan da pekâlâ tahtı elinden alabilir, neden olmasın ki?"

Elizabeth kaşlarını çattı ve odada bu sohbe kimlerin kulak misafiri olduğunu görmek için etrafını süzdü. "Bu kadarı yeter, Catherine, çöpçatanlık sana göre değil!"

"Bu sadece sıradan bir çöpçatanlık değil. Kraliyetin ve inancımızın bekası söz konusu." Catherine'in geri adım atmaya niyeti yoktu. "Doğacak çocuklarınız için İskoçya'yi garantiye alma fırsatınız var. Hem yakışıklı bir erkekle mutlu bir evlilik yapabilir, hem de Papa'run tahakkümünden kurtulabilirsiniz. Bana kalırsa düşünecek bir şey yok! Beraberinde İskoçya'yı çeyiz olarak getirecek yakışıklı bir kontu kim istemez?"

Catherine Knollys, Kont Arran'ın Kraliçe için biçilmiş kaftan olduğunu düşünse de, şubatın sonunda sürpriz bir isim Kraliçe'ye talip oldu: Habsburg Arşidükleri Charles ve Ferdinand'ın İngiltere Kraliçesi Elizabeth'le evlenmeyi arzu ettiklerini Avusturya elçisi Kont von Helfenstein bildirdi.

"Arıların musallat olduğu, nadide bir çiçek gibisiniz," diye gülümseyen Robert Dudley, Kraliçe'ye Whitehall Sara-yı'nın kış bahçesinde yürürken eşlik ediyor, peşlerinden ise Elizabeth'in iki yeni muhafızı takip ediyordu.

"Sanırım biraz öyle, gerçi ben etrafımda pervane olsunlar diye özel bir şey yapmıyorum."

"Hiçbir şey mi?" Kalın kara k^şlanndan birini havaya kaldırdı.

146 | Philippa Gregory

Elizabeth şapkasının siperliğinden Robert'a kaçamak bir bakış attı. "Birilerinin dikkatini çekmeye çalışmıyorum, öyle değil mi?" diye iddia etti.

"Yürüyüşünüzle bile mi?"

"Elbette, bir yerden bir yere gitmek haricinde ne yapıyorum?"

"Ya dansınız?"

"Tüm leydiler gibi ben de İtalyan stilinde dans ediyorum."

"Ah, Elizabeth!"

"İsmimle hitap etmesen iyi olur."

"Pekâlâ siz de bana yalan söylememelisiniz."

"Bu nasıl bir kural böyle?"

"Sizin kendi iyiliğiniz için. Şimdi konumuza dönelim. Konuşma üslubunuzla bile eş adaylarınızın aklını başından alıyorsunuz."

"Ziyaretime gelen diplomatlara karşı nazik davranmak zorundayım."

"Sizinki nezaketten öte..."

"Nezaketten öte ne?" Elizabeth ergenlik çağında bir kız gibi kıkırdadı.

"Vaatkâr."

"Ah, ben hiçbir şey vaat etmiyorum!" dedi Elizabeth anında. "Ben asla kimseye vaatte bulunmam."

"Kesinlikle," dedi Robert da. "Sizin sırrınız tam da bu işte. Vaat ediyormuş gibi duruyorsunuz ama aslında asla vaatte bulunmuyorsunuz."

Elizabeth duyduklarından hoşnut, yüksek sesli bir kahkaha koyuverdi. "Bak bu doğru," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse, sevgili Robin, bu oyunu oynamam geV'eki-yor, keyfimden böyle davranmıyorum."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 147

"İngiltere'nin güvenliği için asla bir Fransız'la evlenmeyeceksiniz, değil mi?"

"Bana her kim talipse İngiltere'nin müttefikidir. Bu her şeyden çok satranç oynamaya benziyor."

"Peki içlerinde hiçbiri kalbinizin daha hızlı çarpmasına neden olmuyor mu?" Robert ansızın özel meselelere getirdi lafı.

Elizabeth, ifadeden yoksun bir bakışla, renk vermeyen yüzüyle Robert'ın gözlerine dimdik baktı. "Hiçbiri," dedi kısaca.

Robert bu kadar açık ve sade bir yanıt almayı beklemediği- için afalladı.

Elizabeth kahkahadan kırıldı. "İşte ağıma düştün!" Parmağıyla onu işaret etti. "Sen beni avlayacağını sanıyordun ama olmadı, Sör Robert!"

Dudley, Elizabeth'in parmağını ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü. "Galiba sizi asla ağıma düşüremeyeceğim," dedi. "Ama yine de tüm ömrüme mal olsa bile denemek bile beni mutlu kılıyor."

Elizabeth gülmek istedi ama aralarındaki yakın temas boşazını düğümledi. "Ah, Robert..."

"Elizabeth?"

Elizabeth elini geri çekmeyi denese de Robert müsaade etmedi.

"Bir prensle evlenmeliyim," dedi huzursuzca. "Bu bir kumar ve ben zarları doğru atmakla mükellefim. Kraliyeti tek başıma yönetemem, özellikle de tahtı emanet edecek bir varisim olması şart."

"Hem sizin hem de ülkenin çıkarlarına yönelik hizmet edecek biriyle evlenmelisiniz," dedi Robert hiç istifini bozmadan. "Ayrıca aynı yatağı paylaşmaktan da memnu-

148 " Philippa Gregory

niyet duyacağınız biri olması gerektiğinin şüphesiz farkındasınız."

Elizabeth, Robert'ın teklifsizliği karşısında şaşkına döndü. "Fazlaca özgürsünüz, Sör Robert!"

Robert'ın kendine güveni ansızın sarsılsa da Kraliçe'nin elini bırakmamakta kararlıydı. "Sadece eminim," dedi yumuşak bir sesle. "Kraliçe olduğunuz kadar genç bir kadınsınız da. Bir tacınız olduğu gibi, sevmeyi ve sevmeyi hak eden bir kalbiniz de var. Dolayısıyla ülkenizin ihtiyaçları kadar kendi arzularınızı da düşünerek karar vermelisiniz. Siz buz gibi bir yatağa mahkûm olmayı hak etmiyorsunuz. Sırf politik kaygılar yüzünden evlenecek bir kadın değilsiniz. Güvenebileceğiniz ama âşık da olacağınız bir eş arıyorsunuz. Bunu biliyorum. Sizi tanıyorum."

cbahar 1559

Cambridgeshire'da nehir boyunca altın sarısı ve beyaz zambaklar uzanıyor, ağaçlarda ilkbaharı müjdeleyen kuşlar ötüşüp duruyordu. Amy Dudley, her sabah Bayan Woods ile at binmeyi alışkanlık haline getirmişti. Her evsahibinin konuk etmekten zevk duyacağı bir misafirdi

doğrusu. Woods Aile-si'nin arazilerine övgüler "yağdırıp duruyor, kuru otların temizlenmesi gerektiğine dair içten öneriler getiriyordu.

"Kendinize ait bir arazinizin olmasını isterdin, öyle değil mi?" Genç meşe ağaçlarının arasından geçerken Bayan Woods aniden soruverdi.

"Umarım yakında alabiliriz," dedi Amy mutluluk içinde. "Mesela Flitcham Malikânesi, eski evimin hemen yakının-daydı. Üveyannemin yazdığına göre sahibi satılığa çıkarmaya karar vermiş. Oldum olası o araziye istemişimdir. Babam o toprağa sahip olabilmek uğruna varını yoğunu satmaktan söz ederdi. Birkaç yıl önce Robert ve ben için almaya niyetlenmişti ama sonra..." Amy yutkunup kaldığı yerden devam etti. "Her neyse, babamın ömrü yetmedi ama umarım biz alabiliriz. İki büyük taş tribünü var ve

150 | Philippa Gregory

içinden de iki nehir geçiyor. Nehirlerin birleştiği delta sulak ve verimli, ayrıca arazinin tepesindeki toprak da özellikle arpa yetiştirmek için çok münasip. Daha da yukarılara çıkıldıkça küçükbaşların otlatılması için meralar var. Ah, çocukluğumdan beri dolaştığım yerler, araziye gayet iyi biliyorum. Lordum da ilk gördüğü gün araziye çok beğenmişti, eminim o da almak için can atıyordur. Başımız beladan kurtulsaydı belki daha bile erken..." Amy konuşurken dalıp dalıp gidiyordu. "Her neyse," dedi tekrar mutlu mutlu. "Lizzie Oddingsell'den Robert'a bir mektup yazıp arazinin satılık olduğunu ve ondan haber beklediğimi bildirmesini istedim."

"Kraliçe tahta çıktığından beri Sör Robert'ı hiç görmedin mi?" diye inanamayarak sordu Bayan Woods.

Amy gevrek bir kahkaha savurdu. "Hayır! Bu bir skandal değil mi? Noel'in on ikinci gecesini geleceğini düşünmüştüm, aslında o da geleceğine söz vermişti. Ama tabii atlardan sorumlu olduğu için tüm kutlamaların başında durması ve gerekli düzenlemeleri yapması icap etmiş olmalı. Kraliçe'nin her gün atla gezintiye ya da ava çıktığını biliyorsun. Tüm haraları ve saray eğlencelerini kontrol altında tutması şart. Maskeli balolar, şölenler, partiler ve tüm eğlence."

"Sarayda ona eşlik etmek istemez misin?"

"Ah, hayır!" Amy tereddüt etmeden kesin bir dille kestirip attı. "Babası sağken birlikte Londra'ya gitmiştik. Tüm ailesi saraydaydı ve hayat çekilmezdi."

Bayan Woods gülümsedi. "Neden? Sarayda yaşamının nesi bu kadar korkunç?"

"Çoğu zaman yapacak hiçbir iş olmuyor, senden tek beklenen öylece ortalıkta dolanıp havadan sudan konuşmak," dedi Amy açıksözlülükle. "Erkekler için aynı şey de-

BAKİRENİN AŞIĞI | 151

ğil tabii; onların yapılacak işleri, katılmaları gereken toplantılar oluyor, her zaman tartışacak bir konu ya da birilerine yardım etme, ev bulma gibi işler çıkıyor. Ama kadınlara gelince, onlar sadece Kraliçe'nin odasında vakit öldürüp hizmet etmekle görevli. Bana kalırsa saraydaki nedimelerin pek azı halinden memnun. Hem sonra artık benim fikrimi önemseyen bir erkekğim de yok. Londra'da kaldığım süre boyunca, kayınvalidemle birlikte bir odanın içine tıkilip oturmak zorunda kaldım. Onun da gözü Dük, kocası ve oğullarından başkasını görmüyordu. Kocamın dört erkek kardeşi de birbirine hem çok bağlıydı, hem de hepsi birbirinden parlak gençlerdi. Ayrıca iki de kızkardeşi var: Leydi Catherine ve Mary..."

"Biri Leydi Sidney oldu, değil mi?" "Evet. Hepsi de Robert'ın kimseye layık olamayacak kadar mükemmel olduğunu düşünüyordu. En azından onların nazarında Robert'ın evlenebileceği en son kadın bendim. İstisnasız hepsi benim bir aptal olduğuma inanıyordu ve ben de saraydan ayrıldığımda aslında kendim için aynı şeyi düşündüğümü fark ettim."

Bayan Woods, Amy'nin sözleri karşısında kendini gülmekten alıkoyamadı. "Ne büyük bir kâbus! Ama yine de senin de fikirlerin olmalı, en nihayetinde gücün odağında bir aileye mensupsun."

Amy'nin yüzü değişti. "İnsan böyle bir aileye katılınca her şeyden önce Dük'ün fikrine ters düşen fikirleri varsa söylemekten susmasının daha iyi olacağını öğreniyor," dedi. Kocam, Kraliçe Mary'nin aleyhinde olsa da, ben her zaman onun tahtın haklı varisi olduğuna ve onun inançlarının ülkeye hükmedeceğine inanmışımdır. Fakat benim düşüncelerimi seslendirmem hem benim, hem de Robert'ın

152 • Philippa Gregory

iyiliğineydi. Sonunda inancımı da fikirlerimi de kendime saklamayı öğrendim."

"Bu altından kalkılması kolay olmayan bir sabır sınaması! Ne kadar üstüne gelinirse gelinsin, susup oturmak!"

Amy kıkırdadı. "Neresinden başlayıp anlatacağımı bilmiyorum, dedi. "En kötüsü de Sör Robert böyle biri değildi. Onu babamın evinde ilk gördüğümde sevgi dolu ve cana yakın bir

delikanlıdan fazlası değildi. Küçük bir çiftlik evi alıp küçükbaş hayvan gütmekten söz ediyorduk. O da kendine büyük bir hara kurmayı düşünüyordu. Ve şimdi buradayım, kocamın beni alıp evimize götüreceği günü bekliyorum."

"Kendimi bildim bileli saraya gitmek istemişimdir." Bayan Woods sessizliği bölmek istedi. "Bay Woods bir keresinde eski Kraliçe'yi görmem için beni saraydaki akşam yemeğine götürmüştü. Göz alıcı bir manzaraydı doğrusu!"

"Ah, o akşam yemekleri bana sonsuza dek sürecekmiş gibi gelirdi," dedi Amy dümdüz bir sesle. "Yemekler her zaman soğuk gelir ve insanların çoğu yemeğin yarısında odasına çekilip kendilerine özel pişirilen yemeklerle karınlarını doyurur. Kendine ait av köpeğinin olmasına izin yoktur, baş mabeyincinin izin verdiği kadar hizmetçi tutabilirsin ve saray takvimine muhakkak ayak uydurmak zorundasındır... Uykudan yere yığılacak olsan bile Kraliçe odasına çekilmeden yastığa başını asla koyamazsın."

"Peki bu hayat Sör Robert'ı tatmin ediyor mu?" diye gözlemini açığa vurdu Bayan Woods.

Amy kaderine boyun eğmiş bir edayla başını sallayıp atını eve doğru çevirdi. "Şu an için halinden memnun sanırım. Sarayda doğup büyümüş ve bir prens gibi el bebek gül bebek büyütülmüş. Ama aslında özünde verimli bir parça ara-

BAKİRENİN ÂŞIĞI »153

zi ve cins atlarla dolu bir haradan başka bir hırsı olmayan, sevdiğim adam olduğuna şüphem yok. Bu fikre sadık kalmam gerektiğini biliyorum -her ne pahasına olursa olsun." "Ama ya sen?" diye sordu Bayan Woods atıyla yanına yaklaşarak, Amy'yi incitmemeye özen gösteriyordu.

"İnancımı koruyorum," dedi Amy sadıkça. "Döneceği günü bekliyorum ve bir gün eve bana döneceğine eminim. Robert'ı, Robert olduğu için sevdim ben. O da beni olduğum gibi sevdiği için evlendi benimle. Yeni Kraliçe'nin tahttaki yeri sağlamlaşıp her şey düzene girince ve herkes alışınca, herkes yerini bulunca ve sağlamlaştırdınca, bütün ayrıcalıklar belli olduktan sonra, işte ondan sonra Lordum'un dajia çok vakti olacak ve ilk fırsatını bulduğunda güzel evimize geri dönecek. Ben de sıcak yuvamızda onu bekliyor olacağım, atların yavruları ayaklarının dibinde olacak, her şey olması gerektiği gibi olacak."

Kral Philip'in aşk mektuplarından sonra Elizabeth'in tav-rındaki değişiklik hem William Cecil'i, hem de Catherine Knollys'i harekete geçirdi. Sadece Mary Sidney, biricik ağabeyi Robert Dudley ile köşelere çekilip fiskos yaparken endişe edilecek bir durum olmadığından söz ediyordu.

"Kralı sadece bir müttefik olarak kendine bağlamak istediğinden hiç şüphem yok." Leydi Sidney kısık sesle konuşuyordu. "Ve tabi bir taraftan da çok eğleniyor. Kendisine hayranlık duyulmasından ne kadar büyük zevk aldığını sen de biliyorsun."

Robert onaylayarak başını salladı. Kızkardeşiyle yan yana at biniyorlardı. Uzun bir gezintiye çıkmışlar, atlar terle-

154 | Philippa Gregory

miş ve yorulmuştu. Önden ise Kraliçe, bir yanında Catherine Knollys, diğer yanında güzel yüzlü genç bir delikanlıyla gidiyordu. Robert Dudley meydana yeni çıkan bu adamı bir tehlike olarak görmediğinden içi rahattı. Elizabeth bebek yüzlü bir adama âşık olacak bir kadın değildi. O, nefesini kesecek bir erkeğin hasretiyle yanıp tutuşuyordu. "Fransa'ya karşı bir müttefik mi?" diye sordu Robert. "Görünüşe bakılırsa, evet," dedi Leydi Sidney. "Calais'! aldıklarında Kral Philip Fransa'ya karşı bizim yanımızda yer aldı. Fransızlar, Hollanda'ya gözünü dikince de, biz de onların."

"Elizabeth, kralla diyalogunu koparmayıp desteğiyle İs-koçya'ya yürümeyi mi tasarlıyor?" diye sordu Robert. "Ce-cil'in İskoç Protestanlar'ı destekleme fikrine sıcak bakıyor mu? Ortalık durulup siz kadınlarla odada baş başa kaldığında bu konulardan söz ediyor mu hiç? Cecil'in önerilerini dinleyip savaş planları yapıyor mu, ne dersin?"

Mary olumsuz anlamda başını salladı. "Kanatlı bir ata benziyor. Barış ve huzur onu tatmin edecek gibi değil. Bazen aynı mezhebe mensup oldukları için onlara yardım etmeyi geçiriyor kafasından, ayrıca Fransızlar'ın ezeli düşmanımız olduğu da aşikâr. Ama bir taraftan da kutsanmış bir hükümdara karşı ayaklanma fitilini ateşleyen olmaktan korkuyor. Aslında en çok da düşmanlarının şimşeklerini üzerine çekmekten korkuyor. En büyük kâbusuysa elinde hançeriyle birinin usul usul kendisine yaklaşması. Kafasını kurcalayan yanlış bir karar verip düşmanlarının sayısını arttırmak."

Dudley kaşlarını çattı. "Cecil, Fransa'nın kapımıza dayanan en büyük tehlike olduğundan son derece emin. Hazır İskoçlar kendi hükümdarlarına cephelenirken bizim de

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 155

Fransa'ya saldırmamız gerektiğini iddia ediyor. Tam da bizden yardım istedikleri bu anı değerlendirmemiz gerekiyormuş."

"Sanırım Cecil, Kraliçe'nin Kont Arran'la evlenmesinden yana," diye öne sürdü Mary. "Philip'le muhtemel bir evlilik fikri bile kanını donduruyor olsa gerek. Her zaman ölçülü ve temkinli konuşmaya özen gösterse de İspanyollar'dan da Papa taraftarlarından da nefret ediyor." "Arran'ı hiç gördün mü?"

"Hayır ama Catherine Knollys'in Arran'dan sitayişle söz etmesi dikkatimi çekiyor. Yakışıklı ve zeki bir adammış, İskoç-tahtında Kraliçe Mary'den sonra gelen ikinci isim olarak hak sahibi olması da önemli tabii. Eğer Kraliçe Kontla evlenir ve o da tahtın diğer varislerini saf dışı bırakabilirse, doğacak oğulları iki krallığın birleşmesine vesile olacak."

Dudley'nin yüzü karardı. "Bizim için en büyük tehlike Kont Arran," dedi Robert ve Leydi Sidney, ağabeyinin İngiltere'den ziyade bizzat kendisi için bir tehlikeden söz ettiğinin farkındaydı.

"Seni saraydaki herkesten daha çok seviyor," dedi Mary gülümseyerek. "Yeteneklerin ve yakışıklılığın dilinden düşmüyor. Genç nedimelerini bile, eğer onu memnun etmek istiyorlarsa senin nasıl iyi ata bindiğinden, mesul olduğun işleri nasıl iyi yürüttüğünden ya da ne kadar ince bir giyim zevkin olduğundan söz etmeleri konusunda uyarıyor. Nedimeler içinde senden bahsederken en çocuksu yorumlar getiren de Laetitia Knollys, bu hali Elizabeth'i çok güldürüyor."

Mary anlattıklarının Robert'ın hoşuna gideceğini düşünmüş ama yanılmıştı. Yüzünden düşen hâlâ bin parçaydı. "Ben hâlâ evli bir adam olduktan sonra tüm bunların bana

156 | Philippa Gregory

ne yararı var?" dedi Robert. "Zaten Elizabeth benle evlenmeyi de reddedecektir."

Son cümlesi Leydi Sidney! şaşırttı. "Ne dedin?" diye sordu ağabeyine. Robert da kardeşinin afallamış bakışına samimiyetle karşılık verdi. "Elizabeth'in siyasi çıkarlarını gözardı ederek evlenmeyeceğini söyledim," dedi Robert dümdüz bir sesle. "Ve ben de özgür bir adam değilim."

"Elbette değilsin," diye kekeledi Leydi Sidney. "Robert, ağabey, onun tek gözdesi olduğunu biliyorum -cümle alem farkında! Gözü senden başkasını görmediği için nedimler arasında alay konusu bile oluyor. Saraydaki erkeklerin yarısından çoğu sırf bu yüzden sana diş biliyor. Ama doğrusu senin düşüncelerinde bu kadar ileri gidebileceğin aklımın ucundan dahi geçmezdi."

Robert umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Tabii ki ileri giderek düşünüyorum," dedi Robert. "Pekâlâ da olabilir, sadece nasıl olabileceğine dair henüz kafamda somut bir şey yok. Evli bir adamım ve zayıf bir karım var; yine de önümüzdeki yirmi yıl daha öleceğini sanmıyorum ve ölmesini de dileyemem zaten. Elizabeth kelimenin tam manasıyla gerçek bir Tudor. Babasının hep yaptığı gibi, tıpkı ablasının yaptığı gibi, o da iktidar kaygısıyla ama aynı zamanda şehvet de duyduğu biriyle evlilik yapacak. Arran onun için mükemmel bir eş adayı, Fransızlar'a karşı İskoç-lar'ı birleştirebilir ve Fransızlar'ı yenebilir. Sonra da Elizabeth ile evlenip iki krallığı birleştirerek sarsılmaz bir monarşinin temellerini atarlar. Ondan sonra da beni saraydan uzaklaştırır zaten."

Mary Sidney ağabeyine yan yan baktı. "Peki ya İngiltere için en doğrusu buysa?" diye önerdi utana sıkıla. "Arran'ı

BAKİRENİN ÂŞIĞI «157

desteklemeli miyiz? Kendi kişisel ihtiraslarımıza ters düşse bile? Ya İngiltere'nin bekası için doğru olan buysa, ağabey?" "İngiltere diye bir şey yok," dedi Robert zalimce. "Senin kastettiğin anlamda yok. Sadece köklü ve büyük ailelerin birleştiği bir alan var: Biz, Howardlar, Parrlar, Ceciller, Percyler, Nevilleler, Seymourlar ve bu kabilenin reisi Tudor-lar! Senin İngiltere için en iyisi olduğunu sandığın şey sadece, bu ailelerin en büyüğü için ne en iyiye ona göre karar veriliyor. Ve en büyük aile aslında en ince planı yapandır. Babamın da en başından beri uğruna savaştığı şey bundan ibaretti, ailemiz için planı! Bugün bu toprakların en büyük ve güçlü ailesi Tudorlar olabilir ama yakına kadar öyle değildi. Bir gün Tudorlar'ın yerini yine Dudleyler alacak. Sen de benim gibi sadece ailemiz için iyi olanı iste, sevgili kardeşim, bizim için iyi olan zaten İngiltere için de en iyisidir!" "Ama yine de ailemiz için her ne plan yapıyor olsan da, Kraliçe'yle evlenme hayali kurmamalısın," dedi Mary Sidney çok kısık bir

sesle. "Bunun imkânsız olduğunu sen de biliyorsun. Amy'yi unutma... Ve Kraliçe kendisi de böyle bir şey istemez."

"Sarayın bir numaralı adamı olamayacaksam Kraliçe'nin gözdesi olmamın bir anlamı yok," dedi Robert. "Unvanım ne olursa olsun."

Amy'nin mart ortasında yanlarından ayrılacağını açıklaması, Woodslar'ın evine apar topar gelişi gibi ani ol<iju.

"Gidecek olman beni çok üzüyor." Bayan Woods yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "En azından mayıs sonuna kadar bizimle birlikte kalacağını düşünüyordum."

158 | Philippa Gregory -a

Amy mutluluktan adeta uçuyordu. "Seneye tekrar gelirim, tabii gelebilirim," diye cevapladı. "Ama şimdi gitmem gerekiyor; Sör Robert, Camberwell'de benimle görüşmek istediğini bildiren bir mektup yazmış. Annemin İskoç kuzenlerinin orada bir evi var. Tabi benim de bir an önce gitmem lazım."

Bayan Woods'un adeta nefesi kesildi. "Camberwell mi? Şehre gitmenden mi bahsediyor? Seni saraya mı aldıracak? İnanmıyorum, yoksa Kraliçe'yi mi göreceksin?"

"Bilmiyorum!" Amy mutluluk ve heyecanla gülümsedi. "Sanırım bizim için Londra'dan bir ev almayı düşünüyor. Böylece edindiği yeni arkadaşlarını kendi evinde de ağırlayabilecek. Ailesi daha önce Syon Malikânesi'nde oturuyordu, belki Kraliçe malikâneyi Robert'a geri vermiştir."

Bayan Woods, Amy'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şu muazzam saraydan mı bahsediyorsun? Amy! Bu muhteşem olur! Eminim bizi anında unutursun. Saraya varır varmaz bana olup biteni yazmayı unutma lütfen!"

"Yazarım! Sana her şeyi bir bir yazar, geldiğimde de uzun uzun anlatırım. Her şeyi ama her şeyi! Kraliçe ne giyiyor, yanında kimler var, aklına gelen her şeyi."

"Belki sen de Kraliçe'nin nedimelerinden biri olursun," dedi Bayan Woods ve Amy'nin bir anda nasıl da yüksek bir mertebeye ulaşacağı gözünün önünde canlandı. "Sör Robert'ın kızkardeşi saray nedimelerinden biri değil miydi?"

Amy heyecanla başını salladı. "Ah, hayır! Ben bunu yapamam! Saray yaşamına katlanamadığımı biliyor, umarım bana böyle bir teklif getirmez. Ama Flitcham'ı alırsa, yazları orda, kışları sarayda geçirmeyi kabul edebilirim ancak."

"Bunu yapabileceğine inanmak istiyorum!" Bayan Woods genç bir kız gibi kıkırdadı. "Peki elbiselerin? İhtiyacın

BAKİRENİN ÂŞIĞI »159

olan her şey var mı? İsteddiğin bir şey varsa ödünç verebilirim. Biliyorum saray modasına uygun bir gardırobum yok ama..."

"Londra'da her şeyin yenisini alırım," diye duyurdu Amy yepyeni bir sevinçle. "Lordum ihtişamının tepesindeyken gardırobum için küçük bir servet harcamamdan rahatsız olmayacaktır. Ve eğer benimki gibi bir binici kıyafeti yapabilmen için uygun bir şeyler bulursam, muhakkak sana da gönderirim."

"Ah, evet, lütfen Amy," dedi Bayan Woods, Amy'le arkadaşlığı sayesinde kraliyet sarayının o görkemli çehresinin bir parçası olabileceğini geçiriyordu içinden. "Ben de çilekler orur olmaz sana sepet dolusu çilek göndereceğim. Söz veriyorum."

Bayan Oddingsell kafasını odadan içeri soktu; yolculuk kıyafetini çoktan giymiş, kapüşonunu çekmişti, eli kapının tokmağında iki kadının vedalaşmasının bitmesini bekliyordu. "Leydim?" diye seslendi, "Atlar hazır, bizi bekliyor." Bayan Woods bir çığlık attı. "Bu kadar çabuk mu?" Ama Amy çoktan kapının eşiğine çıkmıştı bile. "Lordum beni çağırıyor, vakit kaybedemem. Unuttuğum bir şey varsa, arkamdan bir adam yollar aldırırım."

Bayan Woods, Amy'yi dışarıda bekleyen atlara kadar geçirdi. "Yine gel, olur mu?" dedi. "Belki seni Londra'daki yeni evinden ya da saraydan arar bulurum."

Atın yanında bekleyen seyis, Amy'nin ata binmesine yardım edip dizginleri eline verdi. Amy'nin yüzü aydınlandı adeta. "Her şey için teşekkür ederim, Bayan Wood£," dedi. "Sizinle olmak benim için büyük mutluluktur. Yeni evimize yerleşir yerleşmez ben ve lordum da sizi ağırlamaktan mutluluk duyacağız!"

160 | Philippa Gregory

w®

®

Cecil, sık sık yaptığı gibi Kraliçe için özel notlar alıyor

'-Whitehall öarayı 24 9*İart

yspanya Kralı Philip le münasebetinize ışık tutabilecek detaylar;

i. "Kral Philip inançlı bir Katolik ve karısının da kendi gibi ibadet etmesini isteyecektir. &ğer aksini iddia ediyorsa sadece yalan söylüyor demektir.

2. 'Jskoçya nın burun buruna olduğu mevcut tehlike esnasında Fransa ya karşı bizi koruyabilir ama bu aynı zamanda kendi sebepleri yüzünden bizi '-Fransa'yla savaşmak zorunda bırakacağı manasına da gelir. Calais e sırf Kral Philip yüzünden saldırdıklarını hatırlatmak isterim. cİ)stelik Calais i geri kazanmamız için bize yardımı da dokunmayacaktır.

3- &ğer cKralcPhiliple evlenirseniz, ondan nefret eden Protestan ingilizlerin desteğini de kaybedebiliriz

4. Stfyny zamanda Philip ten hoşlanmayan Katoliklerin desteğini kazanma ihtimalimiz de ortadan kalkar.

5. "Papa müsaade etse bile, daha önce üvey kızkardeşiniz-le evli olduğu için sizinle evlenmesi de mümkün değil. Gğer '-Papanın gücünü sorgularsamz, babanız ve Sflragonlu Catherine in resmen evli olmadıklarını da kabul etmiş olursunuz, ki bu öz annenizi kralın metresi, sizi de gayrimeşru çocuğu durumuna düşürür, buradan da şu an oturduğunuz tahtta aslında hakkınız olmadığı sonucuna varılır. Pekâlâ o zaman neden sizinle evlensin?

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 161

6. Kral cPhilipfen doğacak bir çocuk Katolik olarak büyütülecektir.

7. (Söz konusu çocuk sizin çocuğunuz olacağına göre, arkanızda Katolik bir varis bırakmak ister misiniz?

ö. Sfiçık olan şu ki Kral "Philip le evlenemezsiniz, yapmanız gereken tek şey evlenecekmiş gibi rol yapmak

9. Gğer bu oyunu uzun süre devam ettirebilirseniz, Avrupa nın en güçlü adamını aptal durumuna düşürmüş olursunuz

10. "Bu da çok akıllıca bir hareket olmaz

"Çok üzgünüm!" Elizabeth, İspanyol elçisi Kont Feria ile konuşuyordu. "Ama bu imkânsız. Hükümdarınıza kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar büyük bir hayranlık duyuyorum."

Kont Feria, kanının asla ısınmadığı, hatta hiç hoşlanmadığı İngiltere Kraliçesi'yle aylardır evlilik müzakeresi yapıyordu. Karşısında eğildikçe eğiliyor, diyalogunu mümkün, olduğu kadar aklın ve diplomatik lisanın gerektirdiği ölçülerde tutmaya çalışıyordu.

"Kralımız'ın da size hayranlık duyduğu gibi, Majesteleri," dedi. "Kararınızı duyunca çok üzülecektir ama her zaman sizin ve ülkenizin dostu olarak kalacağından emin olabilirsiniz."

"Ben başka bir mezhebe mensubum görüyorsunuz ki," dedi Elizabeth. "Papa'nın otoritesini külliye reddediyorum. Duruşum da herkesçe bilinir. Kanımca Kralınız benimle ev-lenemez, bu evlilik onu büyük sıkıntıya düşürecektir."

"O halde Kralımız kardeşiniz olur," dedi Kont. "Sevgili kardeşiniz, şimdiye dek olduğu gibi."

162 | Philippa Gregory-

"Bu söylediğiniz neredeyse imkânsız," diye cevap verdi Elizabeth, gittikçe ciddileşiyordu. "Teessüf ve üzüntümü lütfen kendisine iletin."

Kont, sırtını kapıya verip eğilerek olabildiğince süratle Kraliçe'nin huzurundan ayrıldı. Biraz daha kalırsa, sağı solu pek belli olmayan bu kraliçe her şeyi içinden çıkılmaz bir noktaya sürükleyebilirdi. Kapıdan çıkmadan önce, Elizabethan dudaklarının titreyip gözlerinin yaşardığına bizzat şahit oldu.

"Mesajınızı derhal yazılı olarak Kral'a ileticeğim," dedi yatıştırıcı -bir sesle. "Anlayışla karşılayacaktır. Sizi çok iyi anlayacağından eminim."

"Ben çok üzgünüm," diye seslendi Elizabeth, elçi iki yana açılan büyük kapıdan çıkmak üzereyken. "Ne kadar üzgün olduğumu lütfen söyleyin ona!"

Kont Feria başını kaldırıp gözlerini Elizabeth'in gözlerine dikti. "Majesteleri, artık düşünmeyin bunları," dedi. "Bu ne sizin, ne de kralın kabahati. Bu her iki tarafın üzüntüsü, hepsi bu. Siz sonsuza dek İspanya'nın en iyi dostu ve yakın müttefiki olarak kalacaksınız."

"Sonsuza kadar müttefik kalacağız, değil mi?" Elizabeth, mendiliyle gözyaşlarını siliyordu.

"Hükümdarınız namına bana bu sözü verebilir misiniz? Sonsuza dek müttefik kalacak mıyız?"

"Sonsuza kadar, Majesteleri!" Kont Feria nefesini tuttu.

"Eğer bir gün Kral'a ihtiyacım olursa ona güvenebilir miyim?" Son kapı da elçinin çıkması için açılırken Kraliçe'nin yelkenleri suya inmek üzereydi. "İleride başımıza her ne gelirse gelsin?"

"Her ne olursa olsun, Kralım adına size söz veriyorum, Majesteleri." Eğilerek selam verip dışarıya, koridora çıktı elçi.

Kapılar Kont'un üstüne kapanır kapanmaz, Elizabeth mendilini bir köşeye fırlatıp Cecil'e muzaffer bir gülümsemeyle göz kırptı.

Elizabeth'in danışma meclisi bizzat huzurunda, kabul salonunda toplandı. Masanın başında oturması gereken Kraliçe, kafese tıkılmış bir aslan misali iki pencere arasında odada mekik dokuyordu. Cecil önünde duran notlarına göz gezdirirken zorlu bir toplantı olmaması için dua ediyordu. "Cateau Cambresis Anlaşması, şimdiye dek olmadığı kadar elimizi kuvvetli kılıyor," diye başladı söze. "Fransa, İspanya ve İngiltere arasında barışı güvenceye alması önemli. Herhangi bir saldırı ihümali en azından kısa vadede ortadan kalkmış bulunuyor."

Masa başında toplananlardan Cecil'in sözlerine katıldıklarını belli eden mırıltılar yükseldi. Üç büyük devlet arasındaki barış görüşmeleri oldukça uzun ve sıkıntılı geçse de, Cecil'in diplomatik alanda kazandığı ilk zafer olarak önem-, liydi. Sonunda İngiltere, dış mihraklara karşı kendini sağlama alabilmişti.

Cecil bir an için bu tip toplantılardan duyduğu sıkıntıyı çekinmeden belli eden metresiyle göz göze geldi, sonra da kaldığı yerden konuşmasına devam etti. "Bu başarıyı tamamen Majesteleri'nin İspanya'yla kurduğu ustaca diyaloga borçluyuz," dedi çabucak.

Elizabeth konuşulanlara daha rahat kulak'verebilmek için volta atmayı bırakıp dinlemeye koyuldu. .;

"Majesteleri, dostumuz ve müttefikimiz olarak İspanyollar! uzun süre idare edemeseydi, Fransızlar bu anlaşmayı

164 | Philippa Gregory

imzalamaya yanaşmayabilirdi. Kral Philip'in evlenme teklifini ustaca reddedebildiği için, İspanya dostumuz kaldı."

Elizabeth, aldığı övgülerle gevşeyip masanın başında yerini aldı ve geniş koltuğun kol koyma yerine tünedi, başı ve omuzları herkesten yukarıda kaldı. "Doğru. Devam edebilirsin."

"Anlaşma ve sağladığı güven ortamı sayesinde artık istediğimiz reformları yapmak için işe koyulabiliriz," diye sözlerini sürdürdü Cecil. "İskoçya sorununu bir süreliğine kenara bırakalım, nitekim anlaşma Fransa'nın saldırı hakkını zaten elinden alıyor. Dolayısıyla şimdi dikkatimizi ülkenin en önemli ve acil meselelerine verebiliriz."

Elizabeth sesini çıkarmadan Cecil'i onaylayan bir ifadeyle dinlemeye devam ediyordu.

"İşe Majesteleri'ni kilisenin tartışmasız tek söz sahibi yaparak başlamalıyız. İkinci adımımız da parlamentoyu tehir etmek olmalı."

Elizabeth yeniden ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. "Gerçekten işe kiliseden mi başlamamız gerekiyor?" diye öğrenmek istedi. -

"İyi fikir." Konuşan, yeğeni Kraliçe'yi duymazdan gelen Norfolk'tu. "Kalın kafalarındaki planlarını uygulamaya geçirmelerine fırsat vermeden hepsini geldikleri yere göndermemiz şart! Ve tabi kiliseyi de himayemize alalım da görsünler."

"Bütün sıkıntılarımız bitecek!" Masada oturan aptalın teki laf olsun diye konuşuyordu adeta.

Elizabeth'in nevre döndü. "Bitecek mi?" dedi tükürür gibi. Kraliçe kudurmuş bir kedi yavrusu gibi pencereden masaya doğru dönüp adeta kükredi. "Bitecek, öyle mi? Calais hâlâ Fransa'nın elinde ve geri almak için en ufak bir şansı-

RAKİKENİN ÂŞIĞI | 165

mız bile yokken mi? Şu halde sıkıntılarımız nasıl bitiverecek söyler misiniz? Ben Fransa Kraliçesi miyim, değil miyim?"

Kraliçe'den böylesi fevri bir çıkış beklemeyen danışma meclisi derin bir sessizliğe büründü.

Kimse konuşmaya cesaret edemeyince Cecil usul usul söze girdi. "Öylesiniz." En azından teoride öyleydi. İngiliz hükümdarları, eskiden beri kendilerini Fransa Kralı olarak adlandırırdı, Fransa topraklarındaki sömürgelerini bir bir kaybetseler bile... Görünüşe bakılırsa, Calais düşse bile Elizabeth de aynı geleneği devam ettirecekti.

"O halde Fransız tabya ve topraklarım nerede? Ben söyleyeyim. Kanunsuz bir gücün elinde. Silahlarım, surlarım, kalelerim nerede? Ben söyleyeyim. Yerle bir edilmiş yâ da İngiltere'ye doğrultulmuş. Peki elçim Fransız sarayında akşam yemeğine katıldığında prensesin tabağında ne görüyor?"

Herkes başını önüne eğmiş, Kraliçe'yle göz göze gelmeden bu öfke nöbetinin sona ermesini diliyordu.

"Benim hanedan armam!" diye bağırdı Elizabeth. "Fransız tabağında! Yere göğe koyamadığınız o anlaşma bu sorunu çözmeye yetecek mi? Hayır! Kimse bu konuya dikkat çekebildi mi? Hayır!

Ve siz kalkmış, kraliyetin en önemli sorununun kilise yönetimine el koymak olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi? Hiç de değil! Lordlarım, hiç de öyle değil! En önemlisi Calais'i geri alabilmek! Ve Fransız kadınlarının beş çaylarını benim hanedanımın armasının basılı olduğu tabaklarda servis etmesini engellemek!"

"Bu sorunu çözeceğiz, Majesteleri!" Cecil,,,' Elizabeth'i yatıştırabileceğine inanıyordu. Masaya şöyle bir göz gezdirince hepsinin aklında aynı düşüncenin olduğunu fark etti: Eğer Kraliçe akli başında bir adamla evlenip kraliyet iş-

166 | Philippa Gregory

lerini ona bırakırsa, meclis toplantıları çok daha kolay geçecekti!

Elizabeth'in kara gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce Cecil ne yapacağını şaşırdı. "Ve İspanya Kralı Philip." Kraliçe'nin sesi oldukça derinden çıkıyordu. "Evleneceği konuşuluyor."

Cecil şaşkınlıktan adeta donup kaldı. Aklına her şey gelirdi de, Elizabeth'in, karısı hayattayken işkence ettiği ve Mary öldükten sonra bile aylarca süründürdüğü bir erkeğe ilgi duyabileceği gelmezdi.

"Anlaşmayı garantiye almak için yapılacak bir evlilik," Cecil tereddütle konuşuyordu. "Herhangi bir kur yapma, herhangi bir tercih söz konusu değil. Bir aşk evliliği de yok ortada. Tercih şans ve imkânı olsaydı..."

"Beni onunla evlenmeye zorladınız!" Elizabeth'in sesi titrerken başını masadan kaldıramayan danışma meclisi üyelerini tek tek süzüyordu. "Hâlâ inatla sürekli eş önerileriyle gelip duruyorsunuz, peki ne olduğunu gördünüz mü? Bana eş diye seçtiğiniz, uygun gördüğünüz adamda sadakatten eser yok! Bana delice âşık olduğuna yeminler edip duruyordu, hani ne oldu? Şimdi bir başkasıyla evlilik hazırlığı yapıyor. Beni nasıl cibilliyetsiz bir adamla evlenmeye zorladığınızın farkında mısınız?"

"Kimse bu konuda Kral'la âşık atamaz!" Norfolk sadece sandalyede kıkırdamasını zor bastıran yan komşusunun duyabildiği kadar kısık bir sesle konuştu.

Cecil, tartışarak konuyu uzatmanın bir anlamı olmadığını farkındaydı. "Evet," demekle yetindi.

"Karakteri bizi yanılttı. Tann'ya şükürler olsun ki, Majestelerimiz çok genç ve çok güzel. Her zaman elini tutmak için birbiriyle kıran kırana yarışmaya razı talipleri olacaktır. Tercihinizi

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 107

siz yapacaksınız, Majesteleri. Sizinle evlenmeye can atan onlarca erkek arasından bu şerefe nail olacak olanı siz bizzat belirleyeceksiniz. Biz ancak size haddimiz olmasa da fikir verebiliriz."

Tüm meclis üyeleri hafif bir meltem gibi sırayla derin birer iç çekti. Cecil bir kez daha ustalıkla doğru noktaya temas edip Kraliçe'yi sakinleştirmeyi başarmıştı. Sör Francis Knollys ayağa kalkıp kuzenini masa başındaki koltuğuna buyur etti. "Şimdi," dedi, "arz ettikleri önem tartışmaya açık olsa da başpiskoposlar hakkında konuşmamız gerekiyor, Majesteleri. Bu şekilde devam edemeyiz. Kilisede düzenleme yapmalıyız."

Amy'nin Antwerp ticareti sayesinde büyük bir servete kavuşan kuzen ve kocası, Amy'yi Camberwell'deki büyük taş evlerinin kapısında karşıladı.

"Amy! Bunu asla tahmin edemezsin! Bu sabah erkenden Sör Robert'ten haber geldi!" dedi Frances Scott nefes nefese. "Bu akşam yemeğini bizimle yiyecekmiş ve en az bir gece de misafirimiz olacakmış!"

Amy heyecandan kıpkırmızı kesildi. "Gerçekten mi?" Nedimesine döndü. "Bayan Pirto, en yeni elbisemi bavuldan çıkarın ve ütöleyin" Sonra da tekrar kuzenine döndü. "Kuaförün gelecek mi?"

"Senin için bir saat önce gelmesini söyledim." Kuzeni içten bir kahkaha koyuverdi. "Bu akşam muhterem görünmek isteyeceğini tahmin ettim. Haberi alır almaz aşçımın eline özel bir menü listesi tutuşturup mutfağa tıktım. Sör Robert'in en sevdiği yemekleri yaptırıyorum."

168 | Philippa Gregory

Amy yüksek sesle gülerken kuzeninin de ne kadar heyecanlı olduğunu fark etti.

"Yeniden büyük bir adam olup çıktı," dedi Ralph Scott, Amy'yi öpmek için yanlarına gelerek.

"Hakkında çok iyi şeyler duyuyoruz. Kraliçe, Sör Robert'la gurur duyuyormuş ve onu bir an olsun yanından ayırmıyormuş."

Amy başıyla onaylayıp sokak kapısına yöneldi. "Benim için her zamanki odayı mı hazırladınız?" Sabırsızlandığı her halinden belliydi. "Bir de rica etsem, valizimi indirmek için ellerini biraz çabuk tutabilirler mi?"

Tüm telaşlı hazırlıklara, elbiselerin ütülenmesine, hizmetçilerin sağa sola koşuşturmasına rağmen, sonunda Sör Robert özürleriyle birlikte gecikeceğini bildirdi. Amy iki saat beklemek zorunda kaldı, İskoç akrabalarının manzaralı penceresi önünde kocasının maiyetinin geçeceği yola gözlerini dikti.

Camberwell High Caddesi'nin başında Sör Robert'ın konvoyu belirlediğinde saatler öğleden sonra beş sularıydı. Altı adam yan yana cins atların üstüne, bir örnek üniformalarıyla dizilmiş, önlerine çıkan tavuk, dilenci ve çocukları yara yara geliyordu. Ortalarında da Sör Robert Dudley vardı, bir eli atın dizginlerinde, diğer eli belinde, bakışını ufka dikmiş, her zamanki büyüleyici gülümsemesiyle duruyordu: Halk içinde hep takındığı ifadeyle.

Kafile yeni taş binanın önünde durup atlarından indi, Dudley'nin seyisi itaatkâr bir edayla efendisinin atından inmesine yardımcı oldu.

Amy, pencerenin önüne kazık çakmış gibi heyecandan kıpırdayamazken Dudley'nin adamlarının ayak sesleri duyuluyordu. Kuzeni kocasının geldiğini haber vermek için

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 169

yanına süzüldüğünde Amy'nin kıpırtısız cam önünde durduğunu görünce şaşırıp kaldı. Frances Scott bir adım geri çekildi, hiçbir şey söylemeksizin kapıdan giren Sör Robert'ı karşılayan kocasının yanına seğirtti.

"Kuzen Scott," dedi Robert sevecen bir ifadeyle ve Ralph Scott'un elini sıktı. Ralph Scott da tanınmanın verdiği utangaçlıkla hafifçe kızardı.

"Ve sevgili kuzenim Frances!" Genç kadını yanaklarından öperken hafızasını zorlayarak adını zar zor hatırlayabildi. Bu dostane öpücük de Francis'in yanaklarına al basmasına yetti. Robert, kadınların kendisine verdiği benzer tep--• kilere alışkın olduğundan onu hiç yadırgamadı, aksine her zaman olduğu gibi memnun bile oldu.

"Biricik kuzenim Frances, ne kadar iyi görünüyorsun!" dedi Dudley sıcak bir tavırla, genç kadına daha da yakından bakıyordu.

"Ah, Sör Robert," Frances'in adeta nefesi kesilmişti ve elini Robert'ın koluna koydu.

Oho, diye geçirdi içinden Robert. Dalından koparmaya hazır, olmuş bir erik; ama yakınlaştığımız ortaya çıkarsa doğacak hengameye değmez, hoş, öyle hemen ortaya çıkmaz ya...

Arkasında kalan kapı açıldı ve eşikte dimdik duran Amy belirdi. "Lordum," dedi mutluluk içinde.

"Sizi gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsiniz."

Dudley, kibarca Frances Scott'un ellerini bırakıp karısına yöneldi. Amy'nin elini ellerinin arasına alıp sevgi dolu bir şekilde öpmek için başını eğdi. Sonra da her iki yanağına birer buse kondurdu ve sıra ateş gibi yanan dudaklarına geldi.

Karşısında Robert'ın yüzü, ellerinde elinin, izi, dudaklarında dudaklarının tuzuyla Amy nasıl da arzuyla yanıp tutuştuğunu fark etti. "Lordum!" Kocasının kulağına fısıldıyor-

170 | Philippa Gregory

du. "Lordum, ne kadar uzun zaman oldu. Sizi yeniden gördüğüme çok mutluyum."

"Artık buradayım," dedi Robert. Ayıbını örtmek isteyen bir çocuk gibi soluksuz konuşuyordu. Kolunu karısının beline dolayıp ev sahiplerine döndü. "Ama maalesef oldukça geç kaldım, sevgili kuzenlerim. Umarım beni affedersiniz. Kraliçe'yle bowling oynuyorduk ve Majesteleri galip gelene kadar oyunu bırakamadım. Bayılmak, hile yapmak zorunda kaldım, yani ona karşı nasıl kaybettiğimi görseniz beni kör ya da akılsızın teki zannederdiniz."

Robert'ın kayıtsızlığı Frances Scott için çok fazlaydı ama Ralph araya girdi. "Ah, elbette, elbette kadınlar hep oyalanmak ister." Konuyu toparlamak istercesine ekledi. "Eh, ama karnınız açtır herhalde?"

"Hem de nasıl, kurt gibi acıktım," diye onayladı onu Robert da.

"Öyleyse neden yemeğe geçmiyoruz." Ralph, Sör Robert'a aşağı kattaki yemek odasına kadar eşlik etmek üzere yol gösterdi.

"Ne kadar güzel bir eviniz var," dedi Sör Robert. "Bir çiftlik eviyle mukayese edilince oldukça küçük," dedi Frances, Amy ile birlikte arkalarından takip ederlerken. "Ama yepyeni!" Dudley gönül almayı iyi biliyordu. "Büyük bir kısmını kendim planladım." Ralph Scott kendini beğenmiş bir edayla söyledi bunu. "Kendimiz için bir ev inşa etmem gerektiğinin farkındaydım, sonra kendi kendime düşündüm -neden nehir kıyısında bir saray yavrusu yaptırıp onu sıcak ve temiz tutması için bir ordu tutmayayım? Tabi bu durumda onca insanı beslemek ve istihdam etmek için büyük bir müstemilat yapmam gerekiyordu. Sonra kendi kendime dedim ki, en iyisi daha kolay çekip çevrilebilecek, derli toplu bir ev yapmalı."

"Ah, evet size katılıyorum," diye cevap verdi Robert Dudley de samimice. "Akli başında bir erkek başka ne ister ki?" Bay Scott yemek odasına açılan çift taraflı kapıyı ittirip Whitehall ya da Westminster'e göre mutlak daha mütevazı olan yemek odasına girdi. Ne kadar mütevazı olsa da bir düzine misafiri ve onların hizmetkârlarını rahatça ağırlayabilecek şekilde düzenlenmiş bir odaydı. İki adamın peşinden Amy ile Frances takip etti. Onların arkasından da Bayan Od-dingsell ile Frances'in özel hizmetkârı, ardından da Scottlar'ın on ve on bir yaşındaki büyük çocukları girdi, biri kız, biri oğlandı ve tıpkı yetişkinlermiş gibi ciddi ve ağırbaşlı giyinmişlerdi, bakışları yere eğik, bu akşamın görkeminden küçük dillerini yutmuş gibi sessizdiler. Dudley çocukları sevecen bir tavırla selamladıktan sonra, evsahibinin sağma oturdu, Amy de hemen kocasının yanındaki boş sandalyeye kuruldu. Amy otuairken kocaman masanın altında görünmediğinden hissettirmeden sandalyesini Robert'inkine biraz daha yaklaştırdı. Bütün amacı kocasına daha yakın olabilmektir. Robert karısının dirseğine değmeye çalıştığını farkedince karşılık verdi ve kolunu yaslayarak Amy'nin güçlü ve ılık kollarını hissetti. Yemek masasında oturanlardan sadece Robert, Amy'nin bedeninin şehvetle titreyip derin bir iç geçirdiğini fark etti. "Canım benim," dedi Robert.

Dudley ve Amy yatak odalarına çekilene kadar yalnız kalamadılar. Ev halkı uykuya teslim olup ortalık sessizliğe bürününce yatak odasındaki şöminenin başında oturup Robert'ın hazırladığı biraları yudumlamaya koyuldular.

172 | Philippa Gregory

"Bazı haberlerim var." Robert sakın bir üslupta konuşmaya başladı. "Sana anlatmam gereken şeyler var. Önce benden duymanı istedim, kulağına köşe başı dedikodusuyla gelmesini istemem."

"Nedir o?" diye sordu Amy ve gülümseyerek gözlerini kocasına dikti. "İyi bir haber mi?"

Dudley bir an, Amy'nin hâlâ ne kadar taze bir gülümsemesi olduğunu düşündü: Her an ümitlenmeye hazır bir kızın tebessümü, dünyanın ona sunacak bir yığın şeyi olduğuna inanan genç bir kızın samimi bakışı.

"Evet, haberler iyi." Bu çocuksu kadına bir şeylerin ters gittiğini söylemenin gaddarlık olacağını düşündü Robert, özellikle de ona bu kadar acı çektiirdikten sonra.

Amy sevinçle ellerini çırttı. "Flitcham Malikânesini aldın, değil mi? Aman tanrım, bunun hayalini kurmaya bile cesaret edemiyordum! Ama biliyordum, kesinlikle o evi alacağını biliyordum!"

Robert neye uğradığını şaşırıldı. "Flitcham? Hayır! Bo-wes'u mal sahibine yollayıp ilgilenmediğimizi söylemesini istedim."

"İlgilenmediğimizi mi? Ama ben Leydi Robsart'a evsahi-biyle konuşup alacağımızı söylemesini istemiştin."

"Bu imkânsız, Amy. Chichester'den ayrılmadan önce sana anlattığımı sanıyordum. Daha ilk o evden söz ettiğinde."

"Hayır, asla. Ben aksine senin de orayı çok sevdiğini sanmıştım. Hep çok beğendiğinden bahsederdin. Babana da demiştin ki..."

"Hayır! Her neyse, konumuz Flitcham değil. Benim sana anlatmak istediğim..."

"Ama Bay Bowes, Bay Symes'e ne söyledi? Ben o evi alacağımıza söz vermiştim."

BAKİRENİN AŞIĞI | 173

Amy'nin söyleyeceklerini can kulağıyla dinleyebilmesi için önce onun sorularını cevaplaması gerektiğini anladı Robert. "Bowes, Bay Symes'e Flitcham'ı almayacağımızı söyledi. Symes de üzülmedi, anlayışla karşıladı."

"Ama neden, hiçbir şey anlamıyorum!" Amy ağlamaklıydı. "Seni anlamıyorum! Flitcham'ı yuvamız yapmak istediğimi sanmıştım, orayı sevdin sanmıştım. Üstelik Syderstone'a da çok yakındı, bütün aileme yakındı. Babam da o evi çok severdi..."

"Hayır." Robert, Amy'nin ellerini avucunun içine alınca kırgınlığının uçup gittiğini fark etti. Nazik dokunuşlarla avuçlarını ovuyordu. "Bak Amy, Flitcham Hail, Londra'ya yeterince yakın değil. Eğer kendini Norfolk'a gömersen se-ni-görmem iyice zorlaşır. Üstelik ağırlamamız gereken onca önemli konuk varken o eve asla sığamazdık."

"Ben Londra'ya-yakın olmak istemiyorum." Amy'nin nadiren tutan inatçılığı, üstündeydi.

"Babam Londra'nın insanın başına beladan başka bir şey getirmediğini söylerdi."

"Baban Norfolk'u seviyordu ve kendi kasabasının önde gelen saygın adamlarından biriydi." Robert, her an biraz daha artan öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyor- du. "Ama biz senin

baban değiliz. Ben senin baban değilim, Amy, hayatım. Norfolk benim için fazla küçük. Ben orayı babanın sevdiği kadar sevemem. Daha merkezi bir yerde -mesela Oxford'da- büyük bir ev bulmanı istiyorum. Anlaştık mı? İngiltere, Norfolk'tan ibaret değil, sevgilim." Robert, bu yumuşak sözleri karşısında Amy'nin yatıştığını görünce a göre asıl anlatması gerekenlere' geçebilirdi. "Ama seninle asıl konuşmak istediğim bu değil. Kraliçe rütbemi yükseltecek."

174 | Philippa Gregory

"Rütbe? Ah, yoksa sana danışma meclisinde bir koltuk mu verecek?"

"Danışma meclisinin haricinde de önemli rütbeler var!" Robert Dudley hâlâ siyasi güce sahip olmamasından ötürü duyduğu hüsrânı karısına göstermek istemiyordu.

"Seni asla Kont yapmayacak!"

"Hayır, konu bu değil!" diye düzeltti Robert. "Bu mükemmel olurdu."

"Neden ama?" dedi Amy hemen. "Kont olmanın neresi mükemmel, anlamış değilim. Herkes senin Kraliçe'nin gözdesi olduğundan söz ediyor."

Robert, Amy'yi süzerek kulağına ne gibi bir dedikodu gelmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu. "Ben Kraliçe'nin gözdesi falan değilim," dedi. "Meclisteki gözdesi William Cecil, arkadaş olarak da Catherine Knollys. Emin ol, ben ve kızkardeşim sarayda çalışan herhangi iki kişiden farksız."

"Ama seni at terbiyecisi yaptı." Amy kendince haklı bir nedenle karşı çıkıyordu. "Seni sarayda bulunan herkesten daha çok sevmediğine inanmamı bekleme sakın. Sen kendin çocukluğunuzdan beri birbirinize ne kadar düşkün olduğunuzu söyler dururdun."

"Sadece atların iyi bakılmasına önem veriyor, hepsi bu," dedi Robert acele acele. "Hem elbette beni de seviyor, biz eski iki dostuz. Ama asıl demek istediğim bu değil..."

Ben..."

"Seni yanından ayırmıyor olmalı," diye üsteledi Amy. "Herkes her gün birlikte gezintiye çıktığınızı konuşuyor." Sesinde en ufak bir kıskançlık belirtisi olmamasına özen gösterdi Amy.

"Hatta sırf at binmek uğruna kraliyet işlerini boşladığını söyleyenler bile var."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 175

"Evet onu atla gezintiye çıkardığım doğru... Ama bu benim işim, tercihim değil. Aramızda hiçbir şey yok, özel bir ilgi yok."

"Umarım öyledir," dedi Amy keskince. "Evli-bir erkek olduğunu hatırlamasında fayda var. Gerçi bir adamın evli olması onu geri püskürten bir şey olmasa gerek, geçmişine bakınca..."

"Ah, Tanrı aşkına devamını getirme!" Amy kısacık bir an nefesini tuttu. "Duymak hoşuna gitmiyor olabilir, Robert; ama Majesteleri hakkında herkes _bunları konuşuyor."

Robert derin bir nefes çekti. "Affedersin, sesimi yükseltmek istememiştim."

"Kraliçe'nin gözdesi olduğunu bilmenin benim için pek hoş bir durum olmadığının ve Kraliçe'nin bekâret konusunda iyi bir şöreti olmadığının farkındasındır sanırım." Amy serzenişini bir çırpıda, dile getirdi. "İsimlerinizin aynı cümlede geçmesi bile kolay kabullenilir bir şey değil."

Robert konuşmaya başlamadan önce derin ve uzun bir nefes çekti. "Amy, bu çok saçma! Aramızda özel bir bağ olduğundan Kraliçe'nin gözdesi olarak anılıyor değilim. At. binerken Majesteleri'ne eşlik ediyorsam, sarayın at terbiyecisi olduğum içindir. Sarayda da sevilmemin nedeni kabiliyetlerim. Bana bahsettiği kabiliyetler için Tanrı'ya ve aileme şükran borçluyum. Bana kıymet verdiği için sen de mutlu olmalısın. Dedikodu kazanında kaybolup giderek kendini bu kadar küçülttüğüne inanamıyorum, Amy! O "herkes gibi senin de kutsal Kraliçen, onun hakkında ileri geri konuşman ysjkışık almaz." Amy dudaklarını ısırıldı. "Kraliçe'nin nasıl bir kadın olduğunu herkes biliyor," dedi inatla. "Ve senin İsmi'nin onunla birlikte anılması hoşuma gitmiyor."

176 | Philippa Gregory

"Karımın dedikodu yapmasını istemiyorum," dedi Robert dümdüz bir sesle.

"Ben sadece başkaları ne söylüyorsa onu aktarıyorum..." "Herkes yanlış şeyler söylüyor o zaman," dedi Robert. "Bir kere Kraliçe'nin Kont Arran'la evleneceği kesinleşti sayılır. Sana bu konuyu daha uygun bir zamanda anlatacağım. Ama artık anla lütfen, Majesteleri'yle aramda hiçbir şey yok." "Yemin eder misin?"

Robert yalanının daha inandırıcı olması için bu konudan çok bunalmış gibi iç çekti. "Elbette, aramızda hiçbir şey olmadığına yemin ederim."

"Sana güveniyorum," dedi Amy. "Sana elbette güveniyorum ama ne yazık ki ona güvenmiyorum. Herkes onun bir..."

"Amy!" Robert sesini daha da yükseltince sonunda Amy sinmek zorunda kaldı. Kapıya kaçamak bir bakış atması, kuzenlerinin kocasının kendisine bağırdığını duymasını istemediğine işaretti.

"Ah, Tanrı aşkına! Birilerinin duymasının ne önemi var?" "Ama insanlar ne düşünür..."

"Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?" Dudley-ler'e özgü bir umursamazlıkla konuşuyordu. "Benim umurumda!"

"Ama benim değil, Amy," dedi Robert havalı havalı. "Ama benim umurumda."

Robert öfkeden dişlerini sıkıyordu. "Pekâlâ, senin de umurunda olmamalı," dedi Robert, sakın olmaya çalışıyordu. "Sen Leydi Dudley'sin ve Londralı basit bir tüccar ve karısının fikirlerinin senin için bir önemi olmamalı."

"Öz annemin kuzeninden bahsediyoruz..." Robert, Amy'nin bir fısıltıdan ibaret çıkan başkaldırısının sadece bir-

BAKİRENİN ÂŞIĞI »177

kaç kelimesini duydu. "Onlar bizi evlerine misafir etti ve nazik davrandı."

"Amy... lütfen!" dedi Robert gene.

"Her şey bir yana, onlarla yaşamak zorundayım." Amy bir kız çocuğundan farksız davranıyordu. "Sen sanki haftaya da burada kalacaksın da..."

Robert ayağa kalkınca Amy'nin nasıl ürktüğünü gördü. "Karıcığım, çok üzgünüm," dedi Robert.

"Bu konuda üstüne gitmemeliydim."

Robert'ın geri adım atmasından Amy anında yumuşadı. "*Ah, sen iyi değil misin yoksa?"

"Hayır! Ben..." "Çok yorgunsun, değil mi?" "Hayır!"

"Sana sıcak su torbası getirmemi ister misin?" Amy sorusunun cevabını beklemeden ayağa fırladı, kocasına hizmet etmek için tetikte bekliyordu. Robert, karısının elini yakalayıp öfkeden sarsmamaya özen göstererek hafif hafif kolunu okşadı.

"Amy lütfen olduğun yerde kal ve anlatmama izin ver Odaya çıktığımızdan beri sana kısacık bir şey anlatmaya çalışıyorum ama sen bana fırsat vermiyorsun."

"Ben sana nasıl engel olabilirim ki?"

Robert cevap vermek yerine sessiz kalmayı tercih edince Amy kendini az önce kalktığı sandalyeye geri bıraktı.

"Kraliçe beni Garter Şövalyesi rütbesiyle onurlandıracak. Üç seçkinle birlikte düzenlenecek görkemli törende payelerimizi alacağız. Gerçekten büyük bir şeref bu^,"

Amy, tebrik cümleleriyle araya girebilirdi, ama asıl meseleye gelene kadar beklemeyi tercih etti. "Ayrıca bana bir miktar toprak ile ev vaat etti."

178 | Philippa Gregory

"Bir ev mi?" . "Kew'deki mandırayı," dedi Robert.

"Bizim için Londra'da bir ev mi?" diye Sordu Amy.

Robert kraliyet sarayının bahçesindeki bekâr evinde Amy ile beraber yaşamaya kalksa, Elizabeth'in tepkisinin nasıl olacağını tahmin edebiliyordu.

"Hayır, hayır! Bahsettiğim ancak benim .kalabileceğim küçük bir ev. Benim fikrim şu, sen bir süre Hydelar'la birlikte kalıp bizim için bir ev bakabilir misin? Kendimize uygun hale getirebileceğimiz bir ev. Flitcham Malikânesi'nden daha büyük bir ev olmalı. Oxfordshire yakınlarında."

"Tamam, ama Kew'deki evini kim çekip çevirecek?"

Robert fazla üstünde durmadı bu sorunun. "Birkaç odalı küçük bir ev. Bowes bana bir iki hizmetçi bulur, sorun değil."

"Kraliçe neden artık sarayda yaşamayı istemiyor?" "Bu sadece bir hediye," dedi Robert. "İstemezsem kullanmayabilirim de."

"O zaman neden sana böyle bir jest yaptı?" Robert gülüp geçmeye çalıştı. "Bana ilgisinin bir göstergesi," dedi. "Saraydaki odalarım pek konforlu sayılmaz." Amy'nin kulağına gelen dedikodular arasında, Kraliçe'nin saraydaki gözlerden ırak, ikisinin baş başa vakit geçirebileceği bir oda tahsis ettiği de olduğundan emindi. Robert, bundan böyle her ne duyarsa duysun karısının kulak asmayacağından emin olmak istiyordu. "Aslında galiba o evi Cecil istedi, Kraliçe de onu kızdırmak için evi bana hediye etti."

Amy onaylamayan gözlerle bakıyordu. "Peki Cecil ev ona verilseydi karısıyla birlikte mi yaşayacaktı?"

Konunun Elizabeth'ten uzaklaşması Robert'ın işine geldi. "Cecil, Kraliçe tahta çıktığından bu yana kansını göremedi

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 179

bile," dedi. "Karısı Burghley'de alabilecekleri yeni bir ev arıyor. O da benimle aynı durumda. Eve gitmek için can atıyor ama işten güçten başını kaldıramıyor. Ve senin de Ce-cil'in karısı gibi davranmanı istiyorum. İkimiz için sıfırdan bir yuva kur, ben de yazları soluğu huzurlu yuvamızda alayım. Bunu benim için yapar mısın? Sevimli bir ev ya da en kötü ihtimalle uygun bir arazi bulup en nihayetinde daimi bir ev kurar mısın?"

Tam da Robert'ın tahmin ettiği gibi Amy'nin yüzü aydınlandı. "Ah, Robert, bundan büyük haz duyarım," dedi Amy. "Peki sonsuza kadar hep o evde yaşayıp birlikte mi olacağız?"

Robert kibarca Amy'nin elinden tuttu. "Zamanımın çoğunu sarayda geçirmek zorunda kalabilirim," dedi. "Ne kadar yoğun çalışmak zorunda olduğumu sen de biliyorsun, Ama her fırsat bulduğumda kaçır yanına gelirim. Hem sen kendine ait bir evin olmasını istemez misin?"

"Sık sık yanıma gelecek misin peki?" diye şart koşarcasına sordu.

"Benim işim sarayda," diye belirtti Robert da. "Yine de bu, evli bir erkek olduğumu unuttuğum manasına gelmez, sen benim karımsın. Elbette evime karımın yanına geleceğim."

"O halde evet," dedi Amy. "Kendime ait bir evimin olmasını istiyorum. Ah lordum, evimize öyle gönülden sahip çıkacağım ki!"

Robert, Amy'yi kendine doğru çekip ılık bedenini göğsüne basırdı.
<>

"Ama bu arada dikkatli olacaksın, değil mi?"

"Dikkatli olmak?" Robert ikilemde kaldı. "Neye karşı dikkatli olacağım?"

180 | Philippa Gregory

"Onun girişimlerine..." Amy, Robert'ı sinirlendirmemek için sözcüklerini dikkatle seçti. "Seni çekim alanında tutmaya çalışmasından söz ediyorum..."

"O bir kraliçe," dedi Robert nazikçe. "Etrafını erkeklerle çevreleyerek gururunu okşuyor. Ben de bir saray görevlisi olduğuma göre Kraliçe istediği sürece çekim alanında bulunmak da benim görevim. Ama bu hiçbir şey ifade etmez."

"Eğer Kraliçe sana ilgisini sürdürürse, düşman kazanabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tek -bildiğim kral ya da kraliçeye kim yakınsa muhakkak yeni yeni düşmanlar peyda olur... Ben sadece kendine dikkat etmeni istiyorum."

Robert başını salladı, Amy'nin daha fazla kurcalayabileceği bir şey kalmadığı için rahatlamıştı. "Haklısın, düşmanlarım olduğunun ben de farkındayım. Ama kim olduklarını da biliyorum, neden korktuklarını da. Beni kıskanmalarına rağmen bana karşı gösterebilecekleri tırnaktan yoksunlar çünkü Kraliçe'nin alakasını kazanan benim. Yine de beni uyarmakta haklısın, karıcığım. Ve bana akıl verdiğin için teşekkürler."

O gece Robert Dudley ve karısı aynı yatakta uyudu. Robert, elinden geldiğince nazik ve sıcak davranmaya çalıştı. Kocasını deli gibi özleyen Amy ise bu nezaketi aşkın bir göstergesi olarak algıladı. Robert'ın onu öpmesini, güçlü bedenini bedenine yaslamasını uzun zamandır bekleyen Amy, daha ilk dakikalardan itibaren zevkten inleyip titremeye başladı. Karısının aşına bedeni garip bir biçimde Ro-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 181

bert'a zevk verdi, kolay tatmin oluşu hoşuna gitti. Fahişelere ve saray nedimelerine alışan genç adam, uzun zaman aradan sonra ilk kez önemseydiği bir kadınla birlikte olmak onun nadir yaşadığı bir hazdı ve karşısındakini düşündüğü için ilişkiyi ağırdan almak Robert'a garip geldi. Ancak kollarında zevkten kendini kaybeden Amy yatarken, Elizabeth ile birlikte olmanın nasıl olacağını düşünmekten de kendini alıkoyamıyordu Robert. Bu fantezi şehvetini öyle kamçılardı ki, bir an gelince yastığın üstüne dökülen bronz saçlar, baygın bakan uzun siyah kirpikli gözlerden başka bir şey göremez oldu.

Amy kocasının omzunda hemen uykuya dalınca Robert dâ~ dirseği üstünde doğrulup üstüne ayışığı vuran karısının yüzünü seyretmeye koyuldu, kurşun pencere pervazının altında Amy'nin cildi soluktu, teninde adeta ölüm beyazlığı vardı. Ayışığı kansrının cildine denizde boğulmuş bir kadının gibi garip yeşilimsi bir renk veriyordu ve Amy'nin saçları hırçın dalgalar arasında nehirde dibe batan bir kadının saçlarını andırıyordu.

Robert ona kendisini sinir eden bir merhametle baktı: Bu kadının, karısının mutluluğu yalnızca Robert'a bağlıydı, arzuları onun etrafında dönüyordu, kocası yokken hayattan zevk almıyordu,

sinir bozucu oluyordu ve artık Robert'ı hiç tatmin edemiyordu. Amy her ne kadar hayatta bunu kabul etmese de, esasında Robert da onu hiçbir zaman tam manasıyla mutlu edemediğinin bilincindeydi. İkisi birbirinden o kadar farklıydı ki, hayattan farklı beklentileriyle bir arada olmaları bile mucizeydi.

Robert içini çekip arkasına yaslandı, koyu renk saçlı başını koluna dayadı. Babası sadece sevimli bir yüzü var diye bir kadınla evlenmenin ne büyük bir hata olduğunu ona

182 | Philippa Gregory

defalarca söylemişti. Annesi de babasından geri kalmamış, Robert gibi hırslı bir adam için Amy Robsart'ın ancak gündelik bir eğlence olabileceğini vurgulamıştı. Robert ise sırf Guilford gibi babasının isteği doğrultusunda yıllarca bekâr gezip sonra da kendisini hiç sevmeyen bir kadınla evlenmeyeceğini ispat etmek için aceleci davranmıştı. O kendi eşini kendisi seçmek istemişti, Amy ise her erkeğin isteyebileceği kadar genç ve güzel bir kadındı; üstelik Robert her ne derse yapmaya hazırdı. Zamanla bir saray görevlisinin karısı olmayı öğrenebileceğini, kendisine her anlamda can yoldaşı olabileceğini, annesi nasıl babası için gerçek bir güç ve bilgi kaynağı ise, Amy'nin de Robert için öyle olabileceğini düşünmüştü. Dudleyler'in önlenemez yükselişi başladığında Amy'nin bu süreçte etkin ve sadık bir eş olacağını hayal etmişti. Farkında olmadığı, Amy'nin ömrünün sonuna kadar küçük bir kasabanın ileri gelenlerinden Sör John Robsart'ın kızı olmakla tatmin olacağı, hiçbir zaman büyüklüğü dayanılmaz ve kazanılması zor bulan Robert Dudley'nin hırslı karısı olamayacağını farkedememişti.

®

Robert ertesi sabah erkenden uyandı ve yatakta yanındaki kadının Amy olduğunu farkedince birden sinir oldu, Londra'da birlikte uyandığı fahişeler gibi tek kelime etmeden odadan çıkıp gidemeyecekti. Aksine uyandığını farkedince hemen Amy de kımıldadı. Hatta Robert gözlerini açar açmaz karısı da açtı ve uyandığını farkedince o tanıdık gü-lümsemesiyle yüzüne bakakaldı ve her zaman söylediği şeyleri, her zaman söylediği şekilde söyledi. "Günaydın Lordum, Tanrı sizinle olsun. İyi misiniz?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 183

Bu beylik sorulara kısaca yanıt verdiği zaman, sanki Robert uyanır uyanmaz ona tokat atmış gibi Amy'nin yüzünden de bir gölge geçirdi, işte Robert bu durumdan nefret ederdi, böylece de kendini zorlayıp gülümsedi ve cevabını telafi etmek istercesine aşırı bir hassasiyetle o da karısına iyi uyudun mu diye sordu.

Hep aynı şeylerin aynı tekdüzelikte yinelenmesine sıkılan Robert dişlerini sıkıp acilen bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi telaşla yataktan kalktı. Halbuki birkaç gün sarayda olmayacağını, Camberwell'de karısıyla vakit geçireceğini not bırakmıştı. Ama duyduğu rahatsızlık ve Amy'nin bu yüzden ona gücünmesi dayanılır gibi değildi.

"Ah, kalkıyor musun?" diye sordu Amy, sanki kocasının çıplak omuzlarına pelerinini attığını görmüyordu.

"Evet," dedi Robert kısaca. "Sarayda halletmem gereken önemli bir işim olduğunu şimdi hatırladım. Planladığım kadar uzun kalamayacağım."

"Kalamayacak mısın?" Amy hayalkırıklığının sesine yansımaya engel olamadı.

"Evet, erken gitmek zorundayım." Robert kestirip atarak, odadan çabucak çıktı.

Genç adam kahvaltıyı tek başına edip ev halkı uyanıp aşağı dökülmeden atına atlayıp oradan uzaklaşmak istiyordu. Ama Amy hızlı davranıp yataktan fırlamakla kalmamış, herkesi de uyandırmıştı. Bay ve Bayan Scott uyku mahmuru gözleriyle merdivenlerden aşağı indi, Bayan Scott kocasının arkasından yalpalarken bir yandan da saçını toplamaya çalışıyordu. Bayan Oddingsell de geri kalmadı, Robert hemen arkalarından Amy'nin tahta zeminde koştururken vuran topuk seslerini duydu. Robert yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirip çıkan acil işine dair söyleyeceği yalanları kafasında kuruyordu.

184 | Philippa Gregory

Scottlar gözü açık bir çift olsaydı, seçkin konuklarının evlerinde bir saniye daha kalmaya tahammülünün olmadığını anlardı. Ama hem Scottlar, hem de Amy için Robert'm ani gidişi, bir hayalkırıklığı ve sürprizden öteye gidemedi. Özellikle de Amy kocasını çok yordukları için üzgün görünüyordu.

"Senin yerine bir başkası halledemez mi?" Anaç bir ilgiyle kocasının üstüne düştü ve Robert'm elinde tuttuğu ekmek parçasını yiyip birasını içişini seyretti. "Hayır." Robert'm ağzı doluydu.

"Seni çok fazla yoruyorlar." Amy kocasının sarayda ne kadar kilit bir göreve sahip olduğunu vurgulamak istercesine kuzenlerine ve Bayan Oddingsell'e dönerek söyledi bunu.

"Sensiz halledemezler mi? Sana bu kadar sorumluluk yüklememeliler."

"Ben sarayın at terbiyecisiyim," dedi Robert. "Majestele-ri'nin bana verdiği görevi benim yerine getirmem gerekir."

"Bu seferliğine William Cecil senin yerine ilgilenemez mi?" diye sordu Amy gayet sıradan bir tavırla. "Ona bir not göndermelisin belki de."

Başka zaman olsa Dudley kendini gülmekten alıkoyamazdı. "Hayır," dedi. "Cecü'nün kendi işleri var. Üstelik isteyeceğim en son şey benim işime burnunu sokması olur."

"Peki ya erkek kardeşin? Eminim ona rahatlıkla güvenebilirsin. Hem böylece bir gece daha bizimle kalabilirsin."

Dudley hayır anlamında başını salladı. "Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm," dedi özüne Scott ailesini de katarak. "Eğer kalabilme imkânım olsaydı hiç düşünmez kalırdım. Ama gecenin bir yarısı Garter Şövalyeleri şerefine verilecek yemekten sonra mavnalarda büyük bir geziye çıkı-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 185

lacağı aklıma geldi. Ve ben maalesef gelmeden önce mavnaları düzenlemeyi unuttum. Şimdi acilen saraya geri dönüp her şeyi kontrol altına almam gerekiyor."

"Ah, eğer tüm mesele birkaç sandalı organize etmekse bunu bir mektup göndererek de yapabilirsin," diye akıl verdi Amy. "Hizmetlilerden biri halledebilir."

"Hayır," diye tekrar etti Robert. "Orada olmam lazım. Sandalları elden geçirip kürekçilerin görev dağılımını bizzat benim yapmam gerekiyor. Tören için halledilecek bir dolu iş var, müzisyenler için ayrı bir sandal ayarlamam gerekecek. Mesele sadece sandalların düzeninden ibaret değil. Nasıl gözümden kaçtı, hiç anlamıyorum."

•"Eğer ben de seninle gelseydim belki bir yardımım dokunurdu."

Robert masadan kalktı. Amy'nin yüzüne yansıyan ısrarcılık dayanılır gibi değildi. "Bunu ne kadar çok isterdim!" dedi sıcak bir tavırla. "Ama biliyorsun, senden yapmanı istediğim daha önemli işler var. Unuttun mu yoksa? Benim için, bizim için bu işi halledeceğine söz verdin."

Amy'nin yüzü yeniden mutlulukla aydınladı. "Ah, evet, haklısınız, Lordum!"

"Ne kadar çabuk halledersen o kadar iyi! Şimdi gitmek zorundayım, sana söylediklerimi arkadaşlarınla da paylaş."

Amy'nin yeniden kalması için ısrar etmesine izin vermeden Robert doğruca kapının önüne gitti. Ahırdaki adamları yola çıkmak üzere son hazırlıkları yapıyordu. Dudley, kendine refakat eden askerleri en zekilerinden seçmesiyle meşhurdur. Gösterişli atının dizginlerini seyisin elinden alarak tek hamlede binip soluğu evin ön cephesinde aldı.

"Misafirperverliğiniz için size müteşekkirim," dedi Robert, Bay Scott'a. "Karımı misafir ettiğiniz için teşekkür bek-

186 | Philippa Gregory

lemediğinizin farkındayım. Onu ne kadar sevdiğiniz her halinizden belli."

"Kuzenimizi evimizde ağırlamak bizim için büyük mutluluk," Bay Scott uyku sersemi olsa da her zamanki kadar kibardı. "Ayrıca sizi görmekten de onur duyduk. Keşke konuşabilecek biraz vaktimiz olsaydı." "Ah, soanın nedir?"

Bay Scott, Robert Dudley'nin yanına doğru seğırtti. "Ant-werp'teki bir tüccardan alacağımı tahsil etmekte sorun yaşıyorum. Elimde borç senedi var ama dikkate almıyor. Açıkçası mahkemeye de başvurmak istemiyorum. Senette bazı karışık detaylar var, düz mantıkla bakınca anlamayabilirler. Aslında alacağım da bunun farkında olduğu için çamura yatıyor."

Robert, Bay Scott'un söylediklerinden ne kastettiğini hemen anladı. İşin aslı, Bay Scott Antwerpli bir tüccara yasal faiz oranının üstünde bir faizle borç para vermişti. Şimdi tüccar da saygın bir Londralı tüccarın yaptığığın ortaya çıkmasını istemeyeceğini bildiğinden borcunu ödeme girişiminde bulunmuyordu.

"Borcun tutarı nedir?" diye sordu Robert temkinli bir şekilde.

"Sizin gibi mevki sahibi biri için hiçbir şey sayılmaz. Sadece üç yüz pound. Ama benim için büyük para."

Robert başını salladı. "Antwerp'teki Sör Thomas Gres-ham'a yazabilirsiniz. Karımın kuzeni olduğunuzu ve bu konuda size yardımcı olmasını benim istediğimi not düşün," dedi gayet rahat bir tavırla. "Ricamı kırmayıp orada gerekeni yapacaktır. Sonucu lütfen bana da bildirin."

"Çok teşekkür ederim, kuzen," dedi Bay Scott sıcak bir sesle.

BAKİRENİN ÂŞIĞI »187

"Bir yardımım dokunursa ne mutlu bana." Robert başıyla Bay Scott'u selamladıktan sonra Bayan Scott ve ardından da Amy'yi öpmeye yöneldi.

Kocasıyla vedalaşırken Amy sıkıntısını gizleyemiyordu. Rengi attı, elleri Robert'ın güvenli tutuşu altında yaprak gibi titriyordu. Amy gülümsemeye çalışsa da gözleri yaşla doluydu.

Robert eğilip karısının dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu ve dudaklarının altındaki kederli kıvrılışı hissetti. Önceki gece, altında uzanırken her bir öpücüğüyle kendinden geçen aynı kadın, gülümsüyor, kolunu bacağına vücuduna sarıyor, adını fısıldıyordu ve elinin tadı çok daha tatlıydı.

"Mutlu ol ye kendine iyi bak, Amy," diye yüreklendirdi onu Robert ve eğilip kulağına fısıldadı.

"Seni üzgün görmekten hiç hoşlanmadığımı bilirsin."

"Seni çok seyrek görüyorum." Amy nefes almakta bile zorlanır gibiydi. "Kalamaz mısın? Ah lütfen biraz daha kal, en azından akşam yemeğine kadar..."

"Gitmek zorundayım," dedi Robert, karısına sarılarak. _ "Nedir bu acele? Yoksa başka bir kadına mı koşuyorsun?" Amy'nin içi ansızın öfke ve kıskançlıkla dolunca Sör Robert'ın kulağına bir yılan gibi tısladı.

Robert geri çekildi. "Elbette hayır. Bu meseleyi konuşup halletmedik mi? Lütfen mutlu ol. Ailemiz yükselişe geçti. En azından benim için mutlu ol, lütfen... Beni gülümseyerek uğurlamanı istiyorum."

"Bir şartla! Hayatında başka bir kadın olmadığına dair annenin ölüsü üstüne yemin etmeni istiyorum."•>'

Bu abartılı ifade karşısında Robert'ın yüzü ekşidi. "Tamam, annemin ölüsü üstüne yemin ederim. Oldu mu? Şimdi benim için mutlu olacak mısın?"

188 | Philippa Gregory

Amy, dudakları titremesine rağmen gülümsemeye çalışıyordu. "Tamam, mutluyum," diye yalan söyleyiverdi. "Başarılı olduğun için mutluyum. Ayrıca yakında kendimize ait bir evimiz olacağı için de mutluyum." Sesi birden alçaldı. "Ama bana sadık kalacak ve beni bir kenara atmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Yoksa neden ikimiz için sıcak bir yuva kurmanı isteyeyim ki? On beş gün sonra Dencworth'te Hyde'ların evinde buluşacağız. Tam zamanını, Bayan Od-dingsell'e mektup yazarak bildireceğim."

"Bana yazmayı unutma," diye tembih etti. "Senden mektup getirdiklerinde çok mutlu oluyorum."

Robert karısını kucakladı. "Harika o zaman," dedi, bir çocuk avutur gibi davrandığını düşünerek. "Sık sık yazıp mektupları mühürleyeceğim. Mektuplar sana geldiğinde mührü kendi ellerinle bozarsın."

"Ah, ben asla bozamam. Hepsini özenle çıkarıp saklıyorum. Mücevher kutumda büyük bir koleksiyon oldu, bana yolladığın bütün mektuplarınki duruyor."

Robert mektup mührü gibi önemsiz bir şeyi bir servet gibi değer vererek saklamayı düşününce kafasını çevirdi ve merdivenleri koşarak inip atına atladı.

Şapkasını çıkarıp ev halkını son kez selamlıyordu. "Şimdilik hepiniz hoşçakalın," dedi nazikçe.

"Bir dahaki sefere görüşmek üzere." Amy ile göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bayan Oddingseü'e bakınca Amy'nin yanı başında durduğunu görüp içi rahatladı. Karısının teselli edecek güvenilir biri vardı en azından yanında. Vedayı uzatmanın bir anlamı yoktu. Adamlarına işaret verip peşine düşmelerini emretti. Cadde gittikçe daraldığı için atların çıkardığı gürültü de artıyordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI »189

Kafile köşeyi dönüp gözden kaybolana dek arkalarından baktı Amy. Nal sesleri duyulmaz olana kadar da olduğu yerden kıpırdamadı. Aslında mucizevi bir biçimde Robert'ın fikrini değiştirip dönmesini bekliyordu. Amy'nin alnından öpüp onunla beraber gitmesini isteyecekti. Robert'ın gidişinin üstünden yarım saat geçmesine rağmen Amy hâlâ kapı önünde oyalanıyordu. Eğer Robert geri dönerse, karısını orada bulmalıydı. Ama Sör Robert geri dönmedi.

Robert yolun dolambaçlı olmasına aldırmadan saraya kadar dört nala gitti. Asıl maksadı eskortlarının dayanıklılığını test etmektir. Nitekim Whitehall Sarayı'nın bahçesine vardıklarında kendisine eşlik eden adamları yorgunluktan bitap düşmüş, cins atlarının yeleleri terden sırlıslıkla olmuştu. Özellikle de bir elinde flamayı taşıdığı için dizginleri tek eliyle kontrol altında tutmaya çalışan genç adam kan ter içinde kalmıştı.

"Aman Tanrım, nedir bu adamların kanını kaynatan?" Atından inerken yol arkadaşlarına dönüp sordu.

"Şehvet!" diye yanıtladı içlerinden biri kaba bir üslupla. "Şehvet veya hırs ya da suçluluk duygusu. Lordumuz bir ceviz kabuğunda. Ve bugün karısından değil de cehennemden kaçarmış gibi Kraliçe'ye koşarken biraz suçluluk duygusu, biraz hırs, biraz da şehvet var işin içinde."

Robert'ın atından indiğini gören hizmetkârlardan Thomas Blount miskin miskin oturduğu gölgelikten kalkıp Lor-du'nun atının dizginlerini almaya geldi.

"Bazı haberlerim var." Robert'ın kulağına eğildi. Robert duymak için sabırsızlanıyordu.

190 | Philippa Gregory

"Majesteleri danışma meclisi toplantısında Cateau Cambre-sis Anlaşması'nda Calais'i geri alamadıkları için ve Fransız Prensesi'nin İngiltere hanedan armasını iade etmesini sağlayamadıkları için herkesi fırçaladı. İki yeni savaş gemisi yapılmasına karar verildi. Herkes gibi sizden de para isteyecekler." "Başka neler oldu?" diye sordu Robert, yüz ifadesi maske gibiydi.

"Kilise meselesi açıldı. Cecil parlamentonun elden geçirilmesi için yeni bir yasa tasarısı önerdi. Sonuçta Kral Ed-wafd'in kullandığı dua kitabında birkaç değişiklik yapılarak yeniden kullanılmasında mutabık kaldılar."

Dudley düşünceye daldığında hep yaptığı gibi gözlerini kıstı. "Daha ileri gitmesi için Kraliçe'ye baskı yapmadılar mı?" "Evet ama Cecil bir anda Lord ve başpiskoposların galeyana gelmesinden çekiniyor. Her şeyin yolunda gideceğine dair söz veremeyeceğini söyledi. Meclis üyelerinden bazıları da muhalif duruşlarını ortaya koydu. Cecil, Paskalya'ya kadar parlamentoyu halledip sonra da muhalefetin üstüne eğilmeyi planlıyor." "Başka?"

"Başka önemli bir şey yok. Kral Philip'in evlilik haberini duyan Kraliçe kısa bir kıskançlık krizi geçirdi. Majesteleri toplantıdan ayrıldıktan sonra da kendi aralarında en iyisinin Kont Arran'la evlenmesi olacağını konuştular. Cecil, Ar-ran'ın en doğru isim olduğunda ısrar ediyor. Meclis üyelerinin çoğu da aynı fikirde. Özellikle de Arran İskoçya'yı alırsa diye... Bir de sizinle ilgili pek de hoş olmayan şeyler konuşuldu."

"Benimle ilgili mi?"

"Kraliçe'yi evlilik fikrinden sizin uzaklaştırdığınız, aklını çeldiğiniz üstü kapaklı flört ettiğiniz konuşuluyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 191

"Hepsi bu mu?"

"Norfolk en iyisinin sizin tekrar zindana kapatılmanız olacağını söyledi. Ya da üstünüze yürüyüp icabınıza kendi elleriyle bakabilirmiş."

"Norfolk köpeğin tekidir ama gözün üstünde olsun," dedi Robert. "İyi iş çıkardın, öğleden sonra beni bul. Senden başka isteklerim de olacak."

Adam başını eğip Sör Robert'ın huzurundan ayrıлып sanki hiç orada değilmişçesine haranın karanlığında kayboldu. Robert da aynen saraya dönüp salona çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

h

"Peki karın nasıldı?" diye sordu Elizabeth tatlı tatlı, sesindeki yumuşak ton, gözlerindeki keskin bakışla tam tezattı.

Robert cevap vermeden önce duraksaması gerektiğini bilecek kadar, kadınları iyi tanıyordu.

"Aslında her geçen gün biraz daha toplanıp güzelleşiyor. Her görüşümde gözüme biraz daha sevimli görünüyor."

Amy'nin zayıf taraflarını duyup içten içe sevinmeye: hazır olan Kraliçe, Robert'tan böyle bir cevap almayı beklemediği için şaşırdı. "İyi mi peki?"

"Gayet iyi," diye Kraliçe'yi temin etti Robert. "Hatta onu hiç bu kadar iyi görmemiştim. Ayrıca çok da mutlu. Kuzeninin yanında kalıyor. Kuzeni refah içinde yaşıyor. Kocası başarılı bir tüccar, Ralph Scott. Çok mutlu bir grup olmalarına rağmen kendimi saraya dar attım.

Kraliçe'nin koyu siyah gözleri parladı. "Kendini sıkıntıya sokmana gerek yoktu, Sör Robert. İstedığın kadar kalabilirdin -nereye gitmiştin?- Kendal mıydı?"

192 || Philippa Gregory

"Camberwell, Majesteleri," diye cevapladı Robert. "Londra'nın hemen aşağısında. Küçük sevimli bir kasaba. Görseniz çok seversiniz. Adını hiç duymamanıza şaşırdım doğru- • su. Amy, Camberwell'i çok seviyor, görünen o ki iyi de vakit geçiriyor."

"Pekâlâ, burada pek bir şey kaçırmış sayılmazsın. Toplantılar, elçi gönderen eş adayları ve romanstan başka bir şey yoktu."

"Ondan şüphem yok." Robert çapkın gülümsemesini dudağına ilıstırdı. "Kendal'da olduğumu sandığınıza göre beni pek özlememişsiniz."

Elizabeth dudaklarını büzdü. "Nerede olduğunu ya da ne yaptığını nereden bilebilirim? Hem senin her daim sarayda olman gerekmiyor mu? Burada olmak senin görevin, değil mi yoksa?"

"Görevim değil," dedi Sör Robert, "Kaldı ki görevim olsa asla boşlamam."

"O halde beni boşladığını kabul ediyorsun, öyle mi?" "Boşlamak? Hayır! Kaçmak derseniz, evet!" "Benden mi kaçtın?" Odadaki nedimeler, Majesteleri, Sör Robert'ın kulağına eğilirken yüzüne nasıl da al bastığını bizzat gördü. "Benden neden kaçasın ki? O kadar korkunç bir kadın mıyım?"

"Korkunç olan siz değilsiniz ama oluşturacağınız tehlike kâbus gibi. Medusa'dan bile daha kötü."

"Hayatım boyunca senin için hiç tehlike oluşturmam." "Aldığınız her nefes beni korkutmaya yetiyor. Elizabeth, eğer sizi sevmek için kendime izin verseydim -ki bunu yapabilirim- halim ne olurdu acaba?"

Kraliçe arkasına yaslanıp omuz silkti. "Ah, yapma Dudley, en fazla bir gün dövünüp yakınırırdın, sonra ertesi gün

BAKİRENİN ÂŞIĞI »193

soluğu doğru Camberwell'de karının yanında alır, hatta saraya gelmeyi de unutturdun."

Robert başını iki yana salladı. "Eğer sizi sevmek için kendime izin verseydim -tam istediğim gibi- benim için her şey sonsuza dek değişirdi. Aynı zamanda sizin için de..." "Benim için ne değişirdi?"

"Siz de bir daha asla eskisi gibi olamazdınız," diye iddia etti Robert ve sesini iyice alçaltıp bir fısıltıdan ibaret konuşmaya başladı. "Hayatınız kesinlikle eskisi gibi olamazdı. Bir kadın olarak her şeye bakışınız, her şeyin değeri... değişirdi."

Elizabeth omuz silkip umursamaz bir kahkaha savurmak istedi ama yapamadı. Robert'ın büyülu bakışları insanın aklını başından alacak cinstendi ve aslında küçük bir saray flörtü için fazlaca ileri gidiyordu. "Robert..." Elizabeth elini gırtlığına dayadı, sanki hızla çarpan kalbinin ağzından dışarı çıkmasına engel olmak istiyordu. Yüzü arzuyla kıpkırmızı oldu. Ancak kadiri düşkün Robert Dudley, Elizabethan yanaklarındaki rengi önemsemedi, daha çok Kraliçe'nin boynundan iki değerli incinin parladığı kulak memelerine kadar çıkan renge dikkat etti. Şehvetin kan kırmızı rengiydi bu ve Robert Dudley, İngiltere'nin Bakire Kraliçe- . si'nin kendisine beslediği arzulardan ötürü baştan ayağa kızarmasına gülmek için dudağını ısırıldı.

Camberwell'deki evde Amy peşine Scott çifti ve Bayan Oddingsell'i takarak salona geçti. Önce üçünden de şimdi duyacaklarını kimseye söylememeleri için ant, içmelerini istedi, sonra da kocasının Garter Şövalyesi olarak onurlandı-

194 | Philippa Gregory

nldığını heyecanla bir çırpıda anlaüverdi. Hepsi bu kadar da değildi, Majesteleri kocasına Kew'de küçük sevimli bir ev hediye etmiş, bir miktar arazi vermiş, sık bir ofis tahsis etmişti. Ama asıl büyük haber Robert'ın Oxfordshire'de uygun bir ev tutmaya karar vermesiydi.

"Bayan Woods sana ne dedi?" diye bilmek istedi Bayan Oddingsell. "Ve ben ne söyledim? Mükemmel bir eviniz olacak ve Sör Robert da yazları seninle birlikte sıcak yuvanızda geçirecek. Kim bilir, belki bir gün Majesteleri'ni bile kendi evinde ağırlayacaksın ve eminim, kocan seninle gurur duyacak."

Amy'nin küçük yüzü bu hayalle bile kızardı. "Gerçekten müthiş bir şey!" Ralph Scott, Amy'nin anlattıklarını gıptayla dinliyordu. "Robert, Kraliçe'nin gözüne bu kadar girdiyse önünün ne kadar açık olduğunu Tanrı bilir."

"Ve Kew'de küçük bir ev onu tatmin etmeyeceği için Londra'da bir eviniz olması gerektiğini düşünüyor. Kocaman, ihtişamlı bir Dudley Malikâneniz ya da sarayınız olacak. Kışları Londra'da geçirip büyük ziyafetler ve eğlenceli balolar düzenlersin. Herkes seninle arkadaşlık etmek isteyecektir. Eminim, güzeller güzeli Leydi Dudley ile tanışmak için sıraya girecekler."

"Ah, gerçekten mi?" Amy gittikçe daha da kızarıyordu. "Ama benim böyle bir amacım..."

"Dencworth'a ne zaman geleceğini söyledi?" diye sordu ' Ralph Scott, bir yandan da kuzeniyle bağlantısını koparma-yıp Oxfordshire'a taşındığında da kocasıyla ilişkisini ilerlet-mesi gerektiğini düşünüyordu.

"On beş gün içinde geleceğini söyledi. Ama her zaman geç kalır."

BAKİRENİN ÂŞIĞI »195

"İyi ya, o gelene kadar tüm civarı gezip beğeneceği bir ev bulmak için vaktin olmuş olacak," dedi Bayan Oddingsell, hiçbir şeyin Amy'nin mutluluğunu sekteye uğratmasını istemiyordu. "Denchworth'u zaten iyi kötü biliyorsun ama dikkatinden kaçan bir sürü eski ev vardır. Doğup büyüdüğüm yer olduğu için tarafı davranabileceğimin farkındayım ama yine de bana sorarsanız Oxfordshire, İngiltere'nin en güzel kasabası. Hem kardeşim ve karısı ev ararken bize seve seve yardım eder. Önce hep birlikte bakarız, sonra da Sör Robert geldiğinde her yere götürecek kadar civarı öğrenmiş olursun. Sarayın at terbiyecisi! Garter Şövalyesi! Bana kalırsa istese kasabanın yarısını satın alabilir."

: "Hemen toparlanmalıyız!" Amy bir anda telaşa kapıldı. "Acilen gitmemi istiyor, derhal yola çıkmalıyız!"

Arkadaşı Bayan Oddingsell'i kolundan tutmuş çekiştirirken yaşlı kadın kendini gülmekten alıkoyamadı. "Amy! Oxfordshire'a varmamız iki, bilemedin üç gün sürer. Bu kadar acele etmemize gerek yok!"

Amy koşar adım kapıya yöneldi, yüzünde genç kız tazeliği vardı. "Lordumla orada buluşacağız!" diye sevindi. "Beni hemen yanında istiyor. Elbette anında yola çıkacağız."

(§ h

William Cecil ve Kraliçe Whitehall Sarayı'nın toplantı salonunda pencere önünde fiskos yapıyordu. Mart ayının sağanak yağmuru, önünde durdukları pencere camını dövüyordu. Saray maiyeti ise Kraliçe'nin danışmanı ile gizli konuşmasının bitip eğlenceye geçilmesini dört göz bekliyordu. Garip ama Robert Dudley aralarında değildi, çalışma odasına çekilmiş, nehir mavnalarını organize ediyordu. Bu

196 | Philippa Gregory

gizli kapaklı konuşmaya kulak kabartan tek bir kişi vardı, o da Catherine Knollys'ti. Ancak Cecil genç kadına güvendiği için umursamadı.

"Hayatımda bir kere bile görmediğim biriyle evlene-mem!" Elizabeth, Arşidük Ferdinand'la evlenmek istemediği için her zaman kurtarıcısı olan bahaneleri sıralamaya başladı.

"Çobanlık yapan bir köy delikanlısından söz etmiyoruz," diye altını çizdi Cecil. "Huzurunuzda çıkıp gözünüze girmek için şekilden şekle girmesini bekleyemeyiz. Bir düve gibi Avrupa'nın yarı yolunu katedemez. Eğer evlilik kararı verilirse, ziyaretinize gelir ve sonunda da nikâh kıyılır. Mesela ilkbaharda ziyaretinize gelse, sonbaharda da evlenirsiniz."

Elizabeth başını salladı. Tarihin net olarak zikredilmesi bile tüylerini ürpertmeye yetiyordu. "Ah, o kadar çabuk olmaz! Lütfen bana baskı yapmayın!"

Cecil babacan bir edayla Elizabeth'in elinden tuttu. "Onu demek istemedim. Ama güvenliğinizi için bu şart. Eğer Habsburg Arşidükü'yle nişanlanırsanız sarsılmaz bir itilafın temelini atmış olursunuz."

"Charles'ın çok çirkin ve delicesine Katolik olduğu söyleniyor," diye hatırlattı ona Elizabeth.

"Evet birileri böyle şeyler söylüyor olabilir," diye onayladı Cecil sabırla. "Ama zaten biz kardeşi Ferdinand üstünde duruyoruz. Hem Ferdinand'ın gayet yakışıklı ve ılımlı olduğu konuşuluyor."

"Peki hükümdar bu evliliği destekler mi? Hem herhalde bu evlilik gerçekleşirse her iki taraf da birbirine destek verecek, öyle değil mi?"

"Kont Feria'nın anlattıklarına göre Kral Philip bu evliliği karşılıklı iyi niyet göstergesi olarak alacakmış."

BAKİRENİN ÂŞIĞI «197

Kraliçe etkilenmişe benziyordu.

"Geçen hafta Kont Arran'la yapılacak bir evliliğin daha iyi olacağını söylediğimde siz Habsburglar'dan yanaydınız," diye hatırlattı Cecil. "Ben de şu an o yüzden bunları konuşuyorum."

"Artık öyle düşünmüyorum," diye aynı fikri paylaştı Elizabeth.

"Bu hem Papa taraftarlarını memnun edecek, hem de İspanya'yla dostluğumuzu garanti altına alacaktır," diye ekledi Cecil ise.

Kraliçe başıyla onayladı. "Pekâlâ daha fazla uzatmayalım, tekrar düşüneneğim."

Cecil içini çekerken Catherine Knollys'in kaçamak bakışını yakaladı. Catherine de, Kraliçe'nin danışmanlarını mütemadiyen hüsrana uğrattığının en az Cecil kadar farkındaydı. Cecil genç kadına gülümserken kapı önünde ani bir gürültü koptu. Canhıraş bir çığlığın ardından kapıya

yüklenilmesiyle odadaki herkes afalladı. Eli ayağı birbirine dolanan Elizabeth odanın içinde bir o yana bir bu yana savrularak nafiye bir ça-, bayla kendine güvenli bir yer arıyordu. Cecil'in iki gizli koruması Kraliçe'nin önünde derhal etten bir duvar örerken herkesin bakışları kapıya kilitlendi. Aman Tanrım, bu da oldu işte. Sonunda Elizabeth'i almaya geldiler, diye düşündü. Hem de sarayın içine kadar girme cüretini göstererek!

Yavaşça kapı açıldı. "Affedersiniz, Majesteleri." Gelen nöbetçi askerdi. "Korkulacak bir şey yok, sadece sarhoş bir yamağın taşkınlığı. Sendeleyip düştü, o kadar. Telaşa kapılmayın lütfen."

*\

Elizabeth önemli bir şey olmadığını öğrenince yüzüne renk gelse de gözleri yaşla dolmuştu. Gerginliğini saray maiyetinden saklamak için kıvrak bir manevrayla yüzünü pen-

198 » Philippa Gregory

cereye çevirdi. Catherine Knollys hemen kuzeninin imdadına yetişerek yanına koşup kolunu beline doladı.

"Tamam," dedi Cecil nöbetçi askere. Kendi gizli korumalarına da duvar dibindeki yerlerine geri dönmelerini işaret etti. Odada bulunanlar arasında dedikodu kazanı kaynamakta gecikmedi, içlerinden sadece bir kısmı Kraliçe'nin ani tepkisini görse de yeter de artardı. Cecil bu sevimsiz sessizliği doldurmak için Nicholas Bacon'a yüksek sesle bir soru yöneltti. Catherine de kısık sesle Elizabeth'le konuşuyor, muhtemelen Majesteleri'ni sakinleştirmeye çalışıyordu. Elizabeth kendini toparlayıp gülümsedi, Catherine elini hafifçe sıktı ve ikili diğerlerinin arasına döndü.

Elizabeth etrafta olup bitenlere göz gezdirirken Arşidük Ferdinand'ı temsil eden Avusturya elçisi Kont Von Helfens-tein'in uzun koridordan henüz içeri girdiğini fark etti. Elizabeth adama doğru yürüyüp elini öne uzattı.

"Ah, Kont!" Sesi kadife gibi yumuşacık çıkıyordu. "Ben de tam bu soğuk güne kimsenin renk katamadığından yakınmaya hazırlanıyordum. Sizi görmek ne büyük mutluluk!"

Arşidük'ün temsilcisi eğilip nazikçe Majesteleri'nin elini öptü.

"Şimdi..." Kraliçe, Ferdinand'ı yanında yürümesi için yönlendiriyordu. "Viyana'ya dair her şeyi, özellikle de nelerin moda olduğunu anlatmanızı istiyorum. Şapkalarını nasıl takıyorlar mesela ve özellikle de siz ne tür kadınlardan hoşlanıyorsunuz?"

Amy kocasıyla yeniden buluşacak olmanın verdiği enerji ve güçle birkaç gün gibi kısa bir sürede hem eşyalarını top-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 199

ladı, hem de kendisine eşlik edecek eskortları ayarlayıp ku-zenleriyle de vedalaştı. Camberwell'den Abingdon'a varana kadar uzun ve meşakkatli bir yol katetmek zorunda kalmaları bile neşesinden bir şey eksiltmiyordu. Üç geceyi yolda, bir geceyi de buldukları izbe bir handa geçirdiler. Akşam yemeğinde ince birer dilim kuzu pizolası ve sabah kahvaltısında da bir kâse yulaftan başka bir şey bulamamalarına rağmen üstelik! Zaman zaman Amy, Bayan Oddingsell'in önünde sürüyordu atını, yemyeşil arazide atı eşkin gidiyordu, diğer zamanlardaysa düşük bir tempoda yürütüyordu hayvanı, Geçtikleri kırsal arazi, yeni yeşeren otlar ve çiçeğe duran mahsullerle insanın içini açıyordu. Görünürde bir tehlike olmadığı için eskortlar iki kadının mesafeyi açarak önden gitmelerine müsaade etti. Geniş bir ovaya açılan, bomboş yolda kendilerinden başka tek bir yolcu daha yoktu.

Arada bir de yol grubu yaşlı meşe ağaçlarının arasına yöneltince Robert'ın silahlı, eskortları muhtemel bir tehlike ihtimaline karşı arayı kapatıyordu fakat kırsal araziler son derece açık ve boştu, bir iki öküzüyle tarlayı süren adamlar ya da koyunlarını otlatmaya gelmiş genç bir çocuk dışında âtının üstünde giden Leydi Dudley için tehdit oluşturabilecek hiçbir şey çıkmadı karşlarına, Leydi Dudley mutlu mutlu bir dost evinden diğerininkine gidiyor, hoş karşılanacağını biliyor ve nihayet mesut geleceğin onu beklediğine inanıyordu. Bayan Oddingsell, Amy'nin kocasının yokluğuna ya da verdiği vaatlere göre sık sık değişen ruh haline alışık olduğundan, genç kadının bir çocuk gibi önden gitmesine ses çıkarmıyor, Amy'den gelen şarkı mırıltılarını gülümseyerek dinliyordu.

Şüphesiz Sör Robert, kendi adayı tahtta olduğu için kesesini iyi dolduruyordu. Dolayısıyla büyük ve ihtişamlı bir

200 Tarayan: Yaşar Mutlu

ev almak istemesi, geniş bir araziye yerleşmek ve çok geçmeden görkemli akşam yemeği sofrasına karısı, oğulları ve hizmetçilerini toplamayı arzu etmesi işten bile değildi. . İnsanın bir oğlan varisi olmadıktan sonra sahip olduğu güç ve paranın ne anlamı vardı? Kocasına tapan bir

kadın kırsal yörede koskoca bir evi ve Londra'da bir yuvayı çekip çeviremiyorsa mülkün bir anlamı kalıyor muydu?

Amy, Robert'a büyük bir aşkla bağlıydı ve onu mutlu etmek için yapamayacağı şey yoktu. Tek istediği, kocası her nerede olursa olsun dönüp gelebileceği bir yuvası olmasıydı. Kaldı ki Amy tek başına koca bir ev ve araziyi çekip çevirebilecek gerek tecrübe gerekse yeteneğe sahipti. Bayan Oddingsell, Amy'nin bir başına ilgiden yoksun, Sör Robert'ın ise lekelenen isminin gölgesinde geçirdiği zor yılları geçiriyordu gözünün önünden. Ama nihayet zor günler geride kaldığına göre her şeye yeniden başlayabilirlerdi. Bundan böyle hayatın yükünü birlikte omuzlayıp ailelerini kalkındırmak için üstlerine düşeni yapacaklardı: Robert sarayda, Amy ise mutlu yuvalarında ter dökenecekti!

Bayan Oddingsell, daha hassas zeminlerde kurulup yolunda giden ve zamanla bağları daha da güçlenen ne mutlu evlilikler görmüştü. Hem hiç belli olmaz, belki de Amy ve Robert birbirlerine yeniden âşık olurlardı!

Bay Hyde'ın evi köyün tepesine kurulu nispeten kurak ama dört başı mamur bir arazide, bakımlı ve etrafı taş duvarlarla çevrili düzenli bir yerdi. Daha önce çiftlik evi olarak kullanıldığı belli olan ev, daha sonra yapılan ek binalarla genişletilmiş, bahçesi küçük taraçalarla renklendirilmişti.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 201

Amy ilk tanıştıkları günden beri Bayan Oddingseu'ün ağabeyi Bay Hyde'ın evinde kalmaktan mutluluk duyar, kendini aile ortamında hissedirdi. Robert Dudley'nin diğer tanıdıklarının yanında kaldığında ise daha çok kendini Robert'ın yanında gelmiş, onun yanında bir yük gibi hissetmesine neden olan bir tavırla karşılaşırdı fakat Hyde ailesinin yanında dostlar arasında olduğunu hissediyordu. Çiftlik evine çıkan dönemeçli yol ve arazinin etrafındaki açıklık Amy'ye Nor-folk'taki evini hatırlattığı için ayrıca huzur veriyordu. Bay Hyde'ın ufak tefek kaygılan, mahsule dair endişeleri, rutubetten yakınması, komşularından biri fazla derin bir kuyu kazdığı için nehrin taşıp tarlaları su basmasından endişe etmesi Amy için bildik ve kulağına yabancı gelmeyen, kırsal yörede geniş araziye yayılmış bir çiftlik evi geçindirmenin küçük ama insanın akli çelen tereddütleriydi.

Hyde Ailesi'nin çocukları, Lizzie Hala ve Leydi Dudley'yi bekliyordu; ufak atlı grubu evin yoluna girince ön kapı açıldı ve çocuklar sokağa döküldü, bağrışıp çağırıyor, kendi kendilerine dans ediyorlardı.

Lizzie Oddingsell, çocukların kapıda coşkuyla kendisini beklediğini görünce atından telaşla atlayıp yeğenlerini sımsıkı kucakladı, sonra da doğrulup kardeşinin karısı Alice ve sonra da kardeşi William'a sarıldı.

Üçü de dönüp Amy'nin attan inmesine yardım etti. "Sevgili Leydi Dudley, Denchworth'a hoşgeldin, sefalar getirdin!" dedi Bay Hyde sıcak bir tavırla. "Sör Robert da gelecek mi yoksa?" Amy'nin sıcak ve içten gülümsemesi hepsini? içini ısıtıyordu. "Ah, evet gelecek," dedi. "En geç on beş gün sonra burada olur, o arada ben de uygun bir ev bakacağım. Burada mülk edinmeye karar verdik!"

202 | Philippa Gregory

® Robert, Whitehall Sarayı harasında her zaman yaptığı gibi haftalık teftişini yaparken arkadan yaklaşan nal seslerini duyunca sesin geldiği yöne döndü. Gelen Thomas Blo-unt'tu. Asi kışrağından atlayıp dizginleri aceleyle yeniyetme bir seyisin eline tutuşturup soluğu kurnanın başında aldı, acilen başını ıslatmak istediği belliydi ve Robert da tulumbadan ona su çekti.

- "Westminster'dan haberler var." Thomas bir çırpıda söyleyiverdi. "Sanırım bu haberle herkesi atlattım. Tahminimce sizi oldukça ilgilendirecektir."

"Şüphesiz. Bilgi paradan bile daha değerlidir."

"Parlamentodan geliyorum. Cecil sonunda yapacağını yaptı. Kilisede reform yapmak için yasayı geçirecekler."

"Peki yasa geçti mi?"

"İki başpiskopos tutuklandı, ikisinin hastalandığı söyleniyor, biri ise kayıp. Ve tüm bunları sadece üç oy sayesinde yaptı. Toplantıda kalkan elleri sayar saymaz, koştum, size geldim ve kendi gözlerimle gördüğüm için de eminim."

"Yeni bir kilise öyle mi?" Dudley düşünceye daldı.

"Ve artık kilisenin de tartışmasız yöneticisi Kraliçe olacak."

"Tartışmasız yönetici mi?" diye yineledi Dudley, garip sıfatı sorgulama ihtiyacı duyarak.

"Kilisenin başı değil mi?"

"Öyle söylediler."

"Ne garip bir şey!" Robert, Blount'a hitaben değil kendi kendine konuşuyordu.

"Sör?"

"Düşündürücü!"

"Sizce öyle mi?"

"Majesteleri'nin ne yapacağını mı merak ediyorsunuz?"

BAKİRENİN AŞIĞI | 203

"Efendim, Sör?"

"Bir şey yok, Blount." Dudley adama kafa salladı. "Teşekkür ederim." Robert arkasını döndü, ahırda çalışan çocuklardan birine bir emir savurdu ve garip bir mutlulukla teftişini tamamlayıp saraya çıkan merdivenleri usul usul tırmanmaya koyuldu.

Eşikte Theobalds'daki evine gitmek üzere yola çıkmaya hazırlanan William Cecil'le karşılaştı.

"Ah, Kraliyet Başdanışmanım, iyi günler! Aklımdan tam da sizi geçiriyordum." Robert dostane bir tavır takınıp yavaşça Cecil'in omzuna vurdu.

Cecil başıyla selam verip, "Kafanızı meşgul edebilmek benim için ne büyük onur!" dedi. Her zaman kullandığı bu ironik üslup, Cecil için kendince Robert'la arasındaki mesafeyi korumak için işe yarıyordu. Bir taraftan da eski ast üst ilişkisinden eser kalmadığının altını çizmek istiyordu.

"Zaferinize ulaşmışsınız, kilisede reform hareketi başlamış, öyle mi?" diye sorulara başladı Dudley.

Bu iblis nerden duymuş olabilir ki? Kimlerin oy vereceğini sadece ben biliyordum, daha toplantı sonucunun raporunu bile yazmadım üstelik. Cecil kendi kendine anlamaya çalışıyordu. Neden bu genç adam Kraliçe'yle dans edip uzun gezintilere çıkmakla yetinmiyor? Ben Majesteleri'ni Kont Arran 'la evlendirene kadar onu oyalasın, daha ne?

"Pek yol katettiğimiz söylenemez. Ama en azından bir mutabakata vardık," dedi Cecil ve kibarca kendini Robert'ın omzunda duran elinden sıyırdı.

"Kiliseyi artık Kraliçe mi yönetecek?"

"Kilise üzerindeki etkisi babası ve kardeşi kadar olacak, ne daha az, ne daha fazla."

204 | Philippa Gregory

"Kuşkusuz. Peki onlar kilise başı olarak mı adlandırılıyordu?"

"Londra piskoposunun merkezi St Paul Katedrali bir kadının manastırına karşıydı diye biliniyordu," diye açıkladı Cecil. "Yani Kraliçe'ye kilisenin başı diyemeyiz. Ancak hükümeti tanıdılar. Ama eğer ruhunuz azaptaysa, Sör Robert, size benden daha iyi yol gösterebilecek ruhani liderler olduğu kesin."

Cecil'in ince kinayesi karşısında, Robert içten bir kahkaha attı. "Teşekkürler, Lordum. Ama bu konularda ruhumu kendiyle baş başa bırakmayı tercih ediyorum. Peki ruhban sınıfı böyle bir değişiklik karşısında size teşekkür edecek midir?"

"Elbette teşekkür filan etmeyecekler." Cecil sözcüklerini seçerken dikkatli davranıyordu. "Ama kim bilir belki de uyum göstermeye zorlanabilir, tehdit edilebilir hatta gerekirse zorla yola getirilebilirler. Açıkçası kavga çıkması kaçınılmaz. Reform yapmak kolay olmayacak."

"Peki ruhbanlara nasıl gözdağı vermeyi, tehdit etmeyi, hatta zor kullanmayı düşünüyorsunuz?" Cecil'in tek kaşı havaya kalktı. "Sadakat yemini ettirerek, bu yol daha önce de denendi, siz de biliyorsunuz."

"Tamamen muhalif bir kiliseye karşı değil ama," diye öne sürdü Dudley.

"Topyekun muhalefet etmeyeceklerini ummak zorundayız. Nitekim bir yemin etmekle, özgürlüğünü ve yaşam alanını kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırlarsa durumun ciddiyetini idrak edeceklerdir," dedi Cecil hoş bir tavırla.

"Yakılacaklarını söylemediniz mi yani?" diye sordu Dudley gözünü karartarak.

BAKİRENİN AŞIĞI | 205

"İşin o raddeye geleceğini sanmıyorum, gerçi Kraliçe'nin babası olsa öyle yapardı."

Robert başını salladı. "Unvan farklı olsa da tüm yetki Kraliçe'ye mi geçecek? Bu reform babasının tüm yetkilerini Kraliçe'ye verecek mi? Ya da kardeşinin kullandığı yetkileri? İngiltere'nin Papa'sı, Majesteleri mi olacak?"

Cecil duymazdan gelerek artık, gitmesi gerektiğini belli eden bir edayla Robert'ı selamladı.

"Aslında evet.... Eee, sanırım beni mazur görürsünüz."

Robert'ın daha fazla lafa tutmaya çalışmaması ve onun yerine eğilerek selam verip gülümsemesi Cecil'i şaşırttı, "Elbette! Sizi yolunuzdan alıkoyup geç bırakmak istemem. Beni bağışlayın. Eve mi gidiyorsunuz?"

"Evet," dedi Cecil. "Sadece birkaç günlüğüne. Atanma töreninizde burada olacağımdan emin olabilirsiniz. Sizi ilk tebrik edenlerden olmak beni mutlu edecek."

Yaşlı kurdun nasıl haberi olmuştu? Dudley kendi kendine soruyordu. Kraliçe törene kadar kimseye tek kelime dahi etmeyeceğine dair yemin etti. Cecil bu gizli bilgiye muhbirleri vasıtasıyla mı ulaştı yoksa Kraliçe kendisi ona anlatmış olabilir miydi? Ancak Dudley dışından, "Teşekkür ederim. Çok büyük onur duyuyorum," dedi.

Duyarsın tabii, dedi Cecil kendi kendine, Robert'ın selamına karşılık verip basamaklardan hızla inip soluğu kendisini bekleyen atının ve ufak kafilenin başında aldı.

Peki ama Kraliçe'nin kilisenin başına geçeceğini öğrenince neden bu kadar iştahın kabardı? Bundan sana ne, seni kurnaz, döneke, yakışıklı züppe?

Elizabeth, İngiltere'nin Papa'sı olacak! Robert da kendi kendine söyleniyordu, ters yöne doğru bir prens edasıyla yürüyerek. Koridorun sonunda nöbet tutan askerler, Sör

206 | Philippa Gregory

Robert'ın yaklaştığını görünce çift taraflı kapıyı derhal açtı ve Robert kapıdan geçti. Gülümseyişinin yoğun büyüğü askerlerin başlarını eğip ayak değiştirmelerine sebep oldu fakat aslında gülüşü onlar için değildi. Cecil'in farkında olmadan Robert'ın amacına yönelik hizmet etmesi genç adamın ağzının kulaklarına kadar yayılmasına neden oluyordu. Büyük tilki Cecil büyük bir kuş yakalayıp eve getirmiş ve tıpkı bir Dudley köpeği kadar sadık bir biçimde Robert'ın ayaklarının dibine koymuştu.

Unvanı vermese de Elizabeth'i tüm yetkileriyle İngiltere'nin Papa'sı yaptı. Artık Kraliçe isterse bir evliliğe onay verebilir, isterse bir evlilik akdini bozabilir, boşanmaya karar verebilir, diye fısıldadı Robert içinden. Zavallı Cecil benim için ne büyük bir iyilik yaptığının farkında bile değil. O aptal toprak ağalarını kafaya alıp Elizabeth 'i İngiltere kilisesinin yöneticisi haline getirerek Kraliçe'ye boşanma izni verme yetkisini sağlamış oldu. Acaba bu yetkiden en önce kim faydalanacak?

Elizabeth yakışıklı at terbiyecisini düşünmüyordu. Elizabeth kabul salonunda, nedimelerini etrafına toplamış, Arşidük Ferdinand'ın portresini hayranlık dolu bakışlarla seyrediyordu. Bahsedildiği gibi Arşidük'ün gözlerinde Habsburglar'a özgü o kararlılık ve giyim kuşamındaki ihtimam göze çarpıyordu. O esnada Robert uzun adımlarla odadan içeri girince Elizabeth'in odadaki talibiyle sohbet ettiğini fark etti.

"Yakışıklı bir adam." Gözlerini Majesteleri'nden ayırmadan konuşuyordu. "Ve asil bir duruşu var."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 207

Kraliçe Robert'a doğru birkaç adım attı. Robert bir sonraki adımını hesaplayan bir koreograf gibi yerinden kıpırdamadan bekliyordu.

"Siz de mi Arşidük'e hayran kaldınız, Sör Robert?"

"Kesinlikle, portresine hayran olmamak mümkün mü?"

"Portresi Arşidük'ün birebir yansımasıdır." Elçi Kont von Helfenstein savunmaya geçmiş gibiydi.

"Arşidük gösteriştense hiç hoşlanmaz, aksine kendini yansıtmayan bir tabloyu asla size yollamaz."

Robert gülümseyerek omuz silkti. "Elbette yollamaz," di-yerek yeniden Elizabeth'e döndü.

"Ama hangi kadın bir tuvalin üstündeki boyalardan eşini seçebilir? Bu şekilde at bile seçemezsiniz."

"Evet, ama Arşidük bir at değil!"

"Pekâlâ, ben olsam onu arzu etmeden önce atımın nasıl hareket ettiğini kendi gözlerimle görmek isterim," dedi Robert. "Nasıl koştuğunu görmek isterim. Üstüne binip onu bacaklarımın arasına aldığımda nasıl hissedeceğimi, onun bana nasıl tepki vereceğini bilmek isterim. Her yerine dokunmak isterim, kulak arkasına, dudaklarına, bacaklarına. Ben üstündeyken bana nasıl bir tepki verdiğini tecrübe etmek isterim. Hatta kokusunu duymak isterim, yorulunca etrafa nasıl kesif bir ter kokusu yaydığını bile anlamak isterim."

Majesteleri resme kaçamak bir bakış atıp iç geçirdi. Arşi-dük'ten etkilendiği her halinden belli olan Kraliçe, Robert'ın söylediklerinde doğruluk payı olduğunu bilse de portreye bakmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Yerinizde olsam tanıdığım bir erkeği eş olarak seçerdim." Robert, ancak Elizabeth'in duyabileceği bir sesle konuştu. "Kendi gözlerimle gördüğüm, elimle dokunabildiğim

208 | Philippa Gregory
BAKİRENİN AŞIĞI | 209

ve kokusunu sevdiğim. Evleneceğim erkek sadece arzula-yabileceğime inandığım biri olurdu. Ya da zaten çoktan beri arzuladığım."

"Ben bir bakireyim. Ben hiçbir erkeği arzulamam." Eliza-beth'in nefesi kesilmek üzereydi sanki.

"Ah, Elizabeth, yalan söylüyorsunuz." Genç adam gülümseyerek fısıldadı.

Robert'ın küstahlığı karşısında Elizabethan gözleri kocaman açıldıysa da ses çıkarmadı. Robert, Kraliçe'nin sessizliğinden cesaret alıp üstüne gitmeye devam etti. "Yalan söylüyorsunuz: Pekâlâ da arzuladığınız bir erkek var."

"Ama evlenebilecek, özgür bir adam değil." Elizabeth karşı atağa geçti.

Robert duraksadı. "Özgür olmamı ister miydiniz?"

Kıvrak bir manevrayla başını ters yöne çeviren Kraliçe ansızın yine o aşına duvarını ördü. "Ah, senden mi söz ediyorduk?"

Robert, Elizabeth'in üstüne gitmeyip onu hemen rahat bıraktı. "Hayır, Arşidük'ten söz ediyorduk. Üstelik genç ve yakışıklı bir adama da benziyor."

"Mizaç olarak uyumludur da." İkilinin konuşmasına kulak kabartmasına rağmen ancak bir kısmını duyan elçi araya girmeye çekinmedi. "Ve tabi çok da bilgilidir. Mükemmel bir İngilizcesi var."

"Kuşkusuz," diye cevap verdi Robert. "Benimki de dikkat çekecek kadar iyidir."

Amy, bahar havasında biraz daha dinliyordu adeta. Her gün Lizzie Oddingsell ya da Bay ve Bayan Hyde'la tura çı-

kıp alınabilecek evleri mimliyor, ev yapmak için kullanılabilecek uygun arazileri ve tadilattan geçirilebilecek çiftlik evlerini inceliyordu.

"Sör Robert buna nazaran daha büyük bir ev istemez mi?" Bir gün aşağı yukarı seksen hektarlık bir araziye kurulu, çok hoş kırmızı kiremitleri olan çiftlik evinin önünden geçerken William Hyde sordu.

"Evde tadilat yapacağız elbette," dedi Amy. "Ama daha büyük bir eve ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum. Kuzenimin Camberwell'deki evi bayağı hoşuna gitmişti."

"Aaa, kasabadaki mazbut bir tüccar evi, evet," diye ona katıldı Bay Hyde. "Peki ama mesela bir gün Kraliçe'yi ağırlarsanız onu eğlendirebilecek bir şeyler istemez mi? Tüm saray eşrafına eğlence düzenleyebileceği bir yer örneğin? Daha büyük bir ev, Hampton Malikânesi ya da Richmond gibi?"

Amy bir an afalladı. "Ah, hayır," dedi. "Robert sadece sıcak bir yuva istiyor. Dilediği büyük ve görkemli bir saray değil. Hem sizce de Kraliçe ülkenin bu bölgesine gelse bile Oxford'da kalmaz mı?"

"Ya ava çıkmak isterse?" diye sordu Alice. "Sör Robert sarayın at terbiyecisi. Büyük bir karaca parkı için yeterli arazisi olmasını istemez mi?"

Amy'nin kendinden emin kahkahası hepsini şaşırttı. "Ah, size kalsa kasabanın yarısını alacağız demek ki!" diye heyecanla sesini yükseltti. "Ama hayır, bizim istediğimiz Nor-folk'taki evimiz gibi bir ev, sadece biraz daha büyüğü. Almak üzere olduğumuz Flitcham Malikânesi gibi bir yer ya da, sadece ondan biraz daha ferah ve gösterişli bir ev. Dış görünüşü de hoş olsun diye büyük bir giriş ve taraça ekleyebileceğimiz bir arazi, Lordum çirkin bir yer istemez, gezme bahçesi, meyve ağaçları korusu ve bir de balık havuzu-

210 | Philippa Gregory

muz da olmalı elbette, belki küçük bir koru, bir de at sürebilecek biV arazi. Geri kalan araziyi de sürer ve hara olarak kullanırız. Lordum zamanının tümünü zaten sarayda geçiriyor, eve geldiğinde de kendini sıcak bir yuvada hissetmesi lazım; ev gibi bir evde! Kraliyet saraylarını andıran katedral gibi bir evi ne yapsın?"

"Eğer kocanın tam olarak nasıl bir ev istediğinden bu kadar eminsen, sahibine fiyatını sorabiliriz," dedi William Hyde temkinlice, hâlâ bazı tereddütleri vardı. "Ama belki de daha çok odalı ve daha geniş bir arazi üstüne kurulu bir yer isteyip istemediğini öğrenmek için Lord'a yazmalıyız."

"Hiç gerek yok!" Amy ise aksine kendinden son derece emindi. "Kocamın ne istediğini elbette biliyorum. Yıllardır böyle bir yuvaya sahip olmanın özlemini çekiyoruz."

Robert Dudley, Kraliçe'nin taç giyme töreninden bu yana hiç bu kadar büyük bir kutlama düzenlemediği için oldukça telaşlıydı. Görünürde -kutlamanın asıl nedeni Tudor-lar tarafından saray takvimine eklenen St. George Günü'nü organize etmekte. Aslında törenin asıl amacı Robert ve diğer üç seçkinin bizzat Kraliçe tarafından şövalyeliğin en üst seviyesi olan Garter Şövalyesi unvanıyla onurlandırıldığını açıklamaktı. Unvanlar yalnızca tahtı savunurken üstün başarı gösterenlere veriliyordu. Kraliçe de o gün o unvanı Robert Dudley'ye, genç akrabası Norfolk Dükü Thomas Ho-ward'a, merhume üveyannesinin erkek kardeşi Sör William Parr'a ve Rutland Kont'una verecekti.

Kimileri Robert Dudley'nin, bu akrabalar ya da konsey üyeleri grubunun arasında sivri bir isim olduğunu konu-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 211

yordu ve çıktığı seferde Calais'i kaybetmesi de tahtı savunma anlamında kazanılmış pek bir başarı sayılmazdı.

Aynı zamanda, dedikoducular, birkaç tören alayı düzenlemiş olmak bir adamı en yüksek şövalyelik seviyesine yükseltmeye hiç mi hiç yetmezdi diye konuşuyorlardı^özellik-le de babası ve büyükbabası hain damgası yemiş biriye bu kişi. Robert Dudley gibi birisi nasıl bu payeyi almaya hak kazanmıştı ki? Ama kimse bu sözlerini yüksek sesle dile getirmede. Ve kimse bunları Kraliçe'nin yakınında konuşmadı.

Tüm bir öğleden sonra turnuvalara ayrıldı. Turnuva alanına özel kostüm ve maskeleriyle akın eden şövalyeler nük-tedan ve eğlenceli bir üslupla anılarını anlatacaktı. Turnuvarın konusu Arturyen olmaktı.

"Camelot mu?" Sör Francis Knollys şakayla karışık Ro-bert'a takılıyordu. Robert mızrak alanında son kontrolleri yapmak ve ortaçağ'sorguçlarıyla dikkat çeken bayrakların nasıl dalgalandığına göz atmakla meşguldü. "Sence büyülendik mi?"

"Umarım siz büyülenirsiniz." Sör Robert nazik davranmaya özen gösteriyordu.

"Neden özellikle Camelot?" Sör Francis algılamamakta ısrar ediyordu resmen.

Dudley bakışlarını ekonomik değerlendirilmiş ve taç giyme gününde yapılan geçit töreninden alınıp yeniden kullanılan altın rengi kumaşlarla süslenmiş mızrak alanından ayırdı. "Ondan başkası düşünülemez bile bence."

"Bana göre pek de öyle sayılmaz. Anlatsanıza," diye rica etti Sör Francis.

"Güzel kraliçe," diye kısaca cevapladı Robert, dikkatini uğraştığı işten ayırmadan. "Mükemmel İngiltere. Sihirli bir hükümdarın yönetimi altında birleşmiş bir ülke. Ne dini me-

212 | Philippa Gregory

seleler, ne sarsılmaz evlilik bağı, ne de kana susamış İskoçlar. Camelot. Uyum. Ve Başleydi'ye duyulan hayranlık."

"Leydi?" diye bilmek istedi Sör Francis, İngiltere'nin etrafındaki tapınakları gözünün önünden geçiriyordu. İsa'nın annesi Leydi Mary'ye adanmış tapınakları düşündü, hepsi metruk kalmıştı, neredeyse artık hiç kullanılmıyordu. Ülkenin yarısından çoğu artık değişen mezheple birlikte ona tapınmanın sadece bir yanılgı, hatta sapkınlık olduğuna kanaat getirmişti.

"Leydi. Kraliçe. Elizabeth," diye cevap verdi Robert. "Gönüllerin Kraliçesi, yazlık sarayındaki Turnuvalar Kraliçesi, sonsuza dek Kraliçe. Yaşasın!"

"Yaşasın!" Knollys de itaatkâr bir şekilde tekrarlama ihtiyacı hissetti. "Ama bu sevinç özellikle neden? Tabii Garter Şövalyesi payesine layık görülmenizi saymazsak, ki bunun için sizi ayrıca kutlarım."

Robert tebrikleri kabul ederken her zaman olduğu gibi, yine zevkten dört köşe oluyordu.

"Teşekkür ederim! Ama bu kutlamalar benim şerefime değil. Altında yatan daha önemli sebepler var. Bu kadar debdebeyi benim gibi vasat bir insan neden hak etsin ki? Diğer seçkin Lordlar için de aynı şey geçerli."

"Daha önemli sebepler?"

"Ülkenin dışında. Diğer milletlere de örnek olmak belki de. Farkında değil misiniz, biz ne zaman bir şölen ya da kutlama gerçekleştiresek aynısı taklit ediliyor. Baştan uca ülkenin tüm köy ve kasabalarında. Kraliçe'nin en az Arthur kadar mükemmel bir hükümdar olduğu fikrini kafalarına sokmak, Kraliçe'yi de en az Arthur kadar sevip benimsemeleri ve gerektiğinde onu canlan pahasına korumalarını sağlamaz mı? Majesteleri'nin ne kadar genç ve güzel olduğunu

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 213

animsatmak ve İngiltere Kraliyet Sarayı'nın tüm Avrupa tarafından kıskanıldığını ve taklit edildiğini gözler önüne sermemiz gerekiyor. Burada olup biten her şey Paris'ten Madrid'e ve Brüksel'e kadar her yere kulaktan kulağa yayılıyor. Ona hayran olmalı ve bu yüzden de itaat etmeleri gerekir. Burada gördüğünüz her şey Kraliçe'nin uzun vadede güvenliğini sağlamak için en az Cecil'in imzaladığı anlaşmalar, kadar etkili."

"Görünüşe bakılırsa iyi bir politikacısınız," dedi Sör Francis. "Gerçi saraydaki kimse de aksini iddia etmez. Majesteleri'nin herkesin gönlünü fethederek insanların sevgisini kazanması ve bu sayede kendini güvene alması çok önemli." "Lütfen Tanrım," diye ona katıldı Robert ve ardından beceriksiz bir hizmetli çocuk elindeki kumaşı yere düşürünce ve kumaş mızrak alanının kumlu yerlerine sürününce dudaklarını büzüp cıkcıkladı. "Kaldır şunu, çocuğum! Pisleniyor!"

"Peki bu gün güvenliği nasıl sağlayacağınızı düşündünüz mü?" diye sordu Sör Francis. "Çoğu insan Kraliçe'nin suikastı için Papa'dan onay çıktığını çoktan duydu."

Dudley dikkatle Sör Francis'in yüzüne bakıyordu. "Onun güvenliğinden başka hiçbir şey düşünmüyorum," dedi dümdüz bir sesle. "Gece ve gündüz! Sadece Majesteleri'ni düşünüyorum, üstelik sanki tüm varlığım onun varlığına bağılıymışçasına. Gerçi gerçekten de Kraliçe'nin hayatı benim hayatım demek."

Sör Francis başıyla onayladı. "Buna şüphe yok," dedi dürüstlikle. "Ama bazen insan yine de endişeye düşebiliyor. Cecil'in istihbarat servisinin tüm Avrupa'ya yayıldığını biliyorum, dışarıdan gelecek muhtemel bir saldırı tehdidine karşın hazırlıklı olmaya çalışıyor. Ama ya kendi yurttaşları,

214 | Philippa Gregory

İngilizler? Her gün beraber yiyip içtiğimiz dost bildiklerimiz? Kim bilir belki şu an bile aramızda Kraliçe'yi öldürmenin kutsal bir görev olduğunu düşünenler vardır."

Robert çömelip kuma işaret parmağıyla turnuva alanını çizdi. "Kraliyet girişi buradan olacak ve sadece saray eşrafının bu kapıyı kullanmasına izin verilecek. Tüccarlar, İngiliz vatandaşları ve toprak sahibi soylular da şu kapıyı kullanacak: Fakat ordudan emekli olanları mümkün olduğunca Majesteleri'nden uzak tutmaya çalışacağız. Yamak ve çıraklar daha geride duracak: Ne de olsa onlar en tehlike arz eden grup. Kırsal alandan gelen insanlar, davetli olmadan girmeye çalışan herkes ise en geride duracak. Her köşede silahlı bir asker nöbet tutacak. Cecil'in adamları ise gizlice kalabalığın arasına karışacak. Ayrıca benim de çok güvendiğim uyanık birkaç adamım var, onları da etrafı kolaçan etmesi için görevlendireceğim."

"Ama ya tehlike Kraliçe'nin en yakınlarından gelirse? Toprak sahipleri ve soylulardan?" diye sordu Sör Francis yumuşakça.

Robert ayağa kalkmış, elindeki kumları silkeliyordu. "Dua edelim de en azından onlar öncelikle sadık olmaları gerekenin Kraliçe olduğunun farkında olsunlar. Her ne kadar ayinlere devam etseler bile." Robert bir an için durakladı. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, şu an sizde şüphe uyandıran her kim varsa zaten yakın takipte."

Sör Francis Knollys kısa ve keskin bir kahkaha attı. "Sizin adamlarınız mı takip ediyor?"

"Daha çok Cecil'inkiler," dedi Robert da. "Yüzlerce gizli casusu var."

"Doğrusu düşmanlığını kazanmayı isteyeceğim en son insan," diye yorum yaptı Sör Francis neşeli neşeli.

BAKİRENİN ÂŞIĞI »215

"Zafer ancak kendinden emin olanın hakkıdır," diye rahatça cevap verdi Robert. Omzunun üstünden arkasında duran seyis yamağına baktı. "Sen! Ne yaptığını görmüyor musun? Baş aşağı durması gerektiğini kaç defa söyleyeceğim?" "Pekâlâ, sizi daha fazla meşgul etmeyeyim." Sör Francis adeta kendisine merdiven taşıılmasından korkmuş gibi sıvışmaya çalışıyordu.

Robert da sırtıttı. "İşim bitince tekrar konuşuruz," dedi yüzüstü ve merkezdeki alana doğru seğırtti. "Sanırım hazırlıklar tamamlanınca gösteri alanına geri döneceksiniz. Turnuvaya katılacak mısınız?"

"-""Ah, evet! Şövalyeler arasında göz alacağımdan şüphe yok! Şövalyeliğin kitabını yazacağım. Hatta şimdi de kalkan ve eldivenlerimi parlatmaya gidiyorum," diye seslendi Sör Francis alaycı bir tavırla. "Şarkılar söyle, tatlı Robin!" < "Olur, başlıyorum- şimdi!" diye seslendi Robert da ona kahkahalar atarak.

Robert aralarında geçen konuşmaya gülmeye devam ederek uğraştığı işe geri döndüyse de garip bir şekilde biri tarafından izlendiği duygusuna kapıldı. Kraliyet kabini olarak taşınacak platformun üstünde yalnız başına Elizabeth duruyordu. Gözleri boş turnuva parkurları ve kum alana dalıp gitmişti.

Robert bir süre Elizabeth'i inceledi, sessizliği ve asil başını eğişi dikkatini çekti. Sonra hâlâ çalışıyormuş gibi gönderlerden birini eline aldı ve Kraliyet kabinine doğru yürüdü.

"Ah!" Robert, Elizabeth'i daha yeni görmüş .numarası yaptı. "Majesteleri!"

Kraliçe de gülümseyerek platformun ucuna doğru ilerledi. "Merhaba Robert!"

216 | Philippa Gregory

"Düşünceli görünüyorsunuz." "Evet!"

Elizabeth acaba konuşmalarına kulak misafiri olmuş muydu? Aslında her an tehlikede olduğunun kulislerde konuşulduğunu bilmek, üstüne üstlük potansiyel tehditlerin isimlerini duymak gencecik bir kraliçe için kim bilir ne yaman bir çelişkiydi. Kendi yurttaşları tarafından nefret edil-mek genç bir kadın için nasıl bir duygu olabilirdi? Üstelik Hristiyan aleminin en büyük ruhani lideri bizzat kendisine karşı savaş açmıştı.

Robert bayrak direğini kutunun önüne dikip platformun önüne gelerek başını yukarı kaldırdı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Prensesim?"

Elizabeth sıkılgan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sorun şu ki ne yapacağımı bilmiyorum."

Robert, Kraliçe'nin ne demek istediğini anlamadı. "Hangi konuda ne yapacağınızı bilmiyorsunuz?"

Elizabeth eğilip daha kısık sesle konuşmaya başladı. "Turnuvada nasıl davranmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Yüzlerce turnuvada bulunmuşsunuzdur." "Hayır, sadece birkaç turnuvada bulundum. Babam tahttayken sarayda pek durmuyordum, Mary döneminde ise sarayın pek de neşeli olduğu söylenemez. Zaten zamanımın çoğunu zindanda kapalı kapılar ardında geçirdiğimi sen de biliyorsun."

Elizabeth, Robert'a genç kızlığının büyük bir bölümünü zindanda geçirdiğini bir kez daha hatırlatma ihtiyacı hissetti. Tutkulu bir eğitmen tarafından en iyi şekilde eğitilse de öğrendiklerini saray yaşantısı eğlenceleri içinde tatbik etme fırsatı olmamıştı. Tedirginliğinde haksız değildi, insan ne

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 217

çok şey bilirse bilsin, kutlama ve saray geleneklerine karşı aşinalığı yoksa zorlanması işten bile değildi. Robert bu konuda çok şanslıydı, gençliği her türlü turnuva ve kutlamaya katılarak sarayda geçmişti. Hatta öyle ki katıldığı turnuvaların çoğunda da dereceler elde etmişti.

Robert aşına olduğu tüm bu seremonilerden daha iyisini yapmak, kendi rüzgârını estirmek isterken Elizabeth yalnızca tecrübesizliğini açık etmeden sadece sırasını savmak istiyordu.

"Ama siz turnuvaları seversiniz, öyle değil mi?" diye doğruladı Robert.

"Ah, evet severim," dedi Elizabeth. "Aslında kurallarını da gayet iyi biliyorum ama sorun şu ki nasıl davranmam, nerede alkışlamam, nerede durmam, kimleri övmem, kimler karşısında sessiz kalmam gerektiğini kestiremiyorum."

Robert bir an sessiz kalıp düşündü. "Sizin için bir plan yapmamı ister misiniz?" diye sordu kibarca. "Taç giyme töreniniz için yaptığım gibi? Böylece nerede durmanız, ne yapmanız ve ne söylemeniz gerektiğine dair bir fikriniz olur."

Elizabeth'in gözleri anında sevinçle parladı. "Evet, harika olur. Böylece ben de ne yapacağımı dert etmek yerine turnuvanın tadını çıkarabilirim."

Robert gülümsedi. "Garter Şövalyeleri töreni için de bir plan yaparım."

"Evet, çok iyi olur," dedi Elizabeth hevesle. "Thomas Howard kısaca ne yapmam gerektiğini anlattı ama tek kelimesini dahi aklımda tutamadım."

"O nerden bilsin ki?" dedi Robert, bu düşünceye metelik vermeyerek. "Son üç hanedan boyunca zar zor sarayın üst kademelerinde yer alabildi."

218 | Philippa Gregory

Robert'ın, Elizabeth'in amcası, kendi akranı ve ezeli rakibi Dük'e karşı beslediği rekabet duygusu Kraliçe'yi güldürdü. "Sizin için hepsini bir bir yazacağım," dedi Robert. "Akşam yemeğinden önce sizi odanızda rahatsız etsem üstünden geçebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Elizabeth ve etkileyici bir biçimde öpmesi için elini aşağı uzattı. Robert da uzanmasına rağmen sadece Kraliçe'nin parmağın dokunabilince kendi elini öpüp Kraliçe'nin eline değirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Elizabeth kibarca, parmakuçları Robert'inkilerin ucunda hâlâ aşağı sarkıyordu.

"Size her zaman yardımcı olacağım," diye söz verdi Robert. "Her ne isterseniz anlatmaya hazırım. Şimdi doğruca odama çekilip istediğiniz tabloyu çizeceğim. Her bir detayı not düşünce hiç tereddütsüz nerede ne yapmanız gerektiğini bileceksiniz. Bunun gibi bir düzine turnuva düzenledikten sonra da siz bana yol gösterip neyin nasıl yapılmasını istediğinizi söyleyeceksiniz ve bu sefer siz bana değişecek kısımları çizerek anlatacaksınız."

Elizabeth gülümseyerek platformdan inip uzaklaştı. Robert'sa arkasından garip bir şefkat hissiyle dikkatle bakakaldı. Elizabeth bazen biraz şans eseri, biraz ayak oyunları ile tahta geçen bir kraliçeden çok, tek başına altından kalkamayacağı bir sorunla baş başa kalan bir genç kıza andırıyordu. Robert kadınları arzulamaya ve onları kullanmaya alışkındı. Ama platformun önünde kısa bir an kendini, tüm çıkar hesaplarından arınmış bir şekilde Elizabeth'in mutluluğunu kendi mutluluğundan bile daha fazla isterken buldu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 219

Amy'nin dikte ettiği mektubu Lizzie Oddingsell kâğıda döktü, sonra da Amy kendi el yazısıyla harfleri düz çizgilerin arasına muntazamca yerleştirmek için saatlerce uğraşarak kopyaladı.

öeogili cKocacığım,

imarım bu mektup sana ulaştığında her şey yolunda gidiyor olur. 'Değerli dostlarımız c?lyde'ların yanında gayet iyi oe mutluyum, benden istediğin gibi bir eo oe arazi buldum sanırım Gminim görünce sen de çok beğeneceksin. 'Hay ^yde mal sahibiyle konuştu bile, zavallı adam malına sahip çıkacak bir oarisi olmadığından sağlık sorunları yüzünden eoi oe araziye satılığa çıkarmış, ööylediğine göre makul bir fiyat isteyecekmiş.

"Ben senden cevap gelmedikçe daha fazla ileri gitmek istemiyorum 9lma umarım sen de en kısa zamanda gelip görür ve nihai karar verirsin liay ve 'Bayan 'Jiyde sevgi ve selamları eşliğinde taze salata yaprakları yolluyor. Jjeydi fiobsart son mektubunda ötanfielddaki çiftlikte bu yıl seksen buzağımız olduğunu yazmış. cÜmarım kısa zamanda birbirimize kavuşuruz Öeni taparcasına seven karın 9lmy 'Dudley

"Kot: "Kocacığım, sen gelene kadar yolunu gözlüyor olacağım!

Amy, Bayan Oddingsell ile birlikte parMin karşısındaki kiliseye doğru yürüyordu, kilisenin girişindeki ahşap çatılı çardak gibi kapının altından geçip avluya girdiler, ardından

220 | Phiüppa Gregory

avluyu geride bırakıp kilisenin serinliğine ve hiç değişmez loşluğuna adım attılar.

Yine de hiç değişmez değildi işte, pekâlâ da değişmişti işte. Amy etrafına bakınırken koridorun ucundaki kürsünün üstüne konan yeni pirinç rahleyi ve adeta gelen herkes okuyabilir dercesine üstünde açık duran İncil'i fark etti. Mihrap her zamankinin aksine ıssızdı. Amy ve Lizzie Oddingsell bir an için göz göze geldiler ve ses çıkarmadan Hyde ailesine ayrılan yerlerine geçip ayini dinlemeye koyuldular. Ayini Latince'nin aksine Kral Ed-ward'ın -bastırdığı İngilizce İncil'den dinlemek Amy'yi huzursuz etse de gözlerini yumup Tanrı'nın varlığını hissetmeye odaklandı. Kilise değişse ve kutsal ekmek kâsesi ortadan kaldırılsa da Amy inanan bir Hristiyan olarak yaşamını sürdürmek istiyordu.

Sıra rahibin Kraliçe için dua etmesine geldiğinde sadece belli belirsiz sesi titreyen rahip, başpiskopos Thomas Gold-well için dua ederken gözyaşlarına hâkim olamadı. Gözyaşları sözcüklerin boğazında düğümlenmesine sebep oldu ve rahip daha fazla konuşamadı. Sonunda kilise katibi duayı bitirmek zorunda kaldı ve tören her zamanki dualar ve şükür dualarıyla sona erdi. .

"Sen gidebilirsin, ben biraz daha dua etmek istiyorum." Amy, Lizzie Oddingsell'e söylüyordu.

Amy kilise tamamen boşalana kadar bekledi, sonra da Hyde ailesine ayrılan bölmeden çıktı. Sessiz sedasız, çarmıh figürünün önünde diz çöken papazın yanına gidip o da diz çöktü.

"Peder?"

Papaz başıyla Amy'ye döndü. "Kızım?" • "Ters giden bir şeyler mi var?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI »221

Yaşlı adam başını sallayıp içinde bulunduğu durumdan derin bir utanç duyuyormuş gibi başını iyice aşağı eğdi. "Thomas Goldwell'in artık başpiskoposumuz olmadığını söylüyorlar."

"Ama nasıl olur?" diye sordu Amy.

"Söylenene göre, Kraliçe, Goldwell'i Oxford'da görevlendirmemiş. Dolayısıyla artık St. Asaph'ın başpiskoposu olamazmış. Arada kaldığını, aslında hiçbir tarafa ait olmadığını ve bundan böyle başpiskopos bile sayılamayacağını söylüyorlar."

"Neden böyle şeyler söylesinler ki?" diye bilmek istedi Amy. "Onun ne kadar iyi ve kutsal bir adam olduğunu bilmemelerine imkân yok. St. Asaph'ı Oxford'a gelebilmek uğruna bırakmıştı. Üstelik bizzat Papa tarafından görevlendirildi."

"Sen de en az benim kadar biliyor olmalısın," dedi rahip de yorgunca. "Özellikle kocan bu sarayda işlerin nasıl yürüdüğünü yakinen biliyor."

"Kocam bana... güvenmiyor." Amy doğru sözcüğü seçmeye özen gösteriyordu. "En azından sarayla ilgili konularda."

"Piskoposumuzun ömrünün sonuna kadar inançlı olacağını bal gibi de biliyorlar." Papaz üzgün görünüyordu. "Kardinal Pole'un ölüm döşeğinde bile yanı başında bulunan en sevdiği dostuydu. Kardinal son nefesini vermeden önce son ayinini ona vermişti. Sırf Kraliçe'yi memnun edebilmek için yolundan sapıp kendinden taviz vermeyeceğini biliyor olmalılar. Korkarım ki, onu göz açıp kapayıncaya kadar görevinden alacak, sonra da öldürecekler." ^

Amy'nin rengi attı. "Hayır, yine mi?," dedi. "Daha fazla ceset görmeye kimsenin tahammülü yok. Bir Thomas daha ölemez!"

222 | Philippa Gregory

"Kraliçe'nin huzuruna çıkacağı bildirilmiş. Sanırım ölümüne kendi ayaklarıyla gidecek."

Amy, nutku tutulduğu için başını sallamakla yetindi.

"Leydi Dudley, kocanızın sarayın önde gelen görevlilerinden biri olduğu rivayet ediliyor. Acaba başpiskoposumuz için araya girmesini rica edemez misiniz? Size yemin ederim, Rahip Thomas Kraliçe'nin tahta geçişiyle ilgili tek bir kelime dahi etmedi. O sadece kutsal kilisenin korunması için Tann'nın buyurduklarını söyledi."

"Bunu yapamam." Amy istemese de kısaca kestirip attı. "Peder, beni affedin! Tanrı beni affetsin ama bunu yapamam. Benim kocam üstünde hiçbir etkim yok. Kocam saray politikası üzerinde bırakın benden fikir almayı benim konuşmama bile izin vermez. Benim bu tip konularda bir fikrim olabileceğini düşündüğünü bile sanmıyorum! Ona bunu söyleyemem, zaten söylesem de beni asla dinlemez."

"O halde sevgili kızım, sana dönmesi için dua edeceğim." Papaz nazik davranmaya çalışıyordu.

"Eğer Tanrı onun seni dinlemesini sağlarsa, sen de konuşursun. Söz konusu olan başpiskoposumuzun hayatı!"

Amy başını eğdi. "Elimden geleni yapacağım." Umutsuz ve çaresizce söz verdi.

"Tanrı seni korusun ve sana yol göstere, çocuğum."

Robert'ın Garter Şövalyesi olduğunun ilan edildiği törenden sonra, katibi Amy'nin mektubunu getirdi. Robert mavi şövalyelik rütbesini sandalyenin arkasına asmış, hayranlıkla seyrediyordu. Mektubu katibin elinden alıp kısaca göz gezdirdikten sonra geri verdi.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 223

"Ona şu anda yoğun olduğumu ama ilk fırsatta yanına gideceğimi yaz," dedi kapıyı açarken. Tam dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki, kargacık burgacık el yazısının Amy'ye ait olduğunu idrak etti. Karısı bu kısa mektubu yazmak için bile saatler harcamış olmalıydı.

"Ayrıca bana bizzat kendi elleriyle yazmasından da ne kadar mutluluk duyduğumu eklemeyi unutma," dedi Robert. "Kendine bir çift eldiven ya da istediği bir şeyi alabilmesi için de bir kese para gönder."

Robert bir an duraksayıp aslında Amy için daha fazlasını yapması gerektiğini düşündü, bir an içi içini yedi; ama o esnada turnuvanın başladığını haber veren düdük çalınca Amy aklından uçup gitti. "Söyle ona, kısa süre sonra ziyarete geleceğim," dedi ve hemen arkasını dönüp merdivenleri uçarcasına inerek ahıra gitti.

Turnuva alanında Kraliçe Elizabeth'in sevdiği tüm renkler ve süslemeler kullanılmıştı, kılık değiştirmiş şövalyeler ona övgüler yağdıran şarkılar söylüyor ve şiirler uyduruyordu. Leydiler mendillerini vermiş, şövalyeler de eşlerinin kostümlerini ceplerine iliştiirmişti. Elizabeth beyaz eldivenlerinin bir tekini giymiş, diğerini ise elinde tutuyordu. Robert, saygılarını sunmak ve ona hayran kalmak için Kraliçe için hazırlanan portatif tahtın önüne gelince Elizabeth de oturmadan önce Robert'a eğilip iyi dileklerde bulunup şans diledi.

Elizabeth öne eğilirken kazara elinde tuttuğu mendil parmaklarının arasından kaydı ve aşağı düştü. Robert, takip dahi edilmesi güç bir atakla atına komut verdi ve diz çöktürüp mendili yere temas etmeden havada yakaladı.

224 | Philippa Gregory

"Teşekkür ederim, Sör Robert!" Sonra da hizmetkârına işaret edip mendilini Robert'tan alıp kendisine getirmesini istedi Elizabeth.

Robert bir eliyle büyük atının dizginlerini tutarken diğer eliyle de siperliğini kaldırdı ve nazik bir üslupla dudaklarına götürdü.

Elizabeth'in yanakları aniden al al oldu, Robert'ın mendili öpüşünü izledi, mendilin geri getirilmesini talep etmedi ve turnuvalardaki kur yapma adetinden dolayı yapılan bu harekete gülüp geçemedi.

"Bu mendil benim olabilir mi?" diye sordu Robert.

Elizabeth kendini toparladı. "Zekice bir manevrayla yakaladığınız için olabilir," dedi havalı bir sesle.

Robert atını portatif tahta biraz daha yaklaştırdı. "Teşekkür ederim, Kraliçem, mendilinizi bana vermek için düşürmüş gibi yapmanız ne büyük incelik!"

"Kazara düşürdüm," dedi Elizabeth.

"Bense bilerek yakaladım," diye cevap verdi Robert ve müstehzi bir gülümsemeyle mendili pantolonunun cebine soktu, atını diğer tarafa çevirdi ve sıranın sonuna ilerledi.

®&®

Turnuva nisan güneşi altında bütün bir öğleden sonrası boyunca sürdü ve Kraliçe akşam olunca kızgın güneş altında bitap düşen özel misafirlerini nehirde kraliyet mavnala-ryla bir gezintiye çıkmayı teklif ederek onurlandırdı. Londra'nın ileride gelenleri bu daveti memnuniyetle karşılayıp soluğu mavnalarda alınca nehir adeta bir pazar yerine dön-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 225

dü, kayıklar ve rengarenk flamaların dalgalandığı mavnalar suya açıldı, her birinde bir müzisyen ya da udi: çalıyordu, öyle ki melodiler tekneden tekneye süzülüyor, suda hoş bir uyum yaratıyordu.

Robert ve Elizabeth, Catherine ve Sör Francis Knollys çif-tiyle birlikte Kraliyet mavnasındaydı. Leydi Mary Sidney ile eşi Sör Henry Sidney, ayrıca Kraliçe'nin birkaç nedimesi ve Laetitia Knollys ve bir başka başnedimede kendilerine eşlik ediyordu.

Müzisyenleri taşıyan mavna, Kraliçe'nin mavnasının tam arkasında seyrediyordu ve hoş aşk nameleri suyun üstünde yüzüp kulaklarına çalınıyor, kürekçiler, trompet seslerine Uyum sağlamaya çalışırcasına ilerliyordu. Gül rengi ve altın sarısı gökyüzünde batan güneş yavaş yavaş kararan Thames Nehri'nde ışıltılı bir yol yapıyordu.

Elizabeth bir ara mavnanın altın yaldızlı kenarından sarkıp gemiyi yalayan sulara ve arkalarından takip eden gezinti teknelerine, suya yansımaları düşen yakılmış fenerlerin ışıltılarına uzun uzun baktı. Elizabeth'in dalgınlığından istifade eden Robert, soluğu hemen yanında alıp uzunca" bir-süre Kraliçe'yle birlikte nehri seyretti.

"Biliyorsun, bugün hayatımın en unutulmaz günlerinden birini yaşadım." Elizabeth, Robert'ın kulağına eğildi.

Bir an için aralarındaki bitmek bilmez erotik gerilim çözüldü. Robert ona eski bir dostuna güler gibi şefkatle gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi sade bir sesle. "Dilerim bunun gibi daha pek çok unutulmaz gün geçirmenize vesile olabilirim, Elizabeth! Ayrıca bana karşı bu denli cömert davrandığınız için de teşekkür ederim."

226 | Philippa Gregory

Elizabeth, Robert'a dönüp gülümsedi, suratları birbirine o kadar yakındı ki, Robert'ın nefesi Elizabeth'in kapüşonundan çıkan iki tel saçı havalandırdı.

"Eldivenim hâlâ sende duruyor," diye fısıldadı Elizabeth.

"Sende ise benim kalbim."

Gerçekten cömertçe, dedi William Cecil kendi kendine, Bahar Bayramı günü atına binmiş, saray eşrafı ile birlikte Kraliçe'nin Robert Dudley'ye hediye ettiği Dairy Kew'deki evde verilecek sabah kahvaltısına gidiyordu. Parkın tam kenarına kurulmuş, büyüleyici bir yerdi ve saraya sadece on dakika yürüme mesafesindeydi. Muazzam beyaz, mermer merdivenlerden iki yanı pencere, çift kapılı, kemerli bir kapıya çıkılıyordu. İçeride de koskocaman bir antreden geçilip her iki taraftaki ufak odalara gidiliyordu, bütün odalar bahçe manzarasına sahipti. Evin çevresi çitle çevriliydi ve her iki tarafa da mükemmel bir biçimde budanmış, erik gibi yusuvarlak iki ağaç dikilmişti.

Robert Dudley konuklarını kapıda karşılayıp sarayın içinden geçirerek arka bahçeye çıkardı. Bahçenin bir kısmı bostan olarak kullanılırken bir kısmındaysa envai çeşit çiçeğin olduğu bir alan duruyordu, son dönemde bahçeleri çiçekli bir çimenlik alana benzetmekte hep bu yöntem kullanılıyordu ve Sör Robert da modaya uymuştu. Bahçenin ortasına yere kadar uzanan beyaz keten örtüsüyle büyük bir masa yerleştirilmişti ve Kraliçe için hazırlanan kahvaltı sofrasında

yok yoktu. Dudley sahtekarlığına yaraşır bir biçimde, bütün hizmetliler de sütçü kızı ya da çoban giysisi giymişti, aynı zamanda elma bahçesinin orada gezinen ve ga-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 227

rip bir biçimde Tudof yeşiline boyanmış ufak bir kuzu sürüsü de vardı.

Elizabeth gördüğü manzara karşısında beğenisini el çırparak belli etti.

"Ah, Robert, her şey mükemmel görünüyor!" "Günün devamında sıradan bir kasaba kızı gibi hissetmek isteyebileceğinizi düşündüm." Robert, Kraliçe'nin kulağına eğildi.

Kraliçe, Robert'a döndü. "Gerçekten mi? Neden?" Dudley omuz silkti. "Başınızdaki taç büyük bir gurur kaynağı olduğu kadar ağır bir yük de! Mütemediyen kapınızı tırmalayan yüzlerce insan sizden sürekli alıp hiçbir şey vermiyor. Birkaç saat bile olsa neşe ve kahkahaya gark olmanızı istedim. Kısa süre için bile olsa tüm yüklerinizden arınıp tasasız bir genç kız gibi hissedebilmenizi."

Elizabeth başını sallayarak onayladı. "Sen beni anlıyorsun! Benden çok fazla şey bekliyorlar."

"Yeni talipleriniz de cabası," dedi. "Özellikle de şu zavallı Habsburg Dükleri. Bir anda Avusturya Düklüğü'nden İngiliz kraliyet sarayına tırmanmak istiyorlar. Ya Kont Arran'a ne demeli? Sizi İskoçlar'la savaşın eşiğine getiriyor! Size hiçbir şey vaat etmemelerine rağmen sizden çok şey istiyorlar." Elizabeth'in kaşları çatılınca Robert biraz fazla ileri gittiğini düşündü. Elizabeth ardından ekledi, "Bana sundukları yegâne şey bela, ama benden sahip olduğum her ne varsa istiyorlar."

"Sizden bir şey istemiyorlar." Robert, Majesteleri'ni düzeltti. "Gerçekten istedikleri siz değilsiniz. Başınızdaki tacı ya da oturduğunuz tahtı, kim bilir belki de aslında onlara vereceğiniz İngiltere kraliyet tacının varisini istiyorlar. Ama hepsi de sahte adaylar, büyük bir gaflette olduğunun far-

228 | Philippa Gregory

kında değil, sizi tanımıyorlar. Tanımadıkları gibi sizi benim gibi sev..." Robert cümlesini bitirmeye cesaret edemedi.

Elizabeth, Robert'a doğru yanaştı, adamın ılık nefesini yüzünde hissediyor, bu da ziyadesiyle içini gıdıklıyordu. "Senin gibi ne?" diye ısrar etti.

"Benim gibi sevmiyorlar." Robert usulca kulağına fısıldadı.

"Yemeğe geçmeyecek miyiz?" arkalarında bekleyen grubun arasından Cecil sızlanarak sordu.

"Açlıktan bayılmak üzereyim. Sör Robert, yoksa böyle muazzam bir sofraya baktırıp baktırıp bizi evlerimize geri mi göndereceksiniz?"

Robert gülümseyerek dikkatini Elizabeth'ten diğer konuklara çevirdi. Kraliçe yemek masasına oturmadan önce kendini toparlamaya çalışıyordu. "Lütfen buyurun..." Robert, kıdemli bir lord edasıyla konuklarına masayı işaret ediyordu.

Konuklar, muazzam bir İtalyan şölenini andırırsa da Sör Robert'ın imzasını taşıdığı her halinden belli olan, stil sahibi bir sofraya oturdu. Yemek bittiğinde masaya şekerli erikler getirildi, sütçü kız ve çoban kılığındaki hizmetkârlar köylü dansları sundu ve çobanların kraliçesine övgüler yağdıran bir şarkı söylediler. Derken ufak tefek, sarışın melek yüzlü bir oğlan çocuğu öne çıkıp Kraliçe'ye, tüm çobanların kraliçesine hitaben bir şiir okumaya başladı ve Kraliçe'ye mayıs çiçeğinden bir taç, söğüt ağacından budanmış bir asa verdi, ardından elma ağaçlarının arasına sıkış tıkiş saklanan müzisyenlerin dans müzikleri çalmaya başlaması ile birlikte ise Robert, Elizabeth'e elini uzatmakta gecikmedi. Kraliçe'yi bir bahar dansında davet etti, bu güzel Bahar Bayramı kur yapmaya uygun bir gündü ve geleneksel inanca göre, kuşlar bile bugün evleniyordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 229

Yeterince sevimli, dedi William Cecil kendi kendine, tepeye yükselen güneşe kaçamak bir bakış attı. Günün yarısı heba oldu, saraya döndüğümde masamda okunması gereken dağ gibi mektuplar beni bekliyor. Her zamanki gibi İskoçya'dan tatsız haberler, yardımımızı istedikleri halde din kardeşlerimize destek olmak için Kraliçe'den hâlâ para gönderilmediğine dair sıkıcı yanıtlar gelmiştir ve mantıklı bir şekilde bizden yaptığımız sandığımız şeyi istemişlerdir bir de-. Tam da zaferin kıyısına gelmişken onları terk ettiğimizi söylemişlerdir.

~S>iraz dikkat kesilince Robert'ın elinin olması gereken yerde olmadığını fark etti. Kraliçe'nin adımlarını yönlendirirken sırtında durması gereken Robert'ın eli, Elizabeth'in alenen belindeydi. Üstüne üstlük Elizabeth de her zamankinin aksine dimdik durmak şöyle dursun, Sör Robert'a iyice sokulmuştu. Dışarıdan bakan biri iki âşığın hasret giderdiğini bile düşünebilir!

Cecil'in ilk düşündüğü Kraliçe'nin itibarı ve evlilik planlarıydı. Etrafı kolaçan edince en azından sadece yakın dostlarının olduğunu görerek derin bir nefes aldı. Knollys çifti, Sidneyler ve Percyler. Kraliçe'nin sinir bozucu genç amcası Norfolk Dükü akrabasını genç bir adamın kollarında gönlünü eğlerken görmekten asla hoşlanmasa bile, bunu Habs-burg elçisine söyleme cüretini gösteremezdi. Ama partide uşak kılığına girmiş casuslar olması da muhtemeldi. Gerçi onların sözlerinin ne hükmü olabilirdi ki? Zaten herkes Dudley ve Elizabeth'in iki yakın arkadaş olduğunu biliyordu. Genç çiftin arasındaki çekim gücünün kimseye bir zararı olamazdı.

Ama yine de... Cecil kimsenin kulak kabartamayacağı şekilde kendi kendine söyleniyordu. Yine de bir an önce Kra-

230 | Philippa Gregory

lice'yi evlendirmeliyiz. Eğer Majesteleri Robert'ın kendisini sevmesine izin verirse sorun olmaz, genç adam zaten evli. Ama ya bekâr bir erkek Kraliçe'nin kanına girerse? Dudley Kraliçe'nin arzularını kamçılar da, zeki bir genç adam gelip o ateşi söndürmeye talip olursa? Ya Majesteleri aşk evliliği yapma hevesine kapılıp İngiltere'nin çıkarlarından önce kendi kadınısı arzularını önemserse? En iyisi Elizabeth 'i evlendirmek, hem de bir an önce...

Amy, Robert'ın yolunu gözlüyordu.

Tüm ev halkı Robert'ı bekliyordu.

"Hemen geleceğini söylediğine emin misin?" Mayısın ikinci haftasıydı ve Bay Hyde kızkardeşi Lizzie Oddingsell'e soruyordu.

"Mektubu sen de gördün," dedi Lizzie. "Katibi önce Lor-du'nun yoğun olduğunu, ilk fırsatta geleceğini yazmış. Sonra da ikinci cümlede hemen geleceğinden bahsetmiş."

"Londra'da yaşayan kuzenim, Seymour ailesinin akrabası olanlar, Sör Robert'ın her gün ve her an Kraliçe'nin yanında olduğunu söylüyor," diye yorumda bulundu Alice Hyde. "St. George Günü şerefine düzenlenen turnuvaya gitmiş ve Kraliçe'nin eldivenlerini Robert'ın göğsünde taşıdığını kendi gözleriyle görmüş."

Lizzie omuz silkti. "Sör Robert sarayın at terbiyecisi, Kraliçe'nin onu önemsemesi son derece doğal."

"Bay Hyde'ın kuzeni ikisinin her akşamüstü nehirde gezintiye çıktığını da anlatıyor."

"Bence her şey olması gerektiği gibi, abartılacak özel bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye diretti Lizzie inatla.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 231

"Elizabeth geçenlerde Robert'ın Kew'deki yeni evinde kahvaltıya gitmiş ve tüm günü orada geçirmiş."

"Elbette gider," dedi Lizzie sabırla, "saray eşrafının kahvaltıları her zaman bir tam gün sürebilir."

"Pekâlâ, kuzenim, aynı zamanda Kraliçe'nin Robert'ı bir an olsun gözünün önünden ayırmaya tahammülünün olmadığını da söylüyor. Gün boyu dip dibe gezip akşamları da romantik danslar ediyorlarmış. Kraliçe'nin öz amcası Norfolk Dükü eğer Sör Robert Kraliçe'ye herhangi bir yanlış yaparsa onu kendi elleriyle öldüreceğine dair ant içmiş. Bana kalırsa hiç kimse durduk yerde böylesi bir tehdit savurmaz!" Lizzie Oddingsell, ağabeyinin karısına hiç de kardeşçe ya"da sevgi dolu bakışlar atmıyordu. "Anlaşılan kuzeninin de bilmediği yok," dedi sinirleri bozulmuş bir şekilde. "Ama bence ona hatırlatman gereken önemli bir nokta var, Sör Robert evli bir adam, üstelik de ailesi için büyük bir ev ve arazi saün alma hazırlığında. Aynı zamanda Lord'un, karısıyla aşk evliliği yaptığını ve sonsuza dek birlikte geçirecekleri bir hayat planladıklarını söylemeyi de unutma. Hem önemli bir ayrıntı da, sarayda hemen hemen tüm erkeklerin Kraliçe'nin ruhunu okşamak için yaptıkları kurlarla gerçek hayatın birbirinden çok farklı olduğu. Ah bir de, bundan sonra kuzenin kendinden daha iyi durumda olanlar hakkında dedikodu yapmadan önce muhakkak dilini ısırın."

İspanyol büyükelçi Kont Feria'nın, saray eğlencelerine bir daha tahammül edebileceği aklından bile geçmezdi. Bir kez Kral Philip namına Kraliçe'yi ziyaret eden Kont Feria bu

232 | Philippa Gregory

sefer de Habsburg Arşidükü'nü temsilen sarayda bulunuyordu. Ama en nihayetinde Philip, Feria'nın ricalarına kulak verip Başpiskopos de Quadra ile onun yerini değiştirmişti. Kont Feria İngiltere'den ayrılacak olmanın verdiği sevinci mümkün merteye saklamaya çalışarak Kraliçe'yle vedalaşmak üzere huzuruna çıkmak için Cecil'den izin istedi.

Tecrübeli elçi ile genç Kraliçe arasındaki husumetin kökeni eskilere dayanıyordu. Kont Feria, Kraliçe Mary Tu-dor'un en yakın adamlarından biri olarak bilinir, hatta üvey kardeşi ve tahtın

başına bela olabilecek genç Elizabeth'i katletmesi için alenen akıl verirdi. Tüm ülkeye yayılan gizli casusları Elizabeth'in çıkan isyanlarda parmağı olduğu kadar Fransız casuslarla da işbirliği yaptığını yayıp duruyordu. Hatta büyücü Dr. Dee ile bile irtibata geçtiği dedikodular arasındaydı. Sihir veya askeri güç, araç her ne olursa olsun, Elizabeth'in tek isteği tahtın boşalmasıydı.

Kont Fera, Mary yaşadığı sürece onun hem en yakın, hem de en güvendiği arkadaşı olmuş, sonra da sarayın daimi nedimelerinden Jane Dormer'a âşık olup onunla evlenmişti. Kraliçe Mary en sevdiği nedimesinin İspanya elçisiyle evlenecek olmasından mutluluk duymuş, ölüm döşeğinde bile ikisine ömür boyu mutluluklar dileyerek can vermişti.

Geleneklere uyararak Kont karısını saraya getirip Kraliçe Elizabeth'le vedalaşmasını istemişti. Jane Dormer, Elizabeth'in tahta çıktığı gün bir daha dönmem diye düşündüğü Whitehall Sarayı'na son kez başı dimdik yukarıda girmişti. Artık bir İspanyol Kontesi olan karnı burnunda Jane Dormer, İngiliz Kraliyet sarayına veda edeceği için halinden memnundu. Şansa bakın ki, saraya girer girmez burun buruna geldiği ilk sima eski sarayın soytarısı Will Somers olmuştu.

BAKİRENİN AŞIĞI | 233

"Bu ne tesadüf, Jane Dormer?" dedi Will Somers. "Ya da sana Leydi Kontesim diye mi hitap etmeliydim?"

"Bana Jane diyebilirsin," dedi Jane Dormer. "Her zaman olduğu gibi. Sen nasılsın, Will?"

"Eğlendiriciyim," dedi Will. "Bu saray her an eğlendiril-meye hazır ama memuriyetim açısından da endişeliyim." "Ah, neden?" diye sordu Jane Dormer. Jane'e Kraliçe'nin huzuruna kadar eşlik edecek nedime Jane'ir. verdiği tepki karşısında şaşırıp duraksadı.

"Herkesin bir soytarını oynadığı bir sarayda bana niye soytarılık edeyim diye para ödensin?" dedi Will Somers.

Jane kendini tutamayıp gürültülü bir kahkaha koyuverdi ve nedime de sessizce kıkırdadı. "İyi günler, Will," dedi Jane gülümseyerek.

"Eminim, İspanya'da en çok özleyeceğin isimlerin başında geliyorum," dedi Will de. "Ama başka kimseyi benim kadar özleme olur mu?"

Jane başını sallayarak "geçti. İngiltere'nin hatırlayabileceğim en güzel hali kasım ayında son buldu."

"Ruhu şad olsun!" Will, üzgün bir ifade takınarak devam etti. "Kraliyetin gördüğü en şanssız kraliçeydi." "Ya şimdikine ne demeli?" diye sordu Jane ona. Will zoraki bir kahkaha savurdu.

"Bak o babasının şansını almış işte," dedi Will harika bir muğlaklık takınarak, ne de olsa Jane, Elizabeth'in her zaman ut çalan müzisyen Mark Smeaton'ın kızı olduğuna ve Mark'ın şansının darağacında can verene kadar sonsuz geniş olduğuna inanıyordu.

Jane aralarındaki bu özel, bu hain şakaya gülümseyerek Kraliçe'nin kabul salonuna gitmek üzere nedimenin peşine düştü.

234 | Philippa Gregory

"Burada bekler misiniz, Kontes?" Nedime, Jane'e holü işaret edip ortadan kaybolunca bebek bekleyen kadın bir elini beline dayayıp güç alarak pencere denizliğine yaslandı.

Odada oturacak ne bir sandalye, ne bir koltuk, ne de yaslanabileceği bir masa vardı.

Aradan dakikalar geçti. Kış uykusundan uyanan bir eşekarısı kurşun pencere pervazını geçmek için savaşı verdi ama sonra gene sessizce pervaza düştü. Jane ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, sırtına saplanan sancı her geçen dakika biraz daha artıyordu.

Oda çok havasız ve boğucuydu, Jane'in sırtındaki ağrı yavaş yavaş baldırlarına doğru iniyordu. Hareketsiz durmaktan uyuşan ayakları açılıns diye ayaklarını esnetti, acısını azaltmak için parmakucuna çıkıp indi. Bir yandan da karnında taşıdığı bebek kıpırdayıp tekmelemeye başladı. Canı da sıkılan genç kadın elini çenesine dayayıp pencere önünde durup iç avluyu seyretmeye koyuldu. Whitehall Sarayı, bir binalar ve iç avlular topluluğuydu adeta, bu avlunun da tam ortasında bir ceviz ağacı vardı, etrafına da yuvarlak bir bank yapılmıştı. Jane dışarıyı seyrederken ayak işlerine bakan iki kadın beş dakika ağacın altında oyalanıp son dedikoduları fısıldaştılar, sonra da işlerini yapmak üzere yollarına gittiler.

Düşüncelere daldığı sırada yüzüne huzurlu bir gülümseme yerleşti. Bu sarayda kısa bir süre önce Kraliçe'nin en gözde nedimesiyken İspanya elçisiyle arasında büyük bir aşk filizlenmişti. Sarayda neşe ancak bir yaz boyu hüküm sürebilmişti; Kraliçe'nin evlenmesi ve hamile olduğunu ilan etmesi arasında geçen kısa süre boyunca, o zamanlar neşeli bir saray olmuştu burası, dünyanın merkez gücüydü, İs-

BAKİRENİN AŞIĞI " 235

panya ile birleşmiş ve sonunda ayağa kalkmış bir kadın ta-rafından yönetiliyordu.

Jane omuz silkti. Ne yazık ki Kraliçe Mary'nin hayalkırık-lığı ve zamansız vefatı tüm o neşe ve mutluluğun sonu olmuştu. Şimdi ise tahta Majesteleri'nin içten pazarlıklı, küçük üvey kardeşi kurulmuş, Jane'i kapı önünde bekleterek kendince intikam alıyordu. Jane'in nazarında bu bir kraliçeye yakışmıyordu ve ancak aciz bir kadının intikam alma şekli olabilirdi.

Jane sarayda bir yerlerde bir saatin çaldığını duydu. Akşam yemeğinden önce Kraliçe'yi ziyaret etmeyi planlamıştı ancak şimdiden yarım saattir bekletiliyordu. Yemek yemediği için bir ara başı döner gibi oldu ve nihayet kabul .salonuna alındığında bayılmak gibi bir aptallık yapmamayı umdu.

Kontes bekliyordu. Dakikalar gittikçe uzuyordu. Jane bir ara kimseye çaktırmadan sıvışıp gitmeyi aklından geçirdi ama İspanya elçisinin karısına yakışmayacak bir davranış olacağını düşünüp vazgeçti, öyle bir hakaret olurdu ki bu, iki ülke arasında diplomatik bir krize bile yol açabilirdi. Ancak bu uzun bekleyiş de aslında kendi içinde İspanya'ya bir hakaretti. Jane iç geçirdi, alt tarafı kendisi gibi önemsiz bir insanı bekleterek hıncını çıkarmak için böyle bir risk aldığına göre Elizabeth'in kini hâlâ geçmemişti.

Sonunda kapı açıldı. Kapıda görünen nedime utanmışa benziyordu. "Beni affedin, bu taraftan lütfen, Kontesim!" dedi kibarca.

Jane başının döndüğünü yürümeye başlayınca hissetti. Yumruklarını sıkıp tırnaklarını avucuna geçirdi. Böylece duyduğu acı dikkatini baş dönmesine vermesine engel oluyordu. Şimdi sırası değil, diye kendi kendine tekrarl-

236 | Philippa Gregory

yordu. Beni daha fazla yalı kazığı gibi dikemeyeceksiniz, Majesteleri.

Elizabeth'in kabul odası da sıcak ve havasızdı, Jane'e yol gösteren kadın kalabalıkların arasından geçti ve insanların bir kısmı Jane'i tanıyıp selamladı. Zaten Jane, Kraliçe Mary zamanında saray eşrafının en sevdiği simaların başında geliyordu. Elizabeth, yakıcı güneşin odaya dolduğu pencerelerden birinin önünde durmuş, bir meclis üyesiyle hararetli bir sohbete dalmıştı. Görünüşe bakılırsa, Jane'in geldiğini fark etmemişti. Kontes kaldığı yerden beklemeye koyuldu. Nihayet Elizabeth sözde istişaresini tamamlayıp etrafına bakınmaya başladı. "Ah, Kontes Fera!" diye heyecanlandı. "Umarım uzun zamandır beklemiyorsunuz?"

Jane asil bir edayla gülümsedi. "Pek sayılmaz," dedi teskin edici bir sesle. Başı iyiden iyiye dönüyor ağzı kuruyordu. Elizabeth'in ayağının dibine yığılmaktan korkuyordu, büyük bit azimle kendini ayakta tutuyordu.

Elizabeth'in yüzünü bile görmüyordu, pencereden giren ışık gözünü alıyordu. Ama görmese de müstehzi gülüşünü seçebiliyor, velfecri okuyan kara gözlerini görebiliyordu.

"Ve bir bebek bekliyorsun, öyle mi?" dedi Elizabeth tatlı tatlı. "Sanırım sadece birkaç ayın kalmış."

Saray eşrafında ani bir fısıldaşma ve dalgalanma oldu. Birkaç ay içinde gerçekleşecek bir doğum demek, düşünden önce demekti.

Jane sakin ifadesini hiç bozmadan cevapladı. "Sonbaharda bekliyoruz, Majesteleri," dedi kararlı bir sesle. Elizabeth sessizliğe büründü.

"Sizle vedalaşmaya geldim, Kraliçe Elizabeth," dedi Jane buz gibi bir asaletle. "Kocam İspanya'ya geri dönüyor, ben de onunla birlikte gidiyorum."

BAKİRENİN AŞIĞI | 237

"Ah, doğru ya, sen artık bir İspanyol sayılırsın." Elizabeth, Jane adeta dermansız bir hastalığa yakalanmış gibi söyledi bunu da.

"Bir İspanyol Kontesi," diye yanıtladı Jane de pürüzsüz bir sesle. "Gerçi son görüşmemizden sonra hayattaki yerlerimizin değiştiği konusunda haklısınız, Majesteleri."

Kurnazca bir hatırlatmaydı. Jane, Elizabeth'in ablasının önünde diz çöküp sahte gözyaşları ve pişmanlık gösterisiyle af dilediğini, Elizabeth'in hastalıkla tüm eklemlerinin şiştiğini, evde tıHuklu tutulduğu günleri, vatan hainliğiyle suç-lanışını, korkudan yataklara düştüğünü, tek bir laf edebilmek için yalvardığını kendi gözleriyle görmüştü.

"Pekâlâ, size iyi yolculuklar!" Elizabeth umursamaz görünmeye çalışıyordu.

Jane kraliyet sarayındaki pek az kişinin yapabileceği bir asalet ve ustalıkla Kraliçe'yi selamlarken kimse birazdan bilincini yitirmek üzere olduğunu anlamış olamazdı. Ayağa kalkıp geri geri salondan çıkmaya yeltendiğinde her yer dönüyordu, ardından odadan çıktı, ağır ve

kendinden emin adımlarla bir an önce kendini dışarı attı, koyu renk elbisesini ayakkabısının topuklarına dolaşmasın diye tutuyordu, başı dimdikti ve dudaklarında bir tebessüm vardı. Kapıya ulaşana dek arkasını dönmedi. Sonraysa ardına bile bakmadan eteklerini savurarak çıkıp gitti.

h

"Majesteleri ne yaptı?" Cecil, Laetitia Knoljys'i kenara çekmiş, Kraliçe'nin özel odalarında neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyordu. Haksız da sayılmazdı, Laetitia'ya sırf bu iş için tonla para veriyordu.

238 | Philippa Gregory

"Tam yarım saat boyunca Jane'i kapı önünde bekletip bebeğini evlenmeden önce rahme düşürmüş olduğunu iddia etti," diye fısıldadı Laetitia nefesi kesilerek.

İkili Cecil'in karanlık çalışma odasındaydı, dışarıda göz alıcı bir güneş olmasına rağmen panjurlar sımsıkı kapalıydı. Kapıda güvenilir bir muhafız, diğer odalara kimseyi sokmuyordu.

Cecil'in kaşları hafifçe çatıldı. "Ya Jane Dormer, o ne yaptı?"

"O gerçek bir kraliçe gibi davrandı," dedi Laetitia. "Öyle bir reverans verdi ki, görülmeye değerdi, kapıdan çıkarken de sanki hepimizi hor gören bir tavrı vardı. Ama öte yandan da kimseyi protesto etmedi. Aslında tüm yaptığı Eliza-beth'in salak gibi görünmesini sağlamak oldu."

Cecil hafifçe kaşlarını çatı. "Sözlerinize dikkat edin, küçük madam," dedi sertçe. "Ben kralımı salaklıkla itham etsem halim kim bilir nice olurdu."

Laetitia bronz rengi başını itaatle eğdi.

"Jane gittikten sonra Majesteleri herhangi bir şey söyledi mi?"

"Onun kendisine kardeşini hatırlattığını söyleyip o günler geride kaldığı için şükretti."

Cecil başını salladı. "Cevap veren oldu mu?"

"Hayır!" Laetitia dedikodu yapmaktan büyük keyif alıyordu. "Herkes Elizabeth'in bu kadar şey... şey davranmasından şoka girmişti." Laetitia söyleyecek söz bulamadı.

"Bu kadar ne?"

"Bu kadar hınzır! Bu kadar kaba! Bu kadar nezaketsiz! Üstelik de bu kadar hoş bir kadına karşı... Hem de İspanya elçisinin karısına. İspanya'ya karşı büyük bir hakaretti!"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 239

Cecil düşünceli görünüyordu. Bu denli kontrollü genç bir kadın için beklenmedik bir tepki, diye düşündü içinden. Galiba kadınlar arasındaki husumet uzun yıllardır devam ediyordu. Ama her ne olursa olsun Elizabeth'in böylesi bir terbiyesizlik içinde bu hamlede bulunması hiç hoş olmamış. "Sanırım Elizabeth'in ne kadar hınzır olacağını kendin de zamanla anlarsın," dedi Cecil kıza. "Bence eline koz vermesen iyi edersin."

Bu laf üstüne Laetitia kafasını kaldırdı, koyu renk gözleri, o Boleyn bakışlı gözleri açık açık Cecil'e dikildi. Laetitia kapüşonunun içinden kızıl saçlarını düzeltti. O büyülü, cazibesinden emin Boleyn gülüşünü çaktı. "Elimden ne gelir ki?" dedi Cecil'e. "Benden nefret etmesi için yüzüme bakması yeterli."

®

Gecenin ilerleyen saatlerinde Cecil yeni mumlar getirilmesini emretti. Eski dava arkadaşlarından James Croft'a ya-7. zıyordu. Sör James, Berwick'teydi ama Cecil onun artık Perth'e geçmesine karar verdi.

'-Jskoçya içten içe kaynamaya başladı.

Mary Tudor'un gizli servislerini çökertene dek Sör James ile haberleşmek için kullandıkları şifreli dilde yazıyordu.

John cXnox da ilk kıyıcımı ateşlemeye hazırlanıyor cBen de sizden kerihe geçip sadece olan biteni gözlemlemenizi istiyorum Vekil cKraliçe'nin kuvvetleri Merih'e varmadan orada olmalısınız. Muhtemelen gittiğinizde ^ohn "Xnoxu

240 | Philippa Gregory

heyecanlı bir kalabalığa nutuk atarken bulacaksınız, kandaşları üstünde ne kadar etkili olduğunu bilmeliyim Gtinizi çabuk tutmanızda fayda oar, tutuklanma ihtimali olduğu aşikâr. 'JCnox oe cProtestan ^skoç J2ordlar bizden yardım talebinde bulundular; kraliçeye konuyla ilgili baskı yapmadan önce nasıl adamlar olduklarını, onlara güvenip güvenemeyeceğimizi öğrenmem gerek. Onlarla konuşup hâl oe hareketlerini ölçüp biçmenizi istiyorum cBeni gelişmelerden hemen haberdar ederseniz sevinirim, biliyorsunuz şu anda bilgi bizim için altından bile değerli.

^az 1559

Robert, haziranın ilk haftası yüzünde gülücükler, dilinde geç kaldığı için özürlerle sonunda Denchworth'a vardı. Amy'ye Kraliçe'nin daha önce resmen geri çevirdiği Arşidük Ferdinand'ın evlilik te'klifini yeniden değerlendirdiğini mütemadiyen elçiye anlatmakla meşgul olduğundan ötürü birkaç günlüğüne izin aldığını açıklayıp duruyordu.

"Cecil'i deli etti!" Robert gülümseyerek söyledi. "Kraliçe'nin ne istediğini, ne yapmaya çalıştığını anlayan çıkmadı henüz. Önce reddetti, şimdi de dilinden düşürmüyor. :Ne avlanmak, ne de atla gezintiye çıkmak umurunda. Tüm zamanını elçiyle sohbet ederek ya da İspanyolca'sını geliştirerek harcıyor."

Amy sarayda olup bitenlerle zerre kadar ilgilenmediği için başını sallamakla yetindi ve konuyu bulduğu mülke nasıl getirebileceğini düşünüyordu. Haralardan Robert, Hyde çifti, Lizzie Oddingsell ve kendisi için at siparişi vermişti bile ve kırlardan geçerek gidilen çoban yolundan eve doğru devam etti.

242 | Philippa Gregory

William Hyde, soluğu Robert'ın yanında aldı. "Saraydan ne haberler var?" diye sordu. "Piskoposların Majesteleri'ni desteklemediğini duydum."

"Öyle sayılır, Kraliçe'nin kilise üzerinde tek otorite sahibi olduğuna dair yemin vermemekte direniyorlar," dedi Robert. "Bunun bir hıyanet olduğunu kendisine de söyledim ama Majesteleri merhametli davranmakta inat ediyor."

"Merhametli davranarak... eee.... Majesteleri ne yapacak?" diye sordu William Hyde gergince, öfkesini dizginlemeye-çalışsa bile Mary Tudor'un insanları yaktığı son günleri gözünün önünden gitmiyordu.

"Hapse atacak," dedi Robert üstünde durmadan. "Eğer Katolikler yola gelmezse de hepsinin yerine Protestan din adamlarını getirecek. Katolikler şanslarını çoktan yitirdi. Kraliçe tacını giymeden Fransa'dan yardım isteseler de ülke Majesteleri'ne cephe alabilirdi ama artık çok geç." Robert sırtıttı. "Cecü'in tavsiyesine uyulacak," diyip bir an için duraksayıp kaldığı yerden devam etti. "Cecil gerekli önlemleri aldı bile. Her biri sırayla hapis cezasına çarptırılacak ya da görevleri ellerinden- alınacak. Kraliçe'ye topla tüfekte isyan edecek güçleri yok, en fazla teolojik zeminde başkaldırabilirler. Ki onların da Cecil karşısında pek şansları yok!"

"Ama tüm bunlar kiliseye zarar verecektir." William Hyde şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Mevcut kiliseyi dağıtıp yenisini kuracak." Protestan Dudley keyifle yanıtladı. "Artık öyle bir noktaya getirildi ki, ya Katolik piskoposların ya da Kraliçe'nin otoristesinin dediği olacak. Kraliçe hepsini yok etmek zorunda."

"Bunu yapacak gücü var mı?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 243

Dudley'nin tek kaşı havaya kalktı. "Alt tarafı bir piskoposu hapse atmak için ne kadar güç gerekebilir ki? Zaten yaridan fazlası çoktandır nezarethanede."

"Ben zihin gücü ve iradeden bahsediyordum," dedi William Hyde. "Kraliçe olsa bile en nihayetinde sadece bir kadın! Katolik cemaatinin üstüne gidecek kadar cesareti var mı?"

Dudley duraksadı. Aslında bu sadece Bay Hyde'ın değil, kadınların tutarlılıktan uzak olduğunu bilen herkesin ortak tereddüdüydü. "Kendisine yol gösteren tecrübeli danışmanları var," dedi.

"Ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyor ve Kraliçe'ye haddimiz olmasa da yol gösteriyoruz." Amy atını mahmuzlayıp ikilinin sohbetine katıldı. "Majesteleri'ne ev almak için geldiğini söyledin mi?" Amy sonunda lafı istediği yere çekebildi.

"Aslında evet," dedi Dudley neşeli neşeli, dik bir yokuşu tırmanmaya geçtiklerinde. "Uzun zamandır Dudley ailesini bir araya getiren bir ev yok. Kuzenimden Dudley Kale-si'ni geri almayı denedim ama yanaşmadı. Kardeşim Ambrose da yer arıyor. Kim bilir, belki bizim evimize ek bir bina yaparız onlar için. Arazi yeterince büyük mü?" ; "Büyütülebilen binalar mevcut," dedi Amy. "Neden olmasın ki, anlamıyorum."

"Eski bir manastıra benzeyen bir bina mı, yoksa kilise ya dr benzeri bir yer mi?" diye sordu Robert. "Yeterince büyük, değil mi? Araziyle ilgili pek bir şey anlatmamıştın. Ben hayalimde bir düzine kulesiyle kocaman bir kale can-, landırdım."

"Bir kale olmadığı kesin." Amy gülümsüyordu. "Ama bence bize yetecek kadar büyük. Arazi de oldukça verimli. Eski usulde sürülüp vakti geldiğinde nadasa bırakıldığı için

244 | Philippa Gregory

toprak diri kalmış. Nehrin kıyısındaki sazlıklar şimdiye dek gördüklerimin en uzununu, yükseklerle çıkıldıkça hayvanları otlatmak için de uygun yerler var, ayrıca istediğimiz gibi kesip kullanabileceğimiz bir koruya da sahip. Sulak otlar o kadar gür ki, eminim ineklerin sütü de sağlam çıkıyordur. Evin kendisi biraz küçük görünüyor ama ek bir binayla konuklarımızı ağırlayabilecek alan sağlayabiliriz..."

Grupları dar patikada köşeyi dönünce Amy konuşmayı kesti ve Robert çiftlik evini tam karşısında gördü. Uzun ve alçak, bir binaydı, batısında derme çatma kırmızı kiremitlerden ve sazdan yapılmış bir ahır bulunuyordu. İnsanlarla hayvanların yaşam alanı sadece incecik bir duvarla ayrılıyordu. Küçük, yıkılmaya yüz tutmuş bir taş duvar sokakla ev arasını bölüyordu, içeride bir avuç tavuk bir zamanlar bitki tarhları olan ancak şimdi ayrı otların bürüdüğü, toz toprak içinde kalmış alanda eşeleniyordu. Derme çatma binanın bir kenarında, kokudan duman gibi tüten gübreliliğin hemen yanına gür ve sık bir meyve bahçesi dikilmişti, dalları yere kadar eğilmiş, aralarında birkaç domuz geziniyordu. Meyve bahçesinin arkasındaki yosunlu, yemyeşil gölette ördekler yüzyüyor, serçeler gölden havalanıp ahıra konuyor ve gagalarında taşıdıkları çamurla yuvalarını kuruyorlardı.

Menteşeleri gevşemiş, her an dağılacakmış gibi duran sokak kapısı açık bırakılmıştı. Robert içeri bakınca alçak, lekeli bir tavan ve çürümüş otların bittiği, yamuk yumuk taşlı bir zemin gördü; binada çok az pencere olduğundan evin geri kalan yerleri karanlık ve rutubetliydi. Evin doğru dürüst bir bacası bile yoktu, baca işlevini görmesi için çatıya sadece ufak bir delik açılmıştı.

Robert, karşısında karısı değil de, merhametine muhtaç bir aptal duruyormuş gibi öfkeyle Amy'ye döndü. "Sen be-
BAKİRENİN ÂŞIĞI | 245

nim burada yaşamak isteyebileceğimi mi sandın?" diye sordu gözlerine inanamayarak.

"Tam tahmin ettiğim gibi!" William Hyde sessizce mırıldanıp atını çiftin yanından uzaklaşmak için başka yöne sürerken karısına da, onları duymayacakları bir yere doğru kendisini takip etmesini işaret etti.

"Evet, neden olmasın?" Amy hâlâ kendinden emin bir gülümsemeyle kocasını süzüyordu. "Evin pek de büyük olmadığının farkındayım ama ahır da elden geçerse pekâlâ eve eklenebilir, ayrıca çatıkatından ayrı bir kat oluşturabilir, tavanları da yükseltebiliriz, Hever'da yaptıkları gibi, ondan sonra iki katta da bir sürü yatakodamız olur."

"Gübrelilik için ne gibi planların var?" diye bilmek istedi Sör Robert. "Ya ördeklerin yüzdüğü göleti ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Gübreliliği de elbette temizleyeceğiz." Amy kahkahayla gülmeye başladı. "İlk iş olarak bunu yaparız. Ama aslında gübreliliği bahçeye yayar, çiçek tarhını genişletiriz ve biraz çiçek ekeriz."

"Kümesi de küçük bir süs havuzuna mı dönüştüreceksin?"

Amy ancak o an Robert'm sesindeki alaycılığı farkedebil-di. Son derece şaşkıncı. "Yoksa beğenmedin mi?"

Robert gözlerini yumunca hayalinde Kew'da Dairy Ho-use'un oyuncak odasının şirinliği, halayıkların etraflarında dört döndüğü, Tudor rengi yeşile boyanmış kuzuların bahçede gezindiği, kuş sütünün eksik olmadığı muazzam kahvaltı sofraları canlandı. Delikanlılığının geçtiği geniş ve ferah evleri, Syon ve Hampton Malikâneleri'ni, e;n sevdiği evleri düşündü. Hepsisi de Avrupa'nın parmakla gösterilebilecek nitelikteki ince bir zevkle döşenmiş, ihtişamlı evleriydi, Sheen'deki Nonsuch ya da Greenwich'teki saray,

246 | Philippa Gregory

yüksek duvarlı Windsor'un sükûneti, ailesinin Dudley şatoları. Robert hafızasında canlanan mutlu anılarından ayrılmak istemese de gözlerini açtı. Muazzam saraylardan sonra karısının yaşaması için kendisine layık gördüğü ev işte karşısında duruyordu: Bir çamur denizi içinde yükselen toprak bir ev!

"Elbette beğenmedim. Burası tam bir mezbelelik," dedi Robert dümdüz bir sesle. "Babam uşaklarımıza bile daha iyi evler tahsis ederdi."

Amy ilk kez, onu onaylamadığını söyleyen kocasının altında sinmedi. Ev seçmedeki zevkine dair hakareti Amy'nin gururuna dokunmuştu çünkü.

"Burası mezbelelik değil," diye cevap verdi Amy. "Her tarafını gezdim dolaştım. Kiremitten ve sıvı tirizinden sağlam yapılmış bir ev. Dam sadece yirmi yıllık. Daha fazla pencere gerektiği doğru ama yeni pencereler açmak ne kadar zaman alabilir ki? Ahır elden geçirip küçük bir gezinti- bahçesi tanzim edersek harika bir yer olur, meyve bahçesi çok hoş görünür, göleti de

övgüyle göstereceğimiz bir göle dönüştürürüz. Toprak bu muhitin en verimli toprağı. Bence tam da istediğimiz gibi bir yer. Burada her ne dilersek yapabiliriz."

"Dört yüz dönüm ha?" diye ısrar etti Robert. "Burası avu-çığı kadar bir yer! Karacalar nerede koşacak? Ya saray eşrafı nerede at binecek?"

Amy'nin bakışları donup kaldı.

"Peki Kraliçe'yi nerede ağırlayacağız?" diye öğrenmek istedi Robert, alaycı alaycı. "Ahırdan bozma ek binada mı, yoksa kümeste mi? Ya saray eşrafı? Onları nereye sığıştıracağız? Bostana döşek mi atacağız? Kraliyet aşçıları yemeklerini nerede pişirecek? Bu açık ateşte mi? Hara nerede ola-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 247

cak? Kraliyet atlarını ağaç kütüklerine mi bağlayacağız? Yoksa atları da birlikte eve mi sokacağız? Yaklaşık üç yüz kişiyi birden ağırlamak zorunda kalacağımız günler olabilir. Bunca insanı nerede yatırmayı düşündüğünü söyler misin?" "Kraliçe neden buraya gelmek zorunda ki?" diye sordu Amy, dudakları titriyordu. "Oxford'da kalacağına şüphe yok. Neden buraya gelmek isteyeceğini söyler misin? Ya da biz neden Majesteleri'ni evimize çağırmak zorundayız?"

"Çünkü ben sarayın en parlak adamlarından biriyim!" diye sesini yükseltti Robert, kendini tutamayarak yumruğunu atın eyerine geçirdi ve at korkuyla sıçradı. "Kraliçe bizzat gelip evimde konuk olarak beni şerefliendirecek. Sadece beni de değil, seni de tabii, Amy! Ben senden satın alabileceğimiz bir ev bulmanı istedim; Hatfield, Theobalds, Kenninghall gibi bir yer. Cecil ev olarak Theobalds Sarayı'na gidiyor, tek çatı altına neredeyse senin bildiğin koca bir köy sığar. Ve ne mutlu ki adamın, koskoca bir sarayı kraliçe gibi çekip çeviren bir karısı var! Şimdiyse Burghley Sarayı'nı inşa ediyor, sırf varlık ve büyüklüğünü göstermek için hem de. Hristiyan alemi Cecil'in taş bloklarını konuşuyor! Tanrı biliyor ki, ben Cecil'den daha iyi bir adamım. Benim soylu geçmişim yanında onunki güdük kalıyor, ben de başarıma ve ismime yakışan gösterişi yapma hakkına sahibim!

"Tanrı aşkına, Amy, Penshurst'te kardeşimin yanında da kaldın! Beklentilerimin ne olduğunu biliyor olmalısın! Elden geçirip kendimize oturacak kadar bir yer açabileceğimiz bir çiftlik evi istemiyorum! Sence ben sıradan bir çoban ya da tarla işçisi miyim?"

Amy yaprak gibi titriyor, atın dizginlerini kavramakta güçlük çekiyordu. Belli bir mesafeden gözleriyle Amy'yi ta-

248 | Philippa Gregory

kip eden Lizzie Oddingsell genç kadın için endişelenmeye başladı.

Amy sonunda kendini toparlayıp eğilen başını yeniden dikti. "İyi, pek iyi! Ama sevgili kocacığım, bilmediğin bir şey var ki bu çiftliğin yıllık mahsulü..."

"Mahsulün canı cehennemel!" Robert sesini iyiden iyiye yükseltti. Atı geri çekilmedi ve Robert bir eliyle atını sakinleş-tirdi. "Mahsul kimin umurunda? Onu araziye kiralayanlar düşünsün! Amy neden anlamak istemiyorsun, çok yakında İngiltere'nin en zengin erkeği olacağım. Kraliçe Elizabeth kraliyet hazinesini ayaklarımın önüne serecek. Kıytırık bir tarladan kaç çuval buğday çıkarabileceğimiz umurumda mı sanıyorsun? Ben senden karım ve evimin hanımı olmanı istiyorum. Benim ihtişamımı yansıtan bir ev..."

"İhtişam mı?" Amy öfkeden alev alev yanıyordu. "Hâlâ ihtişam peşinde mi koşuyorsun? Sen hiç ders almayacak mısın? Kule'den evsiz barksız ve aç bir adam olarak dışarı çıktığında senin için ihtişam diye bir şey zaten kalmamıştı. Herhangi bir mahkûm gibi kardeşin tifüsten ölüp gittiğinde ihtişamınız ne işe yaradı? Senin yerinin evin olduğunu ne zaman anlayacaksın? Sen ve baban Jane Grey savaşını kaybettiniz, bu hem kendi hayatına, hem de oğlunun hayatına mal oldu. Sen Calais'i kaybettin, kardeşini gömüp sersefil ülkeneye döndün. Dersini alman için daha ne kadar düşmen gerekecek? Siz Dudleyler limitlerinizi öğrenebilmek için daha ne kadar dibe batmaktasınız?"

Robert atının üstünde kendi etrafında döndü ve mahmuzunu atının yanlarına geçirdi, aynı zamanda dizginleri de sıkı sıkı tutuyordu. At arka ayakları üstünde şaha kalktı ve havayı dövdü. Robert ise eyerin üstünde bir heykel gibi oturuyor, öfkesini dizginlemeye ve sınırsız kastiği bir eliyle de

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 249

atını sakinleştirmeye çalışıyordu. Amy'nin atıysa havaya kalkan toynaklardan ürkünce Amy de düşmemek için atına tüm gücüyle yapışmak zorunda kaldı.

Robert'ın atı ayaklarını yere indirdi. "Seni mutlu edecekse bunları her gün yüzüme vur," diye tısladı Robert, sesi kin ve öfke doluydu. "Ama unutma ki ben artık zindandan yeni çıkan Sör John Robsart'ın genç ve toy damadı değilim! Yeniden Sör Robert Dudley oldum! En yüksek şövalyelik payesini taşıyorum. Kraliyet sarayının at terbiyecisiyim. Ama sen eğer Leydi Dudley olmaktan gurur duymuyorsan Amy Robsart olmaya geri dönebilirsin; Sör John Robsart'ın küçük aptal kızı, Amy. Ama benim için: O kötü günler çoktan geride kaldı."

Amy panikleyen attan düşmekten korktuğu için ayaklarını iki yana vurarak attan aşağı atladı. Ayakları yere basınca adeta kendine güveni yerine geldi ve al basan yüzünü tepesinde bir kule gibi dimdik dikilen, bir an önce koşmak isteyen atını tutan kocasına çevirdi. Öfkesi iyice kabardı ve dudaklarını yaktı.

"Sakin babama hakaret etmeye kalkma," diye haykırdı Amy. "Sakin! Sen onun yanından bile geçemezsin, sahip olduğu her ne varsa şerefiyle çalışıp kazandı o, sapkın bir piçin etrafında şen şakrak dans ederek değil. Sakin mahsulden bana ne deme! Sen kimsin de mahsul umurunda olmuyor? Eğer babam toprağına zamanında iyi bakmamış olsaydı, hiç hakkın olmadığı halde tabağına yiyecek koymasaydı aklıktan, nefesin kokardı! O zamanlar yünlerin getirdiği gelirden memnundun ama! Ve sakın bir daha bana aptalın teki olduğumu söyleme. Hayatım boyunca yaptığım en büyük aptallık sana ve o döneş babana inanmak oldu. Stanfi-eld Malikânesi'nden içeri kasıla kasıla girmiştiniz, ama ne

250 | Philippa Gregory

oldu? Kısa süre sonra kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp zindanın yolunu tuttun, hem de vatan haini yaftasını yiyerek." Amy için şiraze çoktan kaşmıştı. "Bu arada sakın beni tehdit etmeye kalkışma! Ömrümün sonuna dek Leydi Dudley olarak anılacağım. Senin yüzünden ismimden bile utanç duyarken en kötü günlerinde yanından ayrılmadım. Ve şimdi ne sen, ne de bir başkası beni senden ayırabilir!"

"Kraliçe isterse pekâlâ da bizi ayırabilir," dedi Robert acı acı. "Sen bir aptalsın. Bu dakika karar verse anında bizi bo-şar., İngiltere kilisesinin en üstteki yöneticisi o. İsterse senin evliliğini iptal edebilir ve senden çok daha iyi kadınlar bile bundan çok daha kötü ev hayalleri uğruna terkedildi."

Robert'ın büyük atı geri geri gitti ve Amy kenara kaçtı, Sör Robert atını dizginlemedi bu kez ve hayvan büyük toynaklarıyla toprağı yara yara dar patıkada fırtına gibi koştu, geride kalanları da müthiş bir sessizlik içinde bıraktı.

Eve döndüklerinde bahçede Dudley'yi bekleyen bir adam buldular. Telaş içindeki adam William Hyde'a acil bir mesajı olduğunu söyledi. "Yanıma yöreyi bilen birini verirsiniz olduğu yere gidip kendisine mesajımı iletirim."

William Hyde ne yapsa uygun düşeceğini düşünüyordu. "Onu nerede bulabileceğinizden emin değilim," diye cevap verdi. "Neden içeri girip Sör Robert gelene kadar bir kupa bira içmiyorsunuz?"

"Onu takip edeceğim," dedi adam. "Lordum haberleri hemen almak ister."

"Ne tarafa gittiğini bilmiyorum," dedi William Hyde kurnazca. "İçerde beklemeniz daha iyi olur."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 251

Saray görevlisi başını eğdi. "İçki ikramınıza hayır diyemem ama Lordum'u burada, dışarıda bekleyeceğim."

Yüksek bir kayanın üstüne tüneyip güneş yavaş yavaş çekilmeye başlayana kadar yerinden kıpırdamadı, yolun başından gelen ağır nal seslerini duyunca da anında ayağı dikildi, Robert dar. patıkada atı üstünde geldi, ahıra girip yorgun atının dizginlerini bekleyen bir hizmetli çocuğa verdi.

"Blount?"

"Sör Robert!"

Robert, Amy ile arasındaki münakaşayı unutup Blount'u alelacele bir köşeye çekti. "Önemli bir şey mi oldu?" "Sör William Pickering İngiltere'ye geri döndü!" "Pickering mi? Kraliçe'nin eski sevgilisi?" "Hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değildi, Kraliçe'nin hatırasına sahip çıkıp çıkmadığından da... Majeste-leri'nin ablasına gizlice hizmet ettiğine dair dolaşan dedikoduları siz de duymuşsunuzdur. Ama Pickering ne kadarının Kraliçe'nin kulağına gittiğinden emin değildi."

"Elizabeth her şeyi duymuş olmalı," dedi Dudley aksi aksi. "Bu konuda bana ve Cecil'e güvenebilirsiniz. Her neyse, Kraliçe nasıl karşıladı?"

"Onu yalnız başına kabul etti."

"Ne? Özel odasında mı? Aman Tanrım! Onun gibi bir adiyi nasıl böyle onurlandırabilir?"

"Hayır, tamamen yalnız başına demek istiyorum. Tüm öğleden sonrayı -neredeyse beş saat kadar- baş başa kapısı kapalı bir odada geçirdiler."

"Nedimleri yanındaydı ama, öyle değil mi?" dedi Robert.

252 | Philippa Gregory

Robert'ın en güvendiği muhbiri hayır manasında başını salladı. "Tamamen baş başa, Sör. Sadece ikisi, Majesteleri ve Pickering. Beş saat aynı odada yalnız kaldılar."

Robert asla kendisine tanınmayan bir ayrıcalığın Sör Picke-ring'e tanınmasından tarifi mümkün olmayan bir rahatsızlık duydu. "Cecil nasıl izin verdi peki?" diye sordu inanamayarak. Thomas Blount omuz silkti. "Bilmiyorum, Sör. Kraliçe Sör William'i ertesi gün yeniden yalnız başına ağırladığına göre demek ki izin vermiş." "Yalnız mı?"

"Yine tüm bir öğleden sonra boyunca. Öğle yemeğinden akşam yemeğine kadar. Pickering'in Kraliçe'yle evleneceğine dair saray eşrafı iddiaya girmeye başladı bile. Pickering bir anda Arşidük'ü bile sollayıp Majesteleri'nin gözdesi oldu. Gizlice evlenip yattıkları bile söyleniyor, rivayete göre henüz sadece ilan etmediler."

Robert bir ileri bir geri volta atmaya koyuldu, sonunda kafasını toparlayıp Blount'a döndü.

"Peki şimdi ne yapıyor? Sarayda mı kalıyor?"

"Herkesin gözbebeği oluverdi. Kraliçe ona Greenwich Sarayı'nda bulunan kendi odasının hemen yanındaki süit odayı tahsis etti."

"Ne kadar yanında?"

"Odalar arasında gizli bir geçit olduğu söyleniyor. Böylece gece gündüz ne zaman isterlerse görüşebiliyorlarmış. Kraliçe'nin odasının kilidini açık tutması yeterliymiş, adam odaya rahatça girip çıkabiliyormuş."

Robert bir anda adeta taş kesildi. Atını ahıra götüren seyisi gözleriyle takip ediyordu. Atının teri ve ağzındaki köpük gözünden kaçmadı. Görünüşe bakılırsa hemen yola çıkması mümkün görünmüyordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 253

"Hayır!" dedi sakince kendi kendine. Kafamı toparlayıp yarın yola koyulmak en iyisi. "Başka haber var mı?"

"Protestanlar İskoçya'daki Fransız vekiline karşı ayaklanma başlattı ve Kraliçe askerleri topluyor, Fransa'nınkinden daha fazla adam çağırıyor."

"Bundan haberim vardı zaten," dedi Robert. "Cecil asker göndermek için Kraliçe'ye kulis yapıyor mu?"

"Evet hâlâ!" dedi adam. "Ama Majesteleri hâlâ kesin bir şey söylemedi."

"Sanırım Pickering kafasını epeyce meşgul ediyor." Robert ilgilenmiyor gözüküp eve doğru yöneldi. "İstersen burada kalıp yarın benimle birlikte yola çıkabilirsin," diye ekledi kısaca. "Daha fazla saraydan uzakta kalma riskini göze alamam; Yarın sabah günün ilk ışıklarıyla Greenwich'e doğru yola çıkacağız. Adamlarıma haber ver, yarın zorlu ve uzun bir yolculuğa hazır olsunlar."

Amy, ağlamaktan bitkin düşmüş, basit bir arzuhal sahibi gibi Robert'a tahsis edilen özel odanın kapısında saatlerdir bekliyordu. En son atını mahmuzladığını görmüş, sonra da ona yetişebilmek için merdivenlere koşmuş ama Robert, Amy'nin önünden baştan savma bir selam verip özür dileyerek geçip gitmişti. Sör Robert kıyafederini değiştirip yıkandıktan sonra kendisine tahsis edilen odaya geçti. Kapalı kapının ardından gelen seslere bakılırsa eşyalarını toplayıp valize yerleştiriyor, bir yandan da masanın üstünce yay-dığı kâğıt ve dosyalarını düzenliyordu. Amy, Robert'ın gitmeye hazırlandığını düşünmesine rağmen kapıyı çalıp kalması için yalvarmaya cesaret edemedi.

254 | Philippa Gregory

Kapının önüne çömelip dışarıda durdu, öfkeden deliye dönen babasından özür dilemek için bekleyen ürkek bir çocuğu andırıyordu.

Kapının açıldığını duyunca ayağa fırladı. Robert gölgeler arasında Amy'yi gördü. Bir an için Robert aralarında geçen münakaşayı tamamen unutmuş gibiydi. "Amy!"

"Lordum!" dedi Amy, ağzını açınca hıçkırıklara boğuldu ve sözcükler boğazında düğümlendi. Sadece kocasının önünde dut yemiş bülbül gibi dikiliyordu.

"Ah, Tanrı aşkına!" Sabırsızlıkla Amy'yi susturmaya çalışıp ayakkabısının ökçesiyle kapıyı ardına dek ittirdi. "Herkes seni dövdüğümü düşünmeye başlamadan içeri girsene iyi olur!"

Amy uysal bir çocuk gibi kocasının peşi sıra odaya girdi. Korktuğu gibi, Robert getirdiği tüm kitap ve dosyaları toplamıştı. Açıkça toplanmış ve gitmeye hazırlanıyordu.

"Gitmiyorsun değil mi?" Amy'nin sesi titriyordu.

"Gitmeye mecburum," dedi Robert. "Saraydan haber geldi, ilgilenmem gereken acil bir iş çıkmış."

"Bana kızdığın için gidiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Amy.

"Hayır, saraydan çağrıldığım için gidiyorum. İstersen William Hyde'a sor, haberciyi bizzat gördü, hatta ben gelene kadar onu burada bekletmiş."

"Ama bana da kızgınsın," diye diretti Amy.

"Kızgındım," dedi Robert samimice. "Ama şimdi bir anda celallendiğim için üzgünüm. Ne ev, ne de aramızda geçen tartışma yüzünden gidiyorum. Sadece sarayda yapmam gerekenler var."

"Lordum..."

BAKİRENİN AŞIĞI | 255

"Burada bir ya da iki ay kalman gerekebilir. Chisleburst'e Hayesler'in yanına geçeceğin zaman sana yazacağım. Ben de oraya gelip seni görürüm."

"Burada ikimiz için yeni bir ev aramaya devam etmeyecek miyim?"

"Hayır!" Sör Robert kestirip attı. "Görünen o ki, nasıl bir evde yaşamak istediğimize dair farklı görüşlerimiz var. Yeni bir aramaya başlamadan önce sen nasıl bir ev düşünüyor-sun, ben nasıl bir evde yaşamak istiyorum, uzun uzun konuşmamız gerekecek. Ama şimdi bunun için yeterli zaman yofe -Hemen şimdi haraya gitmek zorundayım. Akşam yemeğinde görüşürüz. Yarın sabah gün ağarmadan yola çıkacağım^, beni görmek için erkenden kalkmana lüzum yok. Zaten acelem olacak."

"Sana onları söylememeliydim. Çok üzgünüm, Robert!" Robert'ın yüzü gerildi. "Hepsi unutuldu gitti." "Ben unutamıyorum!" dedi Amy ağırbaşlılıkla, pişmanlıkla yanıp kavruluyordu. "Özür dilerim, Lordum, babanın ve senin şerefine üstüne o gereksiz sözleri söylememeliydim." Dudley derin bir nefes aldı, yeniden sinirlenmek istemiyordu. "Aramızda geçen münakaşayı unutmak en iyisi, tekrarlamanın kimseye bir faydası yok." Amy'yi uyarmaya çalışıyordu ama Amy oralı değildi.

"Lütfen Robert! Haddini bilmediğini, ihtişam peşinde koşarak yanlış yaptığını söylerken aslında en büyük yanlış ben yaptım..."

"Amy, neler söylediğini hatırlıyorum," diye lafını kesti karısının. "Aynca hatırlatmana hiç gerek yok. Neden hakaretlerini yineleyesin ki? Söylediğin her şeyi kelimesi kelimesine hatırlıyorum, eminim Bay ve Bayan Hyde ile Lizzie de bire bir bağıra çağıra söylediklerini duymuştur. Babamı ve beni nasıl

256 | Philippa Gregory

aşağıladığını işittiklerinden hiç şüphem yok. Babamı alçak bir vatan haini, beni de Calais'in kaybına neden olan adam olarak andığını nasıl unutabilirim? Babamı kardeşim Guilford'un, beni ise Henry'nin ölümünden mesul tuttu. Eğer emrimde çalışanlardan biri olsaydın ve sarf ettiğin sözlerin yarısını söyleme cüretinde bulunsaydın çoktan icabına bakılmış olurdu. Şimdi Amy, aramızda geçen o tatsız sohbeti hatırlatmasan en iyisini yapmış olursun! Bugünün büyük bir kısmını kulağımda çınlayan sesini susturmak için harcadım. İnan bana, insanın kârısının kendisini beceriksiz bir vatan haini olarak addettiğini öğrenmesi altından kolay kalkılabilecek bir yük değil!" "Bu benim fikrim değil," derken nefesini tuttu Amy, kocasının önünde diz çökmüş ayaklarına kapanmaya hazırlanıyordu. "Seni küçümsemek istememiştim! Bunlar benim düşüncelerim değil. Ben seni seviyorum, Robert ve sana sonsuz güven duyuyorum..."

"Sen beni kardeşimin ölümünden sorumlu olmakla itham ettin." Robert'ın sesi buz gibi çıkıyordu. "Amy, daha fazla tartışmak istemiyorum. Zaten tartışmayacağım da! Şimdi lütfen bana müsaade et, yemeğe geçmeden önce harada yapmam gerekenler var."

Robert kısaca eğilerek selam verdi ve fırtına gibi odadan çıktı. Peşinden Amy de sarsılarak ayaklanıp kapıya koştu. Merdivenlerden delicesine koşarak inmek istediye de Robert'ın gittikçe uzaklaşan kararlı adım seslerini duyunca cesareti kırıldı. Peşinden gitmek yerine alev alev yanan alnını kapının soğuk yüzeyine dayayıp Robert'ın parmak izlerini taşıyan kapı tokmağına sıkıca yapıştı.

c<NŞN*>

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 257

Akşam yemeği gergin bir ortamda yendi. Amy tabağına çatal değdirmeden sessiz sedasız oturdu, William Hyde ve Sör Robert da nezaketen kısaca atlardan, avlanmaktan söz etti. Alice

Hyde yemek boyunca başını masadan kaldırmadı, Lizzie ise bayılmasından korktuğu Amy'den gözünü ayıramadı. Hanımlar yemek biter bitmez salondan ayrıldı, Robert da sabah erkenden yola çıkacağını bahane ederek izin istedi. Herkes bir tarafa dağılınca William Hyde da elinde şarap kadehiyle özel odasındaki şöminenin başına kuruldu, sandalyesini ateşe doğru çevirip o günkü olayları şöyle bir gözden geçirmeye koyuldu.

Karısı Alice odanın kapısında göründü, ardından da Lizzie takip etti. "Gitti mi?" diye sordu, Bayan Oddingsell'in Sör Robert'ı tekrar görmeye tahammülü yok gibiydi, mümkün olduğunca kaçıyordu ondan.

"Evet, birer kadeh şarap alıp sandalyelerinizi ateşin başına çeksenize?"

Gelin görümce şaraplarını alıp gizli bir heyet gibi şöminenin etrafında yarım daire oluşturdu.

"Buraya yerleşme planı suya düştü galiba?" William, Lizzie Oddingsell'e soruyordu.

"Bilmiyorum," dedi Lizzie sessizce. "Amy sadece Robert'ın kendisine çok kızdığını ve burada yaklaşık bir ay daha kalmamız gerekeceğini söyledi."

Bay ve Bayan Hyde'ın bakışmaları bu konuyu daha önce kendi aralarında konuştuklarını belli ediyordu. "Bana kalırsa Sör Robert yerleşme planından vazgeçti," dedi Bay Hyde. "Bugün yaşanan ikisinin birbirinden ne kadar farklı olduğunun en açık göstergesi. Zavallı naif bir kadın. Bence kendi mezarını kazmış oldu."

258 | Philippa Gregory

Lizzie bu konunun kendi aralarında konuşulmasından rahatsız olup haç çıkardı. "Tanrı aşkına, ağabey! Ne demek istiyorsun? Sadece tartıştılar. Hayatında hiç mi zıtlaşan bir karıkocagörmedin?"

"O sıradan bir adam değil," dedi William Hyde sıcak bir sesle. "Sen de Amy gibi dediklerini kendi kulaklarınla duydun. Ama ikiniz de gerçeğe yüzleşmeye yanaşmıyorsunuz. Karısının yüzüne karşı söyledi: Sör Robert kraliyetin en gözde adamı! En zenginlerinden biri olmaya da aday... Kraliçe'nin gözü üstünde ve her zaman Majesteleri'nin yanında. Ülkenin ilk bakire kraliçesinin sağ kolu, bunun ne anlama geldiğini bir kez daha düşünmelisin bence, Lizzie!"

"Ne anlama geldiği açık, Sör Robert bir kont malikânesi istiyor," diye konuştu Lizzie Oddingsell.

"Sarayda mevkisi yükseldikçe karısı ve çocuklarıyla yaşayacağı evin şartları ile konforunun da yükselmesini arzu ediyor."

"Ama bu karısı için değil." Alice kurnazca araya girdi. "Amy her ne yaparsa yapsın, Sör Robert'ın gözüne giremeyecek. İkinin hayattan beklentileri bambaşka, ne ev ne de yaşam biçimleri birbirine uyuyor. Amy, kocasını hırsları yüzünden suçluyor. Ama hırs onun yaradılışında, kanında, ailesinden gördüğü terbiyede bile var."

Lizzie, Amy'yi müdafaa etmek için söze girmeye hazırlanıyordu ki ağabeyi hızlı davrandı.

"Amy'nin Robert'a yetip yetmemesi değil sorun," dedi William dümdüz bir sesle. "Sör Robert'ın başka planları var."

"Karısından ayrılmayı planladığını mı düşünüyorsun?" Alice merakla kocasına döndü.

Lizzie duydukları karşısında afalladı. "Ne?"

"Onu sen de duydun!" Bay Hyde sakın olmaya çalışıyordu. "Amy gibi sen de Robert'ın söylediklerini duydun ama

AŞIĞI | 259

kaile almıyorsun. Robert sarayda yükseldikçe karısından git gide uzaklaşıyor."

"Ama onlar evli." Lizzie'nin aklı almadığından vazgeçmeye niyeti yoktu. "Tanrı'nın huzurunda evli bir çiftler. Sör Robert karısını canı istediği zaman bir kenara sıptıp atamaz. Hem de hiçbir neden yokken!"

"Kralın ortada hiç neden yokken iki karısını birden kenara attığını unuttun galiba?" dedi William Hyde ağırbaşlı ve moral bozucu bir sesle. "Soyluların da yaridan fazlası karısını boşamıştı. Kraliçe Mary tahta çıkınca Protestanların zamanında evlenen tüm Katolikler karılarını boşamak zorunda kaldı. Şimdi muhtemelen Protestan din adamları da aynı şeyi yapmaya mecbur kalacak. Hiçbir kural ve kanun sonsuza dek aynı kalmaz, her şey değişimin bir parçası. Evlilik artık anladığımız anlamda evlilik değil." "Ama kilise..."

"Kilisenin başında artık Kraliçe var. Parlamentonun kararı. Kimse karşı koyamaz. Ya kilisenin başı Sör Robert Dud-ley'nin bekâr bir erkek olmasını isterse?"

Lizzie Oddingsell'in rengi attı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" William Hyde'ın nedenleri açıklamasını istiyordu.

"Dudley'yle kendisi evlenebilmek için." William Hyde sesini iyice kıstı.

Lizzie ellerinin titrediğini görmesinler diye, kadehini yavaşça masaya bırakıp sıkığı yumruklarını kucağına koydu. Başını kaldırıp ağabeyinin yüzüne bakınca şaşkınlığı daha da arttı; William Hyde'in yüzünde üzüntü ya da şaşkınlıktan eser olmadığı gibi, aksine garip bir heyecanın izleri vardı.

"Ya Lordumuz, İngiltere Kralı olursa?" diye fısıldadı William Hyde. "Bir an için Amy'yi unut, o kendi sürgün ferma-: nını imzaladı bile. Robert için bu saatten sonra Amy diye bi-

260 | Philippa Gregory

ri yok, bunu sen de göreceksin. Sor Robert'in durumunu düşün! Bizi düşün! Ya İngiltere Kralı olursa? Bu bizim için ne anlama gelir? Bu ne demek biliyor musun, kardeşim?"

&

Amy sabahın erken saatlerinde Peder Wilson'in kiliseye gelip ağır ahşap kapıları açıp kapıda görünmesi için sundurmada beklemeye başladı. Peder kilise avlusundan girerken- bembeyaz elbisesinin içinde Amy'yi görünce bir şey söylemek yerine yumuşak ve sevecen bir gülümsemeyle karşılayıp kilisenin kapısını açmaya kpyuldu. "Peder?" dedi yumuşak bir sesle.

"Önce Tanrı'ya anlat derdini, sonra bana," dedi peder ve Amy'yi kiliseye önden buyur etti.

Peder, Amy'nin duasının bitmesini, arkada bir şeylerle meşgul olarak bekledi, Amy diz çöktüğü yerden kalkınca da yanına gitti. "Bir sorun mu var?"

"Başka bir mesele yüzünden kocamı kızdırdım," dedi Amy açıkça. "Dolayısıyla piskopos konusunu açamadım."

Peder başını sallayarak karşılık verdi. "Kendini bunun için üzme," dedi. "Sanırım yapabileceğimiz pek bir şey yok zaten. Kraliçe kilisenin başı ilan edildi. Bütün başpiskoposlar boyun eğmek zorunda."

"Kilisenin başı mı?" diye tekrar etti Amy. "Ama nasıl olur?"

"Söylendiğine göre, kardeşi ve babasının da sahip olduğu sıfatı yeniden almaktan başka bir şey yapmamış," dedi papaz. "Kimse onun bir kadın ve kadınca zaafları olduğunu anmıyor bile. Kimse kocasına bağımlı bir kadın figürünün nasıl kilisenin tartışmasız başı olabileceğini sorgulamıyor!"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 261

"Peki şimdi ne olacak?" Amy korkuyla sordu. "Korkarım piskoposları yerle yeksan edecek," dedi papaz istifini bozmadan. "Piskopos Bonner göz altına alındı bile, Kraliçe'nin önünde diz çökmeyi kabul etmeyenler birer birer hapse atılıyor. Sıra yakında diğerlerine de gelecek." "Ya bizim piskoposumuz? Piskopos Thomas?" "Onun akıbeti de diğerlerinden farksız olacaktır, kurbanlık bir koyun gibi gidecek," dedi papaz. "Ülkenin üstüne karanlık bir perde inmek üzere, sen ve bense kızım, dua etmekten başka hiçbir şey yapamayız."

"Eğer Robert'la konuşma fırsatı bulursam muhakkak konuşacağımdan emin olabilirsiniz," diye söz verdi Amy. Aklına kocasının ani gidişi gelince gözleri buğulanıp uzaklara daldı. "O büyük bir adam ama zindanda tutsak olmanın ne demek olduğunu iyi bilir. Merhametlidir de, bu kutsal din adamlarının ziyan olmasına göz yumacağını hiç sanmıyorum."

"Tanrı seni korusun," dedi papaz. "Bu konuyu konuşacak cesareti gösterecek insan bir elin parmaklarını geçmez."

"Peki ya siz?" diye sordu Amy. "Siz de yemin etmek zo-nında mı kalacaksınız?"

"Piskoposlarla işlerini bitirdikten sonra sıra benim gibi sıradan adamlara da gelecektir," dedi papaz kendinden emin bir şekilde. "Ve ben de hazırlıklı olmak durumundayım. Eğer kalabilirsem, kalacağım. Ben cemaate hizmet etmek için ant içtim. İyi bir çoban, sürüsünü asla yalnız bırakmaz. Ama eğer Kraliçe Papa'yımışçasına huzurunda yemin etmem istenirse ne yapacağımı hiç mi hiç bilmiyorum. Sözcüklerin boğazıma saplanacağından şüphe yok. Belki de şu anda benden daha iyilerin yaptığı gibi cezam neyse çekmeye razı olurum."

262 | Philippa Gregory

"Sizi inancınızdan ötürü öldürecek değiller herhalde?"

Peder çaresizce ellerini havaya kaldırdı. "Eğer mecbur kalırlarsa."

"Peder, hepimiz ne yapacağız?" diye sordu Amy.

Peder başını eğdi. "Verecek bir cevabım olmasını her şeyden çok isterdim."

®&®

-Robert Dudley asabi bir ruh haliyle, sarayın kapısından içeri fırtına gibi girdiğinde ortalığın garip bir biçimde sessiz olduğunu fark etti. Kabul odasında birkaç nedime ve saray görevlisi haricinde tek tük toprak sahibi vardı.

"Herkes nerede böyle?" diye ısrarla sordu Laetitia KnoJlys'e, başnedime pencere kenarına oturmuş, elindeki vaaz kitabını okuyordu.

"Ben buradayım ya," dedi Laetitia da yardımsever bir tavırla.

Robert'ın kaşları çatıldı. "Kaydadeğer birilerinden bahsediyordum."

"İşte ben varım," dedi Laetitia, hiç sözünü değiştirmeden. "Hâlâ buradayım."

Dudley kendini tutamayıp güldü. "Bayan Knollys, sabrımı zorlamasanız iyi olur. Uzun ve yorucu bir yoldan geldim, üstelik inatçı bir kadının yanından bir diğerine. Bence bir üçüncüsü de sen olma."

"Ah, öyle mi?" Laetitia iri gözlerini kocaman açtı. "Sizi bu kadar kızdıran şanssız kadın kim Tanrı aşkına? Karınız mı yoksa?"

"Sizi ilgilendirmez. Kraliçe nerede?"

"Sör William Pickering ile birlikte dışarıda. İngiltere'ye döndüğünucn nâuennız var mı."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 263

"Elbette biliyorum, biz eski arkadaşız." "Ona imrenmiyor musunuz? Bana kalırsa hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek!" "Kesinlikle," dedi Dudley. "At mı biniyorlar?"

"Hayır, yürüyüşe çıktılar. Böylesi daha samimi, öyle değil mi?"

"Siz neden onlarla birlikte değilsiniz?" "Yanlarında hiç kimse yok." "Kraliçe'nin diğer nedimleri?"

"Hayır, hiç kimse yok. Majesteleri ve Sör Pickering son üç gündür olduğu gibi bugün de baş başa geziyor. Herkes kesin gözüyle bakıyor!" "Neye?"

"Evlenmelerine. Kraliçe gözlerini Pickering'ten alamıyor. Pickering de ellerini ellerinden ayıramıyor. Tam bir aşk masalı. Gerçek bir balad misali. Guinevere ve Arthur gibiler!" "Kraliçe asla onunla evlenmez." Robert kendinden emin konuşsa da aslında içine kocaman bir kurt düşmüştü.

"Neden evlenmesin? Avrupa'nın en yakışıklı adamı, en az bir imparator kadar varlıklı. Ayrıca politika ve iktidar hırsı da yok. Böylece Kraliçe ülkeyi nasıl yönetmek isterse öyle yönetmeye devam edebilir. Bana kalırsa Pickering mükemmel bir eş adayı."

Robert, Laetitia'yı daha fazla dinlemeye tahammül edemeyeceğini anlayınca tam arkasını dönmüştü ki Cecil'le karşılaştı. "Affedersiniz, Sör William Cecil, ben de tam gidiyordum."

"Ben yeni geldiğinizi sanıyordum oysaki..." "Saraya yeni geldiğim doğru, şimdi sadece odama çekiliyorum." Robert öfkesini kontrol altına alabilmek için dudağını yiyordu.

264 | Philippa Gregory

"Aramıza dönmenize çok sevindim," dedi Cecil ve Dud-ley'nin yanı sıra yürümeye koyuldu.

"Sizin fikirlerinize ihtiyacımız var."

"Henüz bir şey yapıldığını sanmıyorum."

"Kraliçe'yle münasebetiniz..." Cecil sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Aranızdaki kuvvetli bağ Kraliçe'nin ruhunu okşuyor, hatta yaralarını sarıyor olabilir ama ben kraliyetin bekası için zararlı olmasından endişeleniyorum."

"Kraliçe'ye bir şey söylediniz mi?"

"Ben söylemedim." Cecil gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. "O genç ve âşık bir kadın. Sizin söyleyebileceğinizi düşündüm."

"Neden ben?"

"Tamam, ona bir şey söylemeyin. Ama bana kalırsa en azından dikkatini dağıtabilirsiniz. Majesteleri'ne yeryüzünde başka yakışıklı erkekler olduğunu da hatırlatabilirsiniz mesela. Önüne çıkan ilk bekâr yakışıklıyla evlenmek zorunda değil."

"Ama ben evli bir erkeğim," dedi Robert ürkütücü bir sesle. "Sanırım unuttunuz, Sör Cecil! Yakışıklı, bekâr üstelik de varlıklı bir adam karşısında ben kimim ki?"

"Hatırlatmakta haklısınız," dedi Cecil uysalca ve taktik değiştirdi. "Ama unutmayın ki, Kraliçe, Sör Pickering ile evlenirse her ikimiz de karılarımızın dizinin dibine dönmek zorunda kalırız. Pickering, Majesteleri'ne bu denli yakın olmamızı istemeyecektir. Kilit görevlere kendi yakınlarını getireceğine şüphe yok. Bu da bizim saraydaki görevimizin sona ereceği anlamına gelir. Ben Burghley'e evime, siz de..." Cecil, Robert'ın gidebileceği bir evi olmadığını hatırlayarak sustu. "Nereye arzu ederseniz oraya dönebilirsiniz."

"Mevcut birikimimle bir Burghley inşa etmem mümkün görünmüyor." Robert hırslandı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 265

"Evet, hal böyleyse Pickering'in dişli bir rakibinin olması ikimizin de işine gelir. Başının dara düşmesi. İsteddiği her şeyi kendi yöntemiyle yapmayı başaramaması. Karşısında bir rakibi yokken dümdüz bir yolda gülümseyerek gitmek kolaydır."

Dudley saçmalıklardan bıktığından derin bir iç çekip umursamaz bir tavır takındı. "Ben odama gidiyorum."

"Sizi yemekte görebilecek miyim?"

"Elbette yemeğe ineceğim."

Cecil gülümsedi. "Sizi yeniden sarayda gördüğüme memnun oldum," dedi tatlı tatlı.

Kraliçe kendi yemeğinin en iyi yerini Sör William Picke-ring'e, bir parçasını da Robert'a gönderdi. Sofra toplanıp müzisyen dans müziklerini çalmaya başlar başlamaz soluğu pistte aldı ve bir erkeğin kolundan diğerine savrulup durdu. Pickering dansta kendisine ortak çıkmasından rahatsız olsa da Sör Robert yüzünden gülücüğünü eksik etmezken Kraliçe de mutluluktan ısırlı parlıyordu. Robert Dudley, Laetitia Knollys'i dansa kaldırdığında, İspanya elçisinin ne kadar hoş bir çift olduklarını Kraliçe'nin kulağına fısıldarken yakalayınca zevkten dört köşe oldu. Elizabeth'in kıskançlıktan nasıl da kıpkırmızı kesildiği de gözünden kaçmadı tabii. Kısa bir süre sonra Kraliçe'nin, oyun kâğıtlarının getirilmesini istemesiyle gece yarısına kadar sürecek bir oyun faslı başlayıverdi. İkili salonda kendilerinden başka kimse yokmuş gibi rahat davranırken Sör William Pickering erkenden odasına çekilmeyi tercih etti.

®

266 | Philippa Gregory

i Temmuz i 55 9 Öeogili cll)illiam,

Paris elçisi Sör Nicholas Throckmorton, Cecil'e şifreli dillerinde bir mektup yazmış, mektubu da Cecil'e ulaklardan biri henüz ulaştırmıştı.

inanılmaz haberlerim oar. "-Xral bugün bir tumuoada ağır yaralandı, hekimler şu anda başında. (Söylediklerine bakılırsa yaraları ağır oe yaşama şansı oldukça az. Gğer kralı kaybederse, Transa kraliyetini Çuise ailesinin yöneteceği aşikâr. (Şüphesiz ^skoçyadaki akrabaları SMaryyi desteklemek için de anında askeri birlikleri yola çıkaracaklardır. (Sonra da kızları ^skoçya kraliçesi Salary için ingiltere ye saldırırken bir an bile düşünmeyeceklerine bahse girerim Çuise ailesinin Darlık, güç ve kararlılığı ile Katolik camiasında gördükleri kabulü de hesaba katarsak sonucun ne yönde olacağı aslında maalesef belli, yngiltere tahtında henüz yeni oe çok genç bir kadın, tahttaki hakkı tartışılırken oe bir varisi yokken hem de..

Tanrı aşkına oe ülkemizin bekası için sınırlarımızı savunmak üzere ordunun harekete geçirilmesi hususunda "Kraliçeyi ikna edin Gğer bu çarpışmaya girmesse kraliyeti nasıl kaybettiğini kendisi bile anlayamayacak. Sfiyrica ben eğer erken dao-ranırsak hâlâ bir şansımız olabileceği kanısındayım 'Kral ölürse size anında yazacağım Tlua edelim de kral yaşasın, aksi takdirde ingiltere büyük tehdit altında olacak! Nicholas

Cecil mektubu tam iki kez baştan sona okuduktan sonra şöminenin en dibine fırlatıp attı ve ardından da başını elleri-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 267

nin arasına alıp uzun süre öylece oturdu. Görünüşe bakılırsa İngiltere'nin akıbeti şu anda Fransa Kralı II. Henry'yi iyileştirmeye' çalışan hekimlerin ellerinin maharetinde yatıyordu. İngiltere'nin güvenliği Kral II. Henry'nin de imzaladığı Cateau Cambresis anlaşması ile garanti altına alınmıştı. Kral olmazsa, ne bir garantör, ne bir garanti, ne de güvenlik söz etmek mümkün olacaktı. Kral yaşamını kaybederse Fransa'nın, ta-mahkâr Guise Ailesi, şövalyelerini acımasızca İskoçya'nın üstüne salacak, sonra da gözünü İngiliz topraklarına dikecekti. Kapı vuruldu. "Evet?" dedi Cecil sakince. Sesinde korktuğunu belli eden hiçbir iz yoktu.

Gelen yardımcılardan biriydi. "Haberci," dedi uzatmadan.

"İçeri gönder!"

İçeri giren adamın yol yorgunluğu her halinden belliydi. Günlerce at üstünde yol almaktan beli tutulmuş, iki büklüm duruyordu. Cecil loş ışıktaki dikkat kesilince gelenin Sör James Croft'un en güvendiği muhbiri olduğunu fark etti.

"William! Seni görmek ne güzel, bir sandalye çeksene!"

Cecil'in nezaketi karşısında bitkin muhbir saygıyla eğilip gözüne ilişen ilk sandalyeye kendini bıraktı. "Ayaklanma kara sular indi," dedi açıklama yaparcasına. "Her tarafım su topladı. Lordum haberlerin önemli olduğunu söyledi."

Cecil başını sallayıp muhbirin devam etmesi için beklemeye koyuldu.

"Lordum, Perth'te işlerin çığırından, Protestan Lordlar'ın ise zıvanadan çıktığını haber vermemi istedi. Fransa Kraliçesi vekili Protestan Lordlar'ın galeyanıyla başa çıkamayacağını düşünüyormuş. İskoçlar çarpışmak için can atıyor, oysa Kraliçe'nin sıcak temasa cesareti yok." Cpril başın; saüad:

268 | Philippa Gregory

"Protestanlar Edinburgh'a doğru tüm manastırları yerle yeksan ediyor. Söylenene bakılırsa Edinburgh Kalesi'nin kaptanı taraf tutmayacak, kanun değişene kadar kale kapılarını kimseye açmayacakmış. Lordum'un kendi görüşüne göre, Kraliçe vekili Leith Kalesi'ne geri çekilmek zorunda kalacakmış. Lordum eğer kumar oynamaya varsanız tüm varlığını Knox adamlarına akıtmaya hazır olduğunu söyledi. Kanlarının kaynadığını ve bileklerinin bükülmez olduğunu da not düştü."

Muhbirin anlatacak başka şeyi kalıp kalmadığını anlamak için Cecil beklemeye devam etti. "Hepsi bu kadar!"

"Teşekkür ederim," dedi Cecil. "Peki sen ne düşünüyorsun? Çok savaş gördün mü?"

"Bana kalırsa hepsi birer azgın canavar," dedi adam dobra dobra. "Doğrusu ne dostum, ne düşmanım olmalarını isterdim."

Cecil gülümseyerek karşılık verdi. "Onlar bizim soylu müttefiklerimiz," dedi kararlı bir sesle. "Ve her gün onurlu mücadelelerinden galip çıkmaları için dua etmeliyiz."

"Hepsi ahlaksız birer yağmacı, çekirge sürüsü gibiler," diye karşılık verdi adamsa inatla.

"Bizim için Fransa'yı alt edecekler," diye onu yüreklendirmeye çalıştı Cecil de, başkasının yapamayacağı bir gözü-karalıkla. "Eğer biri soracak olursa, onlar meleklerin tarafında! Sakın aklından çıkarma."

O gece, William Cecil'in getirdiği haberler Elizabeth'in tadını kaçırdı, bu vüzden de birbirlerini damdaki iki kedi gi-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 269

bi husumetle kesen ne Sör Robert Dudley ile, ne de Sör Pickering ile dans etmeye yanaştı. Fransa kralı ölüm döşeğinde can çekişirken ve tahtın varisleri İngiltere'ye saldırmaya hazırlanırken Robert Dudley ile William Pickering neye yarardı? Ülkenin en cazibeli, ülkenin en arzulanır erkeğini neye yarardı?

Robert Dudley, Kraliçe'ye gülümsüyordu ama Elizabeth gözlerine inen puslu perdeden Dudley'nin gülümsemesini gözü bile görmüyordu. Öylesine başıyla selam verip dikkatini başka yöne çevirdi. Avusturya büyükelçisine bir sandalye çekip oturması için onu yanına çağırdı. Arşidük Ferdi-nand'dan konuşmak istiyordu. İngiltere'nin güvenliğini garanti altına alacak kadar büyük bir ordu ve İspanya'nın tüm gücünü arkasına alarak gelecek olan Ferdinand'dan.

"Biliyorsunuz, yalnızlığı aslında hiç sevmiyorum," dedi Elizabeth yumuşakça, Robert'ın üstüne kilitlenen bakışlarına aldırış etmeksizin konuşuyordu. "Ben sadece her genç kadının yapacağı gibi doğru insanın gelmesi için sabırla beklemeyi tercih ettim."

©

Greenwich'e geri döndüklerinde saray yaz dönemine girmeden önce son kutlama için Robert büyük bir turnuva daha düzenlemeyi planlıyordu. Kew'daki güzelim evinde, uzun, büyük çalışma masasına rulo rulo kâğıtları yığmıştı ve katibi de karşılaşıp şövalyeleri çiftlere ayırıyordu. Robert bu turnuvanın güller turnuvası olacağına karar vermişti. Kraliçe'nin turnuvayı seyrederken oturması için güllerden bir çardak yapılacaktı. Lancaster'ın kırmızı, York'un beyaz ve Galicia'nın iki rengi birleştirerek İngiltere'nin en büyük iki

270 | Philippa Gregory

eyaleti arasındaki düşmanlığı tatlıya bağlayan iki renkten ahenkli aranjmanlar yapılacaktı. Kraliçe'nin Greenwich Sa-rayı'ndan çıkıp turnuva alanına kadar geçeceği yollara dizilen gül pembesi elbiseli çocuklar, ayaklarına gül yaprakları serpecekti. Turnuva alanının kendisi de güllere boğulacaktı ve tüm katılımcıların da zırh ve silahlarına gül ilâştirmeleri tembihlenmişti.

Küçük bir kortej Elizabeth'i turnuva alanında Güller Kraliçesi olarak karşılayıp başına goncalardan yapma bir taç geçirecekti. Tören boyunca gül esanslı şekerlemeler ve gül suyu ikram edilecekti, açık hava bile gül esanslarına bulanacak, hava bile gül kokacaktı, ayrıca mızrak alanı da gül yapraklarıyla bezenecekti.

Turnuva o günün en önemli olayıydı. Dudley, Sör William Pickering'in çok güçlü bir rakip olduğunun farkındaydı: Sarışın, yakışıklı, iyi giyimli, zengin bekâr, kültürlü, görgülü ve eğitilmiş. Kadınları nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu, koyu mavi gözlerindeki ışıltı karşısında kendinden geçmeyecek kadın olmasa gerekti. Kraliçe de çoktan bu genç ve etkileyici adamın

cazibesine kapılmıştı. Zengin bir anne babadan gelen Pickering'in insanlara tepeden bakan bir edası, gıpta edilecek bir özgüveni vardı. Hiçbir zaman Robert kadar düşmemişti ve rahat cazibesinden, güleryüzlü ifadesine kadar her bir özelliği, hayatın kendisine kibar davrandığı belli olan ve geleceğin de geçmiş kadar parlak olacağına inanan bir erkek olduğunu gösteriyordu.

Dudley için en kötüsü, Elizabeth yarın Pickering'le evlenmek istese onları yolundan alıkoyacak en ufak bir engel bile olmayıştıydı. Kraliçe şarabı biraz fazla kaçırsa, Pickering birkaç güzel söz söylese ve -Pickering de safi baştan çıkaran bir adamdı zaten- değersiz bir pırlanta yüzük hediye et-

BAKİRENİN ÂŞIĞI • 271

se, işini, konumunu, evini ayaklan altına serse Elizabeth yelkenleri hemen suya indirecekti. Robert, turnuvaya katılan şövalyelerin kendi aralarında Kraliçe'nin Pickering ile evleneceğine dair bahse girdiğine şahit olmuştu. Kraliçe'nin sonbahara kalmadan Pickering'le evleneceği konuşuluyor, hatta bu kadarla da kalmayıp Majesteleri'nin, Robert gibi esmerlerden ziyade sarışın adamları sevdiğinin dedikodusu yapılıyordu.

Kraliçe tahta çıktığından beri Robert, Elizabeth'in gözünden düşmemek için pek çok rakiple mücadele etmek zorunda kalmıştı. Elizabeth flörtöz ve davetkâr bir kadındı, sıradan bir çift güzel söz ya da uyduruk bir hediyeyle bile gönlünü kazanmak mümkündü. Ama bu kez Sör William Pickering diğerlerinin aksine oldukça güçlü, hatta çok güçlü bir rakipti. Haddi hesabı tutulamayan bir serveti vardı ve sırf bu bile hazinesi bomboş bir kraliyetin tahtında oturan bir kadın için yeterince cazipti. Pickering, Elizabeth'in en eski arkadaşlarından biriydi.-Onca varta atlatan genç bir kadın için vefa ve sadakatin ne denli büyük anlam taşıdığını anlamak zor değildi. Ama her şey bir yana, Pickering genç, yakışıklı ve bekâr bir erkekti. Üstüne üstlük Protestan'dı da... Tüm bunlar bir araya gelince ikiliyi yan yana görenler için dedikodu kazanı kaynamaya başlıyordu. Pickering karşısında kimse çıkıp da Majesteleri'ne onun aslında evli bir adam olduğunu ya da zamanında vatan haini damgası yediğini, ona bu kadar önem vermesinin delilik olduğunu söyleyemiyordu. Her ne kadar Robert'ın saraya beklenenden erken dönmesi Pickering'in yükselişini baltalas.a da ta-rnamen engel olamamıştı. Kraliçe, İngiltere'nin en yakışıklı iki erkeğinin gözünün önünde birbiriyle yarışmasından alenen haz alıyor, bunu belli etmekten de asla çekinmiyordu.

272 | Philippa Gregory

Dudley, sert bir darbeye turnuva esnasında Pickering'i saf dışı bırakabilmenin, tercihen o yakışıklı yüzüne sert bir darbe vurabilmenin hayalini kuruyor ve turnuvada çekecek şövalye eşleşmesinde kendisini Pickering ile denk düşürmeye çalışıyordu. Kapısı çalınmadan aniden açıldığında Sör Robert önündeki işe dalmıştı. Telaşla ayağa fırladı, eli gayri ihtiyari belinde taşıdığı mızrağına gitti. Bir ayaklanma çıktığını ya da korkulan suikastçının sonunda kapıya dayandığını düşünerek kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Ama .gelen Kraliçe'nin bizzat kendisiydi, hem de bir başına. Yanında tek bir nedime ya da muhafız dahi yoktu. Beti benzi atmış, solgun görünüyordu. Hiç düşünmeden kendini Robert'ın kollarına bırakırken dudaklarından sadece üç kelime döküldü: "Robert, kurtar beni!"

Robert hemen Elizabeth'e doğru atıldı ve onu kollarına j aldı. Elizabeth'in nefes almak için savaştığını, saraydan Ro- | bert'in evine kadarki tüm yolu koşarak geldiğini ve ön ka- | pıdaki merdivenleri ikişer ikişer çıktığını anlıyordu. 1

"Ne oldu, aşkım?" Robert telaşa kapıldı. "Ne oldu, söyle 1 bana?"

"Bir adam," Elizabeth'in nefesi kesiliyordu. "Peşimde bir adam var."

Robert, elini Kraliçe'nin belinden ayırmadan uzanıp duvarda asılı duran kılıcını aldı. Kapıda iki muhafızı tetikte bekliyordu, yüzlerine bakılırsa Kraliçe'nin bu ani ziyareti onları da şaşırtmıştı.

"Kimseyi gördünüz mü?" diye sordu Robert aksi aksi. "Kimseyi görmedik, Sör!"

"Çabuk gidip etrafı gözden geçirin." Robert bayılmak üzere olduğunu düşündüğü Kraliçe'ye döndü. "Nasıl bir tipti?" &

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 273

"İyi giyimli, üstünde kahverengi bir takım vardı, Londralı tüccarlara benziyordu. Bahçeden nehir kıyısına inerken takip etmeye başladı, peşimden birinin geldiğini anlayınca hızlandım.

Ben koşmaya başlayınca o da koşmaya başladı. Beni öldürmeye gelen Papa taraftarlarından biri olduğunu sandım..." Elizabeth'in korkudan nefesi kesildi.

Robert duydukları karşısında afallayan katibine döndü. "Onlarla birlikte git, muhafızları ve Kraliçe'nin mütekaitlerini de çağırın. Üstünde kahverengi takım olan bir adam arayacaksınız. Eğer bir kayığa binmiş uzaklaşıyorsa siz de bir kayığa atlayıp peşine düşün. Onu sağ istiyorum. Hem de hemen!" Robert adamlarını gönderip Elizabeth'in yanına dönerek onu salona götürdü. Arkalarından da kapıyı kapatıp sürgüledi.

Nazik bir tavırla Elizabeth'in sandalyeye oturmasına yardım edip panjurları kapadı. Kılıcını da kınından çıkarıp masanın üstüne koydu.

"Robert o adam benim için geldiğini sandım. Beni öldüreceğini sandım, hem de kendi bahçemde yürürken."

"Artık güvendesin, aşkım," dedi Robert nazikçe. Eliza- ": beth'in önünde çömelip elini ellerinin arasına aldı. Kraliçe'nin elleri buz gibiydi. "Yanımda güvendesin, merak etme!"

"Ne yapacağımı, nereye kaçacağımı bilemedim. Aklıma sadece sen geldin!" .

"Doğrusunu yaptın. Koşarak büyük bir cesaret örneği gösterdin."

"Hayır, gösteremedim!" Elizabeth ansızın küçük bir çocuk gibi gözyaşlarına boğuldu.

Robert, Elizabeth'i oturduğu sandalyeden kaldırıp başını boynuna yasladı. Korkudan ter basan yüzünün sıcaklığını

274 | Philippa Gregory

ve yanaklarındaki gözyaşlarını hissedebiliyordu. "Robert, yeterince cesur davranmadım. Bir kraliçe böyle davranmaz, davranmamalı. Bense bir hiç gibi davrandım. Küçük bir kız çocuğu gibi korkudan ödüm patladı benim. Ne muhafızları çağırabildim, ne de bağırabildim. Arkamı dönüp o adam her kimse gözdağı vermeye bile cesaret edemedim. Sadece koştum, o hızlandıkça daha da hızlı koştum.

"Sadece ayak seslerini duyuyordum. Peşimden geliyordu, ben hızlandıkça o da hızlanıyordu. Ve tüm yapabildiğim..." Bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "Kendimi aptal bir çocuk gibi hissediyorum! Kendimi aptal gibi hissediyorum! Dışarıdan bakan benim bir udi kızı olduğumu zannederdi..."

İçinde bulunduğu durumun kendisini küçük düşürdüğünü düşündüğu için başını Robert'ın omzundan kaldırmaya bile çekiniyordu. "Aman Tanrım," dedi kalbi kırılmış biri gibi.

Robert, usul usul Elizabeth'in başını omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Kimsenin hakkında ne düşüneceğinin bir önemi yok. Zaten kimse de hiçbir şey bilmeyecek," dedi yumuşak bir sesle. "Olanlar ikimizin arasında sır olarak kalacak."

Elizabeth nefesini tutarak başını sallayıp onaylamakla yetindi.

"Hem birisi bilse bile, kimse seni peşinden bir adam gelirken korktuğun için suçlayamaz. İçinde bulunduğun tehlikenin farkındasın. Yerinde kim olsa korkardı, özellikle de bir kadın! Ve unutma sen her ne kadar kraliçe olsan da, aynı zamanda bir kadınsın da... Hem de çok güzel bir kadın!" İçgüdüsel olarak Elizabeth yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Arkamı dönüp ona meydan okumalıydım."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 275

Robert başını salladı. "Tam da en doğru olanı yaptın. Delinin biri de olabilirdi, ya da herhangi biri! Yapılabilecek en iyi şey gelip beni bulmandı. Ve şimdi artık yanımda olduğuna göre korkmamalısn, güvendesin inan bana! "

Elizabeth, Robert'a biraz daha sokulunca genç adam Kraliçe'yi sıkıca sardı. "Kimse senin soyundan da şüphe edemez," dedi Elizabeth'in bakır rengi saçlarına sokulup. "Kızıl saçlarından hızlı küçük ayaklarına kadar sen gerçek bir Tudor'sun! Sen benim Tudor Prensesim'sin ve hep de öyle kalacaksın. Babanı biliyorum, hatırlasana baban seni nasıl çağırırdı: Benim canım kızım Bessie! Ben de oradaydım. Sesi şimdi bile kulağımda çınlıyor. Baban senin gerçekten kanından olduğunu, öz kızı olduğunu biliyordu. Bunu sende biliyorsun ve artık benimsin."

Elizabeth kafasını çevirdi, Robert'a biraz daha sokulup dudaklarında hafif bir - tebessümle gözlerini genç adamın güven veren bakışlarına kilitledi. "Senin mi?"

"Evet, benim!" Robert dudaklarını Elizabeth'in dudaklarına yaklaştırıp tutkulu bir öpücük kondurdu.

Kraliçe de ona bir an karşı koymadı. Hissettiği dehşet ve daha sonra kollarının arasında duyduğu güven tesirli bir aşk iksiri kadar etkiliydi. Robert korkudan ter içinde kalan Elizabeth'in kokusunu ve yeni bir uyanış duyduğunu hissedebiliyordu. Dudaklarından yavaş

yavaş boynuna, sonra da elbisenin yakasına, Elizabeth yavaş yavaş nefes alırken elbisenin dantel korsesini zorlayan göğüslerine indi. Sor Robert başını Elizabeth'in koynuna gömünce Kraliçe adamın sivri çenesinin ve mahir dilinin dokunuşlarıyla iridildi, bir kahkaha atıp nefesini hızlandırdı.

Derken Robert'ın elleri Kraliçe'nin saçlarına gitti. Firketeleri tek tek söküp attı, sonra da başını geri iterek dudakları-

276 | Philippa Gregory

nı bir kez daha buluşturdu ve bu kez Elizabeth'in ağzında terinin tadı vardı. Robert bu kez genç kadının tadına daha iyi vardı, dudaklarını defalarca ısırdı, her yerini yaladı, ateşli arzularını ona da geçirdi ve sanki mideye indirmek istediği bir yiyecekmiş gibi ağzının suyu akarak öptü Elizabeth'i. Kollarında Elizabeth'le koltuktan kalktı, Elizabeth de kolunu Robert'ın boynuna doladı, Robert masanın üstündeki kâğıtları elinin tersiyle yere iterek onu masaya yatırdı, kendisi de azgın bir hayvan gibi üstüne çıktı, her yerini kapladı. Robert'ın bacağı Elizabeth'in bacaklarının arasındaydı, elleri elbisesinin altında geziniyordu, ona dokunmak istiyordu ve Elizabeth, Robert'ın dokunuşları altında eridi, onu kendine çekti, ağzını iyice açıp öpücüklerine izin verdi, Robert'ı her yerinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. "Elbisem!" Elizabeth hüsrana içinde bağırdı. "Otur!" diye buyurdu Robert. Kraliçe masada doğrulup Robert'ın britleri daha kolay çözebilmesi için sırtını döndü. Robert telaşla bütün britleri çözüp elinde kalan kumaş parçasını odanın bir köşesine fırlattı. Genç adam tutkulu bir iç çekişle başını Elizabeth'in ılık tenine dayadı, belinden göğüslerine doğru aralıksız öpücükler konduruyordu.

Kendi yeleğini de aceleyle çıkarıp odanın bir köşesine fırlattı ve gömleğinin düğmelerini koparırcasına açtı. Atletik vücuduyla Kraliçe'yi etkilemek ister gibi göğsünü yüzüne dayayıp kendini Elizabeth'in öpücükleri arasında bir haz dehizine bıraktı, Elizabeth de vahşi bir kedi gibi yüzünü Robert'a sürtüyordu.

Robert'ın parmakları Elizabeth'in eteğiyle oynadı ve sonra daha fazla sabredemeyerek eteğinin bağlarını çözüp genç Kraliçe'nin sütun gibi bacaklarından aşağı sıyırdı, sonra da kendini tutamayıp elini bacak arasına dayadı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 277

Robert'ın daha ilk dokunuşuyla kendinden geçen Elizabeth sırtını yay gibi kıvırdı ve kendini Robert'ın ellerine bastırdı. Robert geri çekildi, pantolonunun düğmesini açtı, pantolonu aşağı indirdi ve Elizabeth'in erkekliğinin gücünü ve dayanıklılığını görünce nefesini tuttuğunu ve Robert ona doğru gelirken iç geçirdiğini duydu.

Kapı ardı ardına yumruklanmaya başladı. "Majesteleri!" diye acilen bağırdı biri. "İyi misiniz?"

"Kapıyı kırın!" Daha derinden gelen bir ses belli ki ön-dekilere emir veriyordu.

Kapıya muhafızların üşüştüğünü anlayan Elizabeth inleyerek aniden sıçrayıp Robert'ın elinden kurtularak kendini odanın bir köşesine attı. "Çabuk giyinmeme yardım et," diye fısıldadı aceleyle, sıkı dantelli korsesini hâlâ zonklayan göğsüne bastırdı ve korseyi bağlasın diye Robert'a sırtını döndü.

Robert ise pantolonunu çekiyor, gömleğini ilikliyordu. "Kraliçe burada ve yanımda güvende. Benim Robert Dudley," diye seslendi. Sesi olağandışı bir yükseklikte çıkıyordu. "Kim var orada?"

"Şükürler olsun, Tanrım! Benim Sör Robert, başmuhafız. Kraliçe'yi odasına geri götürmeye geldim."

"O..." Robert bir yarıdan da Elizabeth'in üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. Karşıdan bakınca neredeyse kusursuz görüldüğüne kanaat getirince dışarıda bekleyenlere seslendi. "Majesteleri geliyor. Orada bekleyin! Kaç adamınız var?"

"On tane, Sör!"

"Kapıyı tutması için sekiz adamını bırakıp gidip on kişi daha getir." Robert zaman kazanmaya çalışıyordu. "Majeste-leri'ni riske atamam."

278 | Philippa Gregory

"Pekâlâ, Sör."

Adamlar Robert'ın sözünü dinleyip fazladan adam almaya gitti. Elizabeth başını eğdi ve eteğini belindeki kuşağı bağlamaya çalıştı. Robert yeleğini yerden kaldırıp sırtına ge-çiriverdi.

"Saçların?" diye Elizabeth'in kulağına fısıldadı Robert.

"Firketelerimi bulabilir misin?"

Elizabeth saçlarını ufakık tutamlar halinde alıp buruyor ve Robert'ın dokunuşundan sağ çıkan abanoz rengi tarakların altına sokuşturuyordu. Robert dizlerinin üstüne çöküp masa ve-sedir

altlarında firketeleri aramaya koyuldu. Nitekim dört beş firketeyi toplayıp Kraliçe'ye uzattı. Elizabeth hızlıca tokaları kafasına taktı ve en üste de pelerininin kapüşonunu çekti.

"Nasıl görünüyorum?"

Robert ona sokuldu. "Dayanılmaz!"

Kraliçe kahkahasını dışarıda bekleyen muhafızlar duymasın diye elini ağzına kapadı. "Ne yaptığımı anlar mıydın peki?"

"Hem de bir bakışta!"

"Ne ayıp! Peki başkası da anlar mı sence?"

"Hayır. Koştuğun için böyle görüldüğünü sanacaklar."

Elizabeth kendisine yaklaşan Sör Robert'ı eliyle durdurdu. "Lütfen daha fazla yaklaşma," dedi Elizabeth, çok da kararlı olmayan bir tavırla. "Sadece elimi tut."

"Aşkım, benim olmalısın."

"Sen de benim." Kapı önündeki ayak sesleri yükseldiğinde ikisi de nefesini tutmuş, birbirini süzüyordu.

"Sör Robert?"

"Evet?"

"Yirmi adamımla Majesteleri'ni almaya hazırım."

BAKİRENİN ÂŞIĞI » 279

"Kapıdan uzak durun," dedi Robert. Kılıcını eline alıp önce oturma odasının kapısını, sonra da sürgülü dış kapıyı açtı. Dikkatlice kapıyı önce araladı. Dışarıdakiler sahiden de Kraliçe'nin adamlarıydı, onları tanıyınca kapıyı ardına kadar açtı. "Majesteleri güvende," dedi ve adamların Kraliçe'yi görmesine izin verdi. "Merak etmeyin."

Muhafızların hepsi aynı anda Kraliçe'nin önünde diz çöktü.

"Şükürler olsun, Tanrım," dedi birisi. "Odanıza kadar size eşlik etmemize müsaade eder misiniz, Majesteleri?"

"Evet." Elizabeth'in sesi bir fısıltıdan farksız çıkıyordu. "Sör Robert, bu akşam yemeğinizi benimle birlikte özel odamda yiyeceksiniz."

Robert saygıyla eğilerek karşılık verdi. "Siz nasıl emrederseniz, Majesteleri."

. tem®

"Üzgün çünkü hayalkırlığına uğradı." Amy, yemek masasının etrafında toplanan ev sahiplerine herhangi bir konuşmaya kaldığı yerden devam ediyormuş gibi durup dururken anlatmaya başladı. William Hyde, Amy'ye belli etmeden karısına bir bakış attı. Amy bunu sık sık yapar olmuştı, Bay ve Bayan Hyde'ı gördüklerinin herhangi bir çift arasında geçebilecek sıradan münakaşaya tanık olduklarına dair ikna etmeye çalışıyordu. Ama asıl ikna etmeye çalıştığı şüphesiz öncelikle kendisiydi.

"Sanki bu yaz içine girebilecekmiş gibi bir intiba yaratırken büyük aptallık ettim doğrusu. İşte şimdi yazı sarayda kalıp Kraliçe'yle birlikte geçirmek zorunda. Elbette hayalkırlığına uğrar, öyle değil mi?"

280 | Philippa Gregory

"Ah, evet haklısın." Lizzie Oddingsell her zamanki sada-katiyle Amy'yi onaylamasa da ona tam destek veriyordu.

"Onu yanlış anladım." Amy kaldığı yerden devam ederken garip bir kahkaha patlattı. "Salak olduğumu düşünebilirsiniz ama ben hâlâ evliliğimizin ilk günlerinde kurduğumuz hayallerin geçerli olduğunu düşünüyordum. O zamanlar ikimiz de birer çocuktan farksızdık. En büyük idealimiz bir gün kendimize ait küçük bir ev ve verimli arazilerimizin olmasıydı. Ama artık Robert'a bu kadarı yetmiyor elbette." "Daha büyük bir yer bakacak mısınız?" Alice Hyde merakla sordu.

Lizzie oturduğu yerden, kardeşinin karısına sert bir bakış attı.

"Tabii ki," dedi Amy ağırbaşlılıkla. "Planlarımız değişmedi. Lordum'un tam olarak ne istediğini kestirememiş olmak tamamen berkim hatam. Ama artık ne istediğini bildiğime göre ne bulmam gerektiğinin de farkındayım. Çevresi uçsuz bucaksız arazilerle çevrili geniş ve güzel bir bahçe içinde ferah, gösterişli bir malikâne istiyor."

"İşiniz çok doğrusu." William Hyde, Amy'nin hevesini kırmak istemiyordu.

"Karısı olarak üstüme düşen görevi elbette yapacağım," dedi Amy ciddi ciddi. "Tanrı'nın bana biçtiği pay bu, kocamı yarı yolda bırakıp hayalkırlığına uğratamam."

Elizabeth ve Dudley, Kraliçe'nin Greenwich Sarayı'ndaki özel odasında karşılıklı oturdukları masada baş başa kahvaltı ediyordu. Kew'dan döndüklerinden beri her sabah aynı sahne tekrarlanıyordu. İkilinin arasında bir şeylerin şekil

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 281

değiştirdiği herkesin dikkatini çekmiş ama kimse gelişmeye bir anlam verememişti. Aslında Elizabeth de bu ani değişime kendi içinde bir anlam veremiyordu. Durum kesinlikle Robert'a beslediği güçlü arzulardan kaynaklanmıyordu, nitekim genç kadın Dudley'ye çok uzun zamandan beri güçlü duygular besliyordu. Kaldı ki, başka erkekleri de arzuladığı olmuştur ama o her seferinde tutkularını bastırmadaki ustalığını konuşturmayı becermişti. Elizabeth'in, Robert'a karşı yaklaşımını değiştiren aslında genç adamın ona aşıladığı güven duygusu olmuştur. Kendisine hizmet etmekle görevli bir saray dolusu adam ve Cecil'in sayısı bile bilinmeyen casusları ve onca muhafız dururken Kraliçe bir an bile düşünmeksizin tehlike anında güvenebileceği tek insan oymuş gibi, Sör Robert'a koşmuştu.

Bir çocuk gibi korkudan hıçkırıklara boğulduğunda da bir baba ya da bir ağabey seveoeliğiyle kendisini teskin edip yatıştıran Robert olmuştur. Tabii Elizabeth tüm bunları Robert'a söyleyemedi, kendine bile itiraf etmekte zorlanıyordu ya zaten... Bildiği tek bir şey vardı, o da bazı şeylerin değiştiği. O kendini göstermişti, Robert'ın tek gerçek, arkadaşı olduğunu.

Yalnız sayılmazlardı. Üç hizmetkâr servis yapıyor, masanın her iki ucunda da birer yamak bekliyor, Kraliçe'nin nedimleri ise pencere önünde toplanmış, kendi aralarında sohbet ediyordu. Aşk şarkıları çalıp söyleyen müzisyenler de cabasıydı. Robert asil Kraliçe'nin bir kez daha kendini ondan korumak için etrafına böyle bir duvar ördüğünü görünce hayalkırıklığını, öfkelerini ve ona olan arzusunu bastırmak zorunda kaldı.

Robert ve Elizabeth yemekten sonra sıcak ve samimi bir sohbe koyuldu. Elizabeth, Robert'ın ilgisi karşısında ken-

282 | Philippa Gregory

dinden geçmiş, baygın bakışlarını âşığının gözlerinden ayıramıyordu. Kahkahaları ardı ardına sıralıyor, baştan çıkarıcı şeyler söylüyordu. Bir ara ayağıyla masa örtüsünün altında Robert'ın paçasını sıvamış, bileğine sürünüyordu. Ancak yine de herhangi bir bahaneyle yalnız kalmaları için salondakileri dışarı çıkartmayı teklif etmedi.

Robert görünüşe göre arzularından etkilenmemiş gibiydi, gayet mükellef bir kahvaltı etti, peçetesiyle dudağını siler gibi yaptı, hizmetli parmaklarını silsin diye elini öne uzattı ve masadan kalktı.

"Sizi yalnız bırakmalıyım, Majesteleri!"

Elizabeth şaşkınlığını gizleyemedi. "Bu kadar erken mi?"

"Harada görüşmem gereken birkaç kişi var, güller turnuvasının son hazırlıklarını tamamlamalıyım. İlk mızrak yarışında atımdan olmak istemiyorum."

"Haklısın, ama ben öğleye kadar benimle vakit geçireceğini düşünüyordum."

Robert duraksadı. "Siz nasıl emrederseniz."

Kraliçe'nin kaşları çatıldı. "Sizi atınızdan ayıracak değilim, Sör Robert."

Robert, Elizabeth'in elini tutup saygıyla önünde eğildi.

"Kew'daki odadayken beni bu kadar çabuk bırakmıyordun." Robert yaklaşıncı Kraliçe kulağına fısıldadı.

"O zaman beni bir kadının bir erkeği yanında istediği gibi istiyordunuz ve ben de size o şekilde gelmek istiyorum," dedi Robert saldırıya geçen bir yılan hızıyla. "Ama bu sabah beni bir saray görevlisi olarak huzuruza çağırınız. Eğer istediğiniz buyusa emrinizdeyim, Majesteleri. Her zaman. Tabii ki."

Satranç oynar gibiydiler. Elizabeth, Robert'ı nasıl bir hamleyle alt edeceğini düşünürken başını çevirdi.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 283

"Ama ben daima kraliçe kalacağım," dedi Elizabeth. "Ve sen de saray görevlilerinden biri olacaksın."

"Benim için bu kadarı bile kâfi," dedi Robert ve sonra da fısıldayınca Elizabeth de onu duymak için eğilmek zorunda kaldı, "ama çok daha fazlasına özlem duyduğumu da bilmelisin, Elizabeth."

Elizabeth, Robert'ın kokusunu içine çekti ve elinin, Robert'ın elinin içinde titrediğini hissetti. Geri çekilip Robert'ın gidişini seyretmek için kendini zorlaması gerekti. Robert da Elizabeth için

bunun neye mal olduğunu çok iyi biliyordu, onun dokunuşundan bir saniye ayrılamayan çok kadın tanımıştı ne de olsa. Elizabeth'e güldü, koyu, kasvetli, bilen gülüşüyle güldü ve yerlere kadar eğilip kapiya yöneldi.

"Her ne emrederseniz emredin, ömrümün sonuna kadar gönlümün kraliçesi olacağınızı bilin."

Robert bir kez daha eğilip vakur bir ifadeyle odadan çıktı.

Elizabeth, Robert'ın gitmesine engel olmasa da onsuz huzur bulamıyordu. Ut hocasını çağırıp biraz' çalmayı denedi ama yaptığı ilk hatada öfkelenip dersi yarıda, kesti. Çalışma masasına oturup Cecil'in günlük olarak tuttuğu raporları okumaya koyuldu ama İskoçya meselesi konusunda Cecil'in yaptığı uyanlar umurunda bile olmadı. Elizabeth ülke meseleleriyle daha yakından ilgilenmesi gerektiğinin farkındaydı; İngiliz parası gittikçe değer kaybediyor, İskoç topraklarında gerilim her geçen gün- biraz daha tırmanıyor, Fransa kralı ölüm döşğinde olduğu için İngiltere giderek uçurumun kenarına yaklaşıyordu. Ama Kraliçe bunların hiçbirini düşünmek dahi istemiyordu. Canı sı-

284 | Philippa Gregory

kılmıştı, elini alnına dayadı ve bağırmaya başladı: "Ateşim var! Ateşim var!"

Elizabeth'in feryadını duyan nedimeleri, anında başına üşüştü, Kat Ashley ve Blanche Parry de acilen Kraliçe'nin yanına çağırıldı. Yatağına götürülen Kraliçe'nin başındaki kalabalık da zorla dağıtıldı. Şu halde kimsenin kendisine dokunmasına tahammülü yoktu. "Panjurları kapatın, güneş

gözüme giriyor!"

Halayıkları hekim çağırarak olduysa da Elizabeth şiddetle karşı çıktı. "Kimseyi görmek istemiyorum," dedi.

Sakinleştirici, ateş düşürücü ve rahatlatıcı bir şurup hazırlamayı teklif ettiler ve yine reddedildiler. "Hiçbir şey istemiyorum!" diye bağırды avaz avaz. "Hepiniz kaybolun! Kimsenin başımda ve kapımın önünde beklemesini istemiyorum. Herkes salonda otursun, özel odamda olmanızı da istemiyorum. Uyuyacağım ve sakın ola kimse beni rahatsız etme gafletine düşmesin!"

Kraliçe'nin tepkisinden sonra herkes çil yavrusu gibi dağılarak salonda toplanıp fısıldaşmaya koyuldu. Elizabeth üst üste kapalı iki kapının ardından bile salondan gelen mırıltıları duyabiliyordu. Al basan yüzünü yastığına gömüp kollarıyla kendine sarıldı ve incecik vücudunu sımsıkı tutarak öylece yattı.

h

Sör Robert turnuva alanında bir aşağı bir yukarı at biniyordu, atıyla alanın ucuna kadar gidiyordu, sonra hayvanı döndürüp en baştan turlamaya koyuluyordu. Bir saatten beri pratik yapıyorlardı. Her şey atın dümdüz bir çizgide koşmak istemesine bağlıydı ve alanda bir başka at, hem de bir

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 285

savaş atı, üstünde bir şövalyeyle bir uçtan bir uca fırtına gibi esiyor, tozu dumana katıyordu, iki hayvan arasında çok ufak bir fark vardı. Sör Röbert'in atı başka yöne sapmama-lıydı, yolunu değiştirmemeli, en .ufak bir kayma yapmamalıydı, hatta Sör Robert tek mızrağını indirirken ve dizginleri tek eliyle tutarken yerinde sallansa ve sarsılsa' bile at aynı çizgide kalmayı başarmalıydı.

Robert atıyla kendi çevresinde döndü, çizginin üstünden eşkin gitti atı, sonra gene döndüler ve bu sefer hayvan dört nala koştu. Robert atın dizginlerini çekince hayvan burnundan soluyordu ve boynu terden parlıyordu. Sör Robert atı "bir kez daha çevirip aynı çizgide gene koşturdu.

v Avlunun girişinden bir alkış koptu. Binicilerin içeri girip | dışarı çıktığı kapıda hizmetçi bir kız dikiliyordu, omzuna bir şal atmıştı, kafasında başlık vardı ve aradan bir tutam kızıl saç fırlamıştı, kız beyaz tenliydi ve gözleri simsiyahtı.

"Elizabeth," dedi Robert, hafiften muzaffer bir edayla, Kraliçe'yi tanıyınca hemen yanın a doğru seğirtti. Atını durdurup eyerden indi ve yere atladı. Bekledi.

Kraliçe dudaklarını ısırıp önce yere, sonra Röbert'in gözlerinin içine baktı. Robert, Kraliçe'nin bakışının terleyen keten gömleğinin göğsünü ıslattığı noktaya, binici pantolonuna ve deri binici çizmelerine takıldığını ve tekrar yüzüne döndüğünü fark etti. Yayıdığı kesif ter kokusunu içine çekerken burun kavakları genişledi, onu bir kez daha tepeden tırnağa, parlak sabah güneşi altındaki koyu renk saçlarını süzerken gözleri kısıldı. "Robert," diye nefes verdi. "Efendim, aşkım?" "Sana geldim. Saraydan en fazla bir saat uzak kalabilirim."

286 | Philippa Gregory

"O halde bir dakika bile boşa harcamayalım," dedi Robert hemen ve telaşla atının dizginlerini tetikte bekleyen seyise verdi. "Şalını başına ört," dedi usulca. Elini Kraliçe'nin beline dolayarak saraya doğru değil, haranın üstündeki kendi odalarına doğru yöneldi. Küçük bahçe kapısından girip Elizabeth'i adeta sürükleyerek merdivenleri çıkardı.

Robert'ın dairesine ayak basınca Elizabeth başından şalı çıkarıp etrafı süzmeye başladı. İki büyük penceresiyle ve koyu renk panelli duvarlarıyla geniş bir daireydi burası. Masanın üstünde ertesi gün gerçekleşecek turnuvarın planları yayılıyordu,-Robert'ın çalışma masasında ahırlarla ilgili evraklar vardı. Kraliçe'nin gözü masanın arkasında kalan, yatak odasına giden kapıya kaydı.

"Evet, gel," dedi Robert, Elizabeth'in bakışını takip ederek ve onu kapıdan geçirip özel odasına soktu.

Çok güzel, büyük boy bir çift kişilik yatak odanın büyük bir kısmını kaplıyordu, bir köşede eğilip dua etmesi için alçak bir bank, duvarda kitap dolu ufak bir raf ve bir ut vardı. Robert'm tüylü şapkası yatağın üstünde, pelerini kapıya asılı duruyordu.

"İçeri kimse girmez mi?" diye sordu Kraliçe nefes nefese. "Hiç kimse," diye onu temin etti Robert ve ardından kapıyı sıkıca kapatıp demir sürgüyü çekti.

Robert, Elizabeth'e döndü. Kraliçe arzu, korku ve tırmanan tutkusuyla yaprak gibi titriyordu.

"Ben hamile kalamam," diye altını çizdi Elizabeth. Robert başını salladı. "Biliyorum, gereken önlemi alacağım."

Kraliçe hâlâ tedirgin görünüyordu. "Nasıl emin olabiliriz ki?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 287

Robert, yeleğine uzanıp iç cebinden kuzu işkembesinden yapılmış, sık dikişli koruyucu bir kılıf çıkardı. "Bu hamile kalmanı önleyecek."

Gerilen sinirleri ve merak duygusu arasında paramparça olan Elizabeth kıkırdadı. "Nedir bu? Nasıl işe yarayacak?"

"Zırh gibi düşün. Ama sen bana yardım edip onu takacaksın."

"Kadınlarımla göreceği bir yerde yara bere olmasına izin veremem!"

Robert gülümsedi. "Dudaklarında bıraktığım iz artık bana yetmiyor, sevgilim. Ama içine girdiğimde söz veriyorum doyumsuz bir tat alacaksın." "Biraz korkuyorum."

"Elizabeth'im," dedi Robert yumuşak bir sesle ve Kraliçe'nin şapkasını indirip yanına yanaştı.

"Gel bana, aşkım!" Robert, Elizabeth'in yastığının üstüne dağılan gür ve kızıl saçlarını tutam tutam avuçlayıp öpmeye koyuldu, sonra da dudaklarını dudaklarına dayayarak Kraliçe'nin dilini emmeye başladı. "Elizabeth'im. Nihayet," dedi.

Birkaç saniye içinde zevkten dört köşe olan Kraliçe adeta kendinden geçti. Robert onun yatakta hep duyularının açık ve davetkâr olacağını hayal etmişti ama becerikli dokunuşu altında Elizabeth bir kedi gibi kıvrılıyor, hazdan hazza koşuyordu. Elizabeth son derece arsızdı: Çırlıçılak soyunduğunda ve Robert'm yatağına yatıp kollarını ona uzattığında en ufak bir utangaçlık emaresi göstermedi. Robert'ın göğsü, Elizabeth'in yüzüne bastırırken Robert ,onun arzudan alev alev yandığını fark etti ama sonra duygularının kabarmasıyla o da kendinden geçti. Elizabeth'in teninin her bir noktasına dokunmak, her bir parmakucunu, her bir çukurunu, gamzesini öpmek istiyordu. Elizabeth'i bir tarafa

288 || Philippa Gregory

yatırdı, sonra diğer tarafa çevirdi, ona dokunuyordu, onu yalıyordu, oyalandı da oyalandı, ta ki Elizabeth çığlık çığlığa bağırana kadar, seni istiyorum, seni istiyorum diye hay-kırınca Robert da artık kendini bırakıp içine girdi ve Elizabethan kapalı göz kapaklarının kırıştığını, gül pembesi dudaklarının gülümsediğini gördü.

i>

Günlerden pazardı. Hyde ailesi, Lizzie Oddingsell ve Amy Dudley ile Hyde ailesinin uşakları kilisedeki bankta yerini almıştı. Önde Bay ve Bayan Hyde ile konuklar, arkada ise hizmetkârları önem sırasına göre katı bir diziliş içinde sıralanmışlardı, kadınlar önde, erkekler arkadaydı.

Amy diz üstü çöküp bakışlarını komünyon hazırlığında kutsal ekmek kâsesini kaldıran Peder Wilson'a dikti. Sarayın yeni talimatlarına uyum sağlanmaya çalışılan ayın alışılmışın dışında geliyordu. Zaten yeni talimaüara uymayan pederler ya zindana kapatılmış ya da ev hapsine mahkûm edilmişti. Oxford'un kendi piskoposu Thomas ise tutuklanacağını anlayınca elini çabuk tutup Roma'ya kaçmıştı. Peder Thomas'ın yerini doldurmaya da kimse gönüllü değildi; hiçbir inançlı Hristiyan Elizabeth'in dindışı addettiği talimatları doğrultusunda halka hizmet etmek istemiyordu.

Amy bakışlarını pederin hareketlerine kilitledi, adeta transa geçmişti. Kutsanan ekmek kâsesinden gözlerini bir an olsun ayırmıyordu. Peder kilisedekilerin kendisine katılmasını isteyince Amy bir uyur gezer misali kalabalığın arasına karışıp kutsal ekmek kâsesinin önünde itaatkâr bir edayla başını eğdi. Amy ağzında biriken tükürüğü bile yut-

BAKİRENİN AŞIĞI • 289

maktan çekinerek huşu içinde bu dini ritüelin tam manasıyla bir parçası olmaya özen gösteriyordu. İsa'nın gözlerinin önünde canlandığı sahn iyi tarif etmek imkânsız olduğu gibi adeta başlı başına bir mucizeydi. Amy, tekrar sandalyesine döndüğünde içinden duasını fısıldadı: "Tanrım, kocamı bana geri gönder. Onu hırs günahından arındır, o kadından ve gûnahtan kurtar ve onu bana gönder."

Ayin bittikten sonra Peder Wilson ayine katılanları kapıya dek geçirdi. Amy dışarı çıkmadan önce pederin kulağına eğildi.

"Peder ben günah çıkarıp eskisi gibi pazar ayinlerine katılmak istiyorum."

v Peder şaşkınlıktan seğirip gayri ihtiyari Hyde Ailesi'ne baktı. Neyse ki Amy'yi kendisinden başka hiç kimse duymamıştı.

"İstediğin şeyin artık yasak olduğunu biliyorsun," dedi sessizce. "Karşımda günah çıkarabilirsin ama ben duayı İngilizce yapmak zorundayım."

"Eskisi gibi pazar ayinlerine katılmadıktan sonra kendimi günahlarımdan arınmış hissetmiyorum," dedi Amy.

Peder Amy'nin elini okşadı. "Kızım, kalbinden geçen gerçekten bu mu?"

"Evet, peder, buna çok ihtiyacım var."

" O halde çarşamba akşamı saat beşte kiliseye gel," diye salık verdi papaz. "Ama sakın kimseye bir şey söyleme. Soran olursa yalnız başına dua etmek istediğini söylersin. Kazara da olsa açık vermemeye dikkat et. Bu artık ölüm kalım meselesi, Leydi Dudley, kocanız bile bilmemeli!"

"Zaten kefaretni ödemem gereken onun günahı," dedi Amy de yavan bir sesle. "Tabii bir de benim önu hayalkı-nkılığma uğratmam."

290 | Philippa Gregory

Amy'nin yüzündeki acıklı ifade pederin de dikkatinden kaçmadı. "Ah, Leydi Dudley, siz kocanızı hayalkırıklığına uğratmış olamazsınız." Bir pederden ziyade merhamet dolu bir erkek gibi konuşuyordu.

"Uğratmış olmalıyım," dedi Amy kederle. "Hem de birden çok sefer. Baksanıza beni bırakıp gittiğine göre suç bende olmalı, Peder. Ve en kötüsü de ben onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Her şeyi yoluna ancak Tanrı koyabilir, bizi bir tek Tanrı bir araya getirebilir. Tabi eğer Lordum beni karısı olarak affederse."

Peder eğilip Amy'nin elini öperken içinden bu zavallı genç kadın için daha fazlasını yapabilmiş olmayı geçiriyordu. O esnada Bayan Oddingsell yanlarına gelip Amy'nin elinden tuttu.

"Artık eve dönme zamanı! Yoksa öğle sığağına kalacağız!" Oddingsell oldukça neşeli gözüküyordu.

Temmuzun on beşi, turnuva günüydü. Tüm saray eşrafı ne giyeceğine, turnuva organizasyonunun nasıl olacağına, taşıyacakları güllerin hazır olup olmadığına, söyleyecekleri şarkılara ve edecekleri danslara ve elbette kırılacak kalplere kilitlenmişti. Oysa Cecil'in Throckmorton'un Paris'ten gelen mektubundan başka düşüncesi yoktu.

9 Temmuz

^ızla güçten düşüyor, çok yakında ölüm haberi almaktan endişe duyuyorum haberi alır almaz size bildireceğimden emin olabilirsiniz ikinci Trancis, Transa ^ralı olacak ve Tflary'nin de kendisini Transa, yskoçya oe ingiltere cKrali-

BAKİRENİN AŞIĞI | 291

çesi ilan edeceğine kuşku yok. Öyle ki katiplerim, ilanât için hazırlık yaptığını kendi gözleriyle görmüş. Transa nın varlığı ve Quise ailesinin generalleri birleşip aralarına da ^skoçyayı Truva atları olarak alınca önlenemez bir yükselişe geçeceklerdir! Tanrı ingiltere yi korusun oe size de yardım etsin korkarım ingiliz '^Kraliyetinin son başdanışmanı siz olacaksınız oe tüm umutlar yerle yeksan olacak.

Cecil mektubu deşifre ettikten sonra birkaç dakika adeta kendine 'gelemedi, sonra da mektubu alıp Kraliçe'nin yanına gitti. Elizabeth kendisini turnuvaya hazırlayan ne-dimeleriyle çene çalıp gülüşüyordu. Laetitia Knollys giydiği beyaz elbisenin üstüne kan kırmızı güller serpiştirmişti.

Geçil içeri girdiğinde Majesteleri'nin takacağı güllerden örülü tacı hazırlıyordu. Cecil odadaki şen şakrak havayı görünce elindeki- mektubun en fazla yaz ortasında çıkan ani bir fırtına kadar etkili olabileceğini düşündü. Fırtına dinip yerini güneşli havaya bırakacak ve kimsenin umurunda olmayacaktı.

Elizabeth bugün için özel dikilen, yakaları beyaz dantelli pembe ipek tuvaletini giymiş, basma pembeli beyazlı büyük tacını ve kulağına da kızıl saçlarıyla müthiş bir tezat oluşturan büyük inci küpelerini takmıştı.

Karşısında Cecil'i görünce önce şaşkınlıkla yüzü değişti, sonra da gülümsedi. "Nasıl görünüyorsunuz?"

Gelin gibi, diye geçirdi Cecil aklından. "Gerçek bir güzellik abidesi," dedi dışından da. "Adeta bir yaz gelini."

Elizabeth aldığı iltifat karşısında memnuniyetle eteklerini kaldırıp Cecil'e reverans yaptı. "Peki sence kim şampiyon olacak?"

292 | Philippa Gregory

"Bilmiyorum," dedi Cecil dikkati dağınık bir şekilde. "Majesteleri bugün ne kadar keyifli olduğunuzun farkındayım ama sizinle konuşmam gereken önemli bir mesele var. Beni affedin ama acilen konuşmamız gerekiyor."

Elizabeth'in tadı kaçsa da tecrübeli danışmanın yüzündeki ciddiyeti görünce toparlandı. "Ah, pekâlâ konuşalım tabi, ama fazla uzamasın olur mu? Biliyorsun, bensiz turnuvaya başlayamazlar. Sör Ro... ve diğer şövalyeler o esaslı kıyafetlerinin altında uzun süre beklemeye tahammül edemeyebilir."

"Hey, Sör Ro da kim...?" Laetitia cilveli bir edayla sorunca Elizabeth de kendini kıkırdamaktan alıkoyamadı ve hafiften kızardı.

Cecil, Laetitia'nın münasebetsizliğinin üstünde durmayarak Kraliçe'yi pencere kenarına çekip ona mektubu verdi. "Throckmorton'dan geldi," dedi lafı uzatmadan. "Fransa kralının ölümle pençelediğini yazıyor. Majesteleri kral son nefesini verdiği an başa çıkılması imkânsız bir tehlikeyle burun buruna geleceğiz. Şimdiden tedbir almaya başlamalıyız. Bıçak kemiğe dayanmadan Protestan İskoç Lordları'na yardım göndermeye başlasak iyi olur. Müsaade ederseniz gereken parayı gönderip İngiliz ordusunu da toplayayım." "Sen değil misin hazinenin bomboş olduğunu söyleyen?" dedi Elizabeth mahsus.

Cecil, konuşurken gözünün Kraliçe'nin kulağındaki inci küpeler ve boynundaki değerli kalın gerdanlığa kaymaması gerektiğinin farkındaydı. "Prensesim, uçurumun kenarında dayız," dedi.

Elizabeth, mektubu Cecil'in elinden alıp cama tutup okumaya koyuldu. "Ne zaman geldi bu mektup?" diye sordu. Okudukça dikkat kesiliyordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI » 293

"Bugün, az önce. Deşifre edip hemen size getirdim." "Mary, İngiltere Kraliçesi unvanına talip olamaz, Cateau Cambresis Anlaşması'nı imzaladığında bu iddiadan vazgeçmiş oldu."

"Maalesef hayır, gördüğünüz gibi iddiası halen geçerli. O hiçbir şeyi kabul etmedi. Anlaşmanın tarafı kraldı ve imza sahibi şu an ölümle pençeleşiyor. Kral son nefesini verdiği an Mary'nin, bastırdığı tüm ihtiras ve hırsı gün yüzüne çıkacak."

Elizabeth derin bir nefes verip bir küfür savurdu ve perdelenen yüzünü görmemeleri için neşeli kalabalığa sırtını döndü. "Ben hiçbir zaman güvende olamayacak mıyım?" diye* sordu vahşi bir fısıltıyla. "Kendimi bildim bileli İngiltere tahtı için mücadele ediyorum ve şimdi tam tahta kurulmuşken yine sıfırdan mı başlayacağım? Karanlığa gizlenen hançerlerden, topraklanma gözünü diken ordulardan nereye kadar kaçabilirim? Öz kuzenim bile bana gözdağı mı verecek? Kendi kanımdan bir başka kadın!"

"Üzgünüm," dedi Cecil istifini bozmadan. "Ama korkarım hayatınız ve tacınız için savaşmazsanız her ikisini de elim bir şekilde kaybedeceksiniz. Şimdiye dek hiç bugün olduğu kadar tehlike altında olmamıştınız."

Elizabeth sessiz bir çığlık attı. "Cecil, daha kötü ne olabilir ki? Vatana hıyanetle suçlandım, gencecik yaşımda kör bir zindana tıklandım. Kaç defa suikast girişimiyle burun burna geldiğimi ben bile hatırlamıyorum. Söyle bana, daha kötü ve tehlikeli ne olabilir?"

"Bu kez sadece canınızı değil, tahtınız ve topraklarınızı da kaybedebilirsiniz," dedi Cecil. "Kardeşiniz aptallığı yüzünden Calais'i kaybetti, siz tüm İngiltere'yi kaybetmek istemezsiniz, öyle değil mi?"

Kraliçe nefes aldı. "Anlıyorum," dedi. "Ne yapılması gerektiğinin de farkındayım. Belki de tek çözüm savaşa girmek. Bu meseleyi daha sonra enine boyuna konuşalım mı? Kral ölür ölmez, İngiltere'yi hedef göstereceklerdir, dediğin gibi hazırlıklı olmalıyız."

"Kesinlikle öyle." Cecil Kraliçe'yi ikna ettiği için halinden memnundu. "Bir prens gibi konuştunuz."

"Ama Sör Robert, Protestan İskoç Lordları, Kraliçe Mary'yle anlaşmaya yönlendirmemiz gerektiğini düşünüyor. İskoçlar'la Fransızlar arasındaki sorun çözülürse İngiltere'ye saldırmak için bahaneleri kalmayacağına inanıyor."

Ah öyle mi? Herkesten çok senin aklına ihtiyacımız vardı zaten... Cecil öfkelenmesine rağmen renk vermemeye çalıştı. "Haklı olabilir, Majesteleri. Ama yanılıyorsa, hiç hazırlıksız büyük felaketi kapımızda buluruz. Sör Robert'tan daha tecrübeli ve yaşça büyük meclis üyeleri saldırı hazırlıklarına başlamamız konusunda hemfikir."

"Ama o gidemez," dedi Elizabeth.

Bana kalsa cehenneme kadar yolu var! Cecil aklından geçenleri dile dökse kim bilir ne olurdu?

"Hayır, sadece kısa süreli bir kumandan göndereceğiz," dedi. "Ama önce işe İskoç Lordları'na para göndererek başlamalıyız, aksi takdirde Mary'nin karşısında uzun süre dayanamazlar. Hızlı davranmamız gerekiyor!"

"İspanya da desteğini esirgemeyecektir." Elizabeth bir yandan içini rahatlatmaya çalışıyor, bir yandan da Cecil'e hatırlatmak istiyordu.

"O halde İskoç Lordlar'a bir miktar para gönderebilir miyim?" Cecil, konudan sapmak istemiyordu.

"Bir şartla, kimse bizim gönderdiğimizizi bilmeyecek," dedi Elizabeth, temkin ve tedbir artık doğasının bir parçası ol-

BAKİKENİN ÂŞIĞI | 295

muştı. "Ne gerekiyorsa gönder ama asla kutsanmış bir kraliçeye karşı çıkarılan ayaklanmayı destekler durumuna düşürme beni! Bir kez daha hain damgası yiyemem."

Cecil itaatle başını eğdi. "İhtiyatlı davranılacağından emin olabilirsiniz," diye söz verdi Kraliçe'ye ve anında içinin rahatladığını çaktırmamaya çalıştı.

"Ve tabi İspanya'dan da yardım talebinde bulunabiliriz," diye yineledi Elizabeth.

"Sadece Arşidük Charles'a ciddiyetle yaklaştığınız izlenimini uyandırırsanız."

"Arşidük'ü elbette ciddi ciddi değerlendiriyorum," diyerek mektubu Cecil'e geri verdi Elizabeth.

"Üstelik bu son haberlerden sonra ciddiyetim bir kat daha arttı. Bana güven, Cecil! Bu işin şakası olmadığının farkındayım, savaşa girmek zorunda kalırsak Arşidükle evlenmekten başka çıkar yol olmadığını-biliyorum."

Cecil, Elizabeth'in sözlerinden tatmin olmadı çünkü Kraliçe turnuvayı izlediği yerden mızrak alanına bakarken at üstündeki yarışmacılar arasında gözleriyle Robert Dud-ley'i arıyor, Robert'ın kılık kıyafetini ve renklerini hemen seçiveriyordu; Dudley'nin boynundaki gül pembesi fular da Kraliçe'nin elbisesiyle aynı tondaydı ve kesinlikle Kraliçe'ye aitti, Dudley ise herkes görsün dercesine göğsünü gere gere takmıştı fuları bugün. Dudley listeyi okurken Elizabeth dehşetle ayağa fırlayıp elini ağzıyla götürdü, Dudley'nin zaferlerini canla başla alkışladı, hatta Robert, William Pickering'i atından düşürdüğünde bile devam etti. Yarışmanın sonunda Robert Dudley kraliyet kabinine

296 " Philippa Gregory

yaklaşınca Elizabeth de eğilip elindeki güllerden yapılma tacı başına kondurdu ve yüzüne sokulup gülümseyerek ona bir şeyler fısıldadığında Robert'ın bir dudaklarını öpmediği kaldı.

Ama her şeye rağmen, o esnada kraliyet kabininde yanında Habsburg büyükelçisi Caspar von Breuner oturuyordu, onu da kendi seçtiği tatlılarla besliyor, elini adamın koluna koyuyor ve yüzüne karşı gülümsüyor, -Dudley dışında birileri yarışırken tabii- adama Arşidük Ferdinand hakkındaki sorularını ardı ardına sıralıyor, bir yandan da ay başında verdiği ret cevabından ötürü duyduğu derin pişmanlığı dile getirmeye çalışıyordu.

Aklı başından giden, büyülenen ve sersemleyen Caspar von Breuner ise turnuvayı tamamen unutmuş, Elizabeth'in yola geldiğini düşünüyordu kendi kendine. Artık Arşidük Kraliçe'yi ziyaret etmek için İngiltere'ye gelebilir ve düğünleri de yaz sonunda yapılabilirdi.

Ertesi gece, Cecil odasında yalnız başına otururken kapısı çalındı, her daim yanında bulunan uşağı kapıyı açtı. "Bir ulak geldi."

"Birazdan onu göreceğim," dedi Cecil.

Ulak içeri buyur edildiğinde yorgunluktan bitap neredeyse yere kapaklanmak üzereydi. Cecil loş ışıktaki dikkat kesilince gelenin Sör Nicholas Throckmorton'un en güvendiği adamlarından biri olduğunu fark etti. "Sör Nicholas kralın öldüğünü bildirmemi istedi. Size vermem için de bunu gönderdi." Ulak buruş kırış olmuş mektubu cebinden çıkarıp Cecü'e uzattı.

BAKİRENİN AŞIĞI | 297

"Oturun." Cecil mektubun mührünü kırarken yorgun ulağa da şömine başında bir sandalye işaret etti. Kısa ve aceleyle yazıldığı her halinden belli bir nottu.

cKral bugün az önce hayatını kaybetti Tann ruhunu şad etsin Çeng branch Transa oe yngilfere nin yeni kralı olduğunu söylüyor, imarım cKraliçe kararlılığını muhafaza ediyordur ve gerekli hazırlıklar tamamlanmıştır. Sfiksi takdirde hepimiz için büyük bir felaket olacak

®§&

- Amy, Denchworth'teki bahçede gezinirken topladığı gülleri demet yapmak için mutfak kapısından içeri girmiş, ip arıyordu. İsminin seslendiğini duyunca önce tereddütle du-raksadı, sonra kulak kesilince aşçı, uşak ve yamağın kendi aralarında Sör Robert'tan bahsettiklerine kulak misafiri oldu.

"Kraliçe'nin kendi şövalyesiydi ve onun şerefine giyinmişti."Aşçı hararetle turnuvada gördüklerini anlatıyordu. "Kraliçe'yi tüm saray eşrafı ve tüm Londra'nın önünde dudaklarından öptü."

"Tanrı bizi korusun!" Uşağın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama bu yüce leydilerin ne yazık ki canları her ne isterse yapmaya hakkı var."

"Ona sahip olmuş bile," diye fikir belirtti kadın. "Kraliçe'nin kendisini becerdi! İşte, tam bir erkek!"

"Şişşt," dedi aşçı hemen. "Büyüklerin hakkında böyle dedikodu yapman için hiçbir sebep yok."

i
't

"Ama babam öyle söylüyor." Genç yamak savunmaya

geçti. "Demirci ustası anlatmış ona da. Kraliçe,, Robert Dudley'nin yanında bir fahişeymiş. Onu bulmak için bir hizmet-

298 | Philippa Gregory

li kılığına girip bahçede harada yana yakıla Dudley'yi arıyormuş. Seyislerden biri, demirci ustasına ikisini birlikte kendi gözleriyle samanlıkta gördüğünü anlatmış."

"Hayır!" Aşçı yamağı duydukları karşısında hayretini gizleyemedi ve ağzının suyu aktı. "Samanlıkta olamaz!"

Yavaşça, eteklerinin hışırdaymasına engel olmak için, Amy elbisesini bir kenara topladı ve usul usul mutfak kapısından uzaklaştı. Taş koridordan gerisin geri yürüyüp girdiği arka mutfak kapısını yavaşça açıp sıcak bahçeye çıktı. Farkında olmadan elinde tuttuğu gül demetini yere bıraktı. Patikada yürüdü, yürüdü, sonra ansızın son hız koşmaya başladı. Sanki dedikodulardan kendi adı lekelenmiş gibi yanakları duyduğu utançtan kıpkırmızı kesilmiş, şuursuzca nereye gittiğini bilmeden koşuyordu. Evden kaçıyor, bahçeden de çıktı, ayırık otların bittiği çallara girdi, ufak korudan geçti; dallar eteklerini yırtıyor, taşlar ipek ayakkabılarını paramparça ediyordu. Nefes almak için bile durmadan koştu Amy, yan tarafına giren sancıya ya da bileğinin burkulmasına aldırmadı, koşuyordu, sanki beynindeki görüntüden kurtulabilirmiş gibi koşuyordu: Elizabeth kızışmış bir dişi köpek gibi samanlıkta eğilmişti, kızıl saçları şapkasının altından çıkmış, bembeyaz yüzü muzaffer bir edayla gülümserken Robert da seksi gülüşüyle arkadan azgın bir köpek gibi onunla birlikte oluyordu.

Saray eşrafıyla birlikte tatile çıkan kraliyet danışma meclisi, Elizabeth yüzünden olağanüstü toplantılarını ertelemesine rağmen Kraliçe, Sör Robert ve kendilerine eşlik eden bir düzine insanla dışarıda avlanıyor, üstelik kimse de ne

BAKİRENİN AŞIĞI | 299

zaman geri döneceklerini bilmiyordu. Beklemekten sinirleri gerilen tecrübeli meclis üyeleri, işlerine kaldığı yerden devam edebilmek için masa başındaki boş sandalyenin dolmasını bekliyordu.

"Eğer aranızdan sadece biri bana destek çıkıp diğerleri sırf sessiz kalsaydı bile, şimdiye kadar onu çoktan öbür dünyaya göndermiştim." Norfolk Dükü etrafına topladığı arkadaşlarıyla laflıyordu. "Bu kadarına göz yumamayız. Gece gündüz birlikteler."

"Benim için hava hoş." Arundel'in ani çıkışını, diğer iki meclis üyesi de başlarını sallayarak onayladı.

"Pickering'e deli olduğunu düşünüyordum," dedi adamlardan biri. "Sahi ona ne oldu?"

"Bir dakika daha dayanamadı. Hem kim dayanabilir ki?" dedi Norfolk.

"Daha doğrusu bir dakika daha kaldıracak gücü kalmadı," diye düzeltti biri onu. "Saraydaki yordakçıları beslemeye biraz daha devam etseydi tüm serveti elden gidecekti."

"Dudley karşısında pek de şansı olmadığını anlamış olmalı. Bence aradan çekilmesinin tek nedeni de bu." Norfolk ısrarcı davranıyordu.

"Şışt, sessiz ol! Cecil geldi." Laflayan topluluk bir anda çil yavrusu gibi dağıldı.

"İskoçya'dan haberlerim var. Protestan Lordlar, Edin-burgh'a girmiş," dedi Cecil, odaya girerek.

Sör Francis Knollys haberler karşısında bakakaldı. "Edin-burgh'a mı girmişler? Aman Tanrım! Ya Fransız kraliyet ve--kili?"

"Leith Kalesi'ne çekilmiş. Kaçıyormuş." "Tam olarak öyle sayılmaz." Norfolk Dükü Thomas Howard araya girdi. "Tehlike arttıkça Fransızlar da desteğini

300 Tarayan: Yaşar Mutlu

arttıracaktır. Eğer Kraliçe'yi alt etmek istiyorsak elimizi çabuk tutup tek seferde indirmeliyiz. Bu iş uzadıkça tadı kaçacaktır. Takviye beklentisiyle kuşatma başlatacaklar. Tüm bunlar Fransızlar'ın Kraliçe'yi savunmaya hazırlandığının göstergesi."

"Peki bizim için bu gidişe kim dur diyecek?" Cecil cevabını pekâlâ bildiği bir soru sordu.

"İskoçlar'ı bizim dostumuz olan hangi kumandan yönlendirecek?"

Kraliyet meclis üyelerinden biri başını kaldırıp Cecil'e uzun uzun baktı. "Kont Arran nerede?" diye sordu.

"İngiltere'ye gelmek üzere yolda," diye cevapladı Cecil, ukalalığını gizleyerek. "Geldiğinde anlaşılmaya varabilirsek, bir orduyla kuzeye gönderebiliriz. Ama çok genç olması..." "Genç olabilir ama Fransa Kraliçesi'nden sonra tahtta hak sahibi olan tek isim," Masanın diğer ucundan biri lafa girdi. "Vicdanımız rahat bir şekilde onu destekleyebiliriz. Ne de olsa tahtımızın meşru varisi."

"Önerdiğimiz" takdirde kabul edebileceği tek bir şart var." Norfolk dişlerini göstermekte gecikmedi. "Kraliçe."

Birkaç kişi, bakışlarını kapalı kapıya -çevirerek Elizabethan aniden içeri girmeyeceğinden emin olmak istedi, sonra da bir bir başlarını eğerek Norfolk'u onayladı.

"Arşidük sayesinde kurulacak İspanya itilafı ne olacak?" Sör Nicholas'ın kardeşi Francis Bacon, Cecil'e döndü.

Cecil ise omuz silkti. "Onlar hâlâ gönüllü, Kraliçe de gönüllü olduğunu söylüyor. Ama bana kalırsa Kont Arran daha doğru bir tercih olur. Hem Protestan hem de İskoçya, İngiltere, Galler ve İrlanda'yı birleştirme şansını beraberinde getiriyor. Güç birliğine gidersek gözümüzü hiçbir şeyden sakınmak zorunda kalmayız. Arşidük İspanya'yı bizim safımızda tutsa bile, karşılığında ne isteyeceğini Tanrı bilir!

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 301

Ama Kont Arran'ın çıkarları İngiltere'nin çıkarlarıyla neredeyse birebir örtüşüyor. Bir de Kraliçe'yle evlenirlerse..." Cecil derin bir nefes aldı, öyle hayaller kuruyordu ki bazen kendisi bile dile getirmekten çekiniyordu. "Eğer evlenirlerse, İskoçya ve İngiltere'yi birleştirebiliriz."

"Evet, eğer..." Norfolk durgun sulan bulandırmak ister gibiydi. "Tabii eğer Kraliçe'nin alçak bir çakal olmayan bir adama alıcı gözle bakmasını sağlayabilirsek..."

Herkes başını sallayarak Norfolk'un sözlerini onayladı. "Kesin olan "şu ki sefere çıkmak için ya İspanya ya da Kont Arran'ın desteğine ihtiyacımız var," dedi Knollys. "Tek başımıza bu yükün altına giremeyiz. Fransa ordusu da, hazinesi de bize on basar."

"Üstelik çok da kararlılar," dedi başka bir adam, pek de kendinden emin bir tavrı yoktu.

"Paris'teki kuzenimden duydum. Guise Ailesi her yeri yönetecek ve İngiliz kraliyet ailesine düşmanlık yemini etmiş. Calais'i hatırlasanıza, paldır küldür girdiler. İskoçya'da bir adım daha ileri atarlarsa sonra sıra çok geçmeden İngiliz topraklarına gelir."

"Kraliçe Kont Arran ile evlenirse..." diye söze başladı birisi, "Arran! Kraliçe'nin Kont Arran'la evlenme ihtimali ne kadar?" Norfolk'un sesi ansızın yükseliverdi. "Hangi damat adayının çıkarlarımıza en iyi şekilde hizmet edeceğini hesaplıyor olmamız harika ama ya Kraliçe'nin gözünün Dudley serserisinden başkasını görmesini nasıl sağlayacağız? İşe önce Robert'ı saf dışı ederek başlamalıyız. Baksanıza, İngiltere Kraliçesi kuzu, Dudley ise çoban gibi görünmüyor mu Tanrı aşkına?"

302 | Philippa Gregory

Elizabeth, Dudley'nin avcı pelerininin üstünde yaşlı bir meşe ağacının gölgesine uzanmıştı, atları az ilerideki bir ağaca bağlamışlardı ve Robert da ağaca sırtını yaslamıştı. Kraliçe'nin başı kucağındaydı ve arada bir eğilip Kraliçe'nin kızıl ısıltılı bukleleriyle oynuyordu.

"Geleli ne kadar oldu?" diye sordu Elizabeth. "Belki bir saat, belki biraz daha fazla." "Siz hanımefendileri hep böyle atından indirip çimenlere mi yatırılırsınız?"

"Biliyor musun," dedi Robert sir verir gibi, "ilk kez böyle bir şey yapıyorum. Daha önce hiçbir kadını böylesine tutkuyla arzulamadım, hep doğru yeri ve zamanı bekleyecek sabrı buldum kendimde. Ama söz konusu sen olunca...." Robert cümlesini yarım bıraktı.

Kraliçe, âşığının yüzünü görebilmek için olduğu yerde dönüp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı: Uzun ve ateşli bir öpücük.

"Seni yine arzuluyorum," dedi Elizabeth hasretle. "Senin yüzünden aklımı yitirmekten korkuyorum."

"Ben de," dedi Robert yumuşak bir sesle. Kraliçe'yi sırtüstü deviren Dudley, tek hamlede genç kadının üstüne çıktı. "Bu öyle bir tatmin duygusu ki her seferinde biraz daha çılgına çeviriyor."

Tam o esnada uzun ve tiz bir ıslık yükselip onları uyardı. "Tamworth'un işareti bu," dedi Robert. "Biri geliyor olmalı."

Anında toparlanıp ayağa kalkan Elizabeth bir yandan av elbisesinin üstündeki çalıları ayıklarken bir yandan da yerde şapkasını arıyordu. Robert da pelerininin yerden kaldırıp omzuna savuruverdi. Elizabeth ona döndü. "Nasıl görünüyorsunuz?"

BAKİRENİN AŞIĞI | 303

"Son derece edepli," dedi ve Kraliçe'nin gülüşüyle ödüllendirildi.

Elizabeth atına atlar atlamaz, yanında seyisiyle Catherine Knollys ve peşi sıra Dudley'nin valesi Tamworth göründü.

"İşte buradasınız! Bir an için sizi kaybettiğimi düşünmüştüm."

"Nereye "gittiniz ki?" diye öğrenmek istedi Elizabeth. "Ben peşimizden geldiğinizi sanıyordum."

"Bir ara manzarayı seyretmek için durduk, tekrar yola koyulduğumuzda siz çoktan gözden kaybolmuştunuz. Sör Peter nerelerde?"

"Atı erken pes etti," dedi Robert. "O da eve yayan olarak dönmeye karar verdi. Herhalde ayaklarının altı çoktan su toplamıştır. Acıktınız mı? Yemek yemeye ne dersiniz?"

"Açlıktan ölmek üzereyim," dedi Catherine. "Nedimeleriniz nerede?"

"Önden piknik alanına .gittiler," dedi Elizabeth rahat bir tavırla. "Ben seni beklemek isteyince Sör Robert da bana eşlik etmek üzere yanımda kaldı. Sör Robert, artık yola çıkmaya ne dersiniz?"

Sör Robert, Elizabethan gözlerine bile bakmadan ve sözlerini bir emir telakki etmişçesine Kraliçe'ye yardım etti, sonra da kendi atına atladı. "Bu taraftan," diyerek önden gidip küçük kafilere yol gösterdi, yollar dar bir nehre geldi. Uzakta yeşilli beyazlı bir çadır kurulmuştu ve pişen etin kokusu burunlarına kadar geldi, hizmetliler şekerlemeler ve hamur işleri çıkarıyordu.

"Çok acıktım!" Elizabeth burnuna gelen iştah açıcı kokularla iyice şevklendi. "Daha önce hiç bu kadar, acıktığımı hatırlamıyorum."

304 | Philippa Gregory

"Seni pisboğaz." Sör Robert'ın sözleri Catherine Knollys'in dikkatini çekti. Genç adamla Elizabeth'in arasındaki kaçamak bakışma da gözünden kaçmadı.

"Pisboğaz mı?" diye heyecanlandı Catherine. "Majesteleri olsa olsa bir kuş kadar yer."

"O halde pisboğaz bir tavuskuşu diyelim," dedi Robert, Catherine pek katılmayarak. "Hem hırslı, hem de kibirli bir kuş," diyince Elizabeth de kendini kıkırdamaktan alıkoyamadı.

Çarşamba akşamı Denchworth kilisesi bomboştu, kapı kilitli olmasa da ardına dek sımsıkı kapalıydı. Ürke ürke demir tokmağı tutarak ittiren Amy, kapının aralandığını görünce bir nebze rahatladı. Kilisenin arkasında duran yaşlı bir kadın, Amy'ye kilisenin hemen yanındaki küçük mabedi işaret edince Amy karşı koymadan kadının peşine düştü.

Mabedi kilisenin ana binasından ayıran perdeler sımsıkı örtülüydü. Amy usulca perdeleri ittirip içeri süzüldü. İçeride iki ya da üç kişi mihrabın önünde diz çökmüş, dua edi-. yordu. Amy bir an için duraksasa da, genç bir adamla koyu bir sohbete dalan pederin yanında soluğu almakta gecikmedi. Birkaç dakika sonra delikanlı pederden müsaade isteyerek mihrapta dua edenlerin yanına gitti. Amy de Peder Wilson'a iyice sokularak yıpranmış mindere diz çöktü. "Yüce peder, ben bir günah işledim," dedi Amy. "Ne günahı işledin, kızım?"

"Kocama olan aşkımda onu hayalkırıklığına uğrattım. Onu yargılama gafletinde bulundum." Amy duraksadı. "Nasıl yaşamamız gerektiği konusunda ondan daha iyisini bil-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 305

diğini iddia ettim. Kibir günahına girdiğimi, kibirli davrandığımı şimdi anlıyorum. Aynı zamanda onu tekfar kazanıp saraydan ayırarak dizimin dibine getirebilirim sandım. Kendi halimizde yaşayabiliriz sandım, tam da düşlediğim gibi. Ama o büyük emelleri olan, büyük bir adam. Sanırım onun ihtişamlı hayatını kıskandım, hatta sevgili babamın bile..." Amy sadakatsizlik ettiğine kendini öyle inandırmıştı ki, duyduğu utançtan sesi bile güçlkle çıkıyordu. "Aslında Dud-leyler'i asıl çekemeyen babamdı." Durakladı. "Onlar bize göre çok... Çok yüksekteydi. Ve korkarım aslında içten içe Dudleyler'in bir gün düşüşe geçmesini diliyor, duyacağımız hazzı düşlüyorduk. Şimdiyse Robert'ın yeniden güçlenmesini gözüm götürmedi. Onun için gerçek anlamda övünç duymadım, bir eşin, bir hayat arkadaşının olması gerektiği gibi arkasında duramadım."

Amy sustu ama peder de sessizliğini koruyordu. "Ben onu çekemedim... Sükksesinden, renkli hayatından ve saraydaki mertebesinden rahatsızlık duydum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve... Daha da kötüsü Kraliçe'ye beslediği sevgiyi kıskandım, çıkan dedikodular midemi bulandırdı.. Kıskançlığım yüzünden kendimi de, kocama sevgimi de zehirledim. Bilerek günaha girdim ve şimdi bu günahı arınıp affedilmeyi diliyorum."

Peder duraksadı. Civardaki hemen herkes, Sör Robert'ın Kraliçe'nin âşığı olduğunu iddia ederken ne söylenebilirdi ki? Hele hele insanlar Dudley'nin bir bahaneyle nikâhlı karısını bir kenara atacağı yahut daha da korkuncu zehirleyip-ölümüne neden olacağını dahi konuşurken... Amy'nin en büyük korkularının gerçeğin ta kendisi olabileceğine pederin neredeyse hiç şüphesi yoktu! "O senin Tanrı huzurunda kocan, kızım," dedi usulca.

306 | Philippa Gregory

Amy başını eğdi. "Biliyorum, ona itaat etmem gerekirdi, sadece davranışlarımla değil. Düşüncelerimle de ona sadık olmalıydım. Kalben de ona teslim olmalı, kocamı kendimce yargılamak, yükselişine ket vurmaya çalışmak yerine ona destek olmalıydım. Onunla gurur duyup arkasında durmayı, yoluna taş koymamayı öğrenmem gerekiyor."

Peder, Amy'ye ne tavsiyede bulunması gerektiğine bir türlü kanaat getiremiyordu.

"Zihnimde beliren bir resim yüzbaşımda bir lanet gibi dolaşüyor," dedi Amy, çok kısık bir sesle. "Kocam hakkında etrafta konuşulanlara kulak misafiri oldum, şimdi de duyduklarımı kafamdan bir an olsun atamıyorum. Her an her yerde, gece ve gündüz gözümün önünde aynı sahne, kulaklarımda aynı ses çınlıyor. Bu... eziyetten kurtulmam gerekiyor."

Peder, Amy'nin kulağına ne gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Muhtemelen kendi kulağına gelen dedikoduları genç kadın da duymuştu.

"Tanrı seni kurtaracaktır." Peder söylediklerine kendi bile inanmakta güçlük çekiyordu.

"Kafandaki o resmi al ve Tanrı'nın ayağına ser. Bu azaptan seni ancak Tanrı kurtarabilir kızım."

"Bu çok.... edepsiz bir sahne ama," dedi Amy.

"Senin de kafandan edepsiz düşünceler geçmiyor mu, kızım?"

"Ama onlar bana haz değil, aksine acı veriyor. Hem de tarifsiz büyük bir acı!"

"Onları Tanrı'ya götürüp zihnini onlardan arındırmalı-sın," dedi peder kararlılıkla. "Tanrı'ya kendi bildiğin yoldan ulaşmalısın. Kocan nasıl yaşamayı seçerse seçsin, tercihleri her ne olursa olsun, bu senin Tann'yla kendi aranda. Elin-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 307

den geldiğince kocana destek olmaya ve onu Tanrı yoluna çekmeye çalış."

Amy başıyla onayladı. "Peki ne yapmalıyım?" diye yakardı.

Peder kafasında ne söylemesi gerektiğini tartıyordu. İncil'de bir kadının kocasına mutlak itaat göstermesi gerektiğini anlatan birden çok hikâyeye vardı. Peder daha önce pek çok dikbaşlı kadına bu hikâyelerden yola çıkarak gözdağı veren tavsiyelerde bulunmuştu. Ama o an Amy'nin solgun yüzüne bakıp da benzer hikâyeleri sıralamak vicdanına sığmıyordu.

"Magdalalı Meryem'in hikâyesini okumalısın," dedi. "Özellikle de 'İçinizde kim günahsızsa ilk taşı o atsın!' bölümünü dikkatlice okumalısın. Biz insanların birbirini yargılamaya, günahlarından sual etmeye hakkı yoktur. Hatta başkalarının günahlarını düşünmek de bize

düşmez. Günah ve sevaplarımızın hükmünü ancak ve ancak Tanrı verir. Tanrı senin hakkında bir karar verene dek bekleyecek ve kaderine razı geleceksin, kızım."

"Ya bir kefarete?" diye sordu Amy.

"Beş kez tespih çekebilirsin," dedi peder. "Ama kendi kendine ve yalnız başına dua etmelisin. Zor zamanlar geçirdiğimizi sen de biliyorsun, kiliseye saygı pek de itibar görmüyor."

Amy pederi başıyla selamlayıp kısa bir dua mırıldandıktan sonra mihrapta diğer dua edenlerin arasına katıldı. Kilisede rahibin arkalarında yürüdüğünü duydular, hışırdayan cüppesinin sesinden başka çıt çıkmıyordu. Rahip elinde şarap ve ekmekle yavaşça koridordan geçip soluğu çarmıhın önünde aldı.

Amy gözlerini pederin ellerinden ayıramıyordu. Rahip huşu içinde sırtını arkasında duran inananlara verip herke-

308 | Philippa Gregory

sin yüzünü mihraba dönmesini istedi, dualarını Latince okudu. Amy'nin göğsüne bıçak gibi bir sancı saplanıyordu. Rahip çektiği acıların aslında gerçek olmadığını, kendi hayal ürünü olduğunu söyleyememişti ona. Ve tabii çektiğini sandığı acıları kafasından atması gerektiğini de... Mutfakta çalışanların aralarında konuştuklarının basit birer dedikodudan öteye gitmediğini ifade etmemiştir. Kocasının aslında dürüst bir adam olduğunu, sadece iftiraya kurban gittiğini söyleyip bu işten sıyrılabilmeyi ne kadar isterdi. Ama o üstüne düşeni yapıp Amy'nin Tanrı kaderini çizene dek başına gelenlere boyun eğmesi ve sabırlı olması gerektiğini tembihlemiştir.

Demek rahip de her şeyi biliyor, diye düşündü kendi kendine. Demek bütün ülke olan bitenin farkında, Dench-tvorth rahibinden herhangi bir aşçıya kadar, herkes! Sanırım son duyan ben oldum. Aman Tanrım, bu... Bu benim için ne büyük bir utanç!

Amy gözünü kırpmadan rahibin kutsal ekmek kâsesini kaldırışını seyrediyordu. Nefesini tuttu, ekmek İsa'nın bedeni, şarap ise kanına dönüşürken ne mucizevi bir olaya tanıklık ettiğini kendi kendine tekrarlayıp duruyordu. İngiltere topraklarındaki hemen hemen tüm piskoposlar doğrunun bu olduğunda ısrar ederek Kraliçe'yi çiğniyordu. Sadece o kadar mı? Ülkenin yarısından çoğu da hâlâ eskisi gibi gizlice ayinlere katılmaya devam ediyordu.

Mumların ışığından başı dönen ve Yaşayan Tanrı'nın varlığından -ki öyle bir Tanrı'ydı ki bu, cemaate bariz gösterilmeyecek kadar kutsaldı, her pazar görülmeyecek kadar kutsaldı, sadece uzaktan seyredilebilecek kadar kutsaldı-huzur bulan Amy, bir kez daha Robert'ın eve dönmesini, ona dönmesini istemesi için dua etti ve de kocası döndü-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 309

günde başını dik tutmanın bir yolunu, bulacaktı, beyninden o pis resimleri yıkayıp atacaktı, günahlarından kurtulacak ve onu gördüğüne sevinecekti.

(»)

Cecil, Dük ArundePin muazzam sarayı Nonsuch'da verilecek büyük şölen öncesi Kraliçe'yi yakalamaya ve kabul odasında bir dakika vaktini almaya çalışıyordu.

"Majesteleri, konuşmamız gerekiyor."

"Ah, Tanrı aşkına yapma, Cecil. Dük benim şerefime görkemli bir ziyafet veriyor, her şeyi kendi elleriyle yaptı, bir eti pişirmediği kaldı ve ben yemeğe geç kalarak küstahlık yapamam."

"Kraliçem sizi zamanında uyarmak benim görevim. Papa size yönelen tehditlerin tırmanmasına neden oluyor. Üstelik ülke çapında hakkınızda çıkarılan söylentiler de günden güne artıyor."

E'-zabeth'in kaşları çatıldı. "Ne gibi bir söylenti?" "Sör Robert'ı kayırdığınız ve herkesten üstün tuttuğunuz söyleniyor." Ağır olmalıyım, diye kendini azarladı Cecil. Fakat ona kendisine Dudley'nin metresi dediklerini nasıl söyleyebilirim ki?

"Başka ne yapmam bekleniyor ki," diye yanıtladı Elizabeth gülümseyerek. "Dudley saraydaki en iyi adam."

Cecil daha açık konuşmak için cesaretini topladı. "Majesteleri, ne yazık ki durum biraz daha ciddi. Aranızda daha özel ve hatta münasebetsiz bir ilişki olduğu konuşuluyor."

Elizabeth kıpkırmızı oldu. "Kim konuşuyor?"

İngiltere'nin tüm biraevlerinde başka meze kalmadı! "Hemen hemen herkes benzer şeyler söylüyor, Majesteleri!"

310 | Philippa Gregory

"Majestelerinizin aşağılık hakaretlere maruz kalmasını önleyecek yaptırımlarınız yok mu, Sör Cecil? Dillerini kesmek için hiç mi demirci ustamız yok?"

Elizabeth'in gaddarlığı Cecil'i şaşırttı. "Majesteleri, elbette göz altına alma yoluna gidebiliriz ama bir şey toplumun geneline söyleniyorsa kaybeden biz oluruz. Halk sizi seviyor ama..."

"Yeter," diye kestirip attı Elizabeth. "Ne ben, ne de Sör Robert onursuzca bir şey yaptık. Kimse şerefime çamur atamaz. Bu dedikoduyu çıkaranlardan yakaladıklarınızı cezalandırın ki, başkalarına da ders olsun. Eğer ders almazlarsa sorumlusu sen olursun, Cecil, başka hiç kimse değil!"

Elizabeth arkasını dönmüş gitmeye hazırlanıyordu ki Cecil durdu. "Majesteleri?" "Efendim?"

"Bu söylentiler sadece halk arasında dolaşmıyor. Sarayda da sizi bataklığa sürüklemekten Sör Robert'ın infaz edilmesi gerektiğine inananlar var."

Kraliçe bir anda pür dikkat kesildi. "Robert tehlikede mi?"

"Tüm bunlar yüzünden ikiniz de tehlikeyesiniz. İtibarınız zedeleniyor ve çoğu insan da onurunuz ayaklar altına alınmadan Robert'ın ortadan kaldırılmasını vatani bir görev olarak addediyor."

Elizabeth'in beti benzi attı. "Ona kimse elini süremez, Cecil."

"Çözümü basit, güvenliğini sağlamak da. Evlenin, Kraliçem. Arşidük'le ya da Arran'la. O zaman dedikodular balon gibi söner ve tehlike de ortadan kalkar."

Elizabeth, gözlerinde o bilindik tedirgin bakışla başını eğdi. "Biriyle evleneceğim, bana güvenebilirsiniz. Herkese

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 311

bu sonbahar ikisinden biriyle evleneceğimi ilan et. Kati kararandır. Kaldı ki evlenmek zorunda olduğumun da farkındayım."

"Caspar von Breuner de yemekte olacak, yanınıza oturabilir mi? İskoçya'daki sorunu çözebilmek için desteğine ihtiyacımız olacak."

"Elbette." Elizabeth sabırsız görünüyordu. "Sen yanıma kimin oturacağını sanmıştın ki? Sör Robert'ın mı? Arşidük'ün evlilik teklifini yakinen değerlendirdiğimin sinyalini herkese verdim, elçisiyle de bizzat ilgilendiğimi herkes kendi gözleriyle görüyor."

"Herkes gönülden size inanırsa bu hepimizin iyiliğine olur/ dedi Cecil açıksözlülük ederek.

"Büyükelçi sizin yaklaşımınız dolayısıyla umutlandı, bunu siz de biliyorsunuz ama nedense bir türlü evlilik anlaşması için adım atmıyorsunuz."

"Cecil, yapma ne olur,. ağustos ayındayız ve ben istirahattayım. Anlaşma yapmanın sırası mı sence?"

"Prensesim, hayatınız, şerefınız ve tacınız tehlikede. Şerefimize ziyafet veriliyor, mevsim av mevsimi ya da dışarıda hava mükemmel diye tehlike dur durak bilmez. Kont Ar-ran'ın İngiltere'ye varması an meselesi, müsaadeniz olursa sınırdan girer girmez, kendisini alıp huzurunuzla çıkarayım."

"Tamam," dedi Elizabeth. "İstediğin zaman getir."

"Peki kendisine maddi kaynak sağlayıp kuzeye doğru hareket ederken yanına birlik vermeme de izin var mı?"

"Birlik veremeyiz," dedi Elizabeth anında. "Önce kendi " birliğini kumanda edecek güce sahip mi, onu görer^m. Planı nedir, onu da öğrenmeliyiz. Hem bir yerlerde .unuttuğu bir karısı olup olmadığından da henüz emin değiliz, Cecil, öyle değil mi?"

312 | Philippa Gregory

Şu anki hareketlerinize bakılırsa bunun sizi yolunuzdan alıkoyacağını hiç sanmıyorum!'Cecil kendi kendine meşumca düşünüyordu. Dışındansa yalnızca şöyle dedi, "Majesteleri, destek vermezsek muzaffer olamaz. Ama İskoç kraliyet tahtının birinci hak sahibi olduğu da yadsınamaz bir gerçek. Eğer bizim ordumuzla zafer kazanırsa onu eşiniz olarak kabul edersiniz. Böylece topraklarımızı tehdit eden Fransız tehlikesi geçici olarak değil, sonsuza dek ortadan kalkmış olur. Eğer bunu başarırırsak, İngiliz kraliyet tahtının gördüğü en büyük imparator olarak tarihe adınızı altın harflerle kazımış olacaksınız. İngiltere'yi Fransız tehlikesinden kurtarırsanız sonsuza dek hatırlanacağınıza bahse girerim. Her şey bir gün unutulabilir ama İngiltere'nin kurtarıcısı olduğunuz asla!"

"Onunla görüşeceğim," dedi Elizabeth. "Cecil, bana güvenebilirsiniz. Ülkem benim için her şeyden önemli. Onunla görüşüp ne yapacağıma karar vereceğim."

Mumlar ve haçlar depodan çıkarılıp tek tek parlatılıp Hampton Cpurt'taki kraliyet kilisesindeki yerine yerleştirildi. Saray yaz tatilinden ruhani bir hava içinde dönmüştü bu yıl. Elizabeth ayine gide gele bir yolculuğa çıkmadan önce ve yolculuktan dönünce mihrabın önünden geçerken eğilip selam vermeyi ve haç çıkarmayı alışkanlık haline getirmişti. Revakta kutsal su bulunuyordu ve Catherine Knollys her sabah saraydan çıkıp Londra'ya giderek daha kaliteli bir cemaatle birlikte dua ediyordu.

"Nedir tüm bunlar?" Sör Francis Bacon, Kraliçeyle yürürken kraliyet kilisenin açık kapısının önünde durup mihrabı parlatanları gösterdi.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 313

"Bir nevi sus payı." Elizabeth'in tavrı tek kelimeyle umur-samazcaydı. "İlla değişim ibaresi görmek isteyenler için."

"Peki kim onlar?" Sör, merakla sordu.

"Ölüm haberini bir müjde olarak kabul edecek Papa," dedi Elizabeth sinirleri bozularak. "Dostluğuna ihtiyaç duyduğum İspanyollar. Ümit vermem gereken Arşidük, durdurmam gereken Papa taraftarı İngilizler. Ve tabi bir de şüphelenmesinler diye siz ve sizin gibi Lutherçiler."

"Arkasında yatan asıl gerçek nedir?" Bacon gülümseyerek sordu.

Kraliçe huysuzca omuz silkerek kapının önünden transit geçti. "Gerçek, önemi olan en son şey," dedi. "Gerçek ve ben hakkında tek bir şeye inanabilirsiniz, o da gerçeği kalbimin derinliklerinde gizlice sakladığım."

®

William Hyde, Robert'ın uşağı Thomas Blount'tan bir mektup aldı. Mektupta, en geç üç gün içinde Amy ve Bayan Oddingsell'e eşlik etmek üzere Dudley'nin adamlarının geleceği yazıyordu. Önce Cumnor Sarayı'ndaki Fors-terlar'a uğranacak, sonra da Chislehurst'a geçilecekti. Ayrıca William'a hitaben mektuba iliştirilen notta da saraydan son haberler, Kraliçe'nin Robert'a verdiği armağanlar, Hampton Sarayı'na döndüğü yazıyordu. Leydi Dudley'ye evinde nazik misafirperver tavırlarıyla ağırladığı için ve ilerleyen günlerde de dostluklarının pekişmesi için de William'a Oxford kolejinde karlı bir iş ayarladığından bahsediyordu.

William elinde mektupla Amy'nin yanına gitti. "Görünüşe bakılırsa veda vakti geldi."

314 | Philippa Gregory

"Bu kadar çabuk mu?" dedi Amy. "Burada ev almakla ilgili bir şey yazmamış mı?"

"Kraliçe eşinize Kent'te büyük bir ev armağan etmiş," dedi William Hyde. "Son haberleri vermek için bana ayrıca yazmış, Knole Sarayı'nı duymuş muydun?"

Amy başını sallamakla yetindi. "O halde benim başka bir ev aramamı istemiyor mu? Oxfordshire'da yaşamayacak mıyız? Kent'te mi yaşayacakmışız?"

"Herhangi bir şey söylememiş." William nazik olmaya çalışmasına rağmen Sör Robert'ın karısının kendilerine ait bir evi olup olmayacağını bir başkasından sorup öğrenmeye çalışmasının ne büyük utanç olduğunu düşünüyordu. Amy'nin herkesin önünde kocasıyla münakaşa ettikten sonra nasıl yaralandığını, nasıl gün be gün eridiğine kendi gözleriyle şahitti. William Hyde'a göre, Amy son haftalarda çok dinine bağlı biri haline gelmişti ve sıklaştan kilise ziyaretleri de pek çok mutsuz kadının yaptığı gibi sığınma ihtiyacından doğuyordu, özellikle de kontrol edemedikleri, mutsuz koşullara düştükleri zaman. Peder Wilson gibi iyi bir rahip de teslimiyet için en doğru adreslerden biriydi. William Hyde da, kendi yaşındaki pek çok erkek gibi teslimiyetin kadınlarda iyi bir erdem olduğuna inanıyordu. Amy'nin elini göğsüne götürdüğü dikkatini çekti.

"Ağrınız mı var, Leydi Dudley?" diye sordu. "Elinizi sık sık kalbinize götürdüğünüzü görüyorum. Gitmeden bir doktora görünmek ister misiniz?"

"Hayır." Amy gülümsemeyi ihmal etmeden kestirip attı. "Önemli bir şey değil. Lordum ne zaman yola çıkmamı istiyor?"

"Üç gün içinde," dedi William Hyde. "Size eşlik edecek katile burada olacakmış. Önce Forsterlar'ı ziyaret etmek için

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 315

Cumnor Sarayı'na, sonra da Chislehurst'teki arkadaşınız Bay Hayes'in yanına gideceğinizi yazmış. Size çok alışmıştık, gitmenize çok üzülüyorum. Umarım en kısa zamanda yeniden ziyaretimize gelirsiniz. Siz artık aileden biri gibi oldunuz, Leydi Dudley. Sizi konuk etmekten büyük mutluluk duyduğumuzu lütfen aklınızdan çıkarmayın."

Amy'nin gözleri dolunca William Hyde'ın canı sıkıldı. Bu acıklı sahneye daha fazla şahit olmamak için kapıya doğru seğirtti.

Oysa Amy, nazik evsahibine gülümsemekle yetiniyordu. "Çok kibarsınız. Sizle birlikte olmaktan asıl mutluluk duyan benim, eviniz benim için hep ikinci bir yuva gibi oldu."

"Eminim, yakında tekrar bir araya geleceğiz." William Hyde neşeli görünmeye çalışıyordu.

"Belki siz de benim ziyaretime gelirsiniz," dedi Amy. "Kim bilir, Knole'e gidiyordum belki de. Yeni evim Knole olacaksa sizi ağırlamak isterim."

"Belki de," dedi William Hyde da.

Laetitia Knollys, William Cecil'in Hampton Sarayı'ndaki zevkli döşenmiş çalışma odasında ayakta duruyordu. Çalışma masasının önünde kollarını arkasında kavuşturmuş, düşünceli görünüyordu.

"Blanche Parry, Kraliçe'nin ateşle oynadığını söylüyor. Sarayla birlikte içindekileri de yakacağından söz etti," diye rapor verdi.

Cecil gözlerini dikkatle genç kadına dikti. "Kraliçe ne cevap verdi?"

"Majesteleri yanlış bir şey yapmadığını, kimsenin de bir şey ispat edemeyeceğini iddia etti."

316 | Philippa Gregory

"Ya Bayan Parry, o ne karşılık verdi?" "İkisinin sevgili olduğunu anlamak için birinin yüzlerine bakmasının yeterli olduğunu" söyledi. Laetitia hınzır bir edayla kıkırdadı. "Sobada cızırdayan kestaneler kadar sıcak olduklarını söyledi." Cecil'in kaşları çatıldı. "Ya Kraliçe?"

"Blanche'yi odasından kovup dilini dedikodulardan arındırmadan asla geri gelmemesini emretti. Aksi takdirde dilini kestireceğini söylemeyi de ihmal etmedi tabi." "İl'Başka?"

Laetitia başını iki yana salladı. "Hepsi bu kadar. Blanche ağlamaya başlayıp kalbinin çok kırıldığını söyledi. Ama bana kalırsa bunun pek de bir önemi yok."

"Kraliçe sürekli yanında bir refakatçi ve kapıda bir muhafızla mı uyuyor?" "Evet, Sor."

"O halde bu ucuz dedikoduların aslı astarı olamaz." "Hayır, Sör." Laetitia, öğretmeni karşısındaki korkak bir kız çocuğu gibi tekrarlayıp duruyordu. "Gerçi..." "Gerçi ne?"

"Gerçi panelin arkasında gizli bir kapı da olabilir. Yani refakatçisi uyuduktan sonra Kraliçe istediği zaman yataktan süzülüp gizli geçitten soluğu Sör Robert'in yanında alabilir. Aynı kapıyı kralken babasının da kullandığı söyleniyordu." "Ama böyle bir kapı yok." Cecil kestirip attı. "Ya da bir erkekle bir kadının gündüz de birlikte olabilmesi mümkündür. İlla yatak gerekmiyor. Bir ağaç altı, kuytu bir köşe ya da aceleleri varsa bir duvar dibi." Kara gözlerinde hain pırıltılar belirdi.

"Saydıklarının hepsi ihtimal dahilinde ama korkarım ki, baban Majesteleri hakkında söylediklerini duysa hiç de

BAKİRENİN ÂŞIGI | 317

memnun kalmaz," dedi Cecil sertçe. "Unutmadan, bu spekülasyonları kendine sakla!"

Laetitia'nın koyu renk gözleri parladı. "Elbette, Sör, haklısınız," dedi çekingence.

"Gidebilirsin!" Aman Tanrım, bu küçük haspa bunları yüzüme söylemeye cüret edebiliyorsa, kapalı kapılar ardında kim bilir neler konuşuluyorduk

Cecil, Kraliçe'nin kabul odasına girdiğinde Dudley'yi koltuğunda oturan Kraliçe'nin kulağına eğilmiş, bir şeyler fısıldarken buldu. İkisinin arasındaki çekim gücü öyle tutkuluydu ki, Cecil bir an karşıdan bakınca bile görülebildiğini düşündü, sonra da böyle saçma sapan düşünceleri savuşturmaya odaklandı. ..

"Ah, Cecil, umarım yine kötü haber getirmemişsindir!" diye heyecanlandı Elizabeth.

Cecil kendini gülümsemeye zorladı. "Söyleyeceklerim pek kısa sayılmaz. Birkaç dakika baş başa yürüyebilir miyiz, Majesteleri?"

Elizabeth hemen ayağa kalktı. "Gitme." Robert'ın kulağına fısıldadı bunu.

"Haraya gitmem gerekiyor," dedi Robert.

Kraliçe etraftakilere aldırmandan elini Robert'ın koluna koyup, "Bekle beni, az sonra döneceğim," dedi.

"Belki beklerim." Sör Robert adeta dalga geçiyordu.

"Ya beklersin, ya da kafanı uçurturum." Elizabeth, Dudley'nin kulağına iyice eğildi.

"Sizin için hiç düşünmeden boynumu eğer ye hazır olduğumda söylerim."

318 | Philippa Gregory

Elizabeth kendine hâkim olamayıp isterik bir kahkaha savunanca odadaki saray eşrafı başlarını tahta çevirdi. Kraliçe'nin en değerli arkadaşı ve en güvendiği danışmanının ayakta sabırla sırı Robert'la cilveleşmelerinin bitmesini beklediğini görünce de şaşkınlıklarını gizleyemediler.

Cecil, Kraliçe'ye girmesi için kolunu uzattı.

"Neler oluyor?" Elizabeth bu ani görüşme talebinden hiç hoşlanmamıştı.

Cecil kabul salonundan uzun koridora çıkmadan yanıtlamadı soruyu. Burada da saray eşrafından birileri bekliyordu ve dimileri Kraliçe ile Cecil'i izlemek için peşlerinden koridora çıktı, nihayet biri Kraliçe'yi Sör Robert Dudley'den kurtardığına göre, onlar da artık Elizabeth ile konuşabilmek

için sıraya girdi.

"Paris'ten gelen haberlere göre, Fransızlar vekil Kraliçe'yi desteklemek için İskoçya'ya kuvvet göndermiş."

"Sürpriz sayılmaz, zaten tahmin etmiyor muyduk?" Elizabethan pek de umurunda değildi.

"Ama kimileri de İskoç-lar'ın kuşatmayı uzun süre devam ettiremeyeceğini düşünüyor. En fazla on beş gün yetecek erzakları kaldı, yakında vazgeçip eve döneceklerdir."

Sör Robert mı sokuyor bunları kafanıza? dedi Cecil kendi kendine sessizce. "Geri çekilmemeleri için dua etsek iyi olacak," dedi biraz daha haşince. "Fransızlar'a karşı öncü savunma hattımızı İskoçlar oluşturuyor. Duyduğuma göre, Fransızlar, İskoçya'ya adam göndermeye başlamış."

"Adam göndermeye mi? Kaç adam göndermişler?" Elizabeth, korktuğunu belli etmek istemiyordu.

"Bin kadar gümrük memuru, iki bin kadar da asker." Cecil, durumun ciddiyetini kavraması için Kraliçe'yi şaşırtmak istediye de sonra fazla mı ileri gittiğini düşündü.

BAKİRENİN AŞIĞI »319

Yavaş yavaş beti benzi atan Elizabeth güç almak için bir elini beline dayadı.

"Cecil, İskoçlar'ı mağlup etmek için bu kadar adama ihtiyaçları yok ki."

"Biliyorum, Majesteleri," dedi Cecil. "Bu işgal güçlerinin ilk dalgası olsa gerek."

"Çıkarmaya mı hazırlanıyorlar?" Kraliçe'nin sesi korku dolu bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu.

"İngiliz topraklarına girmeye mi niyetleniyorlar?"

"Üzgünüm arria öyle," diye karşılık verdi Cecil. "Ne yapabiliriz?" Elizabeth, Cecil'in çoktan bir plan yaptığından adeta adı gibi emindi.

"İskoç Lordlar'la anlaşması için Sör Ralph Sadler'i hemen Berwick'e göndermeliyiz." "Sör Ralph mi?"

"Elbette. Babanıza da İskoçya'da yüksek sadakatle hizmet etmişti, İskoç Lordları'nın yaridan fazlasını birebir tanır. Onu elinde bir savaş satrarcıyla yollamalıyız. Hem gitmişken sınır savunma hattını kontrol edip gerek görürse takviye talebinde bulunabilir."

"Peki, tamam." Kraliçe fazla düşünmeden onayladı. ; "Hemen işe koyulabilir miyim?" "Evet," dedi Elizabeth. "Kont Arran nerede?" Cecil ümitsizce baktı. "Yolda, adamlarım saraya getiriyor." "Tabi Cenevre'ye geri dönmediyse eğer." Elizabeth bedbin gözüküyordu. "Her şeyin çıkarlarının tersine işlediğini düşünebilir."

"Hayır, şu an yolda," dedi Cecil. Arran'ı, Cenevre'den alıp Londra'ya getirmek üzere en güvendiği adamlarını görevlendirdiği için kendinden emindi. İstese de istemese de Kont Arran yoldaydı ve gelivordu.

320 | Philippa Gregory

"İspanyollar'dan bizi destekleyeceğine dair söz almalıyız. Fransızlar, İspanyollar'dan hep korkmuştur. Müttefikimiz olursa daha güvende oluruz."

"Eğer ikna edebileceğinize inanıyorsanız, neden olmasın," diye uyardı onu Cecil.

"Edeceğim Cecil," diye ant verdi Elizabeth. "Benden ne istiyorlarsa vermeye razıyım."

®

William Hyde, eşyalarını toplayan kızkardeşi Lizzie Od-dingsell'in yanına gitmiş, laflıyordu.

"Kraliçe ve Sör Robert hakkında çıkan aşk dedikodularından gerçekten haberi

yok mu?"

"Kimden duyabilir ki? Çok az insanla konuşuyor. Hem zavallı bir kadının karşısına geçip kocasını çekiştirecek kadar kim taş kalpli olabilir?"

"Belki bir arkadaşı anlatabilir," diye önerdi William Hyde. "Gerçek bir dosttan söz ediyorum, en azından kendini hazırlamasına yardımcı olmak için."

"İnsan kendini böyle bir şeye hazırlayabilir mi sence?" diye ona döndü Lizzie Oddingsell. "Hem ne olacağını kimse bilemez. Daha önce hiç böyle bir şey olmadı ki! Senle ben bile hazır değilken, karısının hazır olmasını nasıl bekleriz? Daha hiç örneği bile yaşanmamış bir şey için kim kendini hazırlayabilir ki? Hangi ülkenin kraliçesi bugüne kadar evli bir erkeğe metreslik yaptı? Bundan sonra neler olup biteceğini kim tahmin edebilir?"

®Sfe®

BAKİRENİN AŞIĞI "321

"Tanrı aşkına, Prenses, sizinle konuşmam gerekiyor." Kat Ashley, Hampton Sarayı'nda Kraliçe'nin odasında umutsuzca yalvarıyordu.

"Ne oldu?" Elizabeth aynanın önünde oturmuş, hizmetkarları fildişi tarakla saçlarını tararken ve sonra kırmızı bir ipek parçasıyla ovarken o da aynadan kendi yansımasını seyrediyordu.

, "Majesteleri, herkes Sör Robert'la ikinizden söz ediyor. Ve maalesef ağza alınmayacak utanç verici sözler geliyor kulağıma. Özellikle de evlilik arifesindeki genç bir kadın hakkında, sarf edilmesi hoş olmayan sözler. Hele hele o genç kadın İngiliz kraliyet tahtının genç sahibesiye." Bir prensesken itibarının zedelenmesinden ödü kopan Elizabeth emektar nedimesine arkasını döndü ve onu şaşırtarak neredeyse hiç tepki vermedi, "Milletin ağzı torba değil ki büzesin," dedi."

"Tam olarak öyle sayılmaz," diye bastırdı Kat. "Ortada bir skandal var. Korkunç şeyler duyuyorum."

"Pekâlâ, ne diyorlar öyleyse? İffetsiz olduğumu mu? Sör Robert'la sevgili olduğumuzu mu?" Elizabeth en zor sözcükleri seçerek dile getirme cesaretini buldu kendinde.

Kat derin bir nefes aldı. "Evet, Majesteleri ve maalesef daha da fazlası. Sör Robert'ın çocuğunu taşıdığınız ve bu yüzden de tüm yazı istirahat ederek geçirdiğiniz konuşuluyor. Çocuğu doğurup süt anneye teslim ettiğinizi iddia ediyorlar. Dedikodulara göre, evlenir evlenmez de ortaya çıka-racaktımsınız. Sör Robert'ın karısını öldürmeye hazırlandığını da duydum. Sizinle evlenebilmek için karısıftı öldüreceği söyleniyor. Dudley'nin ekseninde dönerken kendinizi ve tüm hasletlerinizi kaybettiğiniz, onunla yatmaktan başka bir şey düşünmediğiniz konuşuluyor. Tutkularınızın esiri ve

322 | Philippa Gregory

şehvet düşkünü olduğunuzu iddia ediyorlar. Sırf her gün birlikte at binmeye çıkabilmek için ülke meseleleriyle ilgilenmediğiniz düşünülüyor. Dudley ismen krallık payesini almasa da halkın gözünde sizin sahibiniz ve ülkenin kralı gibi davranıyormuş sözde..."

Elizabeth öfkeden kudurdu, yüzü mosmor oldu. Kat, Majesteleri'nin önünde diz çöktü. "Sör Robert'la geceleri neler yaptığınıza dair çok detaylı ve iğrenç şeyler konuşuyorlar, duyanın bile yüzü kızarıyor. Majesteleri, sizi bir anne gibi sevdiğimi, size hizmet edebilmek uğruna her türlü çileye katlandığımı biliyorsunuz. Ve tüm bunları gurur duyarak bir an olsun gocunmadan, şikâyet etmeden yaptığımı da... Ama bugüne kadar sizin için hiç bu kadar endişe etmedim! Eğer Sör Robert'ı bir kenara itmezseniz, tahtınızdan olmanızdan korkuyorum."

"Bir kenara itmezsem!" Elizabeth hışımla ayağa kalkınca saçındaki firketeler yere saçıldı. "Kahrolsun, neden onu bir kenara itmek zorundayım ki?"

Odadaki diğer nedimler, Kraliçe'nin şerrinden nasiplerini almamak için çil yavrusu gibi odanın kuytu köşelerine dağıldı. Bakışları yerde, Kraliçe'nin öfkesine maruz kalmaktan çekmiyorlardı.

"Çünkü aksi takdirde sizin yüzünüzden canından "olacak!" Kat Ashley de yerden kalkıp genç Kraliçe'nin gözünün içine dikti kararlı bakışlarını. "İnsanların bu şekilde konuşmasına biraz daha meydan verirsiniz, tahtınıza sahip çıkamayacaksınız. Majesteleri sizin ucuz bir metres olduğunuz kulaktan kulağa dolaşıyor. Böylesi hakaretimiz sözleri yüzünüze söylemek zorunda kaldığım için Tanrı beni affetsin. Ama durum sandığınızdan daha korkunç! Lord Seymour bile..."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 323

"Bu kadarı yeter!" Elizabeth çığırından çıktı. "Şimdi beni dinle, hayatım boyunca bir an olsun güvende hissetmedim ben kendimi. Sen bunu gayet iyi bilirsin, Kat. Bir an olsun yaşamaktan keyif almadım. Ne hoşlandığım bir erkek oldu, ne de beni seven biri. Sör Robert'ta yıllar yılı hasretini çektiğim o eşsiz dostluğu buldum, o benim tanıdığım en mükemmel erkek. Onun aşkıyla gurur duyuyorum ve asla da utanç duymayacağım."

"Hem ortada utanılacak bir şey de yok. Evli olduğumu biliyorum ve Tanrı biliyor ki düğününde de dans ettim. Her gece. kapımda muhafızlar ve baş ucumda refakatçilerle uykuya dalıyorum. Sen de benim kadar biliyorsun tüm bunları. Eğer aptal olsaydım ve bir bir âşığım olmasını isteseydim -ama istemiyorum- o zaman imkânsız olurdu bu. Hem ayrıca eğer isteseydim bile bana kim kafa tutabilirdi? Sen mi, Kat, danışma meclisi mî, avam kamarası mı? Unutmayın, Kat, ben İngiltere Kraliçesi'yim ve liseli kızlar gibi kimseden izin almak zorunda değilim."

Elizabeth öfkeden kudurmuş gibiydi. Kat Ashley korkudan ahşap panelin dibine büzüldü, şaşkınlıktan dili damağına yapıştı. "Elizabeth, Prensesim, Majesteleri," diye fısıldadı. "Ben sadece dikkat etmenizi istedim."

Elizabeth ayağa dikilip etrafında döndü ve tekrar taburesine oturdu, saç fırçasını suratı kireç gibi bembeyaz olan La-etitia Knollys'e fırlattı. "Eh, etmiyorum işte," diye cevabı yapıştırdı, m

<\$

O gece Elizabeth yatağından usulca kalkıp gizli geçitten soluğu Robert'm odasında aldı. Dudley şöminenin önüne

324 | Philippa Gregory

iki sandalye çekmiş, Kraliçe'yi bekliyordu. Uşağı Tamworth, bir şişe şarap açıp kayık bir tabağa doldurduğu küçük kuru pastaları servis ediyordu, daha sonra odayı terkedip kapının dışında nöbet tutmaya gitti.

Elizabeth, üstünde gecelik sabahlık takımıyla içeri girip doğruca Robert'ın kollarına atıldı.

"Sonsuza kadar beklemek zorunda kalacağımı sandım," diye fısıldadı. "Bu gece Laetitia kaldı yanımda ve konuştukça konuştum. Bir an hiç susmayacak sandım."

Robert, olağanüstü güzellikteki genç kadının ve metresinin beyaz gecelikleri sıyrılmış, aynı yatakta yan yana yatarak birbirlerinin kızıl saçlarını taradıkları o iç gıcıklayıcı manzaranın zihnini bulandırmasına engel olamadı. "Ben de gelememenden korkmaya başlamıştım."

"Kim ne derse desin, sana her zaman koşar adım geleceğim."

"Kim ne diyor ki?"

"Skandal üstüne skandal," diyerek elini havada savurdu. "Aynı şeyleri tekrar tekrar konuşmak istemiyorum, bilirsin işte, bir sürü münasebetsiz laf!"

Robert, Kraliçe'nin sandalyeye oturmasına yardım edip eline bir kadeh şarap tutuşturdu. "Aşkımızı göğsümüzü gere gere kimseden saklanmadan yaşamak istemez misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Sana ne kadar hayran olduğumu bağıra çağıra haykırmak istiyorum. Seni savunmak istiyorum. Ah Elizabeth, benim olmanı istiyorum, neden anlamıyorsun?" "Ama bu nasıl olur?"

"Eğer evlenirsek pekâlâ da olur," diye teklif etti Robert sessizce.

"Sen zaten evlisin, Robert." Elizabeth öyle kısık sesle söylemişti ki, odada dolaşan tahta kurularının duymasından

BAKİRENİN AŞIĞI | 325

bile çekinir gibiydi. Ama Robert söylediklerini duymuş, asla gözlerini ayırmadığı dudaklarını da okumuştum.

"Annenle tanıştığında baban da evli bir erkekti," diye devam etti Robert kibarca. "Üstelik annenle tanışınca ona sahip olmak istediğini, hayatının kadını bulduğunu anlayıp ilk karısını bir kenara itti."

"Babamın ilk evliliğinin geçerliliği yoktu," diye hemen cevabı verdi Elizabeth.

"Benimkinin de yok. Sana daha önce de söyledim, Elizabeth, Amy'ye aşkımdan geriye hiçbir şey kalmadı. Aramızdaki sevgi tükeneli çok oldu, artık o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Benden ayrı yaşıyor ve bu yıllardır böyle, sırf kendi tercihi olduğu için. Sana âşık olmakta özgür bir adamım. "Eğer istersen beni resmen de özgür kılabilirsin, hayat bizim için ondan sonra başlayacak."

"Seni özgür kılmak" mı?" diye fısıldadı Elizabeth.

"Bu güce sahipsin. Kilisenin basındasın, istediğin an bana boşanma hakkı bahsedebilirsin."

Elizabeth derin bir iç çekti. "Ben mi?"

Robert da gülümseyerek karşılık verdi. "Elbette sen, başka kim olabilir ki?" Kraliçe'nin kafasının karıştığı her halinden belliydi. "Başından beri planın bu muydu?"

"Böyle bir şeyi nasıl planlayabilirim? Bu noktaya gelebileceğimizi nerden bilebilirdim? Sana Papa'nın yetkilerini verip kilisenin başına seni parlamento geçirdi, benim söz hakkım bile olmadı. İstedikten sonra nikâhımı feshetmemen için hiçbir sebep yok, İngiliz avam kamarası bu gücü sana çoktan verdi. Baban nasıl özgürlüğüne kavuştuysa, sen de beni hür kılabilirsin, Elizabeth. Seninle evlenip kocan olabilmem için beni özgür kılabilirsin. Böylece evlenebiliriz."

326 | Philippa Gregory

Elizabeth bu beklemediği teklif karşısında afalladı, bakışlarındaki ikilemi ve reddedişi âşığının görmesini engellemek için gözlerini yumup, "Öp beni, sevgilim! Haydi öp beni!" dedi hülyalı bir sesle.

Ertesi sabah Thomas Blount, Sör Robert'ın haranın üstündeki özel odasında, sırtını kapıya dayamış, tırnaklarını kesiyordu ki, karşı kapı açıldı ve Dudley atla gezintiden dönüp elinde bir tomar faturayla aniden içeri girdi.

"Thomas?"

"Lordum!"

"Yeni bir haber mi var?"

"Kont Arran ve James Hamilton az önce gizlice saraya geldi."

"Arran mı?" Dudley kelimenin tam manasıyla şaşkına döndü. "Burada mı?"

"Londra'ya üç gece önce gelmiş. Deptford'da gizlice ağırlamışlar."

"Aman Tanrım! Sessiz ve derinden ilerliyorlar. Saraya kim soktu? Masraflarını kim karşılıyor?"

"Cecil, bu görevi Kraliçe adına üstlenmiş."

"Kraliçe, Kont Arran'ın burada olduğunu biliyor mu?"

"Emri Kraliçe bizzat verdi. Arran, Majestelerinin davet ve ricası üstüne geldi."

Dudley ağzının içinde birkaç küfür yuvarladıktan sonra, nehir kıyısında uzanan sebze bahçelerine bakan pencereye döndü yüzünü. "Bir fırsatçı olmasa, diğeri. Bu daha nereye kadar böyle devam edecek? Ne dersin?"

"Casuslanımdan biri Kont'un kaldığı otelde çalışan kadınlardan birini tanıyor. Anlattığına bakılırsa, Arran, Kraliçe'yle

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 327

bizzat görüşmek için gelmiş, anlaşıp anlaşamayacaklarına baktıktan sonra bir karara varabilirlerse Kont Arran'ın saraya gelişi ilan edilecekmiş. Hemen akabinde de nişan taktıktan sonra Arran İskoç tahtına sahip çıkmak için sefere çıkacak. İs-koçya Kraliyet tacını takar takmaz da zaferle geri dönüp Kraliçe'yle evlenerek iki krallığı sonsuza dek birleştirecekmiş."

Bir an için Robert'ın şaşkınlıktan adeta nutku tutuldu. "Planlarının bu olduğuna emin misin? Yanılıyor olamaz mısın? Belki de bu tamamen Cecil'in stratejisi ve Kraliçe'nin hiçbir şeyden haberi yok."

"Belki de. Ama adamlarım kendinden emin. Otelde çalışan kadının söyledikleri de bunları doğruluyor. Otelde gündüz 'hizmetçi, gece fahişe olarak çalıştığı için Arran'ın içip içip ağzındaki tüm baklayı çıkarışını duymuş. Kadın Kraliçe'nin onay verdiği kesinlikle emin."

Dudley, Thomas'a "hizmetinin karşılığı olarak çekmecedan çıkardığı bir kese altını verdi. "Kundaktaki bebeğine göz kulak olur gibi Arran'a göz kulak ol, bir an olsun gözünü üstlerinden ayırma! Kraliçe'yle ne zaman görüştüğünü _ bilmek istiyorum. Her detayı, her fısıltıyı. Her ayak sesinden haberim olmalı."

"Kont, Kraliçe'yle çoktan görüştü." Thomas Blount'un yüzü ekşidi. "Dün gece hava kararınca saraya geldi, gelir gelmez de Kraliçe'yle görüştüler; yemekten sonra Majesteleri yatak odasına çekilmeden önce."

Bir önceki gece Dudley'nin gözlerinin önüne geldi. Robert, Kraliçe'nin çıplak ayaklarına kapanmıştı, Elizabeth de ona doğru eğilirken kızıl saçları Robert'ın yüzüne dökülmüş, Robert'a sımsıkı sarılmıştı. Robert de yüzünü Elizabethin göğsüne sürtmüş, beline dayamış ve Kraliçe'nin tatlı kokusunu içine çekmişti.

328 | PhiUppa Gregory

"Dün gece mi?"

"Öyle söyleniyor." Thomas, Dudley'yi ilk kez bu kadar gergin görüyordu.

"Ve neler konuşulduğuna dair hiçbir bilginiz yok değil mi?"

"İz sürmeye ancak bu sabah başlayabildim. Özür dile-rim, Lordum. Cecil'in adamları her şeyi büyük bir titizlikle saklamış."

"Anladım," dedi Robert kısaca. "Cecil gölge oyunu ustasıdır. O halde bundan sonra Arran'ı göz hapsinde tut ve beni gelişmelerden an be an haberdar et."

Robert kendine hâkim olması gerektiğini biliyordu, dilini ısırsa da hızlı artan gururu ve öfkesi baskın geliyordu. Fırtına gibi atıldı ve masasındaki kâğıtları bile havaya uçurarak kapıyı açıp dışarı çıktı, merdivenleri üçer beşer inip saray eşrafının tenis turnuvası seyrettiği bahçeye gitti. Kraliçe etrafına genç nedimelerini toplamış, pür dikkat altın kupa uğruna mücadele eden iki tenisçiyi seyreliyordu.

Robert eğilip Elizabeth'i selamlayınca o da gülümseyerek karşılık verip yanına gelmesi için işaret etti.

"Sizinle yalnız görüşmeliyim." Dudley damdan düşercesine söyledi bunu.

Elizabeth anında kafasını çevirdi ve Robert'ın dudaklarının çevresinde oluşan beyaz çizgiyi fark etti. "Aşkı, ters bir şey mi var?"

"Kulağıma gelen bazı şeyler afillamama neden oldu." Sinirinden güçlükle konuşuyordu. "Ve hemen şimdi duyduklarımın doğru olup olmadığını senin ağzından duymak istiyorum."

Elizabeth de maçın sonunu bekleyemeyecek kadar tutkuluydu, zaten turnuvanın bitmesi için geriye bir iki oyun

BAKİRENİN AŞIĞI | 329

kalmıştı. Buna rağmen Kraliçe ayaklandı ve tüm saray eşrafı da oturduğu yerden kalktı, sahadaki adamlar topu bıraktılar, top kendi başına sekip bir kenara düştü çünkü oyuna da ara verilmişti. Her şey Kraliçe geri dönene dek beklemeye alınmıştı. "Sör Robert'la özel konuşacağız," dedi Kraliçe. "Özel bahçemde kısa bir yürüyüşe çıkıyoruz. Sizler burada kalıp maçı sonuna kadar seyredin ve..." Elizabeth etrafını şöyle bir süzdükten sonra devam etti. "Ödülü de galip gelene benim yerime Catherine Knollys takdim edecek."

Catherine Knollys kendisine verilen görevden onur duydu ve hiç zaman kaybetmeden Kraliçe'yi selamladı. Kraliçe sakın adımlarla maçı izleyenlerin yanından uzaklaşıp bahçe kapısının önüne gelince muhafızlara içeri kimseyi salmamalarını tembihledi. "Sör Robert ile yalnız kalmak istiyorum." İki muhafız itaatkâr bir tavırla Kraliçe'yi selamladıktan sonra arkalarından -kapıyı kapadı. Boş bahçede Elizabeth yüzünü Robert'a döndü. "Pekâlâ, bu akşam Kat'ten yine namus dersi alacak kadar fazlasını yaptım sanırım. Sorun nedir?"

Robert'ın bakışlarındaki pusu gören Elizabeth'in dudaklarındaki gülümseme aniden silinip gitti.

"Sevgilim, ne olur öyle bakma, beni korkutuyorsun! Neler oluyor, yolunda gitmeyen nedir?"

"Kont Aran," dedi Robert, içneleyen bir ses tonuyla. "Şu an Londra'da mı?"

Elizabeth başını bir o yana, bir bu yana çevirdi. Robert, Kraliçe'yi o kadar iyi tanıyordu ki, o an kafasından nasıl inkâr edebileceğini geçirdiğine adı gibi emindi. Ne var ki Elizabeth, Dudley'nin gözünün içine baka baka yalan söyleyemeyeceğini anladı. "Evet," dedi isteksizce. "Şu an Londra'da."

330 | Philippa Gregory

"Ve dün gece onunla buluştun, değil mi?" "Evet."

"Gizlice ve baş başa görüştünüz hem del!" Elizabeth başını sallamakla yetindi. "Yatak odanda mı?" "Sadece özel odamda. Ama Robert..." "Gecenin ilk saatlerini Kont Arran'la baş başa geçirip sonra yanıma geldin. Oysa bana Laetitia'nın uykuya dalmasını beklediğini söylemiştin. Demek hepsi yalandı! Sen La-etitia'yı değil, Arran'ı bekledin." "Robert, eğer aklından geçen..."

"Aklımdan geçen bir şey yok. Zaten aklımdan geçebileceklere katlanabileceğimi hiç sanmıyorum. Arkamı döner dönmez önce Pickering ve şimdi de Arran... Üstelik artık birlikteyiz!"

Elizabeth kendini büyük bir meşe ağacının gölgeliğine konmuş yuvarlak banka bıraktı. Robert ise bir ayağını sedire dayayıp Kraliçe'ye tepeden baktı. Kraliçe de kafasını ona çevirmiş, yakaran gözlerle bakıyordu. "Sana gerçeği anlatmamı ister misin?" "Evet, hem de her şeyi, Elizabeth. Benimle bir aptal gibi oyun oynayamazsın..."

Elizabeth derin bir nefes aldı. "Bu bir sır." Robert öfkeden dişlerini gıcırdatıyordu. "Tanrı şahidim-dir, Elizabeth, eğer Kont Arran'a evlenme sözü verdiysen beni sonsuza dek bir daha asla göremezsin."

"Hayır! Hayır, söz filan vermedim!" diye karşı çıktı Elizabeth. "Ona nasıl söz verebilirim? Benim için ne kadar değerli olduğunu bilmiyor musun?"

"Ben seni kollarımın arasına alıp dudaklarından öpüp boynunu koklarken neler hissettiğimi biliyorum," dedi Ro-

BAKİRENİN AŞIĞI "331

bert acı acı. "Bir dolu yalanla bana gelmeden az önce bir başka erkekle buluştuğunda senin ne hissettiğini ise gerçekten bilmiyorum."

"Delirecekmiş gibi hissediyorum!" diye haykırdı Elizabeth. "Tam olarak hissettiğim işte bu! Senden beni zorla ayıracak-larmış sanıyorum ve bu fikir bile beni çılgına çevirmeye yetiyor. Bir dakika daha bile dayanamayacağımı sanıyorum." Robert irkildi. "Ne?" - Elizabeth ayağa kalkıp gardım alan bir dövüşçü gibi Robert'ın çevresinde dönmeye başladı. "Sıradan bir satranç taşı gibi kendi üzerimden doğru hamleyi yapmaya mecburum!" Kraliçe nefes nefeseydi. "İnsanın kendi kendisinin piyonu olması ne demektir, bilir misin? İspanyollar'ı kendi safımızda tutmak zorundayım. Ama Fransızlar'a gözdağı vermem de gerekiyor. İskoçya'ya yürüyüp tahtına sahip çıkması için Kont Arran'ı da ikna etmek zorunda olduğumu hiç saymıyorum bile. Tüm bunlara

göğüs gerebilmek için elimde kendi ağırlığımdan başka hiçbir şeyim yok. Biliyorum tüm bunlar delilik ama kendimden başka vaat edebileceğim hiçbir şeyim yok!! Ve... Ve... Ve..." "Ve ne?"

"Ben kendime bile ait değilim!" Robert sakinleşti. "Değil misin?"

Elizabeth hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tutuyordu. "Ben sana aitim, Sör Robert, tüm kalbim ve ruhumla. Tanrı şahidimdir, ben sadece seninim, Robert..."

Robert uzanıp Elizabeth'in ellerini avucunun içine aldı onu kendinde çekmeye başladı.. "Ama..."

Dudley Kraliçe'yi kendi çekerken bir an duraksadı. "Ama ne?"

332 | Philippa Gregory

"Bu oyunu da oynamak zorundayım, Robert," dedi Elizabeth. "Onlarla evlenecekmişim gibi ümit vermeye devam etmeliyim. Bir yandan Arşidük Ferdinand'ı elimin altında tutarken, diğer yandan da Kont Arran'a ümit vermeliyim."

"Bana ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu Robert.

"Sana mı?"

"Evet, bana! Pickering'le uzun saatler geçirdiğin bilinirken ve saray Arşidükle evleneceğin fısıltılarıyla çalkalanırken mesela."

"Sana ne olabilir ki?" Elizabeth, Robert'ın neden bahsettiğini gerçekten anlamadı.

"Düşmanlarımla iyice üstüme geleceğini görmüyor musun? Akraban Norfolk, danışmanın Cecil, Francis Bacon, kardeşi Nicholas, Catherine Knollys, Pickering, Arundel... Hepsi de avını tuzağa düşürmek için doğru zamanı kollayan vahşi hayvanlar gibi. Sen bana yüz çevirince gün bizim günümüz diyecekler. Tırnaklarını çıkarıp beni aşağı çekmek için ellerinden geleni ardına koymayarak her şey için beni suçlayacaklar! Beni yüceltip herkesin kıskandığı biri haline getirdin, Elizabeth... Bir başkasıyla nişanlandığını açıkladığın gün benim bitişimi de ilan etmiş olacaksın."

Elizabeth adeta donup kaldı. "Bunu bilmiyordum, neden daha önce hiç söylemedin?"

"Nasıl söyleyebilirdim ki?" diye bastırdı Robert. "Başka çocuklar beni oyundan atmakla tehdit ettiği için gidip annemin eteklerine sığınacak küçük bir çocuk muyum ben? Ama gerçek bundan ibaret! Bir başka erkeği bana tercih ettiğin ortaya çıktığında dibe vurmam için herkes elinden geleni yapacak."

"Dibe vurman için mi?"

BAKİRENİN AŞIĞI | 333

"Evet, yani ölmem için," diye uzatmadan söyledi Robert. "Her gün kuytu bir köşede hançerlenip cesedimin ücre bir yere atılması korkusuyla yaşıyorum."

Elizabeth korku dolu bakışlarını Dudley'nin gözlerine dikti. Elleri hâlâ sıcak ellerindeydi. "Aşkım, seni korumak ve güvenliğini sağlamak için her şeyi yapmaya hazır olduğumu biliyorsun."

"Bana olan aşkını herkese ilan etmediğin sürece beni asla koruyamayacaksın. Elizabeth, seni sevebilmek ve koruyabilmek için yapamayacağım şey yok biliyorsun. Evlen benim-le^ sevgilim, Tanrı aşkına evlen ve çocuğumuzu doğur. Evlilik ve İngiliz kraliyet tahtına sahip çıkacak bir varis her şeyi kökten çözecektir. Düşünsene, böylece ömrümün sonuna kadaf yanında olabilirim. Kendini sıradan bir piyon gibi hissetmene de gerek kalmaz. Sadece ve sadece kendin olabilirsin, hiç kimseye değil; bir tek bana ait olursun hem de!"

Elizabeth ellerini çekip arkasını döndü. "Robert, çok korkuyorum. Eğer Fransızlar İskoçya üzerinden topraklarımıza girerse ne olacak? Onları nasıl durduracağım? Fransız ordusunu kim durdurabilir ki? Mary, Calais'i kaybetti diye halk hâlâ lanet yağdırıp duruyor. Ben Berwick'i kaybedersem hakkımda ne diyecekler? Ya New Castle'ı? Ya da York'u? Londra'yı kaybedersem ne olur, bir düşünsene?"

"Kaybetmeyeceksin," diye ona güvence verdi Robert. "Sen benimle evlen, ben de senin için kendi kumandamda-ki bir orduyla kuzey sınırına gideyim. Fransızlarla daha önce de çarpıştım, hiçbirinden korkmuyorum. Aşkım, senin için savaşacak biri varsa o da ben olmalıyım! Başkalarından yardım dilenmen ağırıma gidiyor. Kalbim ve ruhum sana ait! Tek yapman gereken her şeyinle kendini bana emanet etmek!"

334 | Philippa Gregory

Kraliçe kapüşonu arkaya düşünce şakaklarından boynuna dökülen saç tutamlarını avucunun içine alıp sıkıca çekti. Sanki fiziksel acıyla ruhundaki derin sızıyı bastırmaya çalışıyordu. İçi ürperiyor, bedeninin titremesine de engel olamıyordu. "Robert, çok... ama çok korkuyorum. En kötüsü de ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Cecil bir şey söylüyor, Norfolk başka bir şey. Kont Arran ise deli dolu bir delikanlıdan fazlası değil! Dün gece görüşene kadar ondan yana

ümitliydim ama üstünde asker üniforması olan bir çocuk sadece! Beni bu kışkırtan kurtarması mümkün görünmüyor...:-Fransızlar yola çıktı bile, buna şüphe yok. Bense hâlâ savaşıyor güçlü bir ordu, orduyu besleyecek bir servet ve İngiltere adına savaşıyor bir adam bulma telaşındayım. Tüm bunları nasıl yapacağımı bilmediğim gibi, kime güvenebileceğimden de emin değilim."

"Bana," dedi Robert anında, Kraliçe'yi ikna etmeye kararlıydı. Öne atılıp hoyratça Elizabeth'i kollarının arasına alınca genç kadının direnişlerini kuvvetli kollarıyla bertaraf etti. "Bana güven, Elizabeth. Bana olan aşkıyı ilan et ve bir an önce evlenelim. El ele verirsek bu çıkmazdan kolaylıkla çıkabiliriz. Ben senin sadece âşığı değil, şampiyonunum da, sevgilim... Kocan da olacağım, bana güvenmeyeceksin de kime güveneceksin? Seni koruyacağıma ant içerim."

Elizabeth sonunda Robert'ın kendisini sıkıcı saran kollarından kurtuldu. "Ya İngiltere'yi?"

"İngiltere'yi de senin için koruyacağım. Tabi kendim ve oğlumuz için de," diye yemin etti Robert. "Bunu oğlumuz için yapabilirim, senin içinse zaten yapacağım."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 335

Amy, Cumnor Sarayı'nda Robert'ın arkadaşı Forsterlar'ı ziyaret ettikten sonra bir kez daha Chiselhurst'e doğru yola koyuldu, tespihi cebindeydi ve ne zaman içinden kıskanç fikirler geçse elini tespihe götürüp 'Selam Sana' duasını okuyordu. Sıcak geçen yazın ardından kurak ağustos tarlalarının arasında sessiz sedasız at binen hanımını seyreden Lizzie Oddingsell endişeli görünüyordu. Amy'deki değişim gözden kaçacak gibi değildi. Adeta son zamanlarda içinde bulunduğu berbat muğlak durum sonucu huysuz bir çocuk olmaktan çıkıp olgun bir kadına dönüşüvermişti.

"İyi misin, Amy?" diye sordu. "Çok yorulmadın, değil mi? Hava sıcak mı geldi?"

"Gayri ihtiyari Amy'nin eli göğsüne gitti. "İyiyim, merak etme," dedi.

"Kalbinde bir ağrı mı var?" diye sordu Lizzie. "Hayır, her şey yolunda."

"Eğer kendini kötü hissedersen, Londra'ya haber salıp Lordun'un doktorunu çağırabiliriz."

"Hayır!" Amy telaşla yanıtladı. "Lordum çağırmadan Londra'ya gitmek istemiyorum. Chislehurst'a gitmemizi istediye Londra'ya uğramamız doğru olmaz." "Saraya gitmemiz gerekmez."

Amy hafiften kızardı. "Saraya gitmekten söz etmediğini biliyorum, Lizzie," dedi. "Üzgünüm, bu sadece..." Amy bir an duraksadı. "Ülkede Robert ve Kraliçe'ye dair bir sürü dedikodu dolanıyor. Kendisini kontrol etmek için Londra'ya uğradığımı düşünmesini istemem. Kıskanç bir kadın gibi görünmek, isteyeceğim en son şey."

"Kimse öyle olduğunu düşünemez." Lizzie'nin sesi sıcacık çıkıyordu. "Bir erkeğin sahip olabileceği en hassas ve affedici kadınsın."

336 | Philippa Gregory

Amy başını çevirdi. "Kesinlikle, çünkü kocama ilk günkü gibi âşığı," dedi çok kısık bir sesle. Birkaç dakika sessiz sedasız yol almaya devam ettiler. "Dedikoduları sen de duydun mu, Lizzie?" diye yavaşça sordu.

"Sor Robert gibi bir erkekle ilgili her zaman dedikodu çıkabilir," dedi Lizzie üstünkörü bir tavırla. "Kocan hakkında kulağıma gelen aslı astarı olmayan her bir dedikodu için bir şilin kazanabilmiş olsaydım şimdi ülkenin en zengin kadını ben olurum! Kral Philip'le birlikte Hollanda'dayken hakkında neler söylendiğini hatırlıyor musun? Ya Calais'ten döndüğünde yanında getirdiği şu Fransız dul kadının seni ne kadar rahatsız ettiğini? Ama hepsi de safsatadan ibaretti, sonucunda da hiçbir şey çıkmadı."

Amy'nin eli gene cebindeki tespihinin serin boncuklarına gitti. "Ama Kraliçe'yle aralarında çıkan dedikoduları duydun, değil mi?" diye sıkıştırdı arkadaşını.

"Ağabeyimin karısı, Londra'daki kuzeninin anlattıklarını bana da aktardı. Söylenene göre, Kraliçe Sör Robert'a herkesten daha çok değer veriyormuş. Ama henüz kulağıma gelmeyip de gerçekleşen hiçbir şey yok," dedi Lizzie. "İkisi çocukluk arkadaşı ve kocanız da sarayın at terbiyecisi. Sıkı dost olmalarından daha doğal ne var?"

"Kraliçe kendine eğlence arıyor olmalı." Amy'nin ne kadar acı çektiği sesinden belli oluyordu.

"Robert'ın evli olduğunu biliyor, kendisinin de Arşidükle evlenmek zorunda olduğunu. Sanırım, yaz tatilini eğlenerek geçirmekten başka bir maksadı yok."

"Majesteleri'nin biraz uçarı olduğu doğru galiba," dedi Lizzie, Amy'nin yüzünü okumaya çalışıyordu. "Üstelik genç ve güzel biç kadın. Genç kızlığında da hakkında bir sürü dedikodu türetilirdi. Eğer bir yerde skandal varsa Elizabeth kesin oradadır!"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 337

Amy cebine sakladığı tespihe parmaklarını sımsıkı sardı. "Onu yargılamak bize düşmez." Amy Lizzie'den çok aslında kendine hatırlatıyordu bunu. "Benim vazifem kocama sadık kalıp sabırla evine döneceği günü beklemek."

"Ülke meseleleriyle ilgileme hepimizin hayrına olur," diye bir yorumda bulundu Lizzie Oddingsell. "Fransa'nın kapımıza dayanmak üzere olduğu konuşuluyor. Doğrusu savaşa hazırlıklı olduğumuzu hiç sanmıyorum. Majesteleri çok geç olmadan kraliyeti teslim edebileceği güvenilir bir erkekle evlense ne' iyi olur. Ablası tahta çıkar çıkmaz evlenmişti, üstelik de beraberinde kendi ordusunu da getirebilecek kudretli biriyle."

"Muhakemesini yapacak olan ben değilim," dedi Amy tespihini tutarak. "Ama dilerim Tanrı Majestelerini doğru yola çeker."

Önbahar 1'559

Saray, eylül ayının başında Elizabeth'in en sevdiği evlerinden biri olan Windsor Kalesi'ne yeni varmıştı ki, Kraliçe'nin doğumgünü kutlaması için telaşlı hazırlık başladı. Robert ince düşünülmüş şenlikler hazırladı, her bir detayı ayarladı. Kraliçe sabah koroyla uyanacaktı, gün içinde te-acral av partileri düzenlenecek, ağaç perileri dans edip Kraliçe'ye dualar edecek, evcilleştirilmiş bir geyiğin boynuna çiçeklerden bir taç takılacak ve Kraliçe'ye yemek masasına kadar geyik eşlik edecekti. Akşam yemeği de açık havada, ağaçlar arasında yenecekti. Majesteleri'nin şerefine verilecek akşam yemeği büyük bir ziyafet olacaktı, ardından dansçılar şarkı söyleyip oynayacaktı ve Güzellik Tanrıçaları'nı gösteren bir tablo çizilecekti, tabloda Elizabeth, av tanrıçası Diana kılığında tacını takarken tasvir edilecekti.

Leydiler büyük tanrıça kostümleri içinde dans edecek, nedimeler de Güzellik Perileri kılığında duracaktı. Laetitia Knollys, bir fırsatını yakalayıp soluğu Kraliçe'nin kabul sa-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 339

lonunda kuytu bir köşede Robert'ın yanında aldı. "Sizce ben hangi periyim?"

"Eğer Geç-kalma Perisi diye bir şey olsaydı, herkesi sollardınız," dedi Robert. "Ya da Flört Perisi diye bir şey olsaydı, siz o olabilirdiniz."

Laetitia Knollys, Boleyn kadınlarına mahsus bir edayla gözlerini Robert'a dikti: Baştan çıkarıcı, vaatkar ve karşı konulması imkânsız. "Ben?" dedi. "Demek benim flörtöz olduğumu düşünüyorsunuz. Doğrusu bu kadarını beklemiyordum. Teşekkür ederim."

"Ben iyi anlamda söylememiştim ama." Robert, Laetitia'nın kan fışkıran yanaklarından makas aldı.

"Yine de sizin gibi bir erkeğin ağzından duymak benim için büyük bir mutluluk."

Robert, minik bir kedi yavrusunu seviyormuş gibi Laetitia'nın burnuna hafifçe vurdu. "Sen bekâret olmalısın," dedi. "Asla karşı koyamazdım."

Laetitia da koyu renk gözlerini kocaman açtı. "Sör Robert!" dedi dudaklarını büzerek. "Sizi bu denli kızdıracak ne yapmış olabileceğimi doğrusu hiç bilmiyorum. Önce beni dakik olmamakla itham edip sonra da flörtözlükle suçladınız. Şimdi de bana bekâret perisi olsam karşı koyamayacağınızı söylediniz. Unvanınıza hakaret mi ettim?"

"Öyle denemez. Aksine göz zevkimi okşuyorsunuz." "Sizi tehdit mi ettim?"

Robert göz kırptı. Dudley karşısında duran çekici genç kadına, bazen dans ederken gözlerini ondan alamadığını söylemeye hiç de niyetli değildi. Bir keresinde es kaza birlikte dans ettiklerinde, dansın ritmi ve aralarındaki uyumla Laetitia kollarımdayken böylesi ufak bir dokunuştan hayatında hiç duymadığı kadar güçlü bir şehvet ve tutku duyduğunu da söylemeyecekti.

340 | Philippa Gregory

"Sizin gibi küçük bir budala beni nasıl tehdit edebilir ki?" diye sordu Robert.

Laetitia'nın tek kaşu havaya kalktı. "Bunun bir düzine yolu var. Sizce de öyle değil mi? Ama sorun nasıl tehdit edebileceğim değil, edip etmediğim!"

"Tam olarak sayılmaz, Bayan Utanmaz!" "İsterseniz Bayan Namus diyelim. Ve ne giyeceğim?" diye sordu.

"Korkunç derecede şaşıalı bir şey olacak," diye söz verdi Robert ona. "Zevkten dört köşe olacaksınız. Ama önce annenize göstermelisiniz. Böylece onun onayını da almış olursunuz. Kraliçe'nin gardiobu bu iş için son derece uygun. Tamamı kaba ve çirkin."

"Giyindikten sonra yanınıza gelip göstermeyeyim mi? Akşam yemeğinden önce odanıza gelebilirim." Laetitia baştan çıkarıcı bir edayla konuşuyordu.

Robert etrafını göz ucuyla süzdü. Kraliçe bahçeden geri dönmüş, pencere önünde William Cecil'le derin bir sohbete dalmıştı. Laetitia'nın müstakbel kocası ise bir duvar dibine sinip

kollarını kavuşturmuş ortalığı hırçın bakışlarla süzüyordu. Robert bu sohbete artık bir son vermesi gerektiğinin farkındaydı.

"Şüphesiz odama gelemezsiniz, tabii ki," dedi. "Bir leydi gibi davranmak zorunda olduğunuzu sakın unutmayın. Ben hanımefendinizle konuşurken siz de bedbaht nişanlınızın, zavallı Devereux'un yanına gidip ona karşı nazik olmayı deneyebilirsiniz."

"Sizin hanımefendiniz." Laetitia küstahlıkta sınır tanımıyordu.

Robert duraksayıp şimşek çakan bakışlarını genç kadına doğrulttu. "Haddinizi bilin, küçük hanım," dedi sessizce.

BAKİRENİN ÂŞIĞI -341

"Çekici olduğunuz aşikâr, babanızın güçlü bir adam olduğu da. Annenizi Kraliçe'nin ne kadar sevdiği de ortada, ama o küçük aklınızla skandal çıkarmaya kalkarsanız sizi onlar bile kurtaramaz."

Laetitia sert bir çıkış yapmaya hazırlanıyordu ki Robert'ın bakışlarındaki keskin öfke cesaretini kırdı. Bakışlarını Dud-ley'nin postallarına dikip, "Özür dilerim Sor Robert, beni yanlış anlamanızı istemem," dedi.

"Tamam, iyi hadi," dedi Robert ve arkasını dönüp Laetitia'nın yanından uzaklaştı, gülünç bir şekilde kızın yanlış şeyler söylemiş olmasına rağmen asıl fazla övünüp haddini bilmeyenin de kendisi olduğunun bilincindeydi.

Pencere kenarında duran Elizabeth, Cecil'e kısık sesle bir şeyler anlatıyordu. Konuya kendini öyle kaptırmıştı ki, Robert'ın kendisine doğru geldiğini bile fark etmedi. "Sağ salım gittrmi?"

"Gitti ve anlaşmanızı da beraberinde götürdü." "Ortada yazılı hiçbir şey yok."

"Majesteleri, sözünüzden dönmeyi düşünüyor olamazsınız. İskoç tahtını ele geçirirse evleneceğinize söz verdiniz.", "Söz verdiğimi biliyorum," dedi Elizabeth serinkanlı bir şekilde.

"Ama çarpışmada hayatını kaybederse üstünde bu konuya dair yazılı bir belge bulunmasını istemem tabii."

Eh, diye düşündü Cecil, ben de Kraliçe'nin kendini ona çok kaptırdığını zannediyordum, ne de olsa yakışıklı bir adam ama Elizabeth adamın onun uğrunda can verdiğini düşünürken bile aklına belge ve kanıt bırakmak gelebiliyor. "Yazılı hiçbir belge yok, ama verilmiş sözüünüz var. Ayrıca onun ve benim sözlerim de," diye hatırlattı Cecil. "İskoç-ya'yı Fransız işgalinden kurtarırsa onunla evleneceğinizi söylediniz."

342 | Philippa Gregory

"Ah, evet Cecil." Elizabeth kara gözlerini kocaman açtı. "Aynen öyle."

Kraliçe tam arkasını dönmeye hazırlanıyordu ki Cecil istifini hiç bozmadı. "Bilmeniz gereken bir şey daha var, Majesteleri."

Elizabeth duraksadı. "Evet?" "İstihbaratıma göre hayatınız tehlike altında." Kraliçe bir anda kendine geldi. Yüzünün endişeyle nasıl değiştiği Cecil'in dikkatinden kaçmadı. "Yeni bir suikast girişimi mi? Bir yenisi daha mı yoksa!" "Maalesef evet." "Papa'nın adamları mı?" "Bu kez onlar değil."

Elizabeth titrediğini saklamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Daha kaç kişi beni hedef alacak? Mary'yi kimse sevmezdi, ama o bile benim kadar çekmedi."

Ne söylenebilirdi ki, Elizabeth haklıydı. Mary'den kimse hoşlanmıyordu ama hiçbir hükümdar da Elizabeth kadar tehdit altında kalmamıştı. Elizabeth'in güçlü kişiliği ve başına buyrukluğu dikkat kadar tepki de çekiyor, halkın büyük bir kısmı Kraliçe ölüp gitse her şeyin yoluna girebileceğini düşünüyordu.

Elizabeth, Cecil'e arkasını döndü. "Öyle ya da böyle suikast planı yapan her kimse yakaladınız, değil mi?"

"Şu an iz sürmeye devam ediyorum. Muhbirimin kısa zamanda daha somut kanıtlar getireceğine eminim. Ben yine de sizi önceden uyarmak istedim çünkü bu sefer hedefte sadece siz yoksunuz."

Kraliçe'nin merakı kamçılandı. "Başka kim var?"

"Sör Robert Dudley."

Yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım, olamaz!"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 343

Aman Tanrım, o düzenbazı bu kadar seviyor olabilir mi?' diye içinden heyecan çığlıkları atıyordu Cecil, Kendi canı söz konusuken umursamayabiliyor ama kurban olarak Dudley'nin adını verdiğim zamansa içi çekiliyor. "Maalesef öyle, üzgünüm."

Elizabeth'in gözbebekleri küçüldü. "Ona kim zarar vermek isteyebilir ki?"

Cecil o anda beynindeki fikirlerden kurtarıcı planı yapmaya başladı. "Baş başa birkaç kelime edebilir miyiz?"

"Birlikte yürüelim," dedi Kraliçe hemen, elini çarçabuk Cecil'in omzuna koyup yürümeye koyuldu. "Beni hepsin-" den kurtar."

'.'- Cecil, Elizabeth'in eldiveninin içinde avuçlarının terden sırlıslam olduğunu fark etti. Âşığına bir şey olacak diye ödü kopuyor, diye düşündü. İşler umduğumdan da karışık, yasak aşkın ateşi bacayı tümünden sarmış!

Cecil, Elizabeth'in eline hafifçe vurdu, kendini toparlamaya ve aklına üşüşen türlü düşünceyi saklamaya çalışıyordu. Önlerinden geçen saray görevlileriyle selamlaşırken ka-rıkoca sohbet eden Knollysler'in kaçamak bakışını sezdi.-Kızları Laetitia ise genç Walter Devereux, Mary Sidney ve Bacon kardeşlerle sohbeet dalmıştı. Bir başka köşede bir grup tüccar ve İspanya elçisinin yardımcıları laflıyordu. Karşıdan bakınca her şey olağan seyrinde ve sıradan gözüküyordu. Ne garip yabancı bir yüz, ne de olağanüstü bir teh-ike sinyali vardı.

Yürüye yürüye koridorun sonundaki nispeten daha ten-a köşeye vardılar. Böylece kimse Elizabeth'in'yüzüne yer-eşen o acıklı korkuyu göremeyecekti.

"Cecil, kim neden Sör Robert'a zarar vermek istesin?"

344 | Philippa Gregory

"Majesteleri bunu yapabilecek o kadar çok insan var ki," dedi Cecil Kraliçe'ye kibarca. "Yoksa düşmanları olduğundan size hiç bahsetmedi mi?"

"Sadece bir kere," dedi Elizabeth de. "Bir keresinde çevresinin kendisine dış bileyen düşmanlarla sarılı olduğunu söylemişti. Ben sanmıştım ki... Ben... Rakiplerinden söz ettiğini düşünmüştüm."

"Bana kalırsa düşmanlarının yansının bile farkında değil," dedi Cecil meşum bir haber verir gibi. "Katolikler kilisedeki değişim için Dudley'yi suçluyor. İspanyollar ona âşık olduğunuzu düşünüyor, eğer Sör Robert ortadan kalkarsa kendi eş adaylarıyla evleneceğinize inanıyorlar. Fransızların nefretinin kökeni daha da geriye gidiyor, Philip için St. Quentin'de Fransa'ya karşı çarpıştığı günlere... Avam kamarası ise sizi meşgul edip kraliyet işlerinin aksamasına neden olduğu kanısında. Öte yandan bu topraklarda yaşayan Arundel'den Norfolk'a kadar tüm Lordlar'ın en büyük gaye- . sinin Robert'ın cenazesinde bir araya gelmek olduğuna kalıbımı basarım. Hepsi sizin ona bağlılığınızı kıskandığı gibi, hakkınızda türeyen skandallar yüzünden de onu suçluyor." "Bu kadar kötü olamaz."

"Kendisi İngiltere'nin en seilmeyen adamı maalesef. Ve siz ne kadar onun etkisi altında gözükürseniz tehlike hem siz, hem de Sör Robert için bir o kadar artacak. Sizi hedef alan suikast girişimlerini bertaraf edebilmek için geceler ve gündüzler harcadım, ama o..." Cecil duraksayıp pişmanlıkla başını ileri geri salladı. "Onu nasıl koruyabileceğimden emin değilim."

Elizabeth her an yere yığılacak gibi duruyordu. "Onu korumak zorundayız. Daimi muhafızları olmalı ve sen de canına kimin kastedebileceğini bir an evvel çözmelisin. O

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 345

haddini bilmeyen her kimse hemen bulunup tutuklanmalı, sonra da ne yapın edin ve kiminle iş birliği içinde olduğunu öğrenin. Sınır tanıma Cecil, her kimden şüphelenirsen zindana kapat ve gerçeği anlatana kadar işkenceden vazgeçme..."

"Kendi öz amcanız!" diye haykırdı Cecil. "İngiliz Lordla-rı'nın yarıdan fazlası! Majesteleri, durum sandığınızdan daha kritik. Siz ve sizin gibi ancak bir elin parmaklarını geçmeyecek insan Dudley'ye müsamaha gösteriyor."

"Robert sevilen biridir," Elizabeth, Cecil'in kulağına fısıldadı.

"Sevenleri belli, ailesi ve ekmeğini ondan kazananlar," dedi Cecil mağrurca.

"Ne yani, sen sevmiyor musun?" Elizabeth karanlık bakışlarını tecrübeli danışmanına dikti. "Ah, Cecil, sen de ondan nefret ediyor olamazsın. En azından benim için, onun arkasında durmalısın. Dudley'nin benim için ne anlam ifade ettiğini, hayatımı nasıl renklendirdiğini en iyi sen biliyorsun. Senin dostluğuna ihtiyacı var. Eğer beni seviyorsan, onu da sevmek zorundasın."

"Ah, elbette arkadaşı olarak sonuna kadar arkasında-yım," dedi Cecil dikkatlice. Sizin ya da Robert'ın aksini düşünmesine müsaade edecek kadar aptal mıyım ben?

Elizabeth silkinip toparlanmaya çalıştı. "Ah, Tanrım, onun güvenliğini sağlamak zorundayız. Ben onsuz yaşayamam, eğer... Onu korumalısın, Cecil, lütfen. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Sör Robert'ı korumanın tek yolu onu biraz gözünüzden dü sürmeniz," diye yanıt verdi Cecil. Dikkatli olmalısın, Cecil, diye kendi kendini uyardı, fazla ileri gitmemeye çalış. "Dudley'yle evlenemezsiniz, Prenses. O evli bir erkek, iyi

346 | Philippa Gregory

huylu, sakın, sevilip sayılan hoş bir karısı var. Sizin için iyi bir arkadaştan fazlası olamaz. Eğer onu kurtarmak istiyorsanız, bırakın gitsin. Saray eşrafı arasında değer verdiğiniz bir isim, kıymetli at terbiyeciniz olabilir ama daha fazlası değil." Elizabeth son derece bitkin görünüyordu. "Bırakayım gitsin mi?"

"Bırakın evine, karısına dönsün. Karısına dönerse tüm dedikodular biter. Siz de sadece kuzeye odaklanıp ülkenin çıkarlarını düşünebilirsiniz. Özgür bırakın kendinizi, sarayın diğer yakışıklılarıyla dans etmeyi deneyin biraz da!"

"Özgür bırakmak mı?" Elizabeth bir çocuk gibi tekrarlayıp duruyordu.

Cecil her ne kadar mantığıyla hareket eden bir adam olsa da karşısında duran genç kadının çektiği acı içine dokundu. "Prenses, bu yolun sonu yok," dedi Kraliçe'ye sessizce. "O evli bir erkek ve ortada hiçbir neden yokken karısını bir kenara itemez. Sırf kendi tutkularınızı düşündüğünüz için Robert'ın evlilik akdini durup dururken iptal edemezsiniz. Sizinle asla evlenemez; ona âşık olabilirsiniz ama siz de biliyorsunuz, bu aşk sonsuza dek onursuzca anılmaya mahkûm. Ne iki sevgili, ne de karıkocaolabilirsiniz, onu sevdiğinizi belli etmeniz bile çok tehlikeli... Adınız birkaç skan-dala daha karşırса, bedelini tahtınızla ödeyebilirsiniz. Hatta söylemeye dilim bile varmıyor ama bedel hayatınız dahi olabilir!"

"Doğduğum günden beri hayatımla bedel ödeme tehlikesi altındayım," diye parladı Elizabeth.

"Ama bu kez onun hayatı da söz konusu." Cecil, Kraliçe'yi nereden vurması gerektiğini anlamıştı. "Robert'ı kayırmanız ve onunla bizzat ilgilenmeniz onun ölüm fermanını kendi ellerinizle imzalamanız demek."

BAKİRENİN ÂŞIĞI « 347

"Olabilir, onu korumak zorunda olan sensin," dedi Kraliçe inatla.

"Ama onu aileniz ve arkadaşlarınıza karşı da koruya-mam," diye istifini bozmadan cevap verdi Cecil. "Bunu ancak siz yapabilirsiniz, nasıl yapacağınızı da anlattım. Bence artık ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz."

Elizabeth, Cecil'in koluna yapıştı. "Gitmesine göz yumamam," dedi hafif bir inilti çıkararak. "O benim tek... O benim tek aşkım... Tıpış tıpış karısının kollarına gitmesine seyirci kalamarri. Benden bunu istemen için kalp yerine taş taşıyor olman lazım. Hayır, Cecil, gitmesine izin veremem." '- "O halde ölüm fermanını kendi ellerinizle yazıyorsunuz demektir," dedi Cecil acımasızca. -Elizabeth olduğu yerde sendelemeye başladı. "Ben iyi değilim. Kafi çağırın bana." Kraliçe'nin sesi bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu.

Cecil, Kraliçe'nin koluna girip koridorun sonuna kadar taşıdı, uşaklardan birine de Kat Ashley'i çağırmasını emretti. Kat geldiğinde önce Elizabeth'in beti benzi atan yüzüne, sonra da Cecil'in gergin yüzüne bakakaldı. "Ne oldu?"

"Ah, Kat," Elizabeth'in sesi güçlkle çıkıyordu. "Daha kötüsü olamazdı, daha kötüsü..."

Kat Ashley öne doğru atılıp sarayın meraklı bakışlarından Kraliçe'yi korumaya çalıştı ve onu çabucak odasına yönlendirdi. İlgiyle izleyen saray eşrafı ise Cecil'e çevirdi bakışları ve Cecil de onlara gülümsedi.

(>)

m

• •"

Dışarıda yağmur yağıyordu. Damllar Windsor Kalesi'nin camlarını hızla döverken denizliklerden gözyaşları gibi ak;

348 | Philippa Gregory

yordu. Elizabeth, Sör Robert'ın yanına gelmesi için haber saldı, kendileri pencere önünde konuşurken nedimelerinin de şömine başında oturmasını salık verdi. Dudley üstünde koyu kırmızı kadife ceketiyle içeri girdiğinde Kraliçe pencere önünde arkadaşları tarafından dışlanmış içine kapanık genç bir kız gibi tek başına ayakta duruyordu.

Elizabeth'in yalnız olduğunu gören Robert yanına gidip - selam vermekte gecikmedi. "Aşkım?"

Yüzü bembeyaz, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı ve şişti.

"Ah, Robert!"

Robert tam Kraliçe'yi koltuğunun altına almak için davrandı ki, kendine geldi, yalnız olmadıklarını ve insanların içinde ona dokunmaması gerektiğini hatırladı. "Sorun nedir, hayatım?" diye öğrenmek istedi. "Herkes hastalandığını düşünüyor, seni göremeyince ben de çok endişelendim. Neler oluyor? Bu sabah Cecil sana ne söyledi?"

Elizabeth başını pencereye çevirip buğulu cama işaret parmağıyla dokunup çıkan ize bakakaldı. "Beni uyardı," dedi sessizce.

"Ne hakkında?" "Yeni bir suikast girişimi."

Robert'ın eli gayriihtiyari kılıcının her zaman asılı olduğu yere gitti ama Kraliçe'nin dairesine kimsenin silahlı girmesine izin verilmiyordu. "Aşkım, korkma sakın. Karşına kim di-kilirse dikilsin, seni koruyacağım."

"Hayatı tehlikede olan sadece ben değilim," diye Robert'ın sözünü kesti Elizabeth. "Eğer öyle olsaydı inan bana bu kadar endişelenmezdim."

"O halde?" Robert'ın kalın kara kaşları çatıldı. "Seni de öldürmek istiyorlar," dedi Kraliçe sessizce. "İkimizin de iyiliği için, Cecil seni göndermem gerektiğini söylüyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 349

Kahrolası, kurnaz yaşlı kurt! Robert içinden küfürler savuruyordu. Ne dahiyane bir atak: Majesteleri'nin aşkını bana karşı koz olarak kullanmak!

"Demek tehlikedeyiz," diye yineleyip durumu kavradığını belli etti. "Elizabeth, yalvarırım izin ver, karımdan ayrılmamı sağla. Bırak da seninle evleneyim, kocan olayım. Hemen evlenip bir de çocuk yaparsak o tehlikelerin hiçbirisi bize bir daha asla bulaşamaz."

Elizabeth başını iki yana salladı. "Sen de beni uyardıydın, sana za"rar verecekler. Robert, sana zarar gelmesini göze alamam... Seni özgür bırakacağım!"

"Hayır!" Robert şaşkınlıktan bağırınca şömine başında devam eden sohbet aniden son buldu ve nedimeler ikilinin diyaloguna kulak kesildi. Robert daha dikkatli davranması gerektiğini farkedip Kraliçe'ye iyice yaklaştı. "Hayır, Elizabeth, bunu yapamazsın. Olamaz. Sen beni, ben de seni severken beni kendinden uzaklaştıramazsın... Üstelik de bu kadar mutluyken! Mutluluk için bu kadar uzun zaman bekleyip bedel ödedikten sonra şimdi nasıl vazgeçersin?"

Elizabeth tüm gücünü topladı, duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Robert, ağlamamak için dudaklarını ısırıldığını gördü. "Vazgeçmek zorundayım. Zaten benim için yeterince zor, lütfen sen de zorlaştırma. Kalbim parçalanıyor, aşkım."

"Ama burada söyle! •Tüm sarayın önünde söyle!"

"Ah, Robert, başka bir yerde söyleyebileceğimi mi sanıyorsun? Bunu yapacak gücü kendimde zaten zor buluyorum. Baş başa olursak asla söyleyemeyebilirim. Sana doku-namamalı, kollarına atılamamalıyım. Ve şimdi bana bir söz vermeni istiyorum; fikrimi değiştirmeye çalışmayacaksın. Benden vazgeçmeli ve evlilik hayallerini kafandan çıkarma-

350 | Philippa Gregory

lısın. Ben de seni özgür bırakmalı, azat etmeliyim. Zaferle dönerse Arran'la, dönemezse Arşidükle evlenmeliyim."

Robert itiraz edecekmiş gibi başını kaldırarak diklendi.

"Fransızlar'ı durdurmanın tek yolu bu," dedi Kraliçe basit bir dille. "Arran ya da Arşidük, ikisinden birini seçmeliyim. Fransa'ya karşı İskoçya'da sağlam durabilmemiz için bir müttefike ihtiyacımız var."

"Beni bir kraliyet uğruna mı harcayacaksın?" Robert, Elizabethan canını yakmak istiyordu.

"Başka bir şey için olsa, senden asla vazgeçemezdim," diye cevap verdi Elizabeth de duruşunu bozmadan. "Senden bir şey daha isteyeceğim."

"Yapma Elizabeth, ben sana kalbimi verdim, daha başka ne isteyebilirsin ki?"

Elizabeth'in koyu kara gözleri yaşlarla doldu, titreyen elini Robert'ın omzuna koydu. "Sonsuza dek dostum olarak kalmanı istiyorum. Bir daha asla sevgili olamasak bile, ben bir başka erkeğin karısı olsam bile ölene dek dostum kalır mısın?"

Robert, nedimelerin gözünün üstünde olduğunu bile bile usul usul Elizabeth'in bu z kesmiş elini ellerinin arasına aldı, başını eğip içten bir öpücük kondurdu. Sonra da Elizabeth'in önünde diz çöktü ve o bilindik sadakat hareketini göstermek için ellerini göğsünde kavuşturdu. Elizabeth de öne eğilip Robert'ın birleşen ellerini elleri arasına alıp tuttu.

"Tüm kalbim ve ruhumla," dedi Robert, "sonsuza dek seninim. Kraliçem olduğun için bu hiç değişmeyecek, ama asıl önemlisi havatım boyunca gerçekten sevdiğim tek kadın sensin! Düğününde dans etmemi istesen bile, yine elimden geleni yaparım. Eğer beni bu felaketten kurtar-

mak ister ve yeniden çağırırsan da koş a koş sana geri dönerim. Sonsuza dek dostun kalacağım, seni hep sevecek, aşkınla yaşayacağım, Tanrı'nın huzurunda ben senin kocan, sen benim karımsın, Elizabeth. Bugün ve yarın... Her zaman emrine amade olacağım. Ölene dek seninim, senin kalacağım."

İkisi de yaprak gibi titriyor, birbirlerinden asla ayrılmaz-mış gibi tutkuyla gözlerinin içine bakıyorlardı. Hiç bitmeyecekmiş gibi uzayıp giden bu sahneyi bölme cesaretini sonunda kendinde bulan Kat Ashley'den başkası olmadı. "Majesteleri," dedi kibarca. "İnsanlar konuşacaktır." "- Elizabeth toparlanıp Robert'ın elinden kurtuldu, Robert da ayağa kalktı.

. "İstirahat etmelisiniz, Leydim," dedi Kat yavaşça, bir yandan da sapsarı kesilen Robert'ın allak bullak yüzünü süzüyordu. "Majesteleri pek iyi görünmüyor," diye ekledi. "Bu kadarı ona çok fazla geldi. İzin verirseniz onu yatıracağım, Sör Robert."

"Dilerim Tanrı bir an önce sizi sağlığınıza kavuşturup sonsuz mutlulukla kutsar, Majesteleri," dedi Robert tutkuyla ve Kraliçe'nin yüzüne bakmadan hayalkırıklığını gizlemeye çalışarak aceleyle kendini kapının dışına attı.

Bay Hayes'in babası yıllarca Dudley Ailesi'nin arazilerini icar karşılığı işletmiş bir çiftçiyken, zamanla yün ticareti sayesinde yükselip sonunda Chislehurst'a belediye*: başkanı olmuştu. Oğlunu en iyi okullarda okutup avukat .olmasını sağlamış, öldüğünde de genç adama hatırı sayılır; bir servet bırakmıştı. John Hayes, Dudleyler'le aile bağlarını koparmamış.

352 | Philippa Gregory

Robert'ın annesine arazilerini ve unvanını yeniden kazanabilmesi için yol göstermiş, Robert yeniden yükselişe geçtiğinde de Robert'ın servetini yönetmesine birçok açıdan yardımcı olmuş, şehirdeki işlerinin iyiye gitmesini sağlamıştı.

Amy sıklıkla Hayes Sarayı'nda ve Chislehurst'te yanında kalırdı, Robert aralarına katıldığında da çoğunlukla iki adam ya iş konuşur, ya da kumar oynarlardı. Yeni yatırım sahalarını değerlendirmeden de olmazdı tabi.

Dudley konvoyu Hayesler'iii evine öğle vakti vardı, Amy hâla sıcak ve parlak eylül güneşinden istifade edebildiği için fazlasıyla mutluydu.

"Leydi Dudley." John Hayes tüm nezaketiyle Amy'nin elini öptü. "Sizi yeniden görmek ne güzel. Bayan Minchin size her zamanki odanıza kadar eşlik edecek, bahçeye bakan odayı tercih edeceğinizi düşündük."

"Evet, bahçeye bakan odayı tercih ederim," dedi Amy de. "Lordum'dan haber var mı?"

"Sadece hafta içinde sizi görmekten mutluluk duyacağına dair bir not ulaştı elimize," dedi John Hayes. "Ama hangi gün gelebileceğini söylememiş. Zaten o yoğunluğun arasında kesin bir tarih vermesini de bekleyemeyiz, öyle değil mi?" Bay Hayes, Amy'ye içtenlikle gülümsedi.

Amy de ona gülümsedi. Hayır, ne de olsa Kraliçe'nin onu hangi gün serbest bırakacağını bilemez, dedi beynindeki o kıskanç ses. Amy parmaklarıyla cebindeki tespihi yokladı. "Ne zaman gelirse gelsin, Lordum'u görmekten onur duyarım," dedi Amy ve arkasını dönüp odasına çıkmak üzere kendisine yol gösteren hizmetçinin peşine düştü.

Bayan Oddingsell eve girerken kapüşonunu geri itirdi, eteğindeki tozları silkeliyordu. Eski dostu John Hayes'in elini içtenlikle sıkı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 353

"Gayet iyi görünüyor," dedi Bay Hayes şaşırarak, Amy'nin yatak odasını başıyla işaret ederek konuşuyordu. "Halbuki sık sık hastalandığını duymuştum."

"Ah, siz de mi duydunuz? Kimden duydunuz?" Lizzie mesafesini korumaya özen gösteriyordu.

John Hayes vereceği cevabı bir an için düşündü. "Sanırım iki yerden. Önce kilisede konuşulurken duydum, ertesi gün de katibim ofiste söyledi."

"Amy'yi neyin bu hale getirdiğini de söylediler mi?"

"Katibimin söylediğine göre göğsünden şikâyeti varmış. Ameliyat etmek için uygun değilmiş galiba. Sağda solda konuşulanlara bakılırsa da Robert boşanmayı düşünüyormuş, Amy de kocasına asla bir çocuk veremediği için evliliğini iptal edip bir kadınlar manastırına yerleşmeyi kabul etmiş."

Lizzie duydukları karşısında öylesine gerildi ki, dudaklarını ısırırdı. "Bu kocaman bir yalan," dedi yumuşak bir sesle. "Sizce böyle saçma dedikodular yaymak kimin menfaatine olabılır? Neymiş, Dudley'nin karısı hastaymış ve tedavisi yokmuş."

Lizzie'nin anaç bir tavırla sert çıkışı John Hayes'i şaşırttı.

"Bunlar derin mevzular, Bayan Oddingsell. Daha da derinlerine gittiğini duydum hatta..."

"Aşk yaşadıklarını mı mesela?"

Bay Hayes gözleriyle kendi evinin salonunu kolağan etti. İsimleri zikredilmese de Majesteleri ve Dudley hakkında bu şekilde konuşmanın ne kadar güvenli olacağından emin olmak istiyordu.

"Karısından ayrılıp bahsettiğiniz Leydi'yle evlenmeyi -planladığını duydum. Kaldı ki, Leydi'nin de bu boşanmayı gerçekleştirecek gücü ve tutkusu var."

354 | Philippa Gregory

Lizzie başını salladı. "Görünüşe bakılırsa herkes aynı şeyleri düşünüyor. Ama tüm bunların hiçbir mesnedi yok, olamaz da..."

Hayes kafa salladı. "Çocuk doğuramayacak kadar hasta olduğu kulaktan kulağa yayıldıysa bir kenara atılması hiç de zor olmaz." Hayes fısıldayarak konuşuyordu.

"Ya da herkes ölümcül bir hastalığı olduğuna inanırsa, ölümü kimseyi şaşırtmaz." Lizzie, Hayes'ten de kısık sesle konuşuyordu.

John Hayes, duydukları karşısında adeta şoka girdi ve alelacele haç çıkardı. "Tanrım! Bayan Oddingsell, böyle bir şey öne sürebilmek için çıldırmış olmalısınız. Gerçekten böyle bir şey olabileceğine ihtimal vermiyorsunuz, değil mi? O asla böyle bir şey yapmaz, yo, Sör Robert olamaz bu!"

"Ne düşüneneğimi bilmiyorum. Bildiğim tek şey Abingdon'dan buraya gelene kadar geçtiğimiz her yerde ayrı bir dedikodu kazanının kaynağı. Leydim'in ölümcül bir hastalığa yakalandığı ve Majesteleri ile Sör Robert arasındaki münasebet! Yolda mola verdiğimiz hanlardan birinde, çalışanlardan biri kendi kendine doktora ihtiyacımız olup olmadığını bile sordu. Herkes ama herkes Amy'nin hastalığından ve kocasının gönül işlerinden dem vuruyor. Dolayısıyla ne düşüneneğimi gerçekten bilmiyorum."

"Lord böyle bir şey yapmaz," dedi Bay Hayes sadıkça. "Sör Robert, Amy'yi asla incitmez."

"Ben artık hiçbir şeyden emin olamıyorum," diye cevapladı Lizzie.

"Peki eğer Sör Robert değilse, bu dedikoduları kim çıkarıyor? Ve ne için?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 355

Lizzie boş gözlerle bakıyordu. "Ülkeyi Sör Robert'ın boşanması ve yeniden evlenmesi için kim hazırlamak ister? Sanırım bunu ancak evlenmek istediği kadın yapar."

Mary Sidney, ağabeyinin Windsor'daki dairesinde şöminenin önünde oturuyordu. Yavru tazi köpeği ayağının dibinde durmuş, Robert'ın binici botlarından birinin parmak kısmını dişliyordu, Mary de diğer ayağıyla tembel tembel hayvanın karnını sevdi.

"Onu rahat bırak, evlat, şımartacaksın," diye emretti Robert.

"Beni yalnız bırakmayacak ama," diye karşılık verdi Mary. "İn ayağımdan, seni canavar!" Mary hayvanı biraz daha okşadı ve yavru köpek-zevkten çığlık atar gibi sesler çıkardı.

"Asil bir köpek olduğuna kim inanır ki?" diye yorum yaptı Robert, bir taraftaî da bir mektubun altına imza atıp bir kenara koydu ve sonra bir sandalye çekip şöminenin başına oturdu. "Hiç zevk sahibi değil."

"Ben asil kandan gelen soylu köpekler büyüttüm ama onlar da böyle ayaklarımla oynamayı seviyordu," dedi Robert'ın kardeşi gülerek. "Bana tapmaları soylu olmadıklarını göstermez."

"Ve haklılar da zaten," diye karşılık verdi Robert. "Ama ya kocan Sör Henry'ye de asil kandan gelmeyen bir yavru köpek der miydin?"

"Suratına karşı asla," diye gülümsedi Mary.

"Kraliçe bugün nasıllar?" Robert bir anda ciddileşti.

"Çok sarsıldı. Dün gece ağzına tek bir lokma bile koymadı. Bu sabah sadece bir kupa sıcak bira içip hiçbir şey

356 | Philippa Gregory

yemedi, bahçede yalnız başına bir saat boyunca yürüdü. Geri döndüğünde perişan görünüyordu. Kat sürekli odasına girip çıktı, Elizabeth giyinip dışarı çıktığında ise tek kelime etmedi, gülümsemedi bile. Gün boyu hiçbir işe elini sürmedi, kimseyi de görmek istemedi. Cecil'in, Majesteleri'nin peşinde bir tomar mektup ve evrakla dolaşmasına rağmen hiçbir şey karara bağlanamadı. Herkes böyle giderse İskoçya'da mağlup geleceğimizi söylüyor." Robert başını sallamakla yetindi.

Mary tereddütte kaldı. "Ağabey, bana neler olup bittiğini anlatmaksın. Dün Majesteleri'ne ne söyledin? Kalbinin kırıldığı yüzünden belli, son nefesini vermek üzereymiş gibi bir hali var..."

"Benden ümidi kesti," dedi Robert uzatmadan. Mary Sidney şaşkınlıkla iç geçirip gayri ihtiyari elini ağzına kapattı. "Olamaz!"

"Ama oldu. Ömrümün sonuna dek arkadaş kalmamızı istediğini ama başkasıyla evlenmek zorunda olduğunu söyledi. Cecil, Kraliçe'yi bana karşı doldurmuş ve o da galeyana gelmiş."

"Ama neden şimdi?"

"Önce dedikodular, sonra da tüm gözlerin üstüme doğrulması yüzünden."

Mary başını eğdi. "Dedikodu kazanı her yerde kaynıyor. Benim hizmetkârlarımdan biri bile geçen gün Amy'nin hastalığı ve zehirlenmiş olabileceğine dair kuyruklu yalanlarla bezeli bir hikâyeye çıktı geldi. Tüylerimin nasıl diken diken olduğunu tahmin edersin."

"Oracıkta icabına baktırsaydın."

"Anlattığı hikâyeleri kafasından uyduruyor olsaydı bir dakika düşünmezdim. Ama sadece her köşe başında konu-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 357

şulanları tekrar ediyordu. Halkın Kraliçe ve senin hakkında söyledikleri utanç verici. Yardımcılarından birine evvelsi gün harada saldırıldığını biliyor muydun?" Robert olumsuz anlamda başını salladı. "Ve bu ilk de değil. Hizmetliler şehre inerken ailemizin özel üniformasını giymek istemediklerini söylüyorlar. Bizim hanedan armamızdan utanıyorlar, Robert."

Robert'ın kaşları çatıldı. "Durumun bu kadar kötü olduğunun farkında değilim."

"Hizmetkârımın anlattığına göre saraydaki Lordlar'ın çoğu Kraliçe'yle evlenmeni seyredeceğine seni kendi elleriyle öldürmeyi tercih edeceğine yemin ediyormuş."

Robert kafa salladı. "Ah, Mary, böyle bir şey asla olmayacak. Nasıl olabilir ki? Ben evli bir erkeğim."

Mary duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Ben sanıyordum ki... Sen ve Majesteleri'nin.... Bir planı var. Hatta belki de..."

"Sen de en az diğerleri kadar fesatsın o halde, kardeşim. Boşanma, evlilik ve tahta geçişim konusunda yalan üstüne yalan uyduranlar gibisin..." Robert gülümsemeye çalışıyordu. "Hepsi külliye saçmalık. Kraliçe'yle aramda kısa bir yaz aşkından fazlası yaşanmadı, zaten o da dans, turnuva ve renkli çayırıldaki keyifli piknik ve av partilerinden öteye gitmedi. Yaz bitti ve kış kapıya dayandı. Şimdi Hayesler'in yanında kalan Amy'yi ziyaret etmem gerekiyor. Cecil'in öngörülerine göre İskoçya'daki savaşa İngiltere'nin katılması da kaçınılmaz, ki bence Cecil haklı. Majesteleri'nin artık gerçek bir* kraliçe gibi davranma zamanı geldi. Yaz aylarını diklenerek ve gönlünce eğlenerek geçirdi. Sıra şimdi ülkesinin güvenliğini garanti altına alacak bir izdivaç yapmaya geldi. İskoç-ya'yı kazanabilirse tercihini Kont Arran'dan yana kullanacak."

358 | Philippa Gregory

O olmazsa en güçlü aday Arşidük Charles gibi duruyor. Temmuzda bana karşı her ne hissetmiş olursa olsun, en geç Noel'le birlikte ikisinden biriyle evlenmesi gerektiğini biliyor."

"Sence gerçekten farkında mı?" Mary'nin ağzı açık kalmıştı.

Robert başını sallamakla yetindi.

"Ah, Robert, günlerdir oturduğu yerden boş gözlerle etrafını süzmekten başka hiçbir şey yapmıyor. Ağzını bıçak açmaması da cabası. Kalbi çok kırılmış olmalı."

"Evet," dedi Robert. "Kalbi kırılmış olabilir ama yine de doğru olanın bu olduğunu biliyor. Ülkesinin güvenliğini görmezden gelip tehlikeye atamaz. Kaldı ki, o her zaman çok cesur davrandı, bu kez de öyle olacak. Halkını hayal-kırıklığına uğratmayacağına eminim. Ülkesi için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayacaktır. Benden ve aşkımdan vazgeçmek zorunda kalsa bile..."

"Peki sen bunun altından kalkabilecek misin?"

Ağabeyinin yüzü öyle gergin görünüyordu ki, zindandan çıktığı günden bu yana onu hiç böyle görmediğini düşündü Mary. "Gerçek bir erkek gibi bu durumla baş edebilirim. Majesteleri'nin kendinde bulduğu cesareti benim de kendimde bulmamam için hiçbir sebep yok. Hem öyle ya da böyle, yine de bir arada olacağız. Kalplerimiz beraber çarptığı gibi beraber kırıldı."

"Amy'ye geri dönecek misin?"

Robert omuz silkti. "Ben onu hiçbir zaman terk etmedim ki. Son görüşmemizde münakaşa ettik, o kadar, dedikodular onu da huzursuz etmiş olmalı. Onu bırakmam gerekeceğini söyledim ama o bana bir an olsun inanmadı. Davasından vazgeçmemekte diretti. Yüzüme karşı evli olduğumuzu ve asla boşanamayacağımızı söyledi. Haklı olduğunun da far-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 359

kındayım. Kalbim Amy'den asla ayrılamayacağımı söylüyor. Bana karşı bugüne kadar ne kusur işledi ki? Onu nasıl zehirleyebilirim, ya da kör bir kuyuya yuvarlayabilirim, Mary, senin aklın alıyor mu? Kısacası her şeyi bir kenara koyayım, Kraliçe'yle aramda kısa süren bir yaz aşkı ve birkaç masum öpücük ve anlık flörtlerden fazlası yaşanmadı. Evet, Majeste-leri'yle

öpüştüğümüzü kabul ediyorum." Robert'ın dudaklarına hınzır bir gülümseme yerleşti. "Ne büyük haz aldığımı, ne kadar etkilendiğimi de gizleyecek değilim. Ama hepsi bu. O İngiltere'nin Kraliçesi, bense sarayın at terbiyecisiyim. Üstelik ben evli bir erkeğim, Majesteleri ise ülkesini korumak için doğru bir evlilik yapmak zorunda olan genç bir kadın."

Mary'nin gözleri yaşla doldu. "Robert, senin adına çok korkuyorum. Ya bir daha asla Elizabeth'ten başkasını seve-mezsen? Ya son nefesini verene dek kalbinde bu sonu olmayan aşkı taşımak zorunda kalırsan..."

Robert yamuk bir gülüş çaktı. "Bu doğru, Elizabeth'i çocukluğumdan beri seviyordum ama son aylarda ona gerçekten âşık oldum ve tutkuyla bağlandım. Bir gün bir kadına böylesi derin ve sarsılmaz duygular besleyebileceğimi asla tahmin etmezdim. Kalbimin taşıdığını sanıyordum ama yanılmışım.Elizabeth benim için her şey demek. Beni terk etmesine seyirci kalabilecek kadar çok seviyorum onu. Onun iyiliği için Kont Arran veya Arşidük'le evlenmesi için elimden geleni de yapacağım... Sırf onun mutluluğu için." "Güvenliği için ondan vaz mı geçeceksin?" "Evet, hem de ne pahasına olursa olsun!" "Aman Tanrım, Robert senin bu kadar... Bu asl% aklıma gelmezdi."

"Bu kadar ne, Mary?" "Bencillikten arınabileceğin!"

360 | Philippa Gregory

Robert içten bir kahkaha koyuverdi. "Teşekkür ederim." "Çok ciddiym. Sevdiğin kadının bir başkasıyla evlenebilmesi için elinden geleni yapacaksın bu gerçekten inanılmaz bir şey." Mary bir an için durakladı. "Ama tüm bunlara nasıl göğüs gereceksin?"

"Tahta geçtiği ilk günlerde genç ve güzel bir kraliçeyle yaşadığım aşkın anısına ömrümün sonuna dek sahip çıkıp sadık kalarak," dedi Robert. "Tahta geçmesinin hemen ardından, ilk altın yazda tüm gençliği, güzelliğine rağmen benim gibi bir adamla evlenmeyi düşünmüş olması bile benim rüyalarımı süslemeye yetecek. Sanırım artık karımın yanına dönüp bir sürü çocuk yapmanın zamanı geldi. Tüm kızlarıma da Elizabeth ismini vereceğim."

Mary, elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu. "Ah, benim sevgili ağabeyim."

Robert, yapmacık ama inandırıcı bir edayla elini, kardeşinin elinin üstüne koydu. "Bana yardım edecek misin, Mary?" "Elbette," diye fısıldadı Mary. "Elimden ne gelirse yapmaya hazırım."

"O halde İspanya büyükelçisi de Quadra'ya gidip Kraliçe'nin, Arşidük ile bir araya gelmesi konusunda onun yardımına ihtiyaç duyduğunu söyler misin?"

"Ben mi? Ama ben onu doğru dürüst tanımıyorum bile." "Önemi yok. Dudleyler'i yeterince iyi tanır. Seni bizzat Kraliçe göndermiş gibi davran, araya beni karıştırma. Elçiye, Kraliçe'nin yaz boyu gelişen olaylardan sonra, bir yakın bir uzak davrandıktan sonra artık Arşidük'e doğrudan yaklaşmadığını söyle. Ama onlar yeni bir teklifle gelirse, Ma-jesteleri'nin düşünmeksizin kabul edeceğini naklet." "Kraliçe böyle olmasını mı istiyor?" diye sordu Mary. Robert başını salladı. "Herkes, benim reddedilmediğimi göstermek, hâlâ arkadaş olduğumuzun altını çizmek istiyor."

BAKİRENİN AŞIĞI | 361

Yani beni de, seni de hâlâ eskisi kadar seviyor. Dolayısıyla Dudley ailesinin de evlilik müzakerelerinde kilit rol oynamasını istiyor."

"Kraliçe'nin ağzından böyle bir mesaj iletmek benim için ne büyük şeref," dedi Mary ağırbaşlı bir hava takınarak. "Aynı zamanda da büyük bir sorumluluk."

"Kraliçe bu mevzuyu kendi aramızda gizlememiz gerektiğini düşünüyor." Robert gülümsedi. "Kurban benim, sense aracısın ve bir araya geldiğimizde işi halletmiş oluyoruz." "Majesteleri evlenince sen ne olacaksın peki?" "Beni unutup bir köşeye atmayacaktır," dedi Robert. "Biz birbirimizi çok sevdik ve uzun süre bekledik. Eminim sen ve ben bu izdivaca aracı olduğumuz için hem Kraliçe, hem de İspanya tarafından fazlasıyla ödüllendirileceğiz. Biz doğru olanı yapıyoruz, Mary, zerre kadar kuşkun olmasın... Kraliçe artık güvende olacak, ben de bu can sıkıcı, mide bulandırıcı dedikoduların hedefi olmaktan çıkacağım. Cesedimin başında kadeh kaldırmaya dünden razı bir sürü insan olduğunun farkındayım, kısacası bu evlilik benim de güvenliğimi sağlayacak."

"Ben yarın İspanya elçisini bulurum," diye ona söz verdi Mary Sidney.

"Kraliçe tarafından gönderildiğini söylemeyi unutma." "Merak etme, unutmam."

Cecil, saraya çöken geceyarısı sessizliğinde ateşin başında oturmuş düşünürken odasının kapısı çalındı. Telaşla içeri giren adam kapüşonunu geri ittirdikten sonra, soğuktan buz kesen ellerini ısıtmak için soluğu şöminenin başında aldı.

362 | Philippa Gregory

"Bir bardak şarabınız var mı?" Belirgin bir İspanyol aksanıyla konuşuyordu. "Nehrin rutubeti beni hasta edecek. Eylülde böyleyse, kış ortasında kim bilir nasıl olur!"

Cecil şarap doldurduktan sonra, davetsiz misafirine ateşin başındaki boş sandalyeye oturması için işaret etti. "Şimdi daha iyisin ya?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Dışarıda hava bu kadar soğukken, gece yarısı yollara döküldüğüne göre enteresan haberlerin olmalı," dedi Cecil ortaya doğru.

"Evet, Kraliçe, Arşidük Charles'la evlenmek üzere teklifin yenilenmesini istemiş."

Cecil'in tepkisi çok doyurucuydu. Başını kaldırdı, yüzü allak bullak oldu. "Kraliçe evlenme teklifinin yenilenmesini mi istemiş?"

"Evet, bir aracı göndermiş. Sizin haberiniz yok muydu?" Cecil cevap vermek istemediği için başını sallamakla yetindi. Cecil için istihbarat en değerli hazineydi ve Gres-ham'ın aksine söz konusu istihbaratsa hazinenin değerlisi değersiz olmazdı.

"Aracının kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Leydi Mary Sidney," dedi adam.

"Kraliçe'nin nedimelerinden biri."

Cecil başını salladı. Kuyuya attığı taşlardan birinin tezahürü olmalıydı bu beklenmedik gelişme.

"Leydi Mary bir teklif mi götürmüştü?"

"Arşidük'ün, Majesteleri'ne derhal bir iyi niyet ziyaretinde bulunması gerektiğini söylemiş. Bu ziyaret esnasında evlenme teklif edilirse de Kraliçe bizzat kabul edecekmiş. Şartlar hemen kararlaştırılıp Noel'de de düğün yapılacaktı."

BAKİRENİN AŞIĞI | 363

Cecil'in beti benzi attı. "Peki Ekselansları bu konuda ne düşünüyor?"

"Ekselansları ya şimdi ya hiç diyor," diye cevap verdi adam. "Kraliçe'nin itibarı daha fazla ayaklar altına alınmadan önlem almak istediğini düşünüyor. Ona göre nihayet Majesteleri'nin akli başına geldi."

"Tüm bunları yüksek sesle mi söyledi?"

"Kral Philip'e göndermem için dikte etti, ben de şifreli bir mektup yazdım."

"Mektubun bir kopyasını getirmedin, değil mi?"

"Buna cüret edemezdim," dedi adam uzatmadan. "Ekselansları aptal değil, size bu kadarını anlatarak bile aslında hayatımı tehlikeye atıyorum."

Cecil tehlikenin üstünde durmadı. "Kraliçe'nin kendisinden öğrenmesem bile, Leydi Mary sabah bana tüm olanları zaten anlatacaktı." -

Adamın canı biraz sıkılmışa benziyordu. "Peki Ekselanslarının bu gece mesajı alır almaz, Arşidük'ü davet etmek üzere hemen bir mektup yazdığını da söyleyecek miydi? Ya da Caspar von Breuner'in evlilik Kontratını hazırlamak üzere Avusturyalı avukatlara talimat gönderdiğini? Bu kez Majesteleri'nin ne kadar ciddi ve istekli olduğunu ve bizim de harekete geçtiğimizi? Ve tabi Arşidük'ün kasım civarları İngiltere'ye varmış olacağını?"

"Hayır, bunlar iyi haber," dedi Cecil. "Başka bir şey var mı?"

Adam düşünceli görünüyordu. "Hepsi bu kadar. Yeni bilgiler aldığım da gelmemi ister misiniz?"

Cecil masasının çekmecesine uzanıp deri bir kese çıkardı. "Evet, al bakalım, bu gece getirdiğin haberler için. Senetlerin de geri verilecek..." Cecil duraksadı.

364 | Philippa Gregory

"Ne zaman?" diye sordu adam hevesle.

"Nikâh kıyıldığında," dedi Cecil de. "Nikâh töreni bitince hepimiz rahat bir uyku uyuyabileceğiz. Noel'de mi demiştin?"

"Kraliçe nikâh günü olarak Noel'i seçmiş."

"O halde efendin Arşidük, Elizabeth'in kocası olarak ilan edildiğinde İngiltere'de oturman için gereken izni çıkarmış olacağım."

Haberci eğilip Cecil'i saygıyla selamladıktan sonra odadan çıkmakta aceleci davranmadı. "Çekmecenizde her za-maabana verilecek hazırda bir kese bulunuyor," dedi adam meraklı meraklı. "Benim gelmemi mi bekliyordunuz, yoksa mükafatlan her zaman el altında hazır bulunan birden çok muhbiriniz mi var?"

Bini aşkın muhbiri bulunan Cecil gülümsedi. "Sadece siz varsınız," dedi tatlı bir sesle.

Robert, Hayes Sarayı'na eylül ayında vardığında sakın ve sessiz bir edayla gergin bir yüz ifadesi taşıyordu.

Amy, üst kattaki odasının penceresinden bakarken kocasını hiç bu kadar bitkin görmediğini düşündü. En son Cala-is'i Fransızlar'a kaptırıp ülkesine döndüğünde yüzünde benzer bir ifade

vardı. Amy, usul usul merdivenlerden inerken Robert'ın bu kez eve hangi kayıpla döndüğünü merak ediyordu.

Sör Robert atından inip yanına geldi ve karısının yanağına soğuk ve mesafeli bir öpücük kondurdu.

"Lordum," diye karşıladı onu Amy, "hoşgeldiniz. Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

BAKİRENİN AŞIĞI | 365

"Hayır." Robert kestirip attı. Amy, kocasına sıkıca sarılmak istese de tavrı genç kadına engel oluyordu. "Müsaadenle Amy, leş gibiyim."

"Ne önemi var ki?"

"Ama benim için önemli." Robert, Amy'ye arkasını döndüğünde John Hayes'in basamaklardan indiğini gördü.

"Sör Robert! Nal seslerini duyunca koşup geldim."

Robert, arkadaşının sırtını dostane bir tavırla sıvazladı. "Nasıl olduğunu sormaya gerek var mı?" dedi neşeli neşeli. "Gittikçe kilo alıyorsun, John. Eskisi kadar sık ava çıkmadığın her halinden belli."

"Ama sen pek iyi görünmüyorsun." Arkadaşı endişeli gibiydi. "Hasta mısın yoksa?"

Robert umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Daha sonra anlatırım."

"Sarayda mı sorun var?" diye çabucak tahmin etti John.

"Emin ol, cehennemde volta atmak bile Londra'da yaşamaktan daha kolaydır,-" diye belirtti Sör Robert. "Majesteleri, Sör William, Kraliçe'nin nedimleri ve kraliyet meclisi arasında kafam kazana dönüyor. Sabah gün ağarmadan soluğu aldığım haradan gece yansı odama dönüp başımı yaktığa koyana dek hep aynı terane..."

"İçeri buyurun, bira yorgunluğunuzu alır," diye teklif etti John. "Hem biraz da laflamış oluruz."

"Leş gibi at kokuyorum," dedi Robert.

"Ah, Sör, kimin umurunda?"

İki eski dost dönüp birlikte eve girdi. Amy peşlerinden gidecek olduysa da sonra geride kalıp iki erkeği baş başa bırakmanın daha doğru olacağına kanaat getirdi. İki erkek yanlarında o olmadan yalnız kalıp dertleşirse, belki de kocasının üstündeki kasavetten arınabileceğini düşündü. An-

366 | Philippa Gregory

cak girip c}e arkalarından kapısını kapattıkları odanın önü- \ ne bir tabure çekip oturmayı da ihmal etmedi. Robert dışa- j rı çıktığında Amy'nin kendisini tetikte beklediğini görmesini istiyordu.

®

*

Bira Robert'ın yorgunluğunu biraz olsun aldı, sıcak bir 1 banyo ve üstündeki kirli elbiseleri değiştirmek de ona iyi geldi. Bayan Minchin'in meşhur ve leziz yemeklerinden] oluşan akşam yemeği de keyfini yerine getirmişe benzi- jj yordu. Akşam saat altı sularında Amy, Lizzie Oddingsell j ve John Hayes ile birlikte kâğıt oynamaya oturduklarında] Sör Robert her zamanki rahat tavırlarına döndü ve yüzün- I deki kasavetten pek de eser kalmadı. Saatler gece yarısı- \ nı gösterirken Sör Robert çakırkeyif bir halde odasına çe- \ kılmek istediğini söyledi. Amy'yle birlikte yattıklarında zavallı genç kadın kocasıyla uzun bir aradan sonra sevişme hayali kurarken Robert arkasını dönüp yorganı omzunun üstüne kadar çekti ve derin bir uykuya daldı. Sabaha kadar gözünü kırpmadan, bakışları tavanda, öylece yatan Amy, kocasının bu tavrını yorgunluğuna verdiğiinden onu rahatsız etmemesi gerektiğini düşünerek sırnaşmaya da cesaret edemedi. Kocasını deli gibi arzulamasına rağmen nereden başlaması gerektiğini kestiremiyordu -o pürüzsüz, yumuşacık sırtı okşamalarına yanıt vermiyordu. Amy de sabaha kadar Robert'ın nefesini dinleyerek panjurlardan içeri sızan ayışığında yüzünü seyretti. Koşullar her ne olursa olsun, Tanrı'nın huzurunda kocasını sevmeye ve sadık kalmaya mecbur olduğunu yineleyip duruyordu içinden. Sabah uyandıklarında yeni bir gü-

BAKİRENİN AŞIĞI | 367

nün başlayacağına ve her şeyin daha .güzel olacağına inandırdı kendini.

"Birlikte at binmek ister misin, Amy?" Robert kahvaltıda nazik bir üslupla sordu. "Atımı idmansız bırakmamalıyım ama bugün çok hızlı ya da uzağa da gidemem."

"Gelmeyi çok isterim, Lordum," dedi Amy hemencecik, "ama bugün yağmur yağacak gibi."

Robert dinlemiyordu bile, masadan kalkıp seyisine atlan getirmesi için talimat verdi. "Anlamadım?"

"Ben sadece yağmur yağmasından korktuğumu söyledim," diye tekrar etti Amy. "Yağarsa eve geri döneriz."

Amy kıpkırmızı oldu, kendi kendini aptal durumuna düşürdüğünü düşünüyordu. ~

Gezi boyunca da aralarındaki diyalog düzelmedi. Amy havaların gidişatı, yol boyunca uzanan arazilerin verimi gn bi havadan sudan şeyler haricinde konuşacak hiçbir şey bulamadı. Robert ise kaşlarını çatmış, dikkatini sadece yola vermiş, ne konuşulanları duyuyor, ne de çevresini görüyordu.

"İyi misin, Lordum?" Eve dönüş yoluna geçtiklerinde Amy fısıltı halinde sordu.

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Robert, Amy'nin varlığını unutmuş gibi şaşkınlıkla bakıyordu. "Evet, iyiyim, Amy. Sadece saraydaki bazı meseleler kafamı kurcalıyor."

"Ne gibi meseleler?"

368 " Philippa Gregory

Robert, karşısında kafasını ütölemekten başka bir işe yaramayan bir çocuk varmış gibi gülümsedi. "Seni ilgilendireceğini sandığım meseleler değil, takma kafana."

"Bana anlatabilirsin, Robert." Amy, kocasına güven vermeye çalışıyordu. "Ben senin karınım, eğer canını sıkın bir şey varsa ben de bilmek isterim. Sorun Kraliçe mi?"

"Kraliçe büyük bir tehlikeyle karşı karşıya," dedi Robert. "Her gün yeni bir suikast girişimi haberi geliyor. Daha önce hiçbir kraliçe, Elizabeth gibi hem bu kadar sevilirken, hem de bu kadar nefret edilmedi."

"İngilizler'in bir kısmı Elizabeth'in tahtta hakkı olmadığına inanıyor," diye yorum yaptı Amy.

"Gayrimeşru bir çocuk olduğu için tacın İskoç Kraliçesi Mary'ye devredilmesi gerektiğini düşünüyor. Hem böylece savaşa gerek kalmadan, kilisede reform olmadan Elizabeth'in başımıza açtığı belalar söz konusu değilken krallıklar da birleşmiş olacaktı diyorlar."

Robert, Amy'nin yorumları karşısında adeta donup kaldı. "Amy, neler söylediğinin farkında mısın? Söylediklerin vatana hıyanetle eş değer. Tanrı bizi korusun, sakın bunları benden başkasına söylemeye kalkma. Ve bir daha asla böyle şeyler dile getirmeni istemiyorum, bana bile!"

"Ama gerçek bu." Amy sakın konuşmaya özen gösteriyordu.

"Elizabeth, İngiltere'nin kutsanmış Kraliçesi." "Öz babası, Elizabeth'in gayrimeşru bir çocuk olduğunu bizzat ilan etti," dedi Amy gayet mantıklı bir dille. Üstüne aksini iddia eden de olmadı."

"Elizabeth'in, kralın meşru çocuklarından biri olduğu su götürmez bir gerçek," dedi Robert dümdüz bir tonlamayla.

"Üzgünüm, kocacığım ama herkesin kafasında sayısız kuşku var," diye karşılık verdi Amy kibarca. "Gerçekleri

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 369

görmezden gelmeyi seçtiğin için seni suçlayamam ama bu gerçeği değiştirmiyor maalesef."

Amy'nin başkaldırısı Robert'ın dikkatini çekmekle kalmadı, onu bir o kadar da şaşırttı. "Aman Tanrım, Amy, sana neler oluyor böyle? Kimlerle konuşuyorsun, bu zırvaları kafana kim soktu senin?"

"Tabii ki hiç kimse. Hem ben senin arkadaşların dışında kimin yüzünü görüyorum ki?" diye sordu Amy.

Amy'nin iğneleyici sözleri karşısında, Robert'ın ifadesi sertleşse de karısının naif ve yumuşak tavrında en ufak bir değişiklik yoktu.

. "Amy, ben çok ciddiğim. Ülkenin birçok yerinde senin söylediklerinin onda birini söylediği için dilleri kesilen insanlar var."

Amy başını salladı. "Bu nasıl bir zulümdür? Tüm suçu gerçeği söylemek olan, masum insanlara hangi akli başında insan böyle bir şey yapabilir?"

Bir süre sessiz sedasız at binmeye devam ettiler. Majesteleri'ne karşı kendi kafisinin bile isyankâr bir tavır içinde olması Robert'ın afallamasına neden oldu.

"En başından beri böyle mi düşünüyordun?" diye sordu Robert yavaşça. "Özellikle de onu desteklediğimi bilmene-rağmen? Ben Elizabeth'in arkadaşı olmaktan gurur duyarken?"

Amy evet anlamında kafasını salladı. "Her zaman. Tahta geçişinin ülkeye refah getireceğine asla inanmadım."

"Neden bana daha önce hiçbir şey söylemedin?"

Amy ufak bir gülüş çaktı kocasına. "Hiç sormadın ki."

"Kendi evimde bir vatan haini beslediğimi bilmek isterdim."

Amy isterik bir kahkaha attı. "Bir zamanlar vatan haini olan sendin, doğru düşünceye sahip olan da bendim. Demek ki değişen biz değiliz, zaman."

370 | Philippa Gregory

"Evet, bir erkeğin karısının hıyanetini bilmek en doğal hakkıdır."

"En başından beri tahtın doğru varisi olmadığına inandım ama ülke için uygun bir tercih olabileceğini düşündüm. Ama artık uygun olduğunu da düşünmüyorum."

"Neden, bir anda ne oldu da fikrin değişti?" diye öğrenmek istedi Robert.

"Dinimize aykırı davranmaya başladı, İskoçya'daki Protestan isyanını da destekliyormuş," dedi Amy seviyeli bir üslupla. "Tüm başpiskoposları tutuklatmış, tabi çoktan sürgüne gönderilmemiş olanları. Kilise diye bir şey kalmadı, geride sadece ne yapacağını bilmeyen şaşkın pederler kaldı. Bu ülkemizin dinine aleni bir saldırıdır. Kraliçe ne istiyor ki? İngiltere, İskoçya, Galler ve İrlanda'nın tamamını Protestan yapabileceğini mi sanıyor? Kutsal Babamız'ın kendisine kafa tutmayı mı tasarlıyor? Kendine kutsal bir imparatorluk yaratmak mı tüm derdi? Üstünde jüponuyla Papa olmak mı istiyor? Kimseyle evlenmeye niyeti olmadığına adım gibi eminim. Hem kim böyle bir kadına karısı olarak katlanabilir ki?"

"Gerçek din mi?" diye parladı Robert. "Amy sen hayatın boyunca Protestan oldun. Kral Edward'in huzurunda evlenmedik mi seninle? Tanrı aşkına söyle bana, bu saçmalıkları kim sokuyor kafana?"

Amy kocasına her zamanki uysallığı ve yumuşak başlılığıyla baktı. "Kimseyle konuştuğum falan yok, Robert. Üstelik evimiz Kraliçe Mary'nin tahtı boyunca Papa taraftan olarak yaşadı. Bunu senin de bildiğini düşünüyorum. Bir başıma geçirdiğim uzun zaman boyunca, düşünmekten başka yapacak bir işim olmadı. Çevrede gezinecek çok zaman buldum, bu esnada da Kraliçe'nin ve adamlarının neler yap-

BAKİRENİN AŞIĞI | 371

tığını kendi gözlerimle gördüm. Manastırların halini gördün mü hic, ya da kilise arazilerinin derbederliği çarptı mı gözüne? Yüzlerce insan sefalet içinde yaşıyor, hasta ve yoksulların sığınabileceği hiçbir yer kalmadı. Ülke parası neredeyse bir hiç haline geldi, kiliselerde pazar ayını bile yapılmıyor. İngiltere'ye dışarıdan bakan hiçbir göz Kraliçe Eliza-beth'i iyi bir kraliçe olarak addetmiyor. Başımıza bela sarmaktan başka ne işe yarıyor?"

Robert'ın adeta dehşete düştüğünü görünce Amy durakladı. "Bu arada senden başkasıyla bu şekilde konuşmadığıma emin olabilirsiniz," diye de ekledi. "Düşüncelerimi seninle paylaşmanın doğru olacağını düşündüm. Aynı zamanda Oxford piskoposu hakkında da konuşmak istedim."

"Oxford piskoposunun canı cehennem!" Robert aniden bir volkan misali

patladı. "Bana bu tür mevzulardan söz edemezsin. Bu hiç yakışık almıyor. Sen de benim gibi bir Protestan'sın, Amy. Protestan olarak doğdun, öyle yetiştirildin."

"Sen de, ben de Katolik doğduk, Robert. Kral Edward tahta geçince de Protestan olduk," dedi Amy sakince. "Ve Kraliçe Mary tahta çıkınca da Katolik olduk. Mezhebimiz defalarca üst üste değişti, ikimizin de! Üstelik baban da kendi Protestanlığı'nı hayatının hatası olarak andı, anmadı mı? Ülkenin çektiği tüm acıların nedenini dini sapkınlıklara dayandırdı. O halde hepimiz Katolik'iz. Ve şimdi sen yeniden Protestan olmak istiyorsun, o da yetmiyor, benim de Protestan olmamı istiyorsun. Neden? Sırf, Elizabeth Protestan diye. Pekâlâ, ama ben olmayacağım."

Amy sonunda en azından ses tonuyla bir açık'verdi. Robert artık karısını nereden vuracağını biliyordu. "Ah, anlaşıldı, sen Elizabeth'i kıskanıyorsun."

372 | Philippa Gregory

Amy'nin eli yine tespihinin serin boncuklarına dokunmak üzere cebine gitti. "Hayır," dedi inatçı bir edayla. "Seni yeryüzündeki herhangi bir kadından asla kıskanmayacağıma dair yemin ettim, Elizabeth de onlardan biri."

"Sen her zaman kıskanç bir kadın oldun," dedi Robert açıkça. "Bu da senin kusurun, Amy ve benim lanetim."

Amy başını iki yana salladı. "Kusurumdan ve lanetimden kurtuldum öyleyse, bir daha asla kimseyi kıskanmayacağım."

"Seni bu tehlikeli spekülasyonları yapmaya iten de zapt edemediğin kıskançlığın. En kötüsü kıskançlığının teükledi-ği nefretine dini alet etmen."

"Hiç de değil, Lordum. Ben seni bir daha asla kıskanmayacağıma ant içtim."

"Ah, Amy, en azından kabul et." Robert gülümsemeye çalışıyordu. "Tüm kadınlar konu kıskançlık olunca zaafılarını su yüzüne çıkarır."

Amy atını dizginleyip gözlerini kocasına dikti. "Neden, seni kıskanmamı gerektirecek ne var?" diye meydan okudu. Bir an Robert ne diyeceğini şaşırdı, atını aniden durdurunca at da hırçınlaştı.

"Seni neden kıskanayım?" diye bir daha meydan okudu. "Kraliçe'yle hakkımda çıkan dedikodular kulağına gelmiş olabilir!"

"Elbette geldi, zaten ülkenin yarından fazlası duydu." "Duydukların da kıskançlıktan kudurmana neden oluyor. Yerinde hangi kadın olsa benzer şekilde davranır."

"Dedikoduların asılsız olduğuna beni ikna edersen sorun çözülmüş olur..."

"Kraliçe'yle aşk yaşadığımızı düşünüyor olamazsın!" Robert şaka yapmaya çalışıyordu.

BAKİRENİN AŞIGI | 373

Ama Amy gülmedi. Gülmek bir yana, tebessüm bile etmedi. "Doğru olmadığına beni ikna edebilirsen tabii ki düşünmem." Cebindeki tespihe sımsıkı yapışmıştı, tespihi adeta onu bu tehlikeli konuşmada batıp boğulmaktan kurtaran bir ip görevi görüyordu.

"Amy, Elizabeth'le sevgili olduğumuzu düşünüyor olamazsın ya da senden boşanmak için kafamdan türlü hileler geçtiğini. Ya da kim bilir dedikoducu şıfıntıların dediği gibi seni öldürmeyi planladığımı."

Amy hâlâ renk vermedi. "Dedikoduların mesnedi olmadığına beni inandırırsan, duyduğum hiçbir şeye kulak asmam. Söylenen hemen hemen her şeyi duydum, hepsi de son derece iğrenç ve ucuz şeyler."

"Aynı zamanda uydurma ve gerçekdışı," dedi Robert cesurca. "Ve eğer sen de onları dinliyorsan, daha beter olursun." "Ben dedikoduları değil, seni dinliyorum, Robert. Üstelik de çok dikkatle dinliyorum. Kraliçe'yle aşk yaşamadığınıza ve beni boşama fikrinin aklının ucundan dahi geçmediğine şerefine üstüne yemin edebilir misin?"

"Neden benden böyle bir şey istiyorsun?" "Çünkü bilmek istiyorum. Boşanmak mı istiyorsun Robert?"

"Eminim boşanma talebinde bulunsam bile böyle bir şeyi asla kabul etmezdin, öyle değil mi?" Robert merakla sordu.

Amy'nin gözleri kocasının suratında dolaştı ve Robert, karısının beti benzinin attığını gördü. Bir an donup kalan zavallı genç kadın, araladığı kıpkırmızı kesilen dudaklarının arasından kısa ve keskin bir nefes alıp küçük' topuğuyla yanlara dokunup atını sürmeye koyuldu, tek kelime dahi etmedi.

374 | Philippa Gregory

Robert karısının peşinden gidiyordu. "Amy..." Amy ne durdu, ne de sesin geldiği yere doğru döndü. İlk kez kocasının seslenişini cevapsız bırakıyordu. Oysa o güne dek Robert'ı asla ikiletmemişti. Öyle ki aslında zaten Ro-bert'in her an onu isteyebileceğini düşünerek ayak altında bulunmaya özen gösterirdi. Dudley şaşkındı, karısı yüzünde kabir beyazlığı, sesine kulak vermeden almış başını gidiyordu.

"Amy..."

Amy duymazdan gelerek sağına soluna dahi bakmadan Hızla ve azimle yol alıyordu. Sessiz sedasız eve varıp soluğu haranın önünde aldı, atından iner inmez dizginleri seyise verip sakın adımlarla eve yürümeye koyuldu.

Robert peşinden gidip gitmemekte önce kararsız kalsa da, karısının ardından merdivenleri tırmanıp yatak odasına girdi. Hiç bilmediği yönleri ve yeni haleti ruhiyesiyle Amy'yle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Amy odaya girip kapıyı kapadı. Robert anahtarın kilidin içinde dönerken çıkaracağı sinir bozucu sesi duymak üzere beklemeye koyuldu. Karısı kapıyı üstüne kilitlese, Robert'in hiddetlenme hakkı doğuyordu. Öyle ki, kapıyı kırmak bile, hatta karısını evire çevire dövmek meşru hakkı olacaktı. Ama Amy beklenenin aksine kapıyı kilitlemedi. Robert, kapı kolundan tutup açarak hakkı olduğu üzere içeri girdi.

Amy her zaman oturduğu cam önündeki sandalyesine oturmuş, manzarayı seyrediyordu.

"Amy." Robert kibar davranmaya çalışıyordu.

Amy kafasını çevirdi. "Robert, bu kadarı yeter. Gerçeği bilmeye ihtiyacım var. Yalanlar ve dedikodulardan yorgun düştüm. Boşanmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Amy'nin sesi yumuşacık çıktı, içinde hâlâ uslanmaz bir

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 375

umut taşıdığı her halinden belliydi. "Amy, aklından geçen nedir?"

"Evlilik bağından kurtulmak isteyip istemediğini öğrenmeye çalışıyorum," dedi istifini bozmaksızın. "Sanırım senin gibi hızla yükselen bir adam için ben uygun eş değilim. Son birkaç ay içinde bunu daha iyi anladım.

"Üstelik Tanrı bize bir -tfvlat da bağışlamadı," diye de ekledi. "Tüm bunlar başlı başına beni boşamak istemen için birer neden. Ama duyduğum dedikoduların yarısı bile doğruysa, sen özgür kalır kalmaz, Kraliçe'nin seni kocası olarak koluna takması da muhtemel. Hiçbir Dudley böyle bir teklif karşısında kayıtsız kalamaz. Eminim babanın önüne böyle bir fırsat çıksaydı, anneni kızgın yağ kazanına atardı. Şimdi lütfen bana dürüstçe söyle, boşanmak mı istiyorsun?" Robert yavaş yavaş karısının asıl maksadının ne olduğunu anlamaya başladı; zavallı Amy kendini bu korkunç sona hazırlamaya çalışıyordu. Ama nedense bu durum Dudley'yi rahatlatmak yerine huzursuz etti, içinde öfke ve acıma duygularının iç içe geçtiği yakıcı bir fırtına kopmaya başladı.

"Artık çok geç!" diye patladı Robert. "Tanrım, bunu bana şimdi mi söylemek zorundaydın? Aklını başına toplamak için çok geç kaldın, Amy! Aradan bunca yıl geçtikten sonra hiçbir anlamı yok. Benim için çok ama çok geç!"

Amy bozguna uğramıştı sanki, kocasının içinde kendisine karşı biriktirdiği öfke ve kin yüzünden kan beynine sıçradı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Beni terk etti," diye haykırdı Robert. Gerçek tüm çıplaklığıyla bir anda Robert'ın ağzından dökülüyordu, "Bana âşıktı ve bunu da biliyordu. Benimle evlenmek istedi, ben de onunla. Ama Fransa karşısında güçlü bir müttefike ihtiyacı

376 | Philippa Gregory

vardı. Sırf Arşidük ya da şu zıpır Arran'ı arkasına alabilmek için benden vazgeçti."

Odaya yürek burkan bir sessizlik çöktü. "Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu Amy. "Yüzündeki kasavet ve sükûnetinin nedeni de bu olmalı."

Robert, pencere önünde duran sandalyeye boş bir çuval gibi yığıldı. Bir kadın gibi hıçkırıklara boğulmaktan korkuyordu. "Evet," dedi kısaca. "Çünkü benim için her şey bitti. Bana benden ayrılması ve onu terk etmem gerektiğini söyledi. Senden başka hiçbir şeyim kalmadı, benim için uygun kadın ol ya da olma, çocuğumuz olsun ya da olmasın, hayatımızın geri kalanını birlikte heba edecek olsak bile, hatta birbirimizden nefret ederek ölsek bile... Bana bir tek sen kaldın."

Robert yumruğunu ağzına dayadı, dilinin ucuna gelen sözcükleri adeta geri itirmeye çalışıyordu.

"Mutsuzsun," diye fark etti Amy.

"Hayatım boyunca bundan daha kötü bir durumda olmadım," dedi Robert da kısa ve öz bir şekilde.

Amy cevap vermeyince Robert kendini toparlayıp ayağa kalktı, acısını kalbine gömdü ve Amy'ye bakmak için başını kaldırdı.

"Sevgili miydiniz?" diye sordu Amy sessizce.

"Bunun artık bir önemi var mı?"

"Olabilir, sevgili miydiniz? Sanırım bana artık gerçeği söylememen için bir neden yok."

"Evet," dedi Robert sıkıcı bir sesle, "birbirimize âşıktık ve sevgiliydik."

Amy de ayağa kalkıp kocasının önünde dikildi. Pencereden odaya dolan gün ışığına rağmen yüzü gölgede kaldığı için Robert, yüz ifadesini seçemiyordu. Kafasından neler

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 377

geçtiğini bilemese de, karısının daha önce hiç bu kadar sakın konuştuğuna şahit olmamıştı.

"O halde söylemek zorundayım, çok büyük bir hata yaptın, Lordum. Benim karakterimle ilgili yanlışlığa düştün, neleri hazmedebileceğimi kestiremedin. Öte yandan kendini de çözümleyememişsin ki, nasıl yaşamak istediğini anlayamamışsın. Bana böyle bir itirafta bulunduğuna göre çıldırmış olmalısın, bunu nasıl sempatiyle karşılayabilirim sence? Ben ki her kadından daha çok incindim ve yine aynı ben karşılıksız aşkın nasıl can yaktığını çok iyi bilirim. Ve tabi bir aşk uğruna koca bir ömrü çarçur etmenin ne demek olduğunu da.

"Aptalın tekisin, Robert, o da ülkenin yaridan fazlasının söylediği gibi fahişenin tekiymiş. Bana verdiği acılara ve seni sürüklediği bu rezalete kılıf bulmak için yeni bir din bile türetebilirdi. Sana günah ve tehlikeden, bu ülkeye acı, keder ve sefaletten başka bir şey getirmedi. Hem

de daha saltanatının ilk yılı dolmadan. Ömrünü tüketene dek daha hangi şeytanlıkları daha yap"acak bakalım?"

Amy eteklerinin Robert'ın bacaklarına sürtünmesine bile tahammülü yokmuş gibi itinayla eteklerini toplayıp fırtına gibi odadan çıktı.

Kasım ayının pusu tüm nehri sarmıştı. Elizabeth, Whitehall Sarayı'nın üst katındaki odasının penceresinin önünde durmuş, soğuktan ürpererek nehri seyrediyordu.

"Woodstock'tan iyidir yine de." Kat Ashley gülümseyerek Majesteleri'nin yanında belirdi.

Elizabeth de ona gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı. "Özellikle de Kule'de tutuklu kalmaktan," dedi. "Hatta

378 | Philippa Gregory

birçok yerden daha iyi. Ama ne yazık ki yazla mukayese edilemez. Dışarıda dondurucu bir soğuk var. Sör Robert nerede?"

"Eşini ziyaretten henüz dönmedi, Prenses." Kat'in yüzündeki gülümseme silinip gitti.

Elizabeth sırtını kamburlaştırdı. "Öyle bakmana gerek yok, Kat. At terbiyecimin nerede olduğunu bilmeye hakkım var. Ayrıca sarayda bulunmasını istemeye de..."

"Onun da karısıyla vakit geçirmeye hakkı olduğu gibi," dedi Kat dobra dobra. "Gitmesine izin vermek yapılabilecek "en iyi şeydi, Prensesim. Size acı verdiğini biliyorum ama gene de..."

Elizabeth'in yüzü günden güne çöküyordu. "Yapılabilecek en iyi şey olup olmadığından emin değilim, Kat, üstelik tebrik etmek için de henüz çok erken," dedi somurtuk-ça. "Her doğan gün acısını daha derinden hissettiğim, büyük bir fedakarlık bu. Gündelik bir karar almadım ben, Kat, acısını her gün ve ömrümün sonuna dek çekeceğim bir karar aldım. Ömrümün geri kalan her gününü onsuz geçirecek olma fikri beni deli ediyor. Her sabah uyandığımda ona gülümseyemeyeceğimi ve onun da bana aşk dolu gözlerle bakmayacağını bilmek ne zor tahmin edebiliyor musun? Her gece yatağıma uzandığımda acılar içinde kıvranıyorum. Bu acının altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Onu kendimden uzaklaştırdığım günün üstünden tam elli bir gün geçti. Çektiğim aşk acısı günden güne azalmak yerine, her an biraz daha çoğalıyor."

Kat Ashley, çocukluğundan beri tanıdığı genç kadına bakıyordu. "Arkadaşınız olarak kalabilir ama." Nafile bir çabayla Elizabeth'i teselli etmeye çalışıyordu. "Onu tamamen kaybetmek zorunda değilsiniz."

BAKİRENİN AŞIĞI | 379

"Özlediğim Robert'ın dostluğu değil," dedi Elizabeth açık açık. "Ben onu özlüyorum... Varlığını, yanımda duruşunu, her şeyini. Kokusu burnuma dolsun, gölgesi odamın duvarına vursun istiyorum. Onsuz boğazımdan lokma geçmiyor, o olmadan ülke meseleleriyle bile ilgilenemiyorum. Onun fikrini alamayacaksam kitap okumak istemiyor canım, ona mırıldanamayacağım hiçbir ezginin benim için bir anlamı kalmadı. O yanımda değilken, dünyanın tüm renkleri, sıcaklığı çekilmiş gibi. Ben herhangi bir arkadaşımı özlemiyorum, Kat. Ben gözlerimi özlüyorum, onsuz hiçbir şey göremiyorum. Robert yoksa gözlerim de yok."

Kapılar açıldı ve Cecil içeri girdi. Yüzü oldukça gergindi. "Sör William." Elizabeth'in sesinde sıcaklıktan eser yoktu. "Eğer seni biraz tanıyorsam, kötü haberler getirdin."

"Sadece haberler diyelim." Cecil renk vermemeye çalışırken Kat Ashley yanlarından ayrıldı.

"Ralph Sadler," dedi kısaca, Cecil, Berwick'teki ajanların söz ediyordu. "Paramızdan Protestan Lordlar'a ve Lord Bothwell'e bin kuron göndermiş. Ama Kraliçe Mary'nin adanılan yolunu kesip parayı çalmışlar. Şimdi de geri alamıyoruz." "Bin kuron mu!" Elizabeth'in ağzı açık kaldı adeta. "Onlara ayırdığımız fonun neredeyse yarısı."

"Doğru bir adım atmıştık. Nitekim Protestan Lordlar birliklerini silahlandırabilmek için elde avuçta ne varsa satmışlar. Hem kim Lord Bothwell'in dava arkadaşlarını arkadan vurmaya cüret edebileceğini tahmin edebilirdi ki? Ama parayı kaybettik, daha da kötüsü Kraliçe Mary, Protestan Lordlar'a destek verdiğimizizi öğrendi."

"Hepsi Fransız kuronuydu, İngiliz lirası değil. Her şeyi inkâr edebiliriz." Elizabeth süratle çamura yatma planları yapmava başladı

380 | Philippa Gregory

"Paralar Berwick'teki adamımız Sadler'den geldi. Bizim tarafımızdan gönderildiğine adları gibi emindirler."

Elizabeth çok şaşkındı. "Cecil, şimdi ne yapacağız?"

"Bu Fransa'nın İngiltere'ye savaş açması için yeterli bir neden. Ne yazık ki onlara aradıkları bahaneyi vermiş olduk."

Elizabeth, Cecil'e arkasını dönüp tırnaklarının çevresindeki ölü derileri yolarak yürümeye başladı. "Bana savaş açamazlar," dedi. "Hem de tam bir Habsburg'la evleneceğimi düşünürlerken. Hayır, buna cüret edemezler."

". O halde Arşidükle evlenmeniz gerekiyor," diye ısrar etti Cecil. "Evlilik hazırlığının ilerlediğini onların da bilmeleri gerek. Nişanlandığınızı ilan edip düğün tarihini açıklamalısınız: Noel."

Elizabeth bitkin görünüyordu. "Başka şansım yok mu?"

"Olmadığını siz de biliyorsunuz. Arşidük İngiltere'ye gelmek üzere yola çıktı bile."

Kraliçe gülümsemeye çalışıyordu. "Onunla evlenmek zorundayım."

"Evet, Majesteleri."

®&®

Robert Dudley geri döndüğünde sarayı ateşli bir havada bulmayı umut ediyordu. Finlandiya Dükü John, Ekselansları İsveç Prensi Erik'i temsil etmek üzere sarayda bulunuyor ve Prens'le Kraliçe'nin evliliğine destek vereceklere vaatler savurup duruyordu.

Elizabeth ise yapmacık bir neşeyle etrafa gülücükler saçıyor, Dükle dans ediyor, bir yandan da Arşidük'ün elçisiyle uzun yürüyüşlere çıkıp bol bol sohbet ediyordu. Cecil

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 381

Kraliçe'yi bir kenara çektiğinde yüzündeki yapmacık da olsa gülümsemesi silinip gitti. İskoçya'dan gelen haberler hayra alâmet değildi. Protestan Lordlar, Leith Kalesi'nin önüne karargâh kurmuş, Fransa'dan takviye gelene dek kalenin içinde kapana kısılan Kraliçe'nin güçten düşmesini umut ediyorlardı. Ama aşılmaz kale surları ve donanımlı saray eşrafı pek yakında varması beklenen Fransız güçlerine dek dayanacağına benziyordu. Kimse İskoçlar'ın kuşatmayı uzun süre devam ettirebileceğine inanmıyordu. İskoçlar atak bir saldırı ve ani kazanılan bir zafer için biçilmiş kaftan olsa da, uzun soluklu bir savaş için uygun değildi. Ve artık ne yazık ki herkes bunun sıradan bir isyandan çıkıp kelimenin tam manasıyla gerçek bir savaş kimliğine bürün-düğünün farkındaydı.

Elizabeth, Robert! nazik ama mesafeli bir üslupla karşıladı ve asla baş başa görüşmek üzere yanına çağırmadı. Karşılığında Robert dâ ona tatlı ve nazikçe gülümsedi ve mesafesini korumaya özen gösterdi.

"Aranızdaki her şey sonsuza dek bitti mi?" Kraliçe tahtına kurulmuş vakur bir edayla dans pistini seyrededursun, Robert da karanlık bakışlarını Elizabeth'e dikmişken Mary Sidney ona sordu.

"Sence de öyle görünmüyor mu?" diye sordu Robert. "Baş başa kalmak gibi bir çabanızın olmadığı aşikâr," dedi Mary Sidney. "Sanırım bundan sonra da asla birebir görüşmeyeceksiniz. Ama benim asıl merak ettiğim senin ne hissettiğin."

"Ölü gibi hissediyorum desem," dedi Robert basitçe. "Her sabah uyandığımda onun kulağına aşk sözcükleri fısıllayamamaya ya da eline dokunamayacağımı bilmek...0 Toplantılarında araya girip onu yanıma katarak uzaklaştıra-

382 | Philippa Gregory

mamak, onu başkalarından çalamamak... Her gün onu bir yabancı, herhangi biri gibi selamlayıp gözlerindeki derin acıya şahit oluyorum. Her yeni doğan gün ben onu, o da beni soğukluğumuzla acıtıyoruz. Saraydan uzakta olmak kadar yanında olup bu denli ayrı olmak da acı veriyor. Aramızdaki mesafe ikimizi de hissettirmeden öldürüyor. Ona ne kadar acıdığımı ve onun için ne kadar üzüldüğümü bile söyleyemiyorum."

Robert bir anlığına kardeşinin afallayarak dinleyen yüzüne baktı, sonra yine gözlerini Elizabeth'e dikti. "Kraliçe o kadar yalnız ki," dedi. "Hayatını pamuk ipliğine bağlı görüyor-ve çok korkuyor. En kötüsü de ben hepsini bilsem de ona yardım eli uzatamıyorum."

"Korkuyor mu?" diye yineledi Mary Sidney. "Kendi yaşamından endişe ediyor, ülkesinin gidişatı gözünü korkutuyor. Ve sanırım en çok da İngiltere'yi Fransa'yla savaşın eşiğine getirmiş olmaktan korkuyor. Kraliçe Mary de Fransa'yla savaşa girmiş ve ağır bir yenilgiye uğramıştı. İtibarını nasıl kaybetti sanıyorsun? Üstelik Fransızlar düne göre bugün daha güçlüler. Hem bu kez savaş meydanı İngiltere topraklarında kurulacak." "Sence Elizabeth ne yapacak?"

"Elinden geldiği kadar ertelemeye çalışacak," diye tahmin yürüttü Robert. "Ama kuşatma öyle ya da böyle kapımıza dayanacaktır. Ya sonra ne olacak?" "Peki sen ne yapacaksın?"

"Uzaktan uzağa onu seyredip onun için dua edeceğim. İçimde ölümcül bir yara taşır gibi onu özlemeye devam edeceğim."

4 | (»>

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 383

Kasım ayının ortasında Robert'ın sorusu yanıt buldu. Haberlerin en kötüsü yavaş yavaş gelmeye başladı: Fransız Kraliçe vekilinin kuvvetleri Leith Kalesi etrafına kurulan tuzaktan kurtulmuş, Protestan Lordlar'ı Stirling'e dek geri püs-kürtmüştü. Fransız Kraliçesi, İskoçya Kraliçesi kızı Mary için Edinburgh^ bir kez daha ele geçirip Protestan İskoçlar'ı fena halde bozguna uğratıp mağlup etti.

96? 1559-60

Amy kış mevsimi boyunca kalmak üzere genç kızlığını geçirdiği Norfolk'taki evi Stanfield'a doğru yola çıktı. Dümdüz manzaranın üstünde yay gibi gerilen gökyüzü gri yağmur bulutlarıyla doluydu, bulutların altındaki toprağa gri gölgeler düşmüştü. Amy soğğun ortasında, pelerininin kapüşonunu sıkıca kafasına çekerek ve başı öne eğik, atıyla yol alıyordu. Robert'ı Noel'e dek bir daha görmeyi ummadığı gibi, kocasının, on iki gün sürecek Noel kutlamaları esnasında geleceğini de tahmin etmiyordu. Amy, Robert'ın sarayda işinin başından aşkın olacağını biliyordu, düzenlenmesi gereken bir dolu maskeli balo, av partileri, şöenler ve oyunlar olacaktı. Tüm saray ve Londra, Noel kutlamalarının tatlı telaşını yaşarken kimse dile getirmese de insanlar, belki de Elizabeth'in tahtta bulunduğu son Noel'lerini kutlayacaklarını düşünüyordu. Amy, kocasının her daim Kraliçe'nin yanı başında olacağını bilincindeydi: Sevgilisi, arkadaşı ve en yakın yoldaşı olarak. İster birlikte, ister ayrı olsunlar, Robert için dünya Elizabeth'in etrafında dönüyordu ve dönmeye de devam edecekti.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 385

"Onu suçlamıyorum," diye fısıldadı, Syderstone'daki kilisede diz çökmüş dua ederken. Gözlerini bir zamanlar haçın asılı olduğu mihraba ve Meryem Ana heykelinin bulunduğu kaideye dikmişti. "Onu suçlamayacağım," diye fısıldadı, Elizabeth'in yeni pederlerinin, dua etmek isteyenleri yalnız bıraktığı kilisede kendi kendine konuşur gibiydi Amy. "Eli-zabeth'i de suçlamayacağım. İkisini de suçlamak istemiyorum. Önemli olan benim kendi kinim ve ölümcül acımdan arınmam. Biliyorum, kocam istediği zaman beni bırakıp gidebilir, başka bir kadına koşabilir ve koşarak kollarına atıldığı kadını beni hiç sevmediği kadar çok sevebilir. Kalbimdeki kıskançlığı, acıyı ve kederi söküp atmalıyım. Aksi takdirde bu acı beni yiyip bitirecek."

Amy başını ellerinin arasına aldı. "Göğsümdeki bu ağrı, çektiğim kahrın bir göstergesi. Kalbime bir hançer saplanmış gibi. İçimdeki yaranın iyileşmesi için onu affetmeliyim. Yoksa kıskançlığım her kabardığında acım da gün yüzüne çıkacak. Kendimi onu affetmeye zorlamalıyım. Hatta Kraliçe'yi bile affetmeliyim."

Amy ellerini kucağına koyup başını kaldırarak gözlerini yeniden mihraba dikti. Bayılmak üzere gibiydi, haçın asılı olduğu duvarda izleri görebiliyordu. Gözlerini yumup haçın hâlâ aynı yerde olduğunu hayal etti. "Boşanma sapkınlığına kesinlikle düşmeyeceğim. Robert bana geri dönüp Elizabeth'in fikrini değiştirdiğini söyleyerek benden boşanmak istese bile rıza göstermeyeceğim. Robert'la beni Tanrı birleştirdi ve ancak Tanrı ayırır. Bunu ben de biliyorum, Robert da. Hatta muhtemelen, Kraliçe'nin o günaha doymuş küçük kalbi bile biliyor."

4

386 | Philippa Gregory

Cecil, Whitehall'daki büyük çalışma odasında mektup yazmakla uğraşıyordu. Kraliçe'ye hitaben yazılan mektup, her zaman kullandığı stilin dışında, numaralı noktalardan oluşmuyordu. Cecil bu kez daha resmi bir üslup kullanarak Protestan Lordlar'ın ağzından Elizabeth'e yazıyordu. Mektubu önce İskoçya'ya yolladı ve İskoç Lordlar içeriğini kendi el yazılarıyla kopyaladıktan sonra ivedilikle Kraliçe'ye geri gönderdiler. Cecil bu küçük oyunu İngiliz ordusunu İskoçya'ya yollamanın elzemliğini Elizabeth'in silkinip kavraması için oynamaya karar vermişti.

"İeith'deki Fransız garnizonu kalenin önüne mevzilenen Protestan Lordlar'ın kuşatma hattını kırıp galibiyet kazanmıştı. Kont Arran uğradığı hezimet ve yenilginin paniğiyle çığırından çıkmış, Cecil'in tüm güvenini boşa çıkararak adeta saçmalamaya başlamıştı. Zavallı James Hamilton'dan kahraman bir liderin duruşunu beklemek büyük hata olacağı gibi, Elizabeth'le temiz yüzlü, genç ve yarı deli Kont'un evlilik planı da suya düşmüştü. İskoç Lordlar kumandarisiz kalmış, bireysel ve başı boş hareket etmeye mecbur kalmışlardı. Elizabeth'in desteği de olmazsa tamamen bir başlarına mücadele etmek durumundaydılar. Fransız takviye birlikleri karaya çıktığında İskoç birlikleri çoktan bozguna uğratılmıştı. Paris'ten yeni dönen Sor Nicholas Throckmorton, panik ve korkudan kendini kaybetmiş bir halde, Fransız donanmasının Normandiya limanlarını hedef aldığını bildirmişti. Görünüşe bakılırsa rüzgâr onların lehine esmeye başladığı an birlikleriyle demir alacaklardı. Elçi, Fransızlar'ın önce İskoç topraklarını ele

geçireceğine şüphe olmadığını söylüyordu. İskoçya'da işlerini bitirdikten sonra da İngiltere'nin üstüne yürüyeceklerdi. Galibiyetlerine ise kesin gözüyle bakılıyordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 387

Majesteleri,

Cecil, İskoçlar'ın ağzından yazmaya koyuldu.

yVynı mezhebin mensupları, Transanın gücünden çekinen iki müttefik, komşu ve dost iki ülke olarak, imdadımıza koşmanızı beklediğimizi belirtmek isteriz "Bize destek vermezseniz bile, biz yine de kanımızın son damlasına kadar mücadele ederek topraklarımızı savunacağız Sfima Transız birliklerinin üstünlüğü karşısında naçar kalır ve yskoçya'yı kaybedersek, oransızların gözünü 'yngiliz topraklarına dikmekte gecikmeyeceği aşikâr. Eminim o gün geldiğinde, keşke zamanında iskoçlar a yardım elimi uzatsaydım diye hayıflanmazsınız, nitekim aksi takdirde topraklarınıza düşman askeri girdiğinde size yardım edemeyeceğiz

yskoç cXraliçesi Salary ye ihanet ediyor değiliz, biz sadece onun lânetli akıl hocaları Oransızlara karşıyız "bu direnişimizin Majesteleriyle uzak yakın'alakası yoktur. cBizim savaşımız, asıl kraliçemiz Marynin tahtına göz diken vekil kraliçe Salary Quise ile. Mary Çuise in işgalci güçleri çoktan topraklarımıza ayak bastı. Transayla vardığınız her ne mutabakat varsa hepsi bu ataklarla bozuldu. Mary Quise in ailesi bizim düşmanımız olduğu gibi sizin de düşmanınızdır.

£ğer bu yardımı babanızdan istemiş olsaydık, şüphesiz bir an bile düşünmeden bizi savunmak için elinden geleni yapar ve krallıkların birleşmesini sağlardı. J3ütfen babanızın kızı olduğunuzu bize ve tüm Avrupa ya ispat edin ve yardımımıza koşun

Mektubun devamını kendiniz getirebilirsiniz..

Cecil mektubuna bir de dipnot ekledi.

388 | Philippa Gregory

Sşma lütfen meşru bir hükümdara karşı ayaklanan isyancılar gibi gözükmemeye özen gösterin, kraliçe yekten bir isyanı desteklemeyi reddedecektir, öiz bu mektubu aldığınızda oransızlar kadın ve çocuklara zarar veriyse onlardan da bahsedin ama duygu sömürsünden kaçının daradan söz etmeyin, sadece bunu hızlı ve ucuza mat olacak bir sefer olacağına ikna etmeye çalışın SMeocut durum hakkında vereceğiniz bilgiler konusunda sizi serbest bırakıyorum cBenim yazdıklarımla birlikte kendi el yazınızla kaleme alıp hemen gönderin 'Tanrı yardımcınız olsun

Ve Tanrı hepimize yardım etsin. Mektubu katlayıp mühürlerken Cecil kendi kendine korkuyla söyleniyordu. Mektubu üç yerinden mühürlemesine rağmen imzalamadı. Zaten Cecil, evrakların üstüne nadiren ismini yazardı.

•;£>

Robert'ın hazırlıklarını sürdürdüğü yeni balonun teması gelmiş geçmiş en popüler simalardan biri olan Camelot'tu. Ancak Camelot'un olağanüstü karizması bile baloyu renklendirmeye ve dolayısıyla halkı coşturmaya yetmedi.

Kraliçe tahtında vakur bir ifadeyle oturup İngiltere'nin ruhunu temsil etti, odasında ona yardım eden genç nedimeler de pistte dans ediyordu. Dans bittikten sonra Arthur'un İngiltere'sinin muhteşemliğine ithafen yazılan piyes sahnelenecekti. Yuvarlak masanın altın ihtişamına bir tehdit unsuru olan karakterler de maskeli oyuncular tarafından canlandırılıyordu, bir imparatorluğun düşmanları olmasının o ülkenin büyüklüğünün göstergesi olduğu anlatılıyordu an-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 389

cak çok zorlu oyunculuğa gerek duyulmadı; Robert'ın sanal İngiltere'sinde Elizabeth'in sürekli savaştan korkan ülkesinden eser yoktu.

Etrafına göz gezdiren Elizabeth, dans eden çiftlerin arasında Robert'ı görmesine rağmen ondan yana bakmamaya özen gösterdi. Robert, belki davet edilir veya Kraliçe konuşmak ister diye mümkün mertebe tahta yakın durmaya çalışıyordu. Ancak ne var ki, Elizabeth'in bakışlarının kendisini es geçtiğini o da fark etti.

Hasta tavuk gibi ortalıkta dolanıyorum, dedi kendi kendine öfkeyle.

Göz göze geldikleri kısa bir an boyunca da, Elizabeth sevgili Robert'ına baygın bir edayla baktı, sanki ikisi de ruhunu teslim etmiş birer hayalet gibiydi. Kraliçe sislerin arasında kaybolan bir gölge, Robert ise mazide bıraktığı çocukluk aşkıydı adeta. Oysa Kraliçe'nin asıl bakması gereken Arşidük'ün elçisi Caspar von Breuner'di. İlgilenmesi, desteğini arkasına alması ve eşi

olarak koluna takması gereken adam. Elçiye, Arşidük'ün İngiltere'ye ne zaman varacağını sordu Elizabeth.

Büyükelçi, Kraliçe'nin dikkatinin dağılmasından, kendisinden başkasıyla ilgilenilmesinden hiç mi hiç hoşlanmıyordu. Somurtkan bir adam olan elçi, Elizabeth tüm çekiciliğiyle etkisine almaya çalışsa bile pek oralı olmuyor gibiydi. Nitekim Kraliçe sonunda ayağa kalkıp kendini pek iyi hissetmediği bahanesiyle müsaade istedi.

"Başımıza açtığın belanın farkında mısın?" Norfolk Dud-ley'ye dönüp keskin bir dille hesap sordu. "Ben mi?"

"Baron von Breuner, kuzenimin bir başka adama âşıkken, Ekselansları'yla evlenmeye gönlü olmadığını düşünün-

390 | Philippa Gregory

yor. Hatta düşünmekle kalmayıp Arşidük'e İngiltere'ye gelmesine gerek olmadığını söylemiş."

"Sizin de bildiğiniz gibi ben Majesteleri'nin sadık dostlarından biriyim," dedi Robert kibirli bir şekilde. "Onun için en iyisini herkesten çok ben isterim."

"Sen aşağılık köpeğin tekisin!" Norfolk'un lafını esirgemeye hiç niyeti yoktu. Bilerek çevresinde dört dönüyorsun ki, hiçbir Avrupalı Prens, Kraliçemiz'e talip olamasın. Dedikoduları duymadıklarını mı sanıyorsun? Kraliçe'nin üstünde başında olduğunun farkında değiller mi sanıyorsun? Aranızdaki ilişkiye son verdiğinizde inanıyorlar mı sence? Yapma Dudley, herkes numaradan kenara çekildiğini ve hiçbir asil erkeğin ona sahip olamayacağını bal gibi de biliyor."

"Kraliçe'yi töhmet altında bırakmanıza izin veremem." Robert, yapmacık bir öfkeyle Norfolk'un beklemediği bir çıkışta bulundu.

"Ben töhmet altında bırakıyor olabilirim ama ona asıl zarar veren sensin," diye karşılık verdi Norfolk da.

"Nedenmiş? Bazı Arşidükler saraya para akıtmaya yanaşmıyor diye mi?" diye bastırdı Dudley.

"Sırf bu yüzden Kraliçe'nin bir yabancıyla evlenmesini istiyorsan, ne gerçek bir dost, ne de gerçek bir İngiliz'sin demektir. Neden İngiltere tahtına bir başka yabancının daha oturmasına izin verelim ki? İspanya Kralı Philip'in ülkemize ne iyiliği dokundu söylesene!"

"Çünkü evlenmeye mecbur. Üstelik de asil kana sahip biriyle evlenmeli, bu senin gibi uyuz bir köpek olamayacağına göre..." Norfolk'un kan beynine sıçramıştı.

"Baylar." Sör Francis'in sakın sesi hararetli tartışmayı yarıda bırakmalarına neden oldu. "Asil baylar hatta. Kraliçe'nin gözü üstünüzde, bahse girerim, bu eğlenceyi bozmanız isteyeceği en son şey."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 391

"Ona anlat." Norfolk bir omuz darbesiyle Robert'ı ittirirken Sör Francis'e söylüyordu.

"Kraliçemiz bu aşağılık adam yüzünden tehlikeyeyken ben bu saçmalıklarla daha fazla vakit kaybedemem."

Robert, Norfolk'a cevap vermeksizin arkasından baktı. Kendine hâkim olamayıp bir yandan da tahttan tarafa kaçamak bakışlar atıyordu. Elizabeth de amcasının, sevdiği erkeğe neler söylediğini merak ettiğinden büyükelçinin, huzurundan ayrılırken ona verdiği selamı bile görmedi.

İskoç Protestanlar'm, kendi el yazılarıyla kopyaladıktan Cecil'in mektubu kasım sonunda Elizabeth'in eline ulaştı. Cecil mektubu Kraliçe'ye getirdiğinde Elizabeth son zamanlarda hep olduğu gibi odanın içinde volta atıp duruyor,, hiçbir şeye konsantre olamıyordu.

"Hasta mısınız?" Cecil, Kraliçe'nin soluk yüzüne bakınca hasta olmasından endişe etti.

"Sadece mutsuzum, Cecil," diyerek kestirip attı Elizabeth. Baş belası Dudley. Cecil, kendi kendine içinden geçirirken mektubu açması için biraz daha yaklaştırdı. Elizabeth de mektubu usul usul okumaya başladı. "İskoçya'ya ordu göndermek için yeterince geçerli bir neden olsa gerek," dedi Cecil, Kraliçe'ye. "Haddini aşan bir güce, Fransa'ya karşı birleşen İskoç Lordları'nın sizden yardım talebi. Bu saatten sonra kimse, kendi çıkarlarınız uğruna bu savaşa girdiğinizi iddia edemez. Kimse meşru bir Kraliçe'yi tahtından indirmek için harekete geçtiğinizi öne süremez. Meşru Lordlar'm haklarını gözetmek üzere sizden yardım istemesi kadar doğal bir şey yok. Bence artık bizim için de harekete geçme zamanı, Majesteleri."

392 | Philippa Gregory

"Hayır," dedi Kraliçe sinirli bir tavırla. "Henüz değil." "Ama zaten para yardımı gönderdik, gözcülerimiz de iş başında," diye sıraladı Cecil. "İskoç Lordları'nın layıkıyla çarpışacağından şüphemiz yok. Hatta Mary Guise'i mağlup edip düşmanı Leith kıyısına dökeceğini bile biliyoruz."

Şimdi harekete geçmezsek, Fransızlar'ın, gözünü İngiltere'ye dikmekte gecikmeyeceğinin de farkındayız. Henüz gemileri yola çıkmamış da olsa, havanın düzelmesini bekledikleri ortada. İstilayla aramızda sadece yön değiştirmesi beklenen fırtına var. Felaketi kapımızdan uzak tutan asıl etkenin hava muhalefeti olması sizce de yeterince acı değil mi? Gün bizim günümüz, Kraliçem. Bunu iyi değerlendirmeliyiz."

Elizabeth çalışma masasından kalktı. "Cecil, danışma meclisinin yarından fazlası mağlubiyet riskinin ne kadar ağır bastığı konusunda beni uyarıp duruyor. Lord Clinton, donanmamızın Fransız donanması karşısında naçar kalacağını altını çiziyor. Düşmanın bizden daha güçlü bir ordusu ve daha gelişmiş çok sayıda cephanesi var. Kont Pembroke, İskoçya'ya girmenin ne büyük bir hata olacağı hususunda her Tanrı'nın günü beni uyarıyor. Enişten Nicholas Bacon riskin göze alınamayacak kadar büyük olduğunu yineliyor. Caspar von Breuner, kendisi ve imparatorunun her koşulda dostumuz ve müttefikimiz olmasına rağmen bu savaşa girersek kaybedeceğimize kesin gözüyle baktıkları yönünde benimle gizli bir konuşma bile yaptı. Fransız sarayı, kendilerine meydan okumamız halinde ne kadar komik duruma düşeceğimizi düşünüp oldukça eğleniyor olmalı. Düşünsene, kendimize bu denli güvenmemiz bile onlar için alay konusu. Kime sorsam, galibiyetin bizim için bir rüyadan ibaret olduğunu söylüyor."

BAKİRENİN AŞIĞI | 393

"Eğer erken davranmazsak işte o zaman galibiyet gerçek bir rüya olacak," dedi Cecil. "Ama bence hemen şimdi birkaç birlik yola çıkarabilirsek, kazanmak için bir şansımız olabilir."

"Belki ilkbaharda." Elizabeth biraz yumuşamışa benziyordu.

"İlkbaharda Fransız donanması Leith Kalesi'nin önüne demirlemiş olacak ve İskoçya'daki tüm kaleleri bize karşı garnizon olarak kullanmaya başlamış olacaklar. Bence şimdi de onlara anahtarları gönderebilirsiniz, o halde bırakalım ne olaksa olsun."

"Bu bir risk, hem de çok büyük bir risk." Elizabeth pencereye dönüp derin düşüncelere daldı, sinirinden parma-kuçlarını cama sürtüyordu.

"Biliyorum. Ama bu riski almak zorundasınız. Çünkü bu riski şimdi almazsanız, bir daha asla bu kadar şansımız ve zamanımız olmayacak."

"Daha çok para göndersek?" dedi çaresizce. "Gresham bizim için borç alabilir. Ama başka adım atmaya cesaretim yok."

"Danışmanlık alın, Majesteleri," diye öğüt verdi Cecil, "Neden meclis üyelerinin ne düşündüğünü öğrenmeyi denemiyorsunuz?"

"Hiç danışmanım yok ki." Elizabeth umursamaz bir tavırla söyledi.

Yine Dudley, değil mi? diye düşündü Cecil. Onsuz hayat sizin için koca bir hiçten ibaret. Dışından şöyle dile getirdi, "Majesteleri, bir meclis dolusu danışmanınız var. Bana kalırsa yarın meclisi toplamakta fayda var."

394 | Philippa Gregory

Ancak ertesi gün, danışma meclisi toplanmadan az önce, İskoçya'dan beklenmedik bir konuk çıkageldi. Gelen Let-hington Lordu Maitland'dan başkası değildi, ancak kılık değiştirmiş olduğu için kendisini tanımak öyle kolay olmadı. Diğer İskoç Lordlar'ın onayıyla, eğer Fransa'ya karşı yanlarında yer alırsa Elizabeth'e İskoçya krallığını teklif etmek üzere sarayı ziyaret ediyordu.

"Demek, Kont Arran'ı saf dışı bırakmışlar," dedi Cecil, keyfi bayağı yerine gelmişti, ağzının tadı yerindeydi. "Asıl istedikleri sizsiniz!"

Bir an için Elizabeth'in şahlanmaya hazır hırslı kamçılandı. "Fransa, İskoçya, Galler, İrlanda ve İngiltere Kraliçesi." Genç kadının nefesi kesildi. "Aberdeen'den Calais'e kadar tüm toprakların tek hâkimi! Avrupa'nın en zengin ve muzaffer prensesi olacağım."

"Evet, kraliyetin akıbetini garanti altına almış olacaksınız," diye söz verdi ona Cecil. "İskoç krallığıyla birleşirse, İngiltere'nin neler yapmaya muktedir olacağını bir düşünsenize! En sonunda gerçekten ve kelimenin tam manasıyla güvende olacağımız gibi, kuzeyden gelebilecek muhtemel saldırıların önünü sonsuza dek kesen yüce bir hükümdar olarak adınızı tarihe altın harflerle yazdırmış olacaksınız. Fransa artık bir tehdit olmaktan tamamen çıkacak. İskoçya'nın gücü ve servetini de arkanıza alınca gözünüzü yeni topraklara dikmek için daha ne isteyebilirsiniz ki? Hristiyan aleminin en kudretli gücü haline gelebilirsiniz! Gücünüzün nelere kadir olabileceğini kim tahmin edebilir? İngiliz ve İskoç birleşik krallığının gücünü tüm dünya tanımaya mecbur kalacak! Yeryüzünün ilk ve en büyük Protestan Kraliyeti olacağız!"

Cecil bir an için, Kraliçe'ye kaderi üstünde kendi bakış açısını kabul ettirdiğini sandı.

BAKİRENİN AŞIĞI | 395

Sonra Elizabeth kafasını çevirdi. "Kapana kısılacakmışım gibi geliyor," diye sızlandı. "Fransızlar, İskoçya'ya girince savaşmak zorunda kalacağım. Benim topraklanma girdikle-rindeyse, zaten onları görmezden gelemem."

"Öyle ya da böyle, savaşmaya mecburuz!" diye haykırdı Cecil çünkü Kraliçe'nin ne kadar düz mantıkla düşündüğüne şaşıyordu. "Ama eğer bu şekilde savaşır ve kazanırsak İngiltere ve İskoçya Kraliçesi olacaksınız."

"Ama kaybedersek her iki ülkenin halkı tarafından da acımasızca suçlanacak, hatta belki de cezalandırılacağım."

Cecil sabırlı olması gerektiğini biliyordu. "Majesteleri, bu İskoç Lordları'ndan gelen olağandışı bir teklif. Bu, yıllardır... Hayır, yüzyıllardır süren husumetin sonu olabilir. Ama eğer kazanırsak, babanızın istediği, büyükbabanızın hayalini kurduğu gibi krallıkları birleştirebilirsiniz. İngiltere'nin görüp görebileceği en büyük hükümdar olma şansınız var. Tüm adaları birleştiren bir' ada krallığınız olabilir."

"Evet." Elizabeth mutsuz görünüyordu. "Ama ya kaybedersek?"

Noel arifesi olmasına rağmen, sarayda neşeden eser yoktu. Elizabeth, buz kesmiş gibi masa başına kurulmuş, danışmanları da çevresine toplanmıştı. Kraliçe çıt çıkarmadığı gibi hareket de etmiyordu, yaptığı tek şey her zaman olduğu gibi tırnak etlerini yolmaktı.

Cecil, savaş taraftan konuşmasını tamamladığında kurduğu mantık doğrultusunda kimsenin aksi görüş beyan edemeyeceğinden emindi. Sunduğu uzun yapılacaklar listesinin üstünden geçilirken uzun bir sessizlik oldu.;

396 | Philippa Gregory

"Peki ya kazanamazsak?" Kraliçe bitkin görünüyordu. "Kesinlikle katılıyorum." Sor Nicholas Bacon, Kraliçe'yle aynı tereddütlere sahipti.

Cecil, Elizabeth'in derin korkuları yüzünden nasıl acı çektiğini görebiliyordu.

"Cecil," dedi Elizabeth, çok kısık bir sesle konuşarak. "Tanrı yardımcım olsun ama ben Fransa'nın üstüne bir ordu doğrultabileceğimi sanmıyorum. Kapımıza dayanmadıkça olmaz. Özellikle de galibiyetimiz bu kadar muğlakken. Ve:.-," Elizabeth devam edemedi.

Ve Dudley'nin desteği olmadan demek istiyorsunuz! Cecil yine kendi düşüncelerine daldı. Ah merhamet sahibi yüce Tanrım, neden tam da iradeli bir krala ihtiyacımız varken bize bir kraliçe verdin? Bir erkeğin desteği olmaksızın, karar bile alamayacak mı bu genç kadın? Hem de bu adam bir aptal ve vatan haininden başkası değilken!

Kapı açıldı ve Sör Nicholas Throckmorton içeri girip Kraliçe'nin önünde eğilerek selam verdikten sonra Cecil'in önüne bir evrak koymuştu. Cecil, önündeki kâğıda göz attı, ardından Kraliçe ve diğer meclis üyelerine kaçamak bakışlar fırlattı. "Rüzgârın yönü değişti," dedi.

Elizabeth, Cecil'in ne demek istediğini ilk başta anlamadı.

"Fransız donanması yola çıkmış."

Meclis üyeleri aynı anda nefeslerini tuttu. Elizabeth'in zaten bembeyaz olan rengi iyice attı. "Geliyorlar mı?" diye fısıldadı.

"Kırk gemi," dedi Cecil.

"Bizimse sadece on dört gemimiz var." Elizabeth güçlükle konuşuyor, kelimeler ağzından çıkmak bilmiyordu, dudaktan kaskatı kesildiğinden kırırdatamıyordu.

BAKİRENİN AŞIĞI | 397

"İzin verin, donanmamızı yola çıkaralım." Cecil, ikna kabiliyetine haiz bir âşık gibi Kraliçe'nin kulağına eğilip fısıldadı. "Harekete geçmek için ne bekliyoruz, Kraliçem, donanmamız derhal demir alırsa en azından düşman donanmasını denizin ortasında kıstırma şansımız olabilir. Ama beklemeye devam edersek kendi limanımızda kısıvrak yakalanıp ateş altında kalabiliriz."

Elizabeth, savaştan çok donanmasının zayi olmasından korkuyordu. "Eyet," dedi kendinden emin olmayan bir tavırla. "Evet, donanmayı yola çıkarmalıyız. Limanda gemilerimizin avlanmasına göz yumamayız."

Cecil, ani bir hareketle başını eğerek Kraliçe'yi selamladı, hemen karaladığı notu kapıda tetikte bekleyen katibine uzattı. "Emrinizdeyim, Majesteleri," dedi Cecil. "Artık Fransa'ya savaş ilan edebiliriz."

Elizabeth dudakları kuruyup çatlamış, tırnak etleri yolunmaktan kan revan içinde, saray koridorlarından geçerek Noel günü, hayalet görmüş bir kadın gibi komünyona gidiyordu, yüzündeki gülümseme iğneyle iştirilmiş gibiydi.

Kraliyet kilisesinde yerini alınca tam karşısında Robert'ın oturduğunu farkedip genç adama gülümsedi. Robert ona hafifçe gülümsedi. "Cesaret, Kraliçem!" diye kısık sesle fısıldadı Robert.

Elizabeth, Robert'a yeryüzündeki tek arkadaşına bakar gibi bakıyordu. Robert, tüm saray eşrafının önünde Kraliçe'nin yanına gitmeye yeltenir gibi sandalyesinde kıpırdandı. Ancak Elizabeth atak davranarak başını başka yöne çevirince Dudley'nin cesareti kırıldı. Robert'ın - Elizabeth'in

398 | Philippa Gregory

gözlerindeki tutkuyu, Elizabeth'in ise Robert'ın bakışlarındaki şehveti görmemesinde fayda vardı.

Noel kutlamaları tatsız geçti. Koro aralıksız çalıp söylüyor, uşaklar özenle hazırlanmış seçkin yemekleri ardı ardına ikram ediyordu. Kraliçe önüne konan tabakları bir sağına bir soluna ittiriyordu. Elizabeth'in ağzına lokma koyacak hali. olmadığı gibi yiyormuş gibi yaparak iştahlı görünmeye bile mecali yoktu.

Yemekten sonra, leydilerin dans ettiği özel maskeli baloda, Cecil içeri girip tahtın arkasında yerini aldı. "Ne oldu?" Elizabeth, Cecil'in gelişinden hiç memnun olmamıştı.

"Habsburg elçisi Viyana'ya dönmek istediğinden bahsetti," dedi Cecil sessizce. "Arşidük'le evlenmenizden umudu kestiğini söylüyor. Daha fazla beklemek istemiyormuş."

Elizabeth itiraz edemeyecek kadar canından bezmişti. "Ah, gitmesine göz yummalı mıyız?"

"Arşidük'le evlenmeyecek misiniz?" Cecil ne kadar zor bir soru sorduğunun farkındaydı.

"Eğer gelseydi evlenecektim," dedi Kraliçe. "Ama bir kere bile görmediğim bir adamla evlenemem. Cecil, Tanrı şahidimdir ki şu an evlilik düşünecek halde değilim. Elçinin gitmesi ya da kalması da artık zerre kadar ilgimi çekmiyor, bu saatten sonra bizi onlar bile kurtaramaz. Beni görmek için gelmeden önce bile bir sürü anlaşma imzalanmasını bekleyen bir talipten çok, güvenilebileceğim gerçek bir dostu ihtiyacım var. Bana hiçbir şey vaat etmediği halde, bir kocanın isteyebileceği her şeyi ama her şeyi benden istiyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 399

Cecil, Kraliçe'yi düzeltmeye teşebbüs etmedi. Elizabeth'i, zindanda hayatı bile garanti altında değilken görmüş olmasına rağmen, gözlerindeki bu korku ifadesiyle ilk kez karşılaşıyordu. Zavallı genç Kraliçe, tahta çıktıktan sonra sadece ikinci Noel'ini derin keder ve korkular içinde geçirmek zorunda kalmıştı.

"Artık çok geç." Elizabeth sanki savaşı çoktan kaybetmiş gibi konuşuyordu. "Fransız donanması demir aldı bile. Çok yakında ufukta görüneceklerdir. Görünüşe bakılırsa, Arşidük de gözlerini korkutmaya yetmemiş. Arran'ı yendikleri gibi Arşidük'ü de yenebileceklerini düşünüyor olmalılar. Fransız donanması yola çıktıktan sonra Arşidük gelse ne olur, gelmese ne olur?"

"Kendinize gelin, Prensesim," dedi Cecil, "Daha ölmedik! Rica ederim, biraz neşelenin. İspanya hâlâ müttefikimiz. Arşidük olmadan da Fransızlar'ı yenebiliriz."

"Ama onsuz kaybedebiliriz de," cümlesinden başka bir şey söylemedi Elizabeth.-

Üç gün sonra Elizabeth, kraliyet danışma meclisini yeniden toplantıya çağırdı. "Bütün gece sabaha kadar Tan-n'ya bana yol göstermesi için yalvardım," dedi. "Bunu yapamam, ülkemi göz göre göre bu savaşa sokmaya cesaretim yok! Donanma limanda kalmalı, Fransızlar'ın üstüne gidemeyiz."

Odayı buz gibi bir sessizlik kapladı, herkes Kraliçe'yi ikna etmesi için Cecil'in söz almasını bekliyordu. (Cecil, kendine destek çıkacak birini ararken bütün bakışlar aynı anda yere indi.

!]

400 Tarayan: Yaşar Mutlu

!

"Ama donanmamız çoktan yola çıktı, Majesteleri," dedi Cecil dümdüz bir sesle.

"Çıktı mı?" Elizabeth afalladı.

"Emri verdiğiniz an donanma demir aldı," dedi Cecil de.

Kraliçe derin bir iç çekerek yığılırcasına sandalyesinin arkasına yaslandı. "Cecil, bunu nasıl yaparsın? Demir almalarına izin vermek ne büyük bir hıyanet."

Elizabeth'in ağır ithamı dudak uçuklatacak cinstendi ve odadaki herkes nefesini tutmasına rağmen Cecil sesini çıkartmadı.

"Emri bizzat siz verdiniz, Majesteleri," dedi hiç istifini bozmadan. "Üstelik de yapılabilecek en doğru şeydi."

Saray dört gözle İskoçya'dan gelecek haberleri bekleye-dursun, kulaktan dolma bilgiler köşe başlarında almış başını giden dedikoduların ekmeğine yağ sürüyor, sinirlerin iyice gerilmesine neden oluyordu. Halkın büyük bir kısmı yüklü miktarlarda altın satın alıp Cenevre ve Almanya'ya göndermeye başlamıştı bile, böylelikle Fransızlar geldiğinde kaçış biletlerini

garantiye almış olacaktı. İngiliz parası çoktan değerini yitirmiş, neredeyse bir hiçe eş değer hale gelmişti.

İngiliz donanmasına kimsenin itimadı yoktu, sayıca ve kuvvetçe çoktan alt edilmişlerdi. Kraliçe'ye gelince, ona da kimsenin inancı kalmamıştı. Kaldı ki, korku ve telaşı yüzünden kendinden geçmiş vaziyetteydi. Felaket haberleri de gecikmedi: Elizabeth'in değerli on dört gemisinden oluşan tüm İngiliz donanması açıkta kötü bir fırtınaya yakalanıp kaybolmuştu.

BAKİRENİN AŞIĞI | 401

"İşte bak!" Elizabeth, tüm danışma meclisinin hazır bulunduğu bir toplantıda Cecil'e öfkeyle çıkışıyordu. "Eğer donanmanın denize açılmasını ertelememe izin verseydin, o korkunç fırtınayı atlatmış ve halen elimizde bir donanmamız olmuş olacaktı. Şimdi ne var elimizde, Cecil, denizin ortasında kaybolmuş bir donanmadan başka!" Cecil cevap veremedi, ne söyleyebilirdi ki? "Donanmam! Gemilerim!" Elizabeth gözle görünür bir acı içinde kıvranıyordu. "Senin sabırsızlığın ve aptallığın yüzünden hepsini kaybettim, Cecil! Ne kaldı elimizde? Kayıp bir donanma, denizden savunması olmayan yenilgiye mahkûm bir ülke ve senin zavallı kayıp denizcilerin!"

Donanmanın toparlanıp zayı olan üç gemi haricindekilerin çalışır durumda olduğu, on bir geminin de bir limana demir attıkları ve Leith Kalesi'ni bir kez daha kuşatma altında tutulan İskoçlar'a destek oldukları haberlerinin gelmesi uzun sürdü.

"Üç gemimizi çoktan kaybettik!" Elizabeth, şöminenin yanma büzülmüş, tırnak etlerini yolmakla meşguldü. Karşıdan bakınca İngiltere Kraliçesi'nden çok, zavallı bir genç kıza benziyordu. "Tek bir ateş bile açılmadan, üç gemimiz, yok oldu!"

"Halen on bir gemimiz güvende." Cecil inatla ısrar ediyordu. "Bir de bu tarafından bakın, on bir gemimiz hâlâ ayakta, Mary Guise'in işgalci güçlerine karşı koyacak kudretimiz hâlâ var. Odasının penceresinden bakınca neler hissettiğini düşünün, surların dibinde İskoç kuvvetleri ve limanında İngiliz gemileri."

"Ya, ne demezsin, görüp görebileceği sadöce on bir İngiliz gemisi," dedi Elizabeth inatla. "Üçü çoktan yitip gitmiş. Tanrı diğer gemilerimize zeval vermesin! Bana kalırsa hâlâ

402 | Philippa Gregory

donanma namına gemimiz varken onları geri çağırmalıyız. Cecil, galibiyetimiz kesin değilken böyle bir şeye cesaret edemem."

"Galibiyet hiçbir koşulda kati değildir," diye duyurdu Cecil. "Bugün olmasa yarın, yarın olmasa öbür gün her zaman risk olacak, ama biz bu riski şimdi alırsak lehimize çevirmek için hâlâ şansınız olabilir..."

"Lütfen Cecil, rica ediyorum bana artık tek bir kelime bile sorma."

Kraliçe burnundan solumaya başladı. Görünüşe bakılırsa bir sinir krizinin esindeydi. Ama Cecil'in Elizabeth'in üstüne gitmekten vazgeçeceği yoktu. "Emrinizi geri çekmemelisiniz."

"Çok korkuyorum."

"Şimdi bir kadın gibi davranmanın hiç sırası değil, bir erkek yüreğiyle hareket etmelisiniz. Siz babanızın kızısınız ve şimdi kralı oynamanın tam zamanı! Herhangi bir erkekten daha cesur olduğunuzu ben bizzat biliyorum."

Bir an için Cecil, yalanının işe yaradığını, Kraliçe'yi ikna ettiğini düşündü. Elizabeth'in yanaklarına renk geldi, yüzü canlandı ama gözyaşlarına teslim olması uzun sürmedi.

Cecil kısa bir an Kraliçe'yi pohpohlayarak söylediği yalanın onu ikna ettiğine inandı. Elizabeth çenesini kaldırdı, yüzüne renk geldi ama aynı kıvılcım yandığı gibi söndü ve Elizabeth'in gene gözünün feri kaçtı, omuzları çöktü.

"Yapamam," dedi Elizabeth. "Sen de benim hiçbir zaman bir kral gibi davranabileceğime inanmadın. Ben en başından beri kurnaz ve akıllı bir kadın olmaktan öteye gidemedim. Şimdiye dek kimseyle açıkça savaşmadım, bundan sonra da yapamam. Hayır, savaş çıkmayacak! Ben savaşılmaya hazır değilim."

BAKİRENİN AŞIĞI | 403

"Bir kral nasıl olur, nasıl davranır, öğrenmek zorundasınız," diye uyardı Cecil. "Bir gün gelecek, bir kadının sahip olduğu tüm zaafı doğanızda bulundurmanıza rağmen yeri geldiğinde bir erkek gibi davranıp herkese kafa tutabildiğinizi söyleyeceksiniz. Bu koskoca şanlı kraliyeti, kral olmadan yönetemezsiniz!"

Elizabeth, kızıl kafalı, ürkmüş, inatçı bir katır gibi başını salladı. "Yapamam! Buna cesaretim yok!"

"Donanmayı geri çekemeyiz, savaş ilan etmek zorundasınız."

"Hayır." *•" Cecil derin bir nefes alıp öfkesine hâkim olmaya çalıştı, sonra da tüm gücünü toplayıp yeleğinin cebinden istifa mektubunu çıkardı. "O halde beni azletmenizi rica ediyorum." Elizabeth gılgına döndü. "Ne? Ne dedin sen? Bu da nedir böyle?"

"Beni azledin. Bu şartlar altında size daha fazla hizmet edemem. Kraliyetin bekasını bu kadar yakından ilgilendiren kritik bir mevzuda fikirlerimin bir ehemmiyeti yoksa, size daha fazla hizmet etmemin bir anlamı kalmıyor. Sizi yanlış yönlendirdiğimi düşündüğünüze göre, sizi yanıltmış ve görevime ihanet etmiş sayılırım. Yaşadığım sürece sizin için yapabileceğim her ne varsa yapmaya hazırım. Benim için ne kadar değerli olduğunuzu ve ne anlam ifade ettiğinizi siz de biliyorsunuz. Bir eş ya da bir kız evlat kadar değerlisiniz. Ama ben silahlı kuvvetlerimizi İskoçya'ya göndermemiz gerektiğini söylerken siz aksini iddia ediyorsanız, hizmetinizde çalışmamın hiçbir kıymeti yok."

Elizabeth'in aniden rengi atınca Cecil, Kraliçenin bayılacağını düşünüp endişelendi. "Benimle oyuri oynuyorsun, sırf beni razı etmek için blöf yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır."

404 | Philippa Gregory

"Sen beni asla bırakmazsın."

"Bırakmak zorundayım. Sizin inandığınız şekilde size hizmet edecek biri sizi daha mutlu ve güvende kılacaktır. Ben her şeyin raydan çıkmasının müsebbibi bir günah keçisi gibi görünmeyi daha fazla kabul edemem. Böyle giderse saraydaki tüm saygınlığımı ve ağırlığımı yitireceğim. Sahte bir madeni para gibi yere çalınmama göz yumamam."

"Saygınlığınızı kaybetmek mi? Yapma Cecil, sen de biliyorsun..."

Cecil, neredeyse yerlere kadar eğilerek Kraliçe'yi selamladı. "Majesteleri'nin emrettiği her şeyi anında yapmaya hazırım. Bahçenizde veya mutfağınızda, herhangi bir itibar, varlık beklentisi olmaksızın istediğiniz her yerde çalışmaya hazırım. Majesteleri istediği sürece son nefesimi verene kadar emrinde hizmet verebilirim."

"Aman Tanrım, Cecil böyle bir durumda beni yalnız bırakamazsın."

Cecil, geri geri kapıya doğru yürümeye başladı. Kraliçe Cecil'i tutmaya çalışır gibi kollarını öne uzattı, elinden oyuncağı alınmış hırçın bir çocuk misali öylece duruyordu. "William! Lütfen! Sonunda bir başıma, kimsesiz mi kalacaktım?" diye haykırdı. "Kahrolası İskoçya yüzünden zaten hayatta sevdiğim tek erkeği kaybettim. Şimdi en güvendiğim danışmanım ve hayattaki tek dostumu da mı kaybedeceğim? Sen ki benim, kendimi bildim bileli hep yanımda oldun, Cecil. Ne olur bunu bana yapma!"

Cecil kapıda duraksadı. "Lütfen kendinizi savunmak için gerekli adımları atın," dedi yavaşça. "İskoçlar yenilir yenilmez, Fransızlar, İngiltere'ye hücum edecek. Gelir gelmez de, şüphesiz işe sizi tahttan indirerek başlayacaklar. Rica ederim, iyiliğiniz için bir sığınak ve kaçış planı ayarlayın."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 405

"Cecil!" Elizabeth konuşmuyor adeta inliyordu.

Cecil tekrar eğilip Kraliçe'yi selamlayarak kapıya yöneldi. Dışarı çıkınca da kapı önünde beklemeye koyuldu. Cecil, Kraliçe'nin, peşinden koşturacağından adı gibi emin olmasına rağmen beklediği gibi olmadı, kapıdan çıkışını derin bir sessizlik takip etti, akabinde de içerden derin bir çığlık yükseldi.

"İyice sofulaştın, etraf Papa taraftarları gibi dua ettiğini t* söylemeye başladı." Stanfield Hall'da Leydi Robsart, üvey kılını tenkit etmek için hiçbir fırsatı kaçılmıyordu. "Bu halinin pek de bizi yansıttığı söylenemez. Kayınbiraderin geçen gün kilisede çok garip görüldüğünü söyledi, herkes kiliseden çıkarken sen hâlâ dizlerinin üstünde dua ediyormuşsun."

"Öyle çok huzura ihtiyacım var ki." Amy hiç de utanıp sıkılmışa benzemiyordu.

"Kendin gibi davranmıyorsun, sanki başka biri olup çıktın," diye devam etti üveyanesi. "Sen eskiden.... Kaygısız bir kadındın. Tamam, tam olarak kaygısız sayılmasan da bu kadar dindar da değildin. En azından daima dua ettiğini hiç görmemiştin."

"Önceleri babamın sevgisi kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu, sonra da kocamın. Ama artık ikisinden de yoksunum." Amy, olaylara kayıtsız kalarak konuşuyordu. Ne sesi titredi, ne de gözlerine zaman zaman engel olamadığı yaşlar hücum etti.

Leydi Robsart da üvey kızının tepkisizliği karşısında ne yapacağını bilemedi. "Amy, canım yavrum, kocan hakkında sürüyle dedikodu dolaştığını biliyorum ama..."

406 | Philippa Gregory

"Doğru." Amy kısaca kestirip atmaya çalışıyordu. "Zaten gerçeği kendi ağzından da dinledim. Gerçi Kraliçe'nin Arşidükle evlenebilmesi ve Fransızlar'a karşı İspanyolların yanımızda yer almasını sağlayabilmek için ayrılmışlar."

Leydi Robsart afalladı. "Sana tüm bunları kendisi mi anlattı? Her şeyi itiraf mı etti yani?"

"Evet!" Amy bir an için pişman göründü. "Sanırım onun için üzüleceğimi sandı. O kendine fazlasıyla üzüldüğü için benim de ona kol kanat gerip kendisini teskin edeceğimi düşünmüş olabilir. Sen de biliyorsun, oldum olası onu teskin etmişimdir. Tüm sıkıntılarını ve acılarını bana taşımaya öyle alışmış ki..." "Acılarını mı?"

"Bu ona epey pahalıya mal oldu," dedi Amy. "Sanırım bir ara, Kraliçe'nin onu gerçekten sevebileceğine, benim de ona koşmasına göz yumacağıma kendisini fazlasıyla inandırmıştı. Babasının en büyük rüyasını gerçek kılıp en nihayetinde bir Dudley'nin tahta oturmasını sağlayacaktı. Erkek kardeşi tahtın varislerinden Jane Grey'le, kızkardeşi de Henry Hastings'le evlenince ve İskoçya Kraliçesi Mary'den sonra gelen ikinci adam olunca ailesinin kaderinin bu olduğunu düşünmüş olmalı." Amy bir an durakladı. "Ve kuşkusuz Kraliçe'ye de deli gibi âşık olmuş."

"Âşık mı olmuş?" Leydi Robsart, bu sözcükleri hayatında ilk kez duyuyormuşçasına gözlerini hayretle açarak yineledi. "İngiltere Kraliçesi'ne mi âşık olmuş?"

"Söylediği her şey aşkını doğruluyor," dedi Amy sessizce. "Bir zamanlar bana da âşıktı ama pek çoklarının arkamdan konuştuğu gibi bana evliliği bir lütuf gibi sundu, oysa gözü hep en yüksekteydi. Beni küçümsediğinin farkınday-dım, karşısına Kraliçe çıkınca da her şey şekil değiştirdi. Eli-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 407

zabeth hem kocamın sevgilisi, hem de Kraliçe, Robert ona gıpta ettiği kadar onu bir kadın olarak arzuluyor da. O..." Amy doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordu. "Ben Robert için her zaman tetikte bekleyen kolay bir lokma oldum ama şimdi aşkı için mücadele etmesi gerekiyor. Kim bilir, belki bu mücadele de ona cazip geliyor olabilir."

"Amy, Tanrı aşkına kalbin hiç kırılmadı mı?" diye sordu Leydi Robsart, karşısında duran genç kadının duygularını çözümlemeye çalışıyordu. "Senin için dünyanın kocanın çevresinde döndüğünü düşünüyordum." _ ^ "İçimde kanayan derin bir yara olduğu doğru," diye cevap verdi Amy. "Açıkçası böyle bir acıya dayanmak mümkün mü, onu da bilmiyorum. Bu... Bu bir hastalık gibi, her gün içimi bir kurt kemiriyor sanki. Bir anda dine sığınmamın nedeni de bu belki... Sadece Tanrı'ya yakarırken huzur buluyorum, her an beni yanına alıp bu derin acıdan bir an önce kurtarması için dua ediyorum. Ondandır sonra o ikisi her ne isterse yapsın ama yeter ki ben bu acıdan kurtulayım." "Ah, sevgili Amy!" Leydi Robsart kollarını Amy'ye uzattı. "Öyle söyleme, Robert tüm bunlara değmez! Yeryüzündeki hiçbir erkek, bir kadının tek damla gözyaşını hak etmez. Hele hele bunca sene sana bu kadar acı çektirmiş bir adam hiç değmez!" "Galiba kalbim gerçekten kırıldı." Amy'nin sesi güçlkle duyulabiliyordu. "Belki de olması gereken buydu. Göğsüm-deki daimi acı öyle keskin ki... Bazen sonum olacağını düşünüyorum. Hissettiğim, kelimenin tam manasıyla bir kalp ağnsı. Yaralarımı sarabileceğimi hiç sanmıyorum; Robert'a değip değmemesinin de bir önemi yok artık. Olan oldu! Kraliçe Arşidük'le evlense, Robert koşarak bana gelip büyük bir hata yaptığını söyleyerek yeniden başlamak istese

408 | Philippa Gregory

bile artık mutlu olabilir miyiz sanıyorsun? Kalbim bir kez orta yerinden kırıldı ve bundan böyle de hep o kırıkla yaşayacağım."

Kraliçe'nin nedimleri ne yapsa Majesteleri'ni mutlu etmeyi başaramıyordu. "Whitehall Sarayı'nda bir odadan diğerine gün boyu volta atan Elizabeth, hırçın bir dişi aslanı andırıyordu. Bir ara müzisyenleri çağırdı, çok geçmeden de onları da geri gönderdi. Konsantre olamadığı için kitap okuyamıyor, dinlenmek için uzandığında uyuyamadığı için hemen kalkıyordu. Bir endişe ve stres hali içindeydi. Ce-cil'siz ne yapacağını bilmediği için onu çağırmak istedi. Sonra amcasını yanında istedi ama kimse nerede olduğunu bilmediği için çağıramayınca fikir değiştirip onu da görmek istemediği için vazgeçti. Kapisında kuyruk olan arzuhal sa-* hipleri zaten umurunda değildi. Rusya'dan yeni gelen kürkleri göstermeye gelen terzisini de umursamadı. İsveç Prensi Erik'in yazdığı, ucuna da bir pırlanta ilişik on iki sayfalık mektubu okumaya teşebbüs dahi etmedi.

Hiçbir şey Elizabeth'i içine düştüğü çıkmazdan kurtaracağı benzemiyordu. Tahtta henüz ikinci senesini doldurmuş genç ve tecrübesiz bir kadın olmasına rağmen kritik bir karar almak zorunda bulmuştu kendini. Yenilmesi imkânsız görünen bir düşmana karşı ya savaş ilan edecekti, ya da edecekti! Üstelik tam da hayatı boyunca değer verdiği topu topu iki erkek onu terk etmişken.

An geliyor, sırf kendi korkaklığı yüzünden hata yapmakta olduğunu düşünüyor, bazen de ülkesini büyük bir felakete sürüklenmekten koruduğunu düşünüyor. Değişme-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 409

yen tek şey, her an içinde artarak çoğalan hata yapma korkusuydu.

"Ben Sör Robert'ı çağırmağa gidiyorum." Gün boyu Eli-zabeth'in deli gibi dolaşıp durduğunu ve hiçbir şeye aklını doğru düzgün veremediğini gören Laetitia Knollys, annesine fısıldadı.

"Elizabeth emir vermeden olmaz," diye cevapladı Catherine.

"Yapma, anne." Laetitia'nın inadı tuttu. "Kraliçe'yi ondan başkası rahatlatamaz. Eğer böyle giderse yataklara düşmek-le-kalmayıp hepimizi de felaketin eşiğine sürükleyecek."

"Lettice!" Catherine üslubunu sertleştirse de kızı çoktan kapıdan sıvışıp soluğu Robert'ın odasında almıştı.

Laetitia kapının önünde geldiğinde Robert içi para dolu çekmecesini açmış, para sayıyor, katibinin saydığı masraf kalemlerini gözden geçirerek ödemeleri ayarlıyordu. Genç kız kapıyı tıklatacak içeri başını uzattı. "Bayan Knollys." Robert mesafeli olmaya özen gösterdi. "Doğrusu ziyaretiniz benim için sürpriz oldu." "Kraliçe'yle ilgili," dedi Laetitia.

Robert, Kraliçe'nin adını duyar duymaz ayaklandı, bakışlarındaki o anlamsız ifade yerini endişeye bıraktı. "O iyi mi?"

Laetitia, Robert'ın aklına ilk gelenin Kraliçe'nin saldırıya uğramış olabileceği olduğunu anlamıştı. Demek babası hepsinin her zamankinden daha büyük tehlikede olduklarını söylerken haklıydı.

"Evet iyi ama canı çok sıkkın."

"Beni çağırmanızı kendisi mi istedi?"

"Hayır, ben kendiliğimden geldim. Onu görmeniz gerektiğini düşündüm."

410 | Philippa Gregory

Robert usulca gülümsedi. "Sen tanıdığım en sıradışı, en cüretkâr kızsın," dedi. "Neden kendine bunu vazife edindin?"

"Kraliçe kendinde değil," dedi Laetitia bir sırrı paylaşır gibi. "Şu İskoçya'daki savaş onu fazlasıyla geriyor. Maalesef bir karar veremiyor, oysa acilen bir karar vermesi gerekiyor. Şimdi Cecil'i de kaybetti, sizi zaten kaybetmişe benziyor. Çevresinde güvendiği hiç kimsesi kalmadı. Bazen 'evet' diyor, bazense 'hayır.' Ama neticede ne derse neye karar verirse versin mutlu olamıyor. Elinde havuç olan bir tavşan gibi bir o yana bir bu yana zıplıyor."

Laetitia'nın münasebetsiz üslubu karşısında Robert'ın kaşları çatıldı. "Birazdan geliyorum, haber verdiğin için teşekkürler."

Laetitia, Robert'a uzun sürmeli kirpiklerinin altından davetkâr bir bakış attıktan sonra, "Eğer ben Kraliçe olsaydım, yanımdan bir an olsun ayrılmanızı istemezdim," dedi. "Savaş olsun, olmasın."

"Ya evlilik hazırlıkları? Onlar nasıl gidiyor?" diye sordu Robert görgülü bir beyefendi gibi.

"Gelinliğin hazır mı? Tüm hazırlıklar tamam mı? Ya damat? Damat nasıl, heyecanlı mı?"

"İlgilendiğiniz için teşekkürler, her şey yolunda sayılır." Laetitia bu beklenmedik soru karşısında toparlandı. "Leydi Dudley nasıllar? Umarım hasta filan değildir. Sevgili eşinizi ne zaman sarayda göreceğiz?"

Kraliçe'nin dairesinde, Elizabeth şöminenin başına oturmuş, nedimleri de odanın çeşitli köşelerine dağılmış, Ma-

BAKİRENİN ÂŞIĞI »411

jesteleri'nin bir sonraki isteğini merakla bekliyorlardı. Diğer saray eşrafiysa sohbet etmek üzere içeri davet edilmeyi bekliyordu. Ancak Elizabeth'in kimsenin derdini dinlemeye pek niyeti yoktu.

Dudley içeri girer girmez, Elizabeth sevdiğinin ayak seslerini tanımışçasına başını kapıya çevirdi. Aniden yanaklarına basan al gözden kaçacak cinsten değildi. Ayağa kalkmakta da hiç gecikmedi. "Ah, Robert!"

Daha fazla tezahürat ya da davet beklemeden Robert, Kraliçe'ye doğru seğirtip onu pencere önüne çekti. Böylece nedimelerin meraklı bakışlarından uzakta kalabileceklerini varsaydı. "Ne kadar mutsuz olduğumu biliyorum," dedi Robert. "Gelmem ve yanında olmam gerektiğini düşündüm. Senden*biraz daha uzakta kalmaya, tahammül edemezdim." "Mutsuz olduğumu nereden biliyorsun?" diye bilmek istedi Elizabeth, Robert'a yaklaşmaktan kendini alıkoyamıyordu. Genç adamın o aşına kokusu içine tarifsiz bir huzur salıyordu. "Hem sana ölesiye ihtiyaç duyduğumu nereden bilebilirsin?"

"Çünkü yanında değilsem bana rahat yüzü yok," dedi Robert da. "Çünkü benim de sana deli gibi ihtiyacım var. Seni üzen bir şeyler mi var?"

"Cecil beni terk etti," dedi Elizabeth kalbi kırılmış gibi. "Onsuz bu belanın altından nasıl kalkacağımı hiç mi hiç bilmiyorum."

"Gittiğini biliyorum, ama neden?" diye sordu Robert, halbuki sadık casusu Thomas Blount'tan daha Cecil'in saray kapısından çıktığı an detaylı bir rapor almıştı bile.

"Fransızlar'a savaş ilan etmezsem daha fazla bana hizmet edemeyeceğini söyledi, bense buna cesaret edemeyeceğimi. Ah Robert, gerçekten buna cesaret edemiyorum. Ama

412 | Philippa Gregory

yanımda Cecil olmadan bu koca ülkeyi nasıl yöneteceğimi de bilmiyorum."

"Aman Tanrım, Cecil'in seni böyle bir durumda yalnız bırakabileceğini hiç tahmin etmezdim. Aranızda ölümüne edilmiş bir birliktelik yemini olduğunu sanıyordum."

Elizabeth'in dudakları titriyordu. "Gidebileceği benim de aklımın ucundan geçmezdi. Ona, kendimden çok güveniyordum. Ama o, kendisini dinlemediğim takdirde bana artık hizmet edemeyeceğini söyledi ve Robert... Ben şimdi eskisinden de çok korkuyorum!"

Kraliçe son sözlerini ölümcül bir sırı paylaşıyor gibi söyledi ve sonra da korkusunun kendisine kara leke çalan bir utanç olduğunu düşünerek kimsenin duymadığından emin olmak için gözleriyle odayı kolaçan etti.

Ah, konu sadece savaş değil/ Cecil, onun için aynı zamanda bir baba gibiydi de, diye düşündü Robert. Elizabeth'in yıllar yılı yanından ayrılmayan en sadık dostu olduğu gibi, en güvenilir danışmanıydı da. Cecil, İngiltere'nin şanlı bir ulus olduğunu düşünmüş, Robert ve ailesinin aksine birbiriyle çatışan soylu ailelerin iktidar savaşlarının arenası olduğuna asla inanmamıştı. Cecil'in İngiltere'ye duyduğu derin aşk ve ülkesine inancı, ne Elizabeth, ne de Robert'inkiyle mukayese edilecek ölçüdeydi. Bahsettikleri bir hayalden öteye gidemese de Cecil, kendi inancı sayesinde Elizabeth'in de inancı ve kendine güvenini ayakta tutmayı başarıyordu.

"Ben artık yanındayım," dedi Robert, sanki varlığı bile tüm sorunları çözmeye yetermiş gibi konuşuyordu. "Akşam yemeğinden sonra konuşmaya ne dersin? Ne yapmamız gerektiğine o zaman karar veririz. Yalnız değilsin, aşkım! Sana yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırım."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 413

Elizabeth, Robert'a iyiden iyiye yaklaştı. "Tek başıma hiçbir şey yapmaya gücüm yok," diye kulağına fısıldadı. "Bu kadarı benim için çok fazla. Karar veremiyorum ve her geçen gün içimdeki korku biraz daha artıyor. Nasıl karar verebileceğime dair de en ufak bir fikrim yok. Seni uzun zamandır görmüyorum. Ne için? İskoçya uğruna. Üstelik İs-koçya benim için Cecil'e de mal oldu."

"Biliyorum," dedi Robert. "Ama bak, ben yeniden yanındayım. Dostun olarak kalacağım. Kimse bizi hiçbir şeyle suçlayamayacak. Arşidük kendi şansını harcadı, Arran ise savaşı kaybetti. Kimse iyi bir evlilik yapmana mani olduğumu* iddia edemez. Sana Cecil'i de geri getireceğim, güven bana! Bize fikir verecek, biz de karar vereceğiz. Kendi başına böyle büyük bir yükü taşımaya gerek yok, hayatım, sevgili aşkım. Bundan böyle yanından asla ayrılmayacağım, hep yanındayım, korkma lütfen."

"Bizim için hiçbir şey değişmeyecek." Elizabeth duraksadı. "Yeniden sevgili olamayız. Bir başkasıyla evlenmek zorundayım. Bu yıl olmasa, seneye... Ama önünde sonunda bir başkasının karısı olacağım."

"O halde, o gün gelene kadar yanında kalmama izin ver," dedi Robert sadece. "Birbirimizin uzağındaiken yaşamaya katlanamadığımızı ikimiz de biliyoruz."

O gece akşam yemeğinde, haftalar sonra ilk kez yemek salonu Elizabeth'in o şen kahkahalarıyla cınlıyordu. Robert, uzun bir aradan sonra yine yanı başında oturuyor, boşalan kadehini şarapla dolduruyordu.

"Havanın nemi çatının kerestelerine kadar işlemiş," diye yorum yaptı Sör Robert. Hizmetkârlar, masadan etleri kaldırıp yerine meyve tabaklarını koyuyordu. "Odamda öyle bir rutubet var ki, Tamworth sabahları çarşafı ateşin önünde silkelerken resmen üstünden duman çıkıyor."

"Neden odanın değiştirilmesini istemedin?" dedi Elizabeth rahatça. "Uşaklara eşyalarının, benim odamın yanındaki eski odana taşımalarını söyle hemen."

®

Robert beklemeye koyuldu. Elizabeth'e baskı yapmaması gerektiğini geçen zaman içinde gayet iyi öğrenmişti. Yapacağı tek şey Elizabeth'i beklemek, o adım atmadan asla teşebbüste bulunmamaktı.

Geceyarısı, Kraliçe'nin odasıyla kendi odasını bölen odanın kapısı aralandı ve Elizabeth usulca içeri süzüldü. Beyaz ipek geceliğinin üstüne koyu mavi bir sabahlık giymiş, uzun kıvılcı saçlarını fırçalayıp omuzlarından aşağı salmıştı.

"Robert'ım!"

Şöminenin önündeki masaya iki kişilik bir sofraya kurulmuş, üstüne atıştırmalık aperatifler dizilmiş, ateş belli ki daha yeni harlandırılmıştı. Yatak örtüsü açık, kapı da kilitliydi. Robert'ın sağ kolu Tamworth ise kapıda nöbet tutuyordu.

"Aşkım..." Robert, Elizabeth'i kollarının arasına almak için hiç vakit kaybetmedi.

Elizabeth de o kadar bekliyormuşçasına başını Robert'ın boynuna yasladı. "Sensiz yaşayamıyorum," dedi. "Bu sırrı saklamak zorundayız, bu bizim büyük sırrımız! Sensiz Kraliçe olamıyorum, Robert!"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 415

"Biliyorum," dedi Robert da, "ben de sensiz yaşayamam."

Kraliçe başını kaldırıp sevdiği adamın gözlerinin içine baktı. "Peki ama ne yapacağız?"

Robert omuzlarını silkip gözlerine kayıtsız bir bakış yerleştirdi. "Bana kalırsa tek bir seçeneğimiz var: Evlenmeliyiz. Elizabeth!"

Elizabeth'in gözü halen açık duran panjurlara takıldı. "Panjurları kapatalım," dedi Kraliçe aniden batıl bir korkuya kapılarak. "Ayın bile bu ateşli geceye tanık olmasını istemiyorum."

Amy, Stanfield'daki eski odasında yerinden fırlayarak uyandı ve üstündeki kalın örtülerin yataktan yere düştüğünü fark etti. Soğuktan tir tir titriyordu. Yataktan kalkmadan yere uzanıp keten- yatak örtüsüyle yün battaniyeyi çekip sıkıca titreyen omzuna sardı. Yatmadan önce panjurlardan birini açık bırakmıştı ve kocaman, cesur, krem rengi ay yastığının üstüne ışık vuruyordu. Amy yastığa başını koyup gözlerini panjurun aralığından gökyüzüne dikti.

"Benim üstüme vuran ay Lordum'un da üstüne vuruyor odasında," diye söylendi kendi kendine kısık sesle. "Kim bilir, belki onu da uyandırır ve beni düşünmesini sağlar. Belki yüce Tanrı bana duyduğu aşkı da bu sabah uyandırır. Belki zaten şu an bile beni düşünüyordur."

416 | Philippa Gregory

"Beni aptal yerine koydun!" Mary Sidney, Whitehall Sa-rayı'nın avluya açılan harasında ağabeyine çıkışıyordu. Yaklaşık bir düzine adam yaklaşan turnuva için antrenman yaparken Robert da yeni parlatılmış kılıç, kalkan ve miğferini gözden geçiriyordu.

Mary'nin suçlamalarıyla Robert'ın dikkati dağıldı, çırağa ehvenlerini getirmesi için işaret etti. "Neler oluyor, Mary? Neden bahsediyorsun?"

"Beni aptal yerine koyup sözde Kraliçe'nin isteğiyle elçiye gönderdin. Neymiş, Majesteleri Arşidükle evlenecekmiş. Sana inandığımı, acı çektiğini gördükçe içimin nasıl parçalandığını bildiğin için ikna edici bir hikâye yazacağımı biliyordun. Elçiye göndermek için saraydaki en uygun isim bendim. Kraliçe'yle yollarını ayırdığını elçiye anlatırken gözyaşlarına boğulduğumdan haberin var mı? Ve tabi o da bana inandı, oysa beni kullanarak tek yapmak istediğin saray eşrafının gözünde bu meseleyi küllendirmekti." "Küllendirmek mi?" Robert en masum tavrını takındı. "Kraliçe'yle hâlâ aşk yaşıyorsunuz," dedi Mary Sidney tükürür gibi. "Belki de ilk günden beri birliktesiniz. Korkarım onu kaybettiğin için acı çektiğini zannederken bile birlikteydiniz. Sen ne yaptın bana peki, beni pezevengin gibi kullandın."

"Kraliçe'yle, onun güvenliği için ayrılmaya karşılıklı karar verdik," dedi Robert istifini bozmadan. "Sana daha önce de anlattım, bu doğru. Ama dosta ihtiyacı var, bunu sen de biliyorsun, Mary. Bundan böyle onun yanında sadece kadim bir dostu olarak yer alacağım. Söyledim sana, bundan sonra Elizabeth'le sadece arkadaşız."

Mary, ağabeyinin kendisine uzanan kolunu elinin tersiyle ittirdi. "Ah hayır, bir dolu yalan daha dinleyeceğimi sanı-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 417

yorsan yanılıyorsun, Robert. Amy'yi aldattın, bana da yalanlar söyledin. Tek bir yalanına daha tahammülüm yok. Gidip büyükelçiye, ikinizin eski dost olduğunuzu ve hep öyle kalacağınızı, Kraliçe'nin bakire bir genç kadın olduğu gibi iffetli ve bakire bir prenses olduğunu söyledim. İkinizin arasında sarsılmaz bir dostluk ve birkaç flörtöz bakışmadan öteye giden hiçbir şey olmadığına dair aciz ölümlü varlığım üstüne yemin ettim."

"Zaten doğru olan da bu!"

"Bana martaval anlatmayı kes, Robert," diye bağırdı Mary hırslanarak. "Bana sakın bir daha yalan söylemeye kalkma! Tek bir kelimesini dahi dinlemeyeceğimi bilesin."

"Benimle mızrak alanına gel bakalım..."

"Seni ne karşımda seyretmek, ne de sesini duymak istiyorum. Seni görmek bile istemiyorum, Robert. Sen hırslarının esiri olmuşsun. Tanrı Kraliçe'ye ve karına yardımcı olsun."

"Amin." Robert pişkince gülümsüyordu. "Her ikisi için de amin, nitekim ikisi de iyi ve masum kadınlar. Ama Tanrı beni ve tüm Dudley'leri de korusun, önlenemez yükselişimiz göze gelebilir."

"Peki Amy tüm dünyanın gözü önünde bu utancı yaşayacak ne yaptı, onun suçu ne?" diye üstüne gitti Robert'ın. "Onu zerre kadar sevmediğini tüm ülke biliyor, Amy bu acıyı hakkecek ne yaptı sana? Nikâhlı karın yerine bir başka kadını tercih ediyor olmanı ne haklı çıkarır, söyler misin?"

"Amy hiçbir şey yapmadı," dedi Robert. "Ama ben de bir şey yapmadım. Gerçekten Mary, beni bu şekilde suçlayıp töhmet altında bırakamazsın."

"Sakın bana cevap vermeye kalkışma, Robert!" diye avaz avaz bağırdı Mary, öfkeden kendinden geçmiş gibiydi. "Sa-

418 | Philippa Gregory

na söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı, bu konuyla ilgili son sözlerim de bunlardır. Sen sadece beni aptal yerine koymakla kalmadın, İspanyollar'ı ve Amy'yi de aptal yerine koydun. En başından beri Kraliçe'yle aşk yaşıyordunuz, hâlâ da yaşıyorsunuz."

Robert ani bir atakla Mary'nin koluna var gücüyle yapıştı. "Bu kadarı fazla ama," dedi. "Haddini çoktan aştın, buna daha fazla tahammül edemem. Kraliçe'nin itibarından sual bile edilemez. En uygun talip çıkageldiği gün o da mutlu bir evlilik yapacak. Bunu hepimiz biliyoruz. Amy benim karım, kîmse de bunun aksini iddia edemez. Sonbaharda yanına gittim ve çok yakında yine ziyarete gideceğim. Cecil bile benim kadar sık evine gidemiyor."

"Cecil karısını seviyor ve kimsenin Cecil'in şerefine laf söylediği yok!" Mary'nin geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Benim şerefime de kimse dil uzatamaz," dedi Robert keskin bir dille. "Zehirli dilini benim işlerime buluşturmaz-san iyi edersin. Bu sana ilk ve son uyarım, sevgili kardeşim, aksi takdirde senin için hiç iyi olmaz!"

Mary korkmuşa benzemiyordu. "Çıldırдың mı, Robert?" diye bastırdı. "Karını ve kızkardeşini kandırдың gibi, Avrupa'nın en namlı ve işinin ehli ajanlarını da kandırabileceği-ni mi sanıyorsun? Madrid'de, Paris'te, Viyana'da... Her yerde Kraliçe'yle bir kez daha odalarınızı birleştirdiğinizi biliyorlar. Sence bundan ne anlam çıkarabilirler? Sen ve Kraliçe kapalı kapılar ardında birlikte uyurken Habsburg Arşidü-kü'nün İngiltere'ye geleceğini mi zannediyorsun? Zavallı karın hariç, cihan alem Kraliçe'yle aşk yaşadığınızı bal gibi de biliyor. Şehvetinle Kraliçe'nin gözlerini körelttin, Amy'nin sana duyduğu aşkını mahvettin, dua et de kraliyetin sonu da senin elinden olmasın."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 419

Mary'nin ikazı maalesef geç kalmış, Kraliçe ve sarayın at terbiyecisi arasındaki skandal gibi yakınlaşma dedikodu kazanında yeniden kaynamaya başlamıştı. Robert'ın Elizabethan yanı başındaki varlığı Kraliçe'yi kendine getirmişti; Elizabeth'in yanaklarına renk gelmiş, tırnaklarını yemekten bile vazgeçmişti. Yanında Robert varken, o daimi hale gelen asabiyetinden eser kalmadı. Kim ne derse desin, onlar birbiri için yaratılmış gibiydi. Her gün birlikte atla gezintiye çıkıyor, her gece kol kola dans ediyorlardı. Elizabeth gündelik rutinine geri dönmüş, gelen mektupları açıp okur, arzuhal sahiplerinin dertlerini dinler olmuştu.

Cecil'in yokluğunda, Robert, Elizabeth'in tek güvendiği danışmanı da oluverdi. Dudley'nin izni olmadan kimse Kraliçe'nin huzuruna çıkamıyor, Robert yanlarında değilse Kraliçe de kimseyle

tek kelime konuşmuyordu. Genç adam Majesteleri'nin tek arkadaşı, biricik can yoldaşıydı. Yapışık ikiz gibi her an birlikte dolaşüyor, tek başlarına en ufak bir karar bile almıyorlardı. İsveç Dükü John sarayın çevresinde dolansa da Kraliçe'ye talip olduğunu bir türlü dile getiremiyordu. William Pickering yüklü borçlarını ödemek için ülkesine geri dönmüş, Caspar von Breuner nadiren öftayâ çıkar olmuş, Kont Arran ise çoktan hafızalardan silinmişti.

Cecil genç çiftin ve maiyetlerinin mümkün mertebe uzağında duruyordu. Savaşın eşiğine gelmiş bir ülkede Robert gibi bir adamın yarbay ve Windsor Muhafızı olarak atandığını yeni öğrenmiş, umutsuzca Throckmorton'a oturduğu yerden kaş göz işareti yapıyordu.

"Böyle devam ederse İngiltere'nin en zengin adamı ola-Cak," diye gözlemledi Cecil.

420 | Philippa Gregory

"Zengin: Hiçbir şey. Bence onun gözü kral olmakta." Sör Nicholas herkesin dile dökmeye imtina ettiğini bir çırpıda söyleyiverdi. "Peki ülke nasıl yönetilecek, siz ne düşün- : yorsunuz?"

Cecil sesini çıkarmadı. Daha sadece bir gece önce, şapkası kaşlarına kadar inik yabancı bir adam Cecil'in kapısında belirip Dudley'ye suikast düzenlemeye hazırlanan üç kişilik gruba katılmak isteyip istemeyeceğini sormuştu.

"Neden bana geldiniz?" diye bilmek istedi Cecil de. "Görünüşe bakılırsa işin içinde ben olmasam da eline bir sopa alıp bu işi kendin halledebilirsin."

"Çünkü Kraliçe'nin muhafızları Robert'ı da koruyor ve muhafızlara ancak sizin sözünüz geçebilir," dedi yabancı. Cecil masasına koyduğu şamdanın soluk ışığında şapkanın altına saklanan öfkeli yüzün Thomas Howard'a ait olduğunu fark etti. "Hem Robert ölür ölmez, Majesteleri katillerin yakalanması için sizden yardım isteyecektir. Doğrusu casus ordunuzun hedefine girmeyi kimse istemez. Bir haşaratı öldürdü diye kimse asılmak istemez, öyle değil mi?"

"Nasıl iyi olacağına inanıyorsanız, onu yapabilirsiniz." Cecil sözlerini özenle seçiyordu. "Ama suikasttan sonra sizi korumayacağımı bilmelisiniz." "Bize engel mi olacaksınız?"

"Ben Kraliçe'nin güvenliğinden sorumluyum. Üzgünüm ama sanırım size engel olamam."

Adam keskin bir kahkaha koyuverdi. "Kısacası, ölse umurumda olmaz ama risk de almam diyorsunuz."

Cecil dengeli bir edayla başını salladı. "Maalesef, onun ölmesi Kraliçe ve zavallı karısından başka bu ülkede hiç kimsenin umurunda olmaz. Ama bilin ki, bu suikasta alet olmam."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 421

"Komik olan ne?" diye sordu Throckmorton, odanın içini gözleriyle kolaçan ederken Cecil'i neyin gülümsettiğini anlamaya çalışıyordu.

"Thomas Howard," diye yanıtladı Cecil. "Kendini çok kurnaz sanıyor ama pek de öyle olduğu söylenemez."

Throckmorton etrafa göz gezdirdi. Dudley kapıları iki yana açılan kabul odasından çıkarken Thomas Howard da içeri girmeye çalışıyordu. Artık herkes Dudley'ye yol veriyordu, büyük ihtimal Cecil istisnasıyla. Cecil giriş çıkışlarını asla planlamasa da kraliçenin en gözde adamıyla burun buruna geldi. Howard ise kızgın bir buzağı gibi yerinden kıpırdamıyordu.

Her an, diye düşündü Cecil, tırnaklarını yere geçirip böğürmeye başlayabilir.

Dudley, hor gören bir ifadeyle yüzüne bakıp önünden geçip gitti.

Howard ise öne atılıp Dudley'nin önünü kesmekte gecikmedi. "Affedersiniz ama ben içeri giriyordum." Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. "Ben! Bir Howard! Kraliçe'nin amcası!"

"Ah, lütfen, ben dışarı çıktığım için benden af dilemenize gerek yok," dedi Dudley, sıcak bir kahkaha atarak. "Bence asıl özür dilemeniz gerekenler içeride, arasına katılacağınız şanssız, baylar."

Howard öfkeleni. "Saldırgan davranıyorsunuz!" dedi boğulur gibi konuşarak.

Dudley, gücünden emin, duymazlıktan gelişrek yoluna devam etti.

"Sen var ya sen! Yerden bitme bir ayrık ottan farkın yok!" Thomas Howard hızını alamadığından Dudley'nin arkasından bağırma devam ediyordu.

422 | Philippa Gregory

"Böyle devam etmesine göz yumacak mı sence?" diye sordu Throckmorton, Cecil'e, gözlerinin önünde cereyan eden olaydan epey etkilenmiş benziyordu. "Göründüğü kadar olaylara kayıtsız mı gerçekten? Thomas Howard'ın tavrını görmezden mi gelecek?"

"Bilmiyorum," dedi Cecil, "ama Dudley'nin tehlikede olduğu kesin."

"Bir suikasttan mi bahsediyorsun?"

"Bir değil, bir düzinesinden. Yakında genç Thomas Howard'ı Türk büyükelçisi olarak görürsek şaşırtıcı olmaz. Bence Howardlar Osmanlı İmparatorluğu'na doğru postalanacak."

Cecil sadece lokasyonda yanıliyordu.

"Bana kalırsa Thomas Howard'ın kuzey savunma hattını güçlendirmesinde fayda var." Dudley, gece yalnız kaldıklarında yüzünde kurnaz bir gülüşle Elizabeth'e açıldı. "Savaşçı bir ruhu ve dizginlenemeyen bir öfkesi var."

Elizabeth, biricik aşkı için bir anda endişeye kapıldı. "Sana kafa mı tutuyor yoksa?"

"O sünepe mi? İmkansız!" Robert gururla konuştu. "Ama kuzeyde güvenebileceğin bir ismin hazır bulunmasına ihtiyacın var. Madem bu kadar savaş meraklısı, neden Fransızlarla benim yerime o savaşmasın?"

Kraliçe içten bir kahkaha patlattı. Robert'ın sözlerini şakadan ibaret algılamasına rağmen, ertesi gün amcasına yeni ve beklenmedik bir paye verdi. Thomas Howard, İskoç-ya sınırına korgeneral olarak atandı.

Howard görevini kabul ederken eğilerek Kraliçe'yi selamladı. "Neden saraydan uzaklaştırıldığımı biliyorum, Ma-

BAKİRENİN AŞIĞI | 423

jesteleri," dedi, genç bir erkeğin ağırbaşlılığı içinde. "Ama size sadakatle hizmet edeceğimden emin olabilirsiniz. Ve umarım Londra'da tehlikeden fersah fersah uzakta koltuğunuzun altında kalmayı tercih edenlerden daha iyi bir görevli olduğumu idrak edersiniz."

Elizabeth mahcup görünüyordu. "Kuzey sınırında güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı," dedi.

"Fransızlar'ı Berwick'in kuzeyinde tutmalıyız. İngiltere'nin kalbine girmelerine izin veremeyiz."

"Bana güvenmenizden şeref duyarım," dedi Thomas Howard kinayeli kinayeli ve odadan çıktı. Ancak arkasından gelen fısıltı gazetesine kulak asmadığı gibi, Elizabeth'in âşığından uzak düşmektense akrabasını ateş hattına göndermesi üzerine yağdırılan eleştirilere de kulaklarını tıkadı.

"Neden doğrudan kafasını uçurtmadın?" diye sordu Catherine Knollys.

Elizabeth kıkırdarak karşılık verse de, kuzeni ve aynı zamanda eski dostunun tenkitine maruz kalmaktan hiç hoşlanmamıştı.

"Prensesim!" Kat Ashley de endişeli görünüyordu. "Bu her şeyin üstüne tuz biber ekti. Şimdi herkes ne düşünür? Sör Robert'a aşkınızın iyice alevlendiğini ve gözünüzü kör ettiğini konuşacaklar. Bu saatten sonra Arşidük asla İngiltere'ye gelmez. Kimse göz göre göre küçük düşmeyi göze alamaz."

"Söz verdiği tarihte gelmiş olsaydı, şimdiye çoktan evlenmiştik. Ben verdiğim sözü tuttum ama o tutmadı." Elizabeth, Arşidük'ün artık gelmeyeceğinden emin olduğu için rahatlıkla konuşuyordu ve kaldı ki, gelse bile Robert'ın ona da bir çözüm bulacağını biliyordu.

Oysa Kat Ashley de, Mary Sidney ve tüm saray eşrafı da haklıydı: Artık Arşidük'ün gelmesi söz konusu bile değildi.

424 | Philippa Gregory

Büyükelçi gerçekten çok gücenmiş, ülkesine geri dönmek istediğini bildirip Leydi Sidney'in kendisini ziyaret etmesinden, Kraliçe'nin evlenme teklifinin yenilenme isteğine kadar her şeyin düzmece olduğunu Arşidük'e yazdığı uzun mektupta anlatmıştı. Her şey dikkatleri İngiltere'yi çalkalayan Kraliçe'yle Sör Robert'ın yasak aşkından başka yöne çevirmek için tezgahlanan bir oyunun parçasıydı maalesef. Elçiye göre, uygunsuz davranışlarıyla Kraliçe itibarını çoktan yitirmiş, hiçbir şerefli erkeğin evlenmek istemeyeceği genç bir kadına dönüşmüştü. Evli bir adamla dost hayatı yaşıyordu, birlikteliğini resmileştirmenin yoluysa ya Sör Robert'ın karısının ölümünden ya da gayri resmi bir boşanmadan geçiyordu.

Cecil, söz konusu mektubun müsveddesini okuyordu. En iyi casuslarından biri, müsveddeyi elçinin çalışma odasındaki çöp kutusunda bulup getirmişti. Cecil mektubu okuyunca dehşete düşmüş, dış politika namına verdiği tüm çabaların boşa çıktığını görüp İngiltere'nin güvenliğini garantilemenin artık bir hayalden öteye gidemeyeceğini idrak etmişti. İngiltere Kraliçesi şehvet düşkünü bir kadın olarak anılır olmuş, İskoçya'daki savaşı kaybetmenin eşğine gelmişti. Hem de ne için, esmer bir adamın çapkın bir gülüşü uğruna!

Ancak Elizabeth, Cecil'i ismiyle çağırttığında yaşlı danışman daveti ikiletmeyip soluğu hemen Kraliçe'nin yanında aldı.

"Sen haklıydın, artık hiç şüphem kalmadı," dedi Elizabeth kimsenin duyamayacağı kısık bir sesle. "Benden bek-

BAKİRENİN AŞIĞI | 425

lediğin cesareti nihayet kendimde buldum ve savaşmaya karar verdim."

Cecil, Kraliçe'ye belli etmeden pencere önünde durdu ve soğuk bahçede oynaaa'n bowlingi seyrediyormuş gibi yapan Sör Robert'a baktı.

Demek tavsiyenden faydalanacağız, öyle mi? Ve. sen, aylardır yalvardığını ve Kraliçe'yi ikna etmeye çalıştığım politikayı gütmeye karar verdin. Yine de dışından şöyle sordu Cecil, "Neye karar verdiniz, Majesteleri?"

"İskoçya'ya hücum edip Fransızlar'ı yenmeliyiz," dedi Elizabeth sakince.

" * " Cecil başını eğip Majesteleri'ni selamlarken içine su serpen rahatlamasını saklamaya çalıştı. "O halde hazinenin gerekli parayı temin edip etmediğine bir bakmam gerekecek," dedi. "Tabii ordu hazır mı o da önemli. Siz de danışmanlar meclisiyle bir toplantı yapıp bir savaş bildirisi almak isteye-ceksinizdir."

Elizabeth göz ucuyla Robert'a baktı. Genç adam belli belirsiz bir jestle başını sallayarak onay verdi. "Evet," dedi Kraliçe. Cecil bu kendiliğinden alınmış karara karşı çıkmayacak kadar bilge ve zeki bir adamdı, itaatkâr bir edayla Kraliçe'yi selamlamakla yetindi.

"Ve sen de benim yine başdanışmanım olacaksın, değil mi Cecil? Bak senin sözünü de dinledim!"

"Ya Arşidük? O mesele ne olacak?" diye sordu Cecil. Pencere önünde kımıldamadan duran Robert, bu sorunun görüldüğü kadar masum ve sıradan bir soru olmadığını hemen anlamıştı. Kraliçe'nin hemen dibinde durmuş, en usta ve eski danışmanıya aldığı kararları sanki kocasıymış gibi onaylıyordu. Ama bu kez, Kraliçe Robert'tan yana bakmadı bile.

42u | Philippa Gregory

"Arşidük İngiltere'ye ayak basar basmaz nişanlanacağım," dedi Elizabeth. "İspanya'yla ittifakımızın şimdi her zamankinden daha önemli olduğunun bilincindeyim."

"O halde Arşidük'ün artık gelmeyeceğinin de bilincinde olmalısınız," diye konuştu Cecil sakın sakın. "Elçisinin Londra'dan ayrılmak üzere olduğunu bilmiyor olamazsınız."

Robert durduğu yerde biraz daha doğruldu. "Önemi yok," dedi Cecil'i hedef alarak. "Evlilik olsa da olmasa da, Kral Philip, Fransa karşısında Majesteleri'nin müttefiki olarak kalacaktır. Fransızlar'ın, İngiltere topraklarında bir kraliyet kurmasını göze alamazlar. Aksi takdirde sınırları Perth'ten Akdeniz'e kadar uzanır, ki bu da sıranın bizden hemen sonra İspanyollar'a geleceğine delalet."

Demek öyle düşünüyorsun? diye sorguladı Cecil sessiz sessiz. Ben de zaten bu kraliyeti senin gibi bir piç kurusu üstüne konsun diye korumaya çalışıyordum, öyle değil mi?

"Şu an asıl önemli olan orduyu toparlayıp silahlandırmak," diye buyurdu Dudley. "Kraliçe'nin ve İngiltere'nin güvenliği için hızlı ve atak davranmalıyız. Senden haber bekliyoruz, Cecil."

Cecil o gece sabaha kadar çalışıp ordunun bir an önce toparlanıp silahlandırılması ve ihtiyaçlarının temin edilmesi için gereken emirleri yetkili mercilere iletti. Ordunun derhal kuzey sınırına doğru harekete geçmesi elzemdi. Lord Clin-ton'a da bir mektup yazarak donanmanın Fransız donanmasını Kuzey Denizi'nde kıştırmasını istedi. Mektubunu alır almaz yok etmeleri ve ne pahasına olursa olsun, Fransızlar'ın İskoç topraklarına takviye kuvvetlerini yerleştirmelerine en-

BAKİRENİN AŞIĞI | 427

ael olmalarının da önemle altını çizdi. İskoç ordusuna sızan ve Berwick'te bulunan casuslarının yanı sıra, Mary Guise'in sarayında bulunan gizli ajanlarına da, Kraliçe Elizabeth'in nihayet savaşa yönelik bir kararlılık gösterdiğini, hem İskoç Lordları'nın yanında yer alacağını hem de kendi sınırlarını korumak için harekete geçeceğini, dolayısıyla her zamankinden daha fazla bilgiye ihtiyaçları olduğunu haber verdi. Cecil öyle etkin ve hızlı çalışmıştı ki, birkaç gün sonra şubat ayı sonunda kraliyet danışma meclisi toplandığında Kraliçe'nin fikrini değiştirmiş olması kâr etmedi. Kraliçe, savaş açmanın büyük bir risk olduğunu, bu riski göze alamayacağını söylediğinde Cecil özür dileyerek artık çok geç olduğunu ifade etti.

. "Donanmayı geri çağırma." Elizabeth beti benzi atmış bir halde emretti.

Cecil kollarını iki yana açarak isyankâr bir edayla yanıt verdi. "Çoktan denize açıldılar, saldırı emrini de vereli çok oldu."

"Bana ordumu geri getir!"

Cecil başını eğmekle yetindi. "Ordumuz kuzey sınırına vardı bile. Artık savaşın içindeyiz, geri adım atamayız,"

"Fransızlar'la savaşa giremeyiz!" Elizabeth çığlık çığlığa bağıyordu.

Kraliyet danışma meclisi üyeleri başlarını eğip gözlerini masaya dikti. Sadece Cecil, Kraliçe'nin bembeyaz yüzüne dikebildi gözlerini. "Ok yaydan çıktı artık, Majesteleri," dedi Cecil. "Savaşa girdiğimiz gerçeğini kabullenmeniz gerekiyor. İngiltere, Fransa'yla savaşa girdi. Tanrı yardımcımız olsun!"

(Bahar 1560)

Robert Dudley, Stanfield Hall'a geldiğinde aylardan marttı ve yolculuk için hava koşulları pek de elverişli sayılmazdı. Vardığında morali bozuk, soğuktan buz kesmiş bir haldeydi.

Önceden haber vermediği için kimse Robert'ı beklemiyordu. Amy ise kulağına gelen dedikodular yüzünden bir daha kocasını görme umudunu toptan yitirmiş durumdaydı. Ülke Kraliçe'yle, Sör Robert'ın aşkının yeniden alevlendiği haberleriyle çalkalanıyordu.

Robert'ın konvoyu avluya girer girmez Leydi Robsart, Amy'yi bulmak üzere evin içinde koşturmaya başladı. "O geldi," dedi soğuk bir edayla.

Amy aceleyle ayağa fırladı. 'O' dedikleri Stanfield Hall'da ancak bir kişi olabilirdi. "Lordum Robert mı?" "Evet, adamları avluya girdi."

Amy heyecandan ayakta zor duruyordu. Son görüşmelerinin üstüne, Robert yeniden geldiğine göre bu tek bir anlama gelebilirdi: Elizabeth'le münasebetine son noktayı koymuş, Amy'nin gönlünü almak ve af dilemek için dön-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 429

müştü. "Şimdi o, burada mı?" Amy duyduklarına inanama-dığından tekrar duymak istiyordu.

Leydi Robsart, üvey kızının gözlerinde dolaşan o gizli zafer pırıltısını görünce çarpık bir gülümseme yerleştirdi dudak kıvrımlarına. "Görünüşe bakılırsa, sen kazandın, Amy," dedi. "Kocan burada ve oldukça üzgün ve üşümüşe benziyor."

"O halde hemen içeri girsin!" diye heyecanlandı Amy ve merdivenlere atıldı. "Aşçıya haber verelim, köyden de birkaç tavuk getirtelim. Bir de dana kesmek gerekecek."

"Şişman bir buzağı neyine yetmiyor?" Leydi Robsart ağzının içinde söylense de, Amy'nin peşi sıra merdivenlerden inerek istediklerini yapmaya koyuldu.

Amy merdivenlerden uçarcasına inip sokak kapısına yöneldi. Yol yorgunu Robert'la kapının önünde burun buruna gelince şuursuzca kocasının kollarına atıldı.

Eski bir alışkanlıkla Robert, karısına sıkıca sarılıp bir elini beline, diğer elini de boynuna doladı. Amy de kendine hâkim olamayarak kocasının tanıdık ellerini hissedince başını kocasının mis gibi kokan boynuna yaslamakta gecikmedi. Her şey bir yana, Robert sonunda ona dönmüştü ya, bfr öpücükle olanları unutup onu affetmeye dünden razıydı.

"İçeri gel, soğuktan donmuşsun," diyen Amy, Robert'ı hole doğru sürüklüyordu. Şömineye odun attı, babasının yün kaplama koltuğunu da ateşin önüne çekip kocasını oturttu. Leydi Robsart ise elinde kek dolu bir tabak ve sıcak birayla mutfaktan içeri girdi, Sör Robert'a reverans yaptı.

"İyi günler, Sör Robert." Doğal davranmaya çalışıyordu. "Adamlarınızı kalacak yer bulmaları için köye gönderdim, bu kadar büyük bir grubu ağırlayacak kadar yerimiz yok malum."

430 | Philippa Gregory

Amy'ye dönüp ekledi, "Hughes bize vereceği taze bir geyik eti olduğunu söyledi."

"Düzeninizi bozmak istemezdim," diye araya girdi Robert kibarca, sanki daha önce kadının suratına küfür etmemiş gibi.

"Düzenimizi bozmak ne demek?" diye atladı Amy. "Burası benim de evim ve her zaman başımızın üstünde yerin var."

Robert, Leydi Robsart'ın soğuk evinin, evleri olarak nitelenmesi üzerine bir şey söylememeyi tercih etti ve ev sahibesi yatakları ayarlamak ve çarşafı değiştirmek üzere odayı terk etti.

"Lordum, sizi yeniden görmek ne güzel." Amy, ateşe bir odun daha atıyordu. "Bayan Pirto'ya burada bıraktığınız eşyalarınızı çıkarması için haber verdim. Hepsi tamir edildi, yeni gibi oldular."

"Teşekkür ederim." Robert'ın tavrı tek kelimeyle garipti. "Eminim Bayan Pirto tamir etmiştir."

"Ben kendi ellerimle yapmayı tercih ettim," dedi Amy. "Banyo yapmak ister misin?" "Daha sonra," dedi Robert. "Önceden aşçıyı su ısıtmasını tembihlemeliyim." "Biliyorum, burada yeterince uzun süre yaşadım." "Aslında pek de burada kaldığın söylenemez. Her neyse, her şey eskisine göre daha iyi."

"Sonuçta, ayın üçüncü haftası pazar sabahı ilk iş su ısıtılmasını istemediğin takdirde banyo yapılamayacağını biliyorum."

"Evet ama bu sadece ocağımızın küçük olması ve..." "Biliyorum," dedi Robert yamuk bir gülüşle. "Ocağın küçük olmasına dair hemen hemen her şey dün gibi aklımda."

BAKİRENİN AŞIĞI »431

Amy sessizliğe gömüldü. Asıl sormak istediği şeyi sormaya bir türlü cesaret edemiyordu: Ne kadar kalacaktı? Robert, şömine ateşine dalıp gidince Amy bir odun daha atarak ateşi harlandırırdı, ikisi birlikte yanarken tahtaların çıkardığı çıtırtıyı dinlemeye koyuldu. "Yolculuk nasıl geçti?" "Her şey yolundaydı." "Hangi atını getirdin?"

"Avcı olanı, Blither." Robert sormasına şaşırdı. "Yedek at getirmedi mi?" "Hayır." Robert duyuyor ama dinlemiyordu. "Valizlerini açmamı ister misin?" Amy ayaklandı. "Çok çanta getirdin mi?" "Sadece bir tane."

Robert, Amy'nin yüzünün nasıl da düştüğünü görmedi. Tek at ve tek bir valizle geldiğine göre bu kısa bir ziyaret olacaktı.

"Sanırım Tamworth çoktan o işi halletmiştir."

"Uzun kalmayacaksın galiba?"

Robert, Amy'ye dikti gözlerini. "Hayır, Hayır... Üzgünüm, söylemem gerekirdi. Sarayda durumlar oldukça karışık, ben sadece seni görmek istedim. Konuşmamız gereken önemli bir konu var." "Evet?"

"Yarın konuşuruz," diye karar verdi. "Yardıma ihtiyacım olacak, Amy, daha sonra sana her şeyi anlatacağım."

Kocasının kendisinden yardım istemek üzere geldiğini duyunca Amy kızardı. "Senin için elimden gelen her şeyi yapmaya hazır olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Robert, "ve bundan mutluluk duyuyorum." Robert ayağa kalkıp üşüyen ellerini şömine ateşine doğru uzattı.

432 | Philippa Gregory

"Benden bir şey istediğin zaman ne kadar memnun olduğumu tahmin bile edemezsin." Amy utangaç bir edayla söyledi bunu. "Eskiden olduğu gibi."

"Evet." Robert mümkün mertebe kısa cevaplar vermeye çalışıyordu.

"Üşümüşsün, yatak odamızdaki ocağı da yakmamı ister misin?"

"Hayır, hayır. Gerek yok. Üstümü değiştirip hemen geleceğim."

Robert'ın, karısına bir lütuf gibi sunduğu gülümsemesi toy bir genç kız gibi Amy'nin yüzünü aydınlattı. "Mükem-meî bir akşam yemeği olacak, buradaki aile her gece kuzu pırzolası yiyor, artık bıkmıştık!"

Akşam yemeği güzel geçti, zengin bir menü vardı: Geyik etleri, kuzu pırzola, pilic çevirme ve biraz da muhallebi. Bu mevsimde sebze bulmak kolay olmuyordu ama Amy'nin babası sağlığında şaraba düşkün bir adam olduğundan mahzeni hâlâ iş görüyordu. Robert, iki kadın ve Leydi Robsart'ın kızı ve damadıyla yenecek akşam yemeğine nasıl katlanacağını düşünürken boşalmadan dolan kadehler imdadına koştı. Saat dokuzu biraz geçe, kadınlar çakırkeyif bir halde kıkırdarak odalarına çekilirken Robert aşağıda kalıp tek başına kadehinde kalan şarabı yudumlamaya devam ediyordu. Amy'nin yatağına uzanıp uykuya dalması için ona uzunca zaman tanıdığını düşünüyor, yukarı çıktığında çoktan derin bir uykuda olmasını diliyordu.

Üstündekileri çıkarıp yatağın ayak ucuna koydu. Yanık bıraktığı mumun ışığında Amy'nin yüzü uyuyan küçük bir

BAKİRENİN AŞIĞI | 433

kız çocuğunu andırıyordu. Mumu söndürüp sessizce yatağa süzülürken Amy'ye dokunmamaya özen gösterdi Robert. İçindeki merhamet duygusunun kabarmasından ise son derece rahatsızdı.

Amy, yarı uykulu Robert'a yüzünü dönüp çıplak bacaklarını kocasının apış arasına soktu. Anında erekte olmasına rağmen, Robert geri çekildi. Eliyle beline sarılıp karısını geri itti ama o sırada Amy iç geçirip elini Robert'ın göğsüne yaslayıp yumuşak dokunuşlarla beline doğru indirdi. "Amy," diye fısıldadı Robert.

Karanlıkta Amy'nin yüzünü göremese de, hâlâ uykuda olduğunu ve uykulu haliyle onu baştan çıkarmaya çalıştığını fark etti, Robert'ın vücudunu okşuyordu, ona doğru sokuluyordu ve

sonunda Robert'ın, bu uykulu azgın haliyle ona sahip olması için sırtüstü uzanınca da Robert kabaran arzularına -aptallık ettiğini bile bile- karşı koyamadı. Robert, bu ilişkiden zevk alırken bile, Amy'nin uyanıp da onu içinde görünce hafif bir İnilti ve çığlık koyuvermesini duyarken bile yapabileceği en yanlış, en kötü şeyi yapmakta olduğunu farkındaydı: Hem kendi için, hem Amy, hem de Elizabeth için.

Amy, sabah uyandığında güveni yerine gelmiş, aşk sar-ho şu ve kocasını ve dünyadaki yerini geri kazanmış bir kadının mutluluğuyla dört yapraklı yonca gibiydi. Robert, sabah yanında Amy'nin cılız gülümseyişini görerek uyanmak zorunda kalmadı; Robert yataktan kalkıp giyinirken Amy Çoktan aşağı inmiş, aşçıya ekmekleri tam da kocasının sevdiği gibi kızartması için talimatlar veriyordu. Genç kadın

434 | Philippa Gregory

kendi kovanlarından bal çıkardı, taze tereyağı bulup sofraya getirdi. Köy sakinlerinden birinden ödünç aldığı jambonu da masaya koymayı ihmal etmedi. Akşam yemeğinden kalma birkaç dilim de soğuk geyik eti vardı.

Amy, şık ve zengin bir sofra hazırlamış olmanın memnuniyetiyle, kupalara sıcak bira doldurup buklelerini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bugün at binmeye çıkacak mısın?" diye sordu. "İstersen Jeb'i atını hazırlatmak için ahıra gönderebilirim. Dilersen birlikte de at Dinebiliriz."

Robert, Amy'nin birlikte çıktıkları son gezintiyi unutmuş olmasına inanamıyordu. Ancak ne var ki, Amy'nin dün gecedan kalma hazzı onu bir anda Robert'ın âşık olduğu kadına, küçük krallığının kendine güvenen hanımına, John Robsart'ın biricik kızına döndürüvermişti.

"Evet," dedi Robert. Dürüstçe karısını karşısına alıp konuşacağı anı mümkün merteye ertelemeye çalışıyordu. "Keşke şahinimi de getirseydim. Yakında evinizde ne var ne yoksa yiyip bitirmiş olacağım, ben de bir şeyler avlardım."

"Ah, hayır," dedi Amy. "Çünkü Carterlar sana hediye olarak yeni süttan kesilmiş bir dana gönderdiler ve herkes burada olduğunu bildiği için bizi ikramlara boğarlar. Hatta istersen gün içinde Carterlar'ı bize davet edelim. Sen onları seversin."

"Yarın çağırırız belki," dedi Robert. "Bugün kalsın." "Tamam," diye kabul etti Amy de. "Ama o dana etini tek başına bitiremezsin herhalde."

"Onlara bir saat içinde gezintiyeye çıkacağımı bildir," dedi Robert, aniden yerinden kalkarak. "Ve bana eşlik etmenden de mutluluk duyarım."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 435

"Flitcham malikânesine doğru mu gideceğiz?" diye sordu Amy- "Belki ne kadar güzel bir ev olduğunu hatırlarsın böylece. Londra'ya çok uzak bulunduğunu biliyorum ama hâlâ kimse almadı."

Robert geri çekildi. "Nasıl istersen." Tekrar ev konusunun açılması işine gelmiyordu. "Bir saat sonra."

Böylece konuşmayı akşam yemeğine kadar ertelemiş oldum. Robert merdivenleri ikişer ikişer tırmanıyordu. Bir daha asla bir kadınla at binerken konuşmayı denemem. Ama bu akşam, yemekten sonra konuşmalıyım. Daha fazla ona yalan söyleyemem, bir kere kendimi yanılttım onu da aptal yerine koydum zaten. Robert, Sör John'un özel odasının kapısını ittirip içeri girerek yaşlı adamın koltuğuna oturdu. Canın cehenneme! Rahmetli kayınpederini hedef alıyordu sözleri. Canın cehenneme, onun kalbini kıracağımı söylediğin ve haklı çıktığın için!

m>

Robert akşam yemeğinden sonra Leydi Robsart'ın kendilerini baş başa bırakmasını bekledi. Amy de, şöminenin başında Robert'ın karşısındaki koltuğa kuruldu.

"Sohbet edecek fazla ahabımız olmaması ne kötü," diye yorumda bulundu Amy. "Saray yaşantısından sonra senin iç^n çok sıkıcı olsa gerek. İstersen Rushleyler'e oturmaya gidebiliriz, onları hatırlıyorsun, değil mi? Ya da sen davet etmek istersen, yarın onlar gelebilir."

"Amy." Robert ne diyeceğini düşünüyordu. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Ç

Genç kadın hemen dikildi, sevimli bir gülümseme dudak kıvrımlarına yerleşiverdi. Kocasının kendisinden af dileyeceğini zannediyordu.

436 | Philippa Gregory

"Bir kez boşanmadan söz etmiştik ya hani," dedi yavaşça.

Amy'nin yüzü bir anda gölgelendi. "Evet," dedi istemeye istemeye. "Dün geceye kadar, o konuşmanın ardından bir an olsun yüzüm gülmedi."

Robert gerildi. "Bunun için üzgünüm," diye cevap verdi.

Amy, kocasının lafını kesti. "Biliyorum," dedi. "Üzüleceğini en başından beri biliyordum. Ve ben seni asla affedemeyeceğimi sanıyordum ama affedebilirim, hatta affettim bile. Robert, bu konu artık unutuldu ve kapandı. Tekrar deşmemize gerek yok."

Aptal bir şehvet düşkünü olduğum için şimdi her şey bin kat daha zor! Robert kendi kendine lanet ediyordu. Dışın-dansa şöyle dedi, "Amy, bana lanet okuyacaksın ama benim fikrim değişmedi."

Amy'nin gözleri şaşkınlıkla faltaşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sana bir şey soracağım," dedi Robert. "Son görüşmemizde, Elizabeth'i rakibin olarak görüyordun. Seni anlıyorum. Ama o İngiltere Kraliçesi ve bana aşkını bahşetti."

Amy'nin kaşları çatıldı, Robert'ın sözü nereye getireceğini düşünmek bile istemiyordu. "Evet ama sen ayrıldığını söylemiştin. Ve sonra da bana geldin..." Amy duraksadı. "Yeniden bana gelmen mucize gibi bir şeydi, sanki hâlâ genç bir kız ve delikanlı gibiydik."

"Fransa'ya savaş ilan ettik," diye sözlerini sürdürdü Robert. "İngiltere bundan daha kötü bir durumda olamaz. Ona yardım etmek istedim ve tabii ülkeme de. Amy, Fransızlar topraklarımızı işgal etmek üzere..." Amy başını salladı. "Elbette, ama..." "İşgal diyorum," diye yineledi. "Ülkemizi darımaduman edecekler."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 437

Fransızlar Amy'nin umurunda bile değildi, o sadece ellerinden kayıp giden mutluluğunu düşünüyordu.

"Ve şimdi benden boşanmanı istiyorum, böylece özgür bir erkek olarak Kraliçe'nin karşısına geçebilirim. Arşi-dük'ün evlenme teklif etmeye niyeti yok, Elizabeth'inse bir eşe ihtiyacı var. Ve ben de onunla evlenmek istiyorum."

Amy duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu, gözleri kocaman açıldı. Robert, karısının elini cebine sokup bir şeyle oynamaya başladığını gördü.

"Ne dedin?" diye sordu kulaklarına inanamayarak. "Evliliğimizden beni azat etmeni istiyorum. Elizabeth'le evlenmek zorundayım."

"Şimdi sen beni boşamak istediğini mi söylüyorsun?" Robert başını sallayarak onayladı. "Evet."

"Ama dün gece..."

"Dün gece bir hataydı." Robert gaddarca konuştuğunun farkında olsa da elinden başka türlü gelmiyordu. Amy'nin yanakları kıpkırmızı oldu, gözleri yaşla doldu, dayak yemişe döndü suratı.

"Hata mı?" diye tekrar etti.

"Sana karşı koyamadım." Robert nafile bir çabayla karı-'sini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Karşı koymalıydım, biliyorum. Seni seviyorum, Amy, her zaman da seveceğim. Ama kader işte... John Dee bir keresinde demişti ki..."

Amy başını iki yana salladı. "Hata ha? Kendi karınla yatmak hata? Kulağıma 'Seni seviyorum' diye fısıldamadın mı? O da mı hataydı?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi Robert çabucak. "Kulaklarımla duydum."

"Sana öyle gelmiş olabilir ama ben öyle bir şey söylemedim."

438 | Philippa Gregory

Amy sandalyesinden kalkıp daha birkaç saat önce neşeyle akşam yemeği hazırladığı masaya döndü. Masa artık bomboştı, kalan etler evde çalışanlara, artıklarsa domuzlara verilmişti.

"Bana bir keresinde Sör Thomas Gresham'dan bahsetmiştin," dedi Amy kel alaka bir konuyu açarak. "Sana değerini yitiren paranın yeryüzünün en kötü şeyi olduğunu ve her şeyi etkilediğini söylediğini anlatmıştın."

"Evet." Robert karısının lafı nereye getirmeye çalıştığını anlamadı.

"-Elizabeth de aynısını yaptı," dedi Amy kısaca. "Bir po-undun artık bir pound değerinde olmaması doğrusu beni hiç şaşırtmadı. Fransa'nın işgal tehdidi altında olmamız ve Arşidük'ün evlenme teklif etmeyecek olması da... O her şeyi berbat etti, kraliyetin yüz karası, en değersiz meteliği olup çıktı. Her şeyin değerini yitirmesine neden oldu, onurlu bir aşkın ve bir aşk evliliğinin bile." "Amy..."

"Ne yani, dün gece bana kendi ağzınla beni sevdiğini söylüyorsun, yaptıklarıyla da sözlerini doğruluyorsun ve ertesi gün bana benden boşanmak istediğini açıklıyorsun." "Amy, lütfen!"

Amy hemen durdu. "Evet, Lordum?" "Elizabeth hakkında ne düşünürsen düşün, o İngiltere'nin resmi kraliçesi ve maiyet büyük bir tehdit altında. İngiltere Kraliçesi'nin bana ihtiyacı var ve ben de senden beni özgür bırakmanı istiyorum."

"Ordularını komuta edebilirsin," dedi kararlı bir şekilde. Robert başını eğdi. "Evet ama başkaları da var, benden daha tecrübeli askerler."

"Neden seni kraliyet danışma meclisine atamıyor? Pekâlâ ona kocası olmadan da yardım edebilirsin."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 439

"Ona zaten destek oluyorum."

"O halde daha ne yapabilirsin ki? Senden başka ne isteyebilir?" diye patladı.

Robert dişlerini- gıcırdatmaya başladı. "Gece gündüz onun yanı başında olmak istiyorum. Kocası olup her an her dakika yanında olmalıyım. Tahtta ona kocası olarak ona eşlik etmek istiyorum."

Robert, Amy'nin gözyaşlarının ve öfke nöbetinin hedefi olmaya kendini hazırlamasına rağmen Amy'nin kupkuru gözlerinde öfkeden eser yoktu. "Robert, biliyor musun, eğer elimde olsaydı sana bu hakkı verirdim. Seni çok sevmeme rağmen bu şansı sana çok uzun zaman önce de verdim. Ama bu benim elimde olan bir şey değil. Biz Tanrı'nın huzurunda evlendik, bir kilisede yan yana durup asla ayrılmayacağımıza yemin ettik. Şimdi Kraliçe seni istiyor, sen de Kraliçe'yi istiyorsun diye ayrılamayız."

"Yeryüzünde boşanan bir sürü çift var!" diye sesini yükseltti Robert. ~

"O çiftlerin bunun hesabını nasıl vereceğini bilemem." "Papa kendisi de boşanmaya izin veriyor, boşanan çiftlerin günah işlemediğini Tanrı katında da onlardan' hesap sorulmayacağını söylüyor."

"Ah, Papa'ya mı gitmek istiyorsun?" Ansızın Amy'nin kini su yüzüne çıktı. "Protestan kurallarına göre kıyılan nikâhımız üstünde sence Papa söz sahibi mi? Ne o, yoksa Protestan Kraliçe Elizabeth, Papa'nın önünde diz mi çökecek?" Robert fırtına gibi sandalyesinden kalkıp Amy'nin karşısına geçti. "Elbette hayır!"

"O halde kim boşayacakmış bizi?" Amy'nin geri adım atmaya niyeti yoktu. "Canterbury Başpiskoposu mu? Kraliçe'nin yarattığı mı? Tüm şüphelere rağmen o görev atanmış,

440 | Philippa Gregory

diğer tüm piskoposlar Kraliçe'nin tahtta haksız yere oturduğunu düşündüğü için hapislerde ya da sürgünde çürürken kilisede tek tabanca kalan adam mı?"

"Detayları ben de bilmiyorum," dedi Robert somurtukça. "Ama iyi niyet ve kendi irademizle bu işi halledebiliriz."

"Eminim, bu Elizabeth'ten başkası olmayacaktır," diye ona meydan okudu Amy. "Yirmi altı yaşında şehvetinin esiri olmuş genç bir kadın, bir başka kadının kocasına sahip olmak istiyor ve arzularını tatmin etmek uğruna Tanrı'nın gıyabında karar veriyor öyle mi? Neden? Çünkü soylu Kraliçe, Tanrı'nın seni özgür kılmak istediğini biliyor!" Amy derin bir nefes alıp evi baştan başa çınlatan isticar bir kahkaha koyuverdi. "Tüm bunlar saçmalık. Söylediklerine kargalar bile güler. Bu Tanrı'ya karşı işlenmiş büyük bir günah, insanlığa karşı da suç. Benim içinse büyük hakaret!" "Bu sana hakaret değil. Eğer baban hayatta olsaydı..." Robert istese daha kötüsünü söyleyemezdi. Amy'nin aile gururu kabardı. "Sakin babamın adını ağzına almaya kalkışma! Babam, aklımdan sırf böyle bir şey geçirdiğin için bile sana yapmadığını bırakmazdı. Bana söylediğini bilse seni kendi elleriyle boğardı!"

"Baban bana elini bile süremezdi," diye bağırdı Robert. "Nasıl cüret edebilir ki?"

"Senin palavracının teki olduğunu söylerken az bile demiş," dedi Amy tükürür gibi. "Ama yazık ki haklı olduğunu şimdi anlıyorum. Sen beni hiçbir zaman hak etmeyen, aşağılık bir palavracısın! Ve dün gece bana, beni sevdiğini söyleyebildiğine göre yalancının önde gidenisin."

Robert iyice gerildi, gözlerini kör eden öfkesinden kudu-racak gibiydi. Bakıyor ama Amy'nin yüzünü bile göremiyor-du adeta. "Amy, yeryüzünde hiç kimse bana senin kadar

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 441

ağır ithamlarda bulunup yaşamını sürdüremez, farkındasın, değil mi?"

"Üzgünüm, kocacığım ama yeryüzünde binlerce insan sana bundan çok daha kötü sıfatlar takacak. Sana onun âşığı diyecekler, Kraliçe'nin bayağı şehvet oyuncağı diyecekler."

"Herkes beni İngiltere Kralı olarak anacak." Robert'ın sesi gittikçe yükseliyordu.

Amy kendi çevresinde öfkeyle döndükten sonra Robert'ı daha yeni onârdığı gömleğinin yakasından yakaladı ve sarstı. "Asla! Kraliçe'nin sana sahip olabilmesi için önce benim ölümü çiğnemen gerekir."

' Robert bir hışım karısının yakasına yapışan elini çekip genç kadını bir kenara savurdu. "Amy, bu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim. Seni seven kocanı kendi ellerinle düşmanın kılıyorsun."

Amy şimşek gibi çakan bakışlarını Robert'ın gözlerine dikip suratına tükürdü. Öfkeden deliye dönen Robert, şuursuzca karısının üstüne atıldı ama erken davranan Amy savurduğu tekmeyle kocasını geri püskürttü.

"Bunu zaten biliyorum," diye bağırdı. "Sen aptalın tekisin! Peki bu kinin ne fark yaratıyor? Benimle oyun oynadığın gibi onunla da oynuyorsun, bana 'seni seviyorum' derken ne yaptığını sanıyordun?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," diye haykırdı Robert da, kendinden geçmiş gibiydi.

O esnada Leydi Robsart salonun kapısını açtı ve sesini Çıkarmadan öfkeli çiftin kavgasını izliyordu. (> "Çık dışarı!" diye bağırdı Amy.

"Hayır, bence aksine içeri gelin," dedi Robert çabucak, yanağına yapışan tükürüğü elinin tersiyle silerken bir yan-

442 | PhiÜppa Gregory

dan da yakasını düzeltiyordu. "Tanrı aşkına, içeri girin. Amy'nin sinirleri çok bozuk, lütfen onu odasına çıkarır mısınız? Ben bu gece misafir odasında kalacağım, yarın sabah da günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağım."

"Hayır!" Amy avazı çıktığı kadar bağııyordu. "Bana geri döneceksin, Robert. Döneceğini sen de biliyorsun. O gözünü kör eden şehvetin bir gün aklını başına getirecek. Ben-siz yapamayacağını anlayıp beni sevdiğini söyleyerek ayaklarıma kapanacaksın. Sen lanet olası yalancının tekisin."

"Tanrı aşkına götürün onu, yoksa elimden bir kaza çıka-~cak," dedi Robert, Leydi Robsart'a ve Amy'nin yakasına yapışan ellerinden kaçarak fırtına gibi odadan dışarı çıktı.

"Ya bana geri döneceksin, ya da seni kendi ellerimle öldüreceğim," diye avaz avaz bağııyordu Amy.

Robert dar ahşap merdivenlerde adeta koştu ve karısı ikisini de iyice utançtan yerin dibine batırmadan ondan uzaklaştı.

Ertesi sabah, Amy'nin kocasını son kez görmek üzere yataktan kalkacak mecali bile yoktu. Leydi Robsart, buz gibi bir sesle, Robert'a Amy'nin bütün gece ağlayarak sonunda sızdığını, sabah da erkenden kalkıp dizlerinin üstüne çökerek Tanrı'ya kendisini bu acıdan kurtarması için dua ettiğini anlattı.

Robert'ın adamları yola çıkmak üzere dışarıda hazır bekliyordu. "Sanırım yakında siz de her şeyi öğreneceksiniz,"

dedi kısaca.

"Evet," diye cevapladı Leydi Robsart. "Ben de öyle tahmin edivorum."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 443

"İhtiyatınıza güveniyorum," dedi Robert. "Dedikoduların artması Kraliçe'nin sinirlerini daha da bozacaktır."

Leydi Robsart'ın bakışları Robert'ın yüzünde dolaştı. "O zaman dedikodulara bu kadar kulak asmaması gerek," dedi. "Amy daha mantıklı davranmalı," diye cevapladı Robert. "Boşanmaya razı olmalı. Zor kullanmak istemiyorum. İstemediği halde onu ülke dışına çıkarmak istemem. Ben, onun iyiliğini ve refahını gözetecek makul bir anlaşılmaya varmak istiyorum. Ama bunun için önce ikna olması gerekiyor."

Robert, Leydi Robsart'ın yüzündeki şaşkınlığı görünce devam etti. "Eminim, bu sizin de lehinize olacaktır. Eğer Amy'yi razı edebilirsiniz, sizin de sonsuza dek dostunuz olarak kalırım. Damadınız John Appleyard'la da konuştum, o da bana hak verdi."

"John hak mı verdi? Damadım Amy'nin boşanmaya razı olması gerektiğini mi düşünüyor?"

"Oğlunuz Arthur da aynısını düşünüyor." Erkeklerin vardığı bu- fikir birliği Leydi Robsart'ı sessiz kalmaya itti. "Böylesi bir durumda Amy'nin çıkarlarının ne olabileceğinden doğrusu pek emin değilim," dedi güçsüzce Amy'yi savunarak.

"Sadece dediğim gibi," dedi Robert üstünkörü, "Daha doğrusu biz erkeklerin dediği gibi. Ya hayatım garantiye alabileceği bir boşanmaya evet der, ya da öyle ya da böyle bo sanıp ülke dışına çıkarılır. Başka seçeneği olmadığını anlıyor olmalısınız."

"Babası yaşasaydı ne düşünürdü bilmiyorum. Amy, bu acıyı çekmektense bir an önce ölmek için Tanrı'ya yakarıp duruyor."

"Olanlar için üzgünüm, ama bu gözyaşları ne ilk, ne de son olacak." Robert son sözlerini söyleyip veda bile etmeden evden dışarı çıktı.

444 | Philippa Gregory

Robert Dudley, Kraliçe'nin Westminster'daki odasına girdiğinde Elizabeth, bir grup müzisyenin doğaçlama söylediği madrigal^ dinliyordu. Sör Dudley mecburen müzisyenlerin gösterisini bir kenara çekilip dudaklarına ilıstirdiği zoraki gülümsemeyle bekledi. Sör William bir köşeden genç adamın yüzündeki çatık ifadeyi seyrediyordu ve Robert'ın, Kraliçe'yi selamlarken ifadesinin zerre kadar değişmemesi dikkatini çekti. Ne karıştırıyor bunlar böyle? Bu adam neden böyle çatık bakıyor ve Kraliçe'yi üzen nedir? Cecil'in de yüzü buruştu. Ne planlıyor olabilirler?

Şarkı biter bitmez, Elizabeth, Robert'a pencere önüne gelmesini işaret etti. Meraklı saray eşrafının konuştuklarını duyamayacakları bir köşeye çekilip fısıldaşmaya başladılar. "Karin ne dedi?" Elizabeth kısaca selamlamakla bile vakit kaybetmeden doğrudan konuya girdi. "Kabul etti mi?"

"Çılgına döndü diyebilirim," dedi Robert. "Boşanmayı kabul etmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Ağlayıp sızlayarak Tanrı'ya canını alması için yakardığı bir gecenin sabahında onu bırakıp sana koştum."

Elizabeth'in eli genç adamın yanağına uzanmıştı ki, duygularına hâkim oldu.

"Ah, benim zavallı Robin'im!"

"Yüzüme tükürdü," dedi Robert ve o sahneyi hatırlayınca daha da gerildi. "O kadarla da kalmayıp beni tekmeledi. Tek yaptığımız kavga etmek oldu."

"Hayır!" Elizabeth durumun ciddiyetine rağmen, Amy'nin sevdiği adamı bir mahalle karısı gibi tekmelemesine takıldı. "Delirmiş olabilir mi?"

1 Çalgısız olarak koro tarafından söylenen bir şarkı türü (Ç.N.)

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 445

"Daha da kötü," dedi Robert kısaca. Bir yandan da kimsenin konuştuklarını duymadığından emin olmak için etrafı kolaçan ediyordu. "Kıskançlığından saçma sapan düşüncelerin esiri olmuş. Hakkında neler söylediğini bir bilsen, ah Elizabeth kime ne söyleyip bundan sonra neler yapacağını ancak Tanrı bilir!"

"O halde onu ülke dışına çıkartmak zorunda mı kalacağız?" diye sordu Elizabeth basit bir çözüm önerircesine.

Robert başını eğdi. "Aşkım, bu büyük bir skandala yol açabilir, hemen harekete geçmeliyiz. Bu riski alamazsın. Bana karşı şuursuzca savaş açacak ve maalesef benim tüm düşmanlarımdan da destek alacaktır." Elizabeth, karşısında duran genç ve yakışıklı adama kendinden geçmiş, âşık bir kadının gözleriyle bakıyordu.

"Robert, ben sensiz yaşayamam. Sen yanımda olmazsan bu ülkeyi yönetmem mümkün değil. Şu an bile Lord Grey komutasındaki ordum İskoçya'ya doğru yol alıyor, düşman donanmasının üçte biri-büyüklüğündeki zavallı donanmam Fransızlar'ın Leith Kalesi'ne çıkmasına engel olmaya çalışıyor. Robert, kendimi hiç böyle bir bıçak sırtında hissetmemiştim. Amy benim için her şeyi daha da yokuşa sürecektir bir hainden başkası değil. Bence hiç beklemeden vatana hıyanetten tutuklatıp Kule'ye kapatmalı, sonra da onu kafamızdan silmeliyiz."

"Boşver şimdi Amy'yi," dedi Robert çabucak, endişe içindeki sevdiği genç kadını bir an önce sakinleştirmek istiyordu. "Unut onu, seninle birlikte sarayda kalacağım. Gece gündüz yanı başında olacağım, tam bir karıkocahayatı yaşa-yacağız. İskoçya'da süregelen savaşı kazanıp ülkenin güvenliğini sağladıktan sonra da Amy'yle sorunumuzu çözüp evleniriz."

446 | Philippa Gregory

Elizabeth küçük bir çocuk gibi başını eğdi. "Onu bir daha görmeyecek misin?"

Robert istemese de bir anda gözünün önüne Amy geldi, sırtını sıvazlayan yumuşacık elleri, altında yatarken kıvrılışı, sevgi dolu bakan gözleri, yanında uzanışı ve belki de farkında olmadan, mantığını kullanarak değil, sırf tutkularının esiri olduğu bir anda söylediği 'Ah, seni seviyorum' sözleri aklına geldi.

"Görmeyeceğim," diye ona teminat verdi Robert. "Ben seninim, Elizabeth, kalben ve ruhen."

Elizabeth aldığı cevaptan hoşnut gülümserken Robert da kendini gülmeye zorluyordu. Ama o anda karşısındaki yüz Amy'nin hayali ve arzu uyandıran sevimli yüzüydü.

"O bir aptal," dedi Elizabeth zalimce. "Babam üveyan-nem Cleve'li Anne'den boşanmak istediğini söylediğinde üveyannemin neler yaptığını görmeliydi Amy de. İlk aklına gelen

kocasına itaat etmekte, sonra da makul bir servete konmanın yollarını aramıştı. Amy ise aptal olmakla da kalmayıp yolumuza çıkarak hainlik de yapıyor. Ayrıca senden dolgun bir nafaka istemediği için de çifte aptal oluyor."

"Evet." Robert, Elizabeth'in söz ettiği üveyannesinin bir aşk evliliği yapmadığını, tam on bir sene boyunca yalnız geçirdiği sayısız gecelerde bir pencere önünde kocasının yolunu gözlemediğini düşünüyordu. Üstelik Elizabeth'in babası boşanma isteğini dile getirmeden bir gece önce karısını tutkuyla koynuna da almamıştı.

Saray dört gözle Kraliçe'nin amcası Thomas Howard'dan gelecek sıcak haberleri bekler olmuştu. İki âşığın kurnazca

BAKİRENİN ÂŞIĞI • 447

oyunu yüzünden kuzey sınırına gönderilmiş olsa da, Howard kısa zamanda sınırdaki kilit bir isim haline gelmişti. İskoç Lordları'yla Newcastle'daki karargâhta görüşüp bir anlaşmaya varması beklendiği halde, kendisinden olumlu ya da olumsuz tek bir haber bile gelmedi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Elizabeth, Cecil'i karşısına almış, adeta sorguya çekiyordu. "Bana kazık atmayı kafasından geçiriyor olamaz. Üstelik de Sör Robert yüzünden, öyle değil mi?"

"Bu mümkün değil, Majesteleri," diye cevap verdi Cecil, "ama böyle şeylerin beklenenden uzun sürmesi doğaldır." "Zamanımız yok, Cecil," diye yapıştırdı Kraliçe. "Sayende kendimizi ansızın ateş hattında bulduk ve en ufak bir hazırlığımız da yok."

Lord Grey komutasındaki İngiliz ordusunun ocak başında Newcastle'da -toplanıp ay sonu itibarıyla de İskoç topraklarına doğru harekete geçeceği hesaplanıyordu. Ancak ocak ayı gelip geçmesine rağmen ordu, kışlarından kımıl-damamıştı bile.

"Bu kadar zaman alan nedir?" diye hesap sordu Kraliçe, Cecil'e. "Lord Grey'e derhal Edinburgh'a hareket etmeleri gerektiğini söylemedin mi?"

"Elbette söyledim. Ne yapacağını gayet iyi biliyor."

"O halde neden yapmıyor?" Elizabeth hüsrarla bağıyordu. "Neden hiç kimse atağa kalkmıyor? Atağa kalkamayacaklara neden geri çekilmiyorlar? Niçin beklemek, beklemek ve sonra yine beklemek zorundayız? Neden duyduklarım sadece sudan bahanelerden ibaret?"

Kraliçe her gün tazelenen manikürünü, hep yaptığı gibi tırnak etlerini yolarak ve dibe ittirerek bozmaya başladı. Cecil, Elizabeth'in elini almamak için kendini zor tuttu.

448 | Philippa Gregory

"Sabırlı olmalıyız, yakında haber gelecektir," diye duruşunu korudu. "Üstelik geri çekilmeleri için emir almadılar." "Fransa'ya karşı dostluk ilan etmeliyiz," diye kanaat getirdi Kraliçe.

Cecil, göz ucuyla Robert'a bakıp, "Fransa'yla savaşa girdik bile, Majesteleri," diye Kraliçe'ye hatırlattı.

"Bir bildiri yayınlayıp Fransa askerlerini geri çekerse çatışmaya girmeyeceğimizi ilan edelim." Elizabeth hışımla tırnak etlerini yolmaya devam ediyordu. "Böylece en azından son kertede bile olsak barış taraftarı olduğumuzu bilirler."

Dudley bir adım öne çıktı. "Mükemmel bir fikir," dedi teskin edersine. "Bunu siz yazmalısınız, sizden başka hiç kimse böyle bir argümana öncülük edemez."

Tamamen kendi içinde çelişen bir argüman\ Cecil, kendi kendine düşünürken Robert'ın ona fırlattığı parlak gülüşle aslında onun da bu yaman çelişkinin farkında olduğunu hissetti.

"Ne zaman yazmalıyım?" diye bilmek istedi Elizabeth. "Ben doğru dürüst düşünemiyorum bile, öyle endişeliyim ki!" • "Öğleden sonra mesela," dedi Dudley, endişelerini yatıştırarak. "Hem böyle bir bildiriye sizden iyi kimse kaleme alamaz."

Yabani atlarını ehlileştirdiği gibi İngiltere Kraliçesi'ni de sakinleştirmeye çalışıyor, diye düşüncelere daldı Cecil. Kraliçe'yi bu adam gibi parmağında oynatabilecek yeryüzünde bir erkek daha yoktur.

"Siz metni kafanızda oluşturunsa ben diktenizle kaleme alabilirim," dedi Robert. "Katipliğinizi yapmaktan şeref duyarım. Sonra da hemen yayınlarsınız ki, cümle alem savaş yanlısı olmadığımızı bilsin. En nihayetinde savaş çıkarsa da, sizin barış eğilimli olduğunuzu kimse inkâr edemez. Böylece herkes savaşın sonuçlarından Fransızlar'ı sorumlu tutar."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 449

"Evet." Elizabeth cesaretlendi. "Kim bilir belki böylelikle savaşa bile engel olabiliriz."

"Belki de," diye onu yüreklendirdi iki erkek.

İyi haberler mart ayında gelmeye başladı. Ulaşan bilgilere göre, Fransa'nın savaş hazırlıkları, Protestan Fransızlar'ın kraliyet ailesine başkaldırmasıyla rayından çıkmıştı.

"Bu pek de işimize yaramıyor," diye üzgün üzgün tahmin yürütüyordu Elizabeth. "Kral Philip bu sefer tüm Protestan-lar'a cephe alıp bize yardım etmekten de vazgeçebilir." : Elizabethan gözden kaçırdığı en önemli ayrıntı, kurnaz Kral Philip'in Avrupa'da Fransızlar'ın biraz daha ilerlemesini engellemek için her şeyi gözden çıkaracağı gerçeğiydi. Aksine Fransa'yla-İngiltere arasında arabuluculuk görevine kendiliğinden soyunup Senyor de Glajon'u nisan ayında Elizabeth'le buluşması İçin gönderdi.

"Ona hasta olduğumu söyleyin," diye fısıldadı Elizabeth, özel odasının kapısındaki bir yarıktan gördüğü, güçlü İspanyol diplomatı geri çevirmesi için Cecil'e emir veriyordu. "Bir süre beni ondan uzak tut. Şu an ona katlanamam, gerçekten hiç çekemeyeceğim; baksana ellerim de kanıyor."

Cecil İspanya elçisini günlerce oyaladı, ta ki bir akşam İskoçya'da bulunan Lord Grey'den sınırı geçtiklerine dair haber gelene kadar. İngiliz askerleri İskoç toprağına ayak basmış bulunuyordu. Aksini iddia etmenin bir anlamı, kalmadı: İki ülke artık resmen savaşa girmişti.

Elizabeth, İspanya elçisini nihayet kabul ettiğinde tırnakları yolunmaktan şişmiş, kan revan içinde, dudaklarıysa gerginlikten ince bir çizgi halindeydi.

450 | Philippa Gregory

"Barışa zorlayacaklardır." Görüşmeden sonra Cecil'in kulağına fısıldadı. "Bana gözdağı vermekten başka bir şey yapmadı. Eğer barış sağlayamazsak, Kral Philip'in kendi or^ dularını göndererek bizi barışa zorlayacağından söz etti."

Cecil donup kaldı. "Nasıl böyle bir şey yapabilir? Bu onun meselesi değil ki!"

"Philip'in ne kadar güçlü olduğunu unutuyorsun, Cecil!" Elizabeth öfkesini kontrol edemiyordu.

"Ondan yardım iste- -mek de senin hatan! Şimdi o da üstüne vazife olmayan bir işe kanşma hakkını kendinde görüp İskoçya'ya elini kolunu sallaya sallaya girebileceğini düşünüyor. İskoç topraklarında hem Fransız, hem de İspanyol askerleri olursa, bize ne olacak peki? Kim kazanırsa kazansın, İskoçya'nın sonsuza dek hâkimi olacak. Sonra da gözünü güneye çevirecek, öyle değil mi? Şu düştüğümüz duruma bak, Fransızlarla İspanyolların merhametine kaldık. Bunu nasıl yaparsın, Cecil?"

"Pekâlâ, benim böyle bir niyetim yoktu." Cecil ne diyeceğini, ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

"Kral Philip, bizim gibi Fransa'yı da barış için zorlayabileceğine inanıyor mu?"

"Eğer razı ederse belki böylece yolumuzdan da çekilirler." Elizabeth umutlanmışa benziyordu.

"Ateşkes imzalarsak, Calais'i de geri kazanacağımıza söz vermişti."

"Yalan söylüyor," dedi Cecil ise. "Eğer Calais'i geri almak istiyorsanız savaşmanız gerekir. Fransız birliklerini İskoç toprağından çıkarmak istiyorsanız yine tek çare savaşmak. İspanyollar'ın devreye girmesine engel olmalıyız. Hristiyan aleminin en büyük iki gücüyle mücadele edip bağımsızlığımızı korumalıyız. Cesur davranmak zorundayız, Elizabeth." Cecil her zaman Kraliçe'yi unvanıyla çağırmasına rağmen, Elizabeth gerginliğinden ismiyle hitap edildiğini fark

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 451

etmedi. "Ah, Tanrım, cesur davranmak mı? Ben çok korkuyorum!"

"Herkes korkuyor," diye onu ikna etmeye çalıştı Cecil. "Siz, ben, hatta belki Senyor de Glajon bile. Leith Kalesi'nde hasta yatağında yatan Mary Guise'in korkmadığını mı sanıyorsunuz? Fransa'nın kalbinde ayaklanan Protestanların Fransız kraliyetinin içine korku salmadığını nereden biliyorsunuz? Ya İskoç Kraliçesi Mary'ye ne demeli? Gözünün önünde yüzlerce adam kazan kaldırırken o korkmuyor mu?"

"Hiçbiri benim kadar yalnız değil!" Elizabeth kendi çevresinde dönüp Cecil'e baktı. "Benden başka hiçbirinin kapısına iki düşman birden dayanmıyor! Yanında ne kocası, ne babası, ne de ne ufak bir yardım olmadan Kral Philip ve Fransız kuvvetleriyle burun buruna gelen sadece benim!"

"Evet," dedi Cecil, anlayışlı olmaya çalışan bir edayla. "Zor ve çetrefilli bir eliniz olduğu doğru. Ama oynamak zorundasınız. Kendinizi en yalnız ve en tehlikede hissettiğiniz anlarda bile kendinizden emin görünmelisiniz."

"Beni sonunda kendi ellerinle Robert'ı oyuncularından biri yapacaksın," dedi Elizabeth.

"Ben sizi sadece İngiltere'nin oyuncularından biri olarak görüyorum," diye cevapladı Cecil. "Ve bu oyunda da İngiltere'nin muzaffer Kraliçesi rolü size düşüyor." Ayrıca da bu senaryoyu Robert'a teslim etmektense ölmeyi tercih ederdim, diye de kendi kendine ekledi.

Stanfield'a baharın gelmesiyle birlikte, Lizzie Oddingsell de Amy'ye yol arkadaşlığı etmek üzere Stanfield'a gelmiş

452 | Philippa Gregory

ancak Sör Robert'tan nereye gideceklerine dair en ufak bir haber çıkmamıştı.

"Ona yazmamı ister misin?" diye sordu Lizzie, Amy'ye.

Amy, bir sokak çocuğu gibi çelimsiz, yüzü bembeyaz, bomboş bakan gözlerle yatağında uzanıyordu. Konuşmaya bile mecali yokmuş gibi önce sadece başını sallamakla yetindi, sonra da, "Nerede olduğumu artık önemseydiğini sanmıyorum," dedi.

"Geçen yıl bu zamanlarda önce St. Edmunds'^, oradan da Camberwell'e gitmiştik," diye anımsadı Lizzie.

Amy zayıf omuzlarını silkti. "Görünüşe bakılırsa bu yıl öyle olmayacak."

"Bütün bir yıl boyu burada kalamazsınız."

"Neden olmasın? Genç kızlığımın tümünü burada geçirdim."

"Yakışık almaz," diye yanıtladı Lizzie. "Siz Sör Robert'ın eşisiniz ve burası hiç arkadaş çevresinin olmadığı küçük bir ev, ne müzik dinleyebiliyorsunuz, ne de herhangi bir sosyal aktiviteye katılabiliyorsunuz. Ülkenin en önemli adamlarından birinin karısı olup da bir çiftçi karısı gibi yaşayamazsınız. İnsanlar arkanızdan konuşacaktır."

Amy dirseğine yaslanarak güçlkle doğruldu. "Ah, yapma Lizzie, sen de benim gibi insanların hakkımda zengin bir sofraya oturmadığımdan çok daha ağır ithamlarda bulunduğunu biliyorsun."

"Kimse İskoçya'daki savaş haricinde bir şeyden bahsetmiyor." Lizzie, Amy'yi teskin etmek için yalan söylemeyi tercih etti.

Amy başını sallayarak gözlerini kapatıp başını tekrar yastığa koydu. "Sağır değilim, Lizzie. İnsanlar kocamla Kraliçe'nin bir yıla varmaz evleneceğini konuşuyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 453

"Peki siz ne yapacaksınız?" diye öğrenmeye çalıştı Lizzie yumuşakça. "Ya ısrar ederse? Ya sizi bir kenara atarsa? Üzgünüm Amy, ama böyle bir durumda kendi gereksinimlerinizi gözetmelisiniz. Henüz gencecik bir kadınsınız ve..."

- "Beni kullanılmış bir eşya gibi bir kenara atamayacak," dedi Amy kısıp sesle. "Ben onun karışımı. Son nefesimi verene kadar da öyle olacak. Bizi Tanrı bir araya getirdi, ancak Tanrı ayırır. Beni ülke dışına çıkarabilir, hatta Kraliçe'yle evlenebilir de. Ama o zaman kendisi aynı anda iki kadınla evli bir düzenbaz ve Kraliçe de fahişe damgası yemeyi kabul etmiş olur. Ölene dek onun karısı olarak kalmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yok." "Amy..." Lizzie derin bir nefes aldı. "Eminim..." "Lütfen Tanrım, bir an önce canımı al. Al ki, hepimiz bu ıstıraptan kurtulalım." Amy'nin sesi bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu. "Tüm bunlar benim için ölmekten beter. Bir zamanlar beni ne kadar sevdiğini bilip de şimdi bana yüz çevirmesi hatta başından atmaya çalışması. Bir daha yüzümü bile görmek istemiyor. Her gece yatağa uzanıp her sabah uyandığımda kocamın o kadının yanında olduğunu, onu bana tercih ettiğini bilmek. Lizzie, içinde bir kurt var ve sanki beni her gün biraz daha kemiriyor. Bazen bu yüzden öleceğimi düşünüyorum. Bu ölümcül bir acı. İnan bana bu acıyı çekmektense ölmeyi tercih ederdim."

"Alışmaya çalışmalısın," dedi Lizzie Oddingsell, maalesef söylediklerine kendi de pek inanmıyordu.

"Ben kalbimdeki acıya alıştım," dedi Amy. "Hayatımın perişan olmasına alıştım. Ne olur benden daha fazlasını isteme."

Lizzie ayağa kalkıp şömineye odun attı. Baca içten içe tüterken odadaki isten neredeyse göz gözü görmüyordu.

454 | Philippa Gregory

Lizzie çiftlik evinin yaşadığı rahatsızlıklara göğüs gererken derin bir nefes çekti, merhum Sör John'un ısrarla inşa ettiği evin herkese yeteceğini zannettiğini hatırladı.

"Erkek kardeşime mektup yazacağım," dedi kararlı kararlı. "Sizi görmekten her zaman mutluluk duymuşlardır. En azından Denchworth'a gidebiliriz."

cU)estminsfer öarayı 14 9tiart 1560 William Cedi'den, kraliçenin Maiyetindeki 'Düşkünler heyetinin cBasma. Öör,

1. Transantn, "Majestelerinin ve seçkin öör "Robert Dudley nin hayatını tehdit eden bir entrika düzenlemek üzere oldukla-

" n geldi kulağıma ykişinden biri öldürülürse, 'yskoçyada üstünlük sağlayacaklarına inandıkları yönünde haberler dolaşiyor ortalıkta

2. "Bu doğrultuda kraliçenin güvenliği için muhafız sayısını arttırmanızı o gözünü açık davranmaları için uyarmanızı öneririm

Sfiynt zamanda öör ^obertın çevresinde dolasan, dairesi etrafında görünenlere de dikkat etmeniz gerekecektir. Tanrı "Kraliçeyi korusun

Sör Francis Rnollys ve Sör Nicholas Bacon, William Cecil'i arıyorlardı.

"Tanrı aşkına bu tehlikelerin sonu hiç gelmeyecek mi?" "Bu gidişle maalesef hayır." Cecil kısık sesle konuşmaya

özen gösteriyordu.

BAKİRENİN AŞIĞI • 455

O esnada Sör Robert Dudley de aralarına katıldı. "Neler oluyor?"

"Kraliçe'ye yöneltilen yeni ölüm tehditleri," dedi Sör Francis. "Ve tabii size de..." "Bana mı?"

"Bu kez Fransızlar'dan."

"Fransızlar beni neden öldürmek istesin ki?" Dudley afalladı.

"ölümünüzün Kraliçe'yi derinden etkileyip psikolojisini bozacağını düşünüyor olmalılar." Kimse yanıt vermeyince Nicholas Bacon girdi devreye.

Robert ani bir hareketle ökçesinin üstünde döndü. "Majesteleri dört koldan tehlike altındayken hiçbir şey yapmayacak mıyız? Fransızlar tehdit ederken, bizzat Papa meydan okurken? Kendi halkı bile suikast girişiminde bulunmayı düşünürken üstelik? Bu. teröre engel olamıyor muyuz?"

"Terörün doğası budur zaten, tehlikenin tam olarak ne olduğunu bilemediğiniz gibi-neye yol açabileceğini de kestiremezsiniz." Cecil artık konuşma ihtiyacı hissetti. "Elbette Majesteleri'ni koruyabiliriz ama bir noktaya kadar. Aksi takdirde onu kilidi bir odaya kapatmamız gerekir. Her yediğini önceden kontrol eden bir adamım, her kapı ve pencere önünde nöbet tutan birer muhafızım var. Üstü aranıp kendisine bir kefil göstermeyen hiç kimse saraya sokulmuyor. Ama yine de her gün yeni bir plan, yeni bir suikast haberi almaya engel değil tüm bu önlemler."

"Biz genç Kraliçe Mary'yi öldürtsek Fransızlar'ın hoşuna gider miydi?" diye bilmek istedi Sör Robert. >

William Cecil, Robert'ın sorusu üzerine diğer iki âdâmla bakıştı ve Sör Francis Bacon sazı eline aldı. "Ona ulaşama-yız ki," diye itiraf etti. "Throckmorton Paris'teykeri Fransa

456 | Philippa Gregory

kraliyet sarayını göz hapsinde tutuyordu. Bizim yaptığımızı bilmeden yapamayız."

"Tek itirazınız bu mu?" diye diklendi Robert.

"Evet," dedi Cecil. "Teorik olarak devlet eliyle cinayete bir itirazım yok. Hatta bazen hayat kurtarıcı olduğu gibi, bir ulusun geleceğinin de teminatı olabilir."

"Bu söylediğinize tamamen karşıyım," dedi Dudley başkaldırarak. "Bu Tanrı katında büyük bir suç ve insanlığa aykırı."

"Evet ama Fransızlar'ın öldürmek istedikleri sizsiniz, ben bir daha düşünün derim," dedi Sör Nicholas empatiyle. "Boğayla kasap asla aynı şeyleri düşünmez. Ve dostum maalesef siz artık ölü bir boğa sayılırsınız."

Amy ve Lizzie Oddingsell, atlarıyla arkalarında ve önlerinde giden Thomas Blount ve Robert'ın adamları eşliğinde Hydelar'ın evine sessiz sedasız geldi. Çocuklar her zaman olduğu gibi, kafilenin eve yaklaştığını görünce soluğu avluda aldı, ancak halalarının kendileri için sıcak bir gülümsemeden başka bir şey getirmediğini görünce hayalkırıklığına uğradılar. Güzel bayan Amy ise çocukları görmedi bile.

Alice Hyde ise kocasının kızkardeşi ve seçkin konukları Leydi Dudley'yi bahçede karşıladığında bir an için evlerine bir gölge düşmüş gibi hissetti ve ılık nisan güneşi birden buz gibi bir havaya dönmüş gibi ürperdi. "Kardeşim! Leydi Dudley! Hoşgeldiniz."

İki kadın da ev sahibesine dönüp beti benzi atmış yüzlerine ilıştirmeye çalıştıkları çarpık gülümsemeleriyle baktı. "Ah, Lizzie," dedi Alice, Lizzie'nin yüzündeki yorgunluğa

BAKİRENİN AŞIĞI | 457

çok şaşırarak. Alice, eltisine attan inmesi için yardıma koştu, o esnada da evden dışarı çıkan kocası William Hyde, Amy'ye yardım etti.

"Odama çıkabilir miyim?" Amy, William Hyde'ın kulağına fısıldadı.

"Elbette," dedi nazik bir üslupla Bay Hyde. "Sizi ben yukarı çıkarıp şömineyi de yakayım. Bir bardak brendi içip o güzel yanaklarınıza biraz pembelik getirmek ister misiniz?" Amy, Bay Hyde'ın konuştuğu lisanı bilmiyormuş gibi yabancı gözlerle baktı.

"Hasta değilim," dedi Amy dümdüz bir sesle. "Hasta olduğumu her kim söylediye, yalan söylemiş."

"İDeğil misiniz? Buna çok memnun oldum. Sadece yol yorgunusunuz, hepsi bu." Bay Hyde, Amy'yi koluna takarak merdivenleri çıkmasına yardım etti, sonra da en güzel misafir odasına yerleştirdi. "Bu bahar Sör Robert'ı de konuk etme şerefine nail olacak mıyız?"

Amy odasının kapısında durakladı. "Hayır," dedi kısık sesle. "Kocamı göreceğimi hiç sanmıyorum. Hatta ondan hiçbir beklentim kalmadı."

"Ah!" William Hyde oldukça şaşırıldı. Ardından Amy ona dönüp iki elini de adama uzattı. "Ama her şeye rağmen o benim kocam," dedi yakarırcası-na. "Bu gerçek asla değişmeyecek."

Bay Hyde, Amy'nin buz kesen ellerini dostane bir tavırla avucunun içine alıp ovuşturdu. "Elbette öyle," diye teselli etti Amy'yi ve içinden Amy'nin deli bir kadın gibi saçma sapan konuştuğunu düşündü. "Üstelik çok.,;da iyi bir koca."

Her nasıl olduysa William Hyde doğru bir şey söylemişe benziyordu. Amy'nin yüzündeki terkedilmiş, bedbin kadın

458 | Philippa Gregory

ifadesi, bir anlığına da olsa yerini sevecen bir genç kızinki-ne bıraktı.

"Evet, öyle," dedi Amy de. "Sizin de bunun farkında olmanıza çok memnun oldum. Benim için her zaman iyi bir eş oldu ve umarım pek yakında bana geri dönecek."

"Aman Tanrım, ona ne yaptılar böyle?" William Hyde, Amy'yi odasına yerleştirdikten sonra, yemek masasının etrafına oturan kızkardeşi ve karısının yanına indi. "Can çeki-şiyormuş gibi bir hali var."

"Tam tahmin ettiğin gibi gelişti her şey," dedi Lizzie kısa ve öz. "Hani neşeyle efendinin Kraliçe'yle evlenirse neler olabileceğini sıralamıştın ya... Robert aklından geçeni yaptı. Amy'yi bir kenara itip Kraliçe'yle evlenmeye karar verdi. Üstelik de bunları kızın yüzüne karşı bir bir anlattı."

Bay Hyde son gelişmeleri uzun bir ısıklıkla karşıladı. Alice ise donup kaldı.

"Ya Kraliçe? O bu işe ne diyormuş? İngiliz Lordlar ve avam kamarası önünde böyle bir kararın arkasında durabilecek mi?"

Lizzie omuz silkti. "Sör Robert, evliliklerinin önündeki tek engel Amy'nin karşı çıkmasıymış gibi konuşuyor. Sanki Kraliçe'yle her şeyi halletmişler de doğacak ilk çocukları için isim anyorlarmış gibi..."

"Demek Kraliçe'nin kocası olacak, kim bilir," diye tahmin yürüttü William Hyde. "Belki de Majesteleri, Sör Ro-bert'a kral unvanını layık görür. Eminim hizmetlerimizi ve ona zamanında gösterdiğimiz yakın ilgiyi unutmayacaktır."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 459

"Ya Amy, ona ne olacak?" Lizzie, ağabeyinin vurdumduymazlığından rahatsız, başıyla Amy'nin kaldığı üst kattaki odayı işaret ederek sordu. "Sör Robert kraliyet tacını başına geçirip biz de Westminster'da onu alkışlarken Amy sizce nerede olacak?"

William Hyde başını iki yana salladı. "Köyde sessiz sakin bir hayat sürer belki. Ya da babasının eski evinde. Ya da o çok sevdiği evde, neydi adı, Simpsonlar'ın yerinde."

"Bu onun sonu olur," diye tahmin etti Alice Hyde. "Kocasını kaybetmeye dayanabileceğini hiç sanmıyorum."

_"£Je yazık ki bence de öyle," dedi Lizzie. "En kötüsü de Sör Robert bu gerçeğin farkında. Eminim o şeytan ruhlu, kahrolası Kraliçe de biliyordur."

"Şışt!" diye atıldı William hızla. "Kapalı kapılar ardında bile olsa Majesteleri hakkında böyle konuşmamalısın, Lizzie!" "Evlendiği günden itibaren kocasının hırsının ceremesini çekti o zavallı kadın," diye tısladı Lizzie. "Tüm gençliğini onu severek ve yolunu gözleyerek harcadı. Gözüne uyku girmeyen uzun geceler boyu, Sör Robert'ın eve sağ salim dönmesi için dualar etti. Ve şimdi tam hayatları düzene girecek, bolluk ve refaha ulaşacaklar derken, kocası kalkmış ondan ayrılmak istediğini söylüyor. Neden? Çünkü bir başkasını seviyormuş ve sevdiği kadın da nikâhlı karısını köpeklere yem edebilecek kudrete sahipmiş diye!"

"Sence neler olacak? Uzun zamandır Amy'nin yanında-sın. Kendi elleriyle ölümünü hazırlayan bir tavrı var sanki."

"Hasta mı peki?" diye sordu William Hyde, meselelere' daha pratik yaklaşan bir adamdı. "Kalbindeki sanemin iyiye alamet olmadığı konuşuluyor."

"Kalbindeki aşk ağrısından başka bir şey değil," dedi Lizzie. "Kocasını bile olsa bunu bir erkek anlayamaz ama Eliza-

460 | Philippa Gregory

beth anlayabilir. Kraliçe, Amy'yle biraz daha kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya devam ederlerse sağlığının bozulacağını tahmin ediyor olmalı. Sonunda da yataklara düşüp öleceğini. Tabi Amy kendisi önce davranıp canına kıymaya kalkmazsa..."

"Bu çok korkunç! Ölümcül bir günah!" Alice'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Artık topraklarımızda adım başı günah işleniyor," dedi Lizzie kasvetli kasvetli. "Hangisi daha kötü? Bir kadının kendini merdiven boşluğuna atması mı, yoksa evli bir adamı yatağına alan kutsal Kraliçe'nin, diğer kadının ölümüne neden olması mı?"

h

Thomas,

Cecil Antwerp'te bulunan eski dostu Thomas Gresham'a yazıyordu.

i. ispanyol birliklerinin yskoçyayı işgal etmek üzere hazırlanmaya başladığını bildiren notunuz elime ulaştı, birliklerin sayıca çok olması, çok geçmeden ingiltere ye de gireceklerine işaret olmalı.

2. barışa arabuluculuk yapma kılıfıyla işgalci güçlere katılmayı planlıyorlar, liana kalırsa planlarımız da çoktan devreye soktular. |

3- J2ûtfen bu doğrultuda çalışanlarınızı, müşteri ve arkadaşlarınızı durumdan haberdar edin. böyle giderse herkes kendini amansız bir savaşın içinde bulacak. "Bu durumda da ticaretin merkezi de Sfinhverpten Transaya kayacaktır. Hollanda son-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 461

suza dek kumaş pazan olmaktan çıkabilir ve bu da büyük kayıplar anlamına gelir.

4. Eğer bu haber sayesinde ivedilikle ticaret erbapları arasında panik yaratabilirseniz çok memnun olurum Eğer fakir fukaranın aklını çebebilirsek, ingilizlerle ticareti elzem görüp panya yönetimine karşı ayaklanma çıkartacaklardır. Eğer ys-panya, topraklarının içten içe kaynadığını görürse bizim kesinlikle çok işimize yarar.

Cecil her zaman olduğu gibi mektubu imzalamadan mühürledi. Hemen hemen hiçbir şeye adını yazmazdı.

On gün sonra Cecil, Elizabethan özel odasına uzun bacaklı muzaffer bir kuzgun edasıyla girerek masasının üstüne bir mektup bıraktı. Kraliçe'nin masasının üstü bomboştu, İskoçya'daki savaşın yarattığı gerilim yüzünden hiçbir işe bakamıyordu. Robert Dudley dışında kimse Elizabeth'in dikkatini savaşın gidişatına dair dehşet içinde sürdürdüğü istihbaratından uzaklaştırmayı başaramıyordu. "Nedir bu?" diye sordu Kraliçe.

"Antwerp'teki bir arkadaşımın gönderdiği rapor, şehirde panik almış başını gidiyormuş," dedi Cecil zevkten dört köşe. "Saygın tüccarlar ve esnaf şehri terk ediyor, fakirlerse caddelere barikat kurup kırsal araziye ateşe veriyormuş. İspanyol otoriteleri vatandaşlara ve tüccarlara yönelik bir bildiri yayınlayıp İskoçya ya da İngiltere üzerine çıkarma yapmaya niyetlerinin olmadığını açıklamak zorunda kalmış. İspanya parası gittikçe değer kaybederken halk kabileler halinde şehri terk ediyormuş. Panik her yere sıçramış.' Yetkili-

462 | Philippa Gregory

ler isyan çıkmasından ve iç savaşa sebep olmasından endişe ediyormuş. Sonunda limanda demirleyen gemilerinin denize açılmayacağına söz vermişler. Kısacası İspanya kraliyeti, İskoç topraklarında tırmanan gerilime müdahil olmayıp sonuna kadar İngiltere'nin müttefiki kalacaklarına halkı ikna etmiş."

Elizabeth'in yüzüne bir anda renk geldi. "Ah, Tanrım sana şükürler olsun, nihayet güvendeyiz!"

"Hâlâ Fransız kuvvetleriyle karşı karşıyayız," diye ihtiyatla hatırlattı Cecil Kraliçe'ye. "Ama en azından İspanya'nın bize sırt çevirmesinden korkmamıza gerek kalmadı."

"Öyleyse Arşidük'le evlenmeme de gerek kalmayacak!" Elizabeth uzun zaman sonra ilk kez içten bir kahkaha attı. Cecil şöyle bir durdu.

"Halbuki hâlâ evlenmeye hazırdım, söz verdiğimi sen de biliyorsun, Cecil," diye Kraliçe hemen düzeltti.

Elizabeth'in düpedüz yalan söylediğini bilse de Cecil ses çıkarmadı. "Peki Lord Grey'e hemen Leith Kalesi'ni almaları için yazmamı ister misiniz?"

Kraliçe'nin kendine güveni gelmiş gibiydi. "Evet!" diye var gücüyle bağırdı. "Nihayet işler yoluna girmeye başladı. Kuşatma başlasın ve bir an evvel bu işi bitirsinler!"

Elizabeth'in yüzüne yansıyan parlaltı ve güvenli hali uzun ömürlü olmadı. Mayıs ayında Leith Kalesi'ne düzenlenen saldırı hezimetle sonuçlandı. Kaleye dayanan merdivenler çok kısaydı ve iki bin kadar İngiliz askeri surlardan yuvarlanarak hayatını kaybetti, yani daha savaşmaya fırsatları bile olmamıştı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 463

Askerlerin yaralanışı, hastalıklar ve ölümlerin verdiği dehşet Elizabeth'in aklından çıkmıyordu ve Mary Guise'in tam penceresinin önünde başarısız olduğu gerçeği de içini yiyordu. Taş kalpli, Fransız Kraliçe Mary'nin İngiliz askerlerinin surlara tırmanamadan vurulmuş güvercinler gibi patır patır düşerek can vermesini kahkahalar atarak seyrettiği söyleniyordu.

"Derhal geri dönmeliler!" diye haykırdı Elizabeth. "Mary'nin balçığında boğularak ölecekler. O hain bir cadıdır, kim bilir neler yaptı."

"Geri dönemezler, Majesteleri," dedi Cecil. ""?-* Elizabeth'in birbirine sürtülmekten tırnakları parlıyordu, tırnak etleri geri itile itile kıpkırmızı olmuştu. "Geri dönmek zorundalar, kaderimizde İskoçya'yı kaybetmek yarmış," dedi. "Merdivenler nasıl çok kısa olabilir? Lord Grey askeri mahkemede sorgulanmalı ve Norfolk da geri çağırılmalı. Kendi amcam bile vatan haini bir düzenbaz çıktı! Leith Kalesi duvarlarında bin adam can verdi! Şimdi herkes gencecik askerleri göz göre göre ölüme gönderen bir katil olduğumu söyleyecek..."

"Savaş her zaman ölüm demektir," dedi Cecil dümdüz bir sesle. "Bunu en başından beri biliyorduk."

Cecil söylediklerinin Elizabeth için bir anlam ifade edemeyeceğini sonradan anladı. Bu, tutkulu olduğu kadar korku dolu genç kadın hayatı boyunca tek bir savaş meydanı dahi görmemişti ki. Bir damla su için yalvaran yaralı askerlerin arasında dolaşmış mıydı hiç? Elizabeth gibi bir kadın, bir erkeğin nelere göğüs gerdiğini bilemeyeceği gibi, ondan bir kralın istikrar ve iradesiyle davranması da beklenemezdi.

"Bir kral kadar cesur olmalısınız," dedi Kraliçe'ye kararlı bir şekilde. "Özellikle de şimdi, kaybetmekten korktuğunu-

464 | Philippa Gregory

zu biliyorum ama unutmayın ki, savaşta kazanan taraf kendine en çok güvenen taraftır. Korkudan içiniz ürperirken bile cesur davranmak durumundasınız. Aklınıza ne gelirse söyleyin, yanaklarınıza biraz renk gelsin ve bir erkek yüreğiniz olduğuna yemin edin. Kızkardeşiniz bunu yapabildiğine göre siz de pekâlâ yapabilirsiniz. Londra'yı bir anda nasıl değiştirdiğine kendi gözlerimle şahit olmuşum."

Elizabeth öfkelenmişti. "Bana ondan bahsetme! Onun, kendi adına karar verecek bir kocası vardı başında."

"Ama o zamanlar yoktu." Cecil bir an düşünmeden karşı çıktı. "Wyatt isyankarları şehri basıp Lambeth'de kamp kurduğunda bir başınaydı. Yapayalnız bir kadındı, hatta kendine. Bakire Kraliçe lakabını takmıştı. Londra milisleri Kraliçe'nin hayatı uğruna kendi hayatlarını harcayacaklarına ant içmişti." "Olabilir ama ben bunu yapamam." Elizabeth ellerini büküyor, burkuyordu. "Kendimde o cesareti bulamıyorum. Ben böyle şeyler söyleyip insanların bana inanmasını bek-leyemem."

Cecil, genç Kraliçe'nin ellerini avucunun içine aldı. "Yapmalısınız," diye ikna etti onu. "Geri adım atamayacağımıza göre ilerlemeliyiz."

Elizabeth acınacak halde görünüyordu. "Peki ne yapmalıyız? Bu saatten sonra ne yapabiliriz? Her şeyirt gelip geçeceğine emin misin?"

"Birlikleri toplayıp kuşatma için yeniden emir verin," dedi Cecil.

"Emin misin?"

"Hem de hayatım pahasına." Elizabeth isteksiz isteksiz başını salladı. "Emirleri vermek için onayınıza ihtiyacım var. Leith Ka-lesi'ni kuşatmak için yeni birlik yola çıkarılmasına razı mısınız?" diye bastırdı Cecil de.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 465

"Tamam, öyle olsun," dedi Elizabeth, baskı altında kalmış küçük bir kız gibi.

Sadece Robert Dudley, Elizabeth'i sakinleştirebiliyordu. Sıkıntılı geceleri gözüne uyku girmedeği için gündüzleri yorgun olan Kraliçe, artık eskisi gibi atla gezintiye de çı-kamıyordu. Sabaha karşı dörde kadar odasında bir baştan bir başa volta atıyor, sonra da öğleden sonra yatağına kıvrılıp tavşan uykusuna dalıyordu. Özel dairesinin kapıları kapatılarak kulakları dedikodulara tıkandı ve gri akşa-müstlerinde Robert onunla baş başa, şöminenin başında vakit öldürüyordu. Elizabeth değerli mücevherlerle bezeli tacını çıkarmış, saçlarını da salmıştı, başını

Robert'ın kucağına yaslıyordu ve Robert o güzelim kızıl saçlarını okşar-ken Kraliçe'nin yüzündeki endişeli, gergin ifade kayboluyor ve hatta bazen Elizabeth gözlerini kapatıp uykuya dalıyordu.

Kat Ashley ise mütemadiyen pencere önündeki koltukta oturuyor, âşık çiftle ilgilenmek yerine ya kitap okuyor ya da eliş yapıyordu ve Robert bir anne şefkatiyle Elizabeth'i sevip okşarken iki âşıktan tarafa bakmıyordu. Kat, bu gerilime Elizabeth'in daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Ne de olsa Kraliçe birçok sefer hastayken ona Kat bakmış, halini görmüştü. Elizabeth'in incelen bilek ve parmaklarını herhangi bir ödem toplama belirtisi var mı ve Elizabeth gene uzun süre yataklara düşecek mi diye incelemeye, alışkındı. Ve Kat, ancak çok yakın bir dostun bilebileceği gibi, Elizabeth'in hastalığını tırmandıran en önemli etkenin korku olduğunu bal gibi biliyordu.

466 | Philippa Gregory

Kapının dışında, kabul odasında oturmuş kocası için gömlek diken Catherine Knollys ise her şey yolundaymış gibi görünmeye özen gösteriyordu ama aslında o da tahtın boş olduğunun, saray maiyetinin beklemekten sıkıldığının, Sör Robert'la Kraliçe'nin kendilerini yarım gün boyunca bir odaya kapatıp akşam yemeğine kadar çıkmadıklarına dair dedikoduların farkındaydı. Catherine başını dik tutup ifadesiyle renk vermemeye çalışıyordu. Kuzeni Kraliçe'nin içerde Sör Robert ile yalnız başına ne yaptığını soranları yanıtsız bırakıyor, fısıltılara kulaklarını tıkıyordu. ... Mary Sidney, ağabeyinin hırsının nerelere sürüklendiği karşısında şaşkın olsa da soyuna sadakatsizlik etmek istemiyordu. Catherine Knollys ile yemek yiyor, Kat Ashley ile bahçede yürüyüşe çıkıyor ve Robert Dudley'yle ilgili soruların muhatabı olmaktan kaçınıyordu.

Kraliyet danışma meclisi üyelerinden Lordlar'a kadar herkes -maaşlarını Robert'tan alanlar hariç- Kraliçe'nin onurunu ayaklar altına alıp bütün meyhanelerde Majestele-ri'nin adını ağızlara sakız eden bu adamı çok geçmeden birinin çıkıp aşağı alacağını düşünüyordu. Kimileri kuzey sınırında savaşıyan Thomas Howard'ın, el altından güneye bir suikastçı gönderip Dudley'ye ölüm emri verdiğini konuşuyordu. Herkes Dudley ortadan kalkarsa dünyanın daha yaşanılır bir hâl alacağına hemfikirdi. Sör Robert Dudley, İngiliz kraliyeti için Fransızlar'dan bile büyük bir tehlike arz ediyordu. Kraliçe'nin özel odasında ve kapısının önünde her kim bulunursa bulunsun, ikilinin baş başa saatler geçirmesi Elizabeth'in onurunu ayaklar altına almasına neden oluyordu.

Ne var ki Dudley'yi durdurmak mümkün değildi. Güvendiği biri yanına yaklaştığında ise, mesela Sör Francis

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 467

Knollys, kuruntularının Kraliçe'yi yataklara düşürmek üzere olduğunu, kendisi onu sakinleştirmese her şeyin daha da kötüye gideceğini söyleyip sıyrılıyordu. Yakın arkadaşlarına Kraliçe'nin yeryüzünde yalnız kalmış, tek başına zavallı bir kadın olduğundan dem vuruyordu. Başında ne anne, ne baba, ne de güvenilebileceği bir koruyucu vardı. Robert'a göre, kendinden başka Elizabeth'i sevgiyle sarıp sarmalayacak hiç kimse yoktu.

Robert haricen hatırları soranlaraysa, meydan okuyucu bir edayla bakıp kinayeli bir üslupla gayet iyi olduğunu söyleyerek geçiştiriyordu.

Laetitia Knollys, Cecil'in dairesine girip nişanlı genç "bir kadının vakar ifadesiyle masasının önüne oturdu. "Evet?" diye sordu Cecil.

"Majesteleri, Sör Robert'tan Fransızlarla barış görüşmeleri yapmasını istedi," diye bildirdi Laetitia. Cecil afalladı. "Emin misiniz?"

"Eminim çünkü benim yanımda söyledi." Genç kadın ince omuzlarını silkti. "Ve Sör Robert da neler yapabileceğine bakacağını söyledi. Gerçi Kraliçe'nin fikrini değiştirip değiştirmedikini bilemem. Sabah söyledi, oysa saat öğleni çoktan geçti. Fikrine iki saatten fazla sadık kaldığını ne zaman gördük ki?"

"Hangi koşullar dahilinde peki?" diye sordu Cecil, Laetitia'nın küstah tavrını görmezden gelerek.

"Calais'i geri verirlerse İskoçya topraklarına sahip olma-ılan koşuluyla ve sonrasında da Kraliçe askeri birliklerini geri çekecekmiş."

Cecil renk vermemek için dudaklarını ısırmıyordu.

"Bundan hiç hoşlanmayacağınızı düşündüm," diye gülümsedi Laetitia. "Alt tarafı bir şehir karşılığında koca bir ül-

468 | Philippa Gregory

kenin toprakları. Bazen aklını yitirmiş gibi davranıyor. Ağlayıp bağırarak Sör Robert'tan ülkesini kurtarmasını istiyor."

Aman Tanrım, hem de senin gibi duyduklarını yedi düvele anlatacak, çenesi düşük bir genç kızın önünde! "Robert ne cevap verdi?"

"Her zamanki gibi: Kraliçe'yi koruyacağını, yanında olduğunu, korkmaması gerektiğini, her şeyi halledeceğini..."

"Özel bir şey için söz vermedi mi? Hızlı bir cevabı da mı olmadı?"

Laetitia tekrar gülümsedi. "Ne kadar kurnaz olduğunu bilirsiniz, kısa sürede Majesteleri'nin fikrinin değişeceğini farkında."

"Gelip bana söyleyerek en doğrusunu yaptınız." Cecil para dolu çekmecesine uzanıp, parmaklarıyla yoklayarak diğerlerinden daha yüklüce bir kese çıkarıp Laetitia'ya uzattı. "Yeni bir kostüm size çok yakışacaktır."

"Teşekkür ederim. Sarayın en şık giyinen kadını olmak çok pahalıya patlıyor."

"Kraliçe size eski elbiselerinden vermiyor mu?" diye sordu Cecil birden merak ederek, Laetitia da ona sırtıttı. "Mukayese edilmeyi göze alabileceğini düşünüyor olamazsınız!" dedi hınzırca. "Sör Robert'sız yaşamayı göze alamazken başka bir kadına göz ucuyla bakmasına tahammül edebilir mi? Gerçi onun yerinde olsam ben de kıyafetlerimi benim üstümde görmek istemezdim."

Cecil, casuslarını toplamış, gizli bir toplantı yapıyordu. Kraliçe hakkında çıkan dedikodular almış başını gidiyordu;

BAKİRENİN ÂŞIGI | 469

ülkenin yarısı Elizabeth'in, Dudley'yle çoktan evlendiğini düşünüyor, bir diğer yarısı ise Majesteleri'nin onurunun ayaklar altına alındığını savunuyordu; dedikodular adeta bir örümcek ağı gibi yayılıyordu, ince ve sağlamdı ve her an kurbanının gelip üstüne yapışmasını bekliyordu. Cecil, yüzlerce insanın Robert'ı ölümüne göndermeye, bıçaklamaya yemin ettiğini, binlerce insanın son nefesini verirken kılını dahi kıpırdatmayacağını söylüyordu.

Tanrım, umarım tez elden biri yeminini yerine getirir de bu kâbus son bulur, diye kendi kendine fısıldadı Cecil. Saray eşrafının yarısı hazır bulunurken Cecil, Robert'la baş başa yemek yiyen Kraliçe'yi izliyordu. Robert'ın elleri masa altından Kraliçe'nin dizinde, gözleri gözlerinde sanki içeride hiç kimse yokmuş gibi fısıldaşıyorlardı.

Ancak Cecil bile, yanında Robert olmazsa Elizabeth'in ülkeyi yönetemeyeceğini farkındaydı. Hayatının bu noktasında -bu kadar genç olup da çevresinde ölüm kol gezerken-bir dosta, bir yakına ihtiyacı vardı. Cecil, gece gündüz Elizabeth'in yanında olmaya gönüllü de olsa, onun kalbi ve ruhuyla kendisine destek olacak bir dert ortağına ihtiyacı vardı. Ancak Robert gibi budala bir âşık Elizabeth'in güven açlığını giderebilir, ancak toplumun gözü önünde karısını inkâr eden bir adam Kraliçe'nin doyumsuzluğuna denk gelebilirdi. "Sör Robert." Cecil, Dudley yemek sonunda platformdan inerken ona selam verdi.

"Müzisyenlerin yanına gidiyorum, Kraliçe kendisi için yaptığım besteyi dinlemek istedi." Robert'ın, yolundan alıkonulmak istemediği her halinden belliydi.

"O halde sizi fazla tutmayayım," dedi Cecil. "Sadece bir şey merak ettim, Kraliçe size Fransa'yla barış imzalamak istediğine dair bir şey söyledi mi?"

470 | Philippa Gregory

Dudley gülümsedi. "Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi. "Dilediğinize aklından geçenleri söylemesine müsaade ediyorum, bu korkularını azaltıyor ama sonra ona nedenleriyle izah ediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Cecil kibar bir üslupla konuşuyordu. İzah ettin demek, öyle mi? Üstelik hıyanet ve ikili oynamaktan başka bir şeye kafan çalışmazken1. "Sör Robert, şu anda Avrupa saraylarındaki elçilerin bir listesini çıkarıyorum. Savaş bittikten sonra yeni yüzlere, taze kanlara ihtiyacımız olacağını düşündüm. Fransa'ya gitmek ister misiniz? Sor Nicholas bir süre ülkesinde istirahatata çekilmek isterse, Paris'te güvenilir bir isme ihtiyacımız olacak." Cecil durakladı. "Fransızlar'ın yenilmesini sağlama hususunda birine ihtiyacımız olacak. Biri Fransa Kraliçesi'nin dikkatini dağıtıp onu baştan çıkarmalı, ona görevlerini unutturmak. Ben bu işi en iyi sizin yapabileceğinizi düşündüm."

Robert, Cecil'in muğlak komplimanını es geçti. "Kraliçe'yle görüştünüz mü?"

Hayır, diye geçirdi içinden Cecil. Ne cevap alacağımı gayet iyi biliyorum. Seni gözünün önünden ayırmak istemeyecektir. Ama işe seni ikna etmekle başlarsam, sen de Elizabeth 'i ikna edebilirsin. Hem senin gibi yakışıklı bir sersemi İskoç Kraliçesi Mary'yle flört edip bize ajanlık yapabilir. Cecil aklından geçenleri dile dökmek yerine, "Henüz değil, önce sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istedim," dedi.

Söz Robert en albenili gülüşünü çaktı. "Sanırım mümkün değil, Sör William," dedi. "Aramızda kalsın ama seneye bugünlerde kuvvetle muhtemel kraliyette başka bir pozisyonda olacağım."

"Ah, öyle mi?" dedi Cecil. Ne demek istedi şimdi bu adam? diye de aklından hızlı hızlı geçiriyordu. Benim emekliliğim-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 471

den söz ediyor olamaz. Yoksa Kraliçe ona İrlanda'yı mı vaat etti? Aman Tanrım, Kraliçe bu adamı kuzeye gönderemez, göndermemeli!

Sör Robert, Cecil'in yüzünün allak bullak olduğunu görünce keyifle gülümsedi. "Sanırım beni oldukça önemli bir mevkide göreceksiniz," dedi sessizce. "Belki de bu toprakların en önemli adamı, anladınız mı, Sör William? Eğer şimdi bana dostluk gösterirseniz, yarın ben de sizden dostluğumu esirgemem! Beni iyice anladınız mı?"

Yer sanki dengesini kaybettiğini hisseden Cecil'in ayaklarının altından kayıyordu. Sonunda, Robert'ın ne kastettiğini anladı. "Sizinle evleneceğini mi düşünüyorsunuz?" diye fısıldadı.

Aşkıdan emin bir adamın edasıyla gülümsedi Robert. "Kesinlikle. Tabii biri önce davranıp beni öldürmezse."

Cecil, genç adamın" koluna dokunarak onu durdurdu. "Bir dakika, ona evlenme teklif ettiniz ve o da kabul mü etti?" Sakin olmalıyım, Elizabeth evlenmeye asla razı olmaz, zaten bunu kendisi de söylüyor. O asla söz vermez, verse bile tutmaz!

"Teklif Kraliçe'den geldi ve aramızda anlaştık. Kraliyetin sorumluluğunu tek başına göğüsleyemeyecek ve biz birbirimizi seviyoruz." Bir an için Robert'ın yüzündeki Dudley soyuna özgü o hırs alevini yitirdi. "Onu gerçekten sevdiğimi siz de biliyorsunuz ama ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsiniz". Onu mutlu edeceğim, hayatımı onun mutluluğuna adamaya hazırım..."

Ama bu duygusal bir mesele değil ki, diye düşündü Cecil sersefil olarak. O bir süt kuzusu değil, sen de bir çoban! Aşk evliliği yapmak için özgür bile değilsin. O, İngiltere Kraliçesi; sense evli bir erkeksin. Eğer böyle pider^p Elizabeth

472 | Philippa Gregory

sürgünde bir kraliçe olacak, seninse kafan uçurulacak! Dı-şındansa şöyle dedi, "Resmen anlaştınız mı?"

"Bize ancak ölüm mani olabilir," diye gülümsedi Robert.

"Atla gezintiye çıkmak ister misin?" Lizzie Oddingsell, Amy'yi dışarı çıkarabilmek için her yolu deniyordu. "Nehir boyunda açan nergisleri görmelisiniz, dışarıda harika bir hava var. Neden biraz hava alıp nergis toplamıyoruz?"

"Yorgunum Lizzie." Amy yarı baygın bir halde konuşuyordu.

v'

"Günlerdir kapıdan dışarı adımınızı atmadınız," dedi Lizzie.

Amy güçlkle gülümsedi. "Biliyorum, çok sıkıcı bir misafirim."

"Konu o değil. Ağabeyim sağlığınızdaki endişe ediyor. Aile doktorumuzu çağırmamızı ister misiniz?"

Amy incecik elini arkadaşına uzattı. "Neden bu halde olduğumu biliyorsun, tedavisi olmadığını da. Saraydan haber aldın mı hiç?"

Lizzie Oddingsell'in mahcup bakışları her şeyi anlatıyordu .

"Kraliçe Arşidükle evlenmeyecek mi? Birlikteler miymiş hâlâ?"

"Amy, bunu söylemek çok zor ama herkes evliliklerine kesin gözüyle bakıyor. Alice'in sık sık saraya giden kuzeni emin. Eğer seni boşanmaya zorlarsa ne yapacağını düşünmende fayda var sanırım."

Amy ses çıkarmayınca Bayan Oddingsell de daha fazla konuşup onu kırmayı göze alamadı.

"Peder Wilson'la konuşacağım," diye karar aldı Amy.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 473

"Evet öyle yap!" Amy'yi sakınmaya çalışmanın manevi yükünü bir başkasıyla paylaşacak olmak, Lizzie'yi bir parça rahatlatmıştı. "Çağtırmamı ister misin?"

"Kiliseye yürüyerek kendim gideceğim," diye karar verdi Amy. "Yarın sabah gider pederi görürüm."

ş <&

Kilisenin avlusu, Hydelar'ın evinin arkasında kalıyordu. Bol rüzgâr alan iki yarı nergislerle çevrili patikadan yokuş aşağı inen Amy kendini kilisenin bahçe kapısında buldu. Kapıyı açıp kilise binasına yöneldi.

Mihrabın önünde diz çökmüş oturan Peder Wilson, kapının açıldığını duyunca ayağa kalkıp koridora yöneldi ve gelenin Amy olduğunu görmüştü.

"Leydi Dudley."

"Peder, günah çıkarıp öğütlerinizi almaya ihtiyacım var."

"Sizi dinleme hakkına haiz değilim," dedi papaz. "Doğrudan Tanrı'ya duanızı etmelisiniz."

Amy, boş gözlerle etrafını kolaçan etti. Oldukça pahalıya mal olan güzelim vitray camlar indirilmiş, çarmıh ortadan kaldırılmıştı. "Buraya ne oldu böyle?" diye fısıldadı Amy.

"Vitrayları indirdiler, mumlan ve çarmıhı da kaldırdılar."

"Ama neden?"

Peder omuz silkti. "Papa'nın bunlarla insan ruhunu ele geçirdiğini düşünüyorlarmış."

"O halde burada konuşabilir miyiz?" Amy uzun banklardan birini işaret etti. <>

"Tanrı bizi her yerde olduğu gibi burada da duyacaktır," diye güvence verdi papaz Amy'ye. "Diz çöküp ondan yardım dileyelim."

1!

474 | Philippa Gregory

Başını ellerinin arasına alan Peder, bir süre huşu içinde kendi kendine dua etti. Bu zavallı kadını teskin edebilecek sözlerin çarçabuk aklına gelmesini diliyordu. Hızla yayılan dedikodular, Peder Wilson'ın da kulağına geldiği için aslında elinden bir şey gelmeyeceğinin farkındaydı. Amy terkedilmişti... Ama Tanrı merhametini bu zavallı kadından esirgemezdi.

Amy de diz çöküp ellerini yüzüne kapadı ve sonra parmaklarının arasından bakarak konuşmaya başladı. "Kocam Sör Robert, Kraliçe'yle evlenmek istiyor," dedi yumuşak bir sesle; "Bunun Krâlice'nin isteği olduğunu söylüyor. Artık İngiltere'nin Papa'sı olduğu için beni boşanmaya zorlama hakkına sahipmiş."

Peder başını salladı. "Peki sen ne dedin, kızım?" Amy derin bir iç geçirdi. "Öfke ve kıskançlık girdabında günah işledim," dedi. "Alçak ve aşağılık bir kadın gibi davrandım, şimdiyse söylediklerim ve yaptıklarımın utanıyorum."

"Tanrı seni affedecektir," dedi papaz nazikçe. "Büyük acılar çektiğine eminim, kızım."

Amy gözlerini açıp hüznü gözlerini Peder'e çevirdi. "Öyle acı çekiyorum ki, bazen öleceğimi sanıyorum," diye anlattı Amy sakince. "Sabah akşam beni bu acıdan kurtarıp yanına alması için Tanrı'ya dua ediyorum." "Ecelin geldiği zaman," diye düzeltti Peder. "Hayır, hemen olsun," dedi Amy. "Her gün ama her gün aynı acıyı çekmeye gücüm yok, Peder! Her sabah gözlerimi açmadan önce belki gece son nefesimi vermişimdir ümidiyle uyanıyorum. Ama maalesef her sabah aynı gün ışığını görüyorum. Ve biliyorum ki altından kalkmam gereken yeni bir gün başlıyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 475

"Ölümlle ilgili düşüncelerini bir kenara bırakmalısın," dedi papaz kararlı bir ses tonuyla.

Amy beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Peder, benim için tek kurtuluş yolu bu!"

Peder, daha önce de hissettiği gibi, böylesi bir ikilem yaşayan bir kadına yardım edemeyeceğini hissetti. "Senin sığınağın ve kurtuluşun Tanrı'dan başkası olamaz," dedi her zamanki beylik laflarından birine sığınarak.

Amy pek ikna olmasa da başını salladı. "Boşanmaya razı olmalı mıyım?" diye sordu papaza bir kez daha. "Razı olursam kocam Kraliçe'yle evlenmek için özgür kalacak. Skandal zamanla hafızalardan silinecek, ülkeye barış havası hâkim olacak ve ben de unutulup gideceğim."

"Hayır," dedi papaz kararlılıkla. Peder kendine hâkim olamadı, bu halen gizlice hizmet ettiği kiliseye büyük bir ayıp olurdu. "Sizi Tanrı bir araya getirdi, hiç kimse seni kocandan ayıramaz, ne bizzat kocan, ne de Kraliçe. Majesteleri Papalık'a soyunamaz."

"O zaman sonsuza dek bu işkenceyi çekerek yaşayacağım, hâlâ onun karısı olup sevgisinden mahrum kalarak." Bir an duraksayan Peder düşünmeden, "Evet," dedi. "Nefret ve düşmanlığını kazansam bile mi?" "Evet."

"Peder, İngiltere Kraliçesi'nden söz ediyoruz, bana neler yapabileceğini tahmin ediyor musunuz?"

"Tanrı seni koruyacak ve esirgeyecek," dedi papaz da kendi bile hissetmediği bir güven içinde. Kraliçe, Cecil'i Whitehall'daki özel odasına çağırdı. Kat Ashley pencere önünde oturuyor, Robert, Kraliçe'nin çalış-

476 | Philippa Gregory

ma masasının arkasında duruyor, birkaç nedime de şömine başında laflıyordu. Cecil, Kraliçe'nin yanına gitmeden odada bulunan diğerlerini kibarca selamladı. "Majesteleri?" dedi yorgunca.

"Cecil, sonunda bir karar verdim. Barış görüşmelerini başlatmak istiyorum," diyiverdi Elizabeth bir çırpıda.

Cecil'in gözü hemen arkada duran Robert'a kaydıysa da genç adam gülümsemenin dışında tepki vermedi.

"Fransa elçisi barış için özel bir delege göndereceklerini söyledi," dedi Kraliçe. "Mösyö Randan'la görüşüp münasip bir uzlaşma yolu bulmanı istiyorum." "Majesteleri..."

"İskoçya'da uzun süre savaşamayız, Leith Kalesi fethedilmesi güç bir kale, İskoç Lordlar'ı ise süresiz bir kuşatmanın altından kalkamaz." "Majesteleri..."

"Tek ümidimiz Mary Guise'in bir an önce ölmesi, sağlığının pek de iyi olmadığı söyleniyor. Her neyse, gerçi aynı şeyler benim için(de söyleniyor! Bu savaş yüzünden bütün metanetimi yitirdiğim konuşuluyor, haksız da sayılmazlar." Cecil, Elizabethan sesinde o aşına isterik tonu yakalayınca bir adım geri çekildi.

"Tanrı aşkına, barış imzalamamız gerekiyor! Savaşın altından kalkamayız ama yenilginin altından hiç kalkamayız," diye yakardı Elizabeth.

"Eğer öyle diyorsanız elbette Mösyö Randan'la görüşürüm," dedi Cecil, Elizabethan içini rahatlatırcasına. "Barış için bazı koşullar belirleyip size de sunarım. Mösyö gelir gelmez de kendisiyle paylaşırsınız."

Elizabeth'in heyecandan nefesi kesilecek gibiydi. "Evet, bir yandan da mümkün olan en kısa sürede bir ateşkes ayarla."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 477

"Ateşkes için bir çeşit zafer kazanmalıyız; aksi takdirde korkup kaçak güreştiğimizi düşünürler," dedi Cecil. "Hem korktuğumuzu anlarılarsa üstümüze gelirler. Biz barışın şartlarını istişare ederken kuşatmayı da sürdürürsek onlarla konuşabilirim ama kuşatma devam etmeli, donanmamız da blokajını korumalı."

"Hayır! Askerlerimi geri getir!"

"O zaman hiçbir şey başarmamış olacağız," diye belirtti Cecil. "O zaman da ne isterlerse yapabilecekleri için, anlaşmaya yanaşmazlar."

Elizabeth koltuğundan kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Peşinden giden Robert, Kraliçe'nin beline sarılarak onu tekrar koltuğuna oturttu. Bir yandan da göz ucuyla Cecil'i izliyordu.

"Majesteleri İngiltere'nin geleceği için endişe duyuyor," dedi Robert yavaşça.

"Hepimiz aynı endişeyi taşıyoruz ama kuşatmayı kaldırmayız." Cecil, Robert'a cevap vermekte gecikmedi.

"Eğer Fransızlarla görüşüyor olsaydınız, eminim Kraliçe! kuşatmayı sürdürmeyi kabul ederdi," dedi Robert da. "Şart-: |" lan tartışabilmeniz için elinizin güçlü olması gerektiğini kuşkusuz Majesteleri de anlayacaktır. Fransızlar ciddi olduğumuzu görmeliler."

Evet, diye düşündü Cecil. Peki ama sen tüm bunların neresinde duruyorsun? Onu yatıştırdığın aşikâr, Tanrı'ya şükür içimizden biri bunu becerebiliyor. Gerçi bu kişinin sen olmaması için bir servet feda etmeye razı gelirdim. Ama ya sen hangi oyunun izini sürüyorsun? Bu işte bir Dudley çıkarı var ama ne?

"Görüşmelerin süratle yol alması koşuluyla," dedi Kraliçe. "Daha fazla böyle gitmesine müsaade edemem. Askerlerimiz göz göre göre Leith Kalesi önünde telef oluyor."

478 | Philippa Gregory

"Eğer siz bizzat Newcastle'a gitseniz," diye önerdi Sör Robert, Cecil'e. "Hatta yanınıza Fransız delegesini de alabilirdiniz. Norfolk'un karargâhında görüşmeleri sürdürseydi-niz o zaman her şey tamamen kontrol altında olurdu."

"Ve tabii hâlâ burnunu sokmaya çalışan İspanya elçisinden de epey uzakta olurdum," diye fikre katıldı Cecil.

"Ama İskoçya'ya da fazlasıyla yakın olurdunuz. Böylece emirleri Kraliçe'nin vekilinden almış olurlardı," diye ekledi

Dudley.

Ve böylece Kraliçe'nin yakınında danışabileceği bir Cecil olmazdı, diye tamamladı Cecil içinden. Aman Tanrım! Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, birde beni Newcastle'a göndermeye çalışıyor. Önce amcasını İskoçya sınırı kumandanı ilan edip ateş hattına gönderdi, şimdi de sıra bana geldi. Ben uzaktayken ne yapmayı planlıyor? Ayağımı kaydırmak? Yerime geçmek? Kraliyet danışma meclisine girip boşanması yönünde oy kullanabilmek? Beni öldürtmek?

Cecil dışından, "Bunu yapabilirim ama önce Majestele-ri'nin taahhüdüne ihtiyacım var," dedi.

Elizabeth, Cecil'e bakıyordu. Yaşlı adam, karşısında duran genç Kraliçe'yi daha önce hiç böyle görmediğini düşündü. Genç bir kızken ölümle burun buruna geldiğinde bile bu kadar bedbin görünmüyordu. "Ah, Cecil, istediğin nedir?"

"Sizden fersah fersah uzaktayken geçmiş yıllara dayanan dostluğumuza sadık kalacağınıza dair söz vermenizi," dedi Cecil istifini bozmadan. "Ve ben yokken asla önemli bir karar almayacak, bir ittifaka girmeyecek," Cecil bunları derken Dudley'ye bakamıyordu, "hiçbir anlaşmaya imza atmayacaksınız."

Elizabeth, en azından, kendisini hedef alan suikast girişimlerinden habersizdi. Dürüstçe ve süratle yanıt verdi. "El-

BAKİKENİN AŞIĞI | 479

bette. Ve sen de barış ilan etmek için elinden geleni yapacaksın, öyle değil mi?"

Cecil, Kraliçe'yi saygıyla selamladı. "Siz ve İngiltere için elimden gelenin fazlasını yapacağım."

Elizabeth, öpmesi için elini Cecil'e uzattı. "Tanrı Majeste-leri'ne huzur versin. Sarayda nasıl hizmetinizde olduysam Newcastle'da da öyle olacak. Siz de bana lütfen sadık kalın."

Cecil'in atları, askeri birliği, uşakları ve muhafızları saray kapısının önünde yola çıkmaya hazır bekliyordu. Kraliçe ve saray eşrafı da Cecil'i uğurlamak üzere aşağı indi. Sanki Elizabeth, Cecil'e ve diğerlerine bu yolculuğun Cecil'in yolundan çekilmesi için değil, ülke için çok önemli bir görevle gittiğini ispat etmek, onu ne kadar özleyeceğini göstermek istiyordu.

Cecil taş basamakta, Kraliçe'nin önünde diz çöktü. "Gitmeden önce sizinle konuşmak istiyorum," dedi kısık sesle. "Dün akşam sizi görmeye geldim ama istirahat ettiğinizi söylediler."

"Yorgundum," dedi Kraliçe kaçamak bir şekilde.

"Para basılmasıyla ilgiliydi konu ve çok önemliydi."

Elizabeth'in işaretleriyle Cecil ayağa kalkıp kolunu Kraliçe'ye uzattı. Taş basamaklardan kol kola inip konuştuklarını kimsenin duymayacağı bir köşeye çekildiler. "Para değerimizi yeniden saptamalıyız," dedi Cecil sessizce, "Ama bunu mutlak gizlilikle yapmalıyız. Aksi takdirde ülkedeki herkes elindeki parayı ülke dışına çıkarmaya çalışır."

"Bunun altından kalkabileceğimizi sanmıyorum," diye karşılık verdi Elizabeth.

480 | Philippa Gregory

"Asıl bu değişikliği yapmazsak doğuracağı sonuçların altından kalkamayız," dedi Cecil. "Derhal harekete geçmeliyiz, hem altın ödünç almanın bir yolunu da buldum. Bir gecede yeni para basacağız ve ertesi gün eski paraları toplatıp tartarak yenileriyle değiştireceğiz."

Elizabeth önce anlamadı. "Ama küple parası olduğunu zannedenler bir anda hiç de o kadar zengin olmadıklarını anlayacak."

"Evet," diye devam etti Cecil. "Hazinesi olanların hoşuna gitmeyecektir ama halk bundan rahatsız olmaz. Zenginlerden çatlak sçsler çıkacak ama dar gelirli bizi sevecek. Zaten zenginlerin büyük bir kısmı da varlığını ticarete borçlu. Onlar da yeni parayla ticaret yaparak kendilerini kısa sürede toparlar. Fazla tantana yapacaklarını sanmam."

"Ya kraliyet hazinesi? O ne olacak?" diye sordu Kraliçe, birden suyunu çeken servetini düşünüp panikledi.

"Meclis üyelerinden Armagil Waad o konuyla bizzat ilgileniyor," dedi Cecil. "Tahta çıktığınızdan beri İngiliz parasını tahvil ediyorsunuz, çok yakında da paramız hak ettiği itibarına kavuşacak ve saltanatınız yüzyıllar boyu İngiltere'nin altın çağı olarak anılacak."

Cecil'in tam tahmin ettiği gibi Elizabeth gülümseyerek karşılık verdi.

"Ama bunu mutlak bir sır olarak korumanız gerektiğini unutmayın," dedi Cecil. "Eğer tek bir kişiye bile anlattırsanız," -ve ikimiz de kimden bahsettiğimi biliyoruz- "para hakkında ileri geri konuşur, bu da herkesin onu takip etmesine yol açar. Sadece arkadaşları değil, rakipleri bile ne yaptığını merak ederek konuşmaya başlar. Ya bunu bir sır olarak saklarsınız ya da bir çuval inciri berbat ederiz." Elizabeth uslu bir çocuk misali başını salladı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 481

"Eğer ona anlattırsanız bizzat siz zararlı çıkarsınız."

Elizabeth, merdivenlerde duran Robert'a bakmak yerine, şüphe çekmemek için gözlerini Cecil'den ayırmıyordu.

"Böyle bir sırrı saklayabilir misiniz?" diye sordu Cecil.

Elizabeth'in gözlerinde Boleynler'in ticari zekâsına özgü o ışıltı dolaştı. "Ah, yapma Cecil, bu sırrı saklayabileceğimi herkesten iyi biliyorsun."

Cecil, Majesteleri'ni selamlayıp elini öptükten sonra anna bindi. "Ne zaman yapacağız?" diye sordu Elizabeth.

"Eylülde," dedi Cecil de. "Bu yıl bitmeden. Dua edin de barışla döneyim, Majesteleri."

%2 1560

Cecil ve kafilesinin Londra'dan Newcastle'a ulaşması bir hafta sürdü, Great North Road'dan geçen yolun büyük bir kısmını ılık erken yaz havasında katettiler. Cecil henüz yarısı tamamlanmış Burghley'deki ihtişamlı evinde bir gece kaldı. Karısı Mildred kocasını her zamanki sıcakkanlı tavrıyla karşıladı, iki çocuğunun sağlığı ve keyfi de yerindeydi.

"Elimizde çok para var mı?" Akşam yemeğinden sonra karısına sordu Cecil.

"Hayır," dedi Mildred. "Kraliçe tahta çıkınca elimizde bozuk para tutmamamızı tembihlemiştin ve o günden beri de durumun daha da kötüye gittiği belli oluyor. Ben de mümkün merteye elimde az bozuk para tutmaya çalıştım. Mümkün olduğunca takas ya da rehin verme yöntemini kullanıyorum."

"Güzel," dedi Cecil, daha fazla detay vermemesi gerektiğinin farkındaydı. Mildred şehirden uzakta yaşasa da karısının her şeyi bilmesine gerek yoktu. Akrabaları ülkenin en büyük Protestan ailesiydi. Protestan Cheke Sülalesi entelektüel bir aile olduğu için en ufak bir bilgi kırıntısı, fikirler ve dini inanışlar bile evden eve dolanırdı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 483

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Cecil. "Ben fazla kalamayacağım, ama gelmişken inşaatla da ilgilenmek istiyorum."

"Hemen İskoçya'ya geçmesen kraliyetin nezdindeki yerin tehlikeye mi girer?" diye sordu Mildred kurnazca.

"Evet," dedi Cecil. "Çok kritik bir görevim var, kana-ğım."

"Kazanacak mıyız bari?" diye sordu Mildred dobra dobra.

Cecil cevap vermeden önce durakladı. "Kesin konuşabil-meyi isterdim," dedi. "Ama maalesef çok sayıda oyuncu var ve ben ellerindeki kâğıtları göremiyorum. Sınırdan güvenilir, işini bilen adamlarımız var. Lord Grey ve Thomas Howard bana güven telkin ediyor. Ne var ki, Protestan Lordlar karışık bir grup ama bizim taahhüdümüz John Knox."

"Tanrı'nın adamı yani," dedi Mildred keskin zekâsını kullanarak.

"Muhakkak ilahî bir ilhamla hareket ettiği bir gerçek," dedi Cecil hınzırca ve karısının da güldüğünü gördü. "Fransızlar'ı durdurmak zorundasın, öyle değil mi?" "Evet, aksi takdirde yenileceğiz," diye ona katıldı Cecil. "Bir müttefik bulacağım."

Mildred, kocasına bir kadeh şarap doldurup lafı daha fazla' uzatmadı. "Burada olmana sevindim," diye yorum yaptı. "Belki tüm bunlar geçtikten sonra eve gelirsin..." (

"Belki," dedi Cecil. "Kraliçe'nin hizmetinde olmak ağır bir yük."

Ertesi sabah Cecil erkenden uyanıp hazırlandı, gürr ağırlıkla yola çıkmaya hazırdı. Karısı Mildred de kocasını yolcu etmek için kalktı.

484 | Philippa Gregory

"İskoçya'da kendine dikkat et." Yanaklarına sevgi dolu birer öpücük kondurdu kadın.

"Protestan serserileri dışında Papa taraftarları olduğunu da biliyorum."

®

•S)

Yolculuk hızlı ve kolay geçti, haziranın ilk haftası Newcastle's vardılar. Thomas Howard, Cecil'i neşeli ve kendinden emin bir edayla karşıladı. Sınır kalelerine güveniyor, çarpışma kazanmadan barış görüşmelerine başlamanın anlamsız- olduğuna inanıyordu.

"Burada bir ordumuz var," diye yakındı Cecil'e. "Tek derdimiz barış sağlamak olsaydı burada ordunun işi ne?" Howard, Cecil'e yakınıyordu.

"Kraliçe, Leith Kalesi'nin asla düşmeyeceğini düşünüyor," dedi Cecil kurnazca. "Bu savaştan Fransa'nın galip çıkacağına inandırmış kendini."

"Onları yenebiliriz!" diye heyecanlandı Howard. "Önce galip gelip sonra barış görüşmelerini başlatabiliriz. Neden onlar bizden barış dilenmesin?"

Cecil, Fransız delegesi Mösyö Randanla masaya oturup barış şartlarını enine boyuna görüşmeye koyuldu. Uzun süren görüşmeler esnasında, bir kere Thomas Howard Cecil'i kenara çekip Fransız delegasyonunun ayak altında dolaşmasından rahatsız olduğunu dile getirdi.

"Cecil, beraberindeki sözde delegelerin yarısından fazlası mühendis," dedi. "Tertibatımızı ve kale surlarımızı incelemelerini istemiyorum. Ne burada, ne Edinburgh'da. Eğer dizginleri ellerine vererseniz burada yaptığım her şeyi görecekler. Diğer yarısı ise zaten casus. Edinburgh ve Leith'e gi' dip gelirken ulaklarla buluşup bütün gördüklerini doğrudan

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 485

Fransa'ya iletecekler. Randan kendi sözünü vererek uzlaşmak zorunda, her gün atına atlayıp dört nala Leith'teki saltanat vekiliine gidip gelemeyiz, Tanrı bilir neler görüyor, kimlerle konuşuyordur."

Ancak Mösyö Randan sabit fikirli ve inatçı bir adamdı. Mary Guise'in bizzat kendisinden talimat almadan ne bir öneri getirebiliyor, ne de İngilizler'in sunduğu önerilere tepki verebiliyordu. Edinburgh'a gitmek zorundaydı ve Leith Kalesi'nin kuşatma çemberini dlmeliydi.

"Belki de ona bir harita çizmelisin." Thomas Howard rahatsızlıkla sordu. "Efendisini görmesi gerekiyor. Önerilerimizi Majesteleri'yle paylaşmalı."

"Kendi efendisini görmek zorunda," dedi Cecil mantıklı bir yorum yaparak. "Teklifimizi ona götürmeli."

"Tamam da zaten bizim için en büyük tehlike," diye duyurdu Thomas Howard. "Mösyö de Kraliçe'nin sözcüsü olmaktan ileri gidemiyor. Kraliçe büyük bir politikacı. Fransızlarla görüşmemize engel olmak için sonsuza dek o kaleye kapalı kalmaya bile razı olur. Randan'ın Kraliçe'yle gö- .. rüşmesine göz yumarsak, her seferinde ayrı bir talimat verecektir. Önce kabul edecek, sonra vazgeçecektir. Eminim aklından geçen, sonbahara kadar bizi oyalayıp sonra da hava muhalefeti yüzünden telef olmamızı izlemek!"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Cecil, Howard'ın yorumunu endişeyle karşıladı.

"Evet, eminim. İskoçlar yavaş yavaş dağılmaya başladı bile. Bizse her gün hastalıktan askerlerimizi kaybediyoruz. • Havalar ısınınca veba kapımıza dayanacaktır, soğuklar gelinceyse ne olacağı belli. Derhal harekete geçmeliyiz, Cecil, sözde barış yanlısı tavırlarıyla bizi oyalamalarına izin veremeyiz."

486 | Philippa Gregory

"Nasıl harekete geçeceğiz?"

"Kuşatma üstünden. Neye mal olacağının bir önemi yok, onları şaşırtıp anlaşılmaya mecbur etmeliyiz."

Cecil başını sallamakla yetindi. Evet ama kuşatma planını gördüm. Bir mucize, ilahi bir cesaret ve titizlikle kumanda edilen akli başında bir orduya ihtiyacımız var. Oysa İngiltere bunların hiçbirine sahip değil, kenarından bile geçmiyoruz. Fakat haklı olduğun bir konu var: Mary Guise, Le-ith Kalesi'nde oturup aşağıda olan biteni seyredirken biraz daha beklersek ordumuz kendiliğinden mahvolabilir. Fransa, İskoç topraklarını işgal edip kuzey sınırimıza dayanabilir. Haklısın, Fransa'yı anlaşma imzalamaya zorlamaktan başka seçeneğimiz yok!

ş |S)

Elizabeth'in doğru düzgün giyinip süslenmeye bile takati yoktu. Robert odasına kabul edildiğinde Kraliçe geceliğinin üstüne sabahlığını giymiş, saçları arkasında gevşek bir örgüyle örülmüştü.

Kat Ashley, Kraliçe'nin itibarının daimi muhafızı olarak, Robert'ı tek kelime etmeden içeri aldı. Elizabeth'in eski dostu ve aynı zamanda danışmanı Thomas Parry de odadaydı. Pencere önüne oturan Elizabeth.^Robert'a da yanına oturmasını işaret etti.

"Hasta mısın, aşkım?" Robert tedirgin görünüyordu. Gözleri o kadar gölgeliydi ki, adeta karşılaşmada yenilmiş bir sporcu gibi duruyordu. "Sadece yorgunum," dedi Elizabeth. Dudakları bile solgundu.

"Şunu için, Majesteleri," dedi Kat Ashley ve elinde tuttuğu sıcak çorba kâsesini Kraliçe'ye uzattı.

"Cedi'den haber var mı?"

"Henüz yok. Korkarım ki, yeniden kaleye saldıracaklar. Lord Grey kendine çok güveniyor, amcam da hırsından aklını yitirmiş gibi. Cecil'den hazır Mösyö Randan kuzeydeyken bir ateşkes imzalamaya söz vermesini istedim ama o geri çekilmemizin doğru olmayacağını söyledi..." derken sustu Kat Ashley, endişeden boğazı düğümleniyordu. "Cecil haklı," dedi Thomas Parry sessizce. Robert, Kraliçe'nin elini sıkıca kavradı. "Hadi Elizabeth, çorbanı soğutmadan iç!"

"Daha da kötüsü var." Elizabeth çorbasından isteksizce bir yudum aldı. "Hiç paramız kalmadı. Ordumuz bir hafta daha kuşatmayı sürdürürse altından kalkamayız. Ya sonra ne olacak? Ordumuz bize karşı ayaklanırsa işte o zaman her şey 'mahvolur. Ya beş parasız kendi başlarına evlerine dönmeye kalkarlarsa, en uçtaki köyden Londra'ya kadar her yeri yağmalarlar. Tabii meydanı boş bulacak Fransızlar'a değinmiyorum bile."

Elizabeth duraksadı. "Ah, Robert her şey bir anda nasıl da böyle raydan çıktı? Bana emanet her şeyi mahvettim. Baba bir kardeşim Mary bile ülkeyi benden iyi yönetmişti."

"Şişşt!" Robert, Kraliçe'nin elini ellerinin arasına alıp göğsüne bastırdı. "Bunların hiçbirisi doğru değil. Eğer para gerekirse ben bulurum, borç alabileceğimiz insanlar var. Sana söz veriyorum, bu meseleyi ben çözeceğim. Birlikleri beslemeye devam edeceğiz, Howard ve Grey de kazanma şansı yokken saldırıya geçemeyecek. Eğer istersen kuzeye gidip neler olup bittiğine bakabilirim."

Elizabeth bir anda Robert'ın elini kavradı. "Beni yalnız bırakma," dedi. "Sen yanımda olmazsan dayanamam. Beni yalnız bırakma, Robert, ben sensiz yaşayamam."

488 | Philippa Gregory

"Aşkım," dedi Robert yumuşakça, "emrine amade olduğumu biliyorsun. Kal dersen kalırım, git dersen giderim. Ama gitsem de kalsam da seni sonsuza dek seveceğim."

Elizabeth başını Önünde duran çorba kâsesinden kaldırıp Robert'a gülümsedi.

"Bak böyle daha iyi," dedi Robert. "Şimdi hemen gidip şık elbiselerinden birini giyiyorsun, sonra da birlikte at binmeye çıkıyoruz."

Elizabeth başıyla itirazını dile getirdi. "At binemem, ellerim çok acıyor."

Ellerini göstermek için Robert'a uzattı. Tırnak etleri şişmiş, kan revan içindeydi, parmak boğumları şişmişti, tombul tombuldu. Robert önce yara bere içindeki ellere, sonra da göz ucuyla Kat Ashley'ye baktı.

"Dinlenmesi gerekiyor," dedi Kat. "Kendini bu kadar üzmesi doğru değil, baksanıza kendi kendine zarar vermeye başladı."

"Pekâlâ sevgilim, önce ellerini yıka, sonra da merhem sür o halde," dedi Robert, şaşkınlığını saklamaya çalışıyordu. "Ama sonra üstünü değiştirip yanıma gel, birlikte şömine başında oturup sohbet edelim. Ben sana atlarımdan bahsederken belki müzik de dinleriz."

Elizabeth, kendisine şeker vaat edilen küçük bir kız çocuğu edasıyla gülümsedi. "Tamam," dedi. "Eğer İskoçya'dan bir haber gelirse..."

Robert elini havaya kaldırdı. "İskoçya hakkında bir kelime daha duymak istemiyorum. Eğer bir haber gelirse, hemen bize ulaştırırlar zaten. Sabırla beklemeyi öğrenmemiz gerekiyor. Haydi Elizabeth, beklemek nedir, en iyi sen bilirsin. Tahta oturmayı dirayetle beklediğin gibi cepheden gelecek haberleri de öyle beklemelisin. Sen şu dünyada, beklemesini bilen en zarif kadınsın."

Elizabeth kıkırdayarak karşılık verirken yüzüne bir parça renk geldi.

"Bakın bu doğru." Thomas Parry araya girdi. "Küçük bir kızken bile istifini bozmadan sırasının gelmesini beklemeyi bilirdi."

"Güzel," dedi Dudley, "Şimdi hemen gidip giyin ve lütfen çabuk ol."

Elizabeth, Robert sanki kocasıymış gibi, sanki kendisi İn-. giltere Kraliçesi değilmiş gibi bir söylediğini ikiletmeden yerine getiriyordu. Robert'ı selamlayan Laetitia Knollys hariç, tüm nedimeler gözleri yerde, Kraliçe'nin peşi sıra odayı terk "etti. Laetitia Knollys, yanından geçerken Robert'a bir reverans çaktı, derin bir reveranstı bu, kral olmaya hazırlanan bir erkeğe yapılacak bir reveranstı. Laetitia, Lord Robert hakkındaki ayrıntıları hiç kaçırmıyordu.

Newcastle 7 9iazimn 1560

1. Cinayet ülke idaresinin tercih etmediği bir araçtır, ama bazı durumlarda ele alınmasında mahsur yoktur.

2. Örneğin bir adamın öldürülmesi, binlercesinin hayatını kurtaracaksa..

3- "Bir düşmanın ölümü birden çok dostun lehine olabilir.

4. ööz konusu bir kral ya da kraliçe ise, kaza süsü verilmiş bir cinayet, o kral ya da kraliçenin tebaasını da isyana sürükleyebilecek bir yenilgiden daha iyidir.

5. VCaldı ki hem yaşını almış, hem de sağlığı pek iyiye gitmiyor. Ölüm onun için bir kurtuluş olabilir.

6 öize bu meseleyi kimseyle konuşmamanızı öneririm -Mektubuma ceap vermenize de gerek yok

490 | Philippa Gregory

Cecil mektubu imzalamadan mühürleyip özel ulaklarından birine verdi. Mektubun doğrudan Kraliçe'nin eline teslim edilmesini istiyordu. Cevap beklemiyordu çünkü Elizabethan, fikirleri tutarsız da olsa, ordusunu geri döndürebil-mek uğruna her yolu mubah sayacağını biliyordu.

Tüm saray, hatta tüm dünya İskoçya'dan gelecek haberleri dört gözle bekliyordu ve gene de haberler fazla bir şey ifşa etmeyen ufak parçalar halinde geliyordu. Çoğunlukla üç gün gecikmeyle Elizabeth'e ulaşan mektuplarında Cecil, barış şartları şekillenir şekillenmez, Fransa elçi-siyle birlikte Edinburgh'a geçmeyi planladıklarını yazıyordu. Cecil, direktifleri Mary Guise'dan alan Mösyö Randanla eninde sonunda uzlaşmaya varacakları yönünde umutlu olduğunu da dile getirmeyi unutmuyordu. Elizabethan ordunun durumundan endişe ettiğini bildiğini ama detaylı bir raporu ancak Edinburgh'da Lord Grey'le görüşünce iletebileceğini aktarıyordu. Daha doyurucu bilgiler alabilmesi için Elizabethan biraz daha beklemesi gerekecekti.

Aslında Elizabeth gibi herkes beklemek zorundaydı. "Robert, tüm bunların altından yalnız başıma kalkamıyorum," diye fısıldadı Elizabeth âşığına. "Üzüntüden eriyorum ve her gün biraz daha çöktüğümü hissediyorum."

İkili, Elizabeth'in babası, büyükbabası ve Avrupa'nın ünlü hükümdarlarının portrelerinin asılı olduğu uzun koridorda yürüyordu. Mary Guise'in portresi koridorun en göz alıcı yerinde duruyordu. Elizabeth krallığa bu kadar bela getiren ve kendisine bu kadar tehlike arz eden bir kraliçenin

BAKİRENİN AŞIĞI | 491

portresini böyle iyi bir konumda tutarak Fransızlar'ın kafasını karıştıracağını düşünmüştü.

"Yalnız başına kalkmak zorunda değilsin ki. Yanında ben varım."

Elizabeth yürürken ansızın durup Robert'ın bileğine yapıştı. "Yemin et? Beni asla bırakmayacaksın, değil mi?" "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, Elizabeth." Elizabeth zor<iki bir kahkaha savurdu. "Sevmek mi? Babam da kuzenimi çok seviyordu ama sonunda ne oldu? Kellesini uçurdu. Thomas Seymour bana aşk yeminleri ederken ben ona ne yaptım peki? Göz göre göre ölüme gitmesine izin verdim ve parmağımı bile kıpırdatmadım. Gelip hakkında ne düşündüğümü soranlara da lehine tek kelime dahi etmedim. Ona karşı sevgime bile bile ihanet ettim. Robert bir aşk yemininden fazlasına ihtiyacım var. Tatlı sözlerle kanacak yaşı çoktan geçtim."

Robert hemen cevap vermedi. "Eğer özgür olsaydım, seninle hemen bu dakika evlenirdim."

"Ama değilsin işte!" diye bağırdı Elizabeth. "Tekrar tekrar aynı konuya geliyoruz. Her seferinde beni sevdiğini, be--nimle evlenmek istediğini söylüyorsun ama evlenemiyorsun. Ve ben yine yalnızım, bu gidişle yalnız olmaya da devam edeceğim; oysa benim artık yalnızlığa tahammülüm kalmadı."

"Bekle." Robert'ın kafasında tilkiler dolanmaya başladı. "Aslında bir yolu var, sana aşkımı ispat edebilirim. Sözlene-biliriz. Yakın gelecekte sözlenebiliriz."

"Karından boşanır boşanmaz açıklanacak, bağlayıcı bir evlilik yemini." Elizabeth'in heyecandan soluğu kesilecek gibiydi.

492 | Philippa Gregory

"Nikâh yemini kadar bağlayıcı bir yemin," diye altını çizdi Robert. "Karşılıklı yemin edeceğiz, sonra da ben boşanınca tek yapmamız gereken açıklamak olacak."

"Ve sen benim kocam olacak, yanımdan hiç ayrılmayacak, beni asla bırakmayacaksın," diye fısıldadı Elizabeth, elini Robert'inkine uzattı. Robert da hiç tereddütsüz elini

alıp sıkıca tuttu.

"Haydi vakit kaybetmeyelim," dedi Robert. "Hemen kilisene gidelim, yanımıza da şahitlerimizi alalım ve bu işi bitirelim."

Bir arPiçin Robert çok ileri gittiğini, Elizabeth'in tedirgin olup vazgeçebileceğini düşündü. Oysa Elizabeth aheste aheste sohbet eden ve Kraliçe'yle birlikte dolaşan adama yan yan bakan saray eşrafına göz gezdirdikten sonra Kat'e seslendi.

"Kat, ben İskoçya'daki birliklerimize dua etmeye gidiyorum. Gelmenize gerek yok, sadece Catherine ve Sör Francis'in bana eşlik etmesini istiyorum. Yalnız kalacağım biraz."

Nedimeler Kraliçe'ye reverans yaptı, erkekler başıyla selamladılar. Catherine ve Francis Knollys çifti ise Elizabeth'in peşine takıldı. Çiftler kol kola kraliyet kilisesine giden, aydınlık taş basamakları usul usul indi.

İçerisi boş ve sessizdi, sadece bir genç bir delikanlı mihrabın varaklarını parlatıyordu. "Sen, dışarı çık." Elizabeth'in telaşı gözden kaçacak cinsten değildi. "Elizabeth?" Catherine şaşkınlı.

Elizabeth, yüzünde gizleyemediği bir zevkle kuzenine döndü. "Nişan törenimize şahitlik eder misiniz?" diye sordu. "Nişan mı?" Sör Francis, gayri ihtiyari Sör Robert'a dönerek r.ordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 493

"Evet, gelecekte olacak nişan törenimiz. Aslında daha ziyade sonradan açıklanacak bir evlilik yemini," dedi Sör Robert. "Bu Kraliçe ve benim ortak arzumuz."

"Peki ya karınız?" Sör Francis kısık sesle sordu.

"Ona karşı cömert davranacağımdan kimsenin şüphesi olmasın," diye yanıtladı Robert. "Ama şimdi bunu yapmak istiyoruz. Şahitlik edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

Catherine ve kocası birbirlerine soran gözlerle baktı. "Bu bağlayıcı bir yemin." dedi Catherine, şüpheli olduğu sesinden belliydi'. Catherine kocasından yardım bekliyordu.

"Size şahitlik edeceğiz," dedi Sör Francis, Catherine'in "cümlesini tamamladıktan sonra Knollys çifti, yüzlerini mihraba dönen Elizabeth ve Robert'ın iki yanında yerini aldı.

Elizabeth'in Papa işi şamdan ve hacı, bir düzine mum ışığında parlıyordu.- Elizabeth gözlerini haçtan ayırmadan diz çöktü, Robert da onu takip etti.

Yüzünü Robert'a döndü. "Bu yüzükle evlilik yemini ediyorum," dedi. Üstünde Tudor gülü mührü olan yüzüğü yüzük parmağından çıkarıp Robert'a uzattı.

Robert yüzüğü alıp serçe parmağına takmaya çalışıyordu. Yüzük sanki Robert'ın serçe parmağı için yapılmış gibi kolayca girmişti. Robert da mektuplarını mühürlerken kullandığı, üstünde Dudley ailesinin sembolü ayı olan baba yadigarı yüzüğünü çıkardı.

"Bu yüzükle evlilik yemini ediyorum," dedi. "Bugünden itibaren sonsuza dek senin kocan olacağım."

Elizabeth yüzüğü alıp yüzük parmağına t. taktı ve tam oturdu yüzük. "Bugünden itibaren sonsuza dek senin karın olacağım," diye fısıldadı. "Yatağında ve yanında hep neşeli ve şen olacağım."

494 | Philippa Gregory

"Ve ölüm bizi ayırana dek yalnızca seni seveceğim," diye yemin etti Robert da.

"Ölüm bizi ayırana dek," diye tekrar etti Elizabeth.

Kraliçe'nin koyu kara gözleri doldu; uzanıp Robert'ı dudaklarından sevgiyle öperken gözleri taşı, içi içine sığmadı sanki. Robert bu öğleden sonranın anısını sonsuza dek içinde yaşatacaktı. Elizabeth'in yumuşak dudakları ve yanaklarını ıslatan tuzlu gözyaşları.

O gece akşam yemeği şölen havasında yendi ve yemekten sonra müzik eşliğinde dans edildi. Kraliçe uzun zaman aradan sonra ilk kez bu kadar neşeliydi. Catherine ve Francis Knollys hariç, hiç kimse Kraliçe'nin neşesini neye borçlu olduğunu bilmiyordu. Knollys çifti odalarına çekildikten sonra Elizabeth de tüm şen şakrak haline rağmen erken yatmak istediğini söyledi, kendini kıkırdamaktan da alıkoymadı.

Saray eşrafı itaatkâr bir tavırla ortadan kayboldu, nedimeler de Majesteleri'ne odasına dek eşlik etti. Her gece tekrarlanan ritüel yeniden başladı, kraliyet kılıcı Kraliçe'nin ba-şucuna asıldı, geceliği ısıtıldı, saçları fırçalandı ve yatmadan önce içtiği bir bardak sıcak bira hazırlandı. Kapı vurulunca Elizabeth, Laetitia'ya açmasını işaret etti.

Kapıda Cecil'in uşağı duruyordu. Elinde tuttuğu mektubu tek kelime etmeden uzattı, Laetitia almaya davranınca da telaşla elini geri çekti. Laetitia da Elizabeth'in sabrının taşıdığını işaret edencesine onun gibi kaşlarını kaldırdı.

Elizabeth, mektubun doğrudan kendisine verilmek üzere gönderildiğini anlayınca ayağa kalktı. Adam başıyla selam verdi Kraliçe'ye.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 495

"Mektubu getirmen ne kadar sürdü?" diye sordu Elizabeth. "Bu haber ne kadar eski?"

"Üç gün, Majesteleri," dedi adam bir daha baş selamı vererek. "Atlarımız kuzey yolunda bekliyordu, Lordum mektubu ivedilikle teslim etmem gerektiğini söyleyince elimden geleni yaptım. Haberleri sizden daha hızlı alan biri daha yoktur."

"Teşekkür ederim," diyerek Elizabeth adamı gönderdi. Kapıyı adamın ardından kapatan Laetitia, Elizabeth'in başına dikildi.

"Sen geri çekil," dedi Kraliçe.

Elizabeth mektubun mührünü çıkarıp çalışma masasına açarken Laetitia da geri çekildi. Kilitli çekmecesinde duran şifreyi çıkarıp mektubu deşifre etmeye koyuldu. Mektubun dilini çözdükçe yüzü aydınladı, sonra da sandalyesinin arkasına yaslanarak Fransa'nın İskoçya'da bulunan sıradışı politik liderini kaybetmek üzere olduğunu duymanın keyfini yaşadı.

"Haberler iyi mi?" diye sordu Laetitia Knollys.

"Evet." Elizabeth lafı uzatmaktan sakınıyordu. "Sanırım öyle." Aslında annesini kaybedecek genç İskoç Kraliçesi için haberler kötü, diye düşündü. Ama ne yazık ki bazılarımız ömrü boyunca annesiz yaşamak zorunda kalabiliyor. Yalnız olmanın ne anlama geldiğini biraz da o görsün. Ben kraliyetim için nasıl tek başıma çarpışıyorsam, o da çarpışmayı öğrensin. İskoç Kraliçesi'ne acıyacak değilim.

h

Nedimeler odadan çıkıp o geceki refakatçisi de derin bir uykuya daldıktan sonra Elizabeth yataktan kalkıp saçlarını

496 | Philippa Gregory

düzeltilti ve Robert'in odasına açılan gizli geçidin kilidini açtı. Robert şömineyi yakmış, masayı atıştırmalık yiyeceklerle donatmış, Elizabeth'i bekliyordu. Robert, Kraliçe'nin yüzüne renk geldiğini, dudaklarındaki tebessümün yerine döndüğünü görünce çok şaşırdı ve hemen onu gördüğü için sevindiğini sandı.

"Daha iyi görünüyorsun." Robert, Kraliçe'yi kollarının arasına alıp öpmeye başladı. "Evlilik sana yaradı."

"Evet, kendimi daha iyi hissediyorum." Elizabeth gülümsedi. "En azından artık yalnız olmadığımı bilmek güzel."

"Asla yalnız kalmayacaksın," diye söz verdi Robert. "Artık omzunda taşıdığın ağır yükü paylaşacak seni seven bir kocan var. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın, Elizabeth."

Rahatlayarak iç geçiren Elizabeth şöminenin başına oturup Robert'in ona uzattığı şarabı yudumlamaya başladı. Bir daha asla yalnız kalmayacağım, diye geçirdi içinden. Ve İskoç Kraliçesi Mary yakında öksüz kalacak.

Cecil ve Mösyö Randan hiçbir konuda mutabakata varamadılar, hatta Newcastle'dan Edinburgh'a gidiş yolu konusunda bile. Thomas Howard, Mösyö Randan'ın kafilesinin sınırın önünden çekilmesini istemiş, ancak Fransız delege kazandıkları zaferin son noktasını koymaya çalıştığının bilincinde bir edayla itiraz ediyor, en ufak bir ödün vermiyordu.

Mary Guise kendisine dış bileyen bir ülkenin topraklarında dört duvar arasında mahsur kalmış olsa da İngiliz ordusu tüm gücünü harcıyordu. İngiltere ordusunun inancı ve direnci her geçen gün bu bitmek bilmeyen bekleyiş yüzün-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 497

den azalıyor, limanda demirli İngiltere donanmasının stokları gün be gün eriyordu. Ancak Fransızlar'ın erzakı da, hazinesi de boldu, her an kuvvetlerini İngilizlerin üstüne salılabiliyorlardı. İngiliz silahlı kuvvetleri kuzey sınırına yığılmış, tetikte beklerken güney limanlarına ani bir saldırıda bulunulması ihtimali bazı geceler Cecil'i uykusundan kaldırıyordu. Şüphesiz bu kuşatmanın derhal son bulması ve asayişin eski rutinine dönmesi gerekiyordu.

Cecil, Fransız^delegelerin önünde her ne kadar kendinden emin ve lütufkâr görünmeye çalışsa da aslında İngiltere'nin geleceği için elindeki sınırlı kartlarla zoru başarmaya *çalıştığını bal gibi de biliyordu.

Ş

®

Edinburgh'a hareket etmek üzere hazırlıklar başlar başlamaz, Mösyö Randan, Leith Kalesi'ne haber gönderip bir hafta içinde Majesteleri'nin direktiflerini almak için kendisine

başvuracaklarını bildirmişti. Ulak geri döndüğünde Kraliçe Mary'nin hasta olduğunu ancak Fransız delegesini kabul edip uzlaşmalar konusunda ona talimat vereceği haberini getirdi.

"Sanırım anlaşması güç bir arabulucuyla karşı karşıya olduğunuzu idrak edeceksiniz," dedi Mösyö Randan, Cecil'e gülümsüyordu. "O safkan bir Guise, bir Guise olarak doğdu ve öyle yetiştirildi. Kızının kraliyetini yabancı istilacılara vermeye razı olmayacaktır."

"Bizim tek istediğimiz Fransız birliklerinin İskoçya'yı işgal etmeyeceğine dair bir anlaşma," dedi Cecil seviyeli bir üslupla. "Biz burada işgalci güçler olarak bulunmuyoruz. Aksine, işgalci güçlere karşı İskoçlar'ın hakkını savunuyoruz."

498 | Philippa Gregory

Mösyö Randan omuz silkti. "Ah, Sör William, ne diyebilirim ki? İskoç Kraliçesi aynı zamanda Fransa Kraliçesi. Sanırım, iki kraliyet arasında uşaklarını istediği yere gönderebilir. Fransa ve İskoçya'nın, Kraliçe için birbirinden bir farkı yok. Sizin Kraliçeniz de uşaklarının her emrine uymasını ister, istemez mi?" Mösyö Randan durup sinir bozucu bir kahkaha attı. "Ah, tabii, at terbiyecisi hariç. Hatta kulağımıza geldiğine göre Kraliçe kendisinden emir alıyormuş!"

Bu hakaretimiz konuşma karşısında Cecil istifini bozmamaya özen gösterdi. "Fransız birliklerinin İskoç topraklarından çekileceğine dair bir anlaşma yapmalıyız," diye yineledi aynı sakinlikle. "Aksi takdirde her iki ülkeye de zarar verecek bir savaş kaçınılmaz olacak."

"Majesteleri benden ne isterse yapmaya hazırım," diye duyurdu Mösyö Randan. "Yarın Edinburgh'a varır varmaz huzuruna çıkacağım. Ne yapılmasını istediğini bana söyleyecektir ve sanırım siz de razı gelmek durumunda kalacaksınız."

Cecil itiraz etmeden Mösyö'yü saygıyla selamladı. Karşısında eli kendisinden daha kuvvetli bir rakip durduğunun farkındaydı.

Ancak Mösyö Randan, Kraliçe'yle asla görüşmedi, asla talimatlarını alıp Cecil'e reddettiklerini bildirmek için ziyarete gelmedi zira o gece Mary Guise öldü.

Elizabeth'in merakla beklediği haber İskoçya'dan haziran başında geldi. Elizabeth her gün özenle giyinip tahtına kuruluyor ve Cecil'in göndereceği yol yorgunu bir ulağı beklemeye koyuluyordu. Sonunda beklediği oldu. Robert

BAKİRENİN AŞIĞI | 499

Dudley, saray eşrafının meraklı bakışları arasında, peşine taktığı bir ulağı Kraliçe'nin huzuruna çıkardı.

Elizabeth mektubu açıp okurken her zaman olduğu gibi Robert arkasında duruyordu. Dudley iyiden iyiye ikinci bir hükümdar havasına bürünmüş, en doğal hakkıymış gibi Elizabeth'in mektuplarını teklifsizce okumaya başlamıştı.

"Tanrım, bu iyi haber," dedi Robert, Cecil'in, Kraliçe'nin aniden öldüğünü yazdığı kısma geldi.

"Bu çok iyi bir haber, Elizabeth, bak şansın dönüyor."

Elizabeth'in yüzüne renk gelmesi uzun sürmedi. Başını kaldırıp saray eşrafına gülümsedi. "Ne kadar şanslı olduğumuza bakın," dedi yüksek sesle. "Mary Guise ölmüş ve Fransa'da düzen bozulmuş. Cecil barış görüşmelerini hızlandırdığını yazmış."

, Nedimeler arasında kardeşi Lord Grey'in komutasında olan genç bir kadın kendini tutamayıp çığlık attı, diğerleri de onu alkış tutarak takip etti. Elizabeth ayağa kalkarak, "Fransa'yı yendik," açıklamasını yaptı. "Tanrı bizim yanımızda ve ordumuzu Fransızlar'ın şerrinden korusun. Bu diğer düşmanlarımıza da ders olsun. Tanrı bizimle."

Hi hi, diye düşündü Robert, muzaffer Kraliçe'ye iyice sokulup elinden tuttu, bu zafer anını sarayın önünde birlikte yaşamak istiyordu. Ama kim Cecil gibi küçük bir samurun Tanrı'nın aleti olacağını tahmin edebilirdi?

Elizabeth ıslıl ıslıl parlayan gözlerle sevdiği adama döndü. "Bu bir mucize değilse nedir?"

"Ben bu işte Tanrı'nın elinden çok, bir adamın, bir suikastçının ellerini görüyorum." Robert gözlerini kısmış, Elizabeth'in vereceği tepkiyi merak ediyordu.

Elizabeth hiç renk vermeyince Robert, Kraliçe'nin zaten bu plandan haberdar olduğunu anladı. Görünüşe bakılırsa,

500 Tarayan: Yaşar Mutlu

kraliçenin ölüm haberini uzun süredir bekliyordu, hatta muhtemelen evlendikleri günden beri biliyordu çünkü o günden itibaren Elizabeth eski mutlu haline kavuşmuştu. Ve de Kraliçe'yi buna ancak Cecil hazırlamış olabilirdi.

"Hayır, Robert," dedi Elizabeth kararlı bir tavırla. "Cecil, bana Kraliçe'nin hastalığı yüzünden öldüğünü yazmış. Bence ölümünün bizim için zamanlaması ancak bir mucizeyle açıklanabilir. Tanrı ruhunu şad etsin."

"Ah, evet, amin," dedi Robert da.

Temmuzun gelmesiyle iyiden iyiye ısınan havalar Amy'ye biraz olsun iyi gelmişti ve Amy en azından her gün Dench-worth'taki evin avlusunda yürüyüşe çıkmaya başladı. Hâlâ Robert'tan nereye gideceğine dair bir haber çıkmamıştı.

Alice Hyde'in çocukları süt annesinin peşi sıra bahçeye çıkmıştı, iki yaşında olanı da ortalıkta paytak paytak dolaşıyordu. Küçük yumuk ellerini havaya kaldırmış, her zaman olduğu gibi Amy'ye onu kucağını alması için sesleniyordu. "Mi-mi..."

"Amy," diye düzeltti sıcak bir gülümsemeyle. "Amy diyemiyor musun?"

"Mi-mi!" Küçük oğlan çocuğu bütün ciddiyetiyle tekrarladı.

Amy, annelik özlemi, ve yalnızlığının etkisiyle çocuğun sıcakkanlı tavırlarına kayıtsız kalamıyordu. Sık sık sevimli çocuğu kucağına alıp ona masallar anlatıyor, gün boyu kendi yatağında uyumasına izin veriyordu.

"Ona çok alıştı," dedi Alice Hyde kocasıyla baş başa kaldığında. "Eğer Tanrı ona bir çocuk bahşetseydi, eminim çok

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 501

iyi bir anne olurdu. Asla kendi çocuğuna sevgi veremeyecek olması ne kötü."

"Haklısın." Bay Hyde pek de ilgili görünmüyordu.

"Küçük Thomas da Amy'yi çok seviyor," dedi Alice. "Sürekli Amy'nin peşinden gidiyor, gözü kimseyi görmez oldu."

Bay Hyde başıyla onayladı. "Ülkede Amy'nin peşinden giden yegâne erkek oğlumuz."

İP

,fEvet," dedi Robert zevkle, Elizabeth ile birlikte bir temmuz sabahının serinliğinde nehir boyunda dolaşıyordu. "Sana haberlerim var," dedi Robert. "Uzun zamandır İşkoçya'dan bu kadar iyi haberler duymadığına bahse girerim."

"Ne haberi?" Elizabeth meraklandı. Cecil'in adamı kendisinden önce kimsenin haber alamadığını söylemişti. Elizabethan bilmediği ama Robert'ın bildiği ne olabilirdi?

"Newcastle ve Edinburgh'da birkaç adamım var," dedi Robert gayet sıradan bir tavırla. "İçlerinden biri dün öğleden sonra odama geldi ve Cecil'in Fransızlar'ı anlaştırmaya ikna etmek üzere olduğunu anlattı. Cecil'in katibinin benim adamıma söylediğine göre bu ay ortasında kendisini karşılamak üzere karısının hazırlanmasını mektupla bildirmiş. Cecil asla işini yarım bırakıp dönmeyeceğine göre çok yakında anlaştırmaya varacağına emin olmalı."

"O halde neden bana haber vermiyor?" diye bilmek istedi Elizabeth, adeta kıskançlık damarı tuttu.

Robert omuz silkti. "Sana haber vermeden önce tamamen emin olmak istiyordur belki. Ama Elizabeth..."

502 | Philippa Gregory

"Bana yazmadan önce karısına yazmayı tercih etti, öyle mi?"

Kraliçe'nin âşığı çapkın bir edayla gülümsedi. "Elizabeth, hiçbir erkek benim kadar kendini sana adayamaz. Ama bu yine de iyi bir haber, duyunca hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Sence anlaştırmaya varabilecek mi?"

"Bence gayet iyi gidiyor. Adamımın söylediğine göre ayın üçünde imzalayıp mührü basabilirmiş."

"Üç gün içinde mi?" diye nefesini tuttu Elizabeth. "Bu kadar çabuk mu?"

"Neden olmasın? Kraliçe öldüğüne göre bu işlere bakan sadece delegeler kaldı."

"Sence ne almış olabilir? Sadece Fransızlar'ın geri çekilmesini içeren bir anlaşmaya imza atacağını sanmam."

"Bana kalırsa Fransızlar'ın geri çekilmesini sağlamanın haricinde Caiais'i de geri alması gerekir."

Elizabeth başını iki yana salladı. "Sırf biz istiyoruz diye kendi elleriyle Caiais'i geri vereceklerini sanmıyorum, belki bilahare görüşülmek üzere ucunu açık bırakırlar." "Öncelikli taleplerinden biri olduğunu sanıyordum?" "Ah, elbette öyle, istedim," dedi Elizabeth. "Ama şu aşamada kazanmayı beklemiyorum."

"Caiais'i geri almalıyız," dedi Robert, onun için Calais bir gurur meselesiydi. "St. Quentin'de kardeşlerimden birini kaybettim, Calais'te ise neredeyse kendi canımdan oluyordum. Asil İngiliz kanı oluk oluk kanala karıştı, hem de bizim kendi ellerimizle açtığımız kanala. Orası da en az Leicester kadar bir İngiliz şehri. Geri almalıyız." "Ah, Robert..."

"Almak zorundayız." Robert ısrar ediyordu. "Eğer Caiais'i almadan geri dönerse bence görevini tam layıkıyla yerine

BAKİRENİN AŞIĞI | 503

getirmiş sayılmaz. Bunu yüzüne de söylerim. Kaldı ki Caiais'i geri alamazsa, imzaladığı barışın uzun soluklu olamayacağı da ortada. Nitekim ordumuz İskoç topraklarından döner dönmez Calais cephesine gitmemiz gerekir."

"Calais'in bizim için ne kadar önemli olduğunu Cecil de biliyor," dedi Elizabeth. "Ama Caiais'i geri almak için savaşa giremeyiz..."

"Önemli elbette!" Robert yumruğunu sıkıp nehir kenarındaki duvara bir yumruk attı. "En az Leith Kalesi kadar, hatta daha bile fazla! Bir de senin hanedan arman var! Ayrıca Fransa Kraliçesi ordularımızın masrafını da karşılamalı." "Masrafı karşılamak mı?" Elizabeth'in dikkatini çekti bu. "Tabii ki," dedi Robert. "Bu savaşa bizi onlar sürükledi. İskoçya'yı savunmak zorunda kaldık ve masraflarımızı karşılamak zorundalar. Bu uğurda kraliyet hazinesini boşalttık. Zararımızı tazmin etmeliler."

"Bunu asla yapmazlar, yaparlar mı?" "Neden olmasın?" dedi-Robert hesap sorarcasına. "Yanlış onlar yaptı, hata olduğunun da farkındalar. Köşeye sıkıştırmanın tam zamanı. Cecil, İskoçya gibi Caiais'i de kazanmalı, tabi ordumuzu ve tazminatı da beraberinde getirmek koşuluyla."

Elizabeth, Robert'ın kararlılığından cesaret aldı. "Evet, bunu yapabiliriz!"

"Elbette yapabiliriz," diye ona katıldı Robert da. "Kazan-mayacaksak neden savaşa girdik ki? Savaşın verdiği zararı telafi edemeyeceksek neden barış imzalayalım? Kimse sırf savunma gayesiyle çarpışmaz, herkes elini kuvvetlendirmek ister. Baban bunu gayet iyi biliyordu, sen babanın bir savaştan eli boş döndüğünü gördün mü hiç? Ve şimdi sıra sende, sen de aynısını yapmalısın."

504 | Philippa Gregory

"Yarın ilk iş Cecil'e yazacağım," diye karar aldı Elizabeth. "Yarını bekleme, hemen yaz," dedi Robert. "Senin iraden dışında karar vermeden önce mektubun hemen eline ulaşmalı."

Kraliçe bir an için duraksadı.

"Haydi, şimdi yaz." Robert ısrarcı davranıyordu. "En hızlı ulak götürse bile mektubun eline geçmesi üç gün alır. Anlaşmayı tamamlamadan ona haber vermelisin. Hazır her şeyi kafamızda netleştirmişken bu işi halledip neden kendimize vakit ayırmayalım?"

"Kendimize vakit ayırmak mı?" Elizabeth'in dudak kıvrımlarına hınzır bir gülümseme yerleşti.

"Biz çiçeği burnunda bir çiftiz," diye hatırlattı Robert. "Önce mektubunuzu yazın, Kraliçem, sonra da kocanızın yanına gelin."

Elizabeth'in yüzünde güller açtı. Birlikte Whitehall Sara-yı'na geri döndüler. Elizabeth çalışma masasına kurulum kurulmaz, Robert da her zaman olduğu gibi arkasında yerini aldı. "Ne yazmalıyım?"

Benim dikte ettiklerimi yazmak istiyor. Robert mutluluğunu gizlemeye çalışıyordu. İngiltere Kraliçesi benim ağzımdan çıkacak her şeyi kaleme almaya hazır, tıpkı erkek kardeşinin babamın söylediklerini yazmaya hazır olduğu gibi. Tanrım, sana şükürler olsun, nihayet benim de günüm geldi. Üstelik de bir aşkın gölgesinde!

"Kendi üslubunu kullan, her zaman Cecil'e yazarken yaptığın gibi." Şu an istediğim en son şey Cecil'in bu mektupta benden izler bulması. "Ona sadece, Fransızlar'ın İs-koçya'dan çıkmasını, Calais'i geri almak istediğini, tazminat talep ettiğini ve ordunu eksiksiz kapıda görmek istediğini söyle."

BAKİRENİN AŞIĞI | 505

Elizabeth kızıl başını eğip yazmaya koyuldu. "Peki ama ne kadar tazminat isteyeceğiz?"

"Beş yüz bin kuron." Robert fazla düşünmeden aklına gelen ilk sayıyı söyledi.

Elizabeth afalladı. "Bu kadar parayı asla ödemezler!" "Elbette ödemezler. Muhtemelen sadece ilk taksiti ödeyip geri kalanının üstüne yatacaklar. Ama biz krallıklarımızın işine burunlarını sokmalarının bedelinin ne kadar ağır olduğunu göstermeliyiz. Bu, kendimize verdiğimiz bir değer göstergesi olacak."

Elizabeth uslu bir çocuk gibi başıyla onayladı. "Peki ama ya reddederlerse?"

"•Reddederlerse barış görüşmelerine son verip yeniden savaşa girilmesini istediğini söyle o halde," dedi Robert. "Ama bana kalırsa reddetmeyeceklerdir. Eğer ne kadar kararlı olduğunu anlarsa, Cecil ne yapar eder anlaşmanın bir yolunu bulur. Tüm bunlar hem Cecil'e büyük bir ödül almadan eve boş dönmemesi için bir uyarı, hem de Fransız-lar'a bir daha bizim işlerimize burunlarını sokmamaları için bir ihtar niteliğinde olacak."

Elizabeth neşeli bir edayla mektubu imzalayıp zarfa yerleştirdi. "Bu öğleden sonra göndereceğim."

"Hemen gönder," diye buyurdu Robert. "Zaman bizim için çok kıymetli. Kaybedilecek bir dakika bile hayatî önem taşıyor olabilir."

Elizabeth duraksasa bile, "Sen nasıl istersen," dedi.

Sonra da Laetitia'ya döndü. "Nedimelerden birini başdanışmanın ulağını çağırması için gönder," dedi. Sonra tekrar Robert'a döndü. "Mektup yola çıkar çıkmaz, atla gezinti yapmak istiyorum."

"Hava çok sıcak değil mi?"

506 | Philippa Gregory

"Hemen yola çıkarsak zararı olmaz bence. Daha fazla Whitehall Sarayı'na tıklı kalmak istemiyorum."

"Senin için yeni kıyafet hazırlamamı ister misin?"

"Ah, evet!" dedi Elizabeth büyük bir memnuniyetle. "Mektubu yollar yollamaz haraya geleceğim."

Robert, Elizabeth'in mektubu mühürleyip geri dönüş olmadığından emin oldu ve ancak ondan sonra eğilerek Kra-liçe'yi selamladı, elini öptü ve kapıdan dışarı çıktı. Koridorda duran saray eşrafı yolu açmak için iki yana açıldılar, şapkalarını çıkarıp yanlarından geçen Sör Robert'i selamladılar. Robert'ın bir kral edasıyla yürüyüşü Kraliçe'nin gözünden

kaçmadı.

Nedime, peşinde ulakla koridordan geçip Kraliçe'nin huzuruna çıktı. Elizabeth de, pencere kenarında Robert'ın gidişini izliyordu. Ulak yaklaşıncı onu pencerenin girintisine davet etti ve elinde mühürlü mektubuyla, onunla kimsenin duymayacağı bir sesle konuşmak istedi.

"Bu mektubu Edinburgh'da bulunan efendinize götürmeni istiyorum," dedi Elizabeth usulca.

"Ama yola bugün

çıkamayacaksın."

"Bugün gitmeyecek miyim, Majesteleri?"

"Hayır, yarın da değil, öbür gün yola çıkmanı istiyorum. Mektubun yerine en az üç gün geç ulaşmasını istiyorum. Anladın mı?"

Ulak saygıyla eğildi. "Nasıl emrederseniz."

"Ama herkese yüksek sesle ve açık bir şekilde Sör William Cecil'e tarafımdan gönderilen mektubu ulaştırmak üzere derhal yola çıktığını söyleyecek ve Cecil'in mektubu iki gün sonra alması gerektiğini, bu aralar Edinburgh'ya üç günde gidildiğini açıklayacaksın."

Uzun yıllardır Cecil'e hizmet veren ulak, ikili oyunlarına

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 507

aşına olduğundan duydukları karşısında pek de şaşırmadı. "Hemen şimdi Londra'dan ayrılıp iki günü yolda oyalanarak mı geçireyim?" "Evet, öyle yap."

"Mektubun hangi gün ulaşmasını istersiniz?" Kraliçe bir an durup düşündü. "Bugün günlerden ne? Ayın üçü. Ayın dokuzunda mektubun Sör William'da olması gerekiyor."

Ulak mektubu özenle iç cebine yerleştirip başıyla selam verdi. "Mektubun rötarlı gittiğini Sör William'a söyleyecek miyim?" diye sordu.

"Söyleyebilirsin. Bu saatten sonra bir önemi yok. Bu mektupla dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Zaten umarım mektup eline ulaştığında Cecil çoktan işini bitirmiş olur."

Gdinburgh

4 temmuz 1560 kraliçeye,

cXraliçe oekili ölmesine rağmen kuşatma deoam ediyor, ger- ' çi oransız ordusu sebat ve iradesini yitirmiş bulunuyor.

aslında ben onları ikna etmenin bir yolunu buldum sanırım Fransa ^ralı oe kraliçesi iskoçlara bir lütuf gibi özgürlüklerini sunacaklar, siz de kardeş hükümdar olarak arabuluculuk yapmış olacaksınız ve onlar da birliklerini geri çekecek, kısacası şansımız da yaoer giderse son kertede istediğimiz her şeyi almış olacağız

'-Bu saltanatınızın en büyük zaferi olabilir, ada krallıklarını birleştirip ada topraklarına nihayet barış tohumları ektiğinizi bir

508 | Philippa Gregory

düşünsenize/ böylece Fransa oe ^skoçya arasındaki Stfuld ittifakı da sonsuza dek bozulmuş olacak cBasarılı olursak herkes sizi Protestanlık m koruyucusu olarak anacak bayatımda hiç olmadığım kadar rahat oe mutluyum

Tanrı sizi o doğacak oğlunuzu korusun çünkü o olmadan ne saolsa, ne de baksın bize bir kâr sağlamayacak. William Cecil, Edinburgh jalesi, 4 Temmuz 1560

&

Cecil, savaşı engellemiş ve Fransa'yla İskoçya işbirliğine ket vurmanın rahatlığıyla akşam serinliğinde Edinburgh Ka-lesi'nin küçük bahçesinde dolaşiyor, ufak defne ağaçlarına ve renkli taşlardan yapılmış patikaya hayran hayran bakıyordu. Elizabeth'i Avrupa'nın en yeni ve güçlü oyuncularından biri ilan etmiş olmanın saadetini yaşıyordu.

Alacakaranlıkta Cecil'i görmekte zorlanan uşağı merdivenlerin başında durakladı. Cecil eliyle işaret edince ise hemen harekete geçti.

"Majesteleri'nden mektup var."

Cecil mektubu aldı ama hemen açmaya yeltenmedi. Kraliçe, Cecil'in anlamaya varmak üzere olduğunu biliyor olmalıydı. Bu mektupta da kuvvetle muhtemel teşekkürlerini dile getiriyordu. Elizabeth, İngiltere'nin nasıl bir bıçak sırtında olduğunun herkesten daha iyi farkındaydı. Elizabeth, bu işin altından ancak Cecil gibi bir devlet adamının alınının akıyla çıkabilecek kudrete sahip olduğunun farkındaydı.

Cecil, bahçedeki banklardan birine oturup kalenin gri kasvetli surlarına dikti gözlerini. Bir süre düşündükten sonra Elizabeth'in gönderdiği zarfı açmaya koyuldu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 509

Cecil mektubu okumaya başlar başlamaz donakaldı, bir kez okumak yetmedi, tekrar tekrar okudu yazılanları. Çıldırması olmalı İlk aklına gelen Kraliçe'nin aklını kaçırmış olabileceğiydi. Savaşın eşiğinde olmanın verdiği korku ve stres aklını yitirmesine neden olmuş olmalı. Daha birkaç ay önce savaştan deli gibi korkarken şimdi savaşa girmek için elinden geleni yapıyor olmasının başka bir açıklaması olamaz. Aman tanrım, gelgit akıllı bir kadının hizmetinde çalışan bir adamın hayatında mutlu olması mümkün müdür?

Tanrım, bir adam tam da onurlu ve başarılı bir barış anlaşmasına imza atmışken hükümdarının gerçek dışı isteklerini nasıl karşılayabilir? Calais'i geri almak mı? Savaş tazminatı mı? Neden gökyüzündeki yıldızları da istememiş ki? Ya da ayı?

Peki ya bu mektubun sonunda yazanlar nedir? Eğer bu sonuçlara ulaşamayacaksak görüşmelere son vermek de ne demek? Tanrı aşkına, Kraliçe ne yapmamı bekliyor ki? Batakta bir ülkenin masraflarını karşılayamadığı ordusuyla yaz sıcaklığında mucize yaratmamı mı? Şu an taşı tarağı toplamaya koyulmuş Fransız kuvvetlerini geri çağırıp savaşa davet etmemi mi yoksa?

Cecil, Elizabeth'in mektubunu buruşturup yere fırlattı, sonra da hınçla bir tekme savurdu ve bahçenin ortasındaki büyük saksılardan birine yuvarladı.

Deli kadın\ İçin için küfürler savurmasına rağmen yüksek sesle henüz tek kelime dahi etmemişti. Düşüncesiz, kibirli, hovarda, kendini bilmez. Senin bu ülkeyi kurtarabileceğini düşünerek ne büyük hata yapmışım. Keşke sana hiz-met etmeye çalışarak zamanımı çarçur edeceğime, Burgh-ley'deki bahçemde çiçek ekseymişim de gene sertin o kibirli, boş huzurunda dans etmeseymişim.

510 | Philippa Gregory

Cecil, öfkeden çılgına dönmüş bir halde bir süre daha küçük bahçede volta atarken gözü buruşturup yere attığı mektuba takıldı. Belgelerin ne kadar değerli hazineler olduğunu bildiği için istemeyerek de olsa mektubu yerden alıp düzelterek bir kez daha okudu.

O anda ilk okuduğunda dikkatini çekmeyen iki detayı fark etti. Birincisi mektubun tarihiydi: Kraliçe mektubu temmuzun üçünde yazmış olmasına rağmen, mektup Cecil'in eline anlaşma imzalanıp barış ilan edildikten beş gün sonra geçmişti. Mektubun eline ulaşmasının bu kadar uzun zaman alması garipti. Şimdiye dek mektubun iki kez gelmesi gerekirdi. Cecil, hemen ulağa döndü.

"Hey! Sen!"

"Buyurun, Sör William?"

"Neden mektubu getirmen altı gün sürdü? Ayın üçünde yazılmış, yolda üç günden fazla geçirmemiş olman gerekirdi."

"Kraliçe mektubun elinize bugün geçmesini bizzat kendisi istedi, Sör. İşinizi bitirene kadar mektupla kafanızın karışmasını istemediğini söyledi. Londra'dan derhal ayrılıp yolda üç gün oyalanmamı istedi. Böylece saray eşrafı mektubu geç götüreceğimi anlamayacaktı. Majesteleri'nin emrine itaat ederek umarım yanlış yapmamışımdır."

"Elbette Kraliçe'nin emrine itaat ederek doğru olanı yaptın," diye homurdandı Cecil.

"Majesteleri mektubun kafanızı karıştırmasını istemediğini özellikle söyledi," dedi adam. "İşleriniz tamamlandıktan sonra mektubun elinize ulaşmasını istedi." Cecil derin düşüncelere daldı, ulağa uzaklaşmasını işaret etti.

Ne? Cecil başını karanlık gökyüzüne kaldırdı. Tanrı aşkına bu da neyin nesi böyle? Tüm bunlar ne demek oluyor?

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 511

Gökyüzünden bir cevâp gelmedi tabii ki, bir bulut gri bir peçe gibi geçti.

Düşün Cecil, çalıştır kafanı, diye kendi kendine emir verdi Cecil. Öğleden sonra ya da akşam saatlerinde, benden azami taleplerde bulundu. Tanrı bilir, bu tip şeyler daha önce de aklından geçmişti. Her şeyi istedi: Calais'i, ordusunu, beş yüz bin kuron savaş tazminatı ve mutlak bir barış ortamı. Birisi aklını çelmişti, (mesela aptal Dudley) tüm bunların mümkün olduğuna onu inandırdı. Ama Elizabeth aptal değil, oturup tekrar düşündü ve hata yaptığını idrak etti. Ama başkalarının gözü önünde bu taleplerde ısrarcı olacağını söylediği için geri de dönemezdi. Dolayısıyla mektubu söylediği gibi yazdı, mühürledi ama gizlice ulağa -kendi talimatlarını verdi. Mektubun elime rötârlı ulaşmasını sağlayarak, işimi bitirmem için gereken zamanı bana tanımış oldu.

Benden akıldışı bir şey istediğini kendi de biliyordu, kaldı ki ben üstüme düşen vazifeyi layıkıyla yerine getirdim. Aslında herkes üstüne düşeni yaptı. Kraliçe ve devlet görevlisi, erkek ve kadın. Üstelik bu meseleye dahil olmaya çalışması, sıradan bir dahil olma çabasından fazlası değildi: Ulağıma mektubu geç götürmesi gerektiğini söylediğine göre (ve de zaten mektubun geç ulaşmasını garanti altına almış) talimatlarını kulak arkası etmemi istedi zaten.

Cecil derin bir iç geçirdi. Pekâlâ, çok güzel! Ben görevimi yerine getirdim, o da kendi egosunu tatmin etti. Barış da sekteye uğramadığına göre sorun yok, benim keyfimin kaçması dışında. Bana kalırsa Elizabeth de sonuçtaki son derece memnun kalacak.

Cecil buruşmuş mektubu katlayıp cebine soktu. Hanımefendinin pek de cömert olduğu söylenemez, dedi kendi

512 | Philippa Gregory

kendine sessizce. Ya da en azından bana karşı, belli ki bir mektup yazıp geç göndermiş ve bir başkasına bu konuda yalan söylemiş. Hristiyan aleminde benim gibi sadık ve başarılı bir devlet görevlisine sahip bir başka kraliçe daha yok ve onun bana verdiği ödül nedir... bu tuzak.

Bu aslında tam da Kraliçe'nin üslubu sayılmaz. Cecil kale kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken kendi kendine homurdanıyordu. Tam başarımın tadını çıkaracağım bir anda beni huzursuz etmesi pek de insancıl bir davranış değil. Gerçi zaten Elizabeth hiçbir zaman pek insancıl sa-yılmaz/CecÜ durakladı. Ama kim bilir, belki de akıl hocasının oyununa gelmiştir.

Cecil bir kez daha durakladı. Robert Dudley, Emektar ve tecrübeli devlet görevlisi derin bir uykudan uyanır gibiydi. Hayatım pahasına bahse girerim, Elizabeth 'i dolduruşa getiren Robert Dudley'den başkası olamaz. Elde ettiğim başarıyı gölgeleyip Kraliçe'nin gözünden düşmemi sağlayabileceğini düşünmüş olmalı. Bu adam elindekiyle yetinmeyi öğrenemeyecek mi? Elizabeth'i imkânsız taleplerle dolu bir mektup yazmaya o zorlamış olmalı. Elizabeth de görünürde Robert'ın sözünü dinlemiş ama mektubun barış sağlanmadan elime ulaşip bir çuval inciri berbat etmemize engel olmak için de rötârlı ulaşmasını istemiş. Cecil bir daha durma ihtiyacı hissetti. Alt tarafı züppe bir adamın gönlü olsun diye ülkenin bekasını riske atmak ancak bir aptalın işi olabilir, diye kanaat getirdi.

CeciPin bakışları bir an bulutlandı. Peki ama Robert ne zamandan beri Kraliçe'ye mektup dikte ediyor? Üstelik ülkenin uzun zamandır yüzleşmediği bu kadar çetrefilli bir mesele söz konusuysen. Dudley kraliyet meclisinin üyesi bile değil! Atlar haricinde anladığı ne var? Dış politika mı!

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 513

Meydanı boş bulunca kim bilir ne işler karıştırdın, alçak Dudley!

Cecil'in İskoçya'da barış ilan edildiğini haber veren mektubu Robert'ın öncülüğünde sarayda mutlulukla karşılandı. Robert, gelişmelerin yeterince iyi olmasa da iyi olduğunun altını çizirken gözlerini Elizabeth ve gözdesi Robert Dudley'den ayıramayan saray eşrafı da onaylıyordu.

Oysa kraliyet danışma meclisi üyeleri kendi aralarında Cecil'in büyük bir başarıya imza attığını, candan bir teşekkürü hak ettiğini konuşuyordu. "Bir ay önce Kraliçe üç ay zarfında barış

sağlayabilirse Cecil'in ayaklarına kapanacak gibi görünüyordu," dedi Throckmorton. "Altı hafta içinde bu işi hallederse Sör William'i Kont ilan edecekti, oysa şimdi her şeyi tereyağından kıl çeker gibi ivedilikle halletmesine rağmen bir teşekkür ve takdiri bile çok görüyor. Ah işte kadınlar böyledir, bir dediği bir dediğine uymaz!"

"Kadir kıymet bilmeyen Kraliçe değil bence, âşığı." Sör Nicholas Bacon araya girdi. "Ama bu gerçeği Elizabeth'in yüzüne kim vurabilir? Ya da kim Dudley'ye meydan okuyabilir?"

Odaya mutlak bir sessizlik çöktü.

"Şüphesiz o ben değilim," dedi Sör Nicholas, rahatını bozmadan. "Bana kalırsa Cecil saraya döner dönmez, bu meseleye uygun bir çözüm bulacaktır. Tanrı biliyor, daha fazla böyle devam edemez. Bu skandalla burun buruna yaşamak yeterince korkunç, baksanıza Kraliçe bekâr bir kadın sayılamayacağı gibi, evli bir kadın da değil. Gün boyu sa-

514 | Philippa Gregory

dece Robert Dudley'yle beraberken Kraliçe nasıl bir erkek evlat doğuracak?"

"Kim bilir belki de Robert'in çocuğunu doğurmayı planlıyor." Arkadan biri kısık sesle söylendi.

Bu öneriyi duyan birileri küfürler edip homurdandı, birisi de bir hışımla ayaklanıp odayı terk etti.

"Böyle giderse tacını kaybedecek," dedi bir başka adam katı bir ses tonuyla. "Ne halk, ne Lordlar, ne de avam kamarası buna göz yumar. Ve biliyor musunuz, Lordlarım, ben bile onu istemem."

Birileri fikre katıldığını mırıldandı, sonra birisi uyarı manasında, "Bu düpedüz vatana ihanetle eş değerdir," dedi.

"Hiç de değil." Francis Bacon kendinden emin görünüyordu. "Hiç kimse Robert Dudley'nin kral koltuğuna oturmasına seyirci kalmaz. Bu böyle. O züppe asla kral olamayacağı için ortada vatana hıyanet de yok demektir. Zaten. Cecil saraya döner dönmez, o kendini bilmez in icabına bakacaktır."

® |

Kendini unvanı dışında her şeyiyle İngiltere kralı olarak görmeye başlayan Dudley, harada Kraliçe'nin pek sık kullanmadığı av atını gözden geçiriyordu. Çoğunlukla seyisin çalıştırdığı atın hâlâ kondisyonunun sağlam olduğundan ve çalıştıran çocuğun ata hassasiyetle yaklaştığından emin olmak istiyordu. Hayvanı hırçınlaştırmadan kulaklarını çekerken ve ağzının çevresine dokunurken arkadan birinin yanıştığını hissetti. "Günaydın, Sör." Gelen Thomas Blount'tu.

"Günaydın Blount," dedi Robert yavaşça.

"Bilmeniz gerektiğini düşündüğüm, garip bir şey oldu."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 515

"Evet?" Robert başını ona döndürdü. Dışarıdan bakan insanları iki adamın atlar dışında bir meseleyi düşündüklerini anlayamazdı.

"Dün akşam bir gemi dolusu altının İspanya'dan getirildiğine şahit oldum. Antwerp'te bulunan Sör Thomas Gres-ham göndermiş sanırım."

"Gresham mı?" Dudley şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Güvertedeki uşağı oldukça gergin görünüyordu," diye tarif etti Blount.

"Altın mı? Kimin için?"

"Hazine için olsa gerek," dedi Blount. "Küçük madeni paralar, külçeler, her boy ve ebatta. Geminin boşaltılmasına yardım eden adamlarımın kulak misafiri olduğuna göre, yeni para basılması için getirilmiş. Orduların iâşesi bu altınlarla çıkartılacakmış. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Gemide yaklaşık üç bin poundluk altın varmış. Daha önce bir gemi dolusu daha gelmiş, önümüzdeki hafta da bir gemi daha gelmesi bekleniyormuş."

"Öğrenmem iyi oldu," dedi Robert. "Bilgi altın değerindedir."

"O halde umarım para Gresham'ın altınıdır," diye atıldı Blount. "Ve cebimdeki değersiz bozukluklardan değildir."

Robert kafasına bin bir tilki çullanmasına rağmen sesini çıkarmadı. "Teşekkürler," dedi. "Cecil yola çıktığı zaman da bana haber vermeni istiyorum."

Robert, atı seyise teslim edip ardına bile bakmadan Elizabeths bulmaya gitti. Elizabeth henüz giyinmemişti. Özel odasında, cam önünde omzunda salıyla bahçeyi seyrediyordu. Robert içeri girince Blanche Parry rahatladı. "İspanya elçisi Kraliçe'yi bekliyor ama Majesteleri giyinmemekte direniyor," dedi. "Söylediğine göre kendini çok yorgun hissediyor-yormuş."

516 | Philippa Gregory

"Bizi yalnız bırakın." Robert lafı fazla uzatmadan gözlerini odadaki nedimelere dikip dışarı çıkmalarını beklemeye koyuldu.

Elizabeth, Robert'la yalnız kalınca sevgilisinin eline uzanıp yanağına götürdü. "Robert, sevgilim."

"Sevgilim anlat bana." Robert mümkün mertebe tatlı dille konuşmaya çalışıyordu. "Neden Antwerp'ten gemiler dolusu İspanya altını getiriyorsun? Tüm bunları neyle karşılayacaksın?"

Elizabeth'in içi çekildi, aniden rengi attı. "Ah," dedi. "O mesele7:"

"Evet, o mesele," diye dümdüz cevap verdi Robert. "Ne-. 1er olup bittiğini bana anlatsaydın daha iyi olmaz mıydı?"

"Sen nasıl öğrendin? Bu büyük bir sır olarak saklanıyordu."

"Nasıl öğrendiğimin ne önemi var?" dedi. "Ama şunu bil ki birbirimize verilmiş onca sözden, hatta karıkocaolduktan sonra bile benden hâlâ sır saklıyor olman kalbimi kırdı."

"Elbette sana anlatacaktım," dedi hemen Kraliçe. "İskoç-ya'daki savaş aklımı dağıttı sadece."

"Eminim öyledir." Robert'ın sesi buz gibi çıkıyordu. "Tabi eski parayı tedavülden kaldırıp yenilerini pazara sürene dek unutkanlığın geçseydi. Tabi o zaman ben bir oda dolusu artık zefre kadar değeri kalmamış metelikle baş başa kalmış olacaktım. Ne büyük bir zarara uğrayacağımı tahmin edebiliyor musun? Benim sersefil olmamı mı istiyordun?"

Elizabeth kıpkırmızı oldu. "O kadar büyük bir servetin olduğunu bilmiyordum."

"Arazilerim olduğunu biliyorsun. Çiftçiler icarları nakit olarak değil, altın olarak ödüyor. Kasalar dolusu peni ve çeyrek penim var. Şimdi söylesene bu çul çaput karşılığında ben ne alacağım?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI "517

"Ağırlıklarından biraz daha fazlasını." Elizabeth kendi kendine konuşur gibi alçak sesle söyledi.

"Kendi değerlerini almayacak mıyım?"

Elizabeth sessizce başını iki yana salladı. "Eski paraları toplayıp piyasaya yenilerini süreceğiz," dedi. "Tüm bunlar Gresham'ın planıydı, zaten artık sen de biliyorsun. Paranın değerini arttırmak zorundaydık."

Robert hışımla Elizabeth'in elini bırakıp odanın içinde deli danalar gibi dönmeye başladı. Kraliçe endişeli gözlerle Robert'ın ikinci adımının ne olacağını merak ediyordu. Mi-desindeki karıncalanma hissi iyiye işaret değildi, hayatında ilk kez bir erkeğin kendisi hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Kaygıları politik olmaktan öteydi -tek kelimeyle "duygusaldı."

"Robert, lütfen bana kızma. Maksadım zarar görmek değildi," dedi Elizabeth ve kendi sesindeki cılızlığı kendi bile duydu. "Dünya bir yana sen bir yana. Sen, zarar vermek isteyeceğim en son insansın. Sana mevki, toprak ve iyi konum verdim."

"Biliyorum." Robert'ın sesi hâlâ buz gibi çıkıyordu. "Beni şaşırtan da bu ya zaten... Bir elini bana uzatırken diğer elinle kuyumu kazıyorsun. Bu sırrı benden saklamanın bana kaç mal olacağını hesaplayamadın mı?"

Elizabeth'in nefesi kesilir gibi oldu. "Ben sadece bunun ' büyük, çok büyük bir sır olarak saklanması gerektiğine odaklanmıştım," dedi çabucak. "Aksi takdirde herkes spe-küle edip parasını elden çıkarmaya çalışacaktı. Hal böyle olunca da her şey daha da kötüye gidecekti. Ah 'Robert, herkesin İngiltere hazinesinin çul çaputtan ibaret olduğunu bilmesi korkunç bir şey."

518 | Philippa Gregory

"Pekâlâ, demek bu büyük bir sırdı ve sen de benden bile sakladın," dedi Robert. "Kocandan, öyle mi?"

"Planı hayata geçirdiğimizde henüz nişanlanmamıştık," dedi Elizabeth alçakgönüllü bir şekilde.

"Şimdi anlıyorum ki sana söylemeliydim. Ama biliyorsun İskoçya'daki savaş...."

"İskoçya'da barış ilan edildi," dedi Robert sertçe. "En azından bundan sonra kankocaolduğumuzu ve benden sır saklamaman gerektiğini aklından çıkarma. Şimdi git ve üstünü değiştir. Sonra da gelip bana Cecil'le birlikte planladığınız ne varsa her bir detayıyla anlatacaksın. Aptal yerine konmaya" hiç niyetim yok. Arkamdan iş çevirip, hem de bir erkekle iş çevirip benden sır saklayamazsın. Bu beni küçük düşürür ve senin yüzünden boynuz takacak halim de yok."

Bir an için Robert fazla ileri gittiğini düşünse de, Elizabeth hemen ayağa kalkıp yatak odasına doğru yürümeye başladı. "Nedimelerini yardım etmeleri için yanına göndereceğim," dedi Robert da fırsattan istifade ederek. "Sonra da uzun süre sohbet edeceğe benziyoruz."

Elizabeth eşikte durup arkasına dönerek Robert'a döndü. "Lütfen bana kızma. Seni hedef almak istememiştim. Sana asla bir kastım olamaz. Bu yazı nasıl zor şartlar altında geçirdiğimi biliyorsun. Merak etme sana her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatacağım."

Yumuşayıp Elizabeth'in gönlünü almanın tam zamanıydı. Robert kapıya seğirtip önce Elizabeth'in elini sonra da dudaklarını öptü. "Sen benim biricik aşkımsın," dedi. "Sen ve ben gerçek altınız ve gerisinin bir önemi yok. Ve kimse bizim aşkımızın değerini düşüremeyecek. İkimizin arasında sonsuza dek sadakat ve dürüstlük bağı olacak. Ben senin yanında olmak sana yardım etmek için buradayım, başkasından yardım ve akıl dilenmene gerek yok, tatlım."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 519

Robert, dudakları Elizabeth'in dudaklarındayken Kraliçe'nin rahatlayarak gülümsediğini hissetti. "Ah, Robert,; biliyorum," dedi.

h

Cecil Londra'ya dönmeden önce bir gece Burghley'deki evinde kalarak hem toparlanmak, hem de ailesiyle vakit geçirmek istedi. Mildred kocasını her zamanki sevgi dolu tavrıyla karşıladı ancak griye çalan yeşil gözlerinden Cecil'in kırıksıkları artan yüzü ve düşen omuzları kaçmadı. "Çok yorgun görünüyorsun," diye yorumda bulundu.

"Hava uzun bir yolculuğa çıkmak için fazla sıcak ve tozluydu," dedi Cecil ve ayrıca Edinburgh ve Newcastle arasında sık sık mekik dokuması gerektiğinden söz etmedi.

Mildred başını sallayıp kocasının koluna girdi ve onu yatak odasına çıkardı. Saray yavrusu büyüklüğündeki odada yıkanması için kocasına sıcak su hazırladı, temiz giysilerini yatağın üstüne serdi, soğuk bira ve taze kızarmış ekmekleri de unutmadı. Cecil yenilenmiş vaziyette ve üstünde temiz giysileriyle kendine gelerek aşağı indiğinde en sevdiği yemeklerden oluşan akşam yemeği de hazırды.

"Teşekkür ederim, Mildred." Cecil, karısının alnım sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, her şey için..." Mildred sıcacık gülümseyerek kocasını masa başına oturttu. Tüm aile ve uşaklar Sör William'i selamlamak için masanın etrafında hazır bekliyordu. Mildred dindar bir Protestan'dı ve dini kuralların hemen hemen tamamını »evinde de uygulardı.

:

Cecil, masaya geçmeden önce kısa bir dua okudu, sonra da oturup yemeğe koyuldu. Çocuklarını masaya buyur

520 | Philippa Gregory

etti ve kendi de tabağına gömüldü. Dört yaşındaki kızı Anna ve küçük kardeşi William dadıları eşliğinde yemek odasına indi, o esnada da biten yemeğin kalıntıları ve yemek örtüleri toplanmaya başlandı. Mildred ve Cecil şöminenin aydınlattığı salona geçtiğinde soğuk biraları hazır bekliyordu.

"Anlaşılan nihayet barış ilan edildi." Mildred kocasının işini halletmeden geri dönmeyeceğinden adı gibi emindi.

"Evet." Cecil işiyle ilgili uzun uzadıya konuşmaktan haz etmezdi.

"Pek de barış anlaşması yapmış biri gibi keyifli görün-müyorsun, neyin var?"

Mildred, Cecil'in gözlerinde ilk kez gördüğü bir bakış yakaladı. Kocasını incinmiş görünüyordu, bu bir gurur kırılması ya da hevesinin kursağında kalmasından ziyade, bir dostun kazığını yemekle ilintili bir şeydi sanki.

"Biraz öyle aslında," dedi Cecil. "Hayal edebileceğimizin en iyisini başardık. Fransız ordusu İskoç topraklarından çekilmeye hazırlanıyor, İngiltere'nin İskoçya üzerindeki kudreti ispatlandı, üstelik tek bir kurşun bile sıkılmadan. Bu benim hayatım boyunca belki de kazandığım en büyük başarı, hatta kişisel bir zafer. Kaldı ki, tahtında bir kadının oturduğu, boşalmış bir hazine ve yiyecek ekmek bile bulamayan bir orduyla Fransızlar'ı yenmek her zaman ve her yerde bir zafer olurdu. Aslında bu bir mucize."

"O halde?" Mildred'ı Cecil'in yanıtı tatmin etmedi. "Biri Kraliçe'yi bana karşı dolduruyor," dedi Cecil basitçe. "Elimden gelenin en iyisini, hatta fazlasını yaptığımdan emin olmasam okuyunca oturup ağlayacağım bir mektup aldım Kraliçe'den." "Kraliçe'den mi?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI »521

"İskoçya'da barış ilan edilmesinin haricinde, gökteki yıldızları ve ayı da istediğini dile getiren bir mektup," diye anlattı Cecil. "Sanırım bu şartlar altında, İskoçya'da barış ilan edildiğini söylediğimde Kraliçe pek de mutlu olmayacak." "Majesteleri aptal bir kadın değil," diye vurguladı Mildred. "Ona gerçekleri anlattırsan kulak verecektir. Elinden gelenin en iyisini

yaptığından şüphe edeceğini hiç sanmıyorum. Üstelik senden başka hiç kimsenin bu işin altından kalkamayacağını da biliyor olmalı."

"Aptal değil belki ama sırlıslıkla âşık bir kadın," dedi Cecil kısaca. "Maalesef kalp atışları haricinde hiçbir şeye kulak verebilecek bir ruh halinde değil."

"Dudley mi?"

"Başka kim olabilir ki?"

"O halde söylenenlerin hepsi doğru," dedi Mildred. "Burada bile duysan kulaklarına inanamayacağın şeyler konuşuluyor."

"İnanırım," dedi Cecil. "Aslında bakarsan söylenenlerin çoğu da doğru."

"İnsanlar ikisinin gizlice evlendiğini, hatta Kraliçe'nin, Dudley'den hamile olduğunu ama sakladıklarını konuşuyorlar."

"Bak, işte bu koca bir yalan," dedi Cecil. "Ama Dudley bekâr bir erkek olsaydı şimdiye kadar çoktan evlenmiş olurlardı."

"Peki sana karşı Kraliçe'yi dolduruşa getiren de o mu acaba?"

Cecil başını sallayarak doğruladı karısını. "Sanırım öyle. Sarayda Kraliçe'nin kanına girebilecek tek bir adam var. Ben saraydayken onunla vakit geçirip gönlünü hoş ediyor ama benim dediklerimi yapıyordu. Ben saraydan ayrılınca

522 | Philippa Gregory

görünen o ki onun dediklerini yapmaya, ondan akıl almaya başlamış."

Mildred oturduğu koltuktan kalkıp kocasının yanına seğirterek elini omzuna koydu. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, William?"

"Önce saraya geri dönüp raporumu hazırlayacağım," diye anlattı Cecil "Yüzlerce pound harcadım cebimden ama şimdi zararımın karşılanmasını da beklemiyorum. Ya da ödüllendirilmeyi... Ve bundan sonra bana akıl danışmaya-caksa da dönüp geleceğim. Bunu Kraliçe'ye daha önce de söylemiştim. Bensiz hiçbir şey yapamadığına göre, bundan sonra bensiz ne yapacağını hep birlikte göreceğiz."

Mildred afalladı. "William, Majesteleri'ni göz göre göre o yakışıklı vatan haininin kucağına bırakamazsın. İngiltere'yi o iki çaylak âşığın eline nasıl teslim edersin? Ülkeyi şımarık çocuklara vermekten farksız olur. Kilisemizi nasıl kontrolsüz ellerine bırakırsın? Orada olmak zorundasın, William, Majesteleri'ni kendinden korumalısın."

Cecil, Kraliçe'nin en güvenilir ve kıdemli başdanışmanı, her zaman karısının görüşlerine önem verir ve söylediklerini can kulağıyla dinlerdi. "Mildred, Robert gibi bir adamla mücadele edebilmek için benim de onun oynadığı oyunun belden aşağı kurallarıyla oynamam gerekir. Ona ülkenin ve devletimizin bekasının baş düşmanı gibi davranmam gerekecek. Onunla mücadele edeceksem..." Durup bir örnek düşündü. "Mary Guise ile mücadele ettiğim gibi etmem gerekir."

"Aniden ölen Kraliçeden mi bahsediyorsun?" Mildred sıradan bir soru sorar gibi sormaya özen gösterdi. "Evet, aniden ölen Kraliçe."

Mildred, kocasının ne kastettiğini anlamasına rağmen renk vermemeye dikkat etti. "William, ülkemiz, Kraliçemiz

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 523

ve kilisemiz için görevin ne gerektiriyorsa yapmalısın. Bu uğurda neye başvurmak zorunda kalırsan kal, Tanrı seni affedecektir."

Cecil, sevgili karısının gözlerine uzun uzun baktı. "Büyük bir suç, affedilmez bir günah işlemem gerekse bile mi?" "Evet, öyle olsa bile."

®

Cecil, temmuz ayının sonuna doğru saraya döndüğünde herkes Thames'in güney kıyısında istirahata çekilmişti. Nehrin kıyısında bulunabilecek en lüks ve güvenli müstakil evler bulunmuş, saray eşrafı yerleştirilmişti. Herkes sıcak yaz havasının tadını çıkarıyor, kâh avlanmaya gidiyor, kâh nehir kıyısında uzun pikniklere çıkıyordu. Cecil bir kahraman gibi karşılama beklentisi taşınamaması gerektiği konusunda önceden uyarılmıştı zaten.

"Bunu nasıl yaptın?" Elizabeth'in Cecil'i karşısında görünce dudaklarından dökülen ilk sözcükler bunlar oldu. "Zaferimizi nasıl elden geçirirsin? Nasıl Fransızlar'ın oyununa geldin? Rüşvet mi yedin? Yoksa onların tarafına mı geçtin? Hasta miydin? Görevini ifa etmek için çok mu yorgundun? Ya da çok yaşlı? Bana verdiğin sözü, görevinin gereklerini nasıl unutursun? İskoç topraklarının güvenliğini sağlamak uğruna koca bir servet döktüm ama sonuç? Fransızlar'ı güle oynaya evlerine yolladık!"

"Majesteleri," diye başladı Cecil, soğukkanlı davranmaya çalışıyordu. Aslında çoktan kan beynine sıçramıştı,bile, kendilerini duyacak mesafede kimlerin olduğunu göz ucuyla kolağan etti. Saray eşrafının yarından fazlası kulak kabartmış, bu tarihi buluşmaya alenen tanıklık ediyordu. Elizabeth, Ce-

524 | Philippa Gregory

cil'le yüzleşmek için sanki bilhassa idareten kaldığı yazlık evin büyük salonunu seçmişti. Cecil'in geldiğini duyan herkes, koridora ve merdiven basamaklarına doluşmuştu; halka açık bir sabit pazarda azarlansaydı bu kadar insan duymazdı herhalde.

"Fransızlar'a neden merhamet edip Calais'i geri almadan gitmelerine izin verdiğimizizi anlatır mısın!" diye sesini yükseltti Kraliçe. "Calais'i kaybetmiş olmamız bile bu denli büyük bir skandal değildi. Biz savaşa girmiştik ve elimizden gelenin en iyisini yaptık. Düşünebiliyor musun, Calais'i geri alfiak için kılımızı bile kıpırdatmadan Calais'ten vazgeçtik."

"Majesteleri..."

"Ya hanedan armam? Onları da bir daha asla kullanmayacağına ant içti mi? Hayır! Ve o kadın hâlâ benim armalarımı kullanmaya devam ederken sen karşıma geçmeye cüret edebiliyorsun, öyle mi?"

Bu sözlü saldırı karşısında Cecil'in yapabileceği pek bir şey yoktu. Sadece sessizce, Elizabeth'in hakaretamiz sözlerini bitirmesini bekledi.

"Elizabeth." Cecil, Kraliçe'ye ismiyle hitap etmeye cüret eden bu kendinden emin sesin kime ait olduğunu görmek için başını çevirdi. Ses Dudley'den başkasına ait değildi.

Robert en sevimli tavrını takınarak belli belirsiz bir jestle Cecil'i selamladı. "Başdanışmanınınız size elinden gelenin en iyisini yaparak hizmet etti, olabilecek en iyi barış anlaşmasına imza atarak huzurunuzda döndü. Belki hayalkırıklığı-na uğramış olabilirsiniz ama yine de bize hizmette Sör Wil-liam'ın sadakatinden şüphe edemeyiz."

Cecil, Robert'ın sözlerinin -hatta boş konuşuyor olsa bile sesini duymanın- Kraliçe'yi nasıl da aniden yumuşatıp

BAKİRENİN ÂŞIGI | 525

sakinleştirdiğini hayretle izliyordu. Bize hizmet mi? diye düşündü içinden. Ne yani, ben şimdi bir anda bu adama da mı hizmet eder oldum?

"Neden Sör William'la baş başa bir odaya çekilmiyoruz?" diye önerdi Dudley. "Böylece o da bize kararlarını ve İskoç-ya'da işlerin nasıl yürüdüğünü rahat rahat anlatır. Zorlu bir görevi halledip uzun bir yolculuktan döndü."

Kraliçe kendini dizginledi, Cecil de biraz daha hakarete kendini hazırladı.

"Gel haydi," dedi Dudley ağır ağır ve elini uzattı. "Gel, Elizabeth."

Tüm saray eşrafının önünde Kraliçe'ye ismiyle., hitap edebiliyorsun demek? Cecil, mutlak sükûnetini korumaya devam ediyordu.

Fakat Elizabeth de eğitimli bir cins köpek gibi Robert'ın çağrısını ikiletmeden peşinden gitti, elini robert'ın eline koydu ve onunla koridora çıktı. Dudley ise arkasını dönüp Cecil'e baktı ve ufacak bir tebessüm etti. Evet, diyordu bu tebessüm. Şimdi işlerin nasıl olduğunu görüyorsun.

William Hyde, kızkardeşini evle ilgili işleri tartışmak için kullandığı çalışma odasına konuşmak üzere çağırınca Lizzie Oddingsell meselenin ciddi olduğunu ve duyguların işe karıştırılmaması gerektiğini anladı.

William Hyde kocaman çalışma masasında oturuyordu, yuvarlak bir masaydı ve alfabetik sırayla üstünde harflerin yazdığı çekmeceleri vardı, masa kendi çevresinde sahibine doğru dönebiliyordu ve her bir çekmecede iş anlaşmaları ve kiracı çiftçilerden ödünç aldıkları kitaplar duruyordu.

526 | Philippa Gregory

Lizzie Oddingsell masayı incelerken 'Z' harfinin hiç kullanılmamış olduğunu fark etti ve kimsenin nedense X ve Z harfini eksik tutmayı düşünmemesini garip buldu. Ne de olsa bu harfle başlayan isim pek bulunmuyordu.

"Lizzie, konu Leydi Dudley ile ilgili." William Hyde doğrudan konuya girmeyi t,ercih etti.

Ağabeyinin, Amy'ye unvanıyla hitap etmesi ve mesafeli duruşu Lizzie'nin dikkatinden kaçmadı. Görünüşe bakılırsa bu konuşma en resmi tonlarda ve son derece ciddi geçecekti.

"Evet ağabey, seni dinliyorum," diye cevap verdi kibarca.

"Söylemesi kolay değil," dedi William Hyde. "Ama dürüst olmak gerekirse artık buradan ayrılırsanız iyi olur."

"Ayrılmak mı?" diye tekrar etti Lizzie.

"Evet."

"Nereye gideceğiz?"

"Leydi Dudley'nin başka arkadaşlarının yanına mesela."

"Lord Dudley bu konuda hiçbir ayarlama yapmadı," dedi Lizzie çekingence.

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Hayır aslında..." Durakladı. "Norfolk'ta Amy'nin ziyaretine geldikten sonra ondan hiç haber almadık."

Bay Hyde'ın kaşları çatıldı. Tek kelime etmeden kardeşinin devam etmesini bekledi.

"Yani mart ayından bu yana," diye ekledi Lizzie istemeye istemeye.

"Kısacası Amy boşanmayı kaoul etmeyip kavga ettikleri ziyaretten bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Lizzie.

"Ve o günden bugüne ne sana, ne de karısına tek bir satır yazdı!"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 527

"Bildiğim kadarıyla hayır..." Lizzie ağabeyinin suçlayan bakışlarını üstünde hissetti. "Evet, Lord Dudley, Amy'ye hiç yazmadı."

"Peki para gönderiyor mu?"

Lizzie bir an için donup kaldı. "Elbette gönderiyor." "Ya senin maaşın?" "Ben maaşlı bir çalışanları değilim," dedi Lizzie ağırbaşlılıkla. "Ben Amy'nin dostu ve can yoldaşımı, hizmetçisi değil." "Ama senin nafakan da ödeniyor, öyle değil mi?" "Uşağı gönderiyor."

"O halde ipleri tam olarak da koparmış sayılmaz." Bay Hyde düşüncelere daldı.

"Lord Dudley eskiden de çok sık yazmazdı. Bazen aylarca karısını görmeye gelmediğini bizzat ben biliyorum."

"Ama karısı seyahate çıkarken eşlik etmesi için adamlarını göndermeyi de ihmal etmezdi," diye fikir belirtti William. "Kalacağı yeri de kendisi ayarlardı zaten. Ve şimdi sen, mart ayından beri ne tek bir adamını yolladığını, ne de tek kelime mektup yazdığını söylüyorsun."

Lizzie başını sallayarak onaylamakla yetindi.

"Sevgili kardeşim, onu alıp buradan başka bir yere gitmelisin," dedi William kararlı bir şekilde.

"Ama neden?"

"Çünkü onu konuk etmemiz ailemizin huzurunu ve itibarını zedeliyor."

Lizzie, ağabeyinin sözleri karşısında hayrete düştü. "Neden? Amy sizin itibarınızı zedeleyecek ne yaptı?" "Abartılı sofuluğunu bir kenara koyarsak..." "Tanrı aşkına ağabey, hayata tutunmak için Tanrı'ya sığınmasında ne kötülük var? Yaşama sarılmaya çalışmaktan başka ne suçu var?"

528 | Philippa Gregory

Bay Hyde elini havaya kaldırdı. "Lütfen Elizabeth, sakın olmalıyız."

"O zavallı mutsuz kadının itibarını zedelediğini söylerken nasıl sakın kalabilirim, doğrusu bilmiyorum!"

William Hyde ayağa kalktı. "Sakin olacağına söz vermezsen bu konuşmaya son vermek zorunda kalacağım."

Lizzie derin bir nefes aldı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Ne yapmaya çalışıyormuşum?"

"Onun çevrende olmasını istemiyorsun. Ama görmediğin bir şey var, Amy hayatının en zor günlerini geçiriyor ve sen de her şeyi onun için daha da zorlaştırmaktan bahsediyorsun."

Bay Hyde, Lizzie'nin çıkması için açmak üzere çalışma odasının kapısına yöneldi. Lizzie o an, ağabeyinin kararından dönmeyeceğini fark etti. "Pekâlâ," dedi öfkesini gizlemeye çalışarak.

"Tamam William, bana dışlerini göstermene gerek yok. Bu, senin için olduğu kadar benim için de zor bir durum. Hatta benim için çok daha kötü, tahmin edemeyeceğin kadar kötü."

William sandalyesine geri döndü. "Az önce de söylemeye çalıştığım gibi, aşırı sofuluğunu bir kenara bırakırsak, kocasıyla arasındaki sorunlar da midemi bulandırıyor." Lizzie, William'in sözlerini bitirmesini bekliyordu. "Amy buradan gitmeli," dedi kısa ve öz. "Daha önce onu evimizde misafir ederken, onu iftiralardan korurken, Lord Dudley'nin talimatlarını beklerken Lord'a bir iyilik ettiğimizi sanıyordum, Amy bizim için kıymetli bir emanetti. Lord Dudley'nin, Amy'nin huzur bulmasına sevineceğini, bana minnettar kalacağını sanıyordum. Oysa şimdi tam aksini düşünüyorum."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 529

Lizzie donuk bakışlarını ağabeyine dikti. William, yaşça kendisinden küçüktü ve Lizzi onu iki zıt biçimde görmeye alışkındı: Bir, kendinden küçük ve hayat'hakkında daha az tecrübesi olan bir kardeş gibi ve iki, ailenin reisi olduğu ve varlıklar zincirinde Tanrı'ya ondan bir kademe yakın

olduğu için kendinden üstün biri gibi görürdü. "Peki şimdi ne düşünüyorsun, William?" "Bana kalırsa Dudley karısını çoktan gözden çıkarmış," dedi William dobra dobra. "Amy, kocasının boşanma talebini geri çevirince şimşekleri üzerine çekip Robert'ın nefretini kazanmış. Sanırım bir daha karısını görmeye bile gelmeyecektir. Daha da önemlisi, bundan sonra kim Amy'ye ev sahipliği yaparsa Sör Robert onları da gözden çıkaracak. Kısacası şu anda Amy'ye kapılarımızı açarak Sör Robert'ın düşmanına yataklık etmiş oluyoruz. Ve ben bundan çok rahatsız olmaya başladım."

"Amy onun karısı," diye savundu Lizzie. "Ve kocasına asla yanlış yapmadı. İsyan falan ettiği de yok, o sadece boşanmak istemiyor. Bu da onun en doğal hakkı..."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi William ise. "İngiltere Kraliçesi 'nin kocası gibi yaşayan ben değilim, Lizzie! Üstelik Leydi Dudley, Kraliçe'nin mutluluğunun önündeki tek engel. İngiltere Kraliçesi'nin yoluna çıkan bir kadını daha fazla evimde ağırlayarak yataklık edemem." Bay Hyde'in yürüttüğü mantık karşısında Lizzie ne söylese kâr etmeyecekti ve zaten William aksi görüşe kalbini kapatmıştı. "Peki Amy ne yapacak?" "Başka bir yerde de kalabilir." "Ya sonra?"

"Sonra bir başka yerde ve daha sonra da başka birinin yanında. Ta ki Sör Robert'ın teklifini kabul edip kendine bir düzen kurana dek."

530 | Philippa Gregory

"Yani ya boşanmaya razı olup bir kenara atılana kadar ya da kalp krizinden bir köşeye yığılana dek bu böyle sürüp gider diyorsun."

Bay Hyde içini çekti. "Ah, Lizzie yapma lütfen, meseleyi dramatize etmenin kimseye bir faydası yok."

Lizzie kardeşine döndü. "Ben dramatize falan etmiyorum, aksine gerçek bir dramdan söz ediyorum."

"Tüm bunlar benim hatam değil!" diye ani bir sabırsızlıkla patladı William Hyde. "Bu yüzden beni suçlayacak değilsin herhalde? Her şeyi yokuşa sürüyor olabilirim ama nedeni ben değilim."

"Peki kimin hatası?" diye öğrenmek istedi Lizzie.

William Hyde en gaddar tavrını takındı. "Amy'nin. Bu yüzden de evimden gitmesini istiyorum."

4**

Elizabeth, Cecil'in sözünü kesmeden ve ona kinini kusmadan dinleyebilmeye başladığında üç çetrefilli ve Cecil için bir o kadar onur kırıcı toplantı geride kalmıştı. İlk iki toplantıda Robert Dudley ve birkaç meclis üyesi daha hazır bulunmuş, Cecil, Elizabeth'in hakaret ve ithamlarını hiç sesini çıkarmadan sükûnetle dinlemişti. Kraliçe, emektar danışmanını işine gereken özeni göstermemek ve vazifesini layıkıyla ifa etmemekle suçluyordu. Ona göre, Cecil imza attığı anlaşma ile hem İngiltere'nin, hem de Kraliçe'nin gururunu ayaklar altına almış, ülkesinin haklarını gözeteme-mişti. Cecil kendini müdafaa etmeye dahi yeltenmediği ilk toplantının ardından bu saçmalıkları Kraliçe'nin aklına kimin soktuğunu ve genç Kraliçe'nin sahne arkasındaki suflörünün kim olabileceğini uzun uzun düşünmüştü.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 531

Aslında gerçek son derece açıktı: Suflör Robert Dudley'den başkası olamazdı. Elbette Robert Dudley'ydi, pencere kenarında dikilen, pervaza yaslanan ve yaz ortasında açmış bahçeyi seyredalen, incecik beyaz eline aldığı mis kokulu baharat kesesini koklayan Dudley. Arada bir duruşunu değiştiriyor ya da hafif bir nefes çekiyor, veyahut boğazını temizliyordu ve bunları duyan Kraliçe hemen kafasını çeviriyor, adeta sözü Sör Robert'a bırakıyordu. Robert Dudley'nin kafasından geçen bir fikir varsa herkesin onu duymak isteyeceğini farz ediyordu.

Dudley'ye hayranlı Cecil, Kraliçe'nin ardı ardına sıraladığı şikayetlerini duymuyordu bile... İlk aşkın heyecanı aklını başından almış olmalı, eğriyle doğruyu ayırt etmekten bile aciz artık. Güneş, Robert'ın gözlerinde doğuyor, erdem Robert'ın safsatalarından ibaret, kulaklarının duyduğu tek ses bu düzenbaz adama ait, Robert'ın çapkın gülümseyişinden başka kendisine haz veren tek bir şey bile yok... Ona kızamıyorum bile, kaldı ki bu şartlar altında ne söylesem boş olduğunun da farkındayım. Akli başında bir insan gibi muhakeme etmesini beklemek nafil bir bekleyiştten öteye gitmez artık.

Üçüncü toplantılarında ise Kraliçe'nin birkaç nedimesi ve Sör Nicholas Bacon haricinde yanlarında hiç kimse yoktu. "Sör Robert biraz gecikecek," dedi Elizabeth.

"Müsaade ederseniz biz toplantımıza onsuz başlayalım, Majesteleri." Öneri Sör Nicholas Bacon'dan geldi. "Başdanışmanın anlaşma şartlarının üzerinden geçip Fransızlar'ın geri çekilmesinden söz ediyordu."

Cecil başıyla onaylayıp evraklarını masanın üstüne yay-"• İlk kez Elizabeth bir hışım oturduğu yerden kalkıp öfkeli bir halde odanın içinde turlamaya başlamadı. Aksine kol-

532 | Philippa Gregory

tuğunda sakın sakın oturmaya devam etti ve Fransızlar'ın geri çekilmesiyle ilgili fikirleri dinlemeye koyuldu.

Elizabeth'in tavrından cesaret alan Cecil, anlaşma şartlarını tüm detaylarıyla bir kez daha anlattıktan sonra koltuğunun arkasına dayandı.

"Peki bu barışın kalıcı ve tarafları bağlayıcı olacağına inanıyor musun?" diye sordu Kraliçe.

Elizabeth'in sorusu Cecil'de sanki her şey sadece ikisi arasında cereyan ediyormuş hissini uyandırdı. Genç kadın yaşlı adama ondan yardım dilenen bir edayla bakıyor, görevini ifa ederken elinden geleni yaptığına zerre kadar şüphe etmiyordu. Yaşlı adamsa öğrencisinin küçük suratına baktı ve beynindeki bilgiyi ve zekâyı gördü. Cecil o anda, her şeyin olağan seyrine, yıldızların kendi yörüngesine, dünyanın eksenine geri dönmeye başladığını hissedip evine gelmiş gibi rahatladı.

"Ben inanıyorum," dedi. "Paris'teki Protestan ayaklanması gözlerini iyice korkuttu. Uzun bir süre risk almayı gözleri yiyemez. Huguenotlar'ın da isyan bayrağı açmasından, hatta sizin de onları desteklemenizden çekiniyorlar. İskoçya'da olduğu gibi, Protestanlar nerede dara düşerse düşsün, yardım elini uzatacağınıza ikna oldular. Barışı korumak için ellerinden geleni yapacaklarından eminim. Ve İskoç Kraliçesi Mary de Paris'te yaşamak varken, İskoç topraklarındaki mirasına sahip çıkacağına benzemiyor. Muhtemelen İskoçya'ya bir başka güvendiği vekilini atayıp İskoç Lordları'yla iyi geçinmesini tembihleyecek. Tabii barış anlaşmasının şartlarını gözetmek koşuluyla... İskoçya'yı sadece ismen ellerinde tutacaklar." "Ya Calais?" Elizabeth'in kıskançlık damarı kabardı. "Calais şimdiye dek olduğu gibi bundan sonra da tüm bu olanlardan bağımsız bir mesele olarak değerlendirilecek," de-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 533

di Cecil kararlılıkla. "Sanırım hepimiz de bu gerçeğin farkındayız- Ama bana kalırsa Cateau Cambresis Anlaşması koşulları dahilinde Calais'i geri almaya çalışabiliriz. Üstelik anlaşmaya artık daha önce hiç olmadığı kadar değer veriyorlar. İngiltere'den korkmaları gerektiğini nihayet idrak ettiler. Kendinden emifi duruşumuz ve karşılanna apansız dikilmemiz Fransa için büyük bir sürpriz oldu, Majesteleri! Bir daha asla İngiltere'yi hafife alamayacakları gibi sizi hedef alan en ufak bir savaş girişiminde dahi bulunamayacaklarına eminim."

Elizabeth başını sallayarak anlaşma metnini Cecil'in önüne ittirdi. "Güzel," dedi. "Bu elinden gelenin en iyisini yaptığına yemin edebileceğin anlamına mı geliyor?" * "Evet, keşke daha fazlasını yapmak elimden gelseydi. Bundan gurur duyardım."

Elizabeth de başıyla onayladı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki, artık Fransa tehdidiyle burun buruna yaşamaktan kurtulduk. Bu yıl yaşadıklarımı bir daha sil baştan yaşamaya tahammül edebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle." Sor Nicholas şevkle araya girdi. "İngiltere'yi savaşa sokmanız büyük bir kumardı, Majesteleri, ama aynı zamanda çok parlak ve zekice alınmış bir karardı da."

Elizabeth nihayet günler sonra Cecil'e hınzır bir gülümsemeyle baktı. "Haklısın, çok cesur ve kararlı davrandığım doğru. Sence de öyle değil mi, Cecil?" Cecil'e göz kırpiyordu.

"Eminim bir gün İngiltere tekrar böyle bir tehlikeyle karşı karşıya gelirse bugünleri hatırlayacaksınız," dedi. "Bir dahaki sefere ne yapmanız gerektiğini artık gayet iyi biliyorsunuz. Nasıl kral olmanız gerektiğini de tabii."

"Mary hiç bu kadar sorunla baş etmek zorunda kalmamıştı," diye hatırlattı Elizabeth ona. "Mary zamanında top-

534 | Philippa Gregory

raklarımız yabancı bir kuvvetin istila tehdidiyle yüz yüze gelmedi..."

"Evet, aslında öyle," dedi Cecil de. "Kraliçe Mary'nin cesareti ve metaneti sizinki gibi sınanmamıştı. Ve siz Tanrı'ya şükürler olsun ki bu sınavı başarıyla verdiniz. Siz tam da babanızın kızısiniz, Majesteleri, ülkeye barışı siz getirdiniz!"

Kraliçe masadan kalktı. "Sör Robert'in bu kadar gecikmesini gerektiren nedir, anlamış değilim," diye sızlandı: "Bana bir saat önce burada olacağına dair söz vermişti. Yeni gelen Barbary

atlarını gözden geçirip geri göndermesi gerekenler olursa hemen o an halletmek istediğini söyledi. Ama işi biter bitmez hemen gelecekti."

"Birlikte haraya inmemizi ister misiniz?" Öneri Cecil'den geliyordu.

"Evet," dedi Elizabeth, bir an önce Robert'ı bulup görmek için can atıyordu. Cecil'in koluna girdi ve yürümeye koyuldular. Daha önce sayısız defa yaptıkları gibi.

"Neden önce bahçede kısa bir tur atmıyoruz?" diye teklif etti. "Güller bu yıl her zamankinden daha göz alıcı duruyor. Biliyor musunuz, İskoçya tam bir çiçek bahçesini andırıyor, Kraliçem."

"Söylendiği gibi çok mu soğuk?" diye sordu Elizabeth. "Umarım bir gün ben de gidip kendi gözlerimle görebilirim."

"Elbette, belki önümüzdeki yaz tatilinizi Newcastle'da geçirmeyi düşünebilirsiniz. Sizi görmekten ve ağırlamaktan şeref duyarlar, hem sınır kalelerini ziyaret etmeniz iç politika açısından da faydalı olabilir."

"Evet, muhakkak gitmeliyim," dedi Kraliçe. "Atların epeyce yorulmuş olmalı, Edinburgh ve Newcastle arasında haftalarca mekik dokudun durdun. Öyle değil mi?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 535

Cecil başını sallayarak onayladı. "Amcanızla sürekli müzakere halinde olmak ve Mösyö Randan'ı da gözümün önünden ayırmak istemedim. Yolculuklarımın pek de rahat geçtiğini söyleyemem, özellikle İskoçya'da yolların durumu pek iyi sayılmaz."

Elizabeth cevap vermek yerine gülümsedi. "Ya siz? Siz nasılsınız?" Cecil sesini alçaktı. Bahçede kendileri haricinde birkaç nedime ve Catherine Knollys ile Sör Nicholas da gezintiye çıkanlar arasındaydı. "Son iki ayınız nasıl geçti, Prensesim?"

Bir an için Elizabeth isterik bir kahkaha savurarak soruyu geçiştirmeyi düşündüyse de sonradan kendini kontrol etmesi gerektiğine kanaat getirdi. "Çok korkarak geçti," dedi Elizabeth. "Kat Ashley her an stresten yatağa düşmem endişesiyle yaşadı."

"O stres ve korku aslında bana aitti," dedi Cecil de. "Siz tüm bu olanların altından başarıyla kalktınız."

"Yanımda Sör Robert" olmasaydı hiçbirine göğüs gere-mezdim," diye ekledi Elizabeth. "Tanrı'ya şükürler olsun, en azından o beni her durumda yatıştırabiliyor. İnsanın ruhunu okşayan bir sesi ve elleri... Sanırım onun büyüsü ellerinde... Atlara istediği her şeyi yaptırabilmesinin sırrı da ellerinde yatıyor olmalı. Elini ne zaman alnıma dayasa bir anda her şeyi unutup huzura eriyorum."

"Ona âşıksınız çünkü," dedi Cecil kibarca. Elizabeth, gözlerini Cecil'in gözlerine dikmiş, bakışlarındaki manayı çözmeye çalışıyordu. Ama emektar danışmanı ve kadim dostunun, suçlayan bakışlarından ziyade sevecen gözleriyle buluşunca gözleri, içi rahatladı.

"Evet." Nihayet Cecil'e gerçeği itiraf edebildiği için mutluydu. "Evet, Robert'a âşığım."

536 | Philippa Gregory

"Peki o? O da size âşık mı?"

Elizabeth gülümsedi. "Ah, evet, elbette. Eğer o da bana âşık olmasaydı ne kadar perişan olurum düşünebiliyor musun?"

Cecil durakladı ve ardından sordu. "Peki bu aşkın sonu nereye gidiyor, Kraliçem? Biliyorsunuz, o evli bir erkek."

"Karısı hasta ve her an hayatını kaybedebilir," dedi Elizabeth. "Zaten yıllardır süren mutsuz bir evlilikleri var. Robert, evliliğinin artık hiç şansı kalmadığını söylüyor. Hem ben ona bir boşanma bahşedecek kudrete sahibim. Özgür kalınca da evlenmemiz için hiçbir engel kalmamış olacak." Bu meseleyle nasıl başa çıkacağım? Kimseye kulak asacağa benzemiyor, aksine bu deliliğine rıza göstermemizi bekleyecektir. Ama ben de susar oturursam bu gidişe kim dur diyecek? Cecil derin bir nefes aldı. "Kraliçem, Amy Dudley, eski adıyla Amy Robsart, genç bir kadın, öleceğini düşünmek ne kadar doğru sizce? Genç bir kadının son nefesini vermesini bekleyerek evlilik planlarınızı erteleyemezsiniz. Ayrıca onları boşamanızı gerektirecek bir mesnet de yok ortada. Ailelerinin rızasıyla bir aşk evliliği yaptıklarında sizin de düşünlerinde dans ettiğinizi unutmuş olamazsınız. Üstelik sıradan bir adamla ve aynı zamanda vatan haini damgası yemiş biriyle, üstelik de karısı hayattayken evlene-mezsiniz, Majesteleri."

Elizabeth bir hışımla Cecil'e döndü. "Cecil, bal gibi de evlenebilirim. Evleneceğim de zaten! Ona söz verdim..."

Aman Tanrım! Söz vermekle ne kastediyor olabilir? Ne kastediyor olabilir? Ne kastediyor olabilir?

Cecil endişesini yüzüne yansıtmamaya özen gösteriyordu. "Özel bir söz mü? Bir aşk yemini mi mesela? İkiniz arasında edilmiş gizli ve anlamlı bir aşk yemini mi?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 537

"Bağlayıcı bir evlilik yemini, Cecil, şahitler önünde kilisede nişanlandık."

j

"Şahitler mi, şahitler de kimdi?" diye frefesi kesildi Ce-cil'in. Belki şahitleri sessiz kalmaya zorlayabilir ya da gerekirse toptan ortadan kaldırabilirim. Mesela sürgüne gönderilmeleri uygun bir çözüm olabilir. "Catherine ve Francis Knollys."

Cecil bozguna uğramış gibiydi, ne diyeceğini bilmiyordu. Tek kelime daha etmeden sessiz sedasız bahçede yürümeye devam ettiler. Duyduklarının korkunçluğu karşısında Cecil'in ansızın dizlerinde takat kalmamıştı adeta. Elizabeth! koruyamamıştı işte... Yokluğunda hem kendini, hem de^ülkeyi tuzağa düşürmüştü.

"Sen bana kızgınsın..." Elizabeth'in sesi bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu. "Sen yanımda değilken korkunç bir hata yaptığımı düşünüyorsun. Belki de beni koruyamadığın için kendini suçluyorsun."

"Doğrusu dehşete düştüm."

"Ah, yapma lütfen, Cecil, kalbime söz geçiremedim ve kendime hâkim olamadım. Her an Fransa'nın ülkemi işgal edeceği korkusuyla burun burunaydım, sen burada değildin ve ben tacıma çoktan elimden alınmış gözüyle bakıyordum. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve ben en azından ona sahip olduğumu bilmek ve bununla avunmak istedim."

"Prensesim, bu bahsettiğiniz şey Fransız işgalinden bile daha büyük bir felaket," dedi Cecil. "Eğer Fransızlar topraklarımızı işgal etseydi tüm İngilizler sizi korumak için canları pahasına kendilerini size siper ederdi. Ama Sör Robert'la nişanlandığınız duyulursa, bir dakika düşünmeden tahta sizin yerinize Katherine Grey'i geçirirler."

538 | Philippa Gregory

Haraya yaklaşmışlardı. "Yürümeye devam edelim," dedi Elizabeth çabucak. "Şu an onunla karşılaşmak istemiyorum. Sana her şeyi anlattığımı anlayacaktır."

"Size beni bu işe karıştırmamanızı mı tembihledi?"

"Tembihlemesine gerek yok. Hepimiz Robert'a karşı beni dolduracağını biliyoruz."

Cecil hara yerine başka bir patikaya saptı, Kraliçe'nin yaprak gibi titrediğini hissedebiliyordu.

"İngiliz halkı, sırf âşık olduğu için Kraliçelerine sırt çevirmez."

"Prensesim, halkın Robert'ı kocanız ve Kraliçe'nin eşi olarak kabullenmeyeceğini adım gibi biliyorum. Üzgünüm ama bu şartlar altında yapabileceğiniz en iyi şey halefinizi seçip tahttan inmek olacak. Tacınızı bırakmalı, tahtınızdan çekilmelisiniz."

Elizabeth'in dizlerinin bağı çözüldü, ansızın dengesini yitirdi adeta.

"Biraz oturmak ister misiniz?"

"Hayır, hayır. Yürümeye devam edelim," dedi Elizabeth ateş basarak. "Ah Cecil, ciddi değilsin, öyle değil mi? Sadece beni korkutmak için böyle söylüyorsun."

Cecil başını eğdi. "Size sadece gerçekleri söylüyorum."

"Halkın Robert'tan bu kadar nefret etmesine bir anlam veremiyorum. Sarayda ise Robert'a alenen dış bileyenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Başta amcam ve Dük Arundel olmak üzere, Robert'ı, dış görünüşünü kiskananlar, ona gösterdiğim yakınlık ve hızlı yükselişini çekemeyen birkaç adam, hepsi bu..."

"Hepsi maalesef o kadarla kalmıyor," dedi Cecil yorgunca. "Beni dinleyin, Elizabeth, size gerçeklerden bahsediyorum. Mesele saraydaki ayak oyunları ya da kıskançlık kriz-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 539

leriyle kalmıyor, bu iş artık ülkenin kalbine indi. Sorun ailesi, pozisyonu ve geçmişi. Büyükbabası babanıza ihanetten idam edildi, babası ise kızkardeşinize. Robert da onlarla aynı kandan! Prenses, Dudley ailesi yüzyıllardır ailenize hıyanet ediyor. Herkes Dudleyler'in sarayda yükseldikçe mevkillerini nasıl kötüye kullandığını dün gibi hatırlıyor. Tek bir İng:üz'in bile Dudley kanı taşıyan bir adama güvenmeyeceği aşîkâr. Üstelik hemen herkes onun evli bir erkek olduğunu bildiği gibi karısı aleyhine de söylenen tek kelime duymadı bugüne * kadar. Canı istedi diye bir anda karısını bir kenara atamaz, bu başlı başına bir skandala yol açar. Avrupa saraylarında herkes sizden bahsedip at terbiyecinizle yaşadığınız yasak aşka dair tevatürlerle dalgasını geçiyor."

Elizabeth'in, kendisiyle dalga geçiliyor olmasının düşüncesiyle bile kıpkırmızı kesildiği Cecil'in keskin gözlerinden kaçmadı.

"Siz bir kralla evlenmelisiniz, Prensesim. Ya da en azından bir Arşidük, damarlarında asil kan taşıyan ve ülkemize de faydası dokunacak bir eşle. Yakışıklılığı ve atlarla arasının iyi olmasından başka hiçbir hasleti olmayan, sıradan bir adamla hayatınızı birleştiremezsiniz. Şundan emin olun ki İngiltere, Sör Robert Dudley'yi Kraliçe'nin kocası olarak asla kabul etmeyecektir. Adım gibi eminim."

"Sen de ondan nefret ediyorsun. Sen de diğerleri gibi ona tahammül edemiyorsun." Kraliçe hınçlandı.

Hem de en başından bert. Cecil aklından geçenlerin aksine kibarca gülümsemekle yetindi. "Robert sizin için doğru insan olsaydı, inanın bana onun hakkında ne, düşündüğümün bir önemi olmazdı," dedi Cecil nazikçe. "Sanırım ben şahsi tercih ya da görüşlerim her ne olursa olsun, hep sadece sizin iyiliğinizi düşünerek öneriler getirdim. Ama şu-

540 | Philippa Gregory

nu da bilin ki, Robert'tan nefret etmiyorum, gerçi onu sevdiğimi de söyleyemem. Ancak uzun zamandan beri ona olan özel ilginiz ve bağlılığınız endişelenmeme neden oluyordu. Ne var ki ben bile işlerin bu raddeye gelebileceğini aklımın ucundan dahi geçirmezdim."

Elizabeth başını başka yöne çevirdi ve tırnak etlerini yolmaya koyuldu.

"Benim için de hesapta bu kadar ileri gitmesi yoktu aslında," dedi kısık bir sesle. "Ama sağlıklı düşünemiyordum işte ve..."

"Eğer hemen şimdi verdiğiniz sözden dönüp nişanı atarsanız itibarınızı kurtarmak için bir şansınız olur. Ve eğer onu saraydan uzaklaştırıp bir başkasıyla evlenirseniz her şey zaten kısa sürede unutulur gider. Ama böyle devam ederseniz, halk Sör Robert'm önünde diz çökmektense sizi tahttan indirmeyi tercih edecektir."

"Ama halk Philip'ten nefret ediyor olmasına rağmen Mary onunla evlenebilmişti!" Elizabeth'in sesi aniden yükseldi.

"O kutsanmış bir kraldı, Prensesim!" diye heyecanlandı Cecil de. "Onu sevmeseler bile kazan kaldıramazlardı. Üstelik Kral Philip'in güçlü bir ordusu ve İspanya tahtında hakkı Vardı. Peki Dudley'nin nesi var? Yanm düzine toprak kiracısı ve avcılarından başka? Çıkan ilk isyanı avcılarını bastırarak sizce?"

"Ben ant içtim ama," diye fısıldadı Elizabeth. "Tanrı ve şerefli şahitlerin önünde."

"Andınızı geri alırsınız," dedi Cecil dümdüz bir tonla. "Aksi takdirde sağladığımız barış hiçbir işe yaramaz, o barışın keyfini de siz değil, Katherine Grey sürer."

"Kraliçe Katherine mi?" diye yanıt verdi Elizabeth. "Asia, buna asla izin veremem."

BAKİRENİN AŞIĞI | 541

"Majesteleri, şimdiye kadar zaten tam iki kez tahta Grey'i geçirebilmek için yandaşları iki entrika düzenledi. O da kardeşi Jane gibi bir Protestan, üstelik sevilen bir sima, ayrıca o da bir Tudor."

"Onun tüm bu olanlardan haberi var mı? Entrikalarda onun da mı parmağı var?"

Cecil olumsuz anlamda başını salladı. "Katherine Grey'in sadakatinden en ufak bir şüphe duysaydım onu çoktan zindana kapatmış olurum. İsmi anmamın tek nedeni halkın sizin yerinize tahta geçirebileceği halefleriniz olduğunu idrak etmeniz. Üstelik Robert'la nişanlandığınız ortaya çıkarsa halef sayınızda da ani bir artış olabilir." J"Bu sırrı saklayacağım," dedi Elizabeth. "Saklamak maalesef çözüm değil, yapmanız gereken asıl şey, bu sözü ortadan kaldırmak. Robert'la evlenemez-siniz, aslında o da bunun farkında. Bence hiç vakit kaybetmeden ona aklınızın başınıza geldiğini ve bu acı gerçeğe yüzleştığınızı söyleyin. Sizi azat etmekten başka çıkar yolu yok."

"Bay Forster'a yazmamı ister misiniz?" Lizzie Oddingsell, sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Birkaç hafta Cumnor'da kalmaya ne dersiniz?"

"Cumrtor'da mı?" Amy şaşırıldı. Pencere önünde oturmuş, günün son ışıklarından faydalanarak küçük Tom Hyde'a gömlek dikiyordu.

"Evet," dedi Lizzie ciddiyetle. "Geçen sene bu'zamanlar ziyaretlerine gitmiştik. Yazının sonuna doğru, Chislehurst'e gitmeden önce, hatırladınız mı?"

542 | Philippa Gregory

Amy ağır ağır başını önündeki işten kaldırıp Lizzie'ye baktı. "Lordum'dan hiç haber yok mu?" Alacağı cevabın olumsuz olacağını kendisi de biliyordu. "Bay Hyde'a benimle ilgili hiçbir şey yazmamış mı?"

"Hayır." Lizzie istemese de gerçeği söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Üzgünüm, Amy ama maalesef hayır."

Amy yeniden dikkatini önündeki işe verdi. "Bay Hyde seninle mi konuştu? Buradan gitmemizi mi istiyor?"

"Hayır, hayır," dedi Lizzie telaşlı telaşlı. "Ben sadece sizi uzun zamandır görmeyen arkadaşlarınızın alınabileceğini düşünmüştüm. Hem belki Cumnor'dan Camberwell'e geçip Scottlar'ı ziyaret ederiz. Belki Londra'da alışveriş yapmak istersiniz?"

"Benden soğuduğunu düşünmüştüm zaten," dedi Amy. "Ve gitmemi istemesinden korkuyordum."

"Hayır, yok öyle bir şey!" diye sesini yükseltti Lizzie. "Bu tamamen benim fikrim. Burada sıkılmış olabileceğini ve başka yere gitmek isteyebileceğini düşündüm sadece, hepsi bu!"

"Ah, hayır," dedi Amy cılız bir gülüşle. "Burada olmak beni sıkıyor aksine burayı çok seviyorum, Lizzie. Bir süre daha kalalım."

"Bütün bir öğleden sonra neler yaptın?" Robert ve Elizabeth, Kraliçe'nin özel odasında baş başa akşam yemeği yiyorlardı. "Atlarla işim biter bitmez toplantı salonuna geldim ama sen beni beklememişsin. Cecil'le bahçede gezindiğinizi söylediler. Ama bahçeye indiğimde de sizi bulamadım. Odana gelince de rahatsız edilmek istemediğini söylediler."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 543

"Yorgundum," diye kestirip attı Kraliçe. "Dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Elizabeth'in solgun yüzü ve hüznü Robert'i huzursuz etti. "Seni üzecek bir şey mi söyledi?" Elizabeth başını hayır anlamında salladı. "İskoçya'daki başarısızlığına mı kızdın?"

"Hayır, o mesele çoktan kapandı. Zaten daha fazlasını alamayacağımız en başından beri aşikârdı."

"Elimize geçen büyük bir kozu lehimize çeviremedi," diye fikir öne sürdü Robert.

"Evet, belki de." Elizabeth uzatmamayı tercih etti. Robert'ın dudak kıvrımlarına esrarengiz bir gülümseme oturdu. Yaşlı kurt yine yapacağını yapıp onu etkisine almış, diye düşündü. "Ah Elizabeth'im, bu kadar kolay etki altında kalmak zorunda mısın? Dışındansa sordu. "Elizabeth, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belli, bana ne olduğunu anlatmayacak mısın?"

Elizabeth kara gözlerini sevdiği erkeğe çevirdi. "Şu an konuşmak istemiyorum." Her zamanki gibi onlarla birlikte yemek yiyen saray eşrafi grubunu işaret etmesine gerek yoktu, hepsi de zaten pür dikkat ikiliye kulak kesilmişti. "Daha sonra baş başa kalınca konuşuruz." "Pekâlâ," dedi Robert nazikçe gülümseyerek. "O halde neden biraz eğlenmeyi denemiyoruz? Kâğıt oynamak istemez misin? Ya da başka bir oyun? Belki dans etmek istiyorsundur?"

"Kâğıt oynayalım." Kâğıt oynarken en azından sohbet etmek zorunda kalmayız, diye düşündü Elizabeth.

Robert, odasında sabırsızlıkla Elizabeth'in gelmesini bekliyordu. Her zaman olduğu gibi Tamworth kapıda nö-

544 | Philippa Gregory

bet tutuyor, kendisi ise aperiifleri hazırlıyordu. Gizli geçidin kapısı aralanıp Elizabeth içeri girdiğinde tavrında bir gariplik vardı. Düşünceli, isteksiz ve bir o kadar üzgün görünüyordu.

Anlaşılan Cecil çoktan yapacağını yapmış, diye kuruyordu kafasında. Elizabeth'i bana karşı kıskırtmış, tam da tahmin ettiğim gibi. Ama biz artık evli sayılırız, Kraliçe artık benim, sadece benim! "Sevgilim bugün hiç bitmeyecek sandım." Robert telaşla Kraliçe'yi kollarının arasına aldı.

Robert, Elizabeth'in kendini kollarına bırakırken ilk kez tereddüt ettiğini fark etti. Genç adam, sevdiği kadının sırtını sıvazlıyor, saçlarını okşayıp öpüyordu. "Aşkım benim," dedi. "Tek aşkım..."

Kraliçe kollarından kurtulmaya çalışmadan onu kendisi bırakıp şöminenin önüne çektiği sandalyeye oturmasına yardım etti. "Nihayet yalnız kalabildik," dedi Robert. "Bir kadeh şaraba ne dersin?"

"Evet, lütfen."

Robert doldurduğu şarap kadehini Kraliçe'ye uzatırken parmaklarına temas etmeye özen gösterdi. Ama Elizabeth, Robert'a bakmak yerine" yanan odunları seyrediyordu.

"Bir sorun olduğundan eminim," dedi Robert gene. "Üstelik bu ikimiz arasında bir şey olsa gerek. Yoksa bilmeden seni kıracak bir şey mi yaptım?"

Elizabeth hemen gözlerini Robert'a dikti. "Hayır, asla! Sen her zaman bana karşı son derece..."

"O halde sorun ne, aşkım? Lütfen anlat bana, kafanı kurcalayan her neyse birlikte çözelim."

Elizabeth başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Sadece seni çok seviyorum ve seni kaybedersem yokluğunun altından nasıl kalkacağımı düşünüyorum."

BAKİRENİN AŞIĞI | 545

Robert kadehini masaya bırakıp Kraliçe'nin önünde diz çöktü. "Beni neden kaybedesin? Kalbim ve ruhumla sana aidim, yalnız sana! Tanrı huzurunda ömrümün sonuna dek yalnız senin olacağıma yemin ettim."

"Peki eğer daha uzun bir süre evlenemezsek yine de beni sevecek misin?" diye sordu Kraliçe. "Beni bekler misin?" "Neden nişanlandığımızı ve evliliğe giden yolda ilk adımı attığımızı hemen ilan etmiyoruz?" diye önerdi Robert da. "Ah, Robert." Kraliçe, Dudley'nin elini okşadı. "Sen de biliyorsun ki, binlerce neden var. Belki de hiçbirinin önemi yok. Ama yine de nişanımızı ilan edemezsek beni bekleyip beklemeyeceğini bilmek istiyorum. Bana karşı her zaman dürüst davranacak mısın? Her şey hep aynı kalacak, öyle değil mi?"

"Seni bekleyecek ve sana karşı hep dürüst davranacağım," diye söz verdi Robert. "Ama sonsuza kadar böyle devam edemez, çok geçmeden biri anlarsa anında konuşmaya başlar. Daha ne kadar seni deli gibi sevip yanında olup da korktuğunda ya da kendini yalnız hissettiğinde sana yardım edememeye tahammül edebilirim, işte onu bilmiyorum. Tüm saray eşrafının önünde elini tutabilmeli, herkese senin benim olduğumu, benim de sana ait olduğumu, senin düşmanlarının benim de düşmanım olduğunu ve onları yeneceğimi ilan edebilmeliyim."

"Ama beklemek zorunda kalırsak bekleriz, değil mi?" Elizabeth vazgeçmek bilmiyordu.

"Neden beklemek zorunda olalım ki? Mutluluğa nihayet kavuşmadık mı? İkimiz de aynı kuleye tıklmıştık ve belki de ertesi gün sonumuzla burun buruna geleceğimizi düşünüyorduk. Artık biraz olsun doyaya mutlu olmaya hakkımız yok mu?"

546 | Philippa Gregory

"Evet," diye yanıtladı Elizabeth aceleyle. "Ama Cecil'in söylediğine göre sana dış bileyen çok sayıda insan varmış. Tabii bana da, şu anda bile. Önce halkın seni kabullenmesini sağlamalıyız. Bu belki biraz zaman alabilir, hepsi bu!"

"Ah, öyle mi? Peki Cecil ne biliyor?" dedi Robert hesap sorarcasına. "Edinburgh'dan yeni döndü. Oysa benim ajanlarım tam tersini söylüyor, İngiltere Kraliçesi'ni tüm kalbiyle seviyor, beni de zamanla kabul edeceklerdir."

"Evet," dedi Elizabeth de. "Zamanla. Dolayısıyla az da olsa beklememiz gerekebilir."

Robert bu konu üstünde daha fazla durmanın tehlikeli olabileceğinin farkındaydı. "İstersen sonsuza dek bile bekleyebilirim. Eğer istediğin buysa yüzyıllar boyu sürse de beklerim. Nişanımızı ilan etmek istediğinde söylemen yeterli, o ana dek ben yine sırrımızı saklamaya devam edeceğim."

"Sözümden dönmek ya da nişan atmak istediğimi düşünme sakın," dedi Elizabeth.

"Nişanı atamazsın zaten," diye konuştu Robert da. "Ben de atamam. Bu ikimizi de hem Tanrı huzurunda, hem de şahitler huzurunda dinen ve resmen bağlayan bir söz. Artık Tanrı katında karı kocayız, bizi ayırmaya da kimsenin gücü yetmez."

Amy'ye Robert'ın Cumnor Place'te yaşayan arkadaşı Bay Forster'dan bir mektup geldi. Eylül ayında kendileriyle kalması için Amy'yi davet ediyorlardı. Mektubu kendi okuyup çözmeye takati olmayan Amy'ye Lizzie Oddingsell okudu.

BAKİRENİN AŞIĞI | 547

"Kendilerinin misafiri olmaktan memnun olacağımı mektupla bildirirsen sanırım iyi olur," dedi Amy soğukkanlılıkla. "Sen de benimle gelecek misin, Lizzie? Yoksa burada kalmayı mı tercih edersin?"

"Neden sizle gelmeyeyim ki?" Lizzie bu beklemediği soru karşısında şaşırdı.

"Belki artık bana refakat etmek istemeyeceğini düşündüm." Amy arkadaşının yüzüne bakmıyordu. "Belki sen de erkek kardeşin gibi benim başımın üstünde bir felaket bulutu gezindiğini düşünüyor ve bu felaketten daha fazla nasibini almak istemiyorsan seni anlayışla karşılarım."

"Erkek kardeşim asla böyle bir şey demedi," diye yalan söyledi Lizzie. "Bense sizi asla yalnız bırakmam."

"Ben eski ben değilim maalesef," dedi Amy ve sesindeki soğukluk bir anda kaybolup rahatlamaya dönüştü. "Artık kocasının umurunda olmayan, bedbaht bir kadını. Bay Hyde gelişime sevinmedi, Cumnor'da da aynı şey olacak. Artık kimse için değerim "kalmadığına

göre, beni kocamın kayırması olmadan da görmekten haz duyacak birilerini bulmalıyım yanlarında kalmak için."

Lizzie hiçbir şey söylemedi, ne söylenebilirdi ki? Anthony Forster'dan gelen davet mektubu da Lizzie'nin kendisine gönderdiği mektuba istinaden gelmişti zaten. Lizzie, Bay Forster'a sonbaharı yanlarında geçirmek istediklerini yazmıştı. Amy'nin Camberwell'de yaşayan öz kuzenleri ise Lizzie'nin talebini maalesef kasım ayı boyunca evde olmayacaklarını söyleyerek geri çevirmişti. Amy'ye eskiden kucak açan dostları, ki buna kendi akrabaları da dahil, artık onu görmek istemiyordu.

"Anthony Forster bildim bileli size hayrandır," dedi Lizzie. "Hem daha evvelsi gün erkek kardeşim ve Alice,

548 | Philippa Gregory

Tom'la vakit geçirmenden ne kadar hoşnut olduklarını söylüyorlardı. Sen bu ailenin bir parçası sayılırsın..."

Amy arkadaşının söylediklerine inanmayı ama asıl önemlisi doğru olmasını öyle çok istiyordu ki. "Gerçekten böyle mi düşünüyorlar?"

"Elbette," dedi Lizzie. "Tom'un senden başka kimseye yakınlık göstermediğinin onlar da farkında."

"O halde burada kalamaz mıyız?" diye sordu Amy. "Cumnor'a gitmektense burada kalmayı yeğlerim. Hatta Noel'de Stanfield'a gitmeye bile tercih ederim burada kalmayı. Eğer Bay Hyde burada kalmamıza izin verirse gereken masrafları karşılayabilirim, sen de biliyorsun, Lizzie."

Lizzie kısa bir süre için derin bir sessizliğe gömüldü. "Sanırım Bay Forster'ın nazik davetini geri çevirsek kabalık etmiş oluruz, gitmemizde fayda var," dedi cılızca. "Forster-lar'ın sana alınmasını istemezsin, değil mi?"

"Pekâlâ o halde bir ya da iki haftalığına gideriz," dedi Amy. "Sonra buraya geri döneriz."

"Bu pek uygun düşmeyebilir, Amy, kabalık etmiş olmak istemezsin. Bence gidelim ve önümüzdeki ayı Cumnor'da geçirelim."

Lizzie bir an için yalan söylerken fazla ileri gittiğini düşünmeye başladı, ancak Amy'nin derin bir sessizliğe bürün-mesi de gecikmedi. Sanki aralarında geçen tüm diyalog bilmediği bir yabancı dilde yapılmış ve yeni yeni idrak eder gibi bir hali vardı. "Ah, anladım," dedi yavaşça. "Bay Hyde gitmemi istiyor. Ekimde geri dönmemi de istemeyecekler. Beni bir süre daha, doğrusu sonsuza dek bir daha görmek istemiyorlar. Tahmin ettiğim gibi, demek tüm bunlar koca bir yalandan ibaretti. Kardeşin yanlarında kalmamı istemi-vor, aslına bakarsan hiç kimse istemiyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 549

"Pekâlâ Amy, öyle ya da böyle Bay Forster seni evine davet etti," dedi Lizzie de açık açık.

"Yoksa Bay Forster'a yazıp kendisini ziyaret etmek istediğimizi mi söyledin?"

Lizzie'nin bakışları ansızın yere indi. "Evet," diye itiraf etti. "Ya Cumnor'a ya da Stanfield'a gidecektik."

"Cumnor'a gidelim öyleyse," dedi Amy sessizce. "Biliyor musun, daha geçen sene evlerinde beni konuk etmekten şeref duyduklarından dem vurup birkaç gün daha kalmam için ısrar etmişlerdi. Oysa şimdi bana ancak bir ay tahammül edebiliyorlar."

Kısa bir zaman öncesine kadar Robert'ı görmek için fırsat kollayan Elizabeth, bir anda Dudley'den kaçır ve William Cecil'le vakit geçirebilmek için bahaneler yaratır olmuştu. Son dakikada avâ çıkmaktan vazgeçiyor, başının at binmek için fazlasıyla ağırdığını öne sürüyordu ve saray eşrafının Robert'ın önderliğinde bahçeden çıkışını izliyordu. Hemen yanında Laetitia Knollys atına biniyordu ama Elizabeth boşverdi. Odasına döndüğünde Cecil onu bekliyordu.

"Bekleyebileceğini söylüyor," dedi Elizabeth, Windsor Kalesi'nin büyük pencerelerinden birine başını yaslamış, at binenler son rampadan aşağı inip gözden kaybolmadan önce bir kez daha Robert'ın silüetini görmeye çalışıyordu. "Söylediğine göre nişanımızı ilan etmememiz orçun için bir şey değiştirmeyecekmiş. Doğru zamanın geldiğine inanana kadar sabredebileceğini söyledi."

"Nişanı atmak zorundasınız," dedi Cecil.

550 | Philippa Gregory

Elizabeth gözlerini rampadan ayırıp Cecil'e döndü. "Tanrı aşkına Cecil, bunu yapamam. Onu kaybetmeye cesaret edemem. Onu kaybetmek benim için ölümden bile beter."

"Yani Robert uğruna tahtınızdan vazgeçebilirsiniz, öyle mi?"

"Hayır!" diye tutkulu bir nida attı Kraliçe. "Hiç kimse için, hiçbir şey için tahtımdan vazgeçmem. Asla!"

"O halde nişanı atmaktan başka çareniz yok," dedi Cecil geneç

"Sözümünden nasıl dönerim? Alçak bir döneğ olduğumu düşünmesine tahammül edemem."

"O halde o sizden vazgeçmek zorunda," dedi Cecil. "Altından kalkamayacağı bir söz verdiğini en başından beri bilmesi gerekirdi. Üstelik evli bir erkeğin bir başka kadınla nişanlandığı nerede görülmüş? Üzgünüm ama hal böyleyken asıl döneğ bence Sör Robert'tan başkası değil."

"O beni asla bırakmaz," diye karşılık verdi Elizabeth.

"Sizi kazanma şansını tamamen kaybettiğini anlamazsa bırakmaz," diye ona katıldı Cecil. "Ama ya bu aşkın umutsuz olduğuna ikna olursa? Üstelik saraydaki koltuğunu kaybedeceğini de anlarsa? Ya sizi sonsuza dek görmemek ile sürgünde onursuz bir adam olarak yaşama tercihlerinden birini seçmek zorunda kalırsa sizce ne yapar?"

"O zaman belki bırakabilir," dedi Elizabeth de. "Ama ben onu bu saydıklarıyla nasıl tehdit ederim? Ondan beni bırakmasını isteyecek cesaretim bile yok. Cecil, sen aşkın ne olduğunu bilmiyor musun? Onu kırmaya dayanamam. Hem ben ona karşı bile koyamıyorum. Onu incitmektense sağ kolumu kesmeyi tercih ederim."

"Evet, anlıyorum," dedi Cecil, tüm bu sözlerden hiç etkilenmeyerek. "O halde bu iş Sör Robert'a düşüyor."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 551

"Ama o da bana karşı aynı hisleri besliyor!" diye sesini yükseltti Kraliçe. "Beni asla bırakıp bir köşeye çekilmez."

"Emin olun, o sizin gibi sağ kolunu kesmezdi ama," dedi Cecil bilgece.

Elizabeth durakladı. "Bir planın mı var? Beni hür kılacak bir şeyler mi geçiyor kafandan?"

"Elbette bir planım var," dedi Cecil uzatmadan. "Bu nişan hakkında etrafta tek bir kelime sarf edilirse tacınız anında tehlikeye girer. Sizi korumalı ve tahtınızı kurtarmak için bir plan yapmalıydım. Nitekim bu planı her ne pahasına olursa olsun hayata geçirmeliyiz, Elizabeth."

"Ona karşı aşkımlı inkâr edemem," diye cevapladı Elizabeth. "Bunu benden duymamalı. Senden tek bir şey istiyorum. Benim sadakatsiz olduğumu düşünmesinden ölmeyi tercih ederim."

"Biliyorum, Majesteleri." Cecil düşünceli görünüyordu. "Biliyorum, bu bir nevi onun tercihi ve kendi kararı gibi görünmeli."

Amy ve Lizzie Oddingsell, Denchworth'tan Cumnor'a giden yoldan geçiyorlardı. Geniş ve önü açık yolun iki yanı, yazın son günlerini meralarda koyun otlatarak geçiren genç oğlan çocuklarıyla doluydu. Çoğu dalgındı ve yoldan geçen birileri olduğunu görünce koyunları bırakıp hoplara zıpla-ya koşarak yola çıkıyor, geçen leydileri yakından görmeye çalışıyordu.

Amy çocuklara gülümsemedi de, el sallamadı da, bozuk para da atmadı. Adeta çocukları görmüyordu bile, Hayatında ilk kez etrafında erkek hizmetliler olmadan, ilk kez be-

552 | Philippa Gregory

raberinde Dudley'nin ayı sembolü üniformasını giymiş es-kortları olmadan yolculuğa çıkıyordu. Gevşek bir tempoda atıyla gidiyor, sözde etrafına bakmıyor ama hiç kimseyi görmüyordu. Atı da başını yana bükmüş, sanki Amy'nin ağırlığı, üstünde büyük bir külfetmiş gibi sıkıcı ve yorgun duruyordu.

"En azından araziler verimli gözüküyor." Lizzie neşeli olmaya çalışıyordu.

Amy boş gözlerle Lizzie'nin işaret ettiği yöne baktı. "Ah, evet," dedi.

"Hasat bu yıl iyi geçecek galiba, ne dersin, Amy?" "Evet."

Lizzie, Sör Robert'a karısının Abingdon'dan Cumnor'a geçtiğini yazmasına rağmen ne tek satır cevap gelmiş, ne de Amy'nin borçlarını ödeyebilmesi için para gönderilmiş, ne de Robert yolculuk için kendilerine eskortlarını temin edeceğini haber vermişti. En nihayetinde Amy ve Lizzie, Bay Hyde'ın adamları ve küçük bir at arabasına yüklenen eşyalarıyla yola çıkmıştı. Amy sabah uyanıp yola çıkmak üzere kendini avluya attığında atlıları görünce sıradan bir vatandaş gibi seyahat edeceğini idrak etmişti. Bu kez yanında ne yolları açacak Dudley'nin adamları, ne de bir lordun karısı olduğunu anlayıp yol kenarlarında kendisini diz çökerek selamlayacak İngilizler olacaktı. Amy, eskisi gibi Amy Rob-sart oluvermişti. Hatta artık ondan bile aşağıdaydı. Nitekim Amy Robsart önüne çıkan münasip bir kismetle evlenme özgürlüğüne sahip hâlâ genç ve bakire bir kızdı. Oysa şimdi Amy kocasının bir kenara attığı bedbaht ve yalnızlığına mahkûm, zavallı bir kadındı.

Küçük Tom, Amy yola çıkmadan önce eteklerine asılıp kendisini kucağına almasını istiyordu.

BAKİRENİN AŞIĞI | 553

"Mi-mi!" diye hatırlattı ona bir daha.

Amy eğilip küçük Tom'a sevgiyle baktı. "Sana veda etmek zorundayım, sevgili Tom! Maalesef seni bir daha görmeme izin vermeyecekler."

Tom, Amy'nin sözlerinden hiçbir şey anlamasa da yüzündeki üzgün ifade onun da küçük yüreğine kara bir bulut gibi indi.

"Mi-mi!"

Amy çömelip küçük çocuğun saçlarını öpüp bebeklere özgü o süt kokusunu içine çekmiş, sonra da Tom'un hıçkırıklara boğulmasına meydan vermeden apar topar atına atlamıştı.

Mükemmel bir yaz sabahıydı ve İngiltere'nin kalbinden geçen geniş yollarda seyahat edeceklerdi ancak Amy'nin hiçbir şey umurunda değildi. Sağ tarafındaki mısır tarlasından bir karga havalandı, yükseldi, yükseldi, kanatları her bir ritimde iyice hızlı çarpıyordu ama Amy o sesi de duymuyordu. Tepenin yemyeşil yamacından yavaş yavaş hareket ettiler, sonra ormanlık vadilerden ve verimli tarlalardan, geçtiler ve Amy buna rağmen, hiçbir şey görmedi, hiçbir ayrıntıya dikkat etmedi.

"Ağrın mı var, Amy?" diye sordu Lizzie, mola vermek için bir dere kenarında durduklarında Amy'nin yüzünün bembeyaz kesildiğini fark etti.

"Evet," dedi Amy kısaca.

"Hasta mısın? At binebilecek misin?" Lizzie endişelendi.

"Evet, evet. Sadece her zamanki gibi kendimi halsiz hissediyorum," diye cevap verdi Amy.

"Zaten böyle yaşamaya Çoktan alıştım."

Yavaş yavaş Cumnor'un çevresine inen yamaçlarından aşağı inip kasabaya vardılar, tavuklar yoldan kenara kaçış-

554 | Philippa Gregory

ti, köpekler havladı. Uzun sedir ağaçlarının arasında kutsiyetiyle göze çarpan kilisenin önünden geçiyorlardı. Amy atını sürdü, Elizabeth'in bayrağının asılı olduğu kuleye ve dalgalanan bayrağa bakmadı ve saz damlı, basit, köy evlerinin dizildiği çamurlu dar sokaklarda yoluna devam etti.

Cumnor Place klşe avlusunun bitiminden başlıyordu fakat küçük atlı grup soluk renkli kireç taşı duvarların etrafından dolaşıp eve kemerli girişinden girdi. Patika onları dar ağaçlıklı bir noktaya getirdi ve ağaçların loşluğu güneşli yola vurunca Amy ürperdi.

> "Az kaldı, Amy, geldik sayılır." Lizzie, Amy'nin yola devam edemeyecek kadar kendini halsiz hissetmesinden endişe edip onu yüreklendirmeye çalışıyordu.

"Biliyorum."

Kalın, taş duvarların arasına kurulmuş bir başka kemerli geçit onları Forsterlar'ın evinin tam merkezine çıkardı. Nal seslerini duyan Bayan Forster da avluya çıktı, sağ taraftaki büyük salondan çıkıp onları karşıladı.

"Sonunda geldiniz!" diye seslendi. "Hava bugün ne kadar güzel, umarım yolculuğunuz rahat geçmiştir."

"Evet neredeyse hiç zorlanmadık." Amy cevap vermeyince kısa süren sessizliği Lizzie Oddingsell doldurdu. "Ama maalesef Leydi Dudley yine de çok yoruldu."

"Gerçekten yoruldunuz mu, Leydi Dudley?" diye öğrenmek istedi Bayan Forster endişeyle.

Amy şapkasını hafifçe geri itti.

"Ah! Çok bitkin görünüyorsunuz, haydi içeri gelin, dinlenmeniz gerekiyor." Bayan Forster, Amy'nin halini görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

Amy yardımına koşan bir seyisin eline tutunarak güçlkle attan indi. Bayan Forster Amy'nin koluna girip vakit kaybetmeden büyük taş şöminenin ısıttığı salona yöneldi.

BAKİRENİN AŞIĞI | 555

"Bir bardak biraya ne dersiniz?" diye sordu Bayan Forster.

"Teşekkür ederim," dedi Amy .

Bayan Forster, Amy'yi şöminenin önüne çektiği sandalyeye oturtup uşağına bira ve bardak getirmesini söyledi. O esnada Lizzie Oddingsell de içeri girip Amy'nin yanına oturdu.

"Harika, işte yine bir aradayız!" Bayan Forster, Amy'nin ne kadar zor durumda olduğunun farkındaydı. Amy sarayda neler olup bittiğini sorunca ne diyeceğini şaşırıldı. Nitekim zavallı kadının kocasıyla Kraliçe arasındaki münasebetsiz ilişkinin boyutlarının her gün biraz daha çirkin bir hal aldığından başka haber yoktu. Bütün ülke Robert'in iyiden iyiye kral gibi hareket

etmeye başladığı söylentileriyle çalkalanıyor, Elizabeth ise söylenenlere bakılırsa gün boyu dikkatini Sör Robert'tan başkasına veremiyordu.

"Havalar neyse ki iyi gidiyor..." Bayan Forster ne diyeceğini bilmiyordu.

"Aslında evet, mevsime göre oldukça sıcak," diye katıldı Lizzie de. "Ama tarlalardaki mahsul gayet iyi görünüyor."

"Ah, öyle mi? Doğrusu hiç farkında değilim," dedi Bayan Forster çabucak, zengin bir çiftlik sahibinin eşi olduğunu vurgulamak ister gibiydi. "Biliyorsunuz, ziraattan pek anlamam."

"Hasat bu yıl iyi geçeceğe benziyor," diye yorum yaptı Amy. "Sanırım hepimiz ekmeğe gark olacağız."

"Aslında evet."

Bayan Forster nihayet Amy'nin ağzını açıp birkaç kelime etmesine memnun oldu. Neyse ki elinde bira ve bardaklarla içeri uşağın girmesi sessizliği böldü. "Bayan Owen da bizimle kalıyor. Kendisi Bay William Owen'm annesi. Sanırım

556 | Philippa Gregory

kocanız..." Bayan Forster cümlesini tamamlayıp tamamlama-mamakta kararsız kaldı. "Sanırım Bay William Owen sarayda yakinen tanınıyordur," dedi beceriksizce. "Belki siz de tanıyorsunuzdur, Leydi Dudley?"

"Kocam kendisini iyi tanır," dedi Amy, hiç utanıp sıkılmadan. "Üstelik kendisinden hep övgüyle söz eder."

"İşte şimdi de annesi misafirimiz olarak bizi onurlandırıyor," dedi Bayan Forster, lafı toparlayarak. "Akşam yemeğinde siz de tanışırsınız, Bay Forster da yemeğe yetişmeye çalışacak. Sabah erkenden birkaç komşumuzu ziyaret etmeye gitti. Bana da sizinle yakından ilgilenmemi istediğini sıkı sıkı tembihledi."

"Ne kadar nazıksınız," dedi Amy kibarca. "Sanırım biraz dinlensem iyi olacak."

"Elbette Leydi Dudley." Bayan Forster ayaklandı. "Odanız hemen salonun üstünde. Yola bakıyor."

Amy duraksadı, o güne dek hep koridorun sonundaki en iyi konuk odasında kalıyordu.

"Gelin, size odanızı göstereyim," dedi Bayan Forster ve geniş bir koridordan geçirdi Amy'yi, süt ve tereyağların tutulduğu kilerden geçtiler ve yuvarlak, taş bir merdivene vardılar.

"Burası sizin, hemen yanındaki de Bayan Oddingsell'in odası," diye iki ahşap kapılı odayı işaret etti.

"Elli yıl öncesine kadar buranın bir manastır olarak kullanılıyor olması çok garip," dedi Amy, tahta destek direklerini işaret ederek, üstünde küçük bir melek figürü vardı, koyu renk ahşaptan oyulmuştu ama dokunulmaktan parlıyordu. "Kim bilir, belki de bu küçük melek zamanında birilerine dua etmesi için yardım etmişti."

"Tanrı'ya şükürler olsun, Papa'nın safsatalarından kurtulduk nihayet," dedi Bayan Forster ateşli ateşli.

BAKİRENİN AŞIĞI | 557

"Amin." Arkalarından yetişen Lizzie araya girdi. Amy ise tepki vermeksizin küçük melek figürünün yanağına dokundu, sonra da odasının ağır ahşap kapısını açtı.

Bayan Forster ve Lizzie Oddingsell, Amy içeri girip kapı- • yi ardından kapatana dek koridorda sessizce bekledi.

"Çok solgun görünüyor, yoksa hasta mı?" diye öğrenmek istedi Bayan Forster.

İkili Lizzie Oddingsell'e tahsis edilen odaya girene dek Lizzie sesini çıkarmadı. "Çok yorgun. Ve maalesef neredeyse hiçbir şey yemiyor. Göğsünde bir ağrıdan bahsedip duruyor ama doktora gitmesini önerince de sadece kalp ağrısı çektiğini söyleyip kestirip atıyor. Kısacası Leydi Dudley çok "zor günler geçiriyor."

"Göğsünde bir yumru varmış diye duymuştum." "Her an acı çektiğini biliyorum ama herhangi bir ilerleme yok. Sizin duyduğunuz da tıpkı diğerleri gibi bir başka Londra dedikodusu."

Bayan Forster dudaklarını ısırıp başını önüne eğerek her gün biraz daha artan ve çirkinleşen dedikoduları düşündü. "Tanrı onu korusun," dedi. "Kocamı Amy'nin burada kalması için ikna etmek için akla karayı seçtim. Ben yeryüzündeki tüm erkekler arasında onun Amy'nin haline acıyacağını sanırken kocam tam aksi tepki verdi, karısını ağırladığımız için Sör Robert'in şimşeklerini üzerine çekeceğimizi, bunun da hayatımıza bile mal olabileceğini savundu durdu, ne de olsa Sör Robert milletin konuştuğu gibi her an bir çıkış ya-pabilirmiş."

"Etraf ne diyor?" diye lafı uzattı Lizzie. "Sizce Şör Robert daha ne kadar ileri gidip saray basamaklarında yükselebilir?"

"Kendisinin Kraliçe'yle evlenip kral koltuğuna oturacağı konuşuluyor," dedi Bayan Forster gayet sıradan. "Hatta çok-

558 | Philippa Gregory

tan nikâhlarının kıyıldığı, Noel kutlamalarında da halka ilan edecekleri söyleniyor. Eğer söylenenler doğru çıkarsa zavallı Amy unutulup gidecek."

"Evet ama nerede unutulup gidecek?" dedi Lizzie hesap sorarcasına. "Kardeşim bir daha asla Amy'yi evine sokmaz, oysa bütün bir yılı Stanfield'da geçirmesine de imkân yok. Orası Leydi Dudley'nin yaşaması için fazla küçük, üstelik artık onların bile Amy'yi görmek isteyeceğinden emin değilim. Eğer ailesi de reddederse bu zavallı kadın kime sığınır? Nasıl başının çaresine bakar?"

"Tüm bunlara dayanabilecek gibi görünmüyor," dedi Bayan Forster da dümdüz bir sesle. "Belki de Lordu'nun bir çözüm getirmesini istemekte fayda var. Eve doktor mu ça-ğırarak acaba?"

"Evet," dedi Lizzie. "Çok iyi olur. Çektiği acılar yüzünden hastalandığına hiç şüphem yok; ama belki bir doktor muayene ederse en azından vereceği ilaçla biraz rahatlayıp yemek yemeye, uyumaya başlar. Tabii mütemadiyen gözyaşı dökmeyi bırakması da önemli!"

"Ağlıyor mu?"

Lizzie'nin sesi titremeye başladı. "Gündüzleri gözyaşlarını içine akıtmayı öğrendi ama geceleri odasından gelen seslere kulak verirsiniz ağladığını siz de duyarsınız. Uykusunda bile hıçkırıklara boğuluyor. Sabahlara kadar Sör Robert için gözyaşı döküyor. Uykusunda ismini sayıklayıp onu tekrar tekrar yanına çağırıyor. Sürekli ona sesleniyor, 'Lordum?' diye."

Cecil ve Elizabeth, Kraliçe'nin nedimleri eşliğinde Windsor'daki gül bahçesinde oturuyordu. Robert Dudley, yanına kattığı İspanya elçisiyle çıkageldi.

BAKİRENİN AŞIĞI | 559

Elizabeth gülümseyip öpmesi için elini de Quadra'ya uzattı. "Bu ziyaretinizi neye borçluyuz, de Quadra?" diye sordu. "Sör Robert'la işimizi hallettiğimize göre ziyaretimin bundan sonrası sizinle hoşça vakit geçirmeye ayrılmış olacak," dedi adam güçlü bir aksanla.

Elizabeth kalem çekilmiş kaşlarını çattı. "İş mi, ne işi, Sör Robert?"

Robert önemsiz bir şeyden bahseder gibi başını salladı. "Hepsi halloldu. Ben de tam bu akşam bir tenis turnuvası düzenleneceğinden bahsediyordum, kendisi kalıp seyretmekten keyif duyacağını söyledi."

"Büyütülecek bir şey değil, de Quadra, sıradan küçük bir turnuva olacak." Elizabeth, Cecil'le göz göze gelmeye cesaret edemiyordu. "Saray eşrafının genç erkekleri kendi aralarında takımlara ayrılmış: Kraliçe'nin adamları ve çingenelerin adamları." Takımların adını duyunca bahçede bulunan nedimelerden kahkahalar yükseldi.

İspanya büyükelçisi ise gülümsemekle yetindi, bir yüzden diğerine bakıyordu. "Peki çingeneler kim?" diye sordu. "Aslında bu Sör Robert'a yapılan bir küstahlık," dedi Kraliçe. "Kendisine çingene lakabını taktılar."

"Ama kimse yüzüme söyleyemiyor," dedi Robert. "Bu bir hakaret mi?" diye sordu resmi İspanyol. "Aslında hakaretten ziyade bir jest," dedi Robert. "Herkesin tenimin rengine özendiğini söyleyemem, bir İngiliz için fazla esmer olduğumu düşünüyorlar."

Elizabeth'in bir anda şehveti kabarcıca kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Elizabeth'in derin nefes.'alışı kimsenin gözünden kaçmadığı gibi Robert'ın çapkın gülümseyişi de dikkat çekti. "Ama neyse ki esmer tenimi ve koyu kara gözlerimi beğenenler de var," dedi Robert.

560 | Philippa Gregory

"Şu an turnuva için hazırlanıyor olmalılar." Elizabeth baygın bakışlarını Robert'ın baştan çıkarıcı dudaklarından alıyordu.

"Gidip neler olup bittiğine bakmak ister misiniz?" Cecil için araya girme zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Önden giden Cecil, İspanya elçisine yol gösterirken geride kalan Robert da girmesi için kolunu Elizabeth'e uzattı.

"Transa geçmiş gibisin," dedi Robert, Kraliçe'ye çaktırmadan.

"Evet, öyle," dedi Elizabeth. "Ve sen nedenini gayet iyi biliyorsun."

"Elbette biliyorum."

Bir süre sessiz sedasız konuşmadan yürümeye devam ettiler. "Elçi ne istiyormuş?" diye sordu.

"Altınlarının tüccarlarımız tarafından Hollanda dışına çıkarılmasından yakınıyor," dedi Dudley de. "Paralarının ülke dışına çıkartılması yasal değilmiş."

"Orasını ben de biliyorum," dedi Kraliçe. "Bilmediğim bunu kimin yaptığı."

Robert, Elizabeth'in yalanını duymazdan geldi. "Meraklı bir denetçi dört gemiden birini tetkik etmiş ve kargo raporunun düzmece olduğunu fark etmiş. Altınlara el koyup gemiyi göndermişler, İspanya elçisi resmi şikâyetle bulunmak istiyormuş."

"Danışma meclisi toplanmadan mı?" diye sordu Elizabeth telaşlanarak. "Gemilerle altın getirdiğimizi öğrenirlerse, yeni para basacağımızı anlayıp eski paraları ellerinden çıkarmaya başlarlar. Cecil'le bu meseleyi konuşmalıyım, bu sırrı saklamamızın bir yolu olmalı." Elizabeth, Cecil'i yakalamak için tam hızlanmıştı ki, kendisine Robert'ın eli engel öldü.

BAKİRENİN AŞIĞI | 561

"Hayır, elbette elçinin danışma meclisine katılmasına izin vermeyeceğiz," dedi Robert, kararlı bir tavırla. "Bu sırrı gizli tutmalıyız."

"Cecil ve benimle görüşebilmesi için elçiye bir randevu verdin mi?"

"Ben o meseleyi hallettim, randevuya gerek kalmadı," dedi Robert dümdüz bir sesle.

Elizabeth patikada durakladı, güneş ensesine vuruyordu. "Ne yaptım dedin?"

"Meseleyi ben" hallettim," diye tekrar etti Robert. "Bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyip kaçakçılığın büyük bir suç olduğunun altını çizdim. Ayrıca böyle bir şeyin tekrar olmayacağına dair söz verip bu konuyla bizzat ilgileneceğime söz verdim. Söylediklerimin en azından yarısına inandı, İspanya İmparatoru'na raporunu vakit kaybetmeden gönderecektir. Neticede herkes mutlu."

Sırtına vuran yakıcı güneşe rağmen Elizabeth ansızın baştan ayağa buz kestiğini hissetti.

"Robert, elçi neye istinaden seninle görüştü?"

Robert anlamazdan geliyordu. "Sana anlattım."

"De Quadra neden seninle görüştü? Bir şikâyeti varsa Cecil'le paylaşması gerekirdi. Ya da doğrudan bana gelmeliydi. Ya da ne bileyim, meclis toplantısına katılmayı talep edebilirdi!"

Robert usulca kolunu Kraliçe'nin beline doladı, arkalarından kim baksa ikilinin bu samimiyetini görebilirdi. "Elçiyle ben görüştüm çünkü omuzlarında taşıdığın bu ağır yü- • kü seninle paylaşmak istiyorum, sevgilim. Ayrıca ülke yönetimiyle ilgili en az sen veya Cecil kadar bilgi sahibiyim. Hatta doğruyu söylemek gerekirse belki sizden bile daha Çok şey biliyorum. Ben bu işi yapmak için doğmuşum, en

562 | Philippa Gregory

az senin kadar, en az Cecil kadar, hatta belki de daha fazla. Hem elçinin şikâyeti Thomas Gresham'la ilgiliydi, o da artık doğrudan bana rapor ediyor. Bu senin olduğu kadar benim de işim. Senin paran benim de param, aşkım! Her şeyi birlikte yapmayacak mıydık?"

Elizabeth, Robert'ın dokunuşlarına karşı koyamasa da her zaman olduğunun aksine bu kez kendinden geçmedi. "De Quadra'nın bizzat benle görüşmesi gerekirdi," diye belirtti.

"Ama neden?" diye bastırdı Robert. "En geç bu yıl sonunda kocan-olduğumun ilan edileceğini bilmediğini mi sanıyorsun? Ya diğerleri? Herkes nişanlandığımızın ve açıklamak için doğru zamanı kolladığımızın farkında. Elçi de açıklamayı beklemeden sanki kocanmışım gibi benimle görüştü, ne var bunda?"

"Bu konuyu benimle ya da Cecil'le konuşması gerekirdi." Elizabeth ısrarcı davranıyordu. Tırnak etlerini hırsla yolmaya ve geri itmeye başlamıştı bile.

Dudley, Kraliçe'nin elini tuttu. "Elbette," dedi. "Eğer benim senin adına halledemeyeceğim bir mesele olursa seninle görüşürler."

"Peki bu ne zaman olacak?" diye yapıştırdı Elizabeth.

Robert kendinden çok emin görünüyordu. "Aslında biliyor musun, senin ya da Cecil'in benden daha iyi halledebileceği tek bir mesele bile olduğunu sanmıyorum," diye onayladı.

Cecil tenis turnuvasında Elizabeth'in hemen yanına oturmasına rağmen ikisi de turnuvayla ilgilenmiyordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 503

"De Çjuadra'yla görüşmesinin tek nedeni benim yükümü hafifletmek," diye hızlı konuşarak fısıldadı Elizabeth, Çe-cil'e.

"Bunu yapmaya hakkı olmadığı gibi otoritesi de yok, siz vermediğiniz müddetçe de olamaz," dedi Cecil istifini bozmadan.

"Ah, Cecil, artık herkesin nişanlandığımızı bildiğini söylüyor. Anlattıklarına bakılırsa de Quadra da, Robert'ı kocam gibi görüp temsilcim kabul ediyormuş."

"Bu gidişe bir dur demeliyiz," dedi Cecil. "Bu... Bu suiistimalin önüne geçmelisiniz."

"O "beni suiistimal etmez, sadakatsizlikle suçlayamazsın onu," dedi Elizabeth hiddetlenerek.

"Ne yapıyorsa beni sevdiği için-yapıyor."

Evet, Robert gördüğüm en sadık vatan haini, aşkından Kraliçe'yi bile tahtından edecek kadar da âşık, diye düşündü Cecil kederli kederli. Dışındansa başka söyledi. "Majesteleri, sizin iyiliğinizi düşünüyor olsa bile sizi ne kadar etki altına aldığını İspanya elçisinin, imparatoruna rapor edeceğini bilmiyor musunuz? Ve tabi bu da sizin zayıflığınız olarak algılanacaktır. Tabii Katolik İngilizler'in dul bir adamla evlenmeyi planladığınızı öğreneceğindense bahsetmiyorum bile. Unutmayın siz kocası tarafından terkedilmiş ve zinadan ötürü ceza yemiş bir kraliçenin kızısınız."

Hiç kimse Elizabeth'in annesi hakkında bu şekilde konuşmaya cüret edemezdi, Cecil hariç. Elizabeth şaşkınlıktan donup kaldı adeta. "Benden özür dilemelisin, Cecil." Sesi buz gibi çıkıyordu.

(, Cecil'in korkup susmaya niyeti yoktu. "Sizin itibarınızın zerre kadar lekelenmemesi gerekiyor," dedi, hiç ödün vermeden. "Çünkü ruhu şad olsun, anneniz hayatını kaybetti-

564 | Philippa Gregory

ğinde maalesef onuru ayaklar altındaydı. Babanız annenizle evlenmek için çok iyi bir kadını bırakmış, sonra da suçu şehvetli büyücünün teki olmasına bağlamıştı. Sizin de aynı kaderi paylaşmanıza göz yumamam."

"Sözlerine dikkat et, Cecil," dedi Kraliçe soğuk soğuk. "Çok ileri gidiyorsun."

"Bence siz de dikkat etseniz iyi olur, Majesteleri." Cecil koltuğunda kıpırdandı. "De Quadra'ya yarın sabah ikimizin de hazır bulunacağı bir toplantıda şikâyetini resmen dile getirmesi gerektiğini söyleyin lütfen. Sör Robert kraliyet işlerini başına:buyruk halledemez."

Elizabeth mahcup bir ifadeyle başını kaldırıp gözlerini Cecil'e dikti. "Bunu yapamam," dedi. "Efendim?"

"Sör Robert'ı küçük düşüremem. Bu mesele kapanmış, zaten bizim söyleyeceklerimiz haricinde bir şey de söylemiş değil. Üstüne gitmeyeceğiz."

"O halde Sör Robert artık Kraliçe'nin eşi olma sıfatıyla kraliyet vekili, öyle mi? Gücünüzü kendisiyle paylaşmak sizi rahatsız etmiyorsa..."

Elizabeth cevap vermeyince Cecil Kraliçe'nin huzurundan ayrılmak üzere reverans yaptı. "Turnuvanın benim için tadı kaçtı. Sanırım çingenelerin adamlarının kazanan taraf olacağı kesin."

fa

Anthony Forster kolunun altına sıkıştırdığı bir tomar aşk şiiriyle eve döndüğünde gayet neşeli olmasına rağmen, kendisini kapıda karşılayan karısının evde sorun olduğunu söylemesiyle bütün tadı kaçtı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 565

"Leydi Dudley burada ve çok hasta," dedi Bayan Forster telaşla. "Sabah sen çıktuktan hemen sonra geldiler ve geldiğinden beri yataktan çıkmadı. Ağzına bir lokma bir şey koymadı, su bile içmiyor. Mütemadiyen göğsündeki bir ağrıdan bahsediyor, kalp kırıklığı olduğunu söylüyor ama ben göğsünde bir yumru olduğundan şüpheleniyorum. Kimseyi de yanına almıyor, Anthony."

"İzin ver de önce eve gireyim, karıcığım." Bay Forster karısının kenara çekilmesiyle nihayet kapıdan adım atabildi. "Bir bardak soğuk biraya hayır demem doğrusu, bu sıcakta at üstünde saatler geçirmek akıllı işi değilmiş."

"Affedersin." Bayan Forster hemen kocasına bira doldurup koltuğun köşesine ilişti. Bir dikişte birasını içen Anthony Forster biraz daha kendine gelmiş gibiydi.

"Böyle daha iyi," dedi Bay Forster. "Akşam yemeği hazır mı?"

"Elbette hazır," dedi Bayan Forster hürmetle. "Yemeğe oturmak için biz de seni bekliyorduk."

Bayan Forster kocası birasını yudumlayıp kendine geldikten sonra sorana dek Amy'den bahsetmemeye karar verdi.

"Evet, şimdi seni dinliyorum. Neler oluyor?"

"Konu Leydi Dudley," dedi Bayan Forster. "Çok hasta, yaşamak istemiyor gibi bir hali var."

"Neden doktor çağırmayı denemiyoruz? Mesela Doktor Bayly'i."

Bayan Forster başını sallayarak kocasını onayladı. "Hemen doktoru alıp getirmesi için birini göndereceğim.""

Anthony Forster koltuğundan kalktı. "Yemekten önce ellerimi yıkasam iyi olur." Durakladı. "Amy müsait mi? Odasına çıkayım mı? Yoksa yemek için o mu aşağı iner?"

566 | Philippa Gregory

"Hayır, yemeğe ineceğini sanmıyorum."

Anthony kafa salladı. "Onu evimizde barındırmamız umarım başımıza iş açmaz. Uzun süre bu evde hasta yatağında öylece yatamayacağını bilsen iyi olur."

"Sanırım hayattan artık hiç zevk almıyor," dedi Bayan Forster, yüzünü ekşiterek.

"Ne kötü," diye kısa bir yorum yaptı Anthony. "Ama hasta olsun ya da olmasın onunla aynı çatı altında bir aydan frxzla yaşayamam."

"Sör Robert karısını konuk etmene yasak mı getirdi?"

Bay Forster hayır anlamında kafa salladı. "Yasak getirmesine gerek yok," dedi. "Yağmur yağdığını ıslanarak anlamın gerekmez, öyle değil mi? Rüzgârın yönünü kestirebildiğime göre, bile bile neden fırtınaya tutulayım?"

"Hemen doktoru çağıracağım," dedi karısı. "Belki de sorun sadece bu sıcakta at üstünde uzun bir yol katetmiş olmasıdır."

Forsterlar'ın doktoru getirmek üzere görevlendirdikleri uşak kısa zamanda Oxford'a vardı. Kraliçe'nin Oxford'da fizik profesörü olarak çalışan doktoru Bay Bayly kapı telaşla çalındığında yemeğe oturmaya hazırlanıyordu. "Hemen geliyorum." Acil bir hasta olduğunu duyan doktor eline derhal şapka ve çantasını aldı. "Hastanız kim? Umarım Bay Forster değildir."

"Hayır, Abingdon'dan bir konuğumuz var," diyerek elindeki mektubu uzattı. "Leydi Dudley."

Doktor kapı eşiğinde donup kaldı. Tek kolunu geçirdiği pelerininin bir yanı kırık bir kol gibi aşağı sarkmış, öylece

BAKİRENİN AŞIGI | 567

duruyordu. "Leydi Dudley mi?" diye tekrar etti. "Sör Robert Dudley'nin karısı mı?" "Evet o," dedi hizmetli.

"Kraliçe'nin at terbiyecisinden söz ediyoruz öyle değil mi, bir karışıklık yok?" Doktor Bayly de herkes gibi dedikoduları duyanlardandı.

Doktor şapkasını çıkarıp çantasını yere bıraktı. "Maalesef gelemeyeceğim," dedi. Pelerininin üstünden çıkarıp yüksek sırtlı sandalyeye attı. "Daha doğrusu Loydi Dudley'yi mı -ayene etmeye cesaret edemem."

"Evde veba salgını yok, efendim," dedi hizmetli çocuk. "Sadece' tek bir hasta. Üstelik bildiğim kadarıyla Abingdon'da da benzer bir salgın söz konusu değil."

"Hayır, hayır." Doktor Bayly düşünceli görünüyordu. "Hayatta vebadan daha tehlikeli şeyler de var, evlat. Bu işe burnumu sokmasam en iyisi."

"Ama Leydi Dudley çok acı çekiyor," diye devam etti genç hizmetli çocuk. "Hizmetkârlardan biri odasından gelen aralıksız hıçkırıklara kulak misafiri olmuş. Bir an önce Tan-rı'nın canını alıp onu bu acıdan kurtarması için yakarıyor-muş."

"Üzgünüm, Leydi Dudley'yi muayene edemem," dedi doktor açık açık. "Görmek bile istemeyeceğim bir kadına şifa vermeye asla yeltenemem."

"Neden ama? Söz konusu hasta bir kadından söz ediyoruz, Bay Bayly."

"Çünkü eğer ölürse onu zehirlediğim düşünülebilir," dedi doktor dümdüz bir sesle. "Böyle bir töhmet altında bırakılmayı kim ister? Kaldı ki, yaşadığı bunalım yüzünden çoktan kendi kendini zehirlemiş, bünyesine zaten o maddeleri almış olabilir. Ve ben ona ne ilaç yazarsam yazayım, suç yi-

568 | Philippa Gregory

ne benim üstüme kalır. Eğer Leydi Dudley ölürse ben sorumlu tutulur ve hapishaneyi boylarım. Ya da eğer birisi onu zehirlemişse o zaman da onu kurtardığım için bana teşekkür etmezler herhalde."

Uşak umutsuzluğa kapılmıştı, Doktor Bayly ikna olacağa benzemiyordu. "Ama beni sizi alıp götürmem için gönderdiler. Şimdi ben Bayan Forster'a ne derim?"

Doktor babacan bir tavırla elini uşağın omzuna koydu. "Böyle bir meseleye burnumu sokmamın boyumu aşacağını söylediyimi iletirsin," dedi. "Daha önce başka bir hekimden yardım almış olabilir ve ben belki de benden daha yetkin bir meslektaşımın tedavisine karışmak istemem."

Uşağın kafası iyice karıştı, adamın söylediklerini anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Hiçbir şey anlamadım," dedi.

"Demek istediğim şu ki, eğer kocası onu zehirlediye bu meselenin uzağında durmayı tercih ederim," dedi doktor dobra dobra. "Üstelik Leydi Dudley'nin ölümcül bir hastalığı varsa onu iyileştirdiğim için Robert Dudley'nin bana minnettar kalacağını hiç sanmıyorum."

Elizabeth, Robert'ın kollarındaydı. Genç adam Kraliçe'nin omuzlarına ateşli öpücükler konduruyor, boynunu emiyordu. Elizabeth ne kadar karşı koymaya çalışsa da Robert'ın cazibesine kapılmasına engel olamıyordu.

"Şişşt, sessiz ol. Biri duyacak," dedi Elizabeth.

"Bağırarak gürültü çıkaran sensin, sevgilim."

"Bir fare kadar sessizim. Bağırduğım falan yok," diye karşı çıktı Kraliçe.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 569

"Şimdilik öyle. Birazdan bağıracağını ikimiz de biliyoruz," dedi Sör Robert ve Elizabeth bir daha kakhaha atınca eliyle ağzını kapattı.

"Sen delinin tekisin!"

"Beni deli eden sensin, Elizabeth," diye kabul etti Robert. "Ve kazanmayı da çok seviyorum. De Quadra'nın kaç parasını aldım, tahmin bile edemezsin."

"İspanya elçisiyle iddiaya mı girdin?"

"Kesinlikle emin olduğum bir iddiaydı."

"Ne kadar kazandın?"

"Beş yüz kuron," diye cevap verdi Robert. "Peki ne dediğimi biliyor musun?"

"Hayır, >.ne dedin?"

"İspanyol altınıyla ödeyebileceğini söyledim."

Elizabeth gülmeye çalışsa da Robert, Kraliçe'nin gözlerini yalayıp geçen endişeyi gördü. "Ah, Elizabeth, neden bu kadar kafana takıyorsun? Elçi, idare etmesi kolay bir adam. Ben onu, o da beni anlıyor. Aramızda şakalaşıyoruz, nitekim ikimiz de güldük geçtik. Ülke meselelerinin altından rahatlıkla kalkabilirim. Tanrı benim bu iş için yaratılmış olduğumu biliyor."

"Tanrı benim de kraliçe olmak için yaratıldığımı biliyor," diye yapıştırdı.

"Bunu kim inkâr edebilir ki?" dedi Robert. "Ama en önemlisi ben, seni sevmek, senin kocan ve kralın olmak için doğdum."

Elizabeth durakladı. "Robert, nişanlandığınızı açıklasak bile kral payesini almayacaksınız."

"Açıklasak bile mi?"

Elizabeth kıpkırmızı kesildi. "Demek istediğim, açıkladığınız zaman."

570 | Philippa Gregory

"Nişanlandığınızı açıklayınca hem senin kocan, hem de İngiltere Kralı olacağım," dedi Robert ifadesizce. "Sen bana nasıl hitap etmeyi düşünüyordun ki?"

Elizabeth düşünceli bir sessizliğe gömüldü ama hemen Robert'ı idare etme hamlesine geçti.

"Bak Robert," dedi yumuşak başlı bir şekilde. "Kral olmak istemen bile çok doğru değil. Philip bile kral olarak değil, kral vekili olarak biliniyordu."

"Philip'in başka unvanları zaten vardı," dedi. "Kendi topraklarının imparatoru olmak gibi mesela. İngiltere'de ne olduğunun Philip için bir önemi olduğunu hiç sanmıyorum. Zaten İngiltere'de zamanının ne kadarını geçiriyordu ki? Aklından geçen nedir sen tahtta otururken? Ben senden aşağıda oturup sen altın tabaktan yerken benim gümüş tabağa kanaat etmemi mi bekliyorsun? Tıpkı Philip ile Mary gibi... Beni başkalarının önünde küçük düşürmek mi istediğin? Hem de ömrüm boyunca her gün ama her gün!"

"Hayır," dedi Robert. "Öyle bir niyetim asla olamaz."

"O halde kraliyet tacını hak etmediğimi düşünüyor olmalısın. Yatağını paylaşmak için uygun bir eş ama tahtın için değil, öyle mi?"

"Hayır, Robert," dedi Elizabeth. "Elbette hayır. Aşkım, lütfen sözlerimi çarpıtma. Seni sevdiğimi, hatta hayatta senden başka hiç kimseyi sevmediğimi ve sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"O halde başladığımızın sonunu getirelim," dedi Robert. "Beni Amy'den boşa ve nişanımızı birlikte ilan edelim. Böylece kimseden sakınmamıza gerek kalmadan senin yanında can yoldaşın olabilirim. Ve tabi kral unvanını da alacağım!"

Elizabeth itiraz etmek üzereydi ki, Robert yeniden omzunu ve boynunu öpmeye koyuldu. Elizabeth de çaresiz

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 571

kalıp Robert'ın kollarında erimeye başladı. "Robert..."

"Aşkım," dedi Robert, "adına doyamıyorum, böyle giderse seni yemek zorunda kalacağım..."

"Robert..." Elizabeth derin derin nefes alıyordu. "Aşkım benim, tek aşkım."

Robert, Elizabeth'i incitmemeye özen göstererek kucağına alıp yatağa yatırdı. Robert, üstündekileri çıkarıp çırtlıplak ona yaklaşıırken Kraliçe de sırtüstü uzandı. Elizabeth gülümsedi,

sevgilisinin sevişirken her zaman taktığı kılıfı takıp üstüne çullanmasını bekledi. Ancak Robert'ın elinde kurdeleli kuzu derisi yoktu, istifini hiç bozmuyordu. Elizabeth de buna şaşırdı.

"Robert? Korunmayacak mıyız?"

Robert'ın dudak kıvrımlarına yerleşen karanlık ve baştan çıkarıcı bir gülümseyişti. Yatakta Elizabeth'e doğru emekledi, çıplak vücudunun her bir santimini Elizabeth'e bastırdı, baygın ıtırli kokusuyla, teninin sıcaklığıyla, göğsündeki yumuşak, kabarık kıllarıyla ve bedeninden yükselen erkekli-ğiyle her yanını kapladı.

"Ona artık ihtiyacımız kalmadı," dedi Robert. "Kraliyet Beşiğini dolduracak bir çocuk yapmak için işe koyulmakta fayda var, sevgilim..."

"Hayır!" dedi Elizabeth şok geçirerek. Robert'ın üstüne abanan çıplak bedenini ittirmeye çalışıyordu. "Karıkocaol-duğumuzu ilan etmeden olmaz."

"Olur," diye fısıldadı Robert kulağına. "Hissetmeye çalış, Elizabeth, bugüne dek asla tam olarak hissedemedin. Sen hiç Amy'nin aldığı hazzı alamadın. Oysa sen henüz tam olarak nasıl görüldüğünü bile bilmiyorsun. Amy'ye tattırdığım hazzın yarısını bile tatmadın daha."

Elizabeth, Amy'nin adını duyunca kıskançlık damarı kabardı ve anında elini aşağı uzatıp Robert'ın erkekliğini kav-

572 | Philippa Gregory

radı ve ıslak bedenine doğru çekti. Tek vücut oldukları anda ve Robert'ın çıplaklığını hissederken Elizabeth zevkle gözlerini yumdu. Robert ise yalnızca gülümsüyordu.

Ertesi sabah Kraliçe hasta olduğunu ve kimseyi görmek istemediğini haber verdi. Cecil kapısına geldiğindeyse söz konusu meselenin acil olması koşuluyla kısa bir süre görebileceğini belirtti.

"Korkarım ama öyle," dedi Cecil ciddi bir suratla. Cecil elindeki evrakı işaret ederken kapı muhafızları iki yana çekilip Cecü'in yolunu açtı.

"Muhafızlara Fransız mahkûmlann ülkelerine geri dönme-leriyle ilgili bir evrak imzalatmam gerektiğini söyledim." Cecil içeri girer girmez, bir yandan Kraliçe'yi selamladı, bir yandan da anlattı. "Sizi görmek için bir bahane uydurup derhal yanınıza gelmemi istediğinizi belirten notunuzu aldım."

"Evet," dedi Kraliçe.

"Konu Sör' Robert mı?"

"Evet."

"Çok saçma," dedi Cecil de cesaretlenip.

"Biliyorum, Cecil."

Kraliçe'nin sesindeki tekdüzelik Cecil'i tedirgin etmeye yetti. "Ne yaptı, neler oluyor, Majesteleri?"

"O... Benden bir talepte bulundu."

Cecil, Kraliçe'nin devamını getirmesi için sessizce bekliyordu.

Elizabeth'in gözü emektar ve itaatkâr yardımcısı Bayan Ashley'ye kaydı. "Kat, kapının önüne çıkıp içerisini dinleyen olup olmadığını kontrol eder misin?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 573

Kat Ashley tek kelime etmeden söyleneni yaparak odadan çıktı.

"Ne gibi bir talep?" "Yerine getiremeyeceğim bir talep." Cecil'in ağzını bıçak açmıyor, merakla lafın nereye gideceğini bekliyordu.

"Nişanlandığımızı ilan edip onu karısından boşamamı ve kendisine de kral unvanını vermemi istiyor." "Kral mı?"

Elizabeth, CeciHe, göz göze gelmek istemediği için başını eğdi.

"İspanya Kralı bile, İngiltere'nin kral vekili unvanıyla yetinmişti. ",

"Biliyorum, aynısını ona ben de söyledim. Ama direktmekten vazgeçmedi."

"Reddetmelisiniz, Majesteleri."

"Tanrım, bana yardım et, Robert'ı reddedemem! Yanlış davrandığımı düşünmesini istemiyorum. Deli gibi severken onu nasıl olur da reddederim?"

"Elizabeth bu büyük bir delilik ve maalesef size çok pahalıya mal olacak... Tacınızı kaybettiğinizi bir düşünsenize, bunca çaba, atlatılan bunca varta ve tam Edinburgh'da barışı ilan etmişken değer mi sizce? İngiltere bu yanlış adımı attığınız an sizi tahttan indirip yerinize kuzeninizi geçirir. Kim bilir ya da daha beteri! İşte o zaman artık sizi ben bile kurtaramam, eğer Robert'ı tahta oturtursanız, kendi kendinizi yakarsınız."

.."Bir çözüm yolu düşünmedin mi?" diye bilmek istedi Kraliçe. "Sen her zaman ne yapacağını bilirsin, Cecil... Tanrı aşkına, bana yardım etmek zorundasın. Ondan kurtulmam lazım ama Tanrı biliyor ya bunu kendi kendime yapamam."

574 | Philippa Gregory

Cecil, şüphe dolu bakışlarını Kraliçe'ye dikti. "Hepsi bu mu? Boşanmak ve kral unvanını almak istiyor öyle mi? Sizi incitmek ya da tehdit etmek gibi bir küstahlık yapmadı \ımarım? Biliyorsunuz aşk yaşıyor olsanız da sizi tehdit ettiyse vatana hıyanet etmiş demektir."

Elizabeth başını iki yana salladı. "Hayır, o bana karşı her zaman..." Elizabeth, Robert'ın onu ne denli mutlu ettiğini düşünürken dalıp gitti. "O bana karşı.... Ama ya ondan bir çocuğum olursa?"

Cecil duydukları karşısında adeta dehşete düştü. "Yoksa hamile misiniz?"

Kraliçe olumsuz anlamda kafa salladı. "Aslında hayır... Daha doğrusu ben de bilmiyorum."

"Ben önlem aldığınızı sanıyordum..."

"Dün geceye kadar öyleydi."

"Neden karşı çıkmadınız?"

"Denedim ama yapamadım!" diye bağırdı Elizabeth ansızın. "Cecil, sen beni dinlemiyor musun, sana defalarca anlattım. Ona karşı koyamıyorum. Onu âşığım ve kalbime söz geçirmekten acizim... Ya onunla evlenebilmem için bir yol bulmalı ya da taleplerinden kurtulabileceğim bir plan yapmalısın. Aksi takdirde ben ona 'hayır' diyemeyeceğim. Şimdi iyice anladın mı beni? Beni ona olan aşkımdan ve onun benden istediklerinden korumak zorundasın. Ben kendi kendimi koruyamaz haldeyim, bu durumda iş sana düşüyor, Cecil! Lütfen bana yardım et ve beni ondan kurtar."

"Sürgüne gönderelim!"

"Hayır, olmaz. Bu meseleyi öyle ustaca halletmelisin ki, onun aleyhinde tek bir kelime dahi sarf etmediğimi düşün meli."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 575

Cecil uzun bir süre kafa yormak için sessizliğe bürün-dükten sonra, görüşmek için fazla zamanlan olmadığını hatırladı. Sırf Kraliçe'nin aptallığı yüzünden, Kraliçe ve başdanışmanı saklı gizli zamanlarda, parça buçuk görüşmek zorunda kalıyordu. "Aslında bir çözüm yolu var. Ama oldukça karanlık bir yol."

"Peki ona yerinin neresi olduğunu gösterebilecek mi?" diye öğrenmek istedi Elizabeth.

"Kuşkusuz yeri benim yanımda değil."

"Haddini bildirmekle kalmayıp yaşamanın derdine düşecek, onu yerle bir edeceğiz."

Elizabeth galeyana geldi. "O hiçbir şeyden korkmaz ki," diye parladı. "Hem tüm ailesi yerle bir olduğunda bile dert etmemiştir."

"Kolay kolay pes etmeyen bir adam olduğunu ben de biliyorum," dedi Cecil yakıcı bir tonlamayla. "Ama bu kez öyle derinden sarsılacak ki, tahtın adını ağzına almak bile aklının ucundan geçemeyecek."

"Ve bu fitili ateşleyen ben olduğumu asla bilmeyecek," diye fısıldadı Elizabeth. "Hatta şüphelenmeyecek bile, öyle; değil mi?"

"Hayır, asla bilmeyecek."

Elizabeth durakladı. "Planının suya düşmeyeceğinden emin misin?"

"Hiç sanmıyorum." Cecil tereddüt etti. "Zaten planım masum bir insanın cinayete kurban gitmesi üstüne kurulu."

"Sadece bir kişi mi?"

Başıyla onayladı Kraliçe'nin danışmanı. "Evet sadece bir."

"Sevdiklerimden biri değil. Öyle değil mi?" "Hayır, değil."

576 | Philippa Gregory

Elizabeth hiç düşünmeksizin devam etti. "Durma o zaman, hemen bitir işini."

Cecil gülümseyerek karşılık verdi. Ne zaman Elizabeth'in tanıdığı en zayıf kadın olduğunu düşünse genç kadın en dişli ve güçlü kraliçe olarak karşısına dikiliveriyordu.

"Robert'a ait özel bir eşyaya ihtiyacım var," dedi Cecil. "Sizde Robert'a ait herhangi özel bir eşya var mı?"

Elizabeth hayır demeye yeltense de Cecil bu yanıtı tatmin olmadı.

"Emin misiniz?"

Elizabeth usul usul elbisesinin altında kalan altın madalyonunu çıkarıp ucunda asılı duran Robert'ın alyansını Cecil'e uzattı. Muhtemelen nişan törenleri esnasında Eliza-beth'e hediye

etmişti. "Robert'ın kendi yüzüğü," diye fısıldadı Elizabeth. "Nişanımızda benim parmağıma takmıştı."

Cecil duraksadı. "Bunu bana size yanlış yaptığı için mi vereceksiniz? Size aşkının nişanesi olarak verdiği yüzüğü. Robert'ın alyansını?"

"Evet," diyerek kestirip attı Elizabeth. "Ben ya da o, ne farkeder." Yavaşça yüzüğü boynundaki zincirden çıkardı, yüzük eline düştü, Elizabeth yüzüğü kutsal bir emanetmiş gibi öptü ve sonra istemeye istemeye Cecil'e verdi.

"Ama yüzüğü daha sonra almam gerekecek," dedi Elizabeth.

Cecil başıyla onayladı.

"Ayrıca yüzüğü senin elinde kesinlikle görmemeli," diye ekledi. "Benim verdiğimi anında anlar yoksa"

Cecil tekrar başını sallayarak Kraliçe'yi onayladı. "Bu işi ne zaman bitireceksin?" diye sordu Elizabeth. "Derhal harekete geçeceğimden şüpheniz olmasın," dedi Cecil.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 577

"Lütfen doğum gününe denk gelmesin," diye belirtti Elizabeth. "En azından doğum günümü Robert'la birlikte geçirmeme izin ver. Eminim, benim için sürprizler hazırlamıştır, hevesimin kursağımda kalmasını sen de istemezsin, öyle değil mi Cecil?" Elizabeth küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. "Doğum gününüzün ertesi gününe ne dersiniz?" dedi Cecil.

"Pazar günü mü?"

Cecil kafa salladı. "Evet ama bir daha hamile kalma riskini göze almamalısınız."

"Tamam, ben bir bahane bulacağım." "Aslında bu plan dahilinde sizin de yardımınıza ihtiyacım olacaktı," diye anlattı Cecil.

"Robert beni çok iyi tanıyor, en ufak bir hareketimde şüphesini çekebilirim."

"Robert'a karşı bir rol yapmanızı istemeyeceğim. Başkalarına karşı takınmanız gereken bir tavır olacak. Çok hızlı hareket etmeniz gerekecek,-tıpkı bir tavşan gibi. Ne yapmanız gerektiğini bilahare anlatacağım."

Elizabeth, Cecil'in ellerine yapışıp sıkıca tuttu. "Ama Robert zarar görmeyecek, bana söz verir misin?"

"Bazı gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor," dedi Cecil. "Sizin istediğiniz de bu değil mi?" "Evet tam olarak da bu, Cecil."

Keşke o alçak vatan hainini kendi ellerimle boğup bu meseleyi kökten halledebilseydim! Cecil, Kraliçe'yi saygıyla selamlayarak odadan dışarı çıktı. Kapının önünde bekleyen , Kat Ashley ile Cecil'in kısa göz göze geliş anında, aslında her ikisinin de aklından aynı şey geçiyordu. Genç Kraliçe, daha saltanatının ikinci yılında yine başına ne rhenem bir bela açtı?

578 | Philippa Gregory

Aslında İngiltere tahtına oturma hayallerinden sonsuza dek vazgeçecek olması Robert için ölümden bile ağır bir ceza olacak, diye düşündü Cecil. Dudley sülalesinin son kuşağı ve yeni bir namussuzluk örneği! Acaba doğacak nesiller bundan bir ders çıkarabilecek mi? Cecil, Kraliçe'nin atalarının portrelerinin asılı olduğu geniş koridordan geçerken kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Bir kadından asla iyi bir hükümdar olmaz. Bir kadın, Elizabeth gibi zeki bile olsa, yaradılışı itibarıyla koskoca bir ülkeyi yönetmekten her zaman aciz olacak. Sıradan bir kadın gibi muhakkak başında bir erkek olmasını isterken, gidip bula bula Dudley gibi çakalı bulması da cabası! Her neyse, Robert'ı yolumuzdan çekip önümüze bakabilir hale geldiğimizde Kraliçe de artık kendine İngiltere tahtına yakışır bir eş seçer belki.

4*

Doktor Bayly'yi almaya gidip Cumnor'a eli boş dönen uşak, Bayan Forster'a doktorun gelemeyeceğini söylediğini anlatıyordu.

"Çok hasta olduğunu söylemedin mi? Leydi Dudley'nin ona ihtiyacı var."

Mahcubiyetini gizleyemeyen, gözleri kocaman açılmış uşak çareyi bakışlarını yere indirip başını sallamakta buldu. "Hepsini bir bir söyledim," dedi. "Doktorun gelmemesi hastanın kim olduğuyla ilgili."

Bayan Forster başını iki yana sallayıp hüsrana uğramış bir halde Bayan Oddingsell'in yanında aldı solğu.

"Aile doktorumuz, Amy'yi iyileştirememekten çekindiği için gelemeyeceğini söylemiş," dedi

Bayan Forster, gerçek-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 579

leri söyleyerek Lizzie'nin zaten bozuk olan moralini daha da bozmak istemedi.

Bayan Oddingsell bu yeni haberi duyunca bir an durakladı. "Hastanın kim olduğunu biliyor mu?"

"Evet."

"Ve kim olduğunu bildiği için gelmeyi reddetti, öyle değil mi?"

Bayan Forster önce duraksadı, sonra da "Evet," yanıtı verdi.

"Aman Tanrım, görünüşe bakılırsa Amy'nin artık bu ülkede gidebilecek bir yeri olmadığı gibi kendisini tedavi etmeyi göze alacak tek bir doktor bile yok," diye heyecanlandı inanamayarak.

"Amy ne yapacak? Ya ben onunla ne yapacağım?"

"Kocasıyla anlaşma yoluna gitmesinde fayda var," dedi Bayan Forster da. "Belki de en başından beri alttan alması, tartışmaması gerekiyordu. Sör Robert Dudley, bu topraklarda kimsenin karşısına almak istemeyeceği bir adam."

"Bayan Forster, siz de biliyorsunuz, bugüne dek kocasıyla sadece bir kez tartıştı. Tartışma da kocasının ihaneti ve kendisini boşama isteğinden çıktı. Amy'nin yerinde olsaydınız siz ne yapardınız? Hangi kadın böyle bir durum karşısında sinirlerine hâkim olabilir?"

"Eğer söz konusu adam Sör Robert Dudley ise, şüphesiz karısı da kendini düşünmek ve sağlama almak zorunda," dedi Bayan Forster dobra dobra. "Yoksa maalesef bu acınacak duruma düşer."

Amy iki gün dinlendikten sonra kendini toparlayıp elin-Şapkasıyla dolambaçlı merdivenlerden alt kata inip ora-

580 | Philippa Gregory

dan da geniş antreye ve büyük avluya çıktı, şapkasını elinde sallıyordu. Kaldırım taşlı avluda yürüdü, şapkasını kafasına takıp kurdelesini de çenesinin altında bağladı. Aylardan eylül olmasına rağmen hava hâlâ çok sıcaktı. Amy evin ön kısmındaki gür ağaçlar ekilmiş patikaya yöneldi. Rahipler okumak için ya da sessiz dualarını ederken bazen bu yolda yürüyüşe çıkardı, Amy de biçilmemiş otların arasında rahiplerin daireler çizerek dolaştığı yerlerin izini sürüyordu. Muhakkak rahipler Amy'nin göğüs germek zorunda kaldığı çilelerden daha büyüklerini çekmişti. Ama en nihayetinde ruhlarını huzura kavuşturup fani dünyanın sıkıntılarından arınabilmişlerdi. Örneğin Amy gibi evine asla geri dönmeyecek bir koca ve asla gelmeyeceği için nasıl yaşayacağını bile bilmeyen bir kadın rahiplerin kulağına belki de komik geliyordu. Ama onlar çok kutsal insanlar, dedi Amy kendi kendine. Üstelik onları bileyip bugüne getiren onlarca tecrübe geçmiştir başlarından. Oysa ben ne kutsalım, ne de tecrübeli. Üstelik aksine bana kalırsa ben aptal günahkârın tekiyim! Korkarım Tanrı da Robert gibi beni çoktan unuttu, yoksa burada acılar içinde kıvranırsın yapayalnız olmazdım...

Amy, derin bir nefes alıp yanaklarından süzülen gözyaşlarını eldivenli elinin tersiyle sildi. Ağlayıp sızlamanın ne faydası var? diye sersefil vaziyette kendi kendine fısıldadı.

Ağır ama kendinden emin adımlarla kiliseye çıkan patikadan geçip avlunun içinden kiliseye vardı.

Kilisenin kapısı kilitli olduğu için açamadı. Hayalkırıklı-ğıyla tam geri dönmeye niyetleniyordu ki, kilisenin arkasından çıkagelen biri kapıyı Amy için açtı.

"Teşekkür ederim." Amy şaşırdı.

"Leydi Amy Dudley?" diye sordu.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 581

"Evet!"

"Size kocanızdan bir mesaj getirdim."

Donup kalan Amy'nin yanaklarına ansızın al bastı. "Lordum da burada mı?"

"Hayır ama size bu mektubu gönderdi."

Amy mektubu aldıktan sonra gizemli adam, genç kadın mührü inceleyene dek bekledi. Sonra Amy garip bir şey sordu. "Bıçağınız var mı, bayım?"

"Anlamadım, ne için Leydi Dudley?"

"Mührü çıkarmak için, kırmadan açmak istiyorum."

Şüpheli adam ceketinin iç cebinden jilet kadar keskin bir "hançer çıkarıp Leydi Dudley'ye uzattı. "Dikkatli olun." * Amy keskin bıçağı parlak kurumuş mühürle kâğıdın arasına yerleştirdi ve mühür dikkatlice kâğıttan ayırdı. Mührü cebine koyan Amy, bıçağı sahibine uzattıktan sonra zarfı açmaya koyuldu. -

Amy mektubu okumaya başladığında elleri titriyordu. Usul usul, adeta her bir kelimeyi içine sindirmek istercesine dikkatle okuyordu. "Siz Lordum'un hizmetinde mi çalışıyorsunuz?"

"Evet, Sör Robert'm uşığıyım."

Amy mektubu adama geri uzatıp, "Benim okuma yazmam pek iyi değil, lütfen bir kez de siz okur musunuz? Yanlış anlamadıysam yarın öğlen beni görmeye gelecekmış ama evde yalnız olmamı istiyormuş. Evdeki herkesi gönderip onu yalnız başıma karşılamamı istemiş. Doğru mu anlamışım?" dedi.

Adam şaşkınlığını gizlemeye çalışmadan mektubu alıp çarçabuk okudu. "Evet," dedi. "Yarın öğlen sizi görmeye gelecek. Evin boş olmasını, sizin de kendisini odanızda beklemenizi istiyor."

582 | Philippa Gregory

"Sizi tanıyor muyum?" dedi Amy birden. "Yoksa işe yeni mi başladınız?"

"Uzun zamandır kocanızın hizmetindeyim," dedi adam da. "Oxford'daki işimi halletmek üzere bu tarafa geçtiğim için mektubu da size bırakmamı benden istedi. Ayrıca cevap yazmanıza gerek olmadığını da ekledi."

"Sör Robert sizi tanımadığım için bana bir ipucu gönderdi mi?" diye sordu Amy.

Adam belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verip, "Ben Johann Worth, Leydi Dudley. Eşiniz size bunu gönderdi," diyerek cebinden Robert'ın ayı sembolü alyansını çıkardı.

Amy heyecanla yüzüğü adamın elinden alıp hemen yüzük parmağına taktı, yüzük kendi alyansının üstüne tastamam oturdu ve Amy, parmağıyla Dudley sembolünü okşar-ken gülümsüyordu.

"Lordum'a, benden istediklerini harfiyen yerine getireceğimi söyleyin lütfen."

İspanya büyükelçisi de Quadra, Elizabeth'in doğumgünü kutlamasına katılabilmek için haftasonunu da Windsor Ka-lesi'nde geçirmeye karar verdi. Cuma akşamı düzenlenen okçuluk turnuvasını seyrederken Cecil ile İspanya elçisi karşı karşıya oturuyordu. Cecil'in düşünceli ve sıkıntılı yüz ifadesi de Quadra'nin dikkatinden kaçmadı. Elçi, Kraliçe'nin başdanışmanını İskoçya'dan döndüğünde bile bu halde görmemişti. Üstü başına da özen göstermeyen Cecil, Elizabeth'in doğumgünü arifesinde düzenlenen turnuvaya sanki gardırobunda eline geçen ilk şeyi üstüne geçirmiş gibi gelmişti.

BAKİRENİN AŞIĞI | 583

Turnuvaya mola verilir verilmez, de Quadra soluğu Cecil'in yanında aldı.

"Demek tüm bunlar Kraliçe'nin yarın kutlanacak doğumgünü için tertiplendi," diye gözlemledi İspanyol büyükelçi. "Sör Robert yarın Majesteleri'nin dünyanın en mutlu insanı olacağına yemin ediyor."

"Kraliçe adına ben de mutluyum ama doğrusu tüm bu seremonilerden pek de zevk aldığımı söyleyemem." Cecil şarabın etkisiyle çenesinin düştüğünü sonradan farkedecekti. "Ah, neden?"

"Size anlatacağım, bu yükü tek başıma taşımaya daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi Cecil, sessiz bir öfkeyle. "Yaptığım ve söylediğim her şey o ukala adamın onayından geçmek zorunda kalıyor."

"Sör Robert Dudley'den mi bahsediyorsunuz?" "Bu kadarı artık-yeter," dedi Cecil. "Daha önce bir kere istifa ettim, İskoçya meselesinde Kraliçe görüşlerime karşı çıkınca... Neden tekrar yapmayayım? Güzel bir evim ve beni bekleyen mutlu bir ailem var. Ben işten güçten başımı kaldırıp aileme bile vakit ayıramazken tüm hizmetlerim karşılığında aldığım teşekkür utanç verici olmaktan öteye gidemiyor."

"Ciddi değilsiniz, değil mi?" dedi İspanyol adam. "Gerçekten istifade edecek olamazsınız."

"Bilge denizciler fırtına kokusu alırsa hiç düşünmeden kıyıya yanaşır," dedi Cecil. "Dudley'nin tahta geçeceği gün ben de Burghley'deki evimin bahçesine çekilip Londra'ya da bir daha asla adım atmayacağım. Tabii ben iştifamı verir vermez Dudley beni tutuklatıp Kule'ye hapsedmezse."

Cecil'in öfkesi de Quadra'yi ürküttü. "Sör William, sizi daha önce hiç böyle sinirli görmemiştim!"

584 | Philippa Gregory

"Çünkü daha önce hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum," dedi Cecil de açıksözlü bir şekilde. "Size söyledim, o adam sadece Kraliçe'nin değil, İngiltere'nin de sonunu hazırlayacak."

"Kraliçe'nin, Sör Robert'la evlenebileceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu de Quadra, bir skandal varmış gibi.

"Maalesef düşünüyorum, de Quadra. Kraliçe'nin akli başından gitti, ondan başka hiçbir şey düşünemez oldu. Çok yakında evlenirlerse hiç şaşırmam."

"Ama ya karısına ne olacak? Leydi Dudley'ye?"

"Sör Robert'ın yolunda durmaya devam ederse çok uzun yaşayacağını sanmam, sizce de Öyle değil mi?" diye sordu Cecil acı bir gerçeği açıklar gibi. "Neticede o da bir Dudley ve tam da babasının oğlu."

"Bu korkunç bir şey!" De Quadra'nın sesi bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu.

"Karısını zehirlenme niyetinde olduğuna bahse girerim. Yoksa neden Leydi Dudley'nin hasta olduğu söylentisini çıkarsın? Ayrıca da benim duyduğuma göre kadın sağlığı gayet iyiymiş ama yemeklerini bir başkasına tattırmadan ağzına lokma dahi almıyormuş. Buna ne dersiniz? Karısı bile kocasının kendisini zehirlenmesinden şüpheleniyor."

"Eminim İngiltere, Sör Robert'ı kraliyet koltuğuna layık görmeyecektir. Özellikle de karısı bir faili meçhule kurban giderse."

"Ona tüm bunları bir kez de siz anlatır mısınız?" diye ısrar etti Cecil. "Artık benim Sör Robert hakkında söylediklerime kulak asmıyor. Sadece ben de değil, Kat Ashley de defalarca alıp karşısına konuştu ama nafile. Belki sizin gibi saygın bir devlet adamının ağzından duyarsa..."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 585

"Buna cüret edebileceğimi hiç sanmıyorum, Sör William," diye kekeleydi de Quadra. "Üstelik ben Majesteleri'nin emrinde çalışan biri de değilim."

"Ama İspanya Kralı'na vekalet ediyorsunuz," diye bastırdı Cecil. "Tanrı aşkına, konuşun onunla! Aksi takdirde tahta bir Dudley geçecek ve İngiltere'nin bekası tehlikeye girecek."

• De Quadra tecrübeli bir büyükelçiydi. Ama tüm tecrübesine rağmen bunca senedir kendisinden hiç böyle zorlu bir görevi yerine getirmesi beklenmemiştir. Yirmi yedi yaşında ve akıllı bir karış havada İngiliz Kraliçesi'ne, üstelik de doğumgünü sabahı, başdanışmanın ne kadar gergin olduğunu, kendisinin de yasak aşkına bir nokta koymazsa tahttan indirilmesinden endişe ettiğini söyleyecekti.

Doğumgünü kutlamaları sabahın erken saatinde düzenlenen av partisiyle başladı. Sör Robert partiye katılacak tüm avcılarının Tudor renkleri olan yeşil ve gri kostümler giymesini sağlarken saray eşrafına da beyaz, altın ya da gümüş rengi giyinmelerini tembihledi. Elizabeth'in yeni iğdiş edilmiş büyük beyaz atı, Dudley'nin, Kraliçe'ye doğumgünü dolayısıyla hediye ettiği İspanyol derisi eyer ve dizginlerle donatılmıştı.

İspanya büyükelçisi, Kraliçe ve âşığı önden giderken özellikle arkada kaldı. Avlanma sona erince kutlama için avların başında şarap içtiler ve ardından saraya dönüş yoluna koyulduklarında soluğu Kraliçe'nin yanında aldı.

"Doğum gününüz .kutlu olsun."

"Teşekkür ederim," diye yüzü aydınlandı Elizabeth'in.

586 | Philippa Gregory

"Size İmparator'un küçük bir hediyesi var, saraya dönünce takdim edeceğim," dedi büyükelçi.

"Ama doğrusu iyi dileklerimi sunmak için daha fazla bekleyemedim. Sizi daha önce hiç bu kadar neşeli ve mutlu görmemiştim."

Elizabeth, de Quadra'ya dönüp gülümsedi.

"Sör Robert da çok iyi görünüyor. Sizin ilginizi kazanmak her erkeğin harcı olmasa gerek," diye söze başladı dikkatlice.

"Dünyanın tüm erkeklerini önüme dizseniz, ilgime tek layık olanın yine de Robert olduğunu söylerim," dedi Elizabeth. "Savaşta veya barışta kuşkusuz güvendiğim tek erkek. Tabii aynı zamanda en yakın dostum!"

"Ve sizi çok da seviyor," diye yorumda bulundu de Quadra.

Elizabeth atını biraz daha elçinin atına yaklaştırdı. "Size bir sır verebilir miyim?" diye sordu Elizabeth.

"Elbette, Majesteleri," diye güven verdi elçi hemen.

"Sör Robert çok yakında dul ve özgür bir erkek olacak," dedi Elizabeth çok kısık bir sesle.

"Hayır!"

Elizabeth başıyla onayladı. "Karısı ölüm döşeginde ama lütfen biz ilan edene kadar bu sırrı kimseyle paylaşmayın."

"Sırrınızı hayatım pahasına saklayacağıma emin olabilirsiniz," diye geveledi elçi. "Zavallı kadıncağız, uzun zamandır mı hastaymış?"

"Ah, evet," dedi Elizabeth umarsızca. "Yani en azından Robert'ın anlattığına göre öyle. Neyse, boşverelim şimdi bunları, bu akşamki şölene siz de katılacaksınız, değil mi Sör?"

"Elbette." Elçi hızlanıp Kraliçe'nin yanından ayrıldı. Saraya yaklaştıklarında Cecil'in bahçede kendilerini beklediğini

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 587

görünce gayri ihtiyari kaş göz işareti yaptı. İngiltere kraliyet tahtını çok yakında büyük bir skandalın beklediğini söylemek ister gibiydi. Kâbus başlamak üzereydi ama ne zaman ve ne şekilde olduğunu hiç kimse kestiremezdi.

Elizabeth'in sabahın erken saatlerinde havaya ateş açılarak başlayan doğumgünü kutlamaları, gecenin geç saatlerinde Thames Nehri kıyısından geçen fener alayıyla son buldu, Elizabeth'in en yakın dostları ve âşığı yanı başındaydı. Bu görkemli kutlamayı meraklı bakışlarla izleyip bol bol da eğlenen İngiltere halkı ise nehir kenarına sıralanıp gün boyu hep bir ağızdan söylediği şarkılarla genç Kraliçe'nin yirmi yedinci yaşına basışını kutladı, Kraliçe'ye iltifatlarını sundular.

"Bir an önce evlense iyi olur." Laetitia, annesi Catherine Knollys'in kulağına eğildi. "Aksi takdirde, treni çoktan kaçırmış olacak."

Catherine de ister istemez gözlerini sevgili kuzeni ve arkasında karanlık bir gölge gibi duran Sör Robert Dudley'ye çevirdi. "Sör Robert'tan bir başkasıyla evlenmeye yüreğinin dayanacağını hiç sanmıyorum," diye tahmin etti. "Ama Ro-bert'la evlenirse de tahtını kaybedecek. Bir kadın için altından kalkılması ne zor bir ikilem. Ah Laetitia, senin de bir gün yasak bir aşkın tuzağına düşmemen için her gün Tan-n'ya yakarıyorum."

"Boşuna kuruntuya düşmene gerek yok, anne," diye zekice gözlemledi Laetitia. "Sevmediğim ve istemediğim bir erkekle çoktan nişanlandığıma göre böyle bir tehlike benim •Çin tamamen ortadan kalktı."

588 | Philippa Gregory

"Biz kadınların çoğu için evlilik kararını kalbiyle değil, mantığıyla vermekte fayda var," dedi Catherine, kızının sözlerinden etkilenmeden. "Aşk nasıl olsa peşi sıra gelir."

"Ama Amy Dudley için aynı şeyi söyleyemeyiz," diye yorum yaptı Laetitia.

"Robert gibi bir adamın karşısına kim çıkarsa çıksın başına bela açar," dedi annesi kızına.

"Sevgilisi ya da karısı fark etmez." Kraliyet mavnasını seyredelerken bir an Elizabeth sendeledi. Robert bu fırsatı kaçırmayıp tüm saray eşrafının gözlerinin üstünde olmasına aldırış etmeden kolunu Kraliçe'nin beline doladı, Elizabeth de sevgilisine yaslanmaktan geri durmadı.

"Bu gece odama gel, sevgilim," diye kulağına fısıldadı Robert.

Elizabeth gülümseyerek Robert'a döndü. "Çok isterdim, sevgilim," diye fısıldadı. "Ama bu hafta aybaşı dönemim. Haftaya gelirim, olmaz mı?"

Robert hayalkırıklığıyla bakışlarını yere indirdi. "Bir haftadan daha kısa sürse iyi olur," diye uyardı Kraliçe'yi. "Yoksa kendimi tutamayıp tüm sarayın gözü önünde odana bodoslama dalabilirim."

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin!"

"İstersen bir dene," diye yanıtladı Robert. "Ve nelere cesaret edebileceğimi kendi gözlerinle gör."

Amy cumartesi akşamı ev sahipleriyle birlikte güzel bir yemek yedi. Kraliçe'nin doğumgünü şerefine yemekten sonra kadeh kaldırdılar. O gece tüm evlerde aynı manzara yaşanırken Forsterlar'ın evinde Amy de geleneğe ayak uy-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 589

durdu ve Kraliçe'nin şerefine kaldırdığı kadehini hiç renk vermeden dudaklarına götürdü.

"Daha iyi görünüyorsunuz, Leydi Dudley," dedi Bay Forster kibarca. "Sizi yeniden böyle görmek ne güzel."

Amy'nin karşılık olarak verdiği gülümseme, Bay Fors-ter'a, sırtında bir yük gibi gördüğü misafirlerinin aslında ne hoş bir bayan olduğunu hatırlattı.

"Bana karşı her zaman çok nazik davrandınız," dedi Amy de. "Evinize konuk olarak gelir gelmez kendimi odama kapattığım içki affınıza sığınıyorum, Bay Forster."

"Hava çok sıcaktı ve siz de uzun bir yol katetmiştiniz," ^ diye karşılık verdi adam. "O gün ben de dışarıda olduğum için halsiz düşmenizi garipsemedim doğrusu."

"Evet ama yakında havalar iyiden iyiye soğuyacak," diye araya girdi Bayan Forster. "Zaman ne kadar da çabuk geçiyor. Düşünebiliyor musunuz, yarın Abingdon'da panayır başlayacak."

"Yarın ben Didcot'-a gitmek zorundayım," dedi Bay Forster. "Kiliseden vergi tahsil etmekte sorun yaşıyoruz. Yarın akşam papazla yemek yiyeceğime söz verdim, ancak yemekten sonra eve dönebileceğim, hayatım."

"O zaman ben de panayıra uşakları gönderirim," dedi Bayan Forster. "Panayır açılan pazar günleri izin kullandıklarını biliyorsun."

"Siz de gidecek misiniz?" Konu bir anda Amy'nin ilgisini çekti.

"Yarın gitmem, pazar günleri çok kalabalık olur," diye cevap verdi Bayan Forster. "Ama panayırları görmek isterseniz Pazartesi birlikte gidebiliriz."

"Ah, neden yarın gitmiyoruz?" Amy bir anda canlandı. "Lütfen yarın gidelim. Panayırın en kalabalık ve civcivli ha-

590 | Philippa Gregory

lini görmeyi tercih ederim. Uşakların en güzel giysilerini giyip kurdele alırkenki mutluluklarına şahit olmak istiyorum. Panayırların ilk günü her zaman çok güzel geçer."

"Ah, canım, doğrusu ben seninle aynı fikirde değilim," dedi Bayan Forster, şüpheleri olduğu belliydi. "Kalabalıktan bunalırsız gibi geliyor."

"Bence gitmelisiniz, karıcığım," diye önerdi Bay Forster. "Bir parça hengameye girmekten zarar gelmez. Baksana fikri bile Leydi Dudley'yi nasıl da canlandırdı. Kurdele falan almak isterseniz, sonra kalmayabilir."

"Ne zaman gideceğiz?" Bayan Oddingsell araya girip sordu.

"Öğlene doğru yola çıkarız o halde," diye öneride bulundu Bayan Forster. "Akşam yemeğimizi de Abingdon'da yiyip geri döneriz. Bildiğim güzel bir han var ama tabii siz de isterseniz."

"Evet, harika olur." Amy heyecanlı ve istekli görünmek için çok çaba sarf ediyordu.

"Dışarı çıkmak isteyecek kadar kendinize gelmenize çok sevindim." Amy evlerine geldiğinden beri Anthony Forster ilk kez rahat bir nefes aldı.

®&®

Hep birlikte panayıra gitmeye karar verdikleri pazar sabahı Amy kahvaltıya solgun ve bitkin bir halde indi.

"Dün gece hiç uyuyamadım, dışarı çıkacak takatim yok," dedi.

"Ah, çok üzüldüm," dedi Bayan Forster. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Dinlenirsem toparlanırım," dedi Amy. "Biraz uyuyabilir-sem kendime gelirim."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 591

"Uşaklar çoktan panayıra gittiği için ev de sessiz olacak, umarım uyuyabilirsiniz," diye onu rahatlatmış Bayan Forster. "Hemen kendi ellerimle size sıcak bir çorba pişireceğim. Eğer isterseniz akşam yemeğinizi de odanıza çıkartırız."

"Hayır, buna hiç gerek yok," dedi Amy. "Siz planladığımız gibi panayıra gideceksiniz. Benim için planınızı bozmanızı istemiyorum."

"Böyle bir şey mümkün değil," dedi Bayan Forster. "Sizi bir başınıza bırakıp hiçbir yere gitmem."

"İsrar ediyorum," dedi Amy. "Panayıra gitmek için can atıyordunuz, üstelik dün Bay Forster'in söylediği gibi alma-*r yi düşündüğünüz bir şeyler varsa en iyisi ilk gün alışveriş yapmanız."

-j "Siz kendinizi bugün toparlarsanız, yarın hep birlikte gideriz." Amy'yi yalnız bırakmak Lizzie'nin de içine sinmiyordu.

Amy hararetle karşı çıktı. "Hayır!" diye ona döndü. "Beni duymadınız mı? Hiçbirinizin planını bozmasını istemiyorum. Hep birlikte panayıra gideceksiniz, ben de istirahata çekileceğim. Ama içinizden birinin bile gitmezlik yapmasını istemiyorum. Lütfen! Başım çok ağrıyor, bu münakaşayı daha fazla uzatmayalım."

"Ama hepimiz birden gidersek akşam yemeğini tek başınıza mı yiyeceksiniz?" diye sordu Bayan Forster.

"Kendimi yeterince iyi hissedersen Bayan Owen'la yerim," dedi Amy ise. "Sizinle de eve dönünce görüşürüz, anlaştık mı?"

"Pekâlâ." Lizzie Oddingsell dönüp uyarıcasına Bayan Forster'a baktı. "Seni daha fazla üzmeylem. Hepimiz birlikte panayıra gideceğiz ve akşama da sana türn detaylarıyla bir bir anlatacağız. Umarım rahat bir uyku çekip akşama kadar kendini toparlarsın."

592 | Philippa Gregory

Siniri bozulan Amy bir anda kayboldu, yerine gülümseyen Amy geldi. "Teşekkür ederim, Lizzie," dedi. "Panayırdaki iyi vakit geçirdiğinizi bilirim içim daha rahat edecek. Akşam yemeğinizi yemeden eve dönmeyin."

"Tamam, dönmeyiz," dedi Lizzie Oddingsell de. "Eğer binici şapkana uyan mavi bir kurdele bulursam onu sana alacağım, söz."

®&®

Kraliçe, Windsor Kalesi'ndeki kraliyet kilisesine gitmek üzere çıkıp önce bahçede biraz dolaştı. Laetitia Knollys de çekingen adımlarla peşinden geliyordu, omuzlarında şalı ve Kraliçe yorulup bir yerde oturmak isterse diye elinde bir şiir kitabıyla yürüyordu.

Kraliçe nehrin kıyısında durup kayıklarla Londra'ya gidip gelenleri seyrederken yanına Sör Robert Dudley geldi.

Sör Robert selam vermek için eğildi. "Günaydın," dedi. "Anlaşılan dünkü doğumgünü kutlamaları seni hiç yormamış."

"Hayır," dedi Elizabeth. "Dans etmekten asla yorulmam."

"Dün gece gelemeyeceğini söylesen de ben yine de seni bekledim. Sensiz uyuyamıyorum, sevgilim."

Elizabeth küçük elini Robert'a uzattı. "Birkaç gün daha sürer sanırım."

Robert da elini Kraliçe'nin elinin üstüne koydu. "Tabii ki. Seni zorlamayacağımı biliyorsun," dedi. "Hem evlendiğimizi ilan edip her gece rahat rahat aynı yastığa baş koymaya başladığımızda sen ne istersen o olacak. Bu yüzden çekinmeni istemem."

Elizabeth, İngiltere'nin Kraliçesi sıfatıyla her kimden ne isterse yapmak zorunda olduğunu ve bunun için hiç kimse-

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 593

nin onayına ihtiyacı olmadığını düşünürken yüzünü düşürmemeye özen gösterdi. "Teşekkür ederim, aşkım," dedi tatlı tatlı.

"Biraz yürümek ister misin?" diye sordu Robert.

Elizabeth hayır anlamında kafa salladı. "Kiliseye gidip dua edeceğim."

"O halde seni yalnız bıraksam iyi olur," dedi Robert. "Birkaç ufak getir götür işim var ama akşam yemeğine yetişirim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Oxfordshire'da bakmam gereken atlar var," dedi Robert "muğlakça. "Bize çok pahalıya mal olurlar ama söz verdiğim için yine de gidip görmeliyim."

'-• "Pazar günü mü?" diye ekledi Elizabeth de onaylamaz gibi.

"Sadece bakıp geleceğim," dedi Robert. "Pazar günü atlarla ilgilenmenin günah olduğunu sanmıyorum. Yoksa sıkı kuralları olan bir Papa'yla mı karşı karşıyayım?"

"Ben ancak kilisenin sıkı kuralları olan bir yöneticisi olabilirim." Elizabeth gülümsemeye çalışıyordu.

Robert, Elizabeth'in yanağına bir öpücük konduracakmış' gibi öne eğildi. "O halde beni karımdan boşayarak başla."

b Amy sessiz ve bomboş evde oturmuş, kocası Robert Dudley'nin gelmesini bekliyordu. Evde erkenden öğle yemeğini yiyip odasına uyumaya çekilen yaşlı Bay Owen'dan başka hiç kimse yoktu. Amy çıkıp biraz bahç'dde temiz hava aldıktan sonra, Robert'ın mektubunda yazdığı gibi odasına çıkıp beklemeye koyuldu.

594 | Philippa Gregory

Amy, yola bakan oda penceresinin önüne oturup sabırsızlıkla Lordu'nun konvoyunun yolun başında görünmesini beklemeye başladı.

"Kraliçe'yle kavga etmişlerdir belki de," diye fısıldadı kendi kendine. "Ya da Kraliçe, Lordum'dan bıkmıştır. Kim bilir, Arşidükle evlenmeye karar vermiş de olabilir ve artık ayrılmak zorunda olduklarını anlamışlardır."

Amy bir süre düşündü. Sebep her ne olursa olsun hiç takaza etmeden kocamı bağrıma basmalıyım! Bu benim karılık görevim. Amy kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmasına engel olamıyordu. Her neyse, ona kucak açacağım, açmalıyım da... O benim kocam, aşkım... Hayatım boyunca sevdiğim tek erkek. Eğer bana geri dönerse... Düşüncesi bile Amy'nin yüzüne renk getirdi. Aman Tanrım, bana geri dönerse ne kadar mutlu olacağımı tahayyül bile edemiyorum.

Amy tek bir atın yaklaşan nal seslerini duyunca başını pencereden çıkarıp dışarı baktı. Gelen ne Robert'ın cins atlarından biri, ne de bir eli dizginlerde, bir eli kalçasında atında dimdik ve mağrur duran Rpbert'tı. Gelen esrarengiz bir yabancıydı, sanki yüzünü gizlemek ister gibi şapkasını kaşlarına dek indirmişti.

Amy zilin çalmasını beklediye de zil çalmadı. Gelenin önce ahıra gidip tüm çalışanlar panayırda olduğu için kimseyi bulamadığını sandı. Evde hiçbir hizmetli bulunmadığı için en iyisi aşağı inip esrarengiz konuğunu kendisinin karşılaması olduğuna kanaat getirdi. Tam odasından çıkmaya niyetlenirken odasının kapısı usulca açıldı ve içeri uzun boylu, hiç tanımadığı bir yabancı girip kapıyı da ardından kapattı.

Amy içinin çekildiğini hissediyordu. "Siz de kimsiniz?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 595

Adamın yüzünü göremedi çünkü kapüşonu hâlâ suratını yarısına kadar inikti. Pelerini koyu maviydi ama üstünde omuzlarında tek bir kraliyet nişanesi yoktu İri yan, uzun boylu adamın fiziği de aşına değildi ona.

"Size kim olduğunuzu sordum!" Sesi korkudan titriyordu. "Bana derhal cevap verin! Ne cüretle odama izinsiz girebilirsiniz?"

"Leydi Amy Dudley?" Yabancı kısık sesle konuşuyordu.

"Evet?"

"Sör Robert Dudley'nin eşi?" "Evet ama siz kimsiniz?"

"Beni size eşiniz gönderdi. Sizi ona götüreceğim, hayattaki tek aşkının siz olduğunu nihayet anladığını da söylememi istedi. Pencereden dışarı bakın, aşağıda sizi bekliyor." Küçük bir sevinç çılgılığı atan Amy hemen pencereye koştu. Amy'nin sırtını -dönmesiyle yabancı soluğu genç kadının arkasında alıp geniş ayali ellerini Amy'nin gırtlığına dayadı. Zavallı Amy'nin boynunu bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. Genç kadının ince ve narin boynu fazla dayanmadı ve tiz bir çıtırtıyla kırılıverdi. Amy'nin yardım isteyecek fırsatı bile olmamıştı.

Esrarengiz adam Amy'yi yere yatırmış, dikkatle evi dinliyordu. Evde çıt çıkmadığına göre ikisinden başka hiç kimse yoktu. Amy kendisine söylendiği gibi herkesi dışarı göndermişti. Evde yalnız olduklarına kanaat getiren yabancı, Amy'nin bir çocuk kadar cılız ve hafif bedenini kucağına aldı. Kocasının geldiğini duyduğu an kızaran, yanakları hâlâ al aldı. Amy'nin hâlâ sıcak bedenini dikkatle taşıyan yabancı merdivenin ilk basamağına koyup onu bir tekmeyle aşağı yuvarladı. Cinayetine kaza ,süsü vermeye Çalışıyordu.

596 " Philippa Gregory

Yabancı evi terk etmeden önce durup tekrar dinledi, hâlâ çıt çıkmıyordu. Amy'nin kukuletası geri düşmüş, sıyrılan eteklerinden diri beyaz bacakları gözüktüyordu. Esrarengiz adam genç kadını bu şekilde bırakmasının uygun olmayacağını düşünerek eğilip sıyrılan eteğini düzeltti. Bedeni hâlâ ılık, cildi yumuşacıktı. Yerde yatan ölü bir kadından çok, uyuyan bir kız çocuğunu andırıyordu.

Sessizce atını bıraktığı avluya çıktı. Sahibinin geldiğini gören at başını kaldırdı ama kişnemedi. Yabancı kapıyı arkasından kapatıp atına atladı ve doğruca Cumnor Place'ten Windsor'a giden yola girdi.

Amy'nin cesedini, diğerlerine göre panayırdan daha erken dönen iki hizmetkâr buldu. Flört eden gençler evde kimse yokken biraz yalnız kalma hayali kuruyordu. Ancak eve girip de Amy'nin cansız bedenini merdivenlerin son basamağında bulunca şoka girmişlerdi. Genç kız ellerini yüzüne kapatıp çılgık atarken erkek hizmetkâr tüm soğuk-kanlılığıyla Amy'nin cesedini kucağına alıp yatağına götürdü. Bayan Forster'in gelişini avluda beklemeye koyulan genç çift, hanımefendilerini yolun ağzında yakalayıp Bayan Dudley'yi merdivenlerin başında ölü bulduklarını bir çırpıda anlaıverdi.

"Amy!" Lizzie Oddingsell'in nefesi kesildi. Telaşla atından inip Amy'nin üst kattaki odasına koştu.

Zavallı Amy yatağında cansız yatıyor, boynu kırılmış olduğundan omuzları yatakta olsa da yüzü kapıya dönük duruyordu. Yüzünde ölümün donuk ifadesiyle öylece yatıyordu. Bedeni çoktan buz kesmişti.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 597

"Ah, Amy ne yaptın?" diye feryat etti Lizzie. "Sen ne yaptın? El birliğiyle bir çözüm yolu bulabilirdik, gidecek bir yer bulunurdu. Sör Robert seni öylece bir kenara atmazdı, o seni hâlâ düşünüyordu. Kim bilir belki de geri dönecekti... Ah Amy, sevgili Amy... Neden yaptın bunu?" Lizzie Oddingsell'in gözyaşları sel olmuştu.

"Sör Robert'a haber göndermeliyiz ama ne diyeceğiz?" Bayan Forster, Lizzie'ye soruyordu. "Ne yazmalıyım, böyle bir durumda ne denir ki?"

"Sadece öldüğünü yazın," dedi Lizzie de öfkelenerek. "Eğer detaylarını öğrenmek isterse kalkar, gelir."

Bayan Forster vakit kaybetmeden kısa bir not kaleme alıp derhal Sör Robert Dudley'ye ulaştırılmak üzere güvenilir uşağı John Bowes'a verdi. "Sör Robert'ın bizzat kendi eline ver. Başkasının eline geçmesini istemiyorum." Bayan Forster ertesi gün patlak verecek skandalin odağında olduklarının farkında ve son derece endişeliydi. "Olanlardan da kimseye söz etme, yollarda oylanmadan işini bitirip doğruca eve dön."

Pazartesi sabahı saat dokuzda Robert Dudley, koridorlarda dolaşan ve kendi aralarında sohbet eden arkadaşları ve uşaklarıyla göz göze gelmemeye çalışarak soluğu Kraliçe'nin odasında aldı.

Tahta seğırtip önce Kraliçe'yi adetten olduğu üzere selamladı. "Yalnız görüşmeliyiz, Elizabeth," dedi fçbir giriş yapmadan. Laetitia Knollys'in dikkatinden Robert'ın elinde tuttuğu şapkasını nasıl sıktığı kaçmadı.

598 | Philippa Gregory

Elizabeth de, Robert'ın ne denli gergin olduğunu farke-dip hemen ayaklandı. "Tamam," dedi. "Biraz yürümeye ne dersin?"

"Odanda konuşmayı tercih ederim," dedi Robert gergince.

Robert'ın sesindeki keskinliği duyunca gözleri kocaman oldu Elizabeth'in ama gene de Dudley'nin koluna girip kendi odasına yöneldi.

"Güzel, her geçen gün biraz daha kocası gibi davranıyor." Koridorda bulunan nedimelerden biri arkadaşına yakınıyordu. "Yakında Kraliçe'ye emirler verdiği gibi bize de vermeye: başlar."

"Bence beklenmedik bir gelişme var." Laetitia Knollys ne olabileceğini düşünüyordu.

"Sanmam," dedi Mary Sidney. "Eminim yeni alınacak atlarla ilgili sıradan bir meseledir. Daha dün Oxfordshire'a at bakmaya gitmişti."

Robert, Elizabeth'in özel odasına girip arkalarında kapıyı kapar kapamaz cebinden bir mektup çıkarıp Elizabeth'e uzattı. "Az önce elime ulaştı," dedi kısaca. "Cumnor Place'te Amy'yi misafir eden aile yazmış. Amy... Karım ölmüş!"

"Ölmüş mü?" Elizabeth yüksek sesle bağırdı. Elini sözde hayretle açılan ağzına kapatıp gözlerini Robert'a dikti. "Nasıl ölmüş?"

Robert başını İki yana salladı. "Bilmiyorum, sadece öldüğünü yazmışlar. Bayan Forster, karımın hayatını kaybettiğini bildirmekten üzüntü duyduğunu yazmış, hepsi bu. Aptal kadın! Mektupta pazar, yani dünün tarihi var. Uşağımı neler olup bittiğini öğrenmesi için Cumnor'a gönderdim."

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 599

"Ölmüş mü?" Elizabeth duyduklarına inanamıyor gibi tekrarlayıp duruyordu.

"Evet," dedi Robert. "Kısacası artık özgürüm." Elizabeth derin bir iç çekti. "Özgür, evet özgürsün." "Tanrı biliyor, ölümü beni çok üzdü, böyle olmasını istemezdim," dedi Robert çabucak. "Ama gerçek de şu ki, ölümü beni hür kıldı, Elizabeth! Artık nişanımızı ilan edebilir, bana da kral unvanını verebilirsin."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Elizabeth güçlkle nefes alıyordu.

"Ben de," dedi Robert. "Hiç beklemediğim bir anda böyle bir olay..."

Elizabeth kafasını iki yana sallıyordu. "Bu inanılmaz bir şey. Sağlığının pek iyi olmadığını biliyordum ama..."

"Ben Amy'nin yeterince iyi olduğunu düşünüyordum," dedi Robert ise. "Biraz ağrısı olduğu haricinde bana da hiçbir şey söylememişti. Ne olduğunu tahmin bile edemiyorum. Kim bilir, belki de attan düşmüştür?"

"Dışarı çıksak iyi olur," dedi Elizabeth. "Belki saraya baş--ka haberler de gelir. Gelecek haberleri burada ikimiz baş başayken almasak iyi olur. Herkesin gözü üstümüzde olacak ve aklımızdan geçenleri okumaya çalışacaklar."

"Evet, haklısın," diye ona katıldı Robert da. "Ben sadece hemen sana haber vermek istemişim."

"Ah, tabii, anlıyorum. Ama şimdi ortaya çıkma zamanı." Ansızın Kraliçe'nin üstüne atlayan Robert, Elizabeth'in dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu. "Yakında herkes benim karım olduğunu öğrenecek," dedi Robert söz verircesine. "İngiltere'yi omuz omuza yöneteceğiz. Artık özgür olduğuma göre hayat bizim için asıl şimdi başlıyor!"

600Tarayan: Yaşar Mutlu

"Evet." Elizabeth, Robert'ı kendinden uzaklaştırdı. "Daha fazla oyalanmasak iyi olur."

Robert, Elizabeth'i bir daha kollarına aldı. "Tanrı adeta bizim yanımızdaymış," dedi Robert huşu içinde. "Baksana tam da nişanımızı açıklamaya niyetlendiğimiz ve ülkeye de barışın hâkim olduğu bir anda beni özgür kıldı. 'Bu Tan-rı'nın işi ve bizim gözümüze mucizevi görünüyor.'"

Elizabeth tahta çıktığı anda sarf ettiği bu kelimeleri anında hatırladı. "Bu ölüm sayesinde İngiltere kralı olabileceğini zannediyorsun," diye onu denedi Elizabeth. "Tıpkı Maryhin ölümü sayesinde benim kraliçe olmam gibi."

Robert başını sallayarak onaylarken kendine güvenen bir edayla yüzü gülüyordu. "Biz İngiltere Kral ve Kraliçesi olacağız," dedi. "Tabii İngiltere'yi de en az Camelot kadar muaffer kılacağız." "Elbette, neden olmasın?" Elizabeth'in dudakları titriyordu. "Haydi dışarı çıkalım."

(«

Kabul odasında Elizabeth'in gözleri Cecil'i arıyordu. Aradığını bulunca eliyle işaret ederek yanına çağırdı. Sör Robert,, pencere önünde Sör Francis Knollys ile havadan sudan konuşuyordu.

"Sör Robert az önce karısının öldüğünü söyledi." Elizabeth, her ihtimale karşı elini ağzına siper etti.

"Öyle mi?" dedi Cecil, istifini bozmadan, yüzünde bir maske var gibiydi.

"Söylediğine göre ölüm sebebini henüz kendi de bilmiyormuş."

Cecil başını sallamakla yetindi.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 601

"Cecil, neler oluyor Tanrı aşkına? İspanya elçisine, tembihlediğin gibi Amy'nin çok hasta olduğunu söyledim. Ama bu çok ani bir gelişme. Yoksa karısını Robert mi öldürdü?"

"Yerinizde olsam bekleyip ne olacağını görürdüm," diye akıl verdi Cecil.

"Ama ne yapabilirim ki?" diye bastırdı Elizabeth'se. "İngiltere Kralı olacağını söyleyip duruyor."

"Şimdilik hiçbir şey yapmayacaksınız," diye cevap verdi Cecil. "Bekleyin ve görün."

Ansızın Robert'in önünde durduğu pencereye dönen Kraliçe, Cecil'e, "Bana daha fazla akıl verin," dedi hiddetle-nirresine.

Cecil, Kraliçe'nin kulağına sokulup sessizce fısıldadı. Elizabeth de yüzünü saraydan dışarı çevirip pencereden bahçeye baktı. "Tamamdır," dedi Elizabeth ve yeniden saray eşrafına döndü.

"Kimleri görüyorum," diye duyurdu. "Sör Nielson da bu-radaymış. İyi günler, Sör- Nielson. Somerset'te işler nasıl?"

Saray eşrafı akşam yemeğine davet edilmeyi beklerken Laetitia Knollys, Cecil'in masasının önünde duruyordu. "Evet?"

"Robert Dudley'nin karısını öldüreceği ve Kraliçe'nin de her şeyden haberi olduğu konuşuluyor."

"Kim, neden böyle korkunç bir yalan söylüyor?"

"Fitili siz ateşlemiş olmayasınız?"

Sör William gülümserken bir yandan da karşısında duran büyüleyici güzelliğin nasıl da safkan bir Boleyn kızı olduğunu düşünüyordu: Leb demeden leblebiyi anlayan Boleyn 2ekâsı ve Howard patavatsızlığı.

602 | Philippa Gregory

"Ben mi?"

"Sizi İspanya elçisiyle sohbet ederken duymuşlar. Kraliçe'nin Dudley'yle evlenip ülkenin başına önüne geçilemeyecek belalar açmasından endişe ettiğinizi, Kraliçe'nin ise son derece kararlı olduğunu söylüyormuşsunuz."

"Başka?"

"Sonra da Kraliçe'nin elçiye Leydi Dudley'nin ölüm döşeğinde olduğunu söylediğini kendi kulaklarımla duydum."

"Kraliçe elçiye böyle mi söyledi?" Cecil şaşırılmış görünüyordu.

"Ölmek üzere ya da ölümcül bir hastalığı var," diye aynen tekrar etti Laetitia. "Ve şimdi herkes Leydi Dudley'nin ölüm haberi saraya ulaştığında kimse için sürpriz olmaması için hazırlandığımızı düşünüyor. Sonra da evlendiklerini açıklayacaklarını ve Robert Dudley'nin ülkenin dul kralı olacağını."

"Peki sonra ne olacakmış?" diye sordu Cecil kibar kibar.

"Kimse yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyor ama kulislerde konuşulanlara bakılırsa herkes Kraliçe'nin amcasının, arkasına İngiliz ordusunu katıp Newcastle'dan Londra'ya gelerek Robert Dudley'yi öldüreceğini tahmin ediyor."

"Gerçekten mi?"

"Ayrıca İskoç Kraliçesi Mary'yi, İngiltere tahtına geçirmek için Fransızlar'ın destekleyeceği bir ayaklanma çıkabileceğini düşünenler de var."

"Hımm, anlıyorum."

"Aslında İspanya desteğiyle de ayaklanma çıkabileceği konuşuluyor. Mary'yi saf dışı edip Katherine Grey'yi tahta geçirmek isteyebilirlermiş."

"Bunlar ürkütücü öngörüler," diye yakındı Cecil. "Ama kabul etmek gerekir ki, maalesef hepsi de ihtimal dahilinde. Peki siz ne düşünüyorsunuz, Leydi Knollys?"

BAKİRENİN AŞIĞI | 603

"Ben sizin koltuğunuzun altında kraliyeti tüm bu tehlikelerle burun buruna gelmekten kurtaracak bir planınız olduğuna inanıyorum," dedi Laetitia ve Cecil'e haylazca sırıttı.

"Umarım öyle olur," dedi Cecil de. "Bahsi geçen tehlikelerin hepsi çok büyük."

"Sizce ona değer mi?" diye sordu Laetitia ansızın. "Sör Robert'la birlikte olabilmek uğruna tahtını tehlikeye atmasını anlayamıyorum. Majesteleri tanıdığım en taş kalpli kadın! Sör Robert uğruna bu kadar riskin altına girmeye değer mi?"

"Bilmiyorum," dedi Cecil. "Gerçi ne ben, ne de İngiltere'de yaşayan bir başka erkeğin Sör Robert'ın bu kadar karşı konulmaz bjr adam olduğunu düşündüğünü de sanmıyorum."

"O halde geriye sadece Sör Robert'a karşı koyamayan budala kızlar kalıyor," diye karşılık verdi Laetitia.

Elizabeth, Robert'la baş başa kalmaya dayanamayacağı için öğleden sonra hasta numarası yaptı. Bir yandan da merakla Cumnor Place'ten gelecek haberleri bekliyordu. Akşam yemeğini odasında yalnız yedikten sonra erkenden yatacağını duyurdu. "Ama sen benimle kal, Kat," dedi. "Arkadaşlığına ihtiyacım var."

Kat Ashley'nin gözü Kraliçe'nin atan benzine ve koparıp kıpkırmızı yaptığı, şişen tırnak etlerine takıldı. "Neler oluyor, Majesteleri?"

"Hiçbir şey," dedi Elizabeth çabucak. "Hiçbir şey .olduğu yok. Sadece dinlenmek istiyorum."

Ama ne var ki dinlenemedi. Sabah günün ilk ışıklarıyla uyandı ve Latince dilbilgisi kitabının açık durduğu masası-

604 | Philippa Gregory

nın başına geçti. "Sabah sabah neden bunu yapıyorsunuz?" Kat Ashley yatağında doğrulup uykulu gözlerle Elizabeth'i süzüyordu.

"Başka bir şey düşünmeme engel olmak için," dedi Elizabeth kasvetli bir tonlamayla.

"Sorun nedir, Kraliçem?" diye sordu Kat. "Neler oluyor?" "Söyleyemem," diye cevapladı Elizabeth. "O kadar kötü ki, sana bile söyleyemem."

Elizabeth sabah henüz saray eşrafı tam kadro ortalığa çıkmadan saray avlusundaki kiliseye gidip yeniden odasına dönmüştü bile. Dönüş yolunda Sör Robert da Kraliçe'ye eşlik etmişti. "Uşağım Cumnor'da olup bitenleri uzun mektup yazarak haber verdi," dedi Robert. "Anlaşılan Amy merdivenden düşüp boynunu kırmış."

Elizabeth bembeyaz kesilmişti. "En azından acısız ve hızlı bir ölüm olmuş," dedi.

Bahçede önlerine bir adam çıkıp Majesteleri'ni saygıyla selamlayınca Elizabeth öpmesi için elini uzatmış, Sör Robert da ortadan kaybolmuştu.

Elizabeth soyunma odasında av elbiselerini giymekle meşguldü. Hep birlikte ava çıkılacaktı. Ancak nedimleri Kraliçe'nin hazırlanmasını beklerken içeri giren Kat, Sör Robert'ın dışarıda kendisini beklediğini söyledi. Dediğine bakılırsa Elizabeth'e anlatacak önemli şeyleri vardı.

Elizabeth ayağa kalktı. "Şimdi geliyoruz." Saray eşrafının neredeyse tamamı av giysilerini giymiş olmasına rağmen Sör Robert'ın baştan ayağa simsiyah kıyafetini hâlâ değiştirmemiş olması nedimelerin gözünden kaçmadı. Robert, Kraliçe'nin, nedimleri eşliğinde soyunma odasından çıktığını görünce hiç vakit kaybetmeden selam verip konuşmaya başladı.

"Majesteleri, karımın ölüm haberini bilgilerinize su-

BAKİRENİN AŞIĞI | 605

narım. Cumnor Place'te pazar günü hayatını kaybetmiş, Tanrı ruhunu kutsasın."

"Aman Tanrım!" İspanya elçisinin soluğu kesildi. Elizabeth bomboş gözlerle elçiye doğru baktı. Tek elini havaya kaldırdı ve anında oda sessizliğe büründü, etraflarındaki kalabalık duymak için Kraliçe'ye yanaştı.

"Sizlere Leydi Amy Dudley'nin, pazar günü Cumnor'da hayatını kaybettiğini taziyelerimle ilan ediyorum." Eliza-beth'in umursamaz bir tavrı vardı, sanki bu konu onun için çok bir şey ifade etmiyordu.

Elizabeth sustu, salona doluşan kalabalık da. Herkes Kraliçe'nin sözlerine devam edip etmeyeceğini merak ediyordu. "Leydi Dudley için yas tutacağız," dedi Elizabeth çabucak ve Kat Ashley'e döndü.

İspanya büyükelçisi de Quadra kendine hâkim olamayıp Kraliçe'nin yanına seğirtti. "Bu çok trajik ve üzücü bir haber, çok da ani." Elçi eğilip Kraliçe'nin eline nazik bir öpücük kondurdu.

"Bir kaza..." Elizabeth sakın görünmeye çalışıyordu. "Dediğiniz gibi trajik ve üzücü. Çok yazık. Merdivenlerden yuvarlanmış olmalı, boynu kırılmış."

"Evet," dedi büyükelçi de. "Ne tuhaf bir talihsizlik."

Akşamüstü saatlerine kadar Robert, Elizabeth'i bir daha göremedi, sonra da akşam yemeği öncesi Kraliçe'yi nedi-meleriyle bahçede dolaşırken buldu.

"Matem için bir süre saraydan uzak kalacağım," dedi Robert ciddi bir suratla. "Kew'deki küçük eve çekilmem gerektiğini düşündüm. Böylece istediğin zaman gelip beni görebilirsin, ben de seni görmeye gelirim."

606 | Philippa Gregory

Elizabeth, eliyle Robert'ın omzunu sıvazlıyordu. "İyi düşünmüşsün. Neden öyle garip görünüyorsun, Robert? Yoksa üzgün müsün? Fazla dert etmedin ama, değil mi?"

Robert, Kraliçe'nin sevimli yüzüne sanki karşısında duran bir yabancıymış gibi bakıyordu. "Elizabeth, on bir yıl evli kaldığım karımı kaybettim. Onun için üzülmemden daha doğal ne var?"

Elizabeth'in yüzü asıldı. "Ama ondan kurtulamadığın için yakınıp duruyordun. Ölmese benimle evlenebilmek için zaten onu boşayacaktın."

"Evet, boşayacaktım. Aslında boşanmanın yaratacağı skandaldansa belki böylesi daha iyi oldu. Ama yine de hayatta olmasını tercih ederdim."

"Ülkenin yandan fazlası onun son iki yıldır yaşayan bir ölüden farksız olduğunu söylüyor," dedi Elizabeth. "Herkes ağır hasta olduğunu konuşuyor."

Robert omuz silkti. "İnsanlar her zaman konuşur. Neden hasta olduğunun düşünüldüğünü de anlamış değilim. Seyahat ediyor, at biniyordu. O hasta değil, sadece son iki yıldır çok mutsuzdu. Üstelik de benim yüzümden, hepsi benim hatam." Elizabeth duyduklarından rahatsız oldu ve bu rahatsızlığını da hareketleriyle Robert'a belli etti. "Tanrı aşkına, Robert! Karın hayatını kaybettikten sonra mı aklın başına geldi? Ne o, yoksa deli gibi âşık olduğun ben değil de Amy miymiş?"

"Ben ona âşık olduğumda o genç bir kız, bense toy bir delikanlıydım," dedi Robert tutkuyla savunarak. "O benim ilk aşkım. Pek çok zorluğa ve tehlikeye omuz omuza göğüs gerdik. Ve o bir kere bile halinden şikâyetçi olmadı. Sen tahta çıkıp ben de eski gücüme kavuştuktan sonra yaşadıkları için bile senin hakkında tek kelime etmedi."

BAKİRENİN AŞIĞI « 607

"Benim hakkımda ne diyebilir ki?" diye heyecanlandı Elizabeth. "Benden şikâyet etmeye nasıl cüret edebilir?"

"Beni kıskanıyordu," dedi Robert açıkça. "Kıskançlığının boşuna olmadığını da farkındaydı. Üstelik beni boşaması karşılığında ona hiçbir şey sunmadım, ondan hoşgörü ve nezaketimi bile esirgedim."

"Ne yani, öldüğü için acı çekiyorsun ama hayatta olsaydı ona yine aynı şekilde davranmaya devam edecektin, öyle mi?" diye yüzüne vurdu Elizabeth.

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diye karşılık verdi Robert. "Sanırım yerimde olan tüm zavallı kocalar aynı şeyi söylerdi. Çünkü hepsi de yaptıkları hataları, bir şansları daha ©İsa tekrarlamayacaklarını biliyor. Her şey bir yana artık özgür bir erkek olduğum için mutluyum ama yine de onun yaşamasını tercih ederdim. Zavallı Amy! Yeryüzünde hiç kimse onun ölmesini-istemezdi."

"Bu referans senin için pek iyi olmadı," dedi Elizabeth gergin bir tavırla. "Pek de İyi bir koca adayına benzemiyor-sun sanki." Elizabeth, Dudley'nin ilgisini yeniden ilişkilerine çekmek istedi. Robert ilk kez bir tepki vermekte acele etmedi. Gözlerini Cumnor tarafına dikip düşünceye daldı. "Hayır," dedi. "Maalesef Tanrı biliyor ya, Amy'ye iyi bir koca olamadım. Aslında bir erkeğin sahip olabileceği en tatlı ve iyi ești."

Olup biteni meraklı bakışlarla izleyen saray eşraflı arasında bir dalgalanma başladı. Dudley'nin emrindeki ulaklardan biri elinde bir mektupla çıkageldi. Adamının içeri girdiğini gören Robert, vakit kaybetmeden soluğu yanında,; aldı.

Kalabalık, Robert'ın mektubun mührünü kırıp zarfı açışı-nı dikkatle izledi, mektubu okurken Robert'ın bembeyaz kesildiği de dikkatlerinden kaçmadı.

608 | Philippa Gregory

Elizabeth de aceleyle Robert'ı takip etti. "Neler oluyor?" diye öğrenmek istedi anında. "Dikkat et biraz! Herkesin gözü üstünde!"

"Soruşturma açılacakmış," dedi Robert, şaşkınlıktan güçlkle konuşuyordu, dudakları neredeyse kıpırdamadı bile. "Herkes bunun bir kaza olmadığını düşünüyor. Amy'nin cinayete kurban gittiği konuşuluyormuş."

Robert Dudley'nin adamı Thomas Blount, Amy'nin ölümünün ertesi günü soluğu Cumnor Place'te alıp tüm hizmetçilerle birebir görüştü. Konuştuğu herkes Bayan Dudley'nin ruh halinin sık sık değişkenlik gösterdiğini, olayın vuku bulduğu pazar günü de herkesi özellikle evden göndermeye çabaladığını anlattı. Üstelik Bayan Oddingsell ve Bayan Forster, Amy'yi yalnız bırakmaya hiç mi hiç gönüllü değildi. Thomas Blount da edindiği izlenimleri hiç vakit kaybetmeden Sör Robert'a yazdı.

Robert aldığı mektuba cevaben, "Aynı şeyleri tekrar tekrar söylemene gerek yok," diye yazdı. Karısının ruh sağlığının tekrar tekrar sorgulanmasından rahatsızlık duyuyordu. Kaldı ki, karısının bu hale gelmesinin nedeni bizzat kendisiydi ve Robert da bu gerçeği bal gibi biliyordu. Blount, aldığı ihtarından sonra Amy'nin garip davranışlarda bulunduğundan bir daha asla bahsetmedi. Ancak yine de Amy'nin sadık hizmetkârı Bayan Pirto'nun, Bayan Dudley'nin her gün canını alması için Tanrı'ya yakardığını anlattığını aktarmakta beis görmedi.

Ama Robert bir daha bu konu hakkında da bir şey duymak istemediğini yazdı. "Gerçekten soruşturma mı açılacak?

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 609

Abingdon'da görevlendirilecek jüriye böylesi hassas bir konuda güvenilebilir miyiz?"

Thomas Blount, Robert'ın haklı endişelerinin farkına vararak onu teskin edici bir not kaleme aldı. "Ülkenin bu yakasında size karşı negatif bir ayrımcılık söz konusu değil, ayrıca Bay Forster da sevilen bir sima. Bana kalırsa eşinizin bir cinayete kurban gittiği ihtimaline kimse balıklama alamayacaktır ama elbette ne olup biteceğini şimdiden tam olarak kestiremeyiz. Üstelik hiç kimse birkaç taş basamaktan yuvarlandı diye aniden ölüp gitmez, hem de saçının teli bile oynamadan, eteğinin ucu bile kıvrılmadan. Aslında herkes birinin boynunu kırıp sonra da merdivenden düş-müş^süsü vermek için merdivenin son basamağına bıraktığı kanısında. Bütün kanıtlar cinayeti gösteriyor."

"Ben masumum," dedi Dudley dümdüz bir sesle, Kraliyet danışma meclisi toplantısında herkesin gözü önünde böyle özel bir konuda konuşmak gücüne gitse de buna mecburdu. "Tanrım, sizin aklınız alıyor mu? Onun gibi erdemli bir eşe karşı neden böylesi büyük bir günah işleyeyim ki? Hem yapacak olsam bile, inanın bu işi daha zekice hallederdim. Bir kadını öldürüp kaza süsü vermenin, boynunu kırıp merdivene bırakmaktan daha akıllıca yüzlerce yolu olsa gerek! O merdivenleri ben de biliyorum! Hiç kimse o kadcık merdivenden düşüp de boynunu kıramaz. Birakın boynunu kırmağ yi, bilekleri bile yara almadan kalkar ve yürür! Ya .^teklerini kapatıp şapkasını düzeltmeye ne dersiniz, sizce ben olsam böyle bir aptallık yapar mıydım? Ne yani. katil sanıldığım gibi aptal da mı sanılıyorum yoksa?"

610 | Philippa Gregory

Cecil, Kraliçe'nin tam yanı başında duruyordu. Her ikisi de Robert'ı gaddar yargıçlar gibi süzüyordu.

"Yargıcın suçluyu bulacağından hiç şüphem yok," dedi Elizabeth. "O zaman da siz temize çıkacaksınız. Ama o zaman kadar saraydan çekilmelisiniz."

"Bu beni çok yaralar," dedi Dudley, yüzünde boş bir ifadeyle. "Eğer beni gönderirseniz, bu sizin de benden şüphelendiğiniz anlamına gelir."

"Elbette şüphelenmiyorum." Elizabeth yan gözle Cecil'e bakıyordu. Cecil de hoşça kafa salladı. "Biz şüphelenmiyoruz ama. geleneği sen de biliyorsun, bir zanlının sarayda bulunmasına izin verilmez."

"Ben zanlı değilim ki!" dedi Robert sinirlenerek. "Sadece karımın ölümü hakkında bir soruşturma açıldı. Henüz olayın bir cinayet olduğuna bile karar verilmiş değil. Kaldı ki bana doğrultulmuş bir suçlama da yok!"

"Doğrusunu istersen herkes zanlının sen olabileceğini düşünüyor." Cecil noktayı koymak istedi.

"Ama beni saraydan uzaklaştırmanız sizin de aynı şekilde düşündüğünüz anlamına gelir!" Robert, doğrudan Eliza-beth'e bakarak konuşuyordu. "Sarayda, yanınızda kalmalıyım. O zaman masumiyetime herkes daha kolay inanır."

Cecil yarım adım öne çıktı. "Hayır, bu mümkün değil," dedi nazıkçe. "Soruşturma sonucunda varılan karar her ne olursa olsun büyük bir skandala neden olacak. Sadece ülkemizi değil, tüm Hristiyan alemini hedef alan bir skandal hem de. Bu skandal dahilinde Kraliçe'nin baş harfinin bile anılması kraliyete büyük zarar verir. Artık onun yanında olamazsınız, olmamalısınız! Bu

üstünkörü geçirtilip samanaltı edilebilecek bir konu değil. Hepimizin yapacağı en iyi şey olayları akışına bırakmak. Size düşen de saraydan ayrılıp Kew'deki evinizde karınızın matemini tutmak.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 611

Biz de buradaki dedikoduları yatıştırmaya çalışıp soruşturmanın tez elden sonuçlanması için elimizden geleni yapacağız."

"Dedikodunun önünü almak ne mümkün, birileri her zaman konuşur!" diye savundu kendini Robert çaresizce. "Şimdiye kadar çıkan dedikoduların hiçbirini bu denli sorun etmemiştiniz."

"Hiçbiri bu boyutta değildi ama," dedi Cecil de, gerçeği açıklarcasına. "Şu anda herkes soğukkanlı bir katil gibi karınızı öldürdüğünü; Kraliçe'yle gizlice nikâh kıydığınızı ve evliliğinizi karınızın cenaze töreninde ilan edeceğinizi konuşuyor. Eğer soruşturmadan katilin siz olduğunuz kararı çıkarsa,-işte o zaman da herkes bu işte Kraliçe'nin parmağı olduğunu da konuşmaya başlayacaktır. Dua edin de, bu meseleden zarar görmeden paçayı kurtarın, Sör Robert, yoksa bu iş Kraliçe'ye de zarar verecek."

Robert'ın yüzü bembeyaz kesildi. "İşlemediğim bir suç yüzünden nasıl zarar görebilirim ki? Sebep her ne olursa olsun onu öldürmek benim aklımın ucundan bile geçmez. Geçmezdi!"

"O halde korkmanız için hiçbir neden yok," diye cevap verdi Cecil. "Neden rahat olmayı denemiyorsunuz. Jüri asıl katili bulunca hem karınızın kanı yerde kalmayacak, hem de siz aklanacaksınız."

"Benimle gel, yalnız konuşmalıyız." Robert, Kraliçe'ye emir verircesine söyledi bunu.

"Gelemez." Cecil, Elizabeth'ten önce davrandı. "Şu anda bile bu leke ne yazık ki Majestelerimiz'in alnına da bulaştı. Masum karısını öldürmekle suçlanan bir adamla bir ktpşede ftsıldaşamaz."

'i \

Robert ne yapacağını bilmiyordu, çabucak eğilifjr selam verdi ve odayı terk etti.

612 | Philippa Gregory

"Aman Tanrım, Cecil kimse beni suçlamayacak, değil mi? Yoksa suçlayacak mı?" diye bilmek istedi Elizabeth.

"Eğer Robert'a mesafeli davranırsanız kimse böyle bir şey düşünmez."

"Peki ya jüri Amy'nin cinayete kurban gittiğini tespit eder ve herkes Robert'ın üstüne giderse?"

"O zaman mahkemenin huzuruna çıkar ve suçlu bulunursa cezasını çeker!"

"Hayır! O ölmemeli!" diye haykırdı Elizabeth. "Ben onsuz yaşayamam, Cecil! Eğer iş bu noktaya dayanırsa benim felaketim olur..."

"İstedığınız an affını ilan edebilirsiniz zaten," dedi Geçil sakince. "Eğer o noktaya gelirse onu o zaman düşünürüz, Kraliçem, ama gelmeyecek. Sizi temin ederim, Robert suçlu bulunmayacak. Amy Dudley'yi, Robert'ın öldürdüğüne dair tek bir kanıt bile bulunamayacağından adım gibi eminim. Şimşekleri üstüne çeken sadece genel kanı."

"Kalbi kırılmış gibiydi," dedi Elizabeth merhametle.

"Aslında kırılmış olmalı. O çok gururlu bir adamdır, tüm bunların üstesinden gelmesi kolay olmayacak."

"Robert'ın bu kadar üzülmesine gönlüm el vermiyor, Cecil!"

"Elimizden bir şey gelmez," derken Cecil neşeli görünü-. yordu. "Jüri her ne karar verirse versin, sonuç her ne olursa olsun, Robert Dudley ismindeki bu şaibeyi ömrünün sonuna dek temizleyemez. Düşünsenize, kral tahtına oturma hırsıyla yanıp tutuşan bir adamın bu uğurda karısını katledip kendi şerefini de iki paralık ettiği ne hazin bir hikâye."

® h

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 613

Abingdon'da jüri, mahkemenin önünde yemin ettikten sonra, Leydi Amy Dudley'nin şüpheli ölümüne ilişkin toplanan delilleri dinlemeye başladı. Görünüşe bakılırsa tüm ev halkının panayıra gitmesi için kendisi ısrar edip evde yalnız kalmayı kendisi tercih etmişti. Sonra da uşaklar tarafından merdivenin son basamağında ölü bulunmuştu. Ancak uşakların anlattığına göre, elbisenin eteklerinden şapkasına kadar her şeyi yerli yerindeydi.

Robert Dudley, Kew'deki küçük evinde hizmetkârlarının ge^rdiği siyah matem elbiselerini giyiyor, ancak karısının ölümü sebebiyle siyahlara bürünmek hiç mi hiç içine sinmiyordu.

"Bay Jones nerede?" diye öğrenmek istedi Robert. "O sizden daha hızlıydı."

"Bay Jones gelemedi." Terzi yamağı ağızda toplu iğnelerle yarım yamalak cevap verebildi. "Sizden özür dilememi isteyip provanız için beni görevlendirdi."

"Terzim bizzat kendisinin gelmesini istediğim halde gelmedi mi?" diye tekrar etti Robert, duyduklarına inanamıyor-muş gibi kendi kendine söyleniyordu. "Benim terzim bana hizmet etmeyi reddetti öyle mi?" Aman Tanrım, yeniden zindanı boylayacağımı düşünüyorum olmalı. Hatta kim bilir, belki de bu kez ipten kurtulamayacağıma bile inanıyor olabilirler.

"Sor Dudley, izin verirsiniz teyel almaya devam edeyim," dedi adam.

"Bırak, kalsın," dedi Robert sinir olarak. "Eski ceketlerim--den birini alıp ona göre dikiver. Daha fazla bu siyah kasvet-Ü kumaşı üstümde görmeye dayanamayacağım. Ayrıca Bay Jones'a da bir dahaki sefere bir düzine takım elbise siparişi verirken bugün yaptığı saygısızlığı hatırlayacağımı söyle."

614 | Philippa Gregory

Sabırsızlıkla üstünden henüz yarısı bile bitmemiş matem elbisesini çıkaran Robert soluğu odanın diğer köşesinde aldı.

Aradan iki gün geçti ve iki kelime bile mesaj göndermedi, diye düşündü Robert. O da bu işin benim başımın altından çıktığını düşünüyor olmalı. Karımı öldürecek kadar aklımı ve erdemimi yitirdiğimi nasıl düşünebilir? Benim masum bir kadını gözümü kırpmadan katledebileceğime bu kadar çabuk inanabiliyorsa benimle evlenmeyi nasıl göze almıştı?

Robert aklından geçenlere engel olamıyordu.

Ama suçlanan o olsaydı, ben bir an tereddüt etmeden onun yanında olurum diye düşündü. Üstelik gerçekten suçlu olup olmaması da mühim değildi. Ben onun kendini yalnız hissetmesine, korkmasına, yeryüzünde bir başına kaldığına kanaat getirmesine bile katlanamazken...!

Aslında o da aynı şeylerin benim için geçerli olduğunu biliyor. Daha önce de benzer şekilde töhmet altında bırakılıp suçlandığımı ve bu yüzden ölüm cezasıyla burun buruna geldiğimi. Hem de kendimi yeryüzünde yapayalnız hissederken. .. Oysa biz birbirimizi bir daha asla yalnız bırakmayacağımıza söz vermiştik!

Robert pencerenin önünde durup parmaklarını soğuk cama dayadı. Parmak uçlarından iliklerine kadar işleyen soğuk titremesine neden oldu.

"Yüce Tanrım," dedi dışından. "Bu mahkemeler devam ederse gene Kule'deki günlerime döneceğim. Yeniden al-çaldım ve kendimi bir anda yerlerde buldum. Sonum bu mu olacaktı?"

Robert alnını soğuk cama dayarken nehrin ortasında bir hareketlilik olduğu dikkatini çekti. Gözlerini kıstı, neler

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 615

olup bittiğini daha yakından görmeye çalışıyordu. Gelen kraliyet mavnasıydı, trompetçi kürek çekenleri verdiği ritimle aynı tonda tutmaya çalışıyordu. Robert gözlerini iyice kıstı, flamayı tanıdı. Gelen kraliyet mavnasıydı.

"Aman Tanrım, işte sonunda Elizabeth geldi!" Robert'ın kalbi ağzından dışarı çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Geleceğini biliyordum. O beni asla bırakmaz, neye mal olursa olsun, tehlike her ne olursa olsun, sonuna dek beraber göğüs gereceğiz. Biliyordum, şimdi ve sonsuza dek yanımdan ayrılmayacağını biliyordum. Beni sevdiğinden, benim için her şeyi göze alacağından emindim.

Robert Dudley telaşla kapıyı açıp kendini bahçeye attı, nehre inen orkide bahçesinin içinden geçti. Bundan sadece on altı ay önce mayıs ayında Kraliçe kahvaltıya geldiğinde kendi elleriyle topladığı orkide buketini görünce nasıl da mutlu olmuştu.

"Elizabeth!" Dudley avazı çıktığı kadar bağııyordu, meyve bahçesinden gelenlere doğru koşmaya başladı.

Evet, doğru görmüştü, yavaşan kraliyet mavnasıydı ama içinde Elizabeth yoktu. Dudley'nin uğradığı hayalkırıklığı yüzünden ayan beyan okunurken nehir kıyısına Cecil çıktı. "Ah, Cecil, sen miydin?" dedi.

William Cecil tahta basamaklardan çıkıp elini Robert'a uzattı. "Evet," dedi Cecil kibarca. "Benim ama üzülme, sana Kraliçe'nin selamlarını getirdim."

"Beni tutuklamak için gelmedin herhalde?" "Tanrı'ya şükür, hayır," dedi Cecil. "Aslında sadece bir iyi-niyet ziyareti bu, Kraliçe'nin iyi dileklerini iletmek için geldim."

"İyi dilekleri mi? Hepsi bu mu?" Robert şaşkınlığını giz-leyemiyordu.

616 | Philippa Gregory

Cecil başını salladı. "Daha fazlasını söyleyemez, bunu sen de biliyorsun."

İki adam birlikte eve doğru dönüp yürümeye başladı. "Saraydan beni görmeye ilk kez sen geliyorsun." Robert, evin tahta basamaklarından çıkarken bir yandan da hantal çizmelerinin çıkardığı seslere kulak veriyordu. "Bir düşünsene! Sarayın gözbebeğiymişken peşimden ayrılmayan, hiçbirisiyle adamakıllı selamlaşmadığım halde bana dostum olduklarını söyleyen yüzlerce arkadaşım ve ahbablığımla etrafına caka satanlar, hiçbirisi şimdi yanımda yok... Ziyaretime onca insan arasından sadece sen geldin, Cecil."

"Döneklerin ağırlıkta olduğu bir dünyada yaşıyoruz," diye ona katıldı Cecil. "Gerçek dostların sayısı çok az."

"Çok az mı? Görünüşe bakılırsa benim hiç yokmuş! Tabii sen hariç," dedi Dudley eğri bir gülüşle. "Üstelik daha bir ay önce ben senin kuyunu kazmaya çalışıyordum."

Cecil bıyık altından gülümsedi. "Her neyse, aslında seni bu durumda görmek istemezdim," dedi Cecil açıklıkla. "İnsanın karısının yasını tutmak üzere matem elbiseleri hazırlaması kolay olmasa gerek. Abingdon'dan yeni bir haber var mı?"

"Sanırım sen benden daha fazlasını biliyorsundur." Robert, Cecili'nin geniş casus ağının aralıksız çalıştığından emindi. "Ama yine de Amy'nin üvey kardeşine yazıp neler olup bittiğini görmek üzere Abingdon'a gitmesini istedim. Mahkemede neler döndüğünü bilmek istiyorum. Ayrıca mahkeme heyetine de suçlunun bir an önce bulunması için ellerinden geleni yapmalarını istediğim bir rica mektubu kaleme aldım. Kimseyi kayırmalarını istemiyorum, suçlu her kimse bir an önce ortaya çıkmalı."

"Suçlunun kim olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 617

"Cecil, suçlu ben olmadığımı göre kim? Bunun bir cinayet olduğuna inanıp Amy'nin kanının benim ellerime bulaştığını varsaymak herkesin kolayına geliyor. Ama kimse inanmasa da ben gerçeği biliyorum: Katil ben değilim. Onu ben öldürmediğime göre kim öldürdü? Amy'nin ölümünden kim, ne çıkar sağlayabilir?"

"Kaza olabileceği ihtimali hiç mi aklına gelmiyor?" diye sorguladı Cecil.

Robert kısa ve keskin bir kahkaha koyuverdi. "Yüce Tanrım, kaza olduğuna inanmayı öyle çok isterdim ki... Ama nasıl olur? Birkaç basamak merdivenden düşüp nasıl boynunu kırar, üstelik de özellikle evde yalnız kalmayı istediği bir günde. En büyük korkum kendine zarar vermesiydi, kim bilir, belki de kendini zehirledi ya da ağır bir uyku ilacı aldı ve kaza süsü vermek için sonra da merdivenlerden aşağı bıraktı kendini."

"Karının canına kıyacak kadar mutsuz olduğunu mu düşünüyorsun? Ben daha dindar olduğunu sanıyordum. Ama tabii yaşamak ona daha büyük acı veriyorsa Tanrı katına intikal etmeyi tercih etmiş olabilir."

Robert üzgün bir edayla başını eğdi. "Tanrı beni affetsin ama onun kalbini ben kırıp hayata küstürdüm," dedi sessizce. "Ve eğer kendi canına kıydıysa maalesef onu dünyada mutluluktan, öbür dünyada da cennete gitmekten mahrum eden yine benim demektir. Ona yeterince iyi ve nazik davranmadığımı farkındayım, Cecil, ama böyle bir son hiç beklemiyordum."

"Gerçekten canına kıymasına sen mi sebep oldun?"

"Aklıma başka hiçbir neden gelmiyor."

Cecil, dostane bir edayla genç adamın omzuna dokundu. "Bu taşıması çok zor bir yük, Dudley," dedi. "Bundan daha ağır ve utanç verici bir yük düşünemiyorum."

618 | Philippa Gregory

Robert başıyla onayladı. "Kendimi o kadar alçalmış hissediyorum ki," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle küçük düştüm ki, bundan sonra yeniden nasıl toparlanacağımı bile bilmiyorum. Amy'yi düşününce onu ilk gördüğüm gün geliyor aklıma. Ona nasıl tutkuyla bağlandığım, âşık olduğum. Ben öyle bir aptalım ki dalından koparıp saksıma ektiğim nadide çiçeğin kıymetini bilmeyip onu ihmal ettim. Kendi ellerimle sonunu hazırladım. Annem Amy'ye çuha çiçeği gibi derdi, ben de onu bir çuha çiçeği gibi alıp sonra da sıkılıp bir kenara ittim. Oyuncağından sıkılmış, şımarık bir oğlan çocuğu gibi! Şimdi artık o yaşamıyor ve ben ondan af bile dileyemiyorum."

Kısa ama keskin bir sessizlik oldu. "En kötüsü de..." Dudley ağır ağır konuşuyordu. "Onu üzdüğüm için ne kadar pişman olduğumu asla söyleyemeyeceğim. Ben sadece kendimi ve Kraliçe'yi düşünüyordum, kahrolası hırsımın kurbanı olmuştum, karıma ne büyük bir kötülük yapmakta olduğumu fark etmedim bile. Tanrı beni affetsin, Amy'yi aklımdan tamamen çıkarmış, sadece önüme bakıyordum. Oysa o bana çok acı ve büyük bir ders verdi. Bundan

sonra ona asla dokunamayacak, kokusunu içime çekemeyecek ve onu asla göremeyeceğim. Onu artık görmek bile istemediğimi söylemişim, işte artık göremeyeceğim!"

"Seni artık yalnız bıraksam iyi olacak," dedi Cecil sessizce. "Seni acılarınla baş başa bırakıp daha fazla vaktini almamalıyım. Ama en azından yeryüzünde bir arkadaşın olduğunu bilmeni isterim."

Robert bakışlarını yerden kaldırıp elini Cecil'e uzattı. Cecil, Dudley'nin elini kuvvetlice sıkıp, "Biraz cesaret. Metin olmalısın," dedi.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 619

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi Robert. "Geldiğin için çok teşekkür ederim. Kraliçe'ye hatırlatırsan memnun olurum, katil bulunur bulunmaz saraya geri dönmeme izin vermesini rica ediyorum. Tanrı biliyor ya, uzun bir süre dans edebileceğimi sanmıyorum. Ama burada da kendimi çok yalnız hissediyorum, Cecil, bu sadece bir matem değil, sanki bir sürgün gibi."

"Kraliçe'yle senin adına konuşacağım," diye ona güvence verdi Cecil. "Sen ve sevgili karın Amy'nin ruhu için de Tanrı'ya dua edeceğim. Biliyorsun, düşününüzde ben de vardım. Mutluluktan gözlerinin nasıl ıslı ıslı parladığını hâlâ unutamam. O seni çok seviyordu, dünyadaki en mükemmel erkeğin kocası olduğuna yürekten inandığına hiç şüphem yok!"

Dudley üzüntüyle başını salladı. "Onu yanıltıp üzdüğüm için Tanrı beni affetsin:"

Windsor "Kalesi cKraliçeye 'Dfot 14 Gylül 1560, Cumartesi 1. ffürü Sfimy dudley'nin ölümün bir kaza olduğuna karar oerdi. dolayısıyla eğer isterse öör Robert 'Dudley sarayda işinin başına yeniden dönebilir.

2 Sancak hepimiz gibi o da karısının ölümüyle çıkan skandalin artık ismine kara bir leke gibi yapıştığını biliyor olmalı. cKendisine ne yazılı, ne de sözlü olarak zamanla bu durumun üstesinden de gelinebileceğine dair ışık yakmaksınız

3. böylelikle bundan sonra muhtemel evlenme tekliftepnin önünü de baştan tıkamış olursunuz Gğer aranızdaki gönül ilişkisine deoam etmeyi düşünüyorsanız, her zamankinden da-

620 | Philippa Gregory

ha ihtiyatlı daoranrnanz gerekecektir, öanırım bu kez anlayış gösterir.

4. öizin evliliğinizde ivedilikle neticelendirilme/i. Stfksi takdirde ingiltere halkı varisi olmayan bir taht için boşa kürek salladığınızı düşünecektir.

5. ^ann size arşidükten bir başka öneri getireceğim, sanırım bu kez avantaj bizde olacak. Sfirtık (Sör Robert da böyle bir evliliğe karşı çıkamaz

\$>

Dudley'nin adamı Thomas Blount, Oxford'daki St. Mary Kilisesi'nde en arka sırada durmuş, ayı sembolü Dudley üniforması giymiş adamların, ağır adımlarla önünden geçip gidişini seyrediyordu, arkalarında kocaman siyah bir örtüye sarılmış tabut taşınıyordu ve içinde zavallı, küçük Amy Rob-

sart vardı.

Her şey olması gerektiği gibi yapılıyordu. Geleneğe göre Kraliçe Elizabeth temsil edilmiş, Sör Robert ise cenazeye gelmemişti. Amy'nin üvey kardeşleri ve Forster Ailesi ise kilisede tam kadro hazır bulunuyordu. Zavallı Amy'nin hayatının son günlerinde görmediği saygı, naaşı başında gösteriliyordu. Bayan Lizzie Oddingsell ise cenazeye katılmak yerine tüm kini ve öfkesini kusmak üzere soluğu ağabeyi William Hyde'ın evinde aldı.

Thomas Blount düz bir adam olmasına rağmen kılı kırk yaran Robert Dudley gibi titiz bir adamın hizmetinde çalışıyordu. Kendisine tembihlendiği gibi tüm defin törenini dikkatle izledikten sonra Cumnor'a geri döndü.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 621

Amy'nin yardımcısı Bayan Pirto, istenildiği gibi her şeyi tam tekmiil hazırladı. Amy'nin kilitli mücevher kutusu, Amy'nin en güzel kıyafetlerinin paketlenip lavantalarla saklandığı valiz, çarşafı, gittiği her yere götürdüğü birkaç parça mobilyası ve özel eşyalarının bulunduğu kutu: Eldivenleri, parfümü, iğne iplik takımı ile Robert'ın mektuplarından çıkan özenle sakladığı mühürler. Amy ayrıca on bir yıl süren evlilikleri boyunca Robert'ın yazdığı tüm mektupları da kırmızı bir kurdeleyle bağlayıp titizlikle muhafaza etmişti.

"Sadece mücevher kutusuyla özel eşyalarını alacağım," diye karar verdi Blount. "Geri kalanı Stanfield'a götürdükten sonra sizin de işiniz bitmiş olacak."

Bayan Pirto başını eğip uzun zamandır alamadığı ücretiyle" ilgili ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Eşyaları götürünce icra memurundan tahsil edersiniz." Thomas Blount, Bayan

Pirto'nun ağlamaktan kızaran gözlerini görmezden gelmeyi tercih etti. Blount'a göre tüm kadınlar zaten vara yoğa ağlıyordu. Özellikle de yapması gereken onca işi olan bir adam için bir kadının gözyaşlarının zerre kadar önemi yoktu.

Bayan Pirto kendi kendine hatıralarının öneminden bahsetmeye çalıştı.

"Hayatta hiçbir şey hatırlamaya değmez," dedi Thomas Blount üstünkörü bir şekilde. Bir yandan da Amy Dudley'nin, Sör Robert'in başına açtığı belaları düşünüyordu. Sağlığında ve vefatında. "Şimdi siz de benim gibi bir an önce yola koyulmalısınız."

Thomas Blount iki kutuyu masanın üstünden alıp koltuğunun altına sıkıştırarak avluda bekleyen atına yöneldi. Mücevher kutusu heybesine rahatça sığıdı, kişisel eşyaların

622 | Philippa Gregory

olduğu kutuyuysa eyerine bağlaması için yanındaki hizmetlisine verdi. Sonra da atına bindi ve Windsor yoluna koyuldu.

Robert, üstünde simsiyah matem elbiseleriyle saraya dönerken başını dik tutup kendisine çevrilen meraklı bakışlara aldırış etmemeye çalışıyordu. Kont Arundel, Robert'la to-kalaştıktan sonra gülümsedi, Sör Francis Knollys aralarında epeyce mesafe olmasına rağmen yanına gitmektense karşıdan başıyla selam vermeyi tercih etti. Sör Nicholas Bacon ise onu tamamen görmezden geldi. Robert ansızın kendini öfke ve nefretle örülü bir örümcek ağının içine düşmüş gibi hissetmeye başladı.

"Sorun nedir, Tanrı aşkına?" Sör Robert öfkeyle kardeşi Mary Sidney'e sordu. Mary Sidney de, Robert'a yaklaşip öpmesi için buz gibi yanağını uzattı.

"Korkarım, Amy'yi senin öldürdüğünü düşünüyorlar," dedi dümdüz bir sesle.

"Ama ben temize çıktım. Mahkeme Amy'nin kaza neticesinde öldüğünü ilan etti."

"Senin jüriyi rüşvetle ayarttığına inanıyorlar." "Peki sen ne düşünüyorsun?" Ansızın sesini yükselten Robert, saray eşrafının kulak kesilmiş, dinlediğini farkedince yeniden kısık sesle konuşmaya başladı.

"Benim tek düşündüğüm ailemizin şerefini yine, yeniden ayaklar altına aldığı," dedi Mary Sidney. "Sürekli parmakla gösterilmekten ve onursuzlukla anılmaktan artık çok bunaldım. Önce bir hainin kızı, sonra da bir başka hainin kızkardeşi olarak yaşadım. Şimdiyse karısının katili

BAKİRENİN ÂŞIĞI » 623

olarak damgalanan bir adamın kardeşiyim. Daha kötü ne olabilir ki?"

"Aman Tanrım, anlaşılan, senin de diğer leş kargalarından bir farkın kalmamış, Mary!" Robert kardeşinin yüzünde gördüğü düşmanlık karşısında ürperdi.

"Kim bilir, belki de öyledir," dedi Mary Sidney. "Bu skandalla İngiltere Kraliçesi'nin itibarını bile zedelemeyi becerdin. Bir düşünsene! Tudor Hanedanı senin yüzünden tarih sahnesinden silinmek üzere. Yeniden düzenlenen kiliseye bile zarar verdin! Ama her şeyden önce ve en çok " da kendine ve senin adını taşıyanlara zarar verdin. Saray-dan"ayrılacağım, tüm bunlara bir gün bile daha katlanamam;*

"Mary, lütfen gitme," dedi Robert. "Sen her zaman benim yanımda durdun. Hem kardeşim, hem arkadaşım oldun. Lütfen, iki kardeşin birbirine düştüğünü görmelerine müsaade etme! Sen de herkes gibi beni terkedemezsin, ben senin ağabeyimim!"

Robert sarılmak için kardeşine bir adım attıysa da Mary A hemen geri çekilip ağabeyinin dokunamaması için kollarını arkasında kavuşturdu. Mary'nin bu çocuksu hareketi, Robert'a okul yıllarını hatırlatınca daha da duygusallaşmasına neden oldu. "Mary ben herkes tarafından vatan hainliğiyle suçlanırken bile sen benim yanımdan ayrılmadın, şimdi işlemediğim bir suçtan ötürü adice zan altında bırakılırken beni nasıl yüzüstü bırakırsın?"

"Ama ben bu suçu işlemiş olabileceğimi, hatta işlediğimi' düşünüyorum!" Mary'nin sesi buz gibi çıkıyordu.*! "Bence onu sen öldürdün ve Kraliçe'nin her şeye rağmen • seninle mücadele edeceğini sandın. Aklınca herkesi de bunun bir kaza olduğuna ikna edecektin, acılı dul bir eşin: yaptığı gi-

624 | Philippa Gregory

bi mateme bürünecek sonra da Kraliçe'nin nişanlısı olarak yeniden ortaya çıkacaktın."

"Bu hâlâ mümkün," diye fısıldadı Robert. "Sana yemin ederim, Amy'yi ben öldürmedim. Ayrıca hâlâ Kraliçe'yle evlenebilirim."

"Öyle bir şey asla olmayacak! Sen bittin artık. Kendin için ancak sarayı» at terbiyecisi olarak sarayda çalışmana izin verilmesini umut edebilirsin."

Mary, ağabeyine sırtını dönünce tüm sarayın gözü önünde Robert kardeşini geri de çağıramadı. Bir an için elbisesinin .kuyruğundan tutup fazla uzaklaşmadan geri döndürmeyi aklından geçirdi ama sarayın gözünde bir kadına kaba davranabilen bir erkek olduğunu hatırladı ve elleri ağırlaştı. Ne de olsa halen karısının katil zanlısı muamelesi görüyordu. Odasının önünde bir gürültü kopunca Elizabeth kapı önüne çıktı. Bitkin ve halsiz görünüyordu. Doğum gününden beri ne at binmek, ne de bahçede dolaşmak için dışarı çıkmıştı. En son bahçede görüldüğünde Amy'nin ölümünden tam üç gün önce İspanya elçisine Amy'nin ölmek üzere olduğundan bahsediyordu. Pek çokları, Leydi Dudley'nin ölümünden tam üç gün önce Kraliçe'nin getirdiği yorumun bir tesadüften ibaret olamayacağını düşünüyordu. İngiltere'nin yarından fazlası, Amy'nin ölüm fermanını Kraliçe'nin imzaladığına, maşa olarak da Robert Dudley'yi kullandığına inanıyordu. Ancak kimsenin böyle bir felaket senaryosunu Kraliçe dışarı çıktığında yüzüne söylemeye cesareti yoktu. Elizabeth salonda bulunan saray eşrafına göz gezdirip sırasıyla Robert ve Sör Nicholas'a baktı, Sör Francis'i başıyla selamladıktan sonra hemen arkasında duran Catherine Knollys'e yöneldi. Bir yandan da Cecil'e gülümseyerek Habsburg elçisini yanına çağırdı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI - 625

"İyi günler, Sör Robert," dedi Elizabeth, büyükelçi ona doğru yürürken. "Başınız sağolsun. Eşinizin vakitsiz kaybına çok üzüldüm."

Robert, başıyla selamlarken renk vermese de içi öfke ve kin doluydu, neredeyse kusacak gibiydi. Yüzünde hiçbir duygusunu ele vermeyen bir ifadeyle doğruldu. "Alakanıza teşekkür ederim." Öfkeli bir bakış fırlattı. "Dilerim, alakanız bana destek olmak için de devam eder." Dudley kendine daha fazla hâkim olamadı ve hızla uzaklaşarak soluğu kuytu bir pencere önünde aldı ve tek başına dikildi.

Thomas Blount, Sör Robert'ı harada buldu. Ertesi gün bir av partisi düzenlenecekti ve Robert atları kontrol ediyordu. Kırk iki deri eyer parlatılıp bahçede çitlerin önüne özenle dizilmişti ve Sör Robert, dizilen eyerlerin önünde yürüyor, hepsini tek tek dikkatle inceliyordu. Harada çalışan hizmetli çocuklar da asker gibi durmuş, yaptıkları işi göstermek için Robert'ı bekliyordu. Çitin arkasındaysa av partisine çıkacak atlar görücüye çıkarılmış, nalları gözden geçiriliyordu, her birinin önünde bir seyis vardı ve atların yeleleri taranmış, tüyleri tımar edilmişti, hepsi de parlıyordu.

Sör Robert atların başında epeyce vakit harcamasına rağmen bir kusur bulamadı. "Gayet iyi," dedi sonunda. "Akşam yemeği ve sularını verdikten sonra istirahata çekebilirsiniz," Arkasını dönünce Thomas Blount'un geldiğini fark etti. "Çalışma odama geçelim," dedi kısaca ve durup kendi atının boynuna hafifçe vurdu. "Evet," dedi atına yavaşça. "Sen de değişmedin, değil mi, tatlım?"

626 | Philippa Gregory

Blount pencere önünde beklemeye koyuldu. Robert eldivenleri çıkarıp masaya bırakarak koltuğuna oturdu. "Her şey tamam mı?" diye sordu.

"Evet her şey tamam, Sör," dedi Blount. "Sadece törende küçük bir dil sürçmesi yaşandı."

"Tam olarak neden bahsediyorsun, Thomas?" "Aptal bir adam eşinizin dramatik bir şekilde öldüğünü söylemek yerine 'trajik bir şekilde öldürüldüğünü' söyledi. Gerçi sonra hatasını anlayıp düzeltti."

Sör Robert'ın kalın kaşlarından biri düşünceli bir ifadeyle kalktı. "Dil sürçmesi mi?"

Blount omuz silkerek karşılık verdi. "Bence öyle. Sadece bir nüans, bir suçlama olamayacak kadar hafif."

"Yine de hafife almamak gerek," diye yorum yaptı Robert.

Blount başıyla onayladı.

"Peki hizmetkârları işten çıkarıp karımın özel eşyalarını toplarlardı mı?" Robert bilerek kısık ve soğuk bir sesle konuşmaya özen gösteriyordu.

"Bayan Oddingsell çoktan gitmişti. Görünüşe bakılırsa bu acının altından kalkmamış," dedi Blount. "Bayan Pir-to'yu Stanfield'a geri gönderdim, ödemesi orada yapılacak. Bay ve Bayan Forster'la da görüştüm, büyük bir skandalın kapılarına dayandığından endişe duyuyorlar." Ağzını ya-

multarak güldü.

"Ödedikleri bedelin karşılığını alacaklar." Robert kısa kesmeye çalışıyordu. "Kasabada dedikodu kazanı kaynıyor mu?"

"Pek sayılmaz, tahmin ettiğiniz gibi," dedi Blount. "Kasabanın yarısı Leydi Dudley'nin ölümünün bir kaza olduğunu düşünüyor, diğer yarısı ise cinayete kurban gittiğini. Bu ko-
BAKİRENİN AŞIĞI | 627

nu daha uzun bir süre konuşulmaya devam edecektir. Ama sizin için bir şey değiştireceğini sanmam."

"Amy için de değişmeyecek," dedi Robert sessizce. Blount ne diyeceğini bilemedi.

Robert silkinmeye çalışıyordu. "O halde, senin işin bitti. Karım öldü ve defnedildi, her kim ne düşünürse düşünsün, ne söylesen söyleyin, canımı bundan daha çok acıtamaz." "Her şey bitti," diye ona katıldı Blount da. Robert, Thomas Blount'a elindeki kutuları masaya bırakmasını işaret etti. Blount, Sör Dudley'yi saygıyla selamlaya-rakktıları masaya bıraktıktan sonra beklemeye koyuldu. "Sen gidebilirsin, Blount."

Robert kutuların varlığını bile unutmuştu, halbuki ikisini de Amy'ye flört ederlerken Norfolk'ta bir panayırdan alıp kendisi hediye etmişti. Zavallı Amy'nin küçük mücevher kutusunu dolduracak kadar bile mücevheri asla olmamıştı.. Amy, Amy Dudley olduğunda bile ve Robert'ın servetini yönetirken bile, birkaç gümüş kolye, birkaç çift küpe ve bir ya da iki yüzükle dolu küçük bir kutu mücevherden fazlasına sahip olamamıştı.

Robert, Blount'un kutuların yanına bıraktığı anahtarla kilidi açtı. En üstte Amy'nin alyansı duruyor, altında ise Robert'ın mühürlü hanedan yüzüğü bulunuyordu.

Bir an için Robert gözlerine inanamadı. Usul usul elini kutuya sokup iki altın yüzüğü içinden çıkardı. Bayan Pirto, sadık bir hizmetkârın yapması gerektiği gibi yüzükleri Amy'nin cansız parmaklarından çıkarıp kutuya koymuş ve kilitlemişti.

""

Robert avucunda duran yüzüklere bakakaldı. Ön bir yıl önce bir yaz akşamı Amy'nin parmağına taktığı alyans ve kendi hanedan mühürlü yüzüğü. Amy on bir yıl boyunca

628 | Philippa Gregory

alyansını bir kez olsun parmağından çıkarmazken Robert kendi yüzüğünü üç ay önce kilisede Elizabeth'le nişanlanırken ona takmıştı.

Robert yüzüğünü yeniden parmağına takarken yavaş yavaş soğuyup kararan odada oturdu ve düşündü, Kraliçe'nin boynunda asılı duran alyansın nasıl Amy'nin eline geçtiğini anlamaya çalıştı.

Nehîf boyunda yürürken aynı soru beynini kemiriyordu: Amy'yi kim öldürdü? Nehir kıyısındaki banklardan birine oturup genç bir delikanlı gibi ayaklarını nehre uzattı. Cevabını bir türlü bulamadığı bir başka soru ise yüzüğü Amy'ye kimin verdiği idi.

İyiden iyiye üşüyünce oturduğu yerden kalkıp yeniden yürümeye koyuldu, ufukta yavaş yavaş gözden kaybolan güneşin olduğu yöne, batıya doğru ilerledi, Robert yürürken gökyüzü altın renginden kehribara dönüyordu. Robert ise baktığı hiçbir yeri görmeden öylece yol alıyordu. Amy'yi kim öldürdü? Yüzüğümü ona kim verdi?

Güneş batmış, hava kararmaya başlamıştı. Robert, harada yapması gereken bir sürü iş yokmuşçasına, genç atları eğitmesi gerekmiyormuşçasına binecek bir atı bile olmayan, yoksul bir adam gibi boş boş yürümeye devam ediyordu. Amy'yi kim öldürdü? Yüzüğümü ona kim verdi?

Robert, Amy'yi son görüşünü hafızasından silmeye çalışsa da tüm çabalan nafileydi. İstmeden ama aslında bilerek onu lanetli bir kadın gibi ortada bırakmış, kendi ailesinin

BAKİRENİN AŞIĞI | 629

bile ona yüz çevirmesine neden olmuştu. Hele hele Amy'yi kollarına alıp kulağına onu sevdiğini fısıldadığı geceyi tamamen unutmak, bir daha asla hatırlamamak istiyordu.

Aslına bakılırsa Robert, Amy'yi tümüyle unutmak, acı tatlı ondan yadigâr her ne varsa nehre savurmak istiyordu. Aksi takdirde küçük bir oğlan çocuğu gibi olduğu yere çöme-lip hıçkıra hıçkıra ağlaması işten bile değildi. Amy'yi kim öldürdü? - Yüzüğümü ona kim verdi?

Anılarını tazelemekten ziyade, akliselim bir şekilde düşünmeyi başarabilseydi, Amy'nin hazin ölümüne bir trajedi-deri Çok, çözülmesi gereken bir bilmece gibi bakabilir ve sorulan sorabilirdi. Kendini suçlamayı bırakmalı ve karısının sinsi katilini bulmalıydı.

Cevap bulmayı bekleyen iki soru vardı: Amy'yi kim öldürdü? Yüzüğümü ona kim verdi?

Robert silkinip aklını başına topladı. Şimdi kendinde olmazsa ne zaman olacaktı?-Hava iyiden iyiye kararmış, karanlık çökmüştü. O ise bir divane misali boş boş nehir kıyısında dolaşmaya devam ediyordu. Her koşulda hayatta kalmayı bilen bir aileden geliyordu ve her koşulda

hayatta kalmayı başarmıştı, diğerlerinden tek farkı vardı, sadece hayata olan tutkusunu onunla paylaşamayan bir kadınla evlenmişti.

Amy'yi kim öldürdü?

Yüzüğümü ona kim verdi?

Geldiği yoldan saraya doğru yürümeye koyuldu. Demir bahçe kapısının soğuk tokmağını avucunun içine aldığı an zihnindeki karmaşa bir anda aydınlanıverdi. Amy'yi kim öldürdü? Yüzüğümü ona kim verdi? İşte Robert'ın iki sorusunun cevabı tekti aslında.

630 | Philippa Gregory

Robert'ın yüzüğünü her kim aldıysa Amy'ye göstererek güvenini sağlamak istemişti. Kocasının yüzüğünü göstererek evde yalnız kalmasını Robert'ın bizzat istediğine onu inandırmıştı. Yüzüğü Amy'ye götüren aynı zamanda zavallı Amy'nin katiliydi. Bunu yapabilecek, bunu yapmaya gücü yetebilecek sadece bir kişi vardı:

Elizabeth.

Robert bir anda soluğu Elizabeth'in yanında alıp gücünü bu kadar kötüye kullanabildiği için ona öfkesini ve kinini kusmak istedi. Amy'nin aralarından çekilmesini istediği için Kraliçe'yi suçlayamazdı, bu ikisinin de ortak dileğiydi. Ama sevgilisinin karısını öldürmesi, büyük bir aşkla evlendiği o naif kadının hayatını sona erdirmesi Robert'ın içini öfkeyle dolduruyordu. Robert'ın içinden bu zalim, gözünü iktidar hırsı bürümüş, kendinden emin kadını, Elizabeth'i kollarından tutup hışımla sarsmak, ağzına geleni söylemek geçiyordu. Nasıl olur da oturduğu tahtı, sayısı bile meçhul casus ağını ve diğer kudretlerini Amy kadar zavallı ve kendi halinde bir kadını ortadan kaldırmak için kullanabiliyordu? Hem de gözünü bile kırpmadan!

O gece Robert'ı uyku tutmadı. Bütün gece gözleri tavana dikili öylece yattı. Gözünün önünden Amy'nin sevimli yüzü, yüzüğü avucunda sıkıca tutarken kocasının kendisine koşacağı anı nasıl da heyecanla beklediği sahne silinmek bilmiyordu. Oysa ne olmuştu? Cecil'in tuttuğu aşikâr katillerden biri Amy'nin gırtlığına yapışıp boynunu kırmış, sonra da kaza süsü verebilmek için kucaklayıp onu merdivenin son basamağına bırakmıştı.

BAKİRENİN ÂŞIĞI | 631

Robert, Amy'nin nasıl acı çektiğini düşünerek adeta kendine işkence ediyordu. Kim bilir, Amy karşısında sevgili kocasını bulmayı beklerken celladını bulunca nasıl da korkmuş, hele celladına talimatı Robert'ın verdiği düşünüyse -ki büyük ihtimalle öyle düşünmüştü- nasıl da hüsrana uğramıştı. Robert inleyerek yatakta diğer tarafa döndü, yüzünü yastığa gömdü. Eğer Amy, kocasının ona bir kiralık katil gönderdiği düşüncesiyle öldüyse Robert bu gerçeğe nasıl yaşayabileceğini bilmiyordu.

Sonunda gün ağardı ve Robert'ın yatak odası penceresinden içeri solgun bir ışık sızmaya başladı. Robert bir gecede on yaş birden yaşlanmış gibi yatağından kalkıp ağır adımlarla soluğu pencere önünde aldı. Berrak gökyüzüne bakılırsa dışarıda onu güzel bir gün bekliyordu. Sabah pusu yavaş yavaş açılırken uzakta bir yerde odun kıran çiftçilerin balta sesleri yükseliyordu. Hayat her şeye rağmen devam ediyordu.

Sanırım onu affedebilirim, diye düşündü Robert. Belki onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Belki ben de, aşkımızı her şeyin üstünde tutup ne pahasına olursa olsun aşkımızı özgürce yaşamamın yollarını arayabilirdim. Onun yerinde olsam, bir an önce bir erkek çocuğumuz ve dolayısıyla tahtın varisinin belli olmasını isteyebilirdim. İkimiz de yirmi yedi yaşındayız ve kaybedecek fazla vaktimiz yok. Eğer Elizabeth gibi mutlak bir gücüm olsaydı ben de kullanmaktan çekinmezdim.

Babam da şüphesiz aynı şeyi yapardı. Hatta biri bunu anneme yapsa babam onu bile affederdi. Hatta Elizabeth'in kararlılığına ve gözü karalığına gıpta da ederdi.

Robert derin bir iç çekti. "Elizabeth her ne yaptıysa bana aşkından yaptı." Robert yüksek sesle kendi kendine

632 | Philippa Gregory

konusmaya başladı. "Beni göğsünü gere gere, kimseden gizlenmeden sevebilmek, aşkını doyuya yaşayabilmek için yaptı tüm bunları. Benimle evlenip bana kral payesini verebilmek için! Sanırım bu korkunç acıyı ve suçu aşkımızın günahkâr bir armağanı olarak kabul edebilirim. Onu affedebilirim. Onu eskisi gibi sevmeye devam edebilirim. Bu felaketten kendimi avutacak bir mutluluk payı çıkartabilirim."

Gün iyice ağardı, güneş açık pembe gökyüzünde yükselmeye başladı. "Tanrı beni de, Elizabeth'i de affetsin," diye dua etti "sessizce. Benim Amy'ye yeryüzünde veremediğim huzuru Tanrı ona yanında versin. Ve Tanrı bana bu sefer daha iyi bir koca olmayı nasip etsin."

Kapı yumruklanıyordu. "Sabah oldu, Lordum. Sıcak su getirmemi ister misiniz?" Gelen Robert'ın hizmetkârlarından biri idi.

"Evet!" diye seslenerek cevap verdi Robert, kapıya yöne-lip sürgüyü açtı. "Kapının önüne bırak, mutfaktakilere de açtığımı söyle. Bir saat içinde harada olacağım, seyisler hazır olsun. Bugün ava çıkacağız."

Saray eşrafı ava çıkmak üzere aşağı inmeden önce Robert haraya vardı! Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için son kontrollerini yapıyordu-. Atlar, tazılar, eyerler ve hizmetliler. Tüm saray eşrafı tam kadro birlikte ava çıkacaktı, herkes halinden memnun görünüyordu. Robert haranın basamaklarında dikilmiş, aşağıda olup biteni seyrediyordu. Erkekler çoktan yola çıkmış, nedimeler ise hâlâ seyislerin yardımıyla atlarına binmeye çalışıyordu. Nedimele-

BAKİRENİN AŞIĞI «633

rin arasında kızkardeşi Mary yoktu, o tası tarağı toplayıp Penshurst'a geri dönmüştü.

Elizabeth'in keyfi yerindeydi. Robert, atına binmesine yardım etmeyi aklından geçirdi ama sonra duraksayıp bu işi bir başka adamına bıraktı. Elizabeth, diğer adamın başının üstünden Robert'a mesafeli bir gülümsedi ve Robert da ona gülümseyerek karşılık verdi. Elizabeth'i affedebilirdi, aralarındaki her şey eskisi gibi olabilirdi, Elizabeth de bunu anlamalıydı. Sonra İspanyol büyükelçisi onları uğurladı ve Habsburg büyükelçisi atıyla yanlarından takip etti.

Av partisi gayet güzel geçti, her şey yolunda gitti, tazılar güçlü kokuların peşinden gitti. Ava katılmayan Cecil, piknik havasında geçen öğle yemeğine yetişebilmişti, yavaş yavaş renk değiştiren, kırmızı ve sarının tonlarına bürünen ağaçların altında-çorbalarını içtiler, sıcak yemeklerini yediler.

Robert, yemek esnasında Elizabeth'in çevresini saran çemberde oturmamaya özen gösterdi. Elizabeth gülümseyerek yanına davet ettiğinde bile gitmemeyi tercih etti. Robert yalnız konuşma fırsatı yakalayana dek mesafeli durmaya kararlıydı. İşte o zaman, Kraliçe'ye her şeyin farkında olduğunu ama her ne yaptıysa aşkları uğruna yaptığını bildiğini ve onu affettiğini söyleyecekti.

Piknik sona erip herkes soluğu atının başında aldığı Sör Francis Knollys atının hemen Robert'ın kısırağının yanına bağlanmış olduğunu fark etti.

"Eşinin ölümüne ne kadar üzüldüğümü bilmeni jsterim," dedi Sör Francis kaskatı bir sesle.

"Teşekkür ederim." Robert'ın sesi de en az Sör Fran-cis'inki kadar soğuk çıktı.

634 | Philippa Gregory

• Sör Francis atını alıp-uzaklaşmaya hazırlanıyordu ki, Robert konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Kraliyet kilisesindeki öğleden sonrayı hatırlıyor musunuz?" dedi ansızın. "Eşiniz, siz, ben ve Majesteleri bir aradaydık. Bağlayıcı bir yemin ettiğimizi hatırlıyorsunuz, öyle değil mi? Verdiğimiz söz dönüşü olmayan bir sözdü."

Sör Francis, kendinden yaşça küçük genç adama neredeyse acıyarak baktı. "Hayret, neden bahsettiğinizi anlayamadım, Sör Robert," dedi uzatmadan. "Ya ben orada değildim, ya da zaten böyle bir söz hiç verilmedi. Ama ben her halükarda hiçbir şey hatırlamıyorum."

Robert bir anda öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Ama ben öyle bir şey olduğunu gayet iyi hatırlıyorum." Dudley kolay vazgeçeceğı benzemiyordu.

"Korkarım sizden başka hatırlayan yok," dedi Sör Francis, atını çözüp üstüne binerken.

Robert atları tek tek kontrol etti, tazılara baktı. Tek ayağı hafiften topallayan atı görünce parmaklarını şıklattı ve seyise atı ahıra geri götürmesini söyledi. Saray eşrafının atlarına binmesini bekledi ama aslında gözü hiçbir şey görmüyordu. Sanki her şey onun dışında geliyordu. Sör Francis'in bu sahtekarlığı hiç mi hiç hesapta yoktu, Knollys çiftinin şahitliğinde ettikleri evlilik yeminini bir kalemde silip atacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Sanki Elizabeth beni bir kalemde silip atmaya dünden razıydı da, diye hırslandı kendi kendine. Üstelik de benimle birlikte olabilmek için yaptığı onca şeyden sonra. Beni özgür bırakmak için korkunç bir eylemi bile gerçekleştirdi, yani bir erkek karşısındaki kadının onu sevdiğini anlamak için bundan büyük kanıt arar mı? Elizabeth beni seviyor, ben

BAKİRENİN AŞIĞI | 635

de onu seviyorum, hayatımdan çok seviyorum! Biz birbirimiz için yaratılmışız, birlikte olmak için doğmuşuz. Bizi kimse ayıramaz ki! Sanki Elizabeth bu iğrenç cinayeti benim aşkım uğruna yapmadı! Sanki beni özgür kılmak için yapmadı!

"Saraya geri döndüğünüz için mutlu musunuz?" Cecil, atıyla Robert'ın yanına gelip dostane bir edayla sordu.

Robert şimdiki zamana geri döndü ve Cecil'e baktı. "Mutlu olduğumu söyleyemem," dedi sessizce. "Pek sıcak karşılanmadığım da aşıkam."

Başdanışman kibar kibar bakıyordu. "İnsanlar zamanla unutacaktır," dedi nazikçe. "Hiçbir şey sizin için eskisi gibi olmasa da zamanla her şey unutulur."

"Ve tabii artık yeniden evlenmek için özgür bir erkeğim," dedi Dudley. "İnsanlar karımı ve hazin ölümünü unuttunca tamamen özgür olacağım."

Cecil başını salladı. "Aslında öyle, elbette yeniden evlenebilirsiniz ama Kraliçe'yle değil."

Dudley gözlerini Cecil'e dikti. "Ne dediniz?" "Mesele şu skandal," dedi Cecil, kısık bir sesle, adeta bir sır veriyor gibiydi. "Size saraydan giderken de söylemiştim. Adınız böylesi bir skandala karıştıktan sonra Kraliçe sizinle evlenemez. Kanınızı taşıyan prensler İngiltere kraliyetinin varisi olamaz. Maalesef karınızın ölüm şekli itibarınızı zedeledi."

"Neler söylüyorsunuz böyle? Bundan sonra Kraliçe'nin benimle asla evlenmeyeceğini mi kastediyorsunuz?"

"Kesinlikle," diye cevapladı Cecil. "Bundan sonfa Kraliçe'yle evlilik hayalleri kurmasanız iyi edersiniz."

"O halde tüm bunları neden vaptı?" diye bilmek istedi

636 | Philippa Gregory

Dudley, kar gibi yumuşak bir sesle. "Amacı beni özgür kılmak değilse neden karımı, Amy'yi öldürttü? İkimizde en masumumuz, en erdemlimiz Amy'ydi, Kraliçe'ye ne kötülük yaptı ki? Elizabeth'in niyeti beni evlilik bağımından kurtarmak değilse neydi? Başdanışmanı olduğunuza göre bu planı birlikte yapmış olmalısınız. Hatta çıban başı asıl sen olmalısın. Madem Kraliçe'yle evlenmem için beni özgür bırakmayı amaçlamıyordunuz, o halde zavallı Amy'yi niçin öldürdünüz?"

Cecil anlamazdan gelmiş görünmeye çalışmadı bile. "Maksadımızın Kraliçe'yle evlenebilmeniz önünü açmak olmadığı kesin," dedi. "Aksine önünüzü sonsuza dek tıkamak istemiş olamaz mıyız? Öbür türlü her zaman bir açık kapınız kalacaktı, ya da siz öyle zannedecektiniz. Kraliçe'nin artık tercihini sizden yana kullanmak gibi bir şansı kalmadı. Sör Robert Dudley'nin, İngiltere Kraliçesi'nin eşi olma ihtirrfalı tamamen ortadan kalktı."

"Beni mahvettin, yıktın, Cecil." Robert'ın sesi kırık dökük çıkıyordu. "Amy'yi öldürmekle kalmayıp suçu da benim üstüme atmaya kalkıştın."

"Ben Kraliçe'ye itaat ve hizmet etmekle yükümlüyüm." Cecil, oğluyla konuşan bir baba gibi davranıyordu. "Bunu sen de biliyorsun."

"Karımın ölüm emrini Elizabeth mi verdi? Bir daha asla kendime gelemeyeceğim bir suçu üstüme atmak ve onunla evlenmeme engel olmak için Amy'nin ölüm fermanını bizzat Kraliçe mi imzaladı?"

"Hayır, hayır. Amy tamamen bir kazaya kurban gitti," diye hatırlattı Cecil, genç adama.

"Mahkeme de kaza olduğuna kanaat getirdi. Abingdon'un saygın on iki sakini soruşturmanın derinleştirilmesi isteğinize ragmen karınızın ölümünün bir kaza sonucu gerçekleştiğinde mutabık kaldı Karınız bir kaza sonucu hayatını yitirdi, Sör Robert Dudley Sanırım en iyisi, bu konuyu sonsuza dek kapatmak "

pazarın ^Ttbfu

Amy Robsart'in esrarengiz ölümünün sırrı, üstünden dört yüz yıl geçmesine rağmen halen çözülemedi. Birçok suçlu ortaya atıldı: Göğüs ağrılarına neden olan ve boyun kemiklerini zayıflatan bir akciğer kanseri olabilir dendi; Robert Dudley'nin casusları; Elizabeth'in casusları ya da William Cecil'in adamları yaptı dendi; ya da intihar olabileceği düşünüldü.

Aynı zamanda Amy'nin ölümünden sadece birkaç gün önce gerek Kraliçe Elizabeth'in, gerekse Sör William Cecil'in İspanya büyükelçisine yaptığı ayırt edici ve özel yorumlar da dikkat çekici bir nitelikte, zaten bu anlatı da bu bölümlere yer verildi.

Bana kalırsa Kraliçe Elizabeth de, William Cecil de Amy'nin 8 Eylül Pazar günü öleceğini biliyordu. Elçiyle konuşmaları da suçu Sör Robert Dudley'nin üstüne atabilmek için adeta bir ön hazırlıktı. Elizabeth, Amy'nin ölümünü tahmin edişini ve haberler daha saraya ulaşmadan boynu kırılarak öldüğünü söyleyişini bir rastlantıymış gibi göstermeye çalışıyordu.

Elizabeth ve William Cecil'in neden böyle bir şeye kalkıştığını tam olarak bilemeyiz. Kanımca ikisi de gerçeği kazara ağzından kaçırmış olamaz, özellikle de böylesi skandal yaratacak bir gerçeği. Bana kalırsa Kraliçe Elizabeth ve başdanışmanı Cecil, Robert Dudley'yi karısının katili yaftasıyla lekelemey; planlıyordu.

Nitekim planlan da düşündükleri gibi işlemiş ve Robert zan altında kalınca tahta çıkma hayali tamamen suya düşmüştü. 1566 yılında Cecil de danışma meclisi toplantısında sunduğu altı maddelik bir raporda Dudley'nin neden Kraliçeyle evlenemeyeceğini gözler önünde seriyordu. Söz konusu raporun beşinci maddesinde ise şöyle yazıyordu: "Karisının esrarengiz ölüm şekli Sör Robert Dudley'nin itibarını zedelemiştir:"

Elizabeth ve Dudley gerçekten birbirlerine âşık mıydı? İçinde yaşadığımız bu günlerde bunun artık bir önemi kaldığını sanmıyorum. Önemli olan şu ki, Elizabeth hayatı boyunca Robert Dudley'yi sevmişti ve Dudley de daha sonradan (bir başka kızıl saçlı Boleyn kızıyla) Laetitia Knollys ile evlenmişse de, o da şüphesiz Elizabeth'i seviyordu. Robert Dudley'nin son mektubu Elizabeth'e yazılmıştı ve mektupta aşkını itiraf ediyordu ona ve Elizabeth de başucunda bu mektupla hayata gözlerini yumdu.

SON

Kraliçe soruyor: Aşk mı, taht mı?

Boleyn Kızı ve Kraliçenin Soytarısı'nın yazarından,

Kraliçe Elizabeth döneminin ilk yıllarını, o tehlikeli

günleri ve büyük bir aşkın hikâyesini anlatan

müthiş bir roman daha,

ingiltere'nin yeni kraliçesi Elizabeth'i bekleyen iki büyük tehlike vardı:

Fransızlar'ın, iskoçya'yı istila edip iskoçya Kraliçesi Mary'yi tahta

geçirme tehdidi ve Elizabeth'in, vatan hainliğinden hüküm giyip

zindanda kalmış Robert Dudley'ye olan tutkulu aşkı.

Tarihi gerçekleri çağımızda devam eden söylentilerle birleştirip

kariştıran Philippa Gregory, Tudor günlerini anlatan karanlık ve

gerilim dolu bir romanla daha karşımızda ve Kraliçe I. Elizabeth'i

daha önce hiç kimsenin göstermediği bir şekilde resmediyor.

**TUTKULU, KATI, YER YER ÜRKÜTÜCÜ, DUYGUSAL İHTİYAÇLARI BİTMEYEN BU KRALİÇEYİ
HİÇBİR GÜÇ DURDURAMIYOR. |**